

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 2

Contents

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 2	2
1. Quyển 2 - Chương 01	2
2. Quyển 2 - Chương 02	8
3. Quyển 2 - Chương 03	12
4. Quyển 2 - Chương 04	14
5. Quyển 2 - Chương 05	20
6. Quyển 2 - Chương 06	25
7. Quyển 2 - Chương 07	29
8. Quyển 2 - Chương 08	33
9. Quyển 2 - Chương 09	38
10. Quyển 2 - Chương 10	42
11. Quyển 2 - Chương 11	48
12. Quyển 2 - Chương 12	53
13. Quyển 2 - Chương 13	57
14. Quyển 2 - Chương 14	61
15. Quyển 2 - Chương 15	67
16. Quyển 2 - Chương 16	71
17. Quyển 2 - Chương 17	76
18. Quyển 2 - Chương 18	80
19. Quyển 2 - Chương 19	87
20. Quyển 2 - Chương 20	93
21. Quyển 2 - Chương 21	98
22. Quyển 2 - Chương 22	106
23. Quyển 2 - Chương 23	111
24. Quyển 2 - Chương 24	116
25. Quyển 2 - Chương 25	121
26. Quyển 2 - Chương 26	127
27. Quyển 2 - Chương 27	134
28. Quyển 2 - Chương 28	137
29. Quyển 2 - Chương 29	141
30. Quyển 2 - Chương 30	145
31. Quyển 2 - Chương 31	149
32. Quyển 2 - Chương 32	153
33. Quyển 2 - Chương 33	158
34. Quyển 2 - Chương 34	162
35. Quyển 2 - Chương 35	167
36. Quyển 2 - Chương 36	172
37. Quyển 2 - Chương 37	177
38. Quyển 2 - Chương 38	181
39. Quyển 2 - Chương 39	186
40. Quyển 2 - Chương 40	190
41. Quyển 2 - Chương 41 (end)	194

42. Quyển 2 - Chương Phụ	198
43. Quyển 2 - Ngoại Truyện 1	199
44. Quyển 2 - Ngoại Truyện 2	209
45. Quyển 2 - Ngoại Truyện 3	214

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 2

Giới thiệu

“Bữa tiệc thanh xuân đã tàn, ai sẽ là người chi trả?” Mười một năm trôi qua đủ để Tạ Cát Niên xóa m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-nhin-ve-em-tap-2>

1. Quyển 2 - Chương 01

Chương 1 - Chết không nổi, thì đành sống lại

Rất nhiều thứ có thể lặp lại, lá cây khô héo vẫn có thể xanh lại, những thứ quên rồi có thể nhớ lại, nhưng người chết rồi không thể sống lại, tuổi thanh xuân qua rồi thì không thể trở lại lần nữa.

Tạ Cát Niên kể xong câu chuyện, trong quán mì bò chặt hẹp chỉ còn chiếc quạt điện vẫn còn cọt két thổi về phía họ. Chu Tiểu Bắc hoàn toàn không phải một người trầm lặng, nhưng dưới sự dẫn dắt của Cát Niên, cô dường như đã thực sự đắm chìm trong những năm tháng xưa cũ đó. Những con người ấy, những câu chuyện ấy, những khuôn mặt sống động rõ mồn một trước mắt, cô hoàn toàn có thể nhắm mắt hình dung trong đầu từng biến đổi nhỏ trên khuôn mặt người thiếu nữ khi đó... Cô cảm thấy mọi chuyện không nên kết thúc như vậy, nhưng câu chuyện của Cát Niên thực sự đã kể xong.

Lúc này hai người mới nhận ra trời đã tối hẳn, giờ ăn tối đã qua từ lâu, quán mì lúc này còn kín mít người giờ vắng tanh, ngoài bà chủ quán đang ngồi tính tiền dưới ánh đèn mờ ảo và cô nhân viên bận bịu thu dọn bát đĩa, chỉ còn lại hai người bọn họ. Trước mặt họ là hai bát mì bò đã lạnh ngắt kết văng mỡ đỏ, Chu Tiểu Bắc thấy dường như tìm mình cũng đang phủ một lớp văng mỡ dày nặng, sau khi nguội nhìn càng chán ngấy.

“Vu Vũ... chết như vậy? Cậu cũng vậy mà ngồi tù?” Hồi lâu, Chu Tiểu Bắc mới thốt lên nỗi câu hỏi này, tuy chuyện Cát Niên có tiền án cô đã biết từ lâu, và từ những tình tiết cô được biết cũng không còn tìm ra khả năng nào khác, nhưng cô vẫn cảm thấy, chuyện không nên là như vậy, không nên! Hai đứa trẻ cùng nắm tay chạy nhảy dưới ánh mặt trời, một cô gái và một chàng trai thuần khiết dưới cảnh hoa lưu, họ đẹp là thế, lương thiện là thế, thế giới nhỏ của riêng họ không tranh giành gì với bên ngoài, vì có gì quay đầu lại đã rơi vào cảnh kẻ chết trẻ, người tù đầy?

Khóe miệng Cát Niên phảng phất nét cười, mái tóc ngắn phủ bóng xuống mắt cô, “Tiểu Bắc, cậu cũng đọc tiểu thuyết kiếm hiệp phải không. Trong tiểu thuyết, tất cả những nhân vật chính lỡ chân rơi xuống vực đều gặp được cao nhân cứu giúp, hoặc cơ duyên trùng hợp, học được một chiêu thức võ công tuyệt thế, từ

đó thay hình đổi dạng. Nhưng trong thế giới thực tại, hầu hết người ta đều không có được cái may mắn ấy, đã rơi xuống, thì thực sự chết rồi.”

Chu Tiểu Bắc vẫn thần thờ, Cát Niên vậy cô nhân viên lại tính tiền, “Đã nói bữa này mình mời rồi nhé.”

Trước nụ cười của cô, Chu Tiểu Bắc thấy từ chối là một việc cực kỳ vô nghĩa, bèn cười đẩy bát mì sang một bên, nói: “Bà chủ này không đuổi chúng ta, cũng coi như một người kỳ lạ. Cát Niên, bữa này, coi như là tiền mình lên đường vậy!”

“Phải đi thật ư?”

“Đương nhiên.”

“Vậy ở đây...”

“Cậu định nói đến Hàn Thuật phải không?” Chu Tiểu Bắc nhanh chóng hiểu ý. “Giờ tốt nhất đừng để mình nhìn thấy anh ta, con người đấy còn dám xuất hiện, mình chỉ hận không thể đâm cho anh ta một cú bay khỏi trái đất luôn.”

Cát Niên mỉm cười, nghĩ một lúc, nói: “Tiểu Bắc, đó chỉ là anh ấy ở một câu chuyện khác, vả lại cũng là chuyện đã qua, anh ấy không phải người xấu, cậu...”

“Cậu đừng nói nữa, mình hiểu ý cậu. Trước khi nghe chuyện của cậu, mình vẫn luôn cho rằng, giữa cậu và anh ta trước đây nhất định đã có chuyện gì đó, và anh ta hẳn phải là nam chính trong những câu chuyện của cậu, đáng cười nhất là, hình như anh ta cũng tự cho là như thế. Sặc! Thực ra anh ta chỉ là người qua đường. Phải vậy không, Cát Niên, vì thế cậu mới có thể dễ dàng tha thứ cho anh ta như thế. Mình cũng vậy, mình đối với Hàn Thuật chỉ giống người qua đường, giống như một gánh hát anh ấy nửa đường rẽ vào, tan rồi thì cứ vậy đi. Tìm người tốt rồi cười thôi, haha, cũng như mua vé số vậy, vừa mua đã trúng rồi thì không bị trời dày mới lạ.” Cô nửa đùa nửa thật xòe lòng bàn tay ra trước mặt Cát Niên, “Tạ đại sư, xem chỉ tay giùm mình, xem xem nhân duyên mình như thế nào, có phải thật sự đợi đến lúc nghỉ hưu mới có nỗi niềm động phòng ở tuổi 55 không?”

Cát Niên gập tay Tiểu Bắc lại, “Mệnh càng xem càng bạc.” Cô bật cười, an ủi. “Tiểu Bắc, cậu nhất định có phúc, lúc nào thật sự buồn không chịu nổi nữa, chỉ cần nghĩ đến những người kém may mắn hơn cậu là được rồi, ví dụ như mình đây.”

“Mình không so sánh nỗi với cậu, thật đấy, nếu mình là cậu, không biết đã chết bao lần rồi.” Những lời Chu Tiểu Bắc nói là thật lòng.

Cát Niên nói: “Chết nói khó thì không khó, nhưng nói dễ cũng chẳng dễ. Chết không nỗi, vậy chỉ còn cách sống lại.”

Chết không nỗi, thì đành sống lại.

Những năm trong tù, Cát Niên cũng đã bao lần nhắc đi nhắc lại với mình câu này.

Rời khỏi quán mì bò, Cát Niên và Chu Tiểu Bắc chia tay ở một ngã rẽ cách đấy không xa. Cát Niên nhìn theo bóng Tiểu Bắc đổ dài dưới ánh đèn đường, cô gái thường ngày vui vẻ nhanh nhẹn, chẳng kiêu ngạo gì, vậy mà cũng có vài phút thê lương như thế này. Cát Niên biết, có thể mục đích ra đi lần này của Tiểu Bắc không gì ngoài tìm được một cái kết, nhưng Tiểu Bắc rốt cuộc vẫn là một người khoáng đạt, rồi sẽ có một ngày cô ấy trở lại, tất cả những gì cô ấy cần chỉ là thời gian.

Chỉ có thời gian mới là vô địch.

Vậy mà, Cát Niên năm đó lại không nhận được sự khoan dung của thời gian, chỉ trách mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiểu hòa thượng của cô cứ vậy mà ra đi, để lại cho cô một khoảng trống mênh mông. Đường như mới chỉ một giây trước đó, anh vẫn còn dịu dàng nói “Trước nay cậu chưa từng nói đến”, một giây sau biển máu đã lênh láng trùm lên người anh. Cô không kịp phòng bị gì, giống như nước hụt trên con đường bằng phẳng, mọi thứ không một dấu tích cứ thế sụp đổ, sụp xuống... cho đến khi vĩnh viễn không thể phục

hồi. Những cơn ác mộng cứ tới, dồn dập nối tiếp, cô không khóc nổi, cũng chẳng thể hồi tỉnh, bởi vì cô còn chưa kịp tỉnh lại. Anh đi rồi, chỉ còn mình cô, cũng phải quay về hiện thực này thôi.

Cát Niên rất ít khi nhắc đến những năm tháng lao tù, ngay cả trong câu chuyện kể với Chu Tiểu Bắc cô cũng chỉ chọn lọc tình tiết mà kể qua loa. Có rất nhiều chuyện cô không muốn nhắc lại, là vì không mong có ai hiểu được, cũng giống như bạn hoàn toàn không nên cố gắng bảo một người khỏe mạnh đi thấu hiểu nỗi tuyệt vọng cùng cực của một người trên giường bệnh, người khỏe mạnh luôn miệng nói “Sức khỏe thực sự rất quan trọng”, nhưng thực chất luôn phung phí sức khỏe, không thể hiểu được nỗi khổ của người bệnh tật.

Ngay cả Cát Niên cũng hiếm khi nhớ lại quãng thời gian đó, cô chỉ biết một chuyện – trên đời có hai thứ vĩnh viễn không bao giờ nghịch chuyển, một là sinh mệnh, hai là tuổi thanh xuân. Rất nhiều thứ có thể lặp lại, lá cây khô héo vẫn có thể xanh lại, những thứ quên rồi có thể nhớ lại, nhưng người chết rồi không thể sống lại, tuổi xuân qua rồi vĩnh viễn không thể trở lại lần nữa. Vu Vũ không còn nữa, tuổi xuân của Tạ Cát Niên cũng đã chết từ mười một năm trước. Giờ được ra tù, cô chỉ như một người phụ nữ độc thân 29 tuổi bình thường, sống một cuộc sống bình thường, những cơn sóng gió trong quá khứ, những tháng ngày đằng sau song sắt dường như không in dấu rõ rệt lên cô. Chỉ có điều, mỗi buổi sớm tỉnh dậy, nhìn làn da vẫn mịn màng qua tấm gương trong phòng tắm lạnh lẽo, đôi mắt ấy nói với cô rằng, cô giờ đã không còn là cô gái năm nào nữa.

Có một câu cách ngôn về cuộc đời thế này: Thượng đế đóng một cánh cửa trước mặt bạn thì sẽ mở cho bạn một cánh cửa sổ. Lúc còn trong tù, mỗi lần nhớ đến câu nói này, Cát Niên đều bật cười. Cánh cửa phòng giam đóng im lìm, chỉ hở ra một ô cửa sắt hình vuông chừng một tấc, đây chẳng phải đang chứng minh tính hài hước của Thượng đế hay sao?

Trong tù, những phạm nhân vừa được chuyển đến được gọi là “phạm mới.” Đây là nhóm người thấp cổ bé họng nhất trong cái thế giới kín mít này, ngoài việc phải trải qua huấn luyện nhập trại, chịu “giáo dục” từ những phạm nhân cũ, điều khó vượt qua nhất vẫn là bản thân. Không có ai vốn được tự do mà lại không cảm thấy nỗi tuyệt vọng như đất trời sụp đổ ấy sau khi vào tù, mình đã không còn là người bình thường nữa, không còn là một người được tôn trọng nữa, thậm chí, không còn là một con người nữa. Mười hai con người bị nhét chung vào một phòng giam chật hẹp, ngày nào cũng là những chỉ tiêu lao động nhiều đến đứt hơi, cuộc sống khó thấy mặt trời, bạn tù nham hiểm, quần áo hà khắc... “phạm mới” vừa nhập trại đã rửa mặt bằng nước mắt, thậm chí không ít người tìm đến cái chết.

Trước khi gặp Chu Tiểu Bắc trong quán mì bò, Cát Niên ngồi cùng Bình Phượng, một bạn tù vào cùng đợt với cô. Năm đó, Cát Niên chỉ mới tròn 18 tuổi, là một trong những phạm nhân trẻ nhất trong nhà tù, nhưng Bình Phượng còn nhỏ hơn cô một tháng, gầy gò như đứa trẻ 15, 16. Khi ấy, hai người được phân vào cùng một buồng giam, tối nào Cát Niên cũng nghe thấy tiếng Bình Phượng khóc.

Cát Niên rất ít khóc, cô chỉ không ngủ được.

Đêm trong nhà tù tối đen như mực, không có nổi một ánh sáng le lói. Cát Niên ngủ ở chỗ gần cửa sổ nhất, cũng không nhìn ra chỗ nào là cửa sổ. Cô luôn ngồi hướng về phía có lẽ là cửa sổ, thần thờ dờ dẩn nghe tiếng Bình Phượng nuốt nước mắt. Thời gian một đêm có lúc trôi rất nhanh, có lúc lại rất chậm, thời gian dường như chẳng hề có ý nghĩa gì. Do hàng loạt các trình tự tổ tụng hình sự phức tạp, đến khi phán quyết của tòa chính thức ban xuống, Cát Niên đã ngồi tù được gần ba tuần, tiếp theo, cô vẫn còn ít nhất hơn 1800 đêm phải trải qua như vậy nữa.

Tối hôm đó, Bình Phượng khóc một cũng dần dần chìm vào giấc ngủ, Cát Niên bỗng nghe thấy từ phía cửa sổ truyền lại tiếng đập cánh nhẹ nhẹ. Cô biết, đó là tiếng côn trùng đập cánh. Trong tù có ruồi, có muỗi, có bọ chó, nhưng đều chỉ là những loài côn trùng nhỏ, những con to hơn một chút khó có thể bay vào. Âm thanh này, yếu hơn chuồn chuồn, cánh cam... nhưng lại có lực hơn côn trùng, giãy giụa hồi lâu mà vẫn không tìm được đường ra. Cát Niên không nhìn thấy, nhưng cô nghĩ, đó có thể là một con bướm. Một con bướm hóa thân từ con sâu bướm vượt qua bao khó khăn mới thoát khỏi kén, sao không dạo chơi nơi hoa thơm cỏ lạ, mà lại sa vào góc tối này?

Vu Vũ, là anh sao?

Lòng Cát Niên trĩu xuống. Là anh, anh cuối cùng cũng chui khỏi kén, vẫn còn lưu luyến em nên quay lại xem em ra sao đây ư?

Cả đêm, Cát Niên cứ vịn vào thành giường như vậy mà nghe tiếng đôi cánh ấy vỗ, trong lòng không biết vui hay buồn. Cô mong bướm nhỏ ở lại bên cô thêm lúc nữa, lại mong nó có thể bay đi, bay về nơi vốn là của nó, không bao giờ trở lại nơi này... trời cứ thế dần sáng.

Nhà tù quy định, mùa hè sáng sớm 5 giờ dậy, mùa đông mới đổi thành 6 giờ. Sau khi ngủ dậy phải gấp chăn màn ngay ngắn như quân nhân, rồi lại ngay ngắn ngồi ở mép giường đợi quản giáo tới mở cửa buồng giam – họ gọi đó là “khai phong.” Tiếp đó lần lượt các buồng giam được cho ra ngoài làm vệ sinh cá nhân, xong lại quay về buồng ăn sáng. Tất cả các buồng giam đều không có nhà vệ sinh, mỗi tầng chỉ có nhà vệ sinh chung ở cuối hành lang, bình thường đều bị khóa chặt, và chỉ được mở vào giờ quy định, sáng tối hai lần. Tia nắng đầu tiên của buổi sớm rọi vào buồng giam của Cát Niên, cả trại giam lục đục dậy, chỉ là vẫn chưa đến lượt buồng cô được “khai phong.” Cát Niên vội vàng lần theo chút ánh sáng ít ỏi tìm dấu vết chú bướm đêm qua, quả nhiên ở ngay bên cửa sổ, cô đã tìm được nó.

Đây nào phải bướm gì, có chăng chỉ là một con thiêu thân màu xám.

Nó xấu xí, bần thủ, phì nộn, nhưng khiến người ta tuyệt vọng nhất là đôi cánh dị dạng của nó. Con thiêu thân rõ ràng chỉ vừa chui khỏi kén nhộng chưa được bao lâu, không biết vì sao lại sa vào đây, chắc chắn là không bay nổi nữa.

Cát Niên nhớ lại câu chuyện về con sâu bướm Vu Vũ từng kể. Anh nói đúng, mọi con bướm đều do những con sâu bướm biến thành, nhưng, anh cũng quên rằng, không phải con sâu bướm nào cũng có thể biến thành bướm. Có thể nó sẽ chết ở trong kén, mãi mãi không nhìn thấy mặt trời, hoặc giãy giụa thừa sống thiếu chết hồi lâu mới biết mình thực ra chỉ là một con thiêu thân xấu xí, ngay cả cánh cũng mọc không tử tế.

Cát Niên buồn bã nhận ra cô đã hiểu ý Vu Vũ muốn nói với mình, nhưng, nếu như anh biết trước kết cục sẽ thế này, liệu có cam lòng bầu bạn cùng con sâu bướm khác nơi lòng đất sâu hút kia, nhẹ nhàng cẩn trọng cùng chia sẻ chút ánh sáng đáng thương? Hay anh đã chủ động muốn đi, bất kể kết cục có tàn nhẫn thế nào, cũng đều là lựa chọn của anh.

Nhưng, câu chuyện của Vu Vũ vẫn chưa kể hết, anh vẫn chưa kể đến, nếu như anh không thể biến thành bướm thì con bướm sắc sảo đợi anh ở phía trước liệu có bay mất. Anh không thể kè cánh bay lượn cùng nó, cũng không thể trở về làm kiếp sâu bướm, nhưng con sâu bướm ấy vẫn có thể tự do ngao du. Anh cũng không nói đến, không còn con sâu bướm ấy, con sâu bướm bị bỏ lại cô độc trong bóng tối sẽ phải sống những tháng ngày tiếp theo như thế nào.

Cát Niên không đành lòng nhìn con thiêu thân ra sức giãy giụa bất lực, cô nhẹ nhàng giơ ngón tay, định đẩy nó một cái, nhưng cũng không tác dụng gì, ngón tay cô vừa chạm vào, nó đã liền rơi từ bậu cửa sổ xuống sàn nhà, cô còn chưa kịp phản ứng, một bàn chân mang giày đã ngang tàng hạ xuống, lập tức giẫm bẹp con thiêu thân trên đất. Khi bàn chân ấy nhấc lên, Cát Niên chỉ còn thấy một vũng dịch thể sền sệt phát buồn nôn, cùng nửa đôi cánh dị dạng. Con thiêu thân sống khó khăn là vậy, mà chết sao quá dễ dàng, thậm chí không có nỗi một cơ hội giãy giụa. Đây chính là sự bi ai của kiếp côn trùng.

Cát Niên lòng xót xa, ngẩng đầu nhìn người vừa hạ thủ.

“Sao, không vui à?” Người kia hỏi cô.

Cát Niên cúi xuống, chậm chậm lắc đầu, “Không có”

Cô đầu lại không nổi và cũng không muốn đấu với con người này, giả như không có bàn chân ấy thì con thiêu thân sớm muộn cũng sẽ chết. Nó là loài quái vật dị dạng, nhưng ánh nắng cũng đã chiếu lên nó, như vậy, có chết cũng không đáng tiếc.

Người giẫm chết con thiêu thân tên là Thích Kiến Anh, là phạm nhân có “tư cách” lão làng nhất trong buồng giam của các cô. Thích Kiến Anh người cao lại rất to béo, nghe nói, thời trẻ chị ta cũng là một người có nhan sắc, thất đầy lưng ong. Tám năm trước, Thích Kiến Anh vẫn là một bà nội trợ trói gà không chặt, sau khi nghe tin người chồng làm kinh doanh của mình sa đọa, liền cầm con dao gọt hoa quả mũi nhọn tìm

đến tổ ấm của đôi gian phu dâm phụ, đẩy cửa xông vào, không màng có thể bị người chồng khỏe hơn gấp mấy lần đánh chết, bất chấp mọi ngón đòn của tên đàn ông xấu xa, cầm dao đâm từng nhát từng nhát vào cơ thể hai con người mà chị ta hận thấu xương. Đến khi đôi nam nữ ấy gục xuống, Thích Kiến Anh cũng rã rời phủ phục xuống giữa vũng máu gọi điện báo cảnh sát. Nghe kể, khi cảnh sát đến, chị ta vẫn cầm chắc con dao, nét mặt còn thoảng nụ cười.

Ả tình nhân chết, nhưng tên đàn ông đó lại được bác sĩ cứu sống. Thích Kiến Anh bị bắt, tòa án xét đến trước khi xảy ra vụ án người chồng đã nhiều lần gây bạo lực gia đình, cho hoãn án tử hình. Vào tù ba năm, Kiến Anh mới được giảm án từ tử hình xuống án tù chung thân, cứ cho còn có thể nhận một cơ hội giảm án nữa thì đợi chị ta ở phía trước vẫn là quãng thời gian giam cầm dài đằng đẵng. Chị ta giờ đã hơn 40 tuổi, dù cho 20 năm sau ra tù thì cũng đã là một bà lão gần đất xa trời, đời này coi như đã bị chôn vùi.

Thích Kiến Anh sau khi vào tù tâm tình cũng thay đổi, cổ quái bạo ngược, ai cũng phải sợ chị ta vài phần.

Cùng là phạm nhân, nhưng trong tù cũng phân tam lục cửu phẩm, ngoài khác biệt hạn tù, tội danh và cảnh ngộ cũng khác biệt. Trong trại giam nữ, khiến người ta e sợ nhất thường là tội phạm giết người, như Thích Kiến Anh chẳng hạn, tâm đủ ác, có gì mà chị ta không dám làm, án đủ dài, có ai mà chị ta sợ, trước mặt chị ta, những người khác đều không nỡ lời chống đối. Xếp sau tội phạm giết người là tội phạm cướp giết, buôn bán ma túy, buôn người, về độ độc ác cũng tương đối, sau nữa là hạng tội phạm kinh tế, trộm cắp, xếp dưới đáy cùng nhất, bị người ta ức hiếp coi khinh nhất chính là mại dâm. Bình Phượng vì bán dâm mà bị bắt vào đây, chịu khổ nhiều hơn ai hết, Cát Niên tuy cũng là “phạm mới”, nhìn cũng nhẹ nhàng có học, nhưng mọi người đều biết cô bị bắt vì tội cướp giết, trước khi biết rõ đầu đuôi ít nhiều cũng có chút kiêng dè, ức hiếp cũng không đến nỗi quá đáng, vẫn còn dễ sống hơn Bình Phượng một chút.

Có những phạm nhân cũ phàm chuyện gì cũng muốn kiếm lợi, công việc nặng nhọc, bần thủ đều giao cho phạm nhân mới làm, đó chỉ là chuyện quá đỗi bình thường, còn rất nhiều việc bần thủ ngoài sức chịu đựng khiến hầu hết những người sau khi ra tù đều khó hé răng – trong tù không có đàn ông, có người nói, con muỗi bay qua cũng đều là con cái. Những người phụ nữ ở tuổi ấy, đặc biệt là những người có án tù dài, phải chịu hai tầng cô đơn về cả sinh lý lẫn tâm lý, đương nhiên khó lòng kiềm chế. Có những cặp nữ phạm giả phượng giả hoàng bập vào nhau, đi đâu cũng kè kè, cũng có những trường hợp không đồng ý, nhưng người mới đến yếu thế khó tránh khỏi bị làm nhục. Có những đêm không ngủ được, mắt mở thao láo nhìn vào không gian đen quạch, trong tiếng khóc thút thít của Bình Phượng, Cát Niên có thể nghe thấy cả tiếng Thích Kiến Anh thở hồng hộc, tiếng bạt tai, tiếng da thịt cọ sát, và còn có cả tiếng Bình Phượng nghẹn ngào kìm nén nỗi uất giận.

Quãng thời gian đó, lúc nào mặt mũi Bình Phượng cũng sưng húp, chỗ ngủ cũng bị bắt phải đổi sang dưới chỗ nằm của Thích Kiến Anh – chỉ có những phạm nhân mới vào hoặc địa vị thấp kém mới phải ngủ ở tầng dưới, vì trong buồng giam khoảng đi lại rất hẹp, những việc như ăn cơm, ngủ, làm đồ thủ công đều phải làm trên giường, tầng dưới bao giờ cũng bừa bãi, lộn xộn nhất. Cát Niên biết, hàng đêm không chỉ có mình cô tỉnh giấc, các bạn tù khác cũng đều nhìn thấy chuyện xảy ra, nhưng phần lớn đều e sợ, chỉ biết phẫn nộ trong lòng mà không dám nói ra, hoặc đơn giản là vô cảm nằm trong bóng tối xem kịch hay.

Cát Niên thương cảm cho Bình Phượng, nhưng đến bản thân cô còn chịu không nổi, thì có thể cứu vớt nổi ai? Vào tù một thời gian, rất nhiều người bắt đầu nhận ra cái danh “tội phạm cướp giết” của cô chỉ là hữu danh vô thực, chẳng có gì kinh khủng, liền đua nhau chà đạp cô, số lần ăn bạt tai của cô càng ngày càng nhiều, lúc ấy lấy ai thương cảm cô? Nữ giới và nam giới không giống nhau, hiếm lắm mới gặp một người phụ nữ sinh ra đã hung bạo, những phạm nhân trong trại giam nữ, có người vì tình, có người vì tiền, hoặc giả bị dồn vào đường cùng, phần lớn đều đã trải qua những nỗi khổ khó lòng tưởng tượng.

Cát Niên nghĩ, rồi cũng sẽ có một ngày cô trở nên chai sạn trước mọi thứ như thế. Đối với một người con gái 18 tuổi, ba năm còn dài hơn cả đời người. Một buổi tối sau hai tháng cô vào tù, cô lại nghe tiếng Thích Kiến Anh làm nhục và đánh đập Bình Phượng trong bóng tối, lần này chị ta ra tay độc ác hơn bao giờ hết. Có lẽ Thích Kiến Anh đã chán ngán Bình Phượng, hoặc cũng có thể sự “hầu hạ” của Bình Phượng không thỏa mãn nổi chị ta. Trong tĩnh lặng từng tiếng thành thịch của nắm đấm giáng xuống da thịt người khiến người ta thót tim run sợ. Tiếp đó, Cát Niên nghe tiếng Thích Kiến Anh dội đầu Bình Phượng vào tường. Cô hiểu mình không nên nhiều chuyện, nhưng nhắm mắt bịt tai được chưa đầy một phút, cô vẫn không kìm nổi xông ra trước giường, kêu đau bụng ầm ĩ đòi đi vệ sinh, cuối cùng cũng gọi được quản giáo trực ban.

Mạng Bình Phượng coi như được cứu, trên trán chỉ lưu lại một vết sẹo hồng hồng. Hành động của Cát Niên không chỉ vi phạm nội quy quản lý trại giam mà còn làm phiền đến giấc ngủ của các phạm nhân khác nên đã đắc tội với không ít người, đặc biệt là Thích Kiến Anh. Những nỗi đau khổ sau đó cô ít khi nhớ lại, cô không biết giới hạn của bản thân là ở đâu, chỉ biết nhắm mắt lại, vẫn còn có ngày mai, cô vẫn phải đối diện với những công việc miên man không hồi kết. Cô trẻ như Bình Phượng, lại thanh tú sạch sẽ hơn Bình Phượng nên sớm đã là đối tượng để ý của nhiều phạm nhân, nhưng về trầm ngâm trước tuổi của cô vẫn chỉ khiến bọn họ chỉ dám đứng nhìn từ xa. Cuối cùng, Thích Kiến Anh cũng đã nhìn ra cô thực sự chỉ là loại người có đánh cho gãy răng cũng chỉ dám nuốt xuống bụng, một ngày sau khi kết thúc công việc lao động, chị ta trèo lên giường Cát Niên.

Cát Niên giãy giụa dưới thân hình phì nộn của Thích Kiến Anh, mỗi cử động đều bị đẩy lại bằng một cú tát ong đầu nhúc ọc. Mọi người trong buồng giam đều giả vờ ngáy, sự phản kháng của cô giống như vùng vẫy lúc sắp chết đuối, càng lúc càng yếu ớt. Từ Lâm Hằng Quý đến Hàn Thuật, giờ lại đến Thích Kiến Anh, lẽ nào cô mãi không thoát khỏi cơn ác mộng này ư?

Đêm hôm đó, toàn bộ giám thị lẫn phạm nhân trại giam đều nghe thấy một tiếng hét xé tai. Khi cán bộ trực ban điên cuồng thổi còi, nhanh chóng rọi đèn pin chạy lại, mở cửa buồng giam của cô, chỉ thấy Thích Kiến Anh mặt mũi máu me đầm đìa điên loạn đâm đá lên người Cát Niên, Cát Niên người nhũn như sợi mì tôm co rúm lại một đống, không kêu một tiếng, trong miệng vẫn sũng chết ngoạm lấy một vật máu me không rõ hình thù – đó là toàn bộ tai trái của Thích Kiến Anh.

Quản giáo tách hai người họ dẫn đi, trên nền buồng giam vẫn còn hai vũng máu to.

Cát Niên nằm trên giường bệnh gần ba tháng, cô cũng không rõ chính xác là bao lâu. Những ngày ở giữa ranh giới giữa tỉnh và mê, cô lơ mơ biết nhà tù đã thông báo cho người nhà biết về tình hình của cô, nhưng không hề có ai tới thăm, cô cũng không chờ đợi bất kỳ ai tới. Có lẽ lần này chết cũng được rồi, con sâu bướm bị bỏ lại cô đơn, không chừng chết rồi lại có thể hạnh phúc hội ngộ cùng Vu Vũ ở một thế giới khác.

Nhưng cô chết không nổi, bệnh viện trại giam với những điều kiện chữa trị thô sơ là thế cuối cùng vẫn cứu được mạng cô. Hai tháng sau vào một buổi sáng, cô tỉnh táo nhìn ánh nắng chiếu bên mép gối.

Vu Vũ, đến giờ mà anh vẫn không muốn gặp em sao?

Chết không nổi, vậy thì cố sống cho tốt. Cô nghe tiếng Vu Vũ từ xa xăm vọng lại.

Cát Niên một lần nữa thuyết phục bản thân bắt tay làm hòa với số phận, có lẽ số mệnh cô vẫn còn dài, so với cả đời người, năm năm cũng đâu có có gì khó chịu đựng, hơn nữa thời gian ngồi tù của cô còn có thể ngắn đi một chút. Cô hộ lý đưa thuốc buổi sáng đẩy cửa bước vào, thấy Cát Niên yếu ớt lấy tay đưa bắt ánh sáng, nằm trên giường bệnh mỉm cười, “Chị hộ lý, tóc chị đẹp quá.”

Vì lý do đặc biệt nào đó, bệnh tình của Cát Niên chỉ được ghi một cách mơ hồ trong bệnh án. Cát Niên phục hồi trở lại buồng giam, Thích Kiến Anh bị cô ngoạm mất một tai trái đã bị điều khỏi buồng giam của các cô. Cát Niên trước và sau khi bị bệnh bỗng trở thành hai con người hoàn toàn khác nhau, dù cô vẫn trầm tĩnh như cũ, nhưng mọi người đều nhớ đến cảnh tượng cô mặt không biến sắc ngoạm tai Thích Kiến Anh máu chảy đầm đìa, ít nhiều cũng có chút dè chừng. Còn cô lại trở nên càng cởi mở, rộng rãi, cô tha thứ cho bản thân mình, và cũng đối xử tốt với tất cả mọi người xung quanh.

Công việc trong trại giam chủ yếu là may gia công. Trại giam nhận việc từ các xưởng bên ngoài về giao cho các phạm nhân hoàn thành, nào là thêu hoa, đính ngọc, đan áo... hầu hết đều do từng buồng nhận về hoàn thành chỉ tiêu trong ngày. Dựa vào năng suất mà tính điểm cải tạo. Cát Niên thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh, từ một người mới đầu đơ đưng còn bị kim đâm vào tay, dần dần cô hoàn thành chỉ tiêu của mình xong còn giúp những người khác trong phòng. Sau này trại giam cải tiến “trang thiết bị” thành máy may, cô đập máy may cũng rất nhanh, đồ làm ra vừa đều lại vừa đẹp. Sau này cô nghĩ, đây cũng coi như một kỹ năng trại giam dạy để cô mưu sinh.

Vì Cát Niên quan hệ xã giao tốt, lại cũng coi như có chút văn hóa, đầu óc nhanh nhẹn, không chỉ các bạn tù mà cả quản giáo cũng đều yêu mến cô. Cô làm buồng trưởng, hộ lý, quản lý thư viện, lại ghi danh tham gia lớp học từ xa, đại diện trại giam đi thi các chương trình kiến thức đều được giải...

Sau khi tai Thích Kiến Anh bị thương, qua xét nghiệm thường quý của bệnh viện bất ngờ phát hiện chị ta bị xơ gan, tin này nhanh chóng khiến chị ta suy sụp, từ đó sức khỏe ngày một đi xuống. Cát Niên ở tù được nửa năm, Thích Kiến Anh đã nằm liệt giường. Vì chuyện trước đây, Cát Niên và chị ta coi như cũng có thù cũ, giờ Thích Kiến Anh ốm lừ đừ cũng chẳng có bản lĩnh gây sự với ai, là phạm nhân hộ lý, Cát Niên có nhiệm vụ chăm sóc cho tất cả các bệnh nhân bị bệnh. Xét đến quan hệ giữa hai người, quản giáo có ý để Cát Niên không phải làm nhiệm vụ này, nhưng cô từ chối, cho rằng không nhất thiết phải như vậy. Cô bình tĩnh chăm sóc Thích Kiến Anh đang ngày một ốm yếu, thậm chí chị ta thâm thù cắn một vết thật đau trên tay cô, cô cũng không kêu một tiếng. Cuối cùng vào một ngày, khi Cát Niên đang cẩn thận lau người cho Thích Kiến Anh, người phụ nữ đã đâm chồng và kẻ thứ ba tổng cộng 31 nhát dao, người đàn bà trong trại giam không ai là không kinh sợ ấy, đã khóc trước mặt Cát Niên như một đứa trẻ.

“Trước đây anh ta rất yêu tôi, tôi đã cùng anh ta đi qua những thời khắc đẹp đẽ nhất, khi lập nghiệp cũng cùng anh ta chịu biết bao khổ cực, vì anh ta tôi phải vay khắp lượt bên nhà ngoại, anh ta thành công rồi, lại nói không cần tôi nữa... hu hu, anh ta không cần tôi nữa... con trai tôi nói tôi là con rắn độc.”

Đây là lần đầu tiên Cát Niên nghe kể những chuyện trước đây từ miệng Thích Kiến Anh, chị ta trong giây phút này chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà đáng thương.

Thích Kiến Anh vừa khóc vừa hỏi: “Vì sao cô không hận tôi? Tạ Cát Niên, cô là do ông trời cử xuống ư?”

Bình Phượng cũng từng nói như vậy.

Cát Niên cười, cô không trả lời. Cô không phải là thiên thần gì, cô cũng đã từng hận rất nhiều người, chỉ là hận rồi cuối cùng quên mất. Vì hận cũng chẳng được việc gì, vì đời người được tạo thành bởi bao tình tiết không theo ý mình, khó mà tính được, có những chuyện, có những kết cục, cô cũng không biết là do ai gây ra, do người cô hận, hay do chính bản thân cô, cô không hiểu, vì vậy tha cho người khác, cũng là tha cho chính mình. Những việc cô làm trong trại giam, không phải hy vọng được đánh giá đạo đức tốt, cũng không mong được ai cảm kích, cô chỉ muốn cho thời gian trôi qua nhanh một chút, nhanh thêm một chút.

Cô phải ra ngoài. Cô vẫn chưa biết câu chuyện đằng sau Vu Vũ kết thúc như thế nào, không ai nói cho cô biết. Mấy năm nay, chỉ có một người vào thăm cô một lần, nhưng người đó cũng hoàn toàn không biết gì. Cô mong chờ sau khi được tự do có thể đi tới nơi chôn cất anh nhìn một lần, một lần là đủ.

Hai năm sau, Cát Niên được ân xá, mọi người đều cho là việc thích đáng.

Sau này, cô vẫn thường xuyên có một giấc mơ, mơ thấy buồng giam tối đến nghẹt thở, tiếng thở hổn hển, con bướm cô nhìn không thấy cứ đập cánh bên cửa sổ, tiếng giày của quản giáo bước trên hành lang, tiếng còi đầu tiên truyền đến trong buổi sáng sớm, “Khai phong” rồi, sau đó cô cảm nhận được ánh sáng của buổi sớm, con thiêu thân bị giẫm bẹp trong ánh sáng... lần nào đến đây cô cũng dần dần tỉnh dậy.

Tỉnh giấc, cô đã cùng cô bé tên Minh Phi sống một cuộc sống thanh bình trong khu vườn có cây tỳ bà này được tám năm.

2. Quyển 2 - Chương 02

Chương 2 - Hai mặt của tấm gương

.Cô muốn gặp Trần Khiết Khiết một lần. Vì nhiều khi, cô bất chợt cảm giác, Trần Khiết Khiết chính là cô, cô chính là Trần Khiết Khiết, hai người là hai mặt của tấm gương, trái ngược mà lại tương thông.

Cát Niên tỉnh giấc bên gối, không còn thiêu thân, không còn bướm, không còn tiếng còi sắc lạnh buốt nhói linh hồn, không còn cảnh chen chúc đi đánh răng rửa mặt, chỉ có mùi không khí trong lành riêng có vào mỗi buổi sớm trong vườn, ánh nắng len qua lá cây hắt bóng xuống bậu cửa sổ. Cô dường như vẫn có thể cảm

nhận thấy, người ấy đang đứng đợi dưới gốc cây, khẽ nhắm mắt thư thái, và có lẽ chỉ một giây sau, anh sẽ mỉm cười đẩy cửa bước vào.

Cô thấy không có gì có thể khiến cô có cảm giác khoan khoái và yên ả như lúc này.

Đánh răng rửa mặt qua loa xong, Cát Niên tới quán chú Tài lấy sữa tươi như thường ngày. Chú Tài nhìn thấy cô liền cười tươi như hoa.

“Cát Niên à, sao cả đợt này thần Cổ phiếu không tới đây nhỉ?” Chú Tài nửa đùa nửa thật hỏi, vừa như chuyện phiếm giữa những người hàng xóm, vừa như hy vọng vào mấy cổ phiếu đang có trong tay.

Cát Niên cười nói: “Anh ta sao dám đến thường xuyên chứ, nhờ chú kiểm bọn tiền trên sàn chứng khoán thì còn tâm trí nào để mắt đến cái quán nhỏ này, lúc ấy tìm đâu ra chỗ bán sữa bò ngon nhất thành phố nữa?”

Cái cửa hiệu nhỏ này sớm đã từ người chủ đầu tiên qua tay nhiều người, ba năm trước chú Tài dọn đến mở quán sữa bò tại đây. Năm đó dưới nhát dao của Vu Vũ, Lâm Hằng Quý may mắn thoát chết, “người hại hân” lại không có kết cục tốt đẹp như vậy, vì chuyện này mà Hằng Quý rất mãn nguyện. Có điều tuy căn nhà nhỏ của Vu Vũ đã rơi vào tay hân nhưng hân ta trước sau chưa từng thực sự bước vào lấy một lần. Sau khi thoát chết, Lâm Hằng Quý dần dần tin vào ma quỷ, hân luôn cảm thấy có oan hồn lảng vảng xung quanh căn nhà, đuổi mãi không đi, chỉ cần hân đêm khuya lại gần đường như liền có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Vu Vũ. Dần dần, tin đồn thất thiệt về căn nhà xui xẻo có hai đời tội phạm giết người không biết từ lúc nào đã được truyền đi khắp nơi, hân ta muốn bán căn nhà lại càng khó hơn.

Nửa năm trước khi Cát Niên ra tù, cơ thể tàn tạ vừa lành trọng thương của Lâm Hằng Quý không còn chống đỡ nổi những cơn nát rượu ngày này qua ngày khác, cuối cùng trong một lần uống rượu khuya, hân đột tử ngay trong quán rượu. Khâm liệm qua loa cho hân xong, với danh nghĩa anh chị họ bên nội của Lâm Hằng Quý, và cũng là những người họ hàng duy nhất được biết đến của hân, cô chú của Cát Niên được thừa kế ngôi nhà và cửa tiệm nhỏ hân để lại. Nhà không ai dám ở, nhưng việc chuyển nhượng cửa tiệm nhỏ làm ăn phát đạt nhất khu cũng tương đối thuận lợi. Cứ như vậy, nhiều năm sau, cửa tiệm được nhượng vào tay chú Tài.

Chú Tài thuộc lớp người cao niên ở mảnh đất này, có thể nói là trông từng ngày Cát Niên và Vu Vũ trưởng thành, về sau Cát Niên rời đi theo bố mẹ, bao năm không gặp, giờ cô lại dẫn theo một đứa trẻ trở về sống tại đây. Những láng giềng trước kia người có tiền đã vào thành phố sống từ lâu, kẻ không có tiền đa số vì mưu sinh mà rời đi hết, về sau ở đây dần trở thành khu vực có mật độ người ngoại tỉnh tương đối dày đặc, những người biết chuyện bọn Cát Niên trước đây cũng không nhiều. Chú Tài là một trong số đó, chú biết rõ tính tình nham hiểm, độc ác của Lâm Hằng Quý xưa nay, trong con mắt trung thực khoan dung của chú, có thể nào cũng không nhìn ra Cát Niên có liên hệ gì với một phụ nữ ngồi tù vì tội cướp của. Chú tin tưởng vào con mắt của nhìn người đã nửa đời người của mình, chẳng thêm đếm xỉa đến mấy thông báo đề phòng Cát Niên từ tổ dân phố, từ trước tới nay không hề nhìn cô với ánh mắt kỳ thị. Vì vậy mấy năm nay, chú Tài là người hàng xóm thân thiện nhất với hai cô cháu Cát Niên, thỉnh thoảng còn có thể huyền thuyên vài câu. Còn với những người khác, Cát Niên biết mọi người ít nhiều cũng có chút kiêng dè trước quá khứ của cô, cô cũng không muốn làm phiền đến ai, trước sau chỉ cùng Phi Minh lẳng lẽ đi đi về về như cái bóng.

Cát Niên quay vào nhà, Phi Minh vẫn còn chưa tỉnh. Cô đặt chai sữa lên đầu giường, khi ngoảnh lại chợt thấy Phi Minh đang say giấc, tay vẫn còn ôm chặt một vật gì đó trong lòng. Cát Niên cúi xuống xem, ra là chiếc vạt cầu lông của Hàn Thuật tặng, sợ chiếc vạt làm Phi Minh khó chịu, cô khẽ thử rút ra đặt lên đầu giường, nhưng chiếc vạt trong lòng Phi Minh vẫn không hề nhúc nhích, con bé này ôm chặt quá thôi.

Phi Minh trân trọng món quà này là vậy, sự trân trọng vượt quá cả ý nghĩa của bản thân chiếc vạt. Đây cũng là nguyên nhân Cát Niên không bắt Phi Minh đem chiếc vạt cầu lông quý báu trả lại cho Hàn Thuật dù cô có lý do để làm như vậy, cô không muốn làm tổn thương Phi Minh vì lý do có vẻ như chính đáng ấy. Phi Minh khi nhỏ không phải là một đứa trẻ khỏe mạnh, luôn đau ốm gầy gò vì bệnh tật, khi mơ con bé thường có thói quen chau mày, thích ôm chặt chăn, gặm móng tay. Cát Niên đã thử qua nhiều cách, vẫn không có chuyển biến gì, nhưng giờ cô mới để ý khuôn mặt đang mơ của Phi Minh nhìn rất khoan khoái, thậm chí là hạnh phúc, như thể đang ở trong một giấc mơ ngọt ngào. Cát Niên cũng không nỡ đánh thức con bé dậy, nhưng Phi Minh bắt buộc phải dậy thôi, không sẽ muộn giờ mất.

Việc chuẩn bị trước giờ đi học như một trận chiến, đầu tiên Phi Minh bôi tung tũ quần áo bé xíu của mình, đứng trước gương ướm thử hồi lâu mới quyết định nổi hôm nay mặc gì, sau đó con bé còn từ chối để cô Cát Niên chải đầu vì Cát Niên chỉ biết buộc kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản. Khi Phi Minh mặc bộ váy màu hồng phấn, trên đầu tết vô số các bím tóc nhỏ được cột lại bằng chiếc nơ bướm lấp lánh xuất hiện trước mặt Cát Niên, cô mới bắt đầu ý thức được đây có lẽ không phải là một buổi sáng bình thường, ít nhất là đối với Phi Minh.

Như bình thường, nếu phải đi làm ăn sáng, Cát Niên sẽ cùng Phi Minh ra khỏi nhà, đưa cô bé đến bến xe buýt rồi mỗi người lên một xe. Về điểm này Cát Niên buộc phải công nhận Phi Minh đã học được cách tự chăm sóc bản thân sớm hơn các bạn cùng lứa. Vì cô vừa độc thân, lại phải đi làm nuôi cả gia đình, khó tránh khỏi việc chăm sóc cô bé không chu đáo, bởi vậy ngay từ lớp Một, Phi Minh đã tự ngồi xe buýt đi học.

Kể từ lúc bước ra khỏi nhà, Phi Minh liền nôn nóng nhìn ngang nhìn ngửa, cô bé còn không giấu nổi phần khích, mặt mũi tươi cười háo hức, mắt sáng hết đèn pin.

“Phi Minh, hẹn với Lý Đắc cùng đi học hả?” Cát Niên hỏi đùa. Lý Đắc là bạn trai được các bạn gái thích nhất ở lớp Phi Minh, Phi Minh tuy không chịu thừa nhận nhưng có hôm Cát Niên thấy cô bé ban đêm chăm chú ngồi làm bài cho Lý Đắc, từng nét từng nét, cẩn thận hơn cả làm irth.

Phi Minh đỏ mặt, bĩu môi: “Cô, ý nghĩ của người lớn các cô thật tầm thường.”

Cát Niên chưa kịp đáp lời đã nghe thấy hai tiếng còi xe hơi, nhìn theo hướng âm thanh, chiếc xe đỗ ngay gần quán chú Tài chẳng phải là chiếc Subaru của Hàn Thuật sao? Hàn Thuật nhìn thấy hai cô cháu bèn ngó đầu vẩy tay cười, Phi Minh đang bắt chước người lớn giả diêm tĩnh bỗng vui mừng như chú chim hỷ tước bay thẳng tới chỗ Hàn Thuật.

Cát Niên do dự hồi lâu cũng đành phải đi theo. Cô bước tới bên chiếc xe đã thấy Phi Minh đang lú la lú lo chú Hàn Thuật thế này, chú Hàn Thuật thế kia mãi không ngớt, chiếc nơ bướm rực rỡ trên đầu đang đung đưa theo làn gió sớm. Hàn Thuật có vẻ nghe rất chăm chú, nhưng mắt bắt giác lại nhìn về phía Cát Niên.

“Cô, chú Hàn Thuật nói sẽ đưa cháu tới trường!” Phi Minh vui vẻ nói lớn, giọng không giấu nổi niềm phần khích xen lẫn tự hào. Từ khi đi học, chỉ trừ có bị ốm, trước nay chưa hề có ai đưa cô bé đi học, huống hồ lại còn là chú Thuật siêu cool lái chiếc xe siêu cool đưa tới trường nữa.

“Ừm, tôi thấy... nếu anh đưa Phi Minh đi học rồi lại quay về đi làm chắc sẽ không kịp đâu.” Cát Niên chậm rãi nói, cô vuốt vuốt chiếc nơ bướm như còn to hơn đầu Phi Minh, “Phi Minh, cảm ơn chú đi, nhưng cháu không thể làm chú Thuật bị muộn giờ được.”

Phi Minh không giấu nổi vẻ thất vọng tràn trề, Cát Niên liền nhìn đi chỗ khác.

Hàn Thuật vội vàng nói: “Yên tâm đi, sáng nay anh có chút chuyện phải ra ngoài làm, đưa Phi Minh đi học rồi mới đi, cũng vừa tiện đường, mà đúng rồi, chỗ đó rất gần chỗ em làm, lên xe đi, anh đưa em đi.”

Chỉ chờ có thế Phi Minh đã vội vàng ngồi ngay vào xe, vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói: “Cô, lên xe thôi, chúng ta cùng đi.”

“Đúng vậy, chúng ta cùng đi.” Hàn Thuật nhắc lại lời Phi Minh, “chúng ta”, “cùng đi”, nghe rất giống một gia đình ba người, cảm giác ấm áp của câu nói khiến Hàn Thuật cảm thấy vừa lạ lẫm vừa xúc động.

“Thôi, sáng nay tôi có việc phải ra ngoài làm, không thuận đường. Phi Minh, đi đường phải nghe lời đấy.” Cát Niên không lay chuyển được Phi Minh, đành nói với Hàn Thuật, “Phiền anh vậy.”

Khi nói thậm chí mắt cô không nhìn anh. Hàn Thuật thất vọng, cả cô bé trong xe dường như cũng đồng cảm với anh.

“Cô, lên đi mà, lên đi mà.”

Con bé này, cứ làm như mình là chủ chiếc xe này vậy.

Cát Niên cười vẩy tay tạm biệt Phi Minh.

“Cô, cô đi đâu chú Hàn Thuật cũng có thể đưa cô đi mà, cô ngồi xe buýt thì nhanh hơn sao?”

Cát Niên đáp: “Cô bắt tàu Thần Châu 6 cơ.”

Chiếc xe của Hàn Thuật đưa Phi Minh đi xa, cuối cùng, chỉ còn lại màu hồng của chiếc nơ bướm trên đầu Phi Minh phấp phới trong mắt Cát Niên. Trước đó, cô dường như nghe thấy tiếng Hàn Thuật lịch lãm khen Phi Minh ăn diện rất “cool”, Phi Minh nghe xong không nén nổi vui sướng. Hàn Thuật luôn biết cách để một cô gái vui lòng người giận đúng lúc, sau khi trưởng thành anh đã bỏ được cái tính khí khó chịu tuổi thiếu niên, phong độ thanh cao, lại biết ăn nói, lực sát thương đối với chị em phụ nữ ở mọi lứa tuổi quả thực không nhỏ.

Trong tù, Cát Niên từ chối tất cả các vật phẩm người khác gửi vào, chỉ duy nhất giữ lại bức ảnh bốn người ở sân cầu lông. Bức ảnh đó đã cùng cô bầu bạn suốt ba năm đen tối nhất, mặt sau của bức ảnh là chữ viết của Hàn Thuật – “Cho anh nhìn về em, năm 1997.” Đây là điều sâu sắc nhất mà cũng vô vọng nhất người con trai ấy có thể làm.

Cát Niên đã tự hỏi mình, đối mặt với sự đeo bám của Hàn Thuật, liệu cô có từng động lòng, dù chỉ một chút thôi.

Có ư?

Không có ư?

Một cô gái đang tuổi trăng rằm, trước tình cảm của một người con trai như Hàn Thuật, lẽ nào cô có thể không động lòng. Tuy anh bá đạo ngang ngược, đeo bám lăng nhăng, nực cười là vậy, song cũng thuần khiết là vậy. Nếu như không có cái ký ức bữa tối trong nhà nghỉ đêm hôm đó và vẻ im lặng sau này trên tòa án, liệu mỗi khi nhớ về anh, Cát Niên có thể mỉm cười? Nhưng “Cho em nhìn về anh” chẳng phải cũng chính là câu cô thường thầm nói với Tiểu hòa thượng hay sao? Hàn Thuật nhìn về phía cô, cô lại nhìn về phía Tiểu hòa thượng, làm sao để ý tới chuyện quay đầu lại? Nhưng rồi, ai mới là người Tiểu hòa thượng hướng về?

Mỗi khi Phi Minh ngủ, Cát Niên thường nhìn chăm chú khuôn mặt cô bé, cô luôn hy vọng có thể thấy hình bóng mình trông chờ từ khuôn mặt Phi Minh, nhưng hết lần này đến lần khác đều thất vọng, nỗi thất vọng càng lớn hơn theo từng ngày cô bé trưởng thành.

Phi Minh quá giống mẹ ruột.

Cô bé xinh xắn, háo hăng, dũng cảm, ngang bướng, ưa hư vinh.

Cát Niên không sao tìm được nét quen thuộc từ Phi Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy chỉ toàn hiện lên một dung nhan đẹp dễ khác, chủ nhân của dung nhan ấy cố kìm nước mắt, cắn chặt răng nói: “Đã nói là cùng đi, anh ấy đã đồng ý rồi, không thể thay đổi được!”

Sức mạnh của di truyền thật lớn biết bao.

Đối với số phận một phạm nhân, có người đến thăm là một chuyện vừa đáng mong đợi vừa đáng e sợ, một mặt, điều này có nghĩa là có thể được gặp người thân, bạn bè, trong cuộc sống âm u không biết đến mặt trời này, điều đó như thể mưa rơi giữa sa mạc; một mặt, tới cùng với những lần thăm tù thường là những tin dữ như chết chóc, ly dị, chia tay.

Ba năm trời, Cát Niên hoàn toàn không mong có ai đến thăm. Bố mẹ chắc chắn không tới, cô biết, với vợ chồng Tạ Mậu Hoa, những gì cô đã làm là nỗi nhục cả đời không gột rửa nổi, nói thật, nếu như bố mẹ có xuất hiện trước mặt cô thật, Cát Niên không biết phải đối diện như thế nào, lúc đó chắc cô chỉ mong mình là con đà điểu có thể rúc đầu xuống cát. Gặp mặt chỉ khiến mọi người cảm thấy khó xử và đau khổ, chỉ bằng đường gặp, cứ coi như cô đã chết cho rồi. Có lẽ trong lòng bố mẹ cũng đã sớm nghĩ vậy từ lâu.

Đề nghị vào thăm cô có kiểm sát viên Thái, bạn học của Hàn Thuật – Phương Chí Hòa, cô cũng nhận được một bức điện kỳ lạ, phía trên viết một số tiền khá khá, quản giáo bảo cô ký tên ủy thác cho nhà tù quản lý tạm thời, Cát Niên không ký, cũng từ chối gặp bất kỳ ai. Lần duy nhất cô tiếp nhận thăm tù là vào năm tù thứ hai, người xin thăm Cát Niên là Trần Khiết Khiết.

Cát Niên cả đêm không ngủ. Cô không muốn gặp bất kỳ ai trên đời này nữa, nhưng Trần Khiết Khiết là ngoại lệ. Bỏ qua mọi ân oán thù hận, Trần Khiết Khiết là người đã chứng kiến khoảng thời gian đó. Khi đó Cát Niên đã ở tù được hơn 700 ngày, quá khứ đen tối trôi qua như một giấc mơ, không biết bao lần cô đã

giơ tay ra, nhưng tất cả những gì cô tóm được chỉ là không khí, cô cần thấy Trần Khiết Khiết bằng xương bằng thịt đứng trước mặt, chứng minh quãng thời gian ấy thực sự tồn tại. Cát Niên từng cầm chiếc kéo trong phòng đọc sách định cắt bỏ hai người còn lại trong bức ảnh bốn người, chỉ để lại cô và Vu Vũ. Nhưng cuối cùng cô đã không làm vậy, cô không cắt nổi những ánh mắt ngóng trông ấy, không cắt nổi hai bàn tay nắm chặt ở một nơi không nhìn thấy, không cắt nổi trăm tơ ngàn sợi vướng mắc đằng sau bức ảnh.

Cô muốn gặp Trần Khiết Khiết một lần. Bởi nhiều khi, cô bất chợt cảm giác, Trần Khiết Khiết chính là cô, cô chính là Trần Khiết Khiết, hai người là hai mặt của tấm gương, trái ngược mà tương thông.

3. Quyển 2 - Chương 03

Chương 3 - Sự chia ly vô thời hạn

Trước đây rất lâu, tôi từng nói với Vu Vũ, nếu như anh ấy không hứa với tôi, vậy việc tôi đợi chờ là chuyện tôi cam lòng. Nhưng nếu như anh đã nhận lời với tôi rồi cuối cùng lại thất hứa, vậy thì, tôi sẽ không đợi anh ấy nữa. Ít nhất không phải trong kiếp này.

“Đã nói là cùng đi, anh ấy đã đồng ý rồi, không thể thay đổi được!”

Khi nói câu này, Trần Khiết Khiết đang ngồi trong phòng thăm hỏi của nhà tù. Như thường lệ, cô ngồi quay lưng lại cách cửa lớn đóng im lìm, đối diện với Cát Niên qua chiếc bàn dài quét sơn màu xanh. Nữ quản giáo phụ trách trông chừng thờ ơ đứng mân mê móng tay. Hai người con gái cùng tuổi, từng trải qua những năm tháng học hành vất vả bên cùng một chiếc bàn, đến hôm nay lại bị ngăn cách bởi một chiếc bàn quá dài và quá hẹp, ngăn cách bởi quãng thời gian hai năm trời, trong giây phút đầu tiên nhận ra nhau, họ vẫn cảm thấy có chút gì xa lạ.

Trần Khiết Khiết không hỏi “Cậu có khỏe không”, có lẽ cô cũng cảm thấy sự giả dối trong câu hỏi này. Cô biết, người ngồi phía đối diện kia đáng lẽ phải là cô, sự tráo trở của số mệnh đã tùy tiện tráo đổi vị trí của hai người. Một người con gái đang độ tuổi thanh xuân bị chôn vùi đằng sau song sắt, liệu có thể khỏe nổi hay không? Nhưng cho đến ngày hôm nay, bất kỳ ai trong hai người cũng đều không thể chống lại kết cục này.

“Tôi đã cầu xin anh ấy, tàu hỏa sắp chạy rồi, chỉ còn hai tiếng nữa... chỉ hai tiếng sau, chúng tôi đã có thể cao chạy xa bay. Anh ấy nói sẽ đưa tôi đến nơi dòng họ anh ấy từng sống, anh ấy còn nói, ở nơi đó, anh sẽ cho tôi một cuộc sống mới. Đã nhận lời với tôi, sao anh ấy có thể nuốt lời chứ?”

Trần Khiết Khiết ngồi sấp bóng, Cát Niên từ đầu tới giờ vẫn im lặng chỉ nhìn thấy một bóng người gầy gò.

“Cậu cho rằng hai người có thể đi được bao xa?” Đây là câu nói đầu tiên của Cát Niên khi đối diện Trần Khiết Khiết, từ đầu tới cuối, cô dường như chỉ nói có câu này.

“Tôi không quan tâm!” Bóng người ngồi trước mặt cô bỗng nhiên nhào về phía trước, suýt chút nữa kinh động đến cán bộ quản giáo bên cạnh, “Tôi không quan tâm đi được bao xa, một dặm cũng được, một nghìn dặm cũng được, chỉ cần anh ấy đưa tôi đi, kết cục thế nào tôi cũng không trách anh ấy. Nhưng còn anh ấy, anh ấy nói ‘Khiết Khiết, anh phải gặp Cát Niên một lần, anh đã hứa với cô ấy.’ Đến lúc đó, anh ấy vẫn còn liều mạng quay lại, chỉ để nói với cậu một tiếng tạm biệt. Anh ấy giữ lời hứa với cậu, vậy còn tôi, còn lời hứa với tôi?”

Cát Niên chậm chạp cúi đầu, từ những ký ức được Trần Khiết Khiết nhắc lại, cô cảm nhận được sự hoang mang, ngọt ngào và chua xót cuối cùng Tiểu hòa thượng đem đến cho cô. Dù cô và Trần Khiết Khiết mãi mãi không thể biết được, lời hứa với hai cô gái rốt cuộc có ý nghĩa thế nào trong lòng người thanh niên đã ra đi ấy.

“Tôi gắng hết sức khóc xin anh ấy, đừng đi vào chỗ nguy hiểm, hãy ở lại bên tôi, ở lại bên con của chúng tôi, nhưng anh ấy vẫn đi. Anh ấy nói, chỉ cần anh ấy còn sống, nhất định sẽ quay lại. Tôi ngồi trong góc phòng chờ ngốc nghếch chờ đợi, một tiếng, hai tiếng, tàu tới, tiếng loa thúc giục, tiếng còi hơi réo vang, tàu chạy rồi, tôi vẫn đợi, vẫn đợi, anh ấy không quay lại. Trời tối, rồi lại sáng... tôi như con ngốc ngồi một chỗ chờ đợi mà không hay biết gì. Khi tỉnh lại, tôi thấy khuôn mặt của bố mẹ tôi. Kể từ giây phút đó, tôi bắt đầu hận anh ấy!” Trần Khiết Khiết nói những lời này, giọng lạnh như băng, nhưng Cát Niên biết, ở một nơi nào đó sâu thẳm trong tim, cô ấy đang khóc, nhiều lắm.

“Cậu có hận tôi không, Cát Niên? Hận tôi cướp mất anh ấy. Nhưng trừ ngày cuối cùng, tôi chưa từng cầu xin anh ấy điều gì, chưa từng cầu xin anh ấy yêu tôi, chưa từng cầu xin anh ấy mang tôi đi. Sau khi trở về, bố mẹ tôi không để cho tôi có bất kỳ cơ hội bỏ trốn nào nữa, ngoài phòng riêng, tôi không được đi đâu, cả thế giới đều tuyệt giao với tôi. Không có ai nói cho tôi biết những gì đã xảy ra sau đó. Nhưng tôi biết, Vu Vũ anh ấy chết rồi. Anh ấy có thể liều mạng đi từ biệt cậu, nhưng nếu anh ấy còn một hơi thở, chắc chắn sẽ trở lại tìm tôi. Ngày nào mẹ tôi cũng đưa cơm vào phòng cho tôi, đầu tiên vẫn không ai biết chuyện đứa bé, nhưng về sau, cái bụng không thể giấu mãi được, tôi hiểu rõ hơn ai hết, con tôi, tôi cũng không giữ nổi nó.”

Cát Niên bắt giác nhìn Trần Khiết Khiết, không gì ngoài một từ “gầy.” Cô tự cười mình ngốc, hai năm rồi, bất kể là đứa bé sống hay chết, làm sao vẫn còn ở trong bụng mẹ. Cát Niên vẫn khó có thể vượt qua được những ký ức trên tòa án hôm đó, bố mẹ Trần Khiết Khiết, cặp vợ chồng yêu đứa con gái duy nhất của họ đến điên dại, đôi mắt họ nhìn con gái chứa chan yêu thương, che chở là vậy, nhưng khi nhìn cô, lại tàn nhẫn và lý tính. Cô vĩnh viễn không quên nỗi cái lạnh thấu xương khi đó, đó là hòn đá cuối cùng chìm cô xuống vực thẳm, có thể những năm sau này, cô cũng không thể nào trả lại cho họ đúng những hành động họ đã làm với cô, nhưng đoạn ký ức này sẽ mãi mãi đi theo cô, vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Cô cũng biết, vợ chồng nhà họ Trần một khi đã biết đến “nghiệt chủng” trong bụng con gái thì không có gì là không thể làm, họ sẵn sàng đập bằng tất cả những thứ có thể hủy hoại con gái họ, Cát Niên là một trong số đó, và đứa bé cũng không ngoại lệ.

“Bố mẹ tôi muốn giết con tôi, việc này đối với họ quá đơn giản. Trong mắt họ, đó không phải là đứa cháu ngoại mà là tội ác cuối cùng của Vu Vũ trên người tôi. Nhưng đó cũng là kỷ niệm cuối cùng anh ấy để lại cho tôi, con của tôi, tôi không bảo vệ nổi nó...”

“Đứa bé... mất rồi?” Cát Niên kinh hoàng hỏi.

Hai bàn tay Trần Khiết Khiết đang nắm chặt trên bàn dần dần thả lỏng. Dưới ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, Cát Niên để ý đôi bàn tay thanh tú trước kia từng được sơn giữa tử mĩ giờ chỉ còn lại những ngón tay ngắn cùn, xấu xí.

Trần Khiết Khiết cười, tiếng cười lạnh lạnh vọng khắp căn phòng thăm nom tối tăm.

“Tôi chỉ nói với bố mẹ tôi một câu: Nếu như đứa bé chết, con gái của họ cũng sẽ chết... Nếu như để tôi sinh ra nó, vậy thì... vậy thì bọn có thể đem nó đi khỏi tôi, tôi còn sống nhất định sẽ không đi tìm nó... con tôi, tôi đã thề độc trước mặt bố mẹ tôi, đời này kiếp này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nó nữa, coi như nó chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi... Chỉ cần nó được sống, chỉ cần nó vẫn còn sống. Nếu tôi trái lời thề, cả đời tôi sẽ không có kết cục tốt đẹp, cả đời này tôi mãi mãi không biết đến mùi vị của hạnh phúc. Bố mẹ tôi rất hiểu tôi, tôi không phải đứa con gái ngoan, nhưng dù có trăm nghìn khuyết điểm, tôi vẫn là một người nói lời giữ lời. Sau đó tôi sinh đứa bé, là con gái, tôi không nhìn nó lấy một lần, chỉ biết nó sinh vào ngày cuối cùng của tháng Một. Tôi bỏ rơi nó, nhưng ít nhất, khi rời xa tôi nó vẫn còn sống, đây là điều cuối cùng tôi có thể làm được.”

“Vậy bây giờ thì sao, hoặc về sau, cậu không nghĩ đến chuyện tìm lại đứa bé sao?”

Câu trả lời của Trần Khiết Khiết chỉ có một chữ, “Không.”

“Hai năm nay tôi nghỉ học ở nhà, sau khi đứa bé chào đời không lâu, tôi mới dần ngất quảng biết được tin tức cuối cùng của Vu Vũ, và chuyện của cậu... Tôi không biết nên nói thế nào, có nói gì cũng không thể đổi lại được. Tôi không bằng cậu, rốt cuộc vẫn là một kẻ ích kỷ, cậu có thể hận tôi, coi thường tôi, nhưng, nếu có thể, tôi nguyện đổi lại vị trí với cậu...”

“Anh ấy được chôn cất ở đâu, là ai chôn anh ấy?” Cát Niên hỏi, chấm dứt chủ đề vô nghĩa đang nói, cô không phải thần thánh, không thể tiếp nhận lời sám hối của bất kì ai. Cô đang có một câu hỏi cấp thiết tìm lời đáp, câu hỏi này cao hơn tất cả những sám hối và nước mắt.

Trần Khiết Khiết lắc đầu, “Bố mẹ tôi cũng chỉ gần đây mới thả lỏng cho tôi. Tôi cũng nghe ngóng qua, vì anh ấy không có bạn bè, người thân đến nhận... nhận xác, nên chính phủ đứng ra an táng cho anh ấy. Tôi nghe bên nhà tù nói, cậu được giảm án, vậy sau này cậu định thế nào?” Trần Khiết Khiết rút cuộc vẫn là một người thông minh, cô biết quá rõ tình cảnh của mình, vì vậy nói đến đây, mỗi từ thốt ra đều rất khó khăn.

Cát Niên trầm giọng: “Đây là chuyện của tôi.”

Trần Khiết Khiết gượng cười: “Bố mẹ tôi đã tìm cho tôi một trường đại học, ở Thượng Hải, việc làm ăn của họ cũng sẽ dần dần chuyển về đó. Bố mẹ tôi còn chưa đến 50 tuổi, tóc đã bạc rồi, đời này tôi làm con gái của họ, cũng không biết là ai nợ ai nữa. Tôi đã hứa với họ, sẽ sống một cuộc sống như họ mong muốn, yêu người mà bọn họ muốn tôi yêu...”

“Còn nữa, phải quên những thứ họ muốn cậu quên...” Cát Niên nói.

Trần Khiết Khiết thu hai tay lại, “Đúng vậy, như thế cũng tốt. Trước đây đã lâu, tôi từng nói với Vu Vũ, nếu như anh ấy không hứa với tôi, vậy việc tôi đợi chờ là chuyện tôi cam lòng. Nhưng nếu anh ấy đã nhận lời tôi rồi cuối cùng lại thất hứa, vậy thì, tôi sẽ không đợi anh ấy nữa. Ít nhất không phải trong kiếp này.”

Cô muốn bình tĩnh nói nốt câu cuối cùng, nhưng cuối cùng vẫn cứ nắc nhen, “Tôi sợ sự chia ly vô thời hạn.”

Cát Niên nói: “Cậu muốn làm thế nào thì cứ làm như thế đi. Nhưng, cậu nên biết, khi cậu muốn đi là có thể đi, muốn quay lại là có thể quay lại, nhưng Vu Vũ thì không, anh ấy chỉ có một con đường. Không đi tiếp được, tức là đã đến điểm tận cùng.”

“Thực ra tôi cũng đã nghĩ, nếu như anh ấy thực sự đưa tôi đi, có lẽ đến một ngày tôi vẫn sẽ trách anh ấy, sẽ quay lại, sống một cuộc đời bình thường như bao người con gái bình thường khác, anh ấy cũng ở một nơi nào đó cưới vợ sinh con, dần dần rồi quên nhau. Không khác gì tuổi trẻ bông bột của bao người, không biết phải đi đâu, không biết vì sao phải ra đi, chỉ là muốn có cảm giác bỏ trốn, chỉ cần vài năm, ai nấy đều một mới. Những bông bột nông nổi trôi qua, người ta có thể quay đầu lại, nhưng Vu Vũ chết rồi, tôi...”

Rút cuộc cô không nói nổi hết câu. Về sau Cát Niên nghĩ, có lẽ Trần Khiết Khiết đúng, chẳng phải cô cũng như vậy sao. Trần Khiết Khiết coi Vu Vũ như chàng Romeo dưới cửa sổ, nhưng Romeo lại chết bên cạnh một Juliet khác; còn Cát Niên cho rằng người con trai nắm tay cô chạy trong gió ấy là đại hiệp Tiêu Thu Thủy của mình mà không ngờ rằng, cô chẳng phải là Đường Phương. Hai người họ không hẹn mà cùng đem mộng tưởng thiếu nữ của mình đặt lên Vu Vũ, thực ra Vu Vũ không phải là Romeo, cũng chẳng phải là Tiêu Thu Thủy, Vu Vũ là Vu Vũ, một chàng thanh niên gầy gò xanh xao.

Anh tồn tại trên thế gian này quá ngắn ngủi, như một dấu tay in lên tấm cửa sổ đầy hơi sương. Có lẽ tới hôm nay, sau rất nhiều năm, chỉ còn lại hai thứ có thể chứng minh tuổi thanh xuân của anh từng tồn tại: đó là những ký ức ảm áp của Cát Niên, và một bé gái tên Phi Minh.

4. Quyển 2 - Chương 04

Chương 4 - Hảo sát phi minh

Thế giới của Cát Niên luôn chỉ có mình cô, Vu Vũ là người thường qua lại gần gũi nhất, nhưng trước sau chưa từng gõ cửa bước vào. Giờ trái lại, Cát Niên cảm thấy như anh đang ở đây, anh đã quay lại, bầu bạn cùng cô và con, chỉ là cô không trông thấy.

Tên của Phi Minh là do Cát Niên đặt, lấy từ câu ngạn ngữ cổ “Hảo sát phi minh, năng sát năng bắt sát chi vị minh; tất thắng phi dũng, năng thắng năng bắt thắng chi vị dũng” (1). Trước đây rất lâu, Cát Niên từng lấy câu nói này để khuyên bảo một chàng thanh niên xanh xao mặt mày ủ dột, trên thực tế, cô cũng luôn lấy đó làm châm ngôn nhân sinh ỉn, bớt nóng nảy, bớt hiếu thắng, an phận thủ thường, tránh sinh hồ đồ. Về sau cô nghĩ đi nghĩ lại, thực ra những lời này vốn không phải là những điều một người thông minh thường làm, có chăng phần lớn chỉ là sự tự an ủi của những kẻ yếu thế. Cát Niên luôn cho rằng mình là loại người nhát gan này, và cũng chính vì nhát gan mà có nhiều chuyện có lẽ không cần biết rõ vẫn tốt hơn.

(1). Dễ quan sát không hẳn là rõ ràng, vừa quan sát được vừa không quan sát được mới gọi là rõ ràng; chắc thắng không hẳn dũng, có thể thắng có thể không mới gọi là dũng.

Mặt trái của đen là trắng ư? Mặt trái của yêu là hận ư? Mặt trái của cái chết lẽ nào là sự sống? Nói ra cũng chỉ là một mớ hỗn loạn. Việc đầu tiên Cát Niên làm sau khi ra tù là toàn tâm toàn ý dốc sức đi tìm nơi Vu Vũ được an tang, đây từng là hy vọng duy nhất chống đỡ cho cô trong những tháng ngày đen tối đằng đằng, là động lực để cô sắm vai một phạm nhân mẫu mực, được ra sớm ngày nào cô có thể trở lại bên anh ngày đó, cho dù anh giờ đã bị vùi sâu dưới lòng đất. Cô cũng không rõ gặp lại anh như thế rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhưng điều này thực sự đã giúp cô vượt qua nỗi giày vò phía trong những dây tưởng cao.

Ngày cô ra tù là một ngày mưa, các bạn tù và quản giáo thân quen đều tức cảnh chúc phúc cho cô: mưa có thể gội sạch mọi bụi bẩn ô uế trước đây, sẵn sàng ột cuộc sống mới. Nhưng khi Cát Niên mặc bộ quần áo cũ hồi mới vào tù, cũng chính là bộ quần áo cuối cùng bà Thái Nhất Lâm gửi cho cô, chậm rãi bước qua cánh cổng sắt loang lổ vết gỉ sét, bên ngoài không một bóng người, ngoại trừ màn mưa dày kịt nổi lên trời với đất. Cô không biết đâu là đường, cũng chỉ có thể trách nước mưa che kín mắt cô.

Cô không thể về nhà được rồi, bố mẹ từ lâu đã không nhận một đứa con gái như cô. Trên thế gian này người duy nhất còn khiến cô vương vấn lại đang an giấc ngàn thu ở một nơi nào đó đợi cô tới thăm. Cát Niên nắm chặt tờ giấy chứng nhận ra tù cùng 262 nhân dân tệ tiền đổi công điểm, cô không tìm được chuyến xe buýt nào trở về thành phố, đành hết lần này đến lần khác giơ tay xin quá giang những chiếc taxi thỉnh thoảng chạy qua. Từng chiếc xe xé gió lướt qua cô, nước mưa từ đỉnh đầu theo mái tóc ngắn ròng rọc chảy xuống. Cô nghĩ ngợi hồi lâu cũng dần cảm thấy hoang đường, có tài xế nào muốn dừng xe chở một cô gái ướt lướt thướt từ đầu đến chân trước cổng nhà tù cơ chứ?

Trong đất trời rộng lớn vô hạn, rộng lớn đến thê lương, một con người lại không có nổi chốn dung thân.

Đúng lúc ấy, Cát Niên nhìn thấy một cô gái cầm ô bước nhanh lại dưới mưa.

Là Bình Phượng. Cô mặc một chiếc váy liền màu đỏ rực như ngọn lửa cháy trong mưa, trán lấm tấm mồ hôi, thản nhiên nói: “Mình đến muộn, cái thằng cha cuối cùng, cứ y như đánh tiết gà, mẹ nó chứ...”

Những lời thô lỗ này được thốt ra một cách lưu loát từ khuôn miệng xinh xắn của Bình Phượng, Cát Niên ngây người giây lát, cảm nhận hơi thở ấm áp của những thứ rất đối thể tục.

Quãng thời gian sau đó, Cát Niên tạm ở trong căn phòng trọ chật hẹp bữa bộn của Bình Phượng. Bình Phượng ta tù trước Cát Niên nửa năm, không ngoài dự liệu lại tiếp tục mưu sinh bằng nghề cũ. Cô luôn rất bận, chẳng thời gian đâu tâm sự cùng Cát Niên. Khi đó Cát Niên cũng đang chạy khắp nơi tìm việc, số tiền hạn hẹp mang theo nhanh chóng chẳng còn dư lại mấy đồng, cô biết, nếu không có Bình Phượng, cô không thể sống qua nổi những ngày này. Ngoại trừ những lúc rảnh rỗi thu dọn phòng trọ bữa như chuồng lợn của Bình Phượng cho ngăn nắp gọn gàng, Cát Niên chẳng thể làm gì thêm.

Bình Phượng còn trẻ, xinh đẹp lại biết cách ăn diện, xét trong nghề cũng thuộc top đầu, làm ăn rất khá, buổi tối thường không ở nhà, vì Cát Niên, cô không bao giờ mang “khách” về phòng trọ. Dưới sự giúp đỡ của Bình Phượng, Cát Niên dốc sức dò hỏi nơi chôn cất Vu Vũ, chạy đi không ít nơi, nhìn không ít khuôn mặt, cuối cùng cũng được toại nguyện.

Về cơ bản cũng khớp với những gì Trần Khiết Khiết, nghe ngóng được, do không có ai đến nhận, Vu Vũ được chính phủ an tang tại ngoại ô, không như các phạm nhân đã chết khác bị đưa tới phòng thí nghiệm

Viện Y học, theo Cát Niên thấy thế đã là quá đổi may mắn. Dựa theo lời chỉ dẫn đại khái của một người biết chuyện, Cát Niên mù mờ lần tới nơi thê lương đó. Vì đường xa, khi Cát Niên tới nơi cũng đã xế chiều, cô đứng lặng hồi lâu trước đụn cỏ dại, những tia nắng chiều cuối cùng rọi thẳng khiến cô gần như không mở nổi mắt. Một lúc lâu, trong cô chỉ là một mớ hỗn độn, không phân biệt nổi trước mắt rốt cuộc là thực hay hư, từ một nơi xa xôi của thành phố đến một nơi xa xôi khác, từ một xóm xinh bị người đời quên lãng đến một xóm xinh khác, đây là cuộc đời của Vu Vũ hay sao? Người im lìm nằm bên dưới kia thực sự là anh sao?

Cát Niên đứng đến khi hai chân tê dại mới chịu rời đi theo lời thúc giục của Bình Phượng. Trước khi rời đi, cô đỡ dẫn đem “chiếc lá tỳ bà đẹp nhất” Vu Vũ tặng cho cô nằm lớp Mười một chôn sâu trong đất. Anh đã từng nói, lựu và tỳ bà chính là Vu Vũ và Cát Niên, vậy thì hãy để lại chút kỷ vật quen thuộc này bầu bạn cùng người đang yên nghỉ.

Lạ lùng ở chỗ, trong cả quá trình này, Cát Niên không rơi lấy một giọt nước mắt, không chỉ Bình Phượng lo cô kìm nén quá mà sinh bệnh, đến cô cũng từng cho rằng vào chính giây phút này mình sẽ ngã khuỵu, nhưng không, không một chút nào. Cô thậm chí quên mất phải gào khóc trong đau khổ, chỉ cảm thấy mờ mịt xa lạ, tựa như tê dại vô cảm hoàn thành một nghi thức đã mong muốn thực hiện bấy lâu. Phải chăng sự xa cách vĩnh cửu cùng nỗi cô độc bao năm sau đây tường cao ngút đã mài mòn dần nỗi nhớ khắc sâu tận xương tủy?

Bình Phượng cùng Cát Niên quay trở ra, vừa đi vừa nhai kẹo cao su, ánh mắt không giấu nổi lo lắng. Sự bình tĩnh mặc nhiên của Cát Niên khiến cô có chút sồn tóc gáy. Ra khỏi nghĩa trang, cô vừa thở phào nhẹ nhõm thì Cát Niên này giờ vẫn đi bên cạnh cô lại đột nhiên dừng lại.

Cát Niên như không nghe thấy tiếng Bình Phượng gọi đằng sau, chạy thẳng lại phía mộ Vu Vũ, cúi gập người lấy tay ra sức cào bới đám đất hãy còn tươi xộp. Bình Phượng kinh hãi, sợ Cát Niên làm chuyện gì kinh động, nhưng Cát Niên chỉ bới ra chiếc lá ó vàng vừa chôn dưới đất không lâu.

“Cậu sao thế?” Bình Phượng lay Cát Niên hỏi.

Cát Niên nhặt chiếc lá lên, bất ngờ quay sang cười với Bình Phượng, cô nói: “Mình ngốc thật, sao Vu Vũ có thể ở đây cơ chứ?”

Đúng thế, sao Vu Vũ có thể ở đây được? Bộ xương khô cô quạnh dưới lớp đất kia làm sao có thể là Tiểu hòa thượng của Cát Niên. Anh được chôn cũng tốt, được hỏa táng cũng không sao, kể cả có bị giải phẫu thành trăm mảnh trong phòng thí nghiệm thì cũng có sao, đó không phải là anh mà chỉ là cái thể xác bị bỏ lại.

“Nhưng rõ ràng họ nói... vậy thì anh ấy ở đâu?”

Cát Niên cười không nói, kéo Bình Phượng rời đi.

Cô không nói vì sợ Bình Phượng nghĩ cô điên. Nhưng cô biết mình rất tỉnh táo, kể từ khi mở to mắt nhìn Vu Vũ khuỵu xuống trước mặt mình, cô chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Tiểu hòa thượng của cô chưa chết, anh vẫn luôn ở đây, chỉ là anh đang ở một nơi không nhìn thấy được đôi theo cô, cũng như ngày cô rời nhà bác, anh đứng dưới gốc cây lựu nhìn theo Cát Niên rời xa. Anh không nói không rằng, không gặp cô, có lẽ chẳng qua là chớp mắt một lát, rồi sẽ có một ngày anh mở mắt, quay người lại nhìn cô cười rạng rỡ.

Tâm sự trong lòng đã giải quyết xong, hiện thực bày ra trước mắt, muốn tiếp tục sinh tồn cần nhanh chóng kiếm một công việc mưu sinh. Dù muốn hay không muốn thừa nhận, khoảng thời gian ba năm ở trong tù thực sự là trở ngại đối với Cát Niên trong việc kiếm miếng cơm manh áo, dù cô có không bận tâm nhưng cũng không thể nói nó không tồn tại. Hiện nay người đi tìm việc nhiều như lá mùa thu, đơn vị tuyển dụng nào lại không muốn chọn người có thân thể trong sạch.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, một người biết chấp nhận số phận như Cát Niên cũng kiệt sức sau bao lần thất vọng mà trầm cảm suốt một thời gian dài. Suy cho cùng cô không phải là người may mắn ngã xuống vừa sâu học được võ công tuyệt thế trong thế giới ảo tưởng, ngược lại chỉ là một người hết sức bình thường, hoàn toàn không có gì cả.

Bình Phượng về lúc trời đã sáng, chẳng buồn cởi giày đặt lưng nằm xuống cạnh Cát Niên, cô biết người nằm bên cô không ngủ được.

“Hay là...”

“Không, Bình Phượng, không...”

Trước khi Bình Phượng do dự thốt ra lời đề nghị ấy, Cát Niên dứt khoát cự tuyệt, cô hoảng hốt nhận ra không phải mình đứng đắn tôn nghiêm gì mà cô sợ biết bao bản thân có thể bị dao động.

Bình Phượng im lặng hồi lâu rồi cười nhạt một tiếng.

“Cũng đúng, cậu đương nhiên sẽ nói không, cậu sao có thể giống mình. Mình bẩn, cậu sạch, mình không nên đẩy cậu xuống vũng bùn.”

Cát Niên không phải không nghe ra giọng mỉa mai trong câu nói của Bình Phượng, cô nghiêng người quay lại.

“Bẩn, sạch? Mình với cậu thì có gì khác nhau, chúng ta đều không trong sạch bằng bọn họ. Bình Phượng, chỉ là mình nghĩ, nhất định sẽ có một lựa chọn khác, nhất định có.” Cô muốn câu nói của mình nghe có phần chắc chắn, nói với Bình Phượng, cũng là nói với chính cô, “Bình Phượng, chúng ta có lẽ còn có một con đường khác.”

“Thật ư? Mình buồn ngủ rồi...”

Bình Phượng không nói thêm gì, dường như đã dần dần thiếp ngủ. Cát Niên cũng im lặng nhắm mắt, nhưng trong đầu cả hai người đều vương vấn cùng một câu hỏi.

Một lựa chọn khác, một con đường khác, có thể có không?

Có lẽ là có, “con đường” này đối với những người đã quen với quốc lộ rộng rãi thênh thang thì chẳng đáng nhắc tới, nhưng nhìn từ góc độ những người cần chúng, lại đủ để dẫn tới một chân trời mới. Cũng nhờ biểu hiện tốt mấy năm trong tù, một giám thị phụ trách trại giam nữ gián tiếp biết được cảnh ngộ của Cát Niên sau khi ra tù đã ra mặt giúp đỡ, cuối cùng tìm được cho Cát Niên công việc tạp vụ ở một viện phúc lợi trong thành phố, lương mỗi tháng tuy không nhiều nhưng cũng đủ để duy trì cuộc sống. Cát Niên trong lòng vô cùng cảm kích, đương nhiên sẽ dốc hết tâm sức chăm chỉ làm việc.

Viện phúc lợi là nơi người ta được chăm sóc, cũng là nơi người ta bị bỏ rơi. Ở đây có cả người già không nơi nương tựa lẫn trẻ em mồ côi, Cát Niên phối hợp giúp đỡ nhân viên trong viện, hàng ngày quét dọn vệ sinh, giặt giũ chăn ga, bận rộn rộn rịp, cũng chẳng ai quá quan tâm tới quá khứ của cô. Chỉ là cô sợ ánh mắt của những người già lúc lâm chung, càng sợ những đứa trẻ bị bỏ rơi đi rồi lại quay lại. Mỗi lần nhìn thấy những bóng dáng nhỏ bé ấy, cô đều bất giác nhớ đến những gì Trần Khiết Khiết nói, đứa con cô ta vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

Nhưng sự xếp đặt của số mệnh tự nó có sự kỳ diệu riêng mình. Một buổi chiều khi Cát Niên đã làm việc ở Viện Phúc lợi thành phố được hơn nửa năm, đang lau nền hành lang cô bỗng vô tình nghe được y tá trong viện nói chuyện với một người hảo tâm bên ngoài về một đứa trẻ đáng thương. Đó là một đứa bé gái, ba tuổi, nghe nói không rõ bố mẹ, mới sinh ra đã được nhận nuôi. Khi đứa bé được tầm hai tuổi, bố mẹ nuôi trong lúc bón cơm bỗng thấy mặt mũi đứa bé tím ngắt, tay chân có biểu hiện co giật, ban đầu còn tưởng rằng do ăn phải thức ăn lạ mà bị ngộ độc, sau khi đưa đến bệnh viện mới được chẩn đoán mắc bệnh động kinh bẩm sinh. Bố mẹ nuôi sau khi biết tin hết sức bàng hoàng, đưa đứa bé đi khắp các bệnh viện chữa trị, nhưng đều được thông báo đến nay vẫn chưa có phương pháp chữa trị tận gốc. Tuy căn bệnh này không thường xuyên phát tác, nhưng chỉ cần nó vẫn còn tồn tại một ngày thì cũng giống như quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Do hoàn cảnh gia đình cũng không khá giả gì, bố mẹ nuôi sau khi đắn đo suy nghĩ chỉ còn biết bỏ cuộc, dù không đành lòng nhưng vẫn phải đem cô bé gửi lại vào Viện Phúc lợi. Sau này cũng có vài cặp vợ chồng có ý định nhận đứa bé về nuôi nhưng vừa nghe tới căn bệnh này đã lặng lẽ rút lui.

Cát Niên cũng không rõ buổi chiều hôm đó cô đã lau đi lau lại đoạn hành lang ấy bao nhiêu lần, từ đầu này đến đầu kia rồi lại lặp lại từ đầu. Cho đến khi Viện trưởng đi qua, tốt bụng nhắc cô một câu: “Tiểu Tạ, nền hành lang đã sáng đến mức soi gương được rồi.” Cô dừng lại, lúc đó mới thấy mệt mỏi.

Một bé gái ba tuổi, mắc bệnh động kinh, bị bỏ rơi.

Cát Niên tự nói với bản thân, hơn nửa năm nay ở Viện Phúc lợi, không phải đã thấy quá đủ những hoàn cảnh đáng thương rồi hay sao, chuyện này thì có liên quan gì đến mình? Nhưng vừa buông cây chổi lau nhà xuống, không hiểu sao cô vẫn đi thẳng tới phòng sinh hoạt buổi chiều của bọn trẻ như bị ma nhập.

Lúc đó vừa đúng có một cặp vợ chồng muốn nhận con nuôi đang ở trong phòng, nhân viên trong viện gọi tất cả các em đã biết đi tới tập hợp thành một hình bán nguyệt cùng hát một bài hát thiếu nhi, đợi để được chọn. Không một ai chỉ hay ra dấu cho Cát Niên, cô chỉ đứng từ xa đã nhìn thấy đứa bé đó, cô bé nhỏ nhất dàn đồng ca, tóc thưa thớt, gầy gò ốm yếu, nếu không nhờ vào màu sắc quần áo trên người thì gần như không thể phân biệt nổi là trai hay gái. Cô bé vỗ tay cùng hát với những đứa trẻ khác, thỉnh thoảng lại nhăm nhíp, trong mắt là khoảng trống vô hồn thường thấy ở những đứa trẻ nơi đây.

Cặp vợ chồng trẻ cuối cùng chọn một đứa bé vừa tám tháng tuổi, trẻ em ở giai đoạn này vẫn chưa có quá nhiều ký ức, dễ dàng xây đắp tình cảm. Những đứa trẻ không được chọn lần lượt tản ra, vài đứa cùng chơi đuối bắt, lại có những đứa tự chơi một mình.

Cát Niên kéo một chị nhân viên phụ trách trông bọn trẻ lại, do dự chỉ đứa bé hỏi: “Chị Vương, kia chính là đứa trẻ động... động kinh bị gửi lại phải không?”

Người phụ nữ được gọi là chị Vương gật đầu, giọng xót xa, “Cũng thật là đáng thương, hơn ba tuổi mà cứ nhìn như đứa bé lên hai, lại là con gái.”

Cát Niên không biết mình đã đi tới bên đứa bé như thế nào, cô bé ngồi trên một chiếc ghế gỗ, không nói năng gì, chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào người bên cạnh.

Cánh tay Cát Niên đưa ra run rẩy, cô một lần nữa tự thuyết phục mình né tránh việc chạm trán như thế này, cũng như ngày xưa cô một mình đẩy chiếc xe đạp cũ nát vui vẻ chạy nhảy trong gió, lẽ ra không nên quay đầu lại, tuyệt đối không được quay đầu lại, nếu như hôm đó cô không nhìn thấy nụ cười tươi sáng của Vu Vũ, không có sự bắt đầu ấy, sẽ không có kết cục này.

Cho đến hôm nay, những con sóng lớn ít nhiều cũng dần yên bình trở lại, cô đã không còn hàng đêm mơ thấy bàn tay mình đầm máu chậm chạp xòe ra, không thể nắm được gì, chỉ có đường chỉ tay cô độc.

Là đứa bé này ư? Đây chính là đứa bé đã thay đổi số phận nửa cuộc đời cô mà cô chưa từng biết mặt?

Cát Niên đặt tay lên mái tóc tơ ấy, đứa bé vẫn chỉ nhìn cô, không động đậy. Ánh mắt xa lạ.

Cát Niên đưa tay xuống, đặt ngang trước mặt, che kín cặp mắt đứa bé, đôi môi mỏng này cuối cùng cũng có chút quen thuộc, dường như cũng chính đôi môi này đã nói: Dù có đi đâu, tớ cũng sẽ nhớ tạm biệt cậu. Tạm biệt, tạm biệt, chính là hình ảnh ẩn hiện trước mắt ấy?

Cát Niên cắn chặt răng, nước mắt cũng có sức mạnh của nó, rơi xuống nặng trĩu. Những giọt nước mắt này như dòng nhựa sống rơi xuống mặt đất nứt nẻ khô cằn, trong nháy mắt đã nuốt trọn, đánh thức những ký ức khô héo từ lâu, nổi thống khổ khó nói thành lời không thể che đậy tiếp được nữa. Cát Niên ngồi thụp xuống trước mặt đứa bé còn chưa hiểu chuyện, đau khổ khóc không thành tiếng, trước nay cô chưa từng mau nước mắt như thế này, giả như tất cả đều là sự thật, đứa bé này, một nửa là kiếp nạn của cô, một nửa lại là linh hồn của cô.

Đứa bé cảm thấy kỳ lạ, nghiêng nghiêng đầu tránh bàn tay Cát Niên đang che trước mắt.

“Cô ơi, để cháu hát cho cô nghe.”

Rõ ràng nó đã hiểu nhầm. Cũng như mọi đứa trẻ khác ở đây, con bé luôn hy vọng có người xuất hiện dẫn nó đi. Những ngày này, nó đã gặp nhiều người lớn đến nhận con nuôi, các cô trong viện nói, chỉ cần bọn nó đủ ngoan là sẽ có bố mẹ mới. Con bé đã cố gắng ngoan nhất có thể, nhưng vẫn chưa có ai chọn nó. Con bé vẫn cho rằng cô đang ngồi trước mặt nó cũng là một người đến nhận nuôi, vụng về muốn biểu diễn cho cô xem.

Cát Niên lắc đầu.

“Cô ơi, cô có thể dẫn cháu đi được không?”

Những đứa trẻ trong Viện Phúc lợi, dù được ăn no mặc ấm, nhưng đây tuyệt đối không phải căn phòng hoa tươi đẹp, vì vậy không đứa trẻ nào lại không muốn rời khỏi đây.

Cát Niên nghe vậy kinh ngạc sức tỉnh. Cô là người tin vào số mệnh, nhưng ai có thể đảm bảo đứa bé này chắc chắn là cốt nhục của Vu Vũ? Trên đời này không biết có bao nhiêu những đứa trẻ bị động kinh, hơn nữa, sao có thể khẳng định con anh nhất định cũng bị di truyền căn bệnh bất hạnh ấy, rồi cơ duyên trùng hợp lại được số mệnh đưa đến bên cô? Hoàn cảnh cô bây giờ, lấy gì để chăm sóc một đứa trẻ? Cứ cho đây thực sự là con gái của Vu Vũ thì trong người đứa trẻ này cũng vẫn có một nửa là dòng máu cô không muốn gần gũi nhất, mẹ đẻ con bé còn không muốn tìm lại con, vì sao cô phải nhận lấy gánh nặng này? Không, cô đã gánh thay bọn họ quá nhiều rồi, người khác làm vậy, dựa vào cái gì bắt cô phải trả giá kia chứ?

“Được không hả cô?” Bàn tay mềm mại của đứa bé khẽ chạm vào giọt nước mắt lăn trên má Cát Niên.

Cát Niên co lại như chạm phải điện, lập tức đứng dậy bỏ đi.

“Không, không được.”

Cả đêm hôm đó, khuôn mặt Vu Vũ, khuôn mặt Trần Khiết Khiết, cả khuôn mặt của Hàn Thuật cứ hiện đi hiện lại trong đầu cô, chập lại thành khuôn mặt của đứa trẻ, lúc thì giống đứa bé ban sáng, lúc thì giống Vu Vũ, lúc lại có vài phần giống cô; lúc là yêu nghiệt xấu xa, lúc lại là một vũng máu... cô muốn hét lớn, muốn khua tay điên loạn trong cơn mơ, nhưng không thể chạm nổi bất cứ thứ gì.

Cô hốt hển tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa, kinh hãi. Bình Phượng không về, màn đêm đen bao dung mà cô liêu. Cát Niên ôm chần ngồi dậy, quệt quệt trán, hơi thở cũng dần bình thường trở lại, một lúc lâu sau, cô lúi từ dưới gối ra tờ báo cũ tháng trước.

Tờ báo do Bình Phượng lấy từ chỗ khách hàng về, phía góc phải có một tin ảnh nhỏ - “Họa sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng làm việc tại Anh - Tạ Tư Niên sắp tới sẽ tổ chức triển lãm cá nhân tại quê hương.” Trong tù, Cát Niên từng có lần nhắc với Bình Phượng về người anh họ nội này của mình. Bình Phượng là một người có tâm.

“Sao không tới tìm anh ta? Anh ta là họ hàng của cậu, lại có tiền, không biết chừng có thể moi được chút tiền.” Bình Phượng từng hỏi vậy.

Khi đó Cát Niên đã tìm được công việc trong Viện Phúc lợi, thu nhập tuy không cao nhưng cuộc sống cũng từng bước ổn định, vì vậy cô lắc đầu. Anh Tư Niên trở về, cô rất vui, nhưng không đi gặp, vừa là không dám lại vừa là không muốn. Hồi bé, anh Tư Niên thường nói cô là một cô bé có khí chất, cô không muốn người con gái bị cuộc sống mài mòn đến tầm thường, thậm chí có một quá khứ xấu hổ này làm hồng ký ức của anh họ. Hãy cứ để cho cô em họ bé nhỏ trong ký ức của anh mãi mãi là cô bé lạnh trí tình quái đó. Hơn nữa, cái cô cần là một cuộc sống an bình, điều này anh họ không giúp nổi cô.

Nhưng giờ thì khác, kể từ giây phút nhìn thấy đứa bé ấy, quỹ đạo cuộc đời cô chắc chắn đã thay đổi. Cô biết, cô không thể coi đứa trẻ ấy không tồn tại, không thể để con bé cô quạnh trong Viện Phúc lợi. Không vì sao cả, chỉ là nếu như có thể thì cô đã không còn là Tạ Cát Niên ngày hôm nay.

Năm ngày sau, trong phòng triển lãm của mình, Tạ Tư Niên gặp một cô gái trẻ đáng vẻ rụt rè khuôn miệng khẽ cười – và còn cả một thiên thần nhỏ tí hon khấp nép thò đầu ra phía sau cô.

Đến nay Cát Niên vẫn còn không hết cảm kích Tư Niên, từ trước tới nay anh là người cho cô nhiều sự giúp đỡ thiết thực nhất lại hoàn toàn không mong báo đáp. Cha mẹ Cát Niên từ lâu đã cắt đứt liên hệ với Tạ Tư Niên, bản thân Cát Niên cũng nhiều năm nay không gặp lại anh. Nhưng Tạ Tư Niên đã nhanh chóng giúp đỡ Cát Niên giải quyết ổn thỏa mọi việc, thậm chí còn hơn cả mong đợi của cô.

Cát Niên chưa kết hôn, không thể nhận con nuôi một cách hợp pháp, ngoài ra, trong thâm tâm cô cũng không muốn đứa trẻ này gọi cô là mẹ. Tạ Tư Niên nói anh đã kết hôn với người anh yêu, tuy rằng người ấy giờ đang lâm bệnh nặng nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì tới việc hai người nhận con nuôi. Với danh tiếng và tài nghệ của Tạ Tư Niên, các thủ tục nhận nuôi được tiến hành rất thuận lợi, đứa bé cũng nhanh chóng được đổi thành họ Tạ.

Ngoài ra, sau khi biết hoàn cảnh của cô, Tạ Tư Niên dễ dàng mua lại từ hai người bác đang làm ăn ở phía Bắc của Cát Niên căn nhà nhỏ họ được thừa kế, cũng chính là căn nhà Lâm Hằng Quý cướp từ tay Vu Vũ,

lấy đây làm nơi ổn định cuộc sống cho Cát Niên và đứa trẻ. Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, anh cũng không ở lại lâu.

Cứ như vậy, Cát Niên lại cùng đứa bé trở về nơi Vu Vũ đã sinh ra và lớn lên. Cát Niên nói với Phi Minh, Tạ Tư Niên vốn là cha đẻ của cô bé, trước đây không cần thận mà cha con thất lạc, giờ cuối cùng đã tìm lại được nhưng do bận công việc đành nhờ Cát Niên là cô ruột trông nom thay.

Phi Minh lúc đó vẫn còn quá nhỏ, chưa biết phân biệt nhiều chuyện, đương nhiên cũng không hề nghi ngờ. Cuộc sống an bình dễ dàng phủ lấp những ký ức đau buồn, hơn nữa những ký ức trước ba tuổi vốn rất mơ hồ, chẳng bao lâu sau Phi Minh đã dần dần quên đi cặp bố mẹ nuôi trước đó và cuộc sống ở Viện Phúc lợi.

Để tránh điều tiếng, Cát Niên cũng xin thôi việc ở Viện Phúc lợi. Nhờ kỹ năng may vá thành thạo học được trong tù, cô xin vào làm việc tại cửa hàng đồ vải nghệ thuật như hiện nay. Cuộc đời từ đó dường như lật sang một trang mới. Cát Niên từng có lần khuyên Bình Phượng mau chóng thoát thân khỏi cái nghề này, giờ là lúc cô báo đáp Bình Phượng, Bình Phượng có thể chuyển qua sống cùng cô và Phi Minh. Nhưng trước lời đề nghị này Bình Phượng chỉ cười phớt lờ. Cô nói: “Kiếp này của mình đã thế rồi. Cậu cũng đừng nhắc đến chuyện báo đáp mình, cậu nợ mình chỉ là mấy tháng tiền nhà, còn mình nợ cậu cả cái mạng này, cậu cứ sống cho tốt đi.”

Đúng vậy, sống cho tốt. Cát Niên nắm tay Phi Minh đứng trong mảnh sân trải đầy lá tỳ bà, những chuyện trước đây vụt qua như ánh chớp ảo ảnh, như một giấc mộng Nam Kha (2), mặt nước gợn sóng giờ trở lại yên tĩnh như tấm gương cổ phủ lớp bụi mờ, dường như chưa có gì từng xảy ra, cô đã ở đây từ trước tới nay, đã luôn ở đây. Chỉ có cây tỳ bà năm xưa Vu Vũ tự tay trồng đã khác xưa. Ngắm cây tỳ bà, Cát Niên rất dễ nhớ lại một câu văn của Quy Hữu Quang (3):

“Nhà có cây tỳ bà, tự tay trồng năm vợ tôi mất, giờ đã um tùm xanh tốt.”

(2). Thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một mơ ước không thể thực hiện được của một người nào đó.

(3). Quy Hữu Quang (1506 – 1571) một viên quan và cũng là một tác gia tản văn thời nhà Minh.

Hoàn cảnh này, nổi thê lương ẩn sau giọng bình tĩnh, giờ cô đã có thể hiểu được.

Nhưng cô đâu cần thê lương. Bình Phượng từng mắng cô ngốc, nhận nuôi một đứa trẻ chẳng có quan hệ huyết thống, hơn nữa, đứa trẻ này liệu có phải cốt nhục của người xưa hay không còn chưa chắc chắn, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như thế, có lẽ cái gọi là trực giác chẳng qua chỉ là sự nhầm lẫn của Cát Niên. Cát Niên không phản bác, có thể Bình Phượng đúng. Vì vậy cô đặt tên cho đứa bé là Phi Minh. Hiểu quá rõ chưa hẳn đã là hạnh phúc. Cô chọn cách nghe theo trái tim mình.

Gió thổi qua bức tường thấp bao quanh khu vườn làm bóng cây đung đưa, nghe nói cây tỳ bà này đã kết trái. Thế giới của Cát Niên luôn chỉ có mình cô, Vu Vũ là người thường qua lại gần gũi nhất, nhưng trước sau chưa từng gõ cửa bước vào. Giờ trái lại, Cát Niên cảm thấy như anh đang ở đây, anh đã quay lại, bầu bạn cùng cô và con, chỉ có điều cô không trông thấy.

Cát Niên xòe bàn tay, chiếc lá Vu Vũ tặng cô bị gió thổi tới gốc cây. Thế giới của cô chưa từng viên mãn như thế này.

Cô nhìn về phía góc tường trống không mỉm cười, với tay đóng cổng.

5. Quyển 2 - Chương 05

Chương 5 - Trời sinh tương phùng khó tránh

Cô tự vấn lương tâm, bất kể từng làm chuyện gì, chung quy cô chưa từng làm hại tới bất kỳ người nào trong gia đình, chưa từng làm hại Vọng Niên, thậm chí là bố mẹ, vì sao lần nào đối diện với họ cô đều cảm thấy tủi hổ, xấu xa, không chốn dung thân như thế này? Có lẽ lòng nhím yếu ớt đang xù lên trong tim cô tuy có thể chống được muôn nghìn thủ đoạn xấu xa của người ngoài, nhưng lại không bảo vệ nổi cô trước sự lạnh lẽo buốt tim của những người thân.

Tại tiệm đồ vải, Cát Niên luôn làm việc tận tâm tận lực, không chỉ bởi vì công việc này duy trì cuộc sống của cô và Phi Minh, mà quan trọng hơn còn vì lòng cảm kích của cô đối với bà chủ, vào lúc cô ở cảnh ngộ khó khăn nhất, chính là bà chủ đã trao cho cô một cơ hội, không những thế hơn hai năm trước còn giao cô đảm nhận chức của hàng trưởng, trước sau chưa từng nhắc tới quá khứ của cô.

Cát Niên không phải sinh ra đã thích làm những đồ thủ công này, tuổi thiếu nữ hồn nhiên, tất cả thời gian thuộc về mình cô đều dành cho Vu Vũ và thế giới nội tâm sâu xa của bản thân. Cô thực sự tiếp xúc với may vá là ở trong tù, từ vụng về đến thành thục, ngày lại ngày ngồi đập máy may, khô khan, đơn điệu đến buồn chán. Không biết từ lúc nào cô đã học được cách thích ứng với công việc này, hơn nữa còn thử thích nó, ít nhất cũng không còn ghét như trước. Chỉ có như thế, quãng thời gian lao dịch đằng đằng mới trôi qua một cách dễ dàng. Có lẽ vì dụng tâm, cộng thêm thao tác nhanh nhẹn thuần thục trên máy nên những sản phẩm từ tay cô làm ra có phần tinh tế hơn người khác. Nói đến sự biến đổi bất ngờ này, liệu có phải cũng giống như mối quan hệ giữa hai người nào đó trên thế gian, có thể khi bắt đầu hoàn toàn không phải là yêu, thời gian trôi qua, không có lựa chọn nào khác, không hiểu sao cũng dần nảy sinh hứng thú, vừa để có người bầu bạn, lại vừa thoát khỏi nỗi cô đơn?

Cát Niên không nghĩ nhiều như thế, chỉ là khi còn trong tù, cô đã học được cách dùng kim chỉ ghép những miếng vải thừa lại làm thành đồ chơi gì đó. Cũng không có ai dạy cô, lại càng không có sách vở giáo trình nào, cô cứ vui vẻ tự làm tự tháo, tháo rồi lại làm, về sau, mọi người đều nói đồ chơi của cô làm dường như tinh xảo đến mức có hồn. Cô cũng vui vẻ đem những thành phẩm này tặng cho Bình Phượng, cho những bạn tù khác, thậm chí cho cả những người quản giáo quen biết, ai được tặng cũng đều khen Cát Niên khéo tay.

Sau khi nhận nuôi Phi Minh, Cát Niên thỉnh thoảng cũng làm búp bê vải cho cô bé. Phi Minh khi còn nhỏ cũng rất thích, nhưng sau khi vào cấp Một, cô bé bắt đầu thích những đồ chơi vải, búp bê Barbie, gấu Teddy các bạn cùng lớp mua đến hơn, những món đồ nhỏ cô làm về sau còn không thêm đem ra khỏi nhà nữa.

Cát Niên ít nhiều hiểu được chút tâm tư nhỏ này của cô bé, cũng không cảm thấy bức, cô rất ít khi ép buộc Phi Minh phải làm gì hoặc không được làm gì, con bé đã không thích, cô cũng không làm nữa. Trong khả năng cho phép, cô cũng có thể đáp ứng được chút yêu cầu nho nhỏ của Phi Minh, tuy không giàu có dư dật gì, nhưng một hai món đồ chơi thì vẫn có thể mua được.

Phi Minh gom gấu và búp bê được mua lại, xếp ngay ngắn trên đầu giường, nghiêm chỉnh đặt tên cho chúng, hơn nữa còn nắm rất rõ đặc điểm của từng em, ví dụ như điểm đặt biệt nhất của em gấu này là chiếc khuy trên áo, kiểu tóc của em búp bê kia rất khác lạ, từng món đồ chơi được trân trọng giống như báu vật. Thói quen này khiến Cát Niên bất giác nhớ đến một người, về sở thích con con này, Phi Minh thật sự rất giống người ấy, cũng coi như chí hướng hợp nhau. Chẳng trách con bé lại có cảm giác thân thuộc như vậy đối với anh, còn anh cũng hoang đường khẳng định chắc chắn Phi Minh là cốt nhục của mình. Đây được coi là hữu duyên hay vô duyên, Cát Niên ít khi nghĩ tiếp. Không làm khó bản thân là một ưu điểm rất lớn của cô.

Hôm nay, Cát Niên ở lại làm gấp bộ vỏ gối khách đặt, thoáng cái đã muộn giờ tan ca. Sau khi làm cửa hàng trưởng, rất nhiều việc về cơ bản không cần cô đích thân làm, nhưng nếu có khách hàng yêu cầu đích danh cô cũng sẽ tự tay làm. Xong việc trời đã tối, Cát Niên bàn giao lại công việc ột đồng nghiệp tăng ca, đồ đạc còn chưa thu dọn xong, bỗng có một cuộc điện thoại gọi tới.

“Cát Niên, cậu đang ở đâu... ở cửa hàng? Mau, cậu mau qua đây.” Đầu bên kia là tiếng Bình Phượng.

Bình Phượng là người hấp tấp nhưng cũng hiếm khi nôn nóng tìm Cát Niên thế này, từ điện thoại vọng lại tiếng âm ĩ huyền ảo, giọng Bình Phượng có vẻ rất lo lắng. Cát Niên cố hỏi vài câu nhưng bên kia chỉ nói địa chỉ, chưa kịp giải thích gì thêm điện thoại đã bị ngắt giữa chừng.

Cát Niên trong lòng nóng như lửa đốt, chẳng màng đến chuyện xót tiền, vội vàng ra cửa vẫy một chiếc taxi chạy thẳng tới địa chỉ Bình Phượng nói. Đó là một phố bar nổi tiếng ăn chơi ở thành phố G, tập trung

không ít các pub, hộp đêm, casino, nhà tắm hơi. Màn đêm buông xuống cũng là lúc sự náo nhiệt ồn ã ở nơi đây bắt đầu, biết bao dòng xe, dòng người đều dần dần tụ lại tại đây.

Theo chỉ dẫn của Bình Phương, Cát Niên không tốn nhiều thời gian đã tìm ra hộp đêm đó. Cô lách qua cửa chính, quả nhiên nhìn thấy một ngõ nhỏ, con ngõ này thông với con đường đằng sau phố bar.

Chỉ cách nhau một con đường, đi không mất đến mười phút, nhưng sự âm u bên này hoàn toàn trái ngược với ánh đèn neon sáng rực phía trước, tựa hồ như hai thế giới đối nghịch. Trước đây Cát Niên đã từng nghe Bình Phương nói đến nơi này, cùng một dãy phố, hai bên là hai con đường khác nhau, một bên tấp nập xe cộ thuộc về những vị khách vùng tiền mua lạc thú, một bên tự nhiên thuộc về những người “tận đáy xã hội” như bọn họ.

Lúc này màn đêm đã hoàn toàn phủ chụp xuống khu phố, sự tĩnh lặng của con ngõ nhỏ khiến Cát Niên có chút bất an, đúng lúc cô định gọi điện xác nhận lại vị trí của Bình Phương, một cánh tay từ đằng sau vươn ra, bắt ngừng kéo cô lại.

Cát Niên suýt chút nữa hét lên kinh hãi, may thay cô kịp thời quay lại nhận ra đó là Bình Phương. Bị Bình Phương kéo vào một góc kín, Cát Niên vẫn không dám buông bàn tay chặn trước ngực.

“Có chút khí khái đi được không, xem cậu sợ kìa.” Bình Phương miệng trách móc nhưng trong lòng hiểu rõ, Cát Niên dù có an phận ngại phiền phức thế nào, nhưng chỉ cần một cú điện thoại của cô đã chưa cần biết đầu đuôi tình hình ra sao chạy bừa đến đây, không phải chị em tốt, chắc chắn không thể làm như vậy.

Chậm rãi hít một hơi sâu, Cát Niên lúc này mới quan sát kỹ, Bình Phương cả người nhếch nhác tả tơi, đầu bù tóc rối, chiếc váy ngắn xinh đẹp chuyên mặc mỗi khi “đi làm” bị đứt một bên dây vai, vốn đã nửa kín nửa hở, giờ lại lộ ra càng nhiều xuân sắc, đôi chân trắng ngần dưới lớp váy ngắn còn nhiều vết bầm tím.

“Cậu...” Cát Niên lo lắng đến mức nói không thành lời.

Bình Phương nghiêng mặt khua khua tay, “Ui dào, ai dám ức hiếp mình, bà nó đây đâu có dễ bị bắt nạt. Kể ra thì hôm nay coi như cũng trúng mảnh, tóm được một con dê béo, cũng moi được chút tiền, ai ngờ vừa mới xong việc đã bập phải bọn khốn đó, suýt chút nữa bị mấy con nhãi chính ột trận thảm rồi.”

“Mấy con nhãi? Mấy con nhãi là ai?” Cát Niên thì thầm hỏi.

Bình Phương giải thích qua loa: “Mấy con vốn kiếm ăn ở đây.”

Cát Niên không ngốc, ngay người một lúc cô liền hiểu ra. Hóa ra làm nghề này như Bình Phương cũng có “quan niệm địa bàn”, cũng như taxi đón khách vậy, mỗi người đều có một khu vực cố định, luật bất thành văn, rất hiếm khi tranh miếng ăn của nhau. So với giới lái xe, sự nhạy cảm về địa bàn trong nghề này của Bình Phương còn cao hơn một chút, vì bọn họ thường kiếm ăn tại một khu vực quen thuộc, lại luôn phải chia tiền ấy tên ma cô đóng vai trò trung gian hoặc bảo kê ngầm.

Bình Phương trước đây thường không qua lại chỗ này, theo cô nói moi được một khoản tiền, đương nhiên cũng có nghĩa là cướp “vụ làm ăn” của một số người, bị người ta phát hiện nên mới phải chịu thiệt thế này.

“Cậu cũng thật là, một thân một mình hà tất phải tự làm khổ mình, liều mạng như thế?” Cát Niên xem xét vết thương được mái tóc che đi trên người Bình Phương, nhưu mày trách.

Bình Phương đáp: “Cũng có phải mình cố ý đâu, hôm nay gặp phải một con dê già, lão đưa mình đến đây đây chứ, dù gì cũng moi được ít tiền.”

“Dê già? Mình thấy cậu mới là nòi lấu dê thì có, bị người ta chần tái cũng không biết.”

Bình Phương vừa bật cười đã vội ôm lấy vết thương trên mép, không dám làm bừa nữa, nói nhỏ: “Mình cũng chỉ vì bị ép không còn cách nào nữa, bọn đòi nợ ở nhà giục kinh quá, thằng Ba lại phải đóng tiền học.”

Cát Niên không nói gì nữa, chậm chạp thở dài rồi nép gọn vào một góc tối mới hỏi: “Vậy giờ cậu định thế nào?”

Bình Phương rút ra một cuộn tiền được cuộn chặt từ bộ đồ bó sát người, dúm vào tay Cát Niên.

“Bọn nó nhận ra mình, e là lát nữa lại đụng phải, không thấy tiền, coi như que tre khoảng nước lã. Cậu là người lạ, mau đi đi, đợi mình thoát thân ngày mai sẽ tới tìm cậu.”

Chuyện đến nước này, có nói gì cũng đều vô ích. Cát Niên quay đầu nhìn con ngõ nhỏ càng âm u dưới ánh đèn đường mờ nhạt, xa xa, ở một góc khuất khác, có thể thấy thấp thoáng một chiếc xe đang đỗ, bên cạnh chiếc xe là hai bóng người quần quýt đan vào nhau. Là một cặp tình nhân vụng trộm, hay chỉ là một vụ giao dịch, có trời mới biết.

Dẫn Bình Phương “cẩn thận chút” xong, Cát Niên cũng không dám nán lại lâu, thận trọng cất kỹ số tiền Bình Phương đưa cô giữ giùm. Nghe Bình Phương nói tốt nhất không nên đi lại đường lúc đến, Cát Niên bèn cúi gằm đầu bước nhanh rồi đi theo hướng ngược lại.

Dường như vẫn còn chưa đến thời điểm chỗ này làm ăn nhộn nhịp, người qua lại không nhiều, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe lướt qua. Cát Niên bước đi mà chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, cô vẫn không thể tự giúp mình can đảm lên một chút. Khi bắt buộc phải đi qua chiếc xe cùng cặp tình nhân nơi góc khuất, chân cô bước lại càng nhẹ, đầu cúi gằm, hận một nỗi không thể tự biến thành một làn khói trong màn đêm này.

Cát Niên còn chưa kịp an nhiên bước qua, một tiếng “ầm” đột ngột vang lên khiến cô sợ đến bủn rủn cả người. Ánh mắt cô bất giác quét qua hai bóng người không xa, hai chiếc bóng chỉ hận không thể hòa vào làm một cuối cùng cũng tách ra, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, cặp đôi vừa phát ra tiếng động này, không phải là một nam một nữ, mà là hai người đàn ông.

Bọn họ hạ giọng tranh luận, Cát Niên nghe không rõ, chỉ thấy hai người trong bóng tối đều ăn vận rất lịch sự. Tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng Cát Niên vốn không phải người thích quản chuyện thiên hạ, cô vội vàng dịch ánh mắt đi hướng khác, chỉ mong mau mau rời khỏi nơi thị phi này.

Có lẽ cô nghĩ mọi chuyện quá thuận lợi, vừa nhìn thấy đường ra, bỗng nhiên một giọng nữ hét thất thanh lại làm Cát Niên giật nảy mình lần nữa, nhưng lần này cô không thể đứng ngoài được nữa, đó là tiếng kêu của Bình Phương.

Cát Niên quay đầu lại, Bình Phương đang khua chân múa tay đánh nhau với một người đàn ông và hai người phụ nữ, cô bị người ta túm tóc, rõ ràng rơi vào thế yếu. Tiếng kêu the thé xen giữa kêu khóc và phẫn nộ, không có ai phản ứng gì, không một người bận tâm, những nắm đấm rơi xuống người Bình Phương dường như không có một chút âm thanh nào.

Từ nhỏ tới lớn, Cát Niên không phải là người biết đánh nhau. Cô chỉ cảm thấy một cục nghẹn đang dồn lên cổ họng, chỉ một giây nữa sẽ sẵn sàng nổ tung. Ai sẽ cứu cô ấy, ai? Cô cuống cuống tóm lấy hy vọng mong manh, nhìn sang đôi nam nữ, mà không, sang hai người đàn ông đó, đáp lại cô là sự mặc nhiên không ngoài dự liệu. Tiếng thét của Bình Phương như muốn xuyên thủng màng nhĩ, Cát Niên cắn chặt răng, thu hết can đảm xông tới.

Cô cũng không biết mình có thể làm gì, hai tay cô trống không, ngay đến một thứ để tiếp sức cũng không có, chạy tới trước mặt bọn người đánh Bình Phương, trong tình thế cấp bách cô chỉ biết hét lớn: “Mấy người không sợ cảnh sát sao?”

Đáng thương cho cô, đến một câu cảnh cáo nực cười cũng không nói được cho trọn vẹn, cuối câu còn hơi run run, khuôn mặt không biết là phẫn nộ hay căng thẳng, đỏ phừng phừng như bị dội nước sôi. Vừa nói dứt lời, Cát Niên dường như nghe thấy tiếng bật cười mỉa mai, không ngờ ngay đến Bình Phương đang trong trận hỗn chiến cũng cười khổ một tiếng.

Đúng lúc đang không biết tiếp tục thế nào, bỗng có ánh đèn xe từ con đường nhỏ nối liền con hẻm rơi lại. Có lẽ đám người đánh nhau với Bình Phương vốn đã chột dạ, tiền không moi được, người cũng đã giáo huấn rồi, nhìn thấy ánh đèn bọn họ bất giác cũng có chút do dự. Hai người phụ nữ buông tay đầu tiên, rõ ràng muốn bỏ đi, chỉ còn lại tên đàn ông nhỏ con đáng vẻ dung tục, hấn nắm lấy cánh tay Bình Phương, độc ác xô cô ra trước chiếc xe đang trở tới.

“Bình Phương!”

“A...”

Cát Niên nhào người về phía trước nhưng vẫn không kịp, ngã ba vón đã chật hẹp, tài xế cũng không ngờ tự dưng có người lao ra trước đầu xe anh ta, chiếc xe không tránh kịp, tông ngay vào Bình Phượng. Trong nháy mắt, đầu óc Cát Niên trở nên trống rỗng, cô nhắm nghiền mắt không dám mở ra, mùi máu tanh trong ký ức khiến cô nghẹt thở. Cô run lấy bẫy, không điều khiển nổi bản thân, cho đến khi nghe thấy một tiếng rên rỉ mơ hồ.

Tiếng rên rỉ này khiến Cát Niên như bừng tỉnh, vội vàng chạy đến bên Bình Phượng, cảnh máu chảy thịt rơi hoàn toàn không xuất hiện, Bình Phượng ngã trên mặt đường, mặt mày đau đớn cuộn tròn người lại, trên người ngoài vết cào cấu và bầm dập, không có vết thương nào chảy máu quá lớn. Có lẽ chiếc xe hơi màu đen này đang qua đường, trời tối, đường sá chật hẹp, lại là ngã ba nên đi với tốc độ chậm, cộng thêm việc phanh gấp kịp thời nên Bình Phượng mới may mắn không thành oan hồn dưới gầm xe do sự độc ác nhất thời của kẻ tiểu nhân kia. Nhưng dù có thế thì lực đâm vừa rồi cũng không nhẹ, Cát Niên vừa chạm vào chân Bình Phượng, cô càng rên lên thảm thiết.

Cánh cửa bên vị trí lái chính của chiếc xe dường như được hạ xuống, có người thò đầu ra nhìn. Cửa xe mở ra nhưng bàn chân vừa đặt xuống đã lập tức thu về, liền sau đó là tiếng nâng cửa kính. Chủ xe rõ ràng muốn nhân lúc hỗn loạn định cho xe rời đi.

Cát Niên không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy theo đập cửa xe, “Không được đi... đừng đi... xin anh... ít nhất cũng đưa cô ấy tới bệnh viện đi!”

Chiếc xe chậm chạp lùi lại, lùi lại, rồi lại tiến lên, sự ngăn cản của cô chỉ như bọ ngựa đập xe. Nhưng rồi, qua lớp cửa kính trong lúc hoảng loạn còn chưa kịp đóng kín, Cát Niên nhìn rõ khuôn mặt trẻ tuổi của người lái xe.

Cô như ma nhập ngay người không nói thêm được lời nào, bàn tay đang nắm chặt lấy gương chiếu hậu cũng dần nhẹ bẫng. Khuôn mặt đó đã không còn như hồi bé, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài nét giống cô.

Vọng Niên, người em trai cùng một mẹ với cô.

Cát Niên trước nay chưa từng nghĩ tới mình có thể gặp lại Vọng Niên ở nơi giao lộ chật hẹp thế này. Người em trai vừa chào đời đã cướp đi cuộc sống vốn có của cô, Cát Niên vẫn còn nhớ cậu nhóc thuở bé cứ bám lấy mình miệng đầy hơi sữa gọi “chị ơi.” Lần gặp cuối cùng của hai chị em họ là vào năm ngoái, Cát Niên lần đầu tiên, và cũng là lần duy nhất thử dẫn Phi Minh đến gặp bố mẹ.

Lần đó, Vọng Niên không còn gọi Cát Niên là “chị.” Cát Niên có thể thấy trong mắt em trai thần sắc giống hệt bố mẹ khi đối diện với cô, ánh mắt ấy viết rõ ràng một câu: Tôi cảm thấy xấu hổ vì chị.

Đến nay, Cát Niên vẫn không thể thản nhiên nhớ lại sự gượng gạo và nỗi xấu hổ khó nói thành lời trong ánh mắt người thân mỗi khi nhìn cô, cảm giác ấy đến giờ vẫn khiến cô mặt mày nóng rát, vành tai đỏ ửng. Vì vậy, vào lúc này, cô hoàn toàn bất động trước Vọng Niên. Cô tự vấn lương tâm, bất kể từng làm chuyện gì, chung quy cô chưa từng làm hại tới bất kỳ người nào trong gia đình, chưa từng làm hại Vọng Niên, thậm chí là bố mẹ, vì sao lần nào đối diện với họ cô đều cảm thấy tủi hổ, xấu xa, không chốn dung thân như thế này? Có lẽ lớp lông nhím yếu ớt đang xù lên trong tim cô tuy có thể chống được muôn nghìn thủ đoạn xấu xa của người ngoài, nhưng lại không bảo vệ nổi cô trước sự lạnh lẽo buốt tim của những người thân.

“Trên xe là lãnh đạo, chị muốn hại chết tôi đấy à?” Vọng Niên sực tỉnh lại sau cơn chấn động bất ngờ sớm hơn chị mình, khẽ thốt ra từng từ qua kẽ răng.

Cát Niên bắt giắc buông tay, chiếc xe lướt nhanh qua cô, mất hút phía cuối đường.

“Đồ khốn! Cứ thế mà đi à? Tiền của mình... Cát Niên...” Bình Phượng không hiểu sự tình bên trong, cơn đau làm tiếng cô nhỏ dần.

“Tiền ở chỗ mình, cậu đừng nói gì nữa, mình đưa cậu đi bệnh viện.” Cát Niên sực tỉnh, vừa đỡ Bình Phượng dậy vừa an ủi. Cấp cứu 120 (1) rốt cuộc có thể tìm đến đây không, Bình Phượng liệu có thể ráng sức cùng cô ra đến ngã ba, cô không sao an ủi nổi bản thân.

(1). 120: số điện thoại gọi cấp cứu của Trung Quốc.

Ánh đèn xe-non sáng chói rọi thẳng đến khiến cô không mở nổi mắt. Cát Niên ngồi thụp xuống bên Bình Phượng, một tay đưa lên chắn sáng, nhìn chiếc xe vốn nấp trong bóng tối chậm chạp chạy về phía hai người.

Giọng một người đàn ông: “Lên xe, đi bệnh viện trước đã.”

“Đây là cách giải quyết của cậu ư? Thà đưa hai đứa cave đến bệnh viện còn hơn đối diện với câu hỏi của tôi?” Lời trách cứ phần nộ này đương nhiên đến từ người còn lại.

Cát Niên cúi gầm mặt, quyết định đứng ngoài chuyện này, ngoại trừ Bình Phượng đang bị thương, mắt cô không nhìn thấy, tai cô không nghe thấy bất kể điều gì nữa.

Với sự giúp đỡ của người đàn ông, Bình Phượng đang dần hôn mê nhanh chóng được đưa vào trong xe, Cát Niên do dự một hồi rồi cũng lên xe, nhưng người đàn ông còn lại vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Xe khởi động, Cát Niên thấy người đàn ông đứng đó nâng cặp kính.

“Được lắm... Đường Nghiệp.”

6. Quyển 2 - Chương 06

Chương 6 - Sự lương thiện bỉ ổi

Một giây, hai giây, ba giây... người đàn ông cuối cùng cũng đứng lên, Cát Niên tự ép mình đối diện với sự phần nộ và khinh thường của anh, cô là người phụ nữ độc ác, bỉ ổi biết bao, vậy thì cứ để anh ta nhìn cho rõ.

Chiếc xe của người lạ rẽ khỏi con ngõ nhỏ tối tăm, chạy thẳng tới Bệnh viện Nhân dân số 3 gần nhất. Cát Niên ngồi ở ghế sau, Bình Phượng nằm gối lên chân cô, trên khuôn mặt trang điểm đậm dần xuất hiện những giọt mồ hôi trộm, phần da thịt thấp thoáng lộ ra trở nên vàng vọt.

Cát Niên vuốt nhẹ tóc Bình Phượng, cầu au tới bệnh viện, trong xe không ai nói chuyện, ngoài tiếng Bình Phượng thỉnh thoảng rên rỉ mơ hồ, chỉ có tiếng thở của ba người. Cát Niên vốn không giỏi tiếp xúc với người lạ, huống hồ sự tình lại bắt đầu bằng một cảnh tượng hỗn loạn và khó xử như vậy, cô thậm chí còn không dám bữa bãi quan sát người ngồi ghế trước từ phía sau, chỉ nhớ màu vạt áo đen và hương nước hoa cologne thoang thoảng trên người anh ta.

Trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, người đàn ông hạ kính xe, châm một điếu thuốc, Cát Niên bị khói thuốc làm sặc, không kìm nổi bèn ho lên một tiếng, người đàn ông nghe thấy liền nghiêng đầu lại. Cát Niên hốt hoảng, cô biết mình và Bình Phượng có thể lên chiếc xe này đã là một sự may mắn hiếm có, lo sợ thái độ của mình bị hiểu nhầm thành không biết thân biết phận, có ý gì đối với việc hút thuốc, cô vội vàng đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi không... anh cứ hút đi, mau hút đi.”

Người ở hàng ghế trước nghiêng người, Cát Niên càng cố cúi gầm mặt, không nói còn không sao, nói ra lại hóa ra chữa lợn lành thành lợn què. Cô nghĩ, thực ra lúc này điều bản thân nên làm nhất là nói một tiếng cảm ơn, người dừng gặp nhau, người ta vốn không có nghĩa vụ phải giúp các cô, huống hồ chuyện này xem ra còn dẫn đến một chuyện không lấy gì làm vui vẻ khác, bất kể trên thực tế có phải bắt nguồn từ hai cô hay không.

“Cảm ơn anh.” Cô nói nhỏ.

Đèn đỏ đã hết, dòng xe phía trên bắt đầu chậm chạp di chuyển, người đàn ông dập điếu thuốc đang hút dở, ngồi ngay người, tập trung nhìn về phía trước, không có bất kỳ phản ứng nào đối với lời cảm ơn của Cát Niên.

Cũng đúng, như “bạn” anh ta vừa nói, đưa “hai đứa cave” tới bệnh viện thì có gì vẻ vang, ra tay giúp đỡ lần này có chăng cũng chỉ vì anh ta không phải người thấy chết mà không cứu, còn lòng cảm kích của cô, anh ta căn bản cũng chẳng coi ra gì.

Nghĩ như vậy, trong Cát Niên thấy bình tâm trở lại, trong đầu chỉ nghĩ bao giờ tới bệnh viện, vết thương của Bình Phượng không có gì bất trắc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối ở phòng cấp cứu của bệnh viện cũng không hề yên tĩnh. Bình Phượng được khiêng vào gian điều trị, nhân viên hộ lý tiến hành kiểm tra tình trạng vết thương, kết quả chuẩn đoán cho thấy ngoài bị thương nhẹ ở phần mềm, nghiêm trọng nhất chính là phần chân, kết quả chụp X-quang vẫn chưa có nhưng dựa theo kinh nghiệm của mình, bác sĩ có thể khẳng định xương chân đã bị gãy do chịu ngoại lực tác động, đề nghị nhanh chóng tiến hành phẫu thuật cố định.

“Cô là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ hỏi Cát Niên.

Cát Niên nhìn Bình Phượng, gật gật đầu, tuy bố mẹ Bình Phượng vẫn khỏe mạnh, nhà lại đông anh chị em, nhưng người có thể dựa vào chỉ có cô mà thôi.

“Chuẩn bị phí nhập viện đi, tình trạng vết thương của cô ấy không nhẹ đâu, cô cứ tới phòng thu phí nộp tiền trước đã.” Bác sĩ vừa nói vừa quan sát Cát Niên.

Lúc này Bình Phượng đã tỉnh táo lại, lấy tay chống nửa người dậy, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Đóng năm nghìn trước, thừa thiếu sau này tính sau.”

“Mẹ nó!” Bình Phượng nén đau chửi thề một tiếng. “Có nhằm gì không đấy, chửi trách đều nói bệnh viện các người uống máu người, có cần phải chém ác như vậy không?”

Bà bác sĩ làm chuẩn đoán cấp cứu nghe xong liền cười nhạt: “Tiền cũng chẳng phải thu vào túi tôi, nói thật, cô có đóng hay không đối với tôi cũng chẳng tổn hại gì. Vết thương trên chân cô nếu như tới tìm thầy lang, đắp thuốc lá, rẻ nhất cũng phải trên dưới 500 tệ, dù gì cũng chẳng đến mức chết người, nhưng sau này đi đường tập tễnh, các cô tiếc tiền, có khi còn trở thành người đẹp khuyết tật không chừng.”

“Bà nói cái kiểu gì thế...” Bình Phượng giận dữ, giãy giụa định ngồi dậy. Cát Niên lập tức giữ cô lại, Bình Phượng tuy không chịu vết thương trên chân quả thực quá nhức, có muốn làm dữ cũng không nổi, đành cắn răng tự trách mình xui xẻo.

Vị bác sĩ thấy tình cảnh như vậy lại nói tiếp: “Xem vết thương của cô là do người ta đâm vào có phải không, ai đâm thì đi mà tìm người đó... sao, không bắt được gây tai nạn à?”

Cát Niên cúi đầu mặt tái xanh nhợt nhạt, Bình Phượng cũng nhất thời không nói được gì, một lúc sau mới lờ ra cuộn tiền lúc trước nhờ Cát Niên cất hộ, khoản tiền hôm nay cô kiếm được rồi liều mạng bảo vệ, thực ra đếm đi đếm lại cũng không nổi 1000 tệ, cộng thêm chút tiền tích góp được, và tất cả số tiền Cát Niên mang theo trong người, vẫn chưa đủ 2000 tệ.

Bình Phượng cầm số tiền, hai mắt dần dần tối lại, cô làm dữ gì chứ? Bệnh viện là nơi hiện thực như vậy, cô có thể kéo dài mấy ngày, đến ngày hôm sau cũng vẫn phải đóng tiền. Cô chẳng có chút ưu điểm nào, duy nhất chỉ dựa vào cơ thể tươi trẻ này, nếu như què một chân, còn ai vung tiền ra mua một gái điếm tàn phế nữa. Cô không muốn bác sĩ xem thường mình, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra.

“Ấy, các cô cứ nghĩ cách đi.” Vị bác sĩ tuy miệng cay nghiệt nhưng vẫn còn chút lương tâm, cũng không tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Nhà mình vẫn còn một ít, về lấy trước đã.” Cát Niên vỗ vai Bình Phượng, đứng dậy định đi.

Bình Phượng lập tức kéo cô lại, “Cậu có bao nhiêu tiền chửi nhẽ mình còn không biết? Cậu còn phải nuôi đứa bé nữa.”

“Nhưng cũng phải nghĩ cách chứ.” Số tiền Cát Niên có thể dùng thực sự cũng chỉ chưa đến 1000 tệ, tiền Phi Minh đi học, tiền ăn ở đi lại không phải là ít, cô cơ bản khó có nổi một khoản tích góp. Nghĩ cách, nghĩ cách, nhưng cách ở đâu, cô cũng không biết. Sống cuộc sống thanh đạm lánh đời, cô hoàn toàn không thấy

khổ, nhưng vào lúc này đây, khi hiện thực tìm đến tận cửa, cô mới thực sự lĩnh hội được sự đáng sợ của nghèo khó. Anh họ không biết đang ở đâu, đến một người có thể vay tiền cô cũng không có.

“Lái xe đâm người ta rồi chạy mất, thật là đáng ghét!” Một cô hộ lý bên cạnh không kìm nổi bất bình cũng thêm vào một câu.

Đúng lúc đó, mắt Bình Phượng chợt sáng lên, bàn tay vừa kéo Cát Niên nắm chặt lại, tay kia đưa lên lau nước mắt, nói gấp: “Anh ta có lẽ vẫn chưa đi được xa!”

“Ai?” Cả bác sĩ lẫn Cát Niên đều sững người.

“Tôi nhớ ra rồi, người đưa tôi đến, người đàn ông đưa tôi đến đây, chính là anh ta đâm tôi! Đừng để anh ta chạy thoát...”

Cát Niên nhìn Bình Phượng mà không dám tin, ánh mắt Bình Phượng hoàn toàn tỉnh táo, trong tỉnh táo có cả sự van nài, Cát Niên đọc được lời cô không nói ra miệng: “Người đàn ông đó nhìn có vẻ nhiều tiền, 5000 tệ đổi với anh ta có đáng gì!”

“Đàn ông? Người đưa cô đến, có phải cao cao, mặc đồ đen không?” Bà bác sĩ phản ứng lại đầu tiên.

“Đúng, chính là anh ta.” Bình Phượng ra sức gật đầu, tay cô bám chặt lấy Cát Niên.

Nữ bác sĩ không chút do dự, lập tức quay sang dặn dò mấy hộ lý bên cạnh: “Cô đuổi theo xem, nói với bảo vệ một tiếng, xem còn có thể chặn anh ta lại được không.”

Cát Niên khẽ mở miệng, không hiểu sao không thể thốt ra lời, chỉ còn biết nhìn cô hộ lý chạy như bay về phía cửa.

“Các cô cũng thật là, chuyện lớn như vậy sao không nói sớm, chút ý thức bảo vệ chính mình cũng không có?” Bà bác sĩ nhíu mày lên lớp. “Còn không mau gọi điện báo cảnh sát đi, phải bắt người gây tai nạn chịu trách nhiệm chứ.” Vừa nói bác sĩ vừa quay sang Cát Niên, “Cô đi cùng cô ấy, cô ấy đã không cử động được rồi, cô đi xem xem, nếu bảo vệ đuổi kịp rồi cũng có thể nhận diện xem sao.”

Cát Niên cup mắt, hàng lông mi khẽ chớp, ánh sáng và bóng tối đan chéo vào nhau. Cô nhẹ nhàng gỡ bàn tay Bình Phượng đang níu chặt lấy mình, gật đầu đi ra.

Cát Niên đi theo vị bác sĩ ra khỏi phòng điều trị, vừa đúng lúc thấy cô hộ lý khi nãy từ cửa chính thở hồng hộc chạy vào, vừa đấm ngực vừa nói: “Cũng may chạy nhanh, bảo vệ chặn được một người ở bãi đỗ xe, mặc đồ màu đen, dáng người cao, liệu có phải người vừa đưa các cô tới khi nãy không? Thật đúng là không ngờ, nhìn đỉnh đặc đường hoàng vậy mà, tôi còn cứ nghĩ anh ta làm việc nghĩa, suýt chút nữa lại để anh ta chạy thoát.”

Ngay sau đó, người đàn ông được hai nhân viên bảo vệ “hộ tống” hai bên từ từ bước vào.

Cát Niên thấy buồn, Hàn Thuật từng nói, cô nói dối đã thành tính. Tuy cô thực sự nói dối không ít nhưng chưa từng làm hại tới bất kỳ ai, huống hồ còn là người vừa mới giúp mình. Cô cúi gầm mặt, chỉ nghe tiếng bước chân đang tiến lại quanh mình, một lần nữa nghĩ thấy mùi cologne nhẹ nhẹ.

Ông quần anh ta là lượt ngay ngắn, đôi giày cũng chỉnh tề, sạch sẽ. Cát Niên có thể cảm thấy con người này cũng giống như Hàn Thuật, đều được sinh trưởng trong một môi trường tốt. Nhưng Bình Phượng cũng có đôi chân dài đẹp đẽ, tuy đôi chân ấy luôn phải đi những đôi giày rẻ tiền, nhưng cô không thể bị què. Nếu như còn lựa chọn nào khác, Cát Niên sẽ không làm thế này, nhưng trên thế gian bao nhiêu tội ác như vậy, có bao tội ác là tự nguyện? Công bằng vốn dĩ chỉ là tương đối, sự lương thiện cũng thế.

“Cô xem, có phải anh ta không?” Bà bác sĩ giục.

Cát Niên chậm chạp ngẩng đầu, nâng cao cằm, đón nhận cặp mắt dò xét lạnh lùng từ người đối diện.

“Chính là anh ta.” Cô quả nhiên có tài nói dối thiên bẩm, một câu nói đảo lộn trắng đen thốt ra khỏi miệng mà vẫn điềm nhiên đến vậy.

“Ha.” Người đàn ông cười hất một tiếng, dường như cố tự cắt nghĩa cho bản thân, “Tôi đâm vào cô ta?”

“Không phải sao?” Mặt bà bác sĩ lộ vẻ coi thường.

“Nếu như tôi đâm vào cô ta, tôi tuyệt đối không đi như thế này. Đáng tiếc, rất xin lỗi, người đâm cô ta không phải là tôi.” Anh ta tự giải thích rành rọt từng chữ, hoàn toàn không phần nộ và kích động như Cát Niên dự liệu: “Đâm vào cô ta là một chiếc Audi màu đen, ngay lúc đó đã bỏ đi rồi, vừa đúng lúc tôi ở gần đây nên mới đưa bọn họ tới bệnh viện.”

“Chính là anh đâm vào tôi! Nếu không, sao anh lại tốt bụng chạy cả quãng đường đưa chúng tôi tới đây, anh tưởng mình là Lôi Phong (1) sống lại chắc? Ai mà ngốc như thế?” Bình Phượng ngồi trên xe đẩy, được một hộ lý đẩy ra, cao giọng nói lý. Đôi mắt phượng lăm lăm mascara toát lên vẻ dữ tợn, từng ấy năm lăn lộn trên đường đời, cô sớm đã học được cách bảo vệ bản thân, để giữ được đôi chân này, cô có thể không màng tất cả.

(1). Lôi Phong: một chiến sĩ Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, là một tấm gương vì nhân dân quên mình, vô tư giúp đỡ mọi người.

“Đúng thế, sao tôi có thể ngốc vậy chứ.” Người đàn ông trẻ tuổi dừng dừng thốt ra từng từ.

“Anh đợi mà giải thích với cảnh sát, họ đến ngay thôi.” Bà bác sĩ xua tay nói.

“Cũng tốt.” Người đàn ông cười nhạt, hoàn toàn không sợ hãi, bước thẳng tới trước ghế gần đó ngồi xuống.

“Anh đừng hòng đi!” Bình Phượng vừa thấy anh ta cử động, lo sợ cơ hội duy nhất trước mắt chạy thoát liền hét lên the thé.

Cát Niên lại nghĩ người đàn ông này chắc chắn không vội bỏ đi, vì anh ta không sợ. Có thể anh ta có người quen làm cảnh sát giao thông, có thể anh ta biết trên xe mình không có vết va đập, chứng cứ rành rành, xem ra vụ vụ khống này khó mà thành. Bình Phượng cứ nghĩ giữ được anh ta là giữ được tiền viện phí ỉn, có lẽ không...

Lúc này, cô là người đứng gần anh ta nhất, cô cúi đầu chỉnh lại mái tóc, hạ thấp giọng, chậm rãi nói: “Anh nói không phải anh đâm, cảnh sát có lẽ muốn biết, lúc đó anh đang làm gì.”

Một giây, hai giây, ba giây... người đàn ông cuối cùng cũng đứng lên, Cát Niên tự ép mình đối diện với sự phần nộ và khinh thường của anh, cô là người phụ nữ độc ác, bỉ ổi biết bao, vậy thì cứ để anh ta nhìn cho rõ.

Ánh mắt người đàn ông nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Cát Niên, anh nhìn người phụ nữ mặt mũi đỏ bừng, đôi tay bắt chéo phía trước khe run run, nhưng liền đó lại chuẩn xác bắn trúng điểm yếu của anh.

Hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng mở miệng: “Được, là tôi đâm, các người cần bao nhiêu tiền?”

Các bác sĩ, hộ lý gần đây trước sự chuyển biến đột ngột này không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Mắt Bình Phượng lập tức lóe lên một tia sáng, trên đời này đúng là không chỉ có một con dê béo!

“Hai vạn, không, ba...”

“Bình Phượng!” Cát Niên chặn đứng tiếng hét đầy kích động của người đang ngồi trên xe lăn.

“Năm nghìn tệ, coi như là chuyện riêng giữa chúng ta, về sau việc này không có liên quan gì đến anh nữa.” Cô đỡ dẫn nói với người đàn ông.

Anh cười mỉa mai: “Cô có thể đại diện cho cô ta không?”

Cát Niên quay lại nhìn Bình Phượng.

Bình Phượng do dự một hồi, nói: “Đương nhiên có thể.”

Cảnh sát vừa kịp đến, thấy hai bên dường như đã giải quyết xong xuôi, cơ bản cũng thừa nhận chuyện giải quyết nội bộ này, đương nhiên không điều tra gì thêm, lập xong biên bản lấy lệ rồi cũng cho đương sự rời đi. Lúc này Cát Niên cũng vừa làm xong mọi thủ tục nhập viện cho Bình Phượng.

“Đợi chút, phiền anh đợi một chút.”

Người đàn ông đã bước tới gần chiếc xe, lại lần nữa nghe thấy tiếng gọi có phần rụt rè từ phía sau, anh chậm chạp buông tay khỏi tay nắm cửa xe, hít một hơi sâu, kiểm chế quay người lại.

Bốn bề không một bóng người, Cát Niên bước đến trước anh ta hai mét.

“Tôi cứ nghĩ rằng cô thấy lợi biết nhận, hóa ra cũng thuộc loại thấy bỏ đào mãi ấy, phần còn lại định nhét vào túi mình phải không?” Anh ta làm ra vẻ chột lĩnh ngộ, trong mắt hiện lên rõ cơn phẫn nộ cổ kim nén.

Cát Niên đan chặt hai tay, “Liệu có thể cho tôi một địa chỉ chính xác để liên lạc với anh được không?”

Anh ta dựa vào xe, dường như đang nghe một chuyện cười hết sức hạ đẳng.

“Có phải khi này tôi làm cô có cảm giác tôi cực kỳ nhiều tiền, con người lại cực kỳ ngu xuẩn? Địa chỉ liên lạc với tôi? Ha!”

Cát Niên không nói gì, im lặng đứng tại chỗ chờ đợi, thấy anh ta không thể nào chủ động nói ỉn, bèn hạ giọng nói: “Anh không đưa, tôi cũng có thể lấy từ chỗ cảnh sát.”

Có lẽ Cát Niên nên cảm thấy may mắn vì cô đã gặp phải một người đàn ông thực sự có giáo dục, bằng không, nếu anh ta có làm gì ngay lúc này, thậm chí chửi bới cô thậm tệ, tuy cô có thể chịu đựng được, nhưng cũng sẽ rất xấu hổ. Tuy nhiên người đàn ông tên Đường Nghiệp này không như thế, dù Cát Niên có thể thấy bàn tay đang nắm chặt trắng bệch của anh, nhưng rất rõ ràng, anh ta đang nhẫn nhịn, hơn nữa còn tỏ ra khá sợ sệt về chuyện tình cảm thầm kín của mình.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Giọng nói của anh đã hạ đến mức đóng băng.

Cát Niên cúi đầu nói: “Anh tin tôi sẽ trả lại anh tiền không?”

Đáp lại cô là một tiếng cười nhạt.

“Vây, vậy coi như tôi cần nghỉ kỹ xem nên đòi hỏi thêm điều gì rồi tới tìm anh vậy.” Cát Niên rất hiếm khi nói nhanh như vậy.

Anh ta im lặng, rõ ràng như đang cân nhắc, cuối cùng vẫn lấy tập giấy nhớ và bút từ trong xe ra, viết nguệch ngoạc rồi xé ra một tờ.

“Thứ cô cần đều ở đây.” Anh lạnh nhạt nói rồi giơ ra trước mặt Cát Niên, trong khoảnh khắc cô đưa tay đón lấy, anh buông tay, tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Cát Niên cúi người xuống nhặt, đứng lên đã thấy anh ta ngồi vào xe.

Cô rút mảnh giấy vào túi, lại đập nhẹ cửa kính đóng kín trước khi xe kịp rời đi.

Người đàn ông hạ kính xe, sự kiểm chế của anh ta dường như đã tới cực điểm.

Cát Niên nhét một vật qua khe hở kính.

“Thật ngại quá, anh làm rơi cây bút ký tên.”

Cuộc phẫu thuật của Bình Phượng được sắp xếp vào ngày hôm sau, bệnh viện đã xử lý các việc cần thiết đối với vết thương của cô. Cô năm lần bảy lượt nói mình có thể chịu được, trong viện có hộ lý, Cát Niên không cần phải túc trực qua đêm, dù gì sáng mai Cát Niên vẫn còn phải đi làm sớm.

Cát Niên cũng không gượng ép, dặn dò cô nghỉ ngơi cho tốt rồi lặng lẽ ra về, cũng may còn kịp bắt chuyến xe cuối cùng.

7. Quyển 2 - Chương 07

Chương 7 - Cách bù đắp tốt nhất

Mười một năm trước anh hèn yếu, bất trị là vậy, nhưng ai nói làm sai rồi thì không thể sửa chữa, sai lầm anh mắc phải chỉ mình anh mới có thể chịu trách nhiệm, anh sẵn sàng làm bất kỳ điều gì vì cô. Hàn Thuật nguyện dùng cả phần đời còn lại của mình bù đắp cho cô.

Cát Niên xuống xe, men theo ánh đèn đường lần gỡ mảnh giấy đã khiến cô cúi mình nhặt lên, vừa bước đi vừa thần thờ nghĩ đến những biến cố nướm nượp kéo đến chỉ trong một buổi tối. Bình Phượng, Vọng Niên, Đường Nghiệp... Cát Niên thở dài, và cả anh ta, Hàn Thuật.

Trên bậc thềm trước cánh cửa sắt cũ kỹ nhà mình, Cát Niên thấy Hàn Thuật đang ngồi mải mê dứt từng chiếc lá tỳ bà trong tay, không biết anh đã lặp đi lặp lại hành động này bao lâu, dưới chân trải đầy xác lá bị xé vụn.

“Được rồi đây, có một trăm mét mà em đi mất những năm phút.” Anh vứt chiếc lá trên tay xuống đất, đứng dậy cẩn thận phủi từng hạt bụi trên quần, bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng mình hoàn toàn không xấu đi vì phải đợi lâu.

Cát Niên không bước tiếp nữa, cô dừng lại cách anh mười mét. Cô chỉ muốn được trở về mảnh sân nhỏ của mình, tối nay cô đã hoàn toàn kiệt sức, ngay cả việc miễn cưỡng gặp anh cô cũng thấy chán ngán, mệt mỏi.

“Có việc gì không?” Cô nắm chặt dây đeo túi sách, làn gió lùa qua hất tung những sợi tóc mai bên tai trên ghẹo hai gò má, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

“Em nói xem?” Hàn Thuật bước vài bước về phía cô. Đứng gần cô trong gang tấc, thực sự trong anh vẫn có chút căng thẳng. Khi này anh đã ngồi rất lâu, những lời nên nói, những hành động, biểu hiện nên có không biết đã được anh tập đi tập lại bao lần, nhưng chỉ cần cô vừa xuất hiện trong tầm mắt, anh đã không kìm nổi hoang mang, hoang mang đến nỗi quên hết mọi thứ.

Lúc này, Cát Niên đang đứng giữa cơn gió, ngọn tóc bay lòa xòa, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Chính trong khoảnh khắc này, Hàn Thuật bỗng cảm thấy người con gái anh vẫn e sợ ấy nhỏ bé, yếu đuối biết bao. Đứng trước mặt anh dường như là chính cô của ngày xưa, cảm giác mơ hồ ấy đánh thức từng tế bào trong anh, tụ lại trong tim anh những tiếng riu rít không một ai hiểu.

Cô có gì tốt, có gì đáng để anh nhưng nhớ khôn nguôi. Thừa nhận rằng, cậu thanh niên Hàn Thuật ngày nào đã từng động lòng trước Tạ Cát Niên, nhưng thằng con trai nào vào tuổi ấy mà không có một mảnh chân tình dốt nát như vậy. Anh từng bông bột, thậm chí mơ tưởng về tương lai, nhưng nếu như lúc đó Cát Niên cũng yêu anh, bọn họ cùng trải qua những năm tháng yêu đương khó lý giải, đến cuối cùng mỗi người một ngã, rồi có lẽ cũng chỉ trở thành một hình bóng mờ nhạt trong lòng người kia; hoặc giả cuộc sống của Cát Niên không hề có anh, cô không yêu anh, còn anh cứ nghĩ xa xôi, nghĩ về cô như ngôi sao le lói trên bầu trời kia, cũng chỉ thế mà thôi. Nhưng cô lại đẩy anh từ vách núi cheo leo, dùng nét bút thê lương nhất vạch qua đời anh, chính giây phút ấy tuổi xuân tươi sáng của anh cũng theo đó mà vấy máu. Chuyện cũ vĩnh viễn không thể thay đổi, trong lòng Hàn Thuật, Tạ Cát Niên cũng đã trở thành một hình bóng không thể chạm vào, nhưng cũng không thể thay thế.

Bao năm nay, Hàn Thuật vẫn bước đi trên con đường thênh thang đã được định đoạt sẵn từ khi anh sinh ra, như con ngựa đắc ý tung vó mạnh mẽ trong gió xuân, chỉ mình anh biết được dưới vẻ bề ngoài sáng láng ấy còn ẩn giấu một mầm độc của lòng ân hận, mầm độc ấy tích tụ ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, như một cái nhọt ác tính ăn sâu vào tận xương tủy. Anh cố giấu giếm, không dám chạm vào nó, nhưng thứ mầm độc ấy không sao có thể tự lành, cứ vậy thối rữa trong tâm can.

Mỗi sáng tỉnh dậy, anh đều tự nhủ trước gương, mình rất ổn, mình không sao, mình sẽ quên, nhất định, nhất định thế! Anh cười, anh vui vẻ, anh thuận buồm xuôi gió, bạn bè ở khắp mọi nơi, cuộc sống của anh vô cùng náo nhiệt; nhưng anh sợ bóng tối, sợ nằm mơ, sợ những lúc mọi vật trở lên tĩnh lặng, sợ bản thân mình trong gương, sợ phải thừa nhận, sợ mỗi biểu hiện giống cô, sợ không còn tìm nổi bất cứ điều gì liên quan đến cô, càng sợ phải nhắc tới tương lai với bất kỳ ai.

Khi anh mỉm cười nắm tay người bạn gái đầu tiên, hình ảnh vụt qua trong đầu anh là những ngón tay trắng dã không sắc máu bám chặt lấy vành móng ngựa; vào đại học lần đầu đại diện đoàn trường giành giải quán quân cầu lông, trong tiếng reo hò không ngớt của các bạn nữ, anh chỉ nghĩ đến người con gái lạnh

lùng ném cây vợt xuống đất ấy chắc hẳn đang ở một góc yên tĩnh nào đó tránh xa nơi nhộn nháo này; nói chuyện phiếm cùng đám bạn dưới con đường phủ đầy bóng cây trong vườn trường, trong một giây yên lặng, anh sẽ nghĩ, bên kia dãy tường cao kia sẽ như thế nào, vào lúc này cô đang làm gì? Sau khi vào Viện Kiểm sát, thuận lợi giải quyết xong hồ sơ đầu tiên, bố tự hào vỗ vai anh, nhưng anh không sao xác nhận nổi sự tồn tại của chính nghĩa.

Giờ đây, số mệnh đã lần nữa đưa anh tới trước mặt cô. Đứng trước Tạ Cát Niên, Hàn Thuật không cần khoác lên mình lớp vỏ nguy trang ấy nữa, anh cởi bỏ vẻ ngoài hoàn hảo không chút tì vết, nhìn thấu đám u nhọt trong tim, không chút giấu giếm phơi bày tất cả tội lỗi của mình. Anh thật sợ Tạ Cát Niên, nhưng Tạ Cát Niên cũng là người duy nhất có thể mang lại cho anh sự thanh bình. Cô thân gái một mình, lại thêm con nhỏ, cô độc không nơi nương tựa, có lẽ lúc này đây cô đang cần một đôi tay, một bờ vai. Mười một năm trước anh hèn yếu, bất trị là vậy, nhưng ai nói làm sai rồi thì không thể sửa chữa, sai lầm anh mắc phải chỉ mình anh mới có thể chịu trách nhiệm, anh sẵn sàng làm bất kỳ điều gì vì cô. Hàn Thuật nguyện dùng cả phần đời còn lại của mình bù đắp cho cô.

Tâm tư đột nhiên thông suốt khiến Hàn Thuật nhẹ nhàng hẳn. Cô không nơi nương tựa, anh có thể bảo vệ cô, đem đến cho cô một cuộc sống tốt, làm vậy trong lòng anh cũng dễ chịu hơn phần nào, như thế không phải rất tốt sao, đối với Tạ Cát Niên hay đối với anh, đây đều là cách thích hợp nhất.

“Sao túi em bẩn thế này?” Hàn Thuật đưa tay phủi vết bùn trên túi Cát Niên, giọng nói trở nên nhẹ nhàng vui vẻ hơn.

Cát Niên hơi lùi lại một bước, vừa may tránh được bàn tay anh.

“Có việc gì không?” Cô lại hỏi, câu hỏi không có gì đao to búa lớn, nhưng lại là lời kháng cự vô cảm nhất.

Bàn tay Hàn Thuật lúng túng dừng giữa khoảng không, đưa ra cũng không được, thu lại cũng chẳng xong.

Anh suy cho cùng vẫn là một người kiêu hãnh, trong tất cả mọi chuyện anh đều hiếm khi gặp trở ngại, chỉ trừ những chuyện liên quan đến Tạ Cát Niên, dù đã hạ quyết tâm từ nay về sau nhất định đối tốt với cô, nhưng vẫn không nén nổi chút muộn phiền.

“Đương nhiên là có, em biết hôm nay Phi Minh đợi em bao lâu, con bé thất vọng nhường nào không?” Anh ho khan một tiếng, thu tay lại, đứng thẳng người ra về đường hoàng chính trực.

“Hử? Ồ...” Cát Niên lặng người, cô hiểu anh đang nói gì. Vừa sáng sớm Phi Minh đã nói qua với Cát Niên, trường tiểu học nội trú của cô bé tối nay có buổi biểu diễn văn nghệ, Phi Minh cũng tham gia biểu diễn múa, nó mong cô nếu có thời gian có thể đến xem. Ban đầu Cát Niên cũng định đi, ai ngờ lại xảy ra chuyện Bình Phượng vừa rồi, lẽ đương nhiên không thể kịp đến làm khán giả của Phi Minh.

Trong lòng Cát Niên đương nhiên cảm thấy áy náy, nhưng cô nghĩ Phi Minh có thể hiểu, con bé từ nhỏ sống cùng cô cũng biết thời gian làm việc của cô không cố định. Trước đây chuyện cô không thể đi họp phụ huynh do không đối nổi ca làm không phải chưa từng xảy ra, Phi Minh cũng rất vui vẻ giải thích với cô giáo. Có thể trong lòng cô bé muốn giữ vị trí trong cuộc họp phụ huynh ấy cho bố mẹ tưởng tượng của mình hơn. Và Phi Minh hoàn toàn không nói với cô, tối nay cô bé còn mời cả Hàn Thuật.

Hàn Thuật lại khá kinh ngạc trước phản ứng của Cát Niên, xem điệu bộ của cô, rõ ràng không phải là quên mà căn bản không buồn bận tâm đến chuyện này.

“Em biết điều này có ý nghĩa thế nào đối với cô bé không?” Phi Minh múa rất chuyên tâm, Hàn Thuật nhìn cô bé cùng các bạn bước xuống từ sân khấu, trong khi những đứa trẻ khác đều ríu rít ủa về phía các ông bố bà mẹ đang cầm máy ảnh đứng đợi, chỉ mình cô bé chậm rãi vừa đi vừa gỡ cặp tóc trên đầu, bước ra sau cùng. Nhìn thấy Hàn Thuật vẫy tay về phía mình, hai mắt Phi Minh sáng bừng lên ngạc nhiên vui sướng. Lúc đó Hàn Thuật thật sự thương đứa bé này, con bé giống hệt mẹ... giống hệt cô của nó, đều nên được người ta nâng niu trong tay, yêu thương như một viên ngọc quý.

“Tôi biết, nhưng tối nay có chút chuyện...” Cát Niên cúi đầu vuốt gọn mớ tóc mái đang lòa xòa trước mắt, định đi vòng qua Hàn Thuật. Thực ra cô hoàn toàn không cần phải giải thích với anh, nhưng cô muốn mau chóng kết thúc cuộc hội thoại này.

Hàn Thuật vẫn đứng chần trước mặt cô không chịu buông tha, “Nói thật, hôm nay anh cũng rất bận, em tin hay không, đương sự trong vụ án anh đã điều tra suốt một thời gian giờ không hiểu vì sao đi nhảy từ tầng năm xuống, để lại cho anh một mớ bòng bong không manh mối, vốn dĩ anh không nên vướng vào cái chuyện rắc rối này mới đúng... Anh nói những lời này là muốn em hiểu, bất kể thế nào thì con trẻ cũng cần được coi trọng, bất kể người lớn có bận ra sao.”

“Cảm ơn anh, tôi hiểu rồi.” Cát Niên vòng sang hướng khác bước tiếp về phía cổng.

Lần này Hàn Thuật dứt khoát chống ngang tay vào tường, cắt đứt hoàn toàn đường thoát của cô, “Anh không quan tâm em coi anh thế nào, nhưng lẽ nào em không thể nghe anh nói hết được sao... dù là vì Phi Minh?”

Cát Niên thông vai bất lực, “Anh không cần thiết phải quá quan tâm tới Phi Minh như vậy, tôi là người thân của con bé, chắc chắn biết nên quan tâm tới nó thế nào hơn ‘người khác’.”

Hàn Thuật là một người nhạy cảm, anh đương nhiên nghe ra ẩn ý trong câu nói của Cát Niên. “Theo ý em, anh chính là cái ‘người khác’ ưà quản chuyện thiên hạ ấy?”

Cô không muốn tiếp tục đấu khẩu với anh, cô biết mình nói không lại, bèn lắc đầu, gần như van nài, “Hàn Thuật, chúng ta nói dứt khoát một lần được không? Phi Minh không phải con anh, cũng không phải con tôi, con bé không liên quan đến anh, cuộc sống của chúng tôi cũng chẳng liên quan đến anh.”

Hàn Thuật chắc chắn sắc mặt mình lúc này rất khó coi. Chuyện Phi Minh có phải cốt nhục của mình hay không, anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng nghe Tạ Cát Niên nói trắng ra mọi chuyện không chút đắn đo thế này, anh vẫn cảm thấy như đánh mất thứ gì đó. Vì anh từng ảo tưởng đứa trẻ là một sợi dây gắn kết, chỉ cần sợi dây máu mủ duyên phận ấy còn tồn tại, hai người họ sẽ mãi mãi không trở thành những người xa lạ.

“Giờ thì anh cũng tin con bé không phải do em sinh ra, vì bất kỳ ai có mắt đều có thể nhìn ra, em nuôi con bé, nhưng không thật sự yêu con bé.”

Bàn tay Cát Niên cầm chìa khóa mở cửa khẽ run, cuối cùng cô cũng hiểu, sự xuất hiện của con người trước mặt hoàn toàn không chỉ vì sự vắng mặt của cô tối nay, đã ngần ấy năm, cô chỉ muốn bước sang một trang khác của cuộc đời, nhưng anh vẫn không tha cho cô.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở nhưng cánh tay Hàn Thuật vẫn chắn ngang trước mặt, Cát Niên trầm ngâm một hồi rồi đột ngột lấy hết sức bình sinh đẩy cánh tay anh ra, cố lách người qua.

Hàn Thuật liền nắm chặt lấy hai vai cô, nói gấp: “Anh biết trong lòng em hận anh, là anh đã sai, em cứ đánh cứ chửi không sao cả, hay em tát anh một cái, hai cái, ba cái... em phải cho anh một cơ hội bù đắp chứ.”

Anh đã quên rồi, bình thường Cát Niên nhìn có vẻ dễ bắt nạt, nhưng một khi đã cố chấp thì bao nhiêu ngựa cũng kéo không lại. Cô căn bản không muốn lên tiếng, cũng từ chối mọi kiểu giao tiếp, dường như ngoài việc bước cho được qua cánh cửa kia, không còn gì đáng để cô bận tâm liều mạng.

Hai người kẻ đẩy kẻ chặn, Hàn Thuật tuy chiếm thế thượng phong nhưng chỉ lo nhờ vô ý làm đau Cát Niên, cứ do dự, cuối cùng cũng không ngăn nổi cô. Cánh cửa cũ kỹ cùng lớp tường gạch bị phong hóa vốn đã chẳng chắc chắn gì, sao có thể chịu được cảnh hai người cứ đẩy qua đẩy lại, giữa lúc giằng co chỉ nghe thấy một tiếng rầm lớn, cả cánh cửa sắt từ cạnh tường rơi rầm xuống đất, gây ra một trận bụi mù mịt. Chiếc túi xách trên vai Cát Niên cũng theo đó tuột tay rơi xuống, mấy thứ đồ vụn vặt trong túi đều văng hết ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt cuối cùng cũng khiến hai người đang ẩu đả như trẻ con dừng lại. Hàn Thuật đỡ đầu, không biết làm gì ngoài thăm ân hận, Cát Niên cũng đứng thần người, muốn khóc không khóc nổi.

Đây chẳng giống như mớ bòng bong giữa họ bao lâu nay sao? Người này không biết người kia muốn gì, ai cũng ra sức bướng bỉnh, không biết nên bắt đầu thế nào, cũng không biết nên kết thúc ra sao, kết quả chỉ để lại một đồng lõa xộn, lưỡng bại câu thương.

Cuối cùng, Cát Niên mặc nhiên ngồi thụp xuống, im lặng thu nhặt đồng đồ vương vãi. Hàn Thuật cũng vội vàng ngồi xuống giúp cô. Một luồng sáng đột nhiên rọi thẳng về phía họ khiến hai người thót tim.

“Ai đấy, đêm hôm khuya khoắt làm cái gì đấy?” Chú Tài khoác áo đứng từ đằng xa rọi đèn hỏi, chắc tiếng động lúc này đã đánh thức chú.

Cát Niên đưa tay che mắt, vội vàng trả lời, “Không có việc gì đâu chú ạ, cánh cửa tự nhiên bị hỏng, thật ngại quá, làm phiền tới chú rồi.”

Chú Tài cũng đã nhìn rõ hai người đang ngồi nhặt đồ, không hỏi gì thêm chỉ cười ha ha, “Cát Niên à, không sao là tốt rồi, cháu con gái một mình chú còn cứ nghĩ là bị cướp chứ, không sao là tốt.”

Nhìn chú Tài đóng cửa xong Cát Niên cũng thu dọn mấy đồ quan trọng trong túi rồi đứng dậy. Chiếc túi này đã dùng một thời gian dài, ban nãy vì chuyện Bình Phượng bị giày vò đến thăm hại tả tơi, giờ dây đeo cũng đứt rồi, cô chỉ có thể ôm mọi thứ trong lòng.

Cát Niên đưa tay lau mặt, cô cũng không hiểu mình làm thế này vì cái gì, từ trước tới nay cô không phải là người bốc đồng, hà tất phải giằng co với anh?

Hàn Thuật đang không biết làm sao hóa giải cục diện bế tắc này, thấy Cát Niên đưa tay lau mặt đồng thời đem bụi bẩn trên tay quệt lên quai hàm, anh liền nhanh chóng rút ra tờ khăn giấy đưa lại cho cô. Lần này Cát Niên không còn mất kiểm soát như lúc trước, chỉ khẽ đẩy tay anh ra.

Cô lại trở về trạng thái Hàn Thuật không muốn nhìn thấy nhất, không yêu không hận, tĩnh lặng như mặt nước. Cánh cổng sắt của khu vườn đã đổ, nhưng cánh cửa ngăn giữa hai người vẫn đóng chặt im lìm. Có lẽ từ trước tới giờ cánh cửa này chưa từng được mở vì anh.

“Cát Niên...” Dù anh có bảy mươi hai phép biến hóa, thần thông quảng đại thế nào cũng không sao thoát nổi năm ngón tay vô hướng sừng sững cô độc của Phật Tổ Như Lai. Hàn Thuật trước nay luôn là người biết ăn nói, nhưng lúc này đây tất cả những gì anh có thể thốt ra miệng chỉ là tên cô.

Cát Niên lạnh nhạt nói: “Anh nói muốn bù đắp cho tôi.”

“Đúng thế, đúng là anh đã nói thế, em cần gì?” Hàn Thuật như thấy một tia hy vọng, giọng anh lạc hẳn đi, hận một nỗi không thể móc cả tim mình ra trao cho cô.

“Hãy tránh xa chúng tôi một chút.”

Cát Niên nói xong bèn quay người bước qua cánh cổng sắt ọp ẹp và đồng gạch đá vỡ vụn vào nhà, trước khi mở cửa chính, cô lại nhớ tới vẻ lên lớp chính đáng của anh khi nãy, cô quay đầu nhìn Hàn Thuật vẫn đang đứng im như cột điện.

“Có thể anh nói đúng, tôi không phải một phụ huynh tốt nhưng tôi đã gắng sức rồi.”

8. Quyển 2 - Chương 08

Chương 8 - Ai nợ ai trả

Cát Niên là một đứa trẻ cô độc, cô dồn hết tình yêu cha mẹ, tình yêu anh em, bạn bè, tình yêu nam nữ vào chàng trai Vu Vũ duy nhất trong đời cô, cô cũng chỉ biết yêu Vu Vũ mà thôi, vậy nên mới dốc hết tâm sức như vậy. Tình cảm nếu có dư thừa, thật lòng cô cũng không biết còn có thể trao ai.

Cát Niên bước vào phòng, thả rèm cửa sổ, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh Hàn Thuật phản chiếu trên cửa kính. Buông mấy thứ đồ đang ôm trong tay, cô đổ sụp xuống bên mép giường Phi Minh.

Bù đắp? Cô cười cay đắng. Anh có thể khiến thời gian quay trở lại được không? Hàn Thuật chẳng qua cũng chỉ là người trần mắt thịt, anh sao làm được, vì thế không gì có thể bù đắp được, cô cũng không cần bất cứ

bù đắp gì. Cũng giống như cô không muốn hận anh, vì hận thù chỉ làm tim cô nặng trĩu. Càng hướng hồ, nếu như Hàn Thuật là một người ích kỷ, chẳng nhẽ cô lại không phải hay sao?

Hôm nay Phi Minh ở lại trường, đồ chơi của cô bé xếp một hàng cô độc. Không biết từ lúc nào Cát Niên đã cầm lấy một chú gấu lông nhung, cô tự hỏi mình, như Hàn Thuật nói, liệu cô có thực sự yêu đứa trẻ này? Chỉ nói đến chuyện tối nay, việc của Bình Phương đương nhiên cấp bách, nhưng liệu có phải trong lòng cô ngay từ đầu đã không coi buổi biểu diễn của Phi Minh là quan trọng?

Cát Niên vốn là một đứa trẻ không biết thế nào là tình yêu của cha mẹ. Trong tuổi thơ của cô, chuyện bố mẹ vắng mặt dường như là điều đương nhiên. Không có ai đem ô đến cho cô vào những ngày mưa, không có ai ngồi dưới sân khấu cổ vũ cho cô, không có ai quan tâm tới thành tích của cô trong cuộc họp phụ huynh, không có ai lo lắng mỗi khi cô về muộn. Về điểm này Hàn Thuật hoàn toàn khác cô, anh từ bé đã là viên minh châu được bố mẹ nâng niu, bố anh dù có nghiêm khắc với con trai cũng chỉ là yêu cho roi cho vọt. Những ngày thi đại học, bố mẹ Hàn Thuật đều xin nghỉ làm đến đợi trước cổng trường thi, còn Cát Niên vài ngày sau khi thi xong mới được bố mẹ hỏi han, sắp thi rồi có muốn ăn gì không. Trải nghiệm về tình yêu của Hàn Thuật và cô hoàn toàn không giống nhau.

Một đứa trẻ chưa từng được yêu rất khó có thể biết cách đi yêu người khác, vì thứ cô cảm nhận được quá đổi khô khan. Quay đầu nhìn lại, Cát Niên là một đứa trẻ cô độc, cô dồn hết tình yêu cha mẹ, tình yêu anh em, bạn bè, tình yêu nam nữ vào chàng trai Vu Vũ duy nhất trong đời cô, cô cũng chỉ biết yêu Vu Vũ mà thôi, vậy nên mới dốc hết tâm sức như vậy. Tình cảm nếu có dư thừa, thật lòng cô cũng không biết còn có thể trao ai.

Vì sao cô lại nhận nuôi Phi Minh, vì cô yêu con bé ư? Hàng ngày cô đều tự nói với mình, phải nuôi dưỡng Phi Minh cho tốt, đem đến cho con bé một gia đình, không nên nghĩ nhiều tới việc con bé mang dòng máu của ai. Nhưng Phi Minh ngày một lớn lên, ngoại trừ căn bệnh còn chưa tái phát, cô bé không có chút gì giống Vu Vũ, mặt mũi, tính khí, thần thái đều ngày càng giống người phụ nữ còn lại trong cuộc đời anh, trái tim Cát Niên cũng vì thế dần dần thất vọng. Đúng, cô đã cố gắng hết sức đối tốt với Phi Minh, nhưng cũng chỉ là hết sức mà thôi, yêu thực sự không cần hết sức, mà là hết lòng.

Cát Niên trước nay chưa từng lớn tiếng trách mắng Phi Minh, cũng rất hiếm khi ép buộc Phi Minh làm theo ý mình, cô chưa từng yêu cầu Phi Minh bất cứ điều gì. Nếu như đây là đứa trẻ Thượng đế ban tặng cho cô và Vu Vũ, liệu cô có làm như vậy không? Cô nhất định sẽ trách mắng thậm tệ khi con bé làm sai, sẽ ôm lấy con bé mà khóc lóc một trận trong lúc tuyệt vọng nhất.

Đã bao đêm, khi Phi Minh đã ngủ say, Cát Niên ngồi bên mép giường này, nhẹ nhàng lấy tay che đi mắt mũi con bé, chỉ chừa lại duy nhất đôi môi mỏng mang hình bóng người xưa. Lúc đó Cát Niên đã hiểu ra, cái cô yêu chẳng qua là hình bóng của Vu Vũ. Hàn Thuật nói không sai, cô quá ích kỷ, còn đứa bé vô tội biết bao.

Dường như vì cảm thấy có lỗi với Phi Minh, chiều thứ Sáu Cát Niên chủ tâm xin nghỉ sớm hơn một tiếng để đến trường đón cô bé rồi hai cô cháu cùng đi ăn pizza mà Phi Minh vẫn thích. Cô đến được trường tiểu học Đài Viên Lộ thì giờ tan học đã quá ba phút, học sinh như ong vỡ tổ ùa khỏi cổng trường, Phi Minh vốn là đứa trẻ tan học thích la cà mãi mới về nhà, nhưng hết lớp này đến lớp khác, Cát Niên vẫn chưa thấy bóng dáng con bé đâu. Đến khi dòng người thưa thớt, vừa may cô nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm lớp Phi Minh cùng mấy cô giáo khác cười cười nói nói đi ra.

“Chào cô Vương, xin hỏi Phi Minh có phải vẫn còn trong lớp không ạ?”

Cô Vương “ơ” một tiếng, nhìn Cát Niên từ đầu đến chân một lượt, khóe miệng hơi cười, ánh mắt này, nụ cười này, khiến Cát Niên có chút không tự nhiên.

“Tạ Phi Minh ấy à, chuông hết giờ vừa reo đã được bố đón đi rồi... mà đúng rồi, hai người chắc cũng sắp tái hôn rồi phải không?”

“Dạ?” Cát Niên đỏ bừng mặt, không biết những lời nói này từ đâu mà ra.

Cô Vương vẫn còn trẻ, nghĩ lại cũng thấy lời mình nói có vẻ hơi đường đột, mím môi cười cười, “Chị đừng để ý, không phải tôi tò mò cuộc sống riêng tư của chị đâu, nhưng đối với con trẻ, một gia đình toàn vẹn có

sức ảnh hưởng rất lớn, sau khi bố Phi Minh thường xuyên lui tới, tính khí cô bé cũng vui tươi hơn mọi khi. Chị yên tâm, có khi hai bố con đã về nhà trước rồi cũng nên. Chào chị.”

“Vâng, chào cô.” Cát Niên vội vàng nở một nụ cười.

Không cần đoán cô cũng biết Hàn Thuật lại đến đón con bé. Cũng chẳng trách mà cô giáo lại quan tâm như thế, ai thấy cảnh này chắc cũng đều nghĩ cô là một bà mẹ độc thân mang danh cô ruột. Giờ “ông bố” vắng bóng lâu ngày đã xuất hiện rồi, cả nhà đoàn tụ, mọi người đều vui vẻ, y như một bộ phim dài tập ai ai cũng thích.

Trên đường về, Cát Niên thấy hơi bất an. Chuyện Phi Minh không phải con đẻ của Hàn Thuật, cô nghĩ mình giải thích đã quá đủ rõ ràng. Hàn Thuật là người thông minh, anh chắc chắn có thể nhận ra đây là sự thật. Nhưng xem ra, sự quan tâm của anh đối với Phi Minh vẫn không hề giảm sút, lẽ nào anh ta thật sự coi mình là Chúa Cứu Thế? Phi Minh là một đứa trẻ vô cùng nhạy cảm, nếu như một người lớn có thể đáp ứng mọi mơ ước của Phi Minh như Hàn Thuật xuất hiện trong cuộc sống của con bé, con bé sẽ tiếp nhận niềm vui này một cách rất mãnh liệt. Nhưng nếu một ngày, giấc mơ ấy bỗng tan biến, e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả lúc chưa bắt đầu, Cát Niên không dám nghĩ tiếp nữa.

Về đến nhà, Cát Niên đẩy cánh cửa sắt hai hôm trước đã được chú Tài giúp dựng lại bước vào sân, nhà không có ai, không biết Hàn Thuật đã đưa Phi Minh đi đâu rồi. Đến khi Cát Niên nấu xong bữa tối đơn giản, ánh trời chiều đã khuất dần phía Tây, ngoài cửa vẫn không chút động tĩnh.

Lúc này Cát Niên bất giác có chút lo lắng, nếu như người đón Phi Minh đi không phải là Hàn Thuật thì sao? Cứ nghĩ như vậy, cô không thể ngồi yên thêm được. Lúc này cô mới nhận ra mình hoàn toàn không có cách nào liên lạc với Hàn Thuật – mà cứ cho rằng có đi chăng nữa, liệu cô có chịu gọi cuộc điện thoại này hay không? Cô không muốn có bất kỳ liên quan gì với Hàn Thuật nữa.

Cát Niên đang đứng ngồi không yên, chợt nghe bên ngoài có tiếng bánh xe đi đến. Cô ra cổng nhìn, quả nhiên thấy chiếc Subaru màu bạc ấy đang từ xa tiến lại.

Dường như thấy Cát Niên bước ra, Hàn Thuật từ xa đã dừng xe lại đỗ ngay bên cửa hàng của chú Tài. Một lúc sau, Phi Minh mở cửa xe khệ nệ cầm mấy túi đồ, vui vẻ nhảy chân sáo về phía cổng nhà.

Cát Niên cũng không bước lại gần chiếc xe mà chỉ đứng tại chỗ đợi Phi Minh chạy lại gần mình.

“Cô ơi, cháu về rồi đây.”

“Sao muộn thế, làm cô lo lắng đấy.” Cát Niên khê trách.

“Cũng có muộn quá đâu ạ.” Phi Minh miệng lẩm bẩm, ánh mắt lướt qua mấy túi đồ đang cầm trên tay lại trở nên thích thú, “Chú Hàn Thuật đưa cháu đi ăn kem ngon lắm, còn mua cho cháu rất nhiều đồ chơi nữa.”

Cát Niên định nói “để người khác phải tiêu tiền là không hay” nhưng thấy vẻ mặt hứng thú xen lẫn chút sợ sệt của Phi Minh, cô bèn kìm lại. Cô chán ngán việc trở thành người xấu đi làm hỏng niềm vui của người khác.

Quả nhiên, thấy sắc mặt cô sầm xuống, Phi Minh lập tức ôm chặt mấy em “bảo bối”, làm vẻ đáng thương xin cô, “Cô, cháu thích đồ chú Hàn Thuật mua.”

Cát Niên nhìn đồng túi màu sắc sặc sỡ, chợt nghĩ, không chỉ có Phi Minh thích, Hàn Thuật trước nay cũng rất thích mấy thứ đồ chơi hình thù kỳ quái này, cô thở dài, “Lần sau không được thế nữa đâu. Chúng ta vào nhà thôi, cháu còn muốn ăn cơm không?”

Phi Minh gật đầu, đi vài bước lại quay người lại, đứng từ xa vẫy tay về phía chiếc xe của Hàn Thuật. Hàn Thuật đỗ xe ở xa, anh không bước xuống xe, nhưng cũng chưa vội rời đi ngay.

“Đúng rồi, cô ơi, đây là chú Hàn Thuật bảo cháu đưa cho cô.” Vừa bước vào sân, Phi Minh như chợt nhớ ra liền dúi chiếc túi to nhất trong tay vào lòng Cát Niên.

Cát Niên sững người, không đưa tay ra đón.

“Cô... cô mở ra xem đi.” Phi Minh cong môi nũng nịu, thấy Cát Niên không động đậy gì bèn tự mình giúp cô mở gói quà.

Đó là một chiếc túi đeo vai nữ, Cát Niên nhìn, lại càng trầm ngâm.

“Cháu đã nói là không đẹp mà, chú Hàn Thuật lại cứ nói cái này đẹp.” Phi Minh vừa ngắm nghía chiếc túi vừa tự nói.

Cát Niên không phải là người chạy theo xu hướng thời trang, đối với đồ dùng hàng ngày cô chỉ có yêu cầu lớn nhất là đơn giản tiện dụng, nhưng dù cô có xa rời xu hướng tới đâu cũng vẫn có chút ấn tượng với mẫu logo và kiểu dáng kinh điển của chiếc túi này. Cô không bước tiếp nữa mà quay đầu lại, chiếc xe của Hàn Thuật quả nhiên vẫn còn ở đó.

“Phi Minh, giúp cô một việc có được không? Đem chiếc túi này trả lại chú Hàn Thuật cho cô.” Cô ngồi xuống trước mặt Phi Minh nói khẽ.

“Vì sao ạ? Cô không thích ạ? Nhưng chú Hàn Thuật đã chọn lâu lắm...” Phi Minh không hiểu.

“Nghe lời cô.”

“Như vậy thì chú Hàn Thuật buồn lắm đấy.”

Cát Niên cố kiềm chế cảm xúc của mình, cô khá nghi ngờ những lời cô bé vừa nói đều bắt nguồn từ Hàn Thuật.

“Cô nhắc lại lần nữa, đem chiếc túi này trả lại chú Hàn Thuật được không?” Giọng nói cô vẫn đều đều như cũ, nhưng Phi Minh đã ở cạnh cô bao năm nay, ít nhiều cũng hiểu cách thăm dò ý tứ qua lời nói sắc mặt, lo sợ cô đổi ý bất đem trả cả đồng đồ chơi vừa mua, đành cum cúp chạy lại phía xe Hàn Thuật.

Phi Minh đi rồi, Cát Niên cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô bé thật sự cố chấp có thể nào cũng không đi, cô cũng không biết phải đối diện với Hàn Thuật ra sao nữa. Xe Hàn Thuật đỗ xa như thế, có lẽ cũng là vì lý do này.

Một lúc sau, Phi Minh lại vội vội vàng vàng chạy trở lại, tủi thân nói: “Cô, chú Hàn Thuật nói, chiếc túi này là chú ấy mua cho cô, hoàn toàn không có ý gì khác.”

Cát Niên vuốt tóc cô bé, “Ngoan, Phi Minh lại giúp cô lần nữa, nói cô cháu nói, ý tốt này cô đã nhận rồi, không cần thiết phải lãng phí như thế, bảo chú ấy cầm về đi.”

Phi Minh không biết làm sao, lại đành làm hộp truyền tin lần nữa.

Quả nhiên, không lâu sau cô bé lại thở hồng hộc chạy về bên Cát Niên, “C... cô, chú Hàn Thuật nói... nói...”

Cát Niên đang nhìn về phía cây tỳ bà, quay lưng lại với Phi Minh.

“Nói gì?”

Phi Minh không biết làm sao trước vẻ thờ ơ trong lời nói của cô, con bé cứ nghĩ mình đã đủ lớn, nhưng vẫn không sao hiểu nổi suy nghĩ của mấy người lớn, kể cả là cô hay chú Hàn Thuật.

“Chú ấy nói, xin lỗi.”

Cát Niên vừa quay đầu lại, Phi Minh liền vội vàng bổ sung thêm, “Chú Hàn Thuật còn nói, nếu như cô vẫn không muốn nhận thì phiền cô vứt hộ chú ấy.”

Thấy cô không nói gì, Phi Minh van nài: “Cô, xin hai người đừng bắt cháu chạy đi chạy lại nữa có được không? Cháu mệt lắm rồi, cháu bảo chú Hàn Thuật tự qua đây, chú ấy cũng không chịu.”

Cát Niên im lặng hồi lâu rồi quay sang Phi Minh cười, “Mệt rồi thì vào nhà ăn cơm thôi.”

Ngày hôm sau, nhân giờ nghỉ trưa, Cát Niên đem cơm tới cho Bình Phương vừa làm phẫu thuật cổ định xương ở Bệnh viện Nhân dân số 3. Cuộc phẫu thuật cũng coi như thành công, chỉ có điều mọi hoạt động của Bình Phương bây giờ đều rất bất tiện, công việc của Cát Niên lại bận, phải lo liệu cả hai bên cũng khó tránh khỏi có chỗ không chu tất.

Phòng bệnh của Bình Phượng nằm ở tầng ba, trước cửa thang máy chặt kín người đợi, Cát Niên dứt khoát quyết định đi bằng đường thang bộ. Lên đến thêm nghỉ tầng hai, cô không ngờ lại nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Tạ Vọng Niên đang đi xuống cầu thang. Hai chị em chạm mặt nhau nơi cầu thang vắng vẻ, mặt đối mặt như vậy, không kịp phòng bị gì, cũng không tránh đi đâu được.

Cát Niên trầm nghĩ, cứ theo tính nhát gan của mình, e rằng chỉ cần gặp người nhà họ Tạ, cô mãi cũng chẳng thể nào chuẩn bị nổi tâm lý.

Vọng Niên dường như cũng giật mình, hai vành tai đỏ ửng, há hốc miệng mà không nói nổi câu nào.

Cát Niên cũng không mong chờ một tiếng “chị”, Vọng Niên có gọi cô bằng danh xưng ấy hay không, có nhận cô hay không, đối với cô cũng không có gì quan trọng. Nhưng người em trai này đại diện cho sự không công nhận của những người thân cùng huyết thống đối với cô, đây mới là điều làm Cát Niên thấy khó xử.

Cô cũng không muốn thấy bộ dạng gượng gạo của Vọng Niên, bèn mỉm cười quay mặt đi, cúi đầu bước nhanh.

Cát Niên mở cửa phòng bệnh thấy Bình Phượng đang cầm một quyển tiểu thuyết diễm tình, miệng ngâm nga hát, xem ra tâm trạng rất tốt.

“Đến rồi à, mình đang đợi đây.” Bình Phượng cũng chẳng giữ kẽ với Cát Niên.

Cát Niên cười, giúp Bình Phượng mở nắp hộp cơm, băng quơ hỏi: “Tâm trạng tốt quá nhỉ, có chuyện gì hay à?”

Bình Phượng vừa nhanh nhẩu húp ngụm canh, suýt chút nữa sặc, “Ồi dào... có chuyện gì được chứ, tự mình chọn mình vui thôi, đã thế này rồi, có ừ rừ mặt mày cũng thay đổi được gì.”

Cát Niên cũng không hỏi tiếp, cúi đầu lấy khăn giấy lau chỗ nước canh Bình Phượng làm rớt.

“Đúng rồi, Cát Niên, cái tên bị xỏ mũi hôm nọ không đến làm phiền cậu chứ?”

“Ai... ờ.” Cát Niên lắc đầu ra ý không có.

Khẩu vị của Bình Phượng rất tốt, ăn rất ngon miệng. Cát Niên ngồi bên cạnh, trong lòng chỉ nghĩ đến cuộc nói chuyện với bà chủ trước khi tan ca. Cô đã suy nghĩ rất lâu mới dám đưa ra đề nghị ứng trước ba tháng lương.

Bà chủ rất quan tâm hỏi lý do, Cát Niên chỉ nói ở nhà có chút việc, cần tiền gấp.

“Cát Niên à, ứng trước một tháng lương thì có thể, nhưng ba tháng thì, cửa hàng có chế độ tài vụ của cửa hàng, tháng trước cũng có nhân viên đề nghị ứng tiền, nhưng cô không đồng ý. Cháu là cửa hàng trưởng, e cũng khó bỏ qua quy chế này.” Bà chủ đã trả lời cô như vậy. Cát Niên nói cảm ơn rồi cũng đành thôi.

Đợi Bình Phượng ăn xong, Cát Niên đột nhiên hỏi: “Bình Phượng, những người cậu quen có ai thích mấy đồ như túi xách hàng hiệu không?”

Bình Phượng lau miệng, “Cái đó phải xem là hiệu gì, mình cũng biết vài đứa cùng nghề tiêu hoang lắm, dù có phải thắt lưng buộc bụng cũng cố mua cho được mấy đồ hàng hiệu, bọn họ toàn cặp với mấy tay lắm tiền, chứ mình á, bỏ mấy nghìn tệ mua bộ quần áo, mua cái túi xách, có đánh chết mình cũng không làm.”

Cát Niên thu dọn bát đĩa, “Nhà mình có một cái, đợi cậu ra viện, xem xem ai có hứng thú, nếu có thì bán lại hộ mình.”

“Đâu ra thế? Hàng mới à? Không thích sao không trả lại cửa hàng.”

“Cậu đừng hỏi nữa, cứ lưu ý hộ mình thôi.”

Cát Niên không nói rõ lai lịch của chiếc túi với Bình Phượng, ngoài việc sợ cô hỏi sâu sa, thực ra chủ yếu là vì không muốn nhắc đến chuyện Hàn Thuật. Cô cũng đã tự vấn bản thân làm thế này liệu có thích hợp không, cô không muốn nợ tình cảm của Hàn Thuật, không muốn có chút dây dưa gì với anh, bất kể về tiền

bạc hay tình cảm, nhưng vào những lúc cô đau đầu vì tiền, chiếc túi bị xếp trong góc phòng dường như có miệng, cứ không ngừng nói: Không phải cô nợ anh ta, là anh ta nợ cô, anh ta nợ cô nợ cô...

Cũng không biết là vô tình hay hữu ý, cô đã xem qua hộp bọc chiếc túi, nhận mác các thứ đều đủ cả, chỉ thiếu đúng hóa đơn mua hàng.

Bất kể ai nợ ai, cứ vậy đi, thế là hết nợ.

9. Quyển 2 - Chương 09

Chương 9 - Vọng Hà đình Đại Thử đối phong miên (1)

Không biết đã bao lần khi quay lưng lại những người lãng nhệch mình, Cát Niên tự hỏi, mình có thể làm gì? Cái mình có thể làm là không giống bọn họ. Nhưng sau bao bước ngoặt sắp khiến cô nổ tung, cô lại hết lần này đến lần khác tự hỏi, vì sao cô phải khác bọn họ, vì sao?

Trong tiệm đồ vải, tay nghề của Cát Niên thuộc vào hàng đầu, cô luôn cảm thấy mỗi miếng vải qua tay mình đều có linh hồn, tính cách riêng, vải trơn gượng gạo gò bó, vải ca-rô ôn hòa nồng hậu, còn vải hoa lại thơ đại đáng yêu. Dường như mọi việc trên đời này đều như vậy, những thứ dùng cả trái tim để làm đều có thể làm tốt hơn người khác một chút. Các khách cũ của cửa hàng biết vậy, ai ai cũng đều đặc biệt chỉ định cô tự tay làm, có những lúc thực sự quá bận không nhận nổi bất kỳ đơn đặt nào nữa, cô chỉ đành xin lỗi khách hàng. Nhưng hôm nay, Cát Niên lại gặp phải một hóa đơn trả lại hàng.

(1). Tiết Đại Thử nằm hóng gió trên lầu Vọng Hà (tiết Đại Thử thường vào ngày 22, 23, 24 tháng Bảy)

“Chị Cát Niên, em đã đưa đến đúng theo địa chỉ, nhưng chủ nhà không nhận.” Cậu nhân viên đưa hàng đặt bọc đồ lên quầy thu ngân, quệt mồ hôi nói.

Cát Niên vội vàng mở gói hàng kiểm tra, “Sao lại thế được, liệu có phải hàng có lỗi gì không?”

Nếu là trước đây, cô tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện hàng lỗi bởi cô làm việc trước sau đều rất tinh tế tỉ mỉ. Nhưng quãng thời gian này, sự quan tâm Hàn Thuật dành cho Phi Minh không những không bớt đi mà còn tăng lên từng ngày, Phi Minh cũng tỏ ra ngày càng dựa dẫm vào anh, hễ mở miệng là nhắc chú Hàn Thuật, dường như trong lòng đã coi Hàn Thuật là người thân, là một thành viên trong gia đình dù không sống cùng một nhà. Cát Niên hiểu lúc này có dạn không được thân thiết với Hàn Thuật nữa thì con bé cũng không nghe, nhưng dùng cách thô bạo cấm đoán con bé giao tiếp với anh cũng ngang bằng việc dùng dao chặt đứt niềm vui và chỗ dựa tâm lý lớn nhất của Phi Minh hiện giờ, chuyện như vậy cô không làm nổi. Cách duy nhất là trở nên lạnh cảm, tự đặt bản thân mình ra khỏi mối quan hệ của hai người đó.

Kể từ buổi tối khó xử bên ngoài cánh cổng sắt ấy, Hàn Thuật không trực tiếp gặp Cát Niên lần nào nữa, mỗi khi biết Cát Niên ở nhà, anh đều dừng xe ở xa cách khoảng trăm mét. Đi đâu, làm gì cũng thường là thông qua Phi Minh nói với cô, mấy chuyện này Cát Niên đều để ngoài tai. Nhưng, vào ngày thường buổi tối Phi Minh ở lại trường, cô ra ngoài vườn tưới cây, thì thoáng vẫn có thể thấy chiếc Subaru đã trở nên quá quen thuộc, yên lặng đỗ ở đầu quán chú Tài, như lẫn trong khung cảnh màn đêm.

Những đêm ấy, trái tim đã trống rỗng sau bao năm sống trong lặng lẽ của Cát Niên bắt đầu bị những cơn mơ hành hạ. Không phải do nhớ Hàn Thuật, mà là sự tồn tại của Hàn Thuật khiến cô không thể không nhớ lại quá khứ đã được thời gian là phẳng. Trước khi Hàn Thuật xuất hiện, quá khứ ấy đã ngủ một giấc dài, như chiếc chăn gấp lại nhét dưới đáy rương, giờ đây được anh mở ra, nó vẫn mới như xưa, tuy mang mùi mốc và những nếp gấp mới, nhưng vệt loang lổ trên bề mặt vẫn rõ mồn một. Cát Niên sắp không kìm nén nổi những ký ức ấy, những tia nắng lóa mắt nơi đầu thềm, ánh trăng trắng như tuyết trong đêm đầu

tiền bên kia bức tường cao, mỗi khi nhớ đến đây, ngay cả trong giấc mơ cô cũng không ngăn nổi nỗi run rẩy. Ký ức đã tỉnh dậy, nhưng đôi mắt của người kia vẫn không mở.

Vì vậy mấy ngày nay Cát Niên có chút hốt hoảng, cô chỉ sợ mình sơ ý làm sai kích thước đến nỗi khách hàng phải trả lại. Nhưng mở cả bộ bọc sofa ra tỉ mỉ kiểm tra, cô vẫn không phát hiện lỗi nào rõ ràng.

Cậu nhân viên đưa hàng cười khổ, “Chị đừng mất công kiểm tra nữa, theo em thấy nguyên nhân không phải hàng có vấn đề, người ta còn chẳng thèm mở ra xem đã nói luôn không phải đồ của mình rồi. Nhưng em cũng đã so đi so lại địa chỉ, chính xác 100%, hơn nữa số điện thoại ghi trên hóa đơn cũng đúng, thế mà anh ta có đánh chết cũng không nhận, còn làm sao được chứ? Em cũng nói với khách bộ sofa này đã đặt tiền trước rồi, đừng nói không thể trả lại tiền đặt cọc, cả phần còn lại cũng phải trả cho chúng ta.”

Cát Niên gật đầu, “Thế vị khách đó trả lời thế nào?”

“Trả lời? Thế đã may, đằng này anh ta đóng sập cửa trước mặt em, nếu không phải em né kịp thì cái mũi này cũng bẹt gí rồi.” Cậu nhân viên hậm hực nói.

Cát Niên quay sang soát lại đơn đặt hàng, địa chỉ, điện thoại đều lưu rất rõ ràng, so với hóa đơn giao hàng đều hoàn toàn trùng khớp. Cô nhớ mang máng bộ sofa này là do một cô gái trẻ đáng vẻ trí thức đặt, còn rất hào phóng đặt luôn 50% tiền hàng, sao đến ngày giao hàng lại sinh ra chuyện quái lạ này?

Cô xoa nhẹ lớp vải mềm màu khói ánh ngọc, bỗng cảm thấy buồn. Đơn hàng này là cô nhận, kiểu dáng mẫu vải đều do cô chọn giúp khách, một bộ vỏ sofa, sáu cái vỏ gối, hai rèm cửa tử, tuy không hoa lệ nhưng cốt ở chất liệu hoàn mỹ, tinh tế đến từng chi tiết, kiểu xếp nếp viền bên mặt phải này cô đã tốn biết bao tâm sức mới có thể cảm thấy hài lòng, và thực sự cũng rất lịch sự vừa mắt. Quan trọng hơn là, tuy đơn đặt hàng này đã có tiền đặt cọc, nhưng khoản tiền còn lại vẫn chưa thu được, khách hàng khác nhau yêu cầu về kích thước cũng khác nhau, đồ bị bỏ lại trong cửa hàng vì thế cũng khó lòng bán lại được.

Thực sự không còn cách nào khác, Cát Niên bỏ dở công việc đang làm, hỏi cậu em đưa hàng địa chỉ, “Chị thử đi xem sao.” Cô nghĩ, dù kết quả có giống lần trước, gói hàng này cũng là do cô đích thân làm, ít nhất cũng phải làm rõ xem vấn đề nằm ở đâu, chưa biết chừng là do cậu đưa hàng diễn đạt không rõ ràng, có lẽ cô có thể giải thích cho khách hiểu.

Lấy xe đạp điện của cửa hàng, Cát Niên nhanh chóng tới khu nhà trên hóa đơn giao hàng, đó là khu kiến trúc lâm viên theo phong cách phương Nam khá nổi tiếng ở thành phố này. Cát Niên cẩn thận đối chiếu đơn nguyên, số tầng, số nhà, tìm đến đúng địa chỉ rồi ấn một hồi chuông.

Ra mở cửa là một người đàn ông. Đây là người mà cậu em giao hàng đã nhắc tới, thông tin số điện thoại trên hóa đơn đều là của người này chứ không phải của cô gái Cát Niên gặp khi nhận đơn đặt hàng.

Vợ đặt kiểu dáng, để lại số liên lạc của chồng hoàn toàn không có gì lạ. Nhưng vừa ngẩng mặt lên từ đồng hồ ôm trước ngực, Cát Niên chợt sững lại kinh ngạc, người bên trong cánh cửa cũng không bình tĩnh hơn cô là mấy.

Khuôn mặt người đàn ông có thể nói đã khó coi đến cực điểm, kinh ngạc, hoang mang, phần nộ, tất cả cùng dồn lên, ngưng lại trong cặp mắt anh ta. Nếu như lúc này có chiếc gương trước mặt Cát Niên chắc hẳn cũng sẽ thấy vẻ chột dạ trên khuôn mặt cô. Dù nói gì mà oan gia ngõ hẹp, trái đất tròn, giờ thì tốt rồi, cô chỉ muốn nhắm nghiền mắt đâm đầu vào cái ngõ chết giẫm nào đấy cho xong.

“Cô thật nhiều mưu mô hơn tôi nghĩ đấy, đến chỗ này mà cô cũng tìm được. Cuối cùng cũng nghĩ xong rồi hả? Cô muốn gì? Thứ gì mới có thể nhét vừa cái miệng tham lam của cô?” Anh ta chính là Đường Nghiệp, người đàn ông đã tốt bụng ra tay cứu người lại bị người ta quay lại cắn ột nhát buổi tối hôm Bình Phụng gặp nạn. Một tay chống vào khung cửa, cơn phần nộ khiến anh hơi lạc giọng.

Cát Niên chỉ hận mình sao không thể bị vùi hoàn toàn trong đồng hồ trên tay. Cô nhớ lại cách giải quyết trong những tiểu thuyết, lúc này nhất định phải nói – không không không, anh nghe tôi giải thích... Cô sớm đã hiểu, phần lớn các chuyện có thể giải thích thực ra trong lòng mọi người đều đã rõ, không cần thiết phải nhiều lời; nhưng khi có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi, có nói gì cũng đều vô dụng, sự việc căn bản đã không thể giải thích. Lúc này nếu như cô nói: Tôi đến để giao vỏ gối sofa, như vậy có khác gì kẻ

gian phu tằm tem trên giường nhà người ta bị anh chồng chính thức bắt được vẫn già mồm: Tôi đang đo thử độ êm của giường nhà anh.

Nhưng, cô thực sự tới giao vỏ sofa, tuy tự cô cũng cảm thấy chuyện này thật hoang đường, nhưng ngăn người ra một lúc, cô vẫn quyết định kê nâng túi hàng trên tay lên cao như một chiếc máy.

Đường Nghiệp đương nhiên nhận ra vỏ ngoài gói đồ cô cầm trên tay, cười nhạt một tiếng, trò thể thân này quá hiển nhiên, rõ ràng là một chiêu tống tiền nhọc lòng nhọc sức, nhưng hà tất phải đem mấy thủ đoạn kém cỏi này ra làm người khác thấy ghê tởm.

“Xin lỗi anh. Nhưng đây thực sự là đồ anh đã đặt ở cửa hàng chúng tôi, hoặc là bạn của anh...”

Cát Niên gắng gượng cố nói cho hết câu, nhưng phản ứng duy nhất của Đường Nghiệp là chỉ tay về phía thang máy, rít lên một tiếng qua kẽ miệng – “Cút!”

Da mặt Cát Niên cực mỏng, cảm giác nhục nhã quá lớn như con sóng lớn tàn nhẫn đánh chìm chiếc bè cô định tự cứu mình. Nhưng cô còn trách được ai, nỗi nhục nhã này chẳng phải do cô tự chuốc lấy hay sao? Tình cảnh bây giờ nào phải hiểu nhầm, cô vẫn còn nhớ rõ sự bỉ ổi, xấu xa của mình trước anh ta hôm đó, giờ còn tìm đến tận cửa nhà, nếu như không phải anh ta tu dưỡng tốt, đổi lại là người khác, cô có ăn một cái tát cũng chẳng có gì lạ, cô hoàn toàn không oan.

Túi đồ trong tay, đưa cũng không được, giữ lại cũng không xong. Nếu bỏ đi, về sau biết xử lý thế nào. Cát Niên khẽ cắn môi, lùi lại một bước.

Cơn tức giận của Đường Nghiệp cuối cùng cũng đến lúc bộc phát, khuôn mặt nho nhã trở nên tím ngắt, ngón tay chỉ ra phía cửa run run, “Cút! Cút! Cô nói đi, lập tức đi nói đi, đi mà nói với toàn thể giới, cái thằng tôi là loại người thế đấy, các người làm gì được tôi, làm gì được tôi?!”

Anh trút cơn phẫn nộ chất sâu trong lòng, dường như đứng trước mặt không còn là cô gái lấy oán báo ân, đe dọa tống tiền mà là mọi bất bình, trở ngại trong cuộc sống thực tại của anh.

Cánh cửa một lần nữa đóng sập trước mặt Cát Niên, tiếng sập cửa mạnh đến ong tai. Hàng xóm cùng tầng đều mở hé cửa thận trọng nghe ngóng. Cát Niên vội vàng cúi đầu, lòng nặng trĩu, cố hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ra ấn thang máy.

Chiếc thang máy phía dưới chậm chạp đi lên, số báo tầng cứ thế nhảy lần lượt. Lốp cửa thang máy bằng inox phản chiếu một hình dáng mơ hồ mà đáng ghét, một người đáng thương đã đánh mất nguồn cội. Không biết đã bao lần khi quay lưng lại những người lãng nhục mình, Cát Niên tự hỏi, mình có thể làm gì? Cái mình có thể làm là không giống bọn họ. Nhưng sau bao bước ngoặt sắp khiến cô nổ tung, cô lại hết lần này đến lần khác tự hỏi, vì sao cô phải khác bọn họ, vì sao?

Đến hôm nay, cô vẫn vậy.

Cửa thang máy mở ra sau một tiếng “tinh”, Cát Niên cất bước, đúng lúc đó cánh cửa phía sau lưng cô lại một lần nữa mở ra.

Đường Nghiệp tóm lấy cổ tay Cát Niên, vẻ bạc nhược, thỏa hiệp đã thay cho nét hùng hổ, quyết liệt lúc nãy.

“Cô trực tiếp ra giá đi, nói xem cô rốt cuộc muốn thế nào? Một lần dứt điểm, xin cô đấy.”

Hóa ra anh hoàn toàn không bất cần như trong cơn bộc phát khi nãy, anh vẫn quan tâm tới ánh mắt của những người khác. Bất kỳ ai còn quan tâm tới người khác nghĩ gì về mình đều nhất gan như vậy cả.

Cát Niên ôm túi đồ nặng trĩu trong lòng, nghe tiếng cửa thang máy từ từ khép lại.

Cô nói: “Để tôi bọc vỏ sofa trước đã có được không?”

Hồi lâu sau, Đường Nghiệp quay người, Cát Niên thấp thỏm bước theo anh vào căn phòng xa lạ. Bộ vỏ ghế sofa đã đặt chỉ cần lệch một centimét là không lồng vào nổi, mọi nhân viên giao hàng đều bắt buộc phải lồng xong cho khách mới được ra về, đây là mục đích đến đây của cô ngày hôm nay, và cũng là bốn phận cô phải làm.

Đường Nghiệp mặt vô cảm ngồi trên chiếc ghế mây quay lưng lại hướng ánh sáng, nhìn Cát Niên thành thực tháo lớp vỏ ghế sofa và gối dựa cũ, lại lồng vào bộ vỏ mới. Đây hoàn toàn không phải một công việc dễ dàng, đặc biệt khi chỉ làm có một mình. Cô bận bịu trán đầy mồ hôi, vài lần, Đường Nghiệp cứ nghĩ chắc chán nhét không vừa rồi, cô ra sức chuyển dịch một hồi, đám đệm lộn xộn cuối cùng cũng trở nên vừa vặn ngay ngắn một cách kỳ lạ. Người con gái này có thể nham hiểm, nhưng cảm giác cô đem đến cho người ta lại hoàn toàn vô hại, thậm chí là mảnh mai xinh đẹp. Lẽ nào phụ nữ ai cũng khoác lên mình một lớp họa bì như thế?

Cát Niên cố hết sức đặt trọn tâm tư vào công việc đang làm, cũng may mấy chiếc vỏ ghế đều không lệch một phân nào, xem như đây cũng là một điều an ủi.

“Cái nào mới là nghề tay trái của cô?” Khi công việc trong phòng khách sắp sửa hoàn thành, Đường Nghiệp lạnh lùng lên tiếng hỏi, cơn phẫn nộ cực điểm nhất đã qua, anh có vẻ khá bình thản.

Động tác trên tay Cát Niên chậm lại, cô cố nghiền ngẫm ý tứ ngoài câu nói của anh.

Một cô gái điếm làm vỏ ghế sofa vải.

Có lẽ đây cũng được coi là một bước tiến trong nhận thức, ít nhất anh cũng lần đầu tiên thừa nhận bộ vỏ ghế này đúng là được đặt làm riêng cho bộ sofa kích thước đặc biệt nhà anh.

Cô vẫn tránh nhìn thẳng vào Đường Nghiệp, chậm rãi nói: “Dịch vụ liên quan đến anh hôm nay chỉ là làm vỏ ghế sofa thôi.”

“Bộ vỏ ghế này không phải do tôi đặt.” Việc anh ngầm chấp nhận cho cô lồng vỏ ghế chỉ là vì muốn biết rốt cuộc cô định giở trò gì.

“Nhưng nó thực sự được đặt làm cho bộ ghế của anh.” Cát Niên nhẹ nhàng vuốt phẳng vết hằn trên chiếc gối dựa cuối cùng, “Nó rất hợp với màu sắc chiếc ghế mây và sàn gỗ nhà anh... mà, xin hỏi rèm cửa sổ treo ở chỗ nào?”

Khuôn mặt Đường Nghiệp khuất trong bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm, có lẽ anh đang quan sát, cũng có lẽ vẫn còn nghi ngờ. Nhưng anh vẫn nhấc tay chỉ sang một gian phòng khác.

Hình ảnh người đàn ông này trước mặt Cát Niên luôn phiền muộn u uất, nhưng nơi anh ở lại toát lên một cảm giác khá thanh thản, không gian màu tro nhạt, phần lớn đều là đồ dùng bằng mây tre đan và cây cảnh xanh, nơi thích hợp nhất để ngồi an tĩnh bày một chiếc ghế mây.

Cát Niên bắt tay vào việc treo rèm tử, bậc cửa sổ bằng đá cẩm thạch màu ngọc sạch sẽ lạ thường, ngoài một bộ bàn cờ, chỉ có một khung ảnh sáu tắc bằng gỗ mộc, người thanh niên nằm trên chiếc ghế gấp bên bờ ao vắng vẻ đúng là người chủ căn phòng, chỉ có điều anh trong bức ảnh có hơi khác hiện tại chút xíu. Nói thế nào nhỉ, có lẽ là nét thần đăng sau ống kính dù anh không cười, tay cầm cần câu, gác trước ngực một cuốn tiểu thuyết cũ, mái tóc hơi rối, chiếc mũ ngư dân chụp lên khuôn mặt vương bóng cây đu đưa. Bức ảnh khiến người ta có một cảm giác nhẹ nhàng, vui tươi, đây dường như chính là cái thần người chụp bức ảnh định bắt lấy.

Cát Niên cẩn thận dọn bàn cờ và bức ảnh sang một bên, bắt giắc nhìn thấy hàng chữ nhỏ được ghi cẩn thận trên mặt gỗ phía sau khung ảnh, cô vốn không muốn can thiệp vào đời tư người khác liền vội vàng nhìn đi chỗ khác nhưng dòng chữ được ghi bên trên vẫn hiện rõ mồn một – “Vọng Hà đình Đại Thử đối phong miên.”

10. Quyển 2 - Chương 10

Chương 10 - Có thể trả là điều may mắn

Cát Niên biết ơn Đường Nghiệp đã cho cô một cơ hội trả nợ, giả như không có cơ hội này, bất kể thiếu hụt bao nhiêu, cái gọi là bồi thường chỉ có thể là gánh nặng của đối phương. Cô trả được là một điều may mắn.

Đường như có tiếng chuông điện thoại trong phòng khách, một lát sau, tiếng nói chuyện điện thoại khe vọng trong gian phòng Cát Niên đang làm việc, loáng thoáng không rõ ràng. Cát Niên chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi khó xử này, cố gắng đặt hết tâm sức vào công việc đang làm, có lẽ chuyên tâm hơn một chút, tâm trí cô sẽ bớt nghĩ về hậu quả việc vô cớ đi hại người ngay của mình. Công việc vừa hoàn thành liền thấy Đường Nghiệp sắc mặt lo lắng bước nhanh vào phòng.

“Cô phải đi ngay.”

Cát Niên nghe xong, chớp chớp mắt không nói thêm gì, vội vàng thu dọn đồ đạc theo bản năng. Cô đoán, có lẽ do vị chủ nhân còn lại của căn nhà sắp trở về, cô phải lập tức rời khỏi đây ngay. Còn về việc người đó là nam hay nữ, vì sao cô phải tránh, cô không muốn biết.

Trong lúc gấp gáp, Cát Niên vội vàng gom mấy mảnh bìa rơi trên sàn nhà, mở vải vụn còn thừa cùng đồ nghề nhét hết thảy vào chiếc túi lớn đem theo bên người, lúc này, Đường Nghiệp vừa quay ra khỏi phòng dường như lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, thấy cô đang định lao ra khỏi cửa bèn chặn ngay lại.

Anh nói: “Từ từ, người đã ở bên ngoài rồi, lúc này cô không thể đi ra cửa chính được...”

Cô nghe xong, lập tức thấy rối mù, do dự một hồi, cô nhẹ nhàng vén góc rèm cửa sổ, thò đầu ra xem xét bên ngoài. Trí nhớ của cô hoàn toàn chính xác, căn hộ này đích thực ở tầng 11. Hạ tấm rèm xuống, cô chỉ đành chọn bất động đứng nguyên tại vị trí cũ.

“Hừm!” Đường Nghiệp thở dài, tiếng chuông cửa không ngoài dự liệu bắt đầu vang lên, anh vội vàng chạy ra mở cửa, bỏ lại Cát Niên dờ dẫm đứng tại chỗ, thậm chí chẳng để lại một câu dặn dò, cô vốn không nên ở lại đây, nhưng trong hoàn cảnh này, còn cách nào tốt hơn được nữa.

Sau tiếng mở cửa rồi đóng cửa, Cát Niên nín thở, nghe thấy giọng Đường Nghiệp.

“Bà cũng thật là, bà đến sao không báo trước để cháu còn qua đón.” Giọng Đường Nghiệp tuy trách cứ, nhưng lúc này đã dịu dàng hơn hẳn.

“Giờ vẫn còn chưa cần, đợi đến khi bà thật đi không nổi nữa rồi, cháu có lấy xe lăn đẩy bà cũng không từ, hôm nay đưa cho cháu ít đồ, bố cháu đi rồi, nhà bên ấy cháu cũng không thêm về nữa.” Đó là giọng một người phụ nữ lớn tuổi, hãy còn mang chút âm điệu địa phương, “Không thích bà đến hả? Lẽ nào đúng như dì cháu nói, chỗ này của cháu là thôn độc thân, chỉ cho phép mình cháu ở, người khác đều không được qua lại? Bà nói với dì ấy à, bà không tin, cháu từ bé đã do bà nuôi lớn.”

Cát Niên không nghe thấy tiếng Đường Nghiệp trả lời, một lúc sau, anh mới nói: “Bà ngồi xuống đi ạ, để cháu đi pha trà.”

Người ngoài phòng khách hình như đã vào chỗ, Cát Niên đến thử cũng không dám thử lớn, thu tay thu chân gọn vào một góc khuất tránh xa tầm nhìn từ phía cửa.

“Nghiệp, vừa đổi bộ vỏ ghế mới à?” Bà lão đặt chiếc cốc xuống, lại hỏi.

“Không phải do cháu đặt.”

“Không phải cháu thì còn ai...” Bà nghi hoặc một hồi mới “ồ” lên một tiếng dài, “Bà hồ đồ quá, còn có thể là ai chứ? Là cô gái lần trước dì cháu giới thiệu phải không? Chung quy vẫn là người trẻ kỹ lưỡng, vải này nhả hơn hẳn.”

Dù không nhìn thấy, Cát Niên vẫn có thể tưởng tượng ra nét mặt rạng rỡ của bà lão khi nói câu này. Đường như mọi bậc trưởng bối trên thế gian này không ai là không muốn con cháu đã đến tuổi kết hôn sớm thành lập gia nghiệp, nếu như số phận rẽ theo một ngã khác thì lúc này cô vẫn vui vẻ bên bố mẹ, có lẽ cũng sẽ có

người ngày ngày quan tâm cảm rằm như vậy – cô lại tự trào nghĩ, nếu thật có một con đường khác, cô vẫn không đến nổi một thân một mình.

Đường Nghiệp không phủ nhận, nghĩ lại có lẽ người con gái đó chính là cô gái đến tiệm Cát Niên đặt hàng, Cát Niên lúc này dường như cũng có thể nhớ lại thêm vài tình tiết hôm ấy, niềm vui tinh tế, mong manh của cô gái khi chọn vải, đích thực chỉ những người đang đắm chìm trong tình yêu mới có được.

Giọng Đường Nghiệp đều đều nghe không rõ cảm xúc, “Bà, cháu cũng đã nói với dì không biết bao nhiêu lần rồi, một nam một nữ không phải chỉ vì môn đăng hộ đối mà bắt buộc phải thành đôi. Cháu gặp cô gái đó thực ra cũng chỉ vì không muốn làm dì mất hứng thôi, phụ ý tốt của dì, nhưng...”

Bà cắt ngang câu của Đường Nghiệp: “Cháu lại muốn nói với bà chuyện cảm xúc của mấy đứa trẻ nhà cháu à, tình yêu sét đánh à, mấy cái đó bà không hiểu, nhưng cô gái đó bà gặp rồi, nhan sắc cũng khá, có văn hóa, lại lễ phép, người ta cũng có ý với cháu. Nghiệp à, cháu đã ba mấy tuổi rồi, rốt cuộc muốn tìm thần tiên chốn nào mới xem như vừa ý đây, bố cháu bằng tuổi cháu đã... thôi, không nói nữa, dì cháu kêu bà khuyên cháu, nhưng bà có nói gì chắc cháu cũng bỏ ngoài tai... Nghiệp, cháu đừng trách bà nhiều lời, nhưng dì cháu lo lắng như vậy cũng là vì nghe được mấy tin đồn không ra gì, nói láo bên ngoài, cái gì mà đàn ông cặp đàn ông, điều kiện càng tốt lại càng...”

“Tầm bậy tầm bạ!” Giọng Đường Nghiệp trở nên cao vút, tiếp đó là tiếng ghế mây cọt sạt vào mặt sàn gỗ. Cát Niên cũng sợ thót tim, dù cô không phải kẻ ưa quần chuyện người khác, nhưng vành tai vẫn bắt giắc động lên.

“Bà, bà cũng giống như dì ấy, toàn nghe mấy lời bóng gió, làm gì có chuyện ấy.” Đường Nghiệp rõ ràng cũng hiểu mình thất thố, dù thế nào cũng không nên vô lễ trước mặt người lớn, lần này giọng nói có vẻ dịu đi ít nhiều, “Cháu không thích cô gái đó là vì chúa ghét nhất người khác can thiệp vào thói quen sống của cháu, cháu đi chơi với cô ta mấy lần, nhưng cũng không thân thiết đến mức cô ta tự coi chỗ cháu như địa bàn của mình, đặt đồng ghế, đồng gối này, đến hỏi cũng không thêm hỏi cháu một tiếng.”

“Người ta cũng là quan tâm đến cháu, Nghiệp à, con người sống trên đời phải có bầu có bạn, cháu lại chỉ có một mình, bản thân cô quạnh, không nói, nhưng người khác...”

“Ai nói cháu không có?” Câu này Đường Nghiệp nói rất nhanh, nói xong anh im lặng, dường như hối hận về lời biện bạch trong lúc xúc động của mình. Cát Niên bắt giắc nghĩ đến người đàn ông đeo kính tối hôm đó cứ đứng nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn theo chiếc xe Đường Nghiệp rời đi, ánh mắt phần nộ của anh ta đến bây giờ vẫn còn khiến Cát Niên không ngăn nổi rùng mình.

“Tự cháu tìm được đối tượng rồi?” Giọng bà lão trở nên vui vẻ, “Con bé làm gì? Nhà ở đâu? Sao cháu không dắt đến cho bà với dì xem, làm hai người bọn ta suốt ngày lo hão cho cháu!”

Đường Nghiệp không trả lời ngay, anh đã quên mất một lời nói dối bắt buộc phải dùng vô số lời nói dối khác để hoàn thiện, bà đã già rồi, nhưng cũng như dì anh. Đều là những người có con mất tình đời, mà đối tượng anh vừa buột miệng nói ra ấy vẫn chưa được thiết kế hoàn hảo, người con gái ấy phải như thế nào đây? Đối diện với vấn đề này, anh nhất thời không biết nên nói thế nào mới phải. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

“Ồm, cũng không quá đẹp.” Anh nói bừa.

“Nhà họ Đường chúng ta cũng không thể chọn một người quá xấu xí chứ.”

“Đương nhiên cũng không xấu.” Lời anh nói trở nên chậm chạp.

“Vậy cô ấy làm gì? Nhà ở đây hả? Là đồng nghiệp trong cục của cháu hay do ai giới thiệu? Bao tuổi? Tính tình thế nào?”

Câu hỏi dồn dập như súng liên thanh rõ ràng lập tức làm khó Đường Nghiệp, Cát Niên thâm nghĩ, Hàn Thuật bảo cô nói dối dễ như ăn cơm cũng không sai, ít nhất không phải ai cũng có thể nói dối mặt không biến sắc được như cô, Đường Nghiệp hẳn là người không quen những chuyện này.

“Cái thằng này, trước mặt bà còn xấu hổ nổi gì, cháu mau nói xem, cô gái đó bao tuổi, làm nghề gì?” Bà lão lặp lại hai câu hỏi trọng tâm.

“Ồm, cô ấy làm ở tiệm đồ vải, kém cháu vài tuổi.”

Cát Niên đứng thu lu trong góc phòng chớp chớp mắt, đến khi nào bộ kịp phản ứng lại, cô lập tức kinh ngạc như nghe sét đánh bên tai, dù cảnh giới cao nhất của nói dối là mười câu thật xen lẫn một câu giả then chốt nhất, nhưng...

“Để bà gọi cho dì cháu, vừa hay hai hôm nay là cuối tuần, cháu đem bạn gái đến ra mắt, không dì cháu với bà sốt ruột chết mất.”

Đường Nghiệp im lặng, lần trầm ngâm này của anh khiến tim Cát Niên đập thình thịch, dường như dự liệu được khả năng xấu nhất, trong cơn hoảng loạn, cô lại không tìm nổi vén rèm cửa sổ.

Tầng 11 vẫn quá cao.

Cô đã có kinh nghiệm từ lâu, trong cuộc sống của cô có dự đoán nào xấu nhất chắc chắn sẽ trở thành sự thật. Quả nhiên, sau giây lát, Đường Nghiệp dường như đã hạ quyết tâm, chỉ nghe tiếng anh nói: “Ồm, bà ạ, cô ấy, cô ấy bây giờ đang ở trong phòng.”

Cát Niên đau khổ nhắm nghiền mắt.

“Sao cơ?”

Cát Niên đã kịp thay đổi sắc mặt vừa đúng lúc bà lão đẩy cửa bước vào, cô nở một nụ cười e lệ, “Bà... cháu chào bà.”

Lúc nói câu này, cô nhận thấy khuôn mặt căng thẳng tái mét của Đường Nghiệp đang theo sát phía sau khe dân ra. Có lẽ anh cũng không chắc về phản ứng của Cát Niên, nhưng lần này anh đã đặt cược đúng, Cát Niên nợ anh.

“Đây... đây là bà anh, là cô của bố anh, bà trước nay đều sống cùng bố con anh, anh cũng do bà nuôi dạy cả.” Đường Nghiệp cố che giấu sự gượng gạo của mình.

Cát Niên vội vàng nói: “Thưa bà, cháu tên là Tạ Cát Niên.” Đây vừa là tự giới thiệu với người lớn, cũng là tự giới thiệu với người đàn ông đã tạo ra cú lừa ngoạn mục này trong khi còn chẳng biết tên cô. Cô nói xong, nhân lúc bà lão hết quan sát cô từ trên xuống dưới lại quay sang quan sát sơ hờ phía Đường Nghiệp, nhanh tay nhét chiếc áo gilê màu cam – đồng phục của hàng vải cô vừa kịp cởi ra một giây trước vào sau tấm rèm cửa sổ.

Tiếp đó, bà lão dặt tay Cát Niên tới ngồi trên sofa hồ hởi nói chuyện dài dòng một hồi, từ đầu tới cuối, Đường Nghiệp chỉ ngồi yên lặng bên chiếc ghế mây, nghe hai người phụ nữ một già một trẻ nói chuyện qua lại.

Cát Niên chốc chốc lại mỉm cười đáp lại câu chuyện của bà lão, cô trước nay vẫn là người động lòng còn nhanh hơn mở miệng, và trong lúc chưa rõ tình hình thế nào, đối diện với sự truy hỏi của bà lão hiền lành, cô hiểu càng nói nhiều ắt càng sai nhiều. May sao trong lòng cô thực sự căng thẳng, hai vành tai từ đầu tới cuối cứ đỏ ửng, những hạt mồ hôi lấm tấm cũng bắt đầu xuất hiện, dáng vẻ này lại vừa vặn đúng với hình tượng cô cháu dâu rụt rè ăn nói nhỏ nhẹ, gượng gạo kìm lời, dịu dàng đôn hậu lần đầu gặp người lớn trong lòng bà cụ.

Cát Niên tuy thấp thỏm không yên, nhưng bà lão cuối cùng cũng gặp được cô gái xinh đẹp ngồi ngời ngời mà thẳng cháu trai vốn không thích giao tiếp với người lạ giấu trong nhà, đương nhiên vui mừng không nói hết lời, càng nói càng thấy cao hứng, thời gian trôi qua lúc nào không biết, thoát chốc đã tới giờ cơm trưa. Bà cụ chủ động đề xuất sẽ đích thân vào bếp làm cơm, vừa ăn vừa trò chuyện với “hai đứa nhỏ”, đồng thời khẳng khái từ chối đề nghị giúp đỡ của hai người trẻ tuổi.

Đường Nghiệp bắt lực nhìn theo bà cụ lật đặt đi vào bếp, bên cạnh, dáng vẻ Cát Niên chốc chốc lại nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo tường xem giờ cũng không lọt khỏi mắt anh.

“Nhờ... em có được không...” trong câu nói của anh ngụ ý lời thỉnh cầu. Nhưng mới đây không lâu, trước mắt anh Cát Niên vẫn là một cô “gái điếm” bỉ ổi, gian xảo, giờ bắt anh đột ngột thay đổi đột ngột cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa, gian bếp mở thông với phòng khách, âm thanh chỉ cần hơi lớn một chút e rằng khó tránh khỏi kích động đến bà cụ đang vui vẻ, bận rộn bên trong.

Ở cửa hàng vẫn còn công việc đang chờ Cát Niên, nhưng chuyện đã đến nước này... cô thở dài, cười trả lời Đường Nghiệp: “Nghề tay trái của tôi không phải rất nhiều sao?”

Cô phần nào đoán được lý do Đường Nghiệp làm vậy, có lẽ cũng chính vì thân phận “gái điếm” của cô, vì tiền, có diễn thế nào mà chẳng được. Vậy nên lời nói dối của anh mới có thể nói nhẹ nhàng đến vậy. Cô đứng dậy gọi điện thoại về cửa hàng, nói nhà có việc, giao xong hàng đã về nhà luôn.

Lúc này, bà lão vẫn không quên ló người ra nhắc, “Nghiệp à, con cũng thật là, đến cả cốc nước cũng không rót cho Cát Niên, có thân quen đến đâu cũng không thể xuề xòa thế được.”

Đường Nghiệp khó xử đứng dậy pha trà cho Cát Niên, cô vội vàng đỡ lấy, chiếc cốc gốm vỏ trứng màu trắng, sắc trà trong veo. Người pha trà có vẻ hướng nội, nhạy cảm, thanh cao, nhưng cũng là người đàn ông lương thiện, hiểu cách sống. Những ưu điểm này có lẽ phải là một người đàn ông khác mới hiểu cách tôn trọng. Cũng như Chu Tiểu Bắc đã nói, do ảnh hưởng của hiệu ứng nhà kính, từ trường trái đất thay đổi, những người đàn ông tốt đều đồng tính tương tích, dị tính tương xích cả rồi.

Cát Niên và Đường Nghiệp vốn chẳng quen thân, huống hồ giữa hai người còn xảy ra bao chuyện không vui, nhưng bà cụ vẫn đang trong bếp, màn kịch bọn họ vẫn phải tiếp diễn. Hai người cùng hướng nội, người nào người nấy ngồi ngây ra như khúc gỗ, không tránh khỏi có chút cứng nhắc, kỳ lạ.

“Em xem tivi không?” Giọng Đường Nghiệp khàn khàn hỏi.

“Vâng, tùy anh.” Cát Niên trả lời, đứng lên đặt cốc trà xuống bàn, tiện tay lấy quyển sách duy nhất trên giá sách đặt bên bàn trà rồi ngồi xuống, định đọc giết thời gian.

Đó là một quyển Tây Du Ký bìa mềm, đã được lật giở tới mức mép giấy đều hơi cong lại. Cát Niên đọc sách hầu như không có lựa chọn gì, hồi cấp ba say sưa kiếm hiệp không nói, ba năm trong tù cô làm quản lý thư viện, tiếp xúc với sách tuy nói là nhiều hơn các phạm nhân khác nhưng sách báo trong ấy không phong phú, từ mấy quyển triết học tối nghĩa, truyện tranh đến tuyển tập đan áo len, cô đều không từ chối quyển nào.

Lần này, Cát Niên ngồi xuống là vội đầu vào sách, Đường Nghiệp lúc đầu vẫn còn phòng bị quan sát, sợ cô nhân cơ hội có hành động gì đó, nhưng cô chỉ chốc chốc lật trang sách, mái tóc ngắn ngang vai che nửa khuôn mặt.

Đường Nghiệp khê động dậy căng chân tê cứng, vẻ ung dung, khoan thai của cô ở một mức độ nào đó cũng làm dịu bớt cảm xúc căng thẳng của anh, uống một ngụm trà đã lạnh ngắt, người con gái ấy giờ trầm tĩnh như một đầm nước xanh biếc, tưởng như có thể nhìn xuyên thấu nhưng lại không sao nhìn thấy đáy.

“Chuẩn bị ăn cơm thôi.” Bà cụ từ trong bếp bưng ra đĩa thức ăn đầu tiên, Cát Niên vội gấp sách để lại chỗ cũ, đứng dậy định giúp bà sắp bát đĩa. Đường Nghiệp cũng đứng dậy, nhân lúc bà quay đi lấy món khác, anh lướt mắt qua cuốn “Tây Du Ký” đã được trả về vị trí cũ.

“Nó có thể khiến em nhập tâm đến vậy?”

Cát Niên cắn môi: “Việc đọc sách đối với bất kỳ ngành nghề nào cũng hữu dụng cả.”

“Vậy quyển sách này giúp em thu hoạch được điều gì? ‘Thánh Thần có phép còn chưa giỏi, nước lửa Không Linh rước uống công’ (1)?”

Cát Niên không trả lời, bước lên đỡ lấy bát canh bà cụ đang bưng, đặt ngay ngắn chính giữa bàn ăn xong mới quay đầu lại cười, “Không phải hồi đó, em đang đọc đến ‘Mười mấy năm trời qua Cực lạc, tám ngày phép phạt tới Trường An’(2).”

(1). Tên hồi thứ 51 trong truyện Tây Du Ký - bản dịch của Thụy Đình.

(2). Tên hồi thứ 99 trong truyện Tây Du Ký - bản dịch của Thụy Đình.

Tủ lạnh nhà Đường Nghiệp vẫn còn trữ ít thức ăn, bà cụ có vẻ là người đã quen với việc nội trợ, chỉ sau một tiếng đồng hồ, trên bàn đã có ba món mặn một món canh, chất tanh chất thanh đều đủ cả, nhìn cũng rất phong phú. Ba người cùng quây quần bên bàn ăn, bà cụ vừa tiếp tục hỏi han gia cảnh nhà Cát Niên, vừa liên tục gấp thức ăn vào bát cô. Cát Niên chỉ nói bố chạy xe, mẹ ở nhà nội trợ, nhà còn có một cậu em,

những lời này cũng đều là nói thực. Còn chuyện cô và bố mẹ đã mười một năm nay ít qua lại hẳn không cần nhắc đến trước mặt người già làm gì.

Vừa ăn vừa nói chuyện, những điều cần hỏi bà cụ đã hỏi hết, xới thêm bát cơm cho Đường Nghiệp xong, bà đột nhiên hỏi: “Đúng rồi Nghiệp, trí nhớ của bà càng ngày càng kém quá, lần trước dì con có hỏi bà, có phải sắp đến sinh nhật con rồi không, bà đúng là lú lẫn tuổi già rồi, có nghĩ nát óc cũng không nhớ nổi, con là sinh vào tháng Năm hay tháng Bảy nhỉ?”

Bà cụ tuy có vẻ như đang hỏi Đường Nghiệp, nhưng ánh mắt lại nhìn sang Cát Niên. Đường Nghiệp đang bưng bát, ngón tay cầm đũa nắm chặt không hạ.

Cát Niên trong lòng hiểu rõ, bậc lão niên đã sống gần ấy năm, kinh nghiệm nhìn người nhìn việc từng trải hơn bọn họ biết bao nhiêu, tự nhiên từ trên trời xuống một cô cháu dâu tương lai, tuy là thỏa tâm nguyện bao lâu nay của bà cụ, nhưng chuyện này đến quá đột ngột, trong lòng bà chắc cũng có vài phần hồ nghi. Bà không tiện truy hỏi thẳng mà chọn cách đi đường vòng thế này, có lẽ cũng thấu hiểu nếu như hai người thực sự muốn lừa bà, có hỏi thế nào cũng không ra kết quả. Nếu như Cát Niên thật sự là người bạn gái thân thiết với Đường Nghiệp đến mức có thể dẫn về nhà giấu trong phòng, thì chỉ ít cũng nên biết sinh nhật của Đường Nghiệp là ngày nào.

Cát Niên chậm chậm nuốt miếng cơm trong miệng, câu hỏi này thực sự làm khó cho cô, cô sao biết được Đường Nghiệp sinh ngày nào tháng nào, ngoài một cái tên và địa chỉ, cô hoàn toàn không biết chút gì về người đàn ông này.

“Bà, trước nay cháu đều không tổ chức sinh nhật, bà cũng biết mà.” Giả như Đường Nghiệp trực tiếp nói thẳng ngày tháng năm sinh của mình khác nào càng khiến bà cụ khẳng định Cát Niên thật sự không biết, coi như có thể giải thích là quên mất cũng khó tránh khỏi việc lộ ra hai người quá xa lạ. Anh chỉ còn biết vòng vo đáp lại.

Bà cụ đang định đáp lời, Cát Niên liền nghiêng người mỉm cười với Đường Nghiệp, “Anh Nghiệp, em nhớ không nhầm anh từng nói với em anh sinh vào mùa hè phải không, hình như là 23, 24 tháng Bảy gì đó, em không nhớ rõ lắm.”

Đường Nghiệp lặng người, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trong ánh mắt, nhưng bà cụ không nhìn anh, mặt mày rạng rỡ quay sang Cát Niên nói: “Đúng rồi đúng rồi, là 24 tháng Bảy, con xem, vẫn là Cát Niên nhớ được.”

Cát Niên cười cúi đầu ăn cơm, lúc này trái tim đang treo lơ lửng mới dám thở phào nhẹ nhõm, cô cũng chỉ là đoán thế, khả năng chính xác không quá hai phần, cảm ơn trời đất, nhưng dù có sai, cô cũng có thể tìm đề tài nói cho qua chuyện.

Ăn xong cơm trưa, dọn dẹp xong xuôi, bà cụ lại cùng Cát Niên ra sofa ngồi xem tivi.

“Nghiệp, cháu cũng ngồi xuống đi.” Bà cụ đã không còn nghi ngờ gì về “đôi trẻ”, Cát Niên tuy trông vẫn còn chút ngượng ngùng, nhưng bà hỏi câu nào cũng đều trả lời lưu loát đâu ra đấy.

Cô gái này gia cảnh tuy bình thường, nhưng xem ra không tì vết gì, bà rất hài lòng.

Đường Nghiệp không ngồi xuống, “Cháu không thích mấy vở kịch cổ Quảng Đông này, bà và Cát Niên cứ nói chuyện đi.”

Anh chỉ nói vậy rồi đi vào thư phòng, mở mấy bưu phẩm bà vừa đem đến cho anh hôm nay, ánh mắt lặng lẽ quan sát người con gái ngoài phòng khách qua khe cửa.

Bà nói: “Cát Niên à, cháu cũng thấy chán phải không, bọn trẻ các cháu đều không thích xem mấy thứ này nữa rồi.”

Cô gái tên Tạ Cát Niên đáp: “Cũng không phải ạ, hồi nhỏ cháu cũng nghe qua vài vở, đến giờ vẫn nhớ một chút.”

“Thật ư?” Bà rõ ràng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Cháu nhớ rõ nhất là vở ‘Tiếng chuông thiền viện’...”

“Ồ ờ, vở đó bà biết, bà biết!” Bà cụ khê đám chân.

...Hoang sơn tĩnh lặng vắng vắng tiếng chuông đêm, chuông ngân xa mộng càng khó thành, là ai khiến thiếp sầu trống rỗng, than ôi bi ai hỡi còn đây...

.Đường Nghiệp yên lặng nghe cô khẽ ngâm nga theo bà, điệu hát đều hiu lạnh lẽo ấy, qua chất giọng chẳng lấy làm ngọt ngào của cô lại mang vẻ quang đăng, yên lành.

...Tình như bong bóng vỡ tan, giấc mộng uyên ương, ước hẹn tam kiếp, làm sao có thể theo chàng...

Hai tay Đường Nghiệp nắm chặt gói bưu phẩm đã mở.

Rốt cuộc cô là người thế nào.

Sau bữa cơm, bà cụ định về căn nhà cũ nghỉ ngơi, Đường Nghiệp có ý đưa bà về, Cát Niên nói mình phải qua chỗ khác có chút việc, không thuận đường, chỉ đưa bà xuống tầng rồi vẫy tay từ biệt.

Cát Niên đợi bà cụ ngồi vào chiếc Passat đen của Đường Nghiệp mới định đi.

“Cát Niên à, lần sao lại cùng ăn cơm nhé. Thằng Nghiệp nói không thích kịch Quảng Đông chứ hồi nhỏ cũng thích nghe lắm, có vài đoạn hát cũng hay, đến lúc đó, bà bảo nó hát cho cháu nghe.” Bà cụ xem ra rất tâm đầu ý hợp với cô.

“Vâng ạ, lần sau ạ.” Cát Niên đứng ngoài xe cúi người cười cười gật đầu.

Đường Nghiệp nhìn trân trân cô một hồi rồi quay sang nói với bà: “Bà đợi cháu một lát, cháu nói với cô ấy vài câu.”

Bà cụ cười, “Bọn trẻ này thật là, còn chưa xa nhau, lưu luyến thế rồi.”

Đường Nghiệp xuống xe, kéo Cát Niên bước ra xa vài bước, Cát Niên rõ ràng cũng thuận theo, không phản ứng gì nhiều.

“Tiền trong bưu phẩm bà tôi mang đến là của cô phải không?” Ban đầu anh sợ hai cô gái này gây phiền nhiễu nên trong biên bản lập với cảnh sát giao thông hay trên mẫu giấy đưa cho cô đều chỉ để lại địa chỉ ngôi nhà cũ của bố. Bố anh đã mất từ lâu, chỉ còn bà sống ở đó, anh cũng chỉ thỉnh thoảng ghé qua xem thế nào. Gói bưu phẩm màu da bò hôm nay bà mang đến, không ít không nhiều vừa vặn năm nghìn tệ.

“Tiền không phải của tôi mà là của anh. Chuyện hôm đó bất đắc dĩ, thật sự xin lỗi anh.” Cát Niên nói tự đáy lòng.

Đường Nghiệp khựng lại một lúc, lại hỏi: “Vay hôm nay tôi phải trả cô bao nhiêu, cô nói đi.” Anh cũng là người không muốn nợ nần ai.

Cát Niên như nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Anh phải trả tôi một nghìn bốn trăm năm mươi tệ.”

Đường Nghiệp sững người, nhưng vẫn cúi đầu rút ví tiền.

Cát Niên cầm một nghìn bốn trăm năm mươi tệ trong tay, cười nói: “Tiền vỏ gối sofa đã thanh toán xong, hàng đã giao xin miễn trả lại.”

Hai người họ đã hết nợ. Cát Niên biết ơn Đường Nghiệp đã cho cô một cơ hội trả nợ, giả như không có cơ hội này, bất kể thiếu hụt bao nhiêu, cái gọi là bồi thường chỉ có thể là gánh nặng của đối phương. Cô trả được đã là một điều may mắn.

“Tạm biệt.” Cát Niên nói với Đường Nghiệp.

Tạm biệt, tạm biệt chính là về sau biệt tăm, mãi không gặp lại.

“Đợi đã.” Đường Nghiệp gọi giật cô lại, đưa ra nghi vấn đã đeo bám mình cả buổi hôm nay, “Sao cô biết sinh nhật tôi?”

Cát Niên cười: “Tôi đoán.”

Thấy Đường Nghiệp không tin cô bổ sung thêm điểm mấu chốt nhất.

“Vọng Hà đình Đại Thủ đối phong miên.”

Tiết Đại Thử rơi vào ngày 23 hoặc 24 tháng 7, là một ngày nóng nhất trong năm.

Dù cô không biết ngày sinh nhật hôm đó người ấy có kỷ ức gì, nhưng cô nhớ mình đã vừa khóc vừa khắc lên thân cây lựu thế nào. Có lẽ cô cũng như người đàn ông này, có cùng một sở thích, bọn họ đều thích khắc sâu lên những đồ mình trân trọng. Giá như có một ngày, già đến nỗi mọi kỷ ức đều trở nên mơ hồ, vẫn còn vết khắc ấy thay bọn họ ghi nhớ.

11. Quyển 2 - Chương 11

Chương 11 - Tối mai, tặng hai Tả Ngạn

Cát Niên vắn vắn tay do dự không quyết, trước một người đàn ông như Đường Nghiệp cô lại cảm thấy yếu lòng. Anh đứng giữa ranh giới mong manh, nhưng cũng là người lương thiện, luôn quá quan tâm tới cảm nhận của người khác, về điểm này anh giống Tiểu hòa thượng biết bao.

Trả được Đường Nghiệp khoản nợ đó, trong lòng Cát Niên thấy dễ chịu hơn nhiều. Đối với một số người, cảm giác nợ ai đó còn khó chịu hơn rất nhiều so với cảm giác bị ai đó nợ, vì người bị nợ tự có thể giải thoát mình bằng cách buông một câu “Thôi vậy”; còn người thiếu nợ, chỉ cần còn gánh trên lưng khoản nợ ấy một ngày, anh ta vĩnh viễn không thể thoát khỏi cảm giác bất an.

Bình Phượng đã xuất viện, mấy lần dò hỏi Cát Niên còn có “đồ tốt” như chiếc túi lần trước không, làm thêm vài cái nữa như thế thì kiếm được biết bao nhiêu tiền. Cát Niên nghe xong chỉ cười trừ. Cô cũng nhắc đi nhắc lại với Bình Phượng, về sau kể cả vì kiếm tiền cũng không được liều mạng chạy tới chỗ nguy hiểm vậy nữa, cô và Bình Phượng giống nhau, đều không có một người để nương tựa, còn tự rước thêm họa thì lấy ai cứu ai.

Giờ nghỉ thay ca buổi trưa, Cát Niên cùng mấy nhân viên ăn cơm hộp đơn giản trong phòng nghỉ được ngăn lại phía sau cửa hàng. Các nhân viên nữ còn trẻ trong tiệm rất nhiều, vừa đến giờ nghỉ đã ríu ra ríu rít nói mãi không hết chuyện, Cát Niên một bên cười cười nghe mấy chuyện phiếm của các cô, một bên tiện tay mở tờ báo sáng ngày hôm đó. Tờ báo địa phương này nổi tiếng toàn đưa mấy tin lá cải vụn vặt, cả một mặt báo, không gà trống đẻ trứng thì cũng là thiếu nữ thất tình nhảy sông tự tử, nhưng Cát Niên say sưa đọc có vẻ rất hứng thú. Đọc xong mục tin tức xã hội, mẩu thông báo ở góc trái trang báo khiến cô bỗng khựng tay lại.

Đó chỉ là một mẩu thông tin nhỏ bằng miếng đậu phụ, không lưu ý rất dễ dàng bỏ qua, nhìn kỹ cũng chỉ gồm vài dòng chữ lưa thưa:

Tin vui đầy tháng tiểu công tử Châu phủ

Thư các bạn bè bằng hữu:

Nhân lễ đầy tháng của con trai chúng tôi vào ngày x tháng x năm xx, chúng tôi xin chuẩn bị một bữa cơm rượu nhạt, kính mong anh em bạn bè gần xa tới chung vui. Kính báo.

Một mẩu thông báo rất bình thường, tuy hiện nay các gia đình phổ thông đều không còn thịnh hành kiểu này nữa, đầy tháng con cháu nhiều nhất cũng chỉ tự gửi giấy mời bạn bè thân hữu tới dự bữa cơm thân mật, các gia đình thật sự có thể lực phần lớn đều đã bỏ bớt lễ nghi, nhưng một số người dân và những người buôn bán địa phương vẫn duy trì tập tục này cũng không phải chuyện lạ. Điều thật sự lôi kéo Cát Niên đọc kỹ là tên tuổi người chủ bữa tiệc dưới mẩu thông báo: Vợ chồng Châu Tử Dực, Trần Khiết Khiết kính mời.

Chuyện Trần Khiết Khiết mấy năm trước đã xuất giá Cát Niên cũng nghe tin loáng thoáng. Tuy nói là bạn học cùng lứa nhưng Trần Khiết Khiết hoàn toàn không ra mặt mời Cát Niên tới tham dự hôn lễ, đương nhiên cô cũng không thể tới dự. Cũng đâu cần thiết, hai người bọn họ trong lòng đều rõ sự xuất hiện của

đổi phương ngoài việc khơi dậy vết thương cũ, hoàn toàn không mang lại bất kỳ lợi ích nào, thực sự không cần tự chuốc thêm buồn phiền.

Khi đó, bên cạnh Cát Niên đã có Phi Minh, ngày biết tin lễ thành hôn, cô nhìn con bé thấy chút thương cảm, nhưng cũng có thể hiểu lý do Trần Khiết Khiết đi tìm một nơi chốn mới. Dù cho từ trước tới nay Cát Niên chưa bao giờ thực sự thích Trần Khiết Khiết, cô thừa nhận trước sau mình vẫn không thể hoàn toàn trải lòng, nhưng làm gì có ai bắt buộc phải tuân theo ai, tự cô không quên được là sự lựa chọn của cô, còn Trần Khiết Khiết đương nhiên cũng có lý do lãng quên của mình. Giờ đây, Trần Khiết Khiết “lại một lần nữa” được lên chức mẹ, nhưng khác với sự nhục nhã, bí mật mười một năm trước, lần này cô ta sinh ra một đứa bé trai hoàn toàn quang minh chính đại, thậm chí trong mắt mọi người, đó còn là đứa con duy nhất.

Cát Niên không thể tự hỏi, năm đó khi Trần Khiết Khiết bất chấp tất cả muốn ra đi cùng Vu Vũ, liệu đã từng nghĩ sẽ có ngày như hôm nay? Ý nghĩ đó thật buồn cười, tình cảm của những kẻ mới lớn, ai mà chẳng nghĩ là trọn đời trọn kiếp. Con đường vòng trong cuộc đời Vu Vũ hoặc Trần Khiết Khiết, ngoảnh một đường lại trở về điểm khởi đầu. Có những người, số phận sinh ra đã là con gái nhà giàu, con dâu nhà quyền quý, đến cuối cùng lại là mẹ của một người thành công. Lẽ nào mấy kẻ làm quan lại không phải sinh ra đã cao quý hay sao (1)?

(1). Nói chệch lại một câu khẩu hiệu được dùng trong cuộc khởi nghĩa nông dân đầu tiên của Trung Quốc hơn 2000 năm trước do Trần Thắng, Ngô Quảng lãnh đạo: Lẽ nào những kẻ làm quan sinh ra đã cao quý hay sao?

Nhưng, Cát Niên hoàn toàn không đổ kỵ, trái lại, cô thậm chí còn cảm thấy có chút thoải mái, cảm giác này đến từ sự ích kỷ nho nhỏ. Trần Khiết Khiết đã tìm thấy thế giới của cô ta bên một người đàn ông khác, đến nay còn sinh cả con, cô ta đã hoàn toàn thuộc về một cuộc sống khác, thế giới của Cát Niên vì thế càng yên tĩnh. Có lẽ ngoài cô ra đã không ai còn nhớ đến bao năm trước từng có một người con trai tên Vu Vũ tồn tại trên thế gian này.

Từ ngoài cửa hàng đã có người đẩy cửa bước vào gọi: “Chị Cát Niên, có người tìm chị.”

Cát Niên ừ một tiếng, cơm cũng đã ăn xong, cô tiện tay gấp tờ báo, bước ra khỏi phòng nghỉ.

“Ai tìm chị?” Cô mặc lại đồng phục, thuận miệng hỏi cô gái vừa gọi cô.

Cô gái hơi héch càm sang một bên, “Ấy, bên kia kia.”

Cát Niên đưa mắt nhìn theo hướng ấy, chỉ thấy bóng người đang ngồi quay lưng lại với cô trên ghế nghỉ dành cho khách, chiếc áo sơ mi vừa vặn, trắng đến lóa mắt, cô bắt giác hoảng hồn.

Người kia cũng ý thức được người mình đợi đã xuất hiện bèn đứng dậy quay lại. Lần này Cát Niên càng ngỡ ngàng, đó là Đường Nghiệp – người cô chưa từng gặp lại từ lần giao vỏ ghế sofa hôm trước.

Cát Niên thầm thở phào trong lòng, cô thật sự hơi sợ Hàn Thuật lại tới quấy rầy, so với việc đeo bám lăng nhăng trước kia, sự kiềm chế chỉ đứng từ xa nhìn lại của Hàn Thuật mấy ngày gần đây khiến cô không biết đâu mà lường, dường như đó chỉ là sự tĩnh lặng trước khi cơn giông kéo đến.

Đương nhiên, Đường Nghiệp xuất hiện lần nữa cũng nằm ngoài dự liệu của Cát Niên, cô thực sự không nghĩ ra giờ còn có thể còn chuyện gì liên quan giữa hai người đến nỗi anh phải tìm tới tận đây.

Cát Niên tiến lên phía trước mấy bước tránh chỗ đông người, Đường Nghiệp cũng đi theo cô.

“Chào cô.”

Phép lịch sự cẩn trọng trong lời nói của anh khiến Cát Niên có chút không thoải mái, chỉ biết lựa lời đáp lại, “Ừm, chào anh... xin hỏi, anh tìm tôi...”

Đường Nghiệp không trả lời vào câu hỏi, “Bộ vỏ ghế và vỏ gối của cô nhìn lâu cũng thấy thật sự đẹp... Hôm nay tôi tới chỉ thử xem cô có ở đây, cô cũng biết đấy, trên hóa đơn cũng có địa chỉ chỗ các cô, đây là áo đồng phục hôm trước cô để quên ở nhà tôi.”

Cát Niên im lặng nhận lấy chiếc áo gilê màu cam, cô không chỉ có một chiếc áo đồng phục, cũng không cho rằng Đường Nghiệp chỉ vì chiếc áo gilê không liên quan này mà phải cất công tới đây một chuyến, anh hoàn toàn có thể vứt nó vào sọt rác. Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện, cô cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý.

“Và, tôi nghĩ tôi cần nói với cô một lời xin lỗi, hôm đó tâm trạng tôi không tốt, những lời đã nói cô đừng để bụng.”

“Không đâu, anh đã rất khách khí rồi.” Cát Niên không biết mục đích đến đây hôm nay của Đường Nghiệp cụ thể thế nào, thôi thì dĩ bất biến ứng vạn biến, cô không phải người nóng vội nên chắc chắn cũng sẽ không là người đầu tiên dừng vòng vo.

Quả nhiên, vẻ mặt Đường Nghiệp có chút khó xử, rõ ràng đối với anh những lời tiếp sau đều rất khó mở miệng.

“Cô Tạ, là thế này, hôm đó, trước mặt bà tôi, cô đã giúp tôi một việc, giờ thì tôi lại muốn... ai chà...”

Cát Niên đã hiểu, di chứng của màn kịch cô và anh diễn hôm trước đã đến rồi đây.

Thấy Cát Niên không lên tiếng, lại cũng không có ý định nhận lời, Đường Nghiệp thấy hơi khó nghĩ, anh ước thử: “Nếu như cô có thể bớt chút thời gian, giả như lỡ dở mất công việc nửa ngày của cô, tôi có thể bồi thường thích đáng, chỉ cần trong phạm vi khả năng của tôi...”

Cát Niên mỉm cười, anh dùng cánh nói uyển chuyển như vậy lại là định đưa tiền cho cô.

“Không phải là chuyện đó, anh Đường.” Cát Niên khấn thiết từ chối, “Dù tôi có giúp anh được lần này, nhưng sẽ có rất nhiều lần sau nữa, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, anh cũng không thể giấu người nhà anh cả đời được. Hơn nữa...” Cô dừng lại một lúc, “Hơn nữa, tôi cũng không phải là lựa chọn thích hợp để đóng vai bạn gái anh.” Cát Niên là người hiểu rõ hơn ai hết quá khứ của cô không trong sạch, Đường Nghiệp lại là người tốt, cô sợ không cẩn thận phá hỏng tất cả, khiến mọi người đều không vui, đã không giúp được gì lại gây thêm chuyện.

Đường Nghiệp gật đầu, “Tôi hiểu ý cô, nói thế nào nhỉ, bố mẹ tôi đều không còn nữa, bà tôi cả đời ở vậy, trước nay đều sống cùng ông tôi, bố tôi, còn về dì tôi, bà là vợ hai của bố tôi, là mẹ kế của tôi. Hai người họ đều rất quan tâm đến đời tư của tôi, đây là ý tốt, tôi hoàn toàn không muốn họ vì tôi mà lo lắng điều gì nữa. Bà tôi thật sự rất thích cô, thế nên dì tôi mới không dẫn đo chuyện tôi từ chối cô gái dì giới thiệu, chỉ yêu cầu được gặp cô, mọi người cùng ngồi ăn bữa cơm, thế là dì yên tâm rồi. Dù gì dì cũng là mẹ kế, lại có công việc riêng của mình, tuy quan tâm tôi nhưng cũng sẽ không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của tôi đâu. Còn về phía bà, cứ cho sau này chúng ta có thể giải thích với bà là chia tay, nhưng liệu có thể để thời điểm đó lưu lại lâu lâu chút, chỉ ít cũng để bà thấy giữa chúng ta không phải quá nông cạn. Thế nên tôi mới quyết định nhờ cô lần nữa, cũng là lần cuối cùng, mong cô có thể nhận lời. Chỉ là ăn một bữa cơm tối thôi, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Cát Niên vịn vịn tay do dự không quyết, trước mặt một người đàn ông như Đường Nghiệp cô lại cảm thấy yếu lòng. Anh đứng giữa ranh giới mong manh, nhưng cũng là người lương thiện, luôn quá quan tâm tới cảm nhận của người khác, về điểm này anh giống Tiểu hòa thượng biết bao.

Thấy Đường Nghiệp sắp vì lòng tự tôn mà bỏ cuộc, Cát Niên hạ quyết tâm gật đầu, “Thôi được, tôi nhận lời anh, nhưng đây là lần cuối cùng. Bữa tối đặt ở đâu, lúc mấy giờ?”

Đường Nghiệp cười, thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên Cát Niên thấy vẻ vui mừng của anh.

“Tôi đến đón cô. Tối mai, tầng hai Tả Ngạn.”

Trong phòng làm việc, Hàn Thuật rút tờ giấy A4 đã bị kẹt đến biến dạng khỏi chiếc máy in, thậm chí rửa một câu rồi vo viên tờ giấy ném thẳng về phía sọt rác. Khoảng cách chỉ tầm một mét mà ném cũng không trúng, viên giấy sượt qua mép sọt rơi xuống đất. Hàn Thuật bất giác hét một tiếng: “Sặc!”

Đây là câu cửa miệng của Chu Tiểu Bắc, Hàn Thuật luôn tự khoe khoang mình văn minh, trước nay đều ra sức phê phán và miệt thị cách nói này, giờ lại học luôn đi đôi với hành, may mà trong phòng làm việc riêng, không có ai xung quanh nghe thấy. Anh nghĩ, mình mắc đến đấy rồi, ngay cái thùng rác cũng bắt nạt anh.

Hàn Thuật nén âm ức bước lại nhặt viên giấy, lần nữa trả lại nó về nơi đáng ra phải ở, anh phỉ phỉ tay không hiểu cơn giận từ đâu bốc lên, anh giơ chân đạp cái sọt giấy một đạp, “Mày mới biến thái.”

Sọt giấy nhựa quay tròn đổ xuống, giấy tờ vút đi cũng tung tóe ra sàn nhà. Hàn Thuật lúc này mới vừa ý ngồi về vị trí của mình. Đánh gục kẻ địch, trong lòng hỉ hả!

Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại vô duyên lại đổ chuông. Anh đưa tay nhắc ống nghe.

“A lô, Hàn Thuật, Viện Kiểm sát Nhân Dân Thành Nam xin nghe, vị nào đấy ạ?” Dù chán ngán thế nào, trong giờ làm việc, trước mặt người ngoài anh cũng không dám chậm chạp.

Phía bên kia đầu dây có tiếng con gái cười, “Hàn Thuật, anh bận đến mờ nào rồi đấy à? Không thấy là điện thoại nội tuyến sao?”

Hóa ra là kiều nữ chủ nhiệm Văn phòng viện trưởng.

Hàn Thuật hắng giọng, “Làm cái gì thế?”

“Em nghe bọn tiểu Trương nói dạo này gọi anh đi chơi anh cũng không đi, vừa tan làm đã chạy đầu mắt. Còn nữa, sáng nay lúc em dùng loại nước hoa anh giới thiệu, chào anh mà anh cũng không phát hiện ra, không chút phản ứng gì, chẳng giống anh tí nào.”

“Đang giờ làm việc đấy, tôi thấy mấy cô rảnh quá phát bệnh rồi.” Hàn Thuật lạnh nhạt đáp.

Anh đã quá thân quen với mấy người trẻ tuổi trong Viện, bình thường cũng trêu chọc quen rồi. Đầu dây bên kia cười giễu cợt, “Hàn Thuật ơi là Hàn Thuật, nghe nói bạn gái anh bỏ anh lại một mình đi tỉnh khác rồi, như thế thì có là gì, anh là ai cơ chứ, anh là Hàn công tử! Nhớ năm đó, trước khi em kết hôn còn yêu anh, tuy không đến vài hôm, nhưng lúc chia tay xem anh vui cứ như đại giải phóng không bằng, chỉ còn thiếu hát Quốc tế ca. Đi, tan làm mọi người đi hát karaoke, anh phải đến đấy.”

“Không đi đâu.” Hàn Thuật nói giọng uể oải, “Bọn cô không có sở thích nào nhân sinh một tí à? Suốt ngày chỉ biết hát karaoke, phí thời gian, không nói nữa, anh đang bận đây.”

Viện trưởng Thái vừa bước từ văn phòng ra đã thấy chủ nhiệm Văn phòng bà cầm điện thoại cười nói: “Hàn Thuật dạo này làm sao ấy, cô có biết vừa rồi anh ấy nói gì với cháu không? ‘Hát karaoke, phí thời gian.’” Tiểu Vương nhại đúng theo giọng Hàn Thuật trước mặt viện trưởng Thái, “Anh ấy không phải vua karaoke của Viện chúng ta sao?”

Viện trưởng Thái cười lắc đầu, đi về phía phòng làm việc của Hàn Thuật.

Vừa bước vào phòng, bà đã thấy Hàn Thuật khom người nhặt mấy tờ giấy vút đi bỏ vào sọt rác.

“Chao ôi, xem trưởng phòng Hàn của chúng ta yêu lao động chưa kia.” Viện trưởng Thái cười ngụ ý bước lại ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh anh, đợi Hàn Thuật nhặt nốt viên giấy cuối cùng, mặt mày ủ dột ngồi lại vào bàn làm việc.

Hàn Thuật cười đau khổ lật qua tập hồ sơ trên bàn, “Mẹ đừng lấy con ra làm trò đùa nữa, nếu không phải vì mẹ thì con có thành ra thế này không? Lúc đầu đáng ra con không nên nhận hồ sơ vụ Vương Quốc Hoa, giờ thì tốt rồi, ông ta chẳng để lại chút manh mối nhảy một phát thế là xong, bỏ lại một đống rối rắm này, mẹ nói phải làm thế nào đây?”

Viện trưởng Thái nghiêm sắc mặt lại: “Việc này con nên làm thế nào thì cứ làm như thế!”

“Vương Quốc Hoa nhắc đi nhắc lại bao lần trước mặt con rằng ông ta vô tội, nhưng dứt khoát không đưa ra chút bằng chứng nào để con có thể chứng minh ông ta vô tội.” Hàn Thuật lua tay vào tóc, nhíu mày đau đầu.

“Con không phải hôm nay mới đến làm án, kể tình nghi nào mà chẳng nói mình vô tội. Hấn gánh không nổi nên đã tự sát rồi, vụ án cũng nên khép lại thôi.” Viện trưởng Thái đứng dưng nói.

Hàn Thuật ngẩng đầu, “Ý mẹ là, ông ta chết rồi, tội danh cũng khép rồi, tất cả đều do ông ta gánh hết?”

“Lẽ nào hấn ta không có tội sao?”

“Không, con luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, con đã kiểm tra sổ gửi tiết kiệm và ghi chép chi tiêu cá nhân của Vương Quốc Hoa, nói thật ông ta là người sống rất kẹt xỉ, ngoài khoản tiền lớn cho con trai ra nước ngoài học, hầu như đều không có khoản tiêu nào quá lớn. Thành tích học tập của con trai ông ta rất tốt, sống ở Canada cũng không tiêu xài xa xỉ, thủ tục xuất cảnh chắc chắn dùng không hết số tiền lớn vậy. Trước khi ông ta chết một thời gian, mấy khoản thiếu hụt lần lượt bị phanh phui bên Cục Xây dựng tổng cộng lại không dùng ở ba triệu bốn trăm nghìn tệ như lúc đầu, mẹ nói khoản tiền lớn ấy thực sự là do ông ta lấy, vậy ông ta cất nó ở đâu? Đến nay vẫn chưa phát hiện ra tung tích khoản tiền tham ô ấy... Con người Vương Quốc Hoa hết sức bạc nhược, con không tin ông ta là người có gan làm chuyện lớn, nếu không cũng không đến nỗi phải nhảy lầu chết. Thế nhưng, đến nay con vẫn không biết căn nguyên vấn đề nằm ở đâu, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy...”

Viện trưởng Thái cười nói: “Cái thằng bé này, gần đây chỉ vì chuyện này mà người đã gầy mất bao nhiêu, đến mẹ con cũng xót xa còn khởi binh tìm ta hỏi tội rồi đấy, bà ấy còn cứ tưởng xảy ra chuyện gì. Chuyện vụ án không cần gấp gáp, coi như con có gấp chuyển lên Viện Kiểm sát Thành phố thì cũng nên nghĩ đến ở đây mẹ nuôi đối với con không bạc phải không? Con nói thật xem, ngoài công việc ra còn chuyện gì khác không?”

Hàn Thuật quay đầu đi, “Còn chuyện gì khác được chứ, hai mẹ chỉ toàn lo lắng không đâu.”

Viện trưởng Thái cũng không truy hỏi thêm, “Hàn Thuật này, tối mai dùng cơm với mẹ, thể diện bọn Tiểu Vương con không giữ, nhưng thể diện mẹ nuôi thì phải giữ chứ đúng không?”

Hàn Thuật cụt hứng xua tay, “Mấy việc xã giao đừng tìm con, việc riêng con cũng không hứng.”

“Còn nói là không sao, mới ngần này tuổi đầu mà cứ như ông già vậy!”

Hàn Thuật nửa đùa nửa thật nói: “Thật ra mẹ không hiểu lòng con, con đột nhiên cảm thấy mình như chiếc sọt đựng giấy kia, cha không xót mẹ không thương, chẳng có chút giá trị gì.”

Viện trưởng Thái “hừ” một tiếng, “Toàn nói mấy lời không tốt đẹp. Nói nghiêm túc đây, tối mai ra ngoài dùng cơm với mẹ, không phải chuyện công cũng không phải chuyện tư, nửa công nửa tư, con hết nói rồi chứ.”

“Là chuyện gì ạ?”

“Mẹ hẹn thằng Nghiệp ăn cơm.”

“Ai? À... cậu con riêng của chú, cả nhà mẹ ăn cơm, kéo theo con làm gì?” Hàn Thuật đương nhiên không muốn đi.

“Chẹp, con nghe mẹ nói hết đã. Thằng Nghiệp dạo này có bạn gái... Nó cũng chẳng khác gì con, ngần ấy tuổi đầu mà vẫn chưa thêm ổn định. Mẹ giới thiệu ai nó cũng không thêm để tâm, giờ thì tốt rồi, nghe nói đã tự tìm được một cô, tướng mạo cũng không tồi, mẹ phải đi xem.”

“Thế thì con càng không nên đi, con đi còn ra thể thống gì nữa chứ?” Hàn Thuật gõ gõ chiếc cặp tài liệu nói đùa, “nhờ con dâu tương lai của mẹ thích con thì làm sao?”

“Nghiêm chỉnh chút đi, quan hệ của mẹ với thằng Nghiệp không phải con không biết, dù gì cũng không phải mẹ đẻ ra, thằng bé lại rất khách sáo, khách sáo tới mức mẹ cũng thấy xa lạ. Nhưng bố thằng Nghiệp trước khi lâm chung đã dặn dò mẹ như vậy... Con đi, mẹ cũng có thêm người nói chuyện.” Thấy sắc mặt mẹ nuôi âm u, Hàn Thuật cũng không dám nói bừa nữa.

“Còn nữa... mặt khác, vụ án Vương Quốc Hoa ít nhiều cũng có liên quan đến thằng Nghiệp, mẹ muốn con gặp nó, ý mẹ không phải bảo con làm sai vì tình riêng... cứ gặp nhau, ăn bữa cơm làm quen, đều là người trẻ cả, con sẽ thấy...”

Hàn Thuật đã hiểu, lúc này, trên thực tế anh không nên có bất kỳ tiếp xúc cá nhân nào với Đường Nghiệp, nhưng đây cũng là chuyện khiến mẹ nuôi rất khổ tâm. Tấm lòng cha mẹ chỉ có trời mới thấu, tuy Đường Nghiệp không phải là đứa con viện trưởng Thái rút ruột đẻ ra.

Hàn Thuật làm án trước sau đều quen đúng trình tự, không chỉ vì vấn đề đạo đức, nói thực, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng phải lo mấy chuyện cơm áo, cũng chẳng thiếu thốn thứ gì, không thể có chuyện vì chút lợi

còn con mà mắc sai phạm. Nhưng tạm thời trước mắt Đường Nghiệp vẫn không có liên quan trực tiếp đến vụ án, mẹ nuôi đối với anh thế nào càng không cần nói, trái tim anh cũng không phải sắt đá. Hàn Thuật đành thở dài một tiếng, “VẬY, con đành làm cái bóng đèn theo mẹ vậy. Lúc nào và ở đâu ạ?”

“Mẹ qua đón con, tối mai, tặng hai Tả Ngạn.”

12. Quyển 2 - Chương 12

Chương 12 - Khi thiên sứ bay qua

Cát Niên xuất hiện theo cách này sao có thể không thể khiến Viện trưởng Thái sợ hãi, bà không nhìn thấu động cơ của Cát Niên, nhưng từ bộ dạng Hàn Thuật, bà có thể đoán ra động cơ này sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ gì, hơn nữa còn liên lụy đến cả Đường Nghiệp.

Trời mùa đông tối rất nhanh, Hàn Thuật lái xe của Viện trưởng Thái vòng hai vòng xung quanh Tả Ngạn, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đỗ xe liền nhanh chóng tắt máy vào.

“Kỳ lạ, bình thường chỗ để xe có hiếm lắm đâu, hôm nay là cái ngày gì không biết, không phải mọi người đều đi xe đến đây chúc mừng con trai mẹ chứ?” Hàn Thuật tắt đèn, miệng vẫn cố cảm rằm một câu.

Viện trưởng Thái ngồi ghế bên, trước khi xuống xe còn cẩn thận chỉnh lại búi tóc đã gọn gàng không bung một sợi, chắc chắn quần áo tác phong của mình đều đã thỏa đáng mới cười mở cửa xe, nói: “Hàn Thuật, con hồ đồ thật hay giả hồ đồ thế, hôm nay là ngày gì, chẳng phải là ngày lễ phương Tây bọn trẻ các con vẫn thích ra ngoài tụ tập ư?”

Lúc này, cây thông Noel, căn nhà nhỏ, và ánh đèn nhấp nháy được trang hoàng vui tươi náo nhiệt trước cửa Tả Ngạn mới đập vào mắt Hàn Thuật, anh chợt nhớ ra hôm nay là đêm Giáng sinh. Chẳng trách mẹ Thái cười anh, anh thật hồ đồ quá rồi.

Hàn Thuật thích náo nhiệt, nhất là những ngày lễ tết, bất kể Tết tây Tết ta, âm lịch hay dương lịch, anh đều đón nhận hết mình, bất kể dịp lễ tết nào cũng đều có thể trở thành cơ hội tuyệt vời cho anh tụ tập bạn bè, anh biết chơi, nhân duyên lại tốt, bạn bè lại thích chơi cùng anh, từ trước tới nay Hàn Thuật chưa từng biết thế nào là cô độc, cuộc sống cứ vậy trôi đi rất dễ dàng. Ngày này năm ngoái, anh là phần tử trung kiên nhất trong buổi tụ họp, sớm đã sắp xếp êm xuôi lịch trình tăng một, tăng hai, tăng ba. Cũng không hiểu năm nay làm sao phải lại nhờ đến mẹ Thái nhắc anh nhớ tới sự tồn tại của ngày lễ này.

Có lẽ vì quãng thời gian này anh bận quá, đầu óc không tỉnh táo, có lẽ vì đám bạn ngày xưa giờ đã có đôi có cặp tận hưởng cuộc sống riêng, có lẽ vì cuối cùng đã đến ngày anh chơi chán, có lẽ vì môi trường xung quanh thay đổi, hoặc có lẽ, người thay đổi chính là anh. Tóm lại đêm Giáng sinh năm nay Hàn Thuật cùng mẹ nuôi đứng dưới ánh đèn nhấp nháy đủ màu vui mắt, không đâu lại có cảm giác trống trải cô liêu. Anh nghĩ, thực ra ở phương Tây, Giáng sinh là khoảng thời gian cả nhà đoàn viên, còn anh đi đoàn viên với ai? Bố mẹ là người thân duy nhất, đương nhiên lúc nào cũng sẵn sàng rộng cửa đón anh, nhưng anh sợ những câu hỏi han quan tâm thái quá của người lớn. Anh không còn nhỏ nữa, cũng cần phải có cuộc sống riêng của mình, bạn bè có nhiều mấy cũng chỉ như khách qua đường. Anh là một người đơn độc, khoảng trống trong anh trước đây được phủ lấp bằng mấy trò tiêu khiển náo nhiệt, giờ sau khi những phù phiếm qua đi, từng đợt gió lạnh lại thông thốc ủa vào.

“Đi thôi.” Viện trưởng Thái giục anh. “Bọn thằng Nghiệp đã đến được một lúc rồi.”

Hàn Thuật mĩa mai: “Mẹ có gấp cũng không thể bế cháu ngay được đâu.”

Hai người bước tới sảnh nhà hàng đồ Tây tầng hai, nhân viên phục vụ kính cẩn gấp lưng chào: “Chúc Giáng sinh vui vẻ!” Viện trưởng Thái đang định cất bước vào phía trong liền bị Hàn Thuật cười kéo lại.

“Mẹ nuôi, hít thở sâu.”

Viện trưởng Thái ngạc nhiên hỏi lại: “Vì sao? Con lại định giở trò gì thế?”

Hàn Thuật tiếp tục bốn cột: “Mẹ không căng thẳng à? Không sợ cậu con trai tìm ẹ một cô con dâu cá sấu hay sao?”

Viện trưởng Thái vừa tức vừa buồn cười, “Ăn nói linh tinh, con dâu có xấu mấy cũng phải gặp mẹ chồng, hơn nữa, thằng Nghiệp nhà chúng ta chẳng có điểm nào thua con cả, sao phải tìm một cô xấu xí cơ chứ?”

Miệng nói như vậy nhưng bà vẫn đứng lại, hít sâu một hơi. Hàn Thuật nói cũng đúng, bà hơi căng thẳng, nếu như bên trong là con ruột mình, có lẽ bà đã không đến nỗi như thế này.

“Xấu đẹp như thế nào không quan trọng, là người tốt, ngây thơ một chút, gia thế trong sạch là được rồi.” Viện trưởng Thái nói.

Hàn Thuật cười ha hả, “Yêu cầu của mẹ thấp hệt bố mẹ con.”

Trong nhà hàng, dưới ánh sáng mờ ảo đã không có ít người, trên bục, người nghệ sĩ kéo đàn violon như đang đắm chìm trong cảm xúc, Viện trưởng Thái nhìn quanh, phía góc phòng có một người đứng dậy vỗ tay về phía họ.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người về phía bàn, Viện trưởng Thái cười giới thiệu.

“Nghiệp, đây là Hàn Thuật, con nuôi của dì, dì đã từng nhắc đến với con rồi đấy, ...Hàn Thuật, đây là con... đây là Đường Nghiệp.”

Đường Nghiệp mỉm cười đưa tay về phía Hàn Thuật, “Thực ra dì không cần giới thiệu, bọn con đều đã gặp nhau rồi, nhưng là vì công việc. Anh Hàn không biết còn nhớ không?”

Hàn Thuật nghĩ ngay đến vụ án Cục Xây dựng, có lẽ lần trước tới đơn vị Đường Nghiệp điều tra đã vô tình chạm mặt, lúc đó người anh phải gặp rất đông, sự việc cũng phức tạp, vì vậy không có ấn tượng gì với người đàn ông cùng độ tuổi đang ngồi trước mặt, anh bèn cười bắt tay Đường Nghiệp, “Hân hạnh, hân hạnh. Tuy nhiên hôm nay chúng ta không nói chuyện công việc, chỉ nói chuyện phong nguyệt, ha ha.”

Viện trưởng Thái làm bộ định đánh Hàn Thuật, vừa quay sang Đường Nghiệp nói: “Thằng bé này quen nhồn với dì rồi, ăn nói chẳng đứng đắn gì cả.”

“Thoải mái vậy mới là người trong nhà.” Đường Nghiệp đáp.

Đương lúc nói chuyện, Viện trưởng Thái đưa mắt quan sát xung quanh, bà dĩ nhiên không quên mục đích chính đến đây hôm nay, nhưng ngoài bà và Hàn Thuật, bên bàn chỉ có một mình Đường Nghiệp, nữ nhân vật chính không biết đã đi đường nào.

Ba người cùng ngồi vào bàn xong, bà đã hỏi dò: “Nghiệp, sao lại chỉ có mình con?”

Đường Nghiệp trả lời: “À, cô ấy ngồi một lúc, vừa mới đi rửa tay, sẽ quay lại ngay thôi ạ.”

Lúc này, Viện trưởng Thái mới an tâm, chồng bà trước khi lâm chung trần trở không nguôi nhất vẫn là chuyện đại sự chung thân của cháu đích tôn nhà họ Đường, cũng khó trách bà lo lắng là vậy.

“Đúng rồi, nghe bà con nói cô gái đó họ Tạ phải không?”

Đường Nghiệp gật đầu, nhưng Hàn Thuật vừa nghe thấy chữ “Tạ”, mí mắt đã bắt giắc giật giật, lòng thâm cười mình thần kinh yếu, chưa gì đã khiếp sợ như vậy. Lúc này viện trưởng Thái hàn huyên vài câu với cậu con chồng xong, không biết nói gì thêm đành im lặng uống ngụm nước, bắt đầu chuyển đề tài sang Hàn Thuật. Bà nửa đùa nửa thật chỉ trích: “Hàn Thuật ơi là Hàn Thuật, con xem, các con đều cùng tuổi, Đường Nghiệp trước nay vẫn giữ ý định độc thân đến giờ cũng có tiến triển rồi, xem con kia, vẫn cứ giậm chân tại chỗ, không phải định học theo mấy trò lung tung lộn xộn thịnh hành bây giờ chứ, gọi là gì nhỉ, ờ, Brokeback Mountain (1).”

(1). Tên một bộ phim tình cảm đồng tính nam của Mỹ năm 2005.

Viện trưởng Thái cười nói đùa, Hàn Thuật uống xong ngụm nước nóng cũng phá lên cười phối hợp, chỉ có duy nhất Đường Nghiệp lặng lẽ cứng đờ lưng.

Hàn Thuật giỏi nhất đoán ý người ta qua lời nói nét mặt, anh biết Viện trưởng Thái quan tâm tới cậu con chồng bao nhiêu thì cũng khổ tâm vì sự xa cách giữa hai người bấy nhiêu, bèn nhân lúc nhân vật nữ chính còn chưa xuất hiện, cố xốc dậy không khí.

“Mẹ nuôi, mẹ thật là cái gì không nên nói thì cứ nói, nhắm đúng vào vết thương lòng của con. Ai cũng nói nhân tình như quần áo, bạn bè như chân tay, tiếc rằng cách đây không lâu con đã trở thành Phật Quan âm nghìn tay nghìn mắt rồi.”

Câu nói vừa dứt miệng đã thành công chọc cười cả Viện trưởng Thái và cậu con trai có vẻ hướng nội, mọi người cũng thấy thoải mái hơn chút. Đúng lúc ấy, một người con gái từ phòng vệ sinh phía sau sân khấu bước lại.

Chỗ ngồi của Hàn Thuật và Viện trưởng Thái quay lưng lại với cô, chỉ có Đường Nghiệp nhanh chóng nhìn ra, liền đứng dậy đợi.

Người con gái ấy vội vàng tiến lại gần, giọng nhỏ nhẹ xin lỗi, “Thật ngại quá, khiến mọi người phải đợi lâu rồi.”

“Có gì đâu, em cũng không cố ý mà.” Đường Nghiệp cười ôn hòa. Anh đỡ nhẹ cánh tay cô, định giới thiệu. Hàn Thuật đang ngồi ngược hướng với bọn họ, nghe thấy giọng nói ấy cũng có chút nghi hoặc liền quay người lại trước.

Động tác đứng dậy của anh khá chậm chạp, có chút do dự, dường như muốn xác nhận tính chân thực của cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Nét kinh hãi trên mặt cô quá rõ ràng, anh chỉ còn biết thất thần nhìn sang Viện trưởng Thái đang ngồi bên cạnh, lúc này đây, anh cần biết bao có một người mau giục anh tỉnh dậy. Dậy đi, Hàn Thuật, trời sáng rồi.

Viện trưởng Thái cũng hoang mang, nhưng bà hoang mang không phải vì cô gái khá xinh xắn bên cạnh Đường Nghiệp mà vì sự hoảng sợ bất thường của Hàn Thuật và không khí có phần kỳ dị đang diễn ra. Bà không nhận ra Cát Niên ngay, dù gì cũng đã mười một năm, năm đó Cát Niên và bà chẳng qua cũng chỉ gặp nhau vài lần, ký ức trước đây đã có phần mơ hồ, hơn nữa một người con gái trong quá trình trưởng thành, sau bao nhiêu năm như vậy ít nhiều cũng có chút thay đổi theo thời gian.

Khuôn mặt cô gái này nhìn rất quen, trực giác của Viện trưởng Thái cũng cảm thấy có điều gì kỳ lạ, mà điều kỳ lạ này chắc chắn xuất phát từ chính cô gái có khuôn mặt quen thuộc vừa mới xuất hiện. Bà nhũm mày, khẽ nghiêng đầu vừa quan sát vừa lục tìm trí nhớ, cô ta là ai, mình có quen cô ta không, sắc mặt Hàn Thuật vì sao đột nhiên trở nên khó coi như vậy, cô ta là bạn gái của Đường Nghiệp, đúng rồi, cô ta họ Tạ...

Cánh cổng ký ức bị chuyện cũ xô đổ, người con gái từng ôm bộ quần áo mới, cười nhạt ra vẻ thông hiểu nói “Cháu biết, cô sợ cháu kiện cậu ấy”, dáng người nhỏ bé gầy gò trên băng ghế bị cáo cuối cùng cũng dần dần trùng khớp với cô gái mang về thờ ơ, vừa trút bỏ nụ cười ngán ngẫm trước mắt.

Viện trưởng Thái bị một cơn chấn động mạnh, trăm nghìn đầu mối dường như cùng phát nổ một lúc, tay run run chỉ về phía Cát Niên, thở gấp, những lời còn chưa kịp nói bị cơn đau tim đột ngột chặn lại.

Phía này Đường Nghiệp còn chưa biết nội tình đột nhiên cảm thấy cơ thể mình đang khẽ đỡ bỗng lùi lại phía sau một bước, anh im lặng giữ chặt cô, vừa định mở miệng nói “Thưa dì, đây là bạn gái con...” đã thấy dì Thái tay ôm ngực đổ quỵ xuống ghế, anh vội vàng buông tay Cát Niên, bước nhanh lại xem xét.

Hàn Thuật ở gần Viện trưởng Thái hơn, anh biết bệnh tim của mẹ nuôi lại tái phát, bèn vội mở túi xách lục tìm túi thuốc cấp cứu bà vẫn mang theo người, khó khăn lắm mới dốc nổi ra một viên, đưa vội cho bà nuốt. Viện trưởng Thái đầm đìa mồ hôi lạnh, sắc mặt tái mét dựa vào lưng ghế, lúc này cũng dần dần lấy lại được nhịp thở, lồng ngực nhấp nhô nhanh hơn, cánh tay đang đưa thuốc của Hàn Thuật bị bà ngăn lại.

Bà sống tới gần đây tuổi đầu, là một người phụ nữ thành đạt trong công việc, đã từng trải qua bao phong ba bão táp, lại hoàn toàn không phải mấy bà già vừa gặp chuyện mặt đã tối sầm như trong phim, nhưng sự xuất hiện của cô gái này sau bao nhiêu năm không chỉ móc nối tới hai bậc hậu bối bà coi trọng nhất, mà đồng thời cũng khơi lại quãng hồi ức đen tối nhất trong cuộc đời kiểm sát viên của bà.

Bình tâm mà nói, kiểm sát viên Thái Nhất Lâm hoàn toàn không phải là người độc ác, ngược lại, bà đã dựa vào chính nỗ lực của bản thân đường đường chính chính bước tới ngày hôm nay, bao nhiêu vụ án đã qua tay bà, bà đều có thể vỗ ngực rằng mình đã tròn trách nhiệm mà không hổ với lương tâm, cũng không xấu hổ với huy hiệu trên mũ. Khi còn trẻ bà đã từng tuyên thệ trước nữ thần chính nghĩa một tay cầm cán cân công lý, một tay cầm thanh kiếm sắc, nhưng chỉ có lần đó... nữ thần chính nghĩa trong bà đã che mắt lại, vì chính nghĩa bắt buộc phải dùng trái tim để phán đoán. Mười một năm trước, đối diện với một cô gái vô tội, kiểm sát viên Thái vẫn mở to đôi mắt. Nhưng lần đó, bà cũng nhìn thấy con nuôi của mình, Hàn Thuật, vậy là cán công lý liền có chút nghiêng lệch. Trong mắt bà chỉ có Hàn Thuật, không có bất kỳ nghiệp chướng gì, thậm chí không có cả cô gái đáng nhẽ phải là người bị hại lại đang bị còng tay dẫn vào tù kia.

Bao năm nay, viện trưởng Thái vẫn luôn trần trọc chuyện đó. Ý định của bà lúc đầu không phải muốn đẩy Cát Niên vào tù, chỉ là sợ cô định kiện, dù cho vụ kiện có không thành công thì cũng sẽ khiến Hàn Thuật còn ít tuổi như vậy đã phải gánh lên người tội danh cưỡng dâm trong mắt người khác. Năm đó tội lớn nhất của bà là đã quá tự tin, đánh giá quá cao khả năng của mình, cứ nghĩ chỉ cần ông chủ nhà nghỉ ấy ra tòa làm chứng, Hàn Thuật thoát tội, Cát Niên cũng sẽ không rơi vào dòng xoáy. Bà nghĩ mọi thứ đều có thể bù đắp, đến lúc đó bà có thể nghĩ cách nào cho cô gái một khoản tiền, hoặc Hàn Thuật đã ửng cô như vậy, gạo cũng đã nấu thành cơm, thuận nước đẩy thuyền làm theo ý thằng bé cũng không phải là không thể. Kết quả, ai cũng không thể ngờ tới, bộ ngựa bắt ve chim sẽ trực sau, nhà họ Trần vì muốn bảo vệ con gái đã khiến bà chỉ còn biết câm lặng, dẫn đến kết cục cuối cùng không ai còn muốn nhắc lại.

Tạ Cát Niên ra tù, trong lòng hận bà, điều này Viện trưởng Thái có thể hiểu được, bà thừa nhận đó là lỗi của mình. Khi Cát Niên còn ở trong tù, bà cũng không chỉ một lần đưa ra đề nghị vào thăm, định đưa cô một khoản bồi thường kinh tế nhất định, nhưng Cát Niên không cho bà bất kỳ cơ hội nào, giờ Cát Niên xuất hiện theo cách này sao có thể không khiến Viện trưởng Thái sợ hãi, bà không nhìn thấu động cơ của Cát Niên, nhưng từ bộ dáng của Hàn Thuật, bà có thể đoán ra động cơ này sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ gì, hơn nữa còn liên lụy đến cả Đường Nghiệp.

Đường Nghiệp mặt lo lắng quỳ một chân bên mẹ kế, người chậm hiểu nhất cũng có thể nhận ra sự bất thường trong cuộc gặp mặt này, anh thận trọng hỏi: “Mọi người... quen nhau?”

Nhịp thở của Viện Trưởng Thái dần ổn định trở lại, biết mình không có bất trắc gì lớn, bà vẫy tay xua mấy nhân viên phục vụ đang định tiến lại hỏi han. Nhưng đối diện với nghi hoặc của Đường Nghiệp, bà không cách nào nói cho qua chuyện, lại cũng không thể giải thích, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cát Niên đứng đó người cứng đờ như một phiến đá hoa cương vô cảm, Hàn Thuật không nói lời nào, ánh mắt dán chặt vào cô. Đường Nghiệp đứng dậy, bắt lực giữa hai bàn tay, “Có ai nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?”

Viện trưởng Thái mặt trắng bệch im lặng, Hàn Thuật dường như không nghe thấy lời anh nói.

Hồi lâu, một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên phá vỡ cục diện bế tắc.

“Đúng vậy, em và kiểm sát viên, à không, Viện trưởng Thái có biết nhau, chuyện từ rất lâu rồi, năm đó Viện trưởng Thái đã giúp em một việc, mọi người đều không ngờ, thế giới này lại nhỏ vậy.” Cát Niên mỉm cười nói với Đường Nghiệp.

Đường Nghiệp có lẽ cũng không tin, anh đâu phải thằng ngốc, anh có thể nhận thấy vẻ khó xử sau khi nghe xong những lời đó của mẹ kế, nhưng không tin thì còn có thể thế nào, đây là người duy nhất hiện nay có thể đưa cho anh một lời giải thích. Anh chọn cách tin, chuyện sau này tính sau.

“Hóa ra là vậy, đúng là duyên phận. Cát Niên, đây là dì anh, sau khi bố anh qua đời, dì rất quan tâm tới anh. Còn Hàn Thuật chắc em cũng biết chứ?”

Hàn Thuật vẫn không nói gì, dường như run run cười một tiếng. Người Cát Niên cứng đờ.

Đường Nghiệp từ tốn kéo ghế cho Cát Niên, “Ngồi xuống trước đã.”

Cát Niên cẩn trọng ngồi xuống mép ghế như thể ngồi xuống bàn chông.

“Anh Hàn không ngồi sao?” Đường Nghiệp cười hỏi Hàn Thuật.

Viện trưởng Thái lúc này đã định thần lại, bà thở dài một tiếng, đưa tay kéo nhẹ vạt áo Hàn Thuật dưới bàn. Mọi người đã cùng hiệp lực duy trì lớp màng giả tạo mỏng như cánh gián này, bà cũng hà tất phải vộ vàng phá hỏng. Giờ bà chỉ muốn làm rõ, Tạ Cát Niên tìm tới Đường Nghiệp bằng cách nào, tình cảm của Đường Nghiệp đối với cô ta đã sâu đậm chưa, chân tướng đằng sau sự việc này liệu có làm hại đến Đường Nghiệp và Hàn Thuật.

Hàn Thuật mới đầu định mặc kệ, Cát Niên tránh nhìn thẳng vào mắt anh, cúi đầu vờ vờ chiếc khăn ăn trước mặt. Chạy thẳng ra cửa ư? Không được. Vì vậy anh thuyết phục bản thân ngồi xuống. Trong màn kịch hoang đường này cô cũng đóng một vai, vì vậy anh phải ở lại.

Đường Nghiệp nhìn quanh mọi người, “Một người bạn sống ở Pháp nói với tôi thế này, nếu như câu chuyện trong cuộc tụ họp bỗng nhiên bị ngắt quãng. Điều đó chứng tỏ thiên sứ đang bay qua.” Nói xong anh lại mỉm cười, “Chỗ này chính là nhà hàng người bạn đó kinh doanh, cô ấy đã giới thiệu với tôi món ăn Pháp ở đây làm rất ngon, do đầu bếp Pháp chính cống tự tay làm, chúng ta cùng thử xem sao.”

Kết thúc màn giới thiệu, anh ra ý cho nhân viên phục vụ đem thực đơn lại, Viện trưởng Thái đặt tay lên đầu gối Hàn Thuật, bà sợ Hàn Thuật khi đã bốc đồng lên không biết sẽ gây ra chuyện gì. Hàn Thuật nhớ lại, bao nhiêu năm trước, cũng chính bàn tay này đã ngăn anh lại, anh không còn phân biệt nổi bàn tay ấy ấm nóng hay lạnh giá, mẹ nuôi đã kéo anh lên từ vũng bùn hay vĩnh viễn đẩy anh xuống đó.

13. Quyển 2 - Chương 13

Chương 13 - Họ đều là Thượng đế

Giọng điệu của bọn họ sao giống nhau đến vậy, cô nói đi, tôi phải bồi thường cho cô thế nào? Như thế bọn họ là Thượng đế, bất cứ điều gì cũng có thể ban phát. Nếu như cô nói tôi không muốn gì cả, chỉ cần các người tránh xa tôi ra, liệu có ai tin không?

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn tròn, lúc trước Hàn Thuật và Đường Nghiệp đã người trái người phải ngồi bên Viện trưởng Thái, vị trí còn lại dành cho Cát Niên cũng chỉ có thể ngồi giữa hai người bọn họ. Hàn Thuật không nhớ nổi đã bao lâu anh chưa yên lặng ngồi kề sát cạnh cô thế này, có lẽ trước nay chưa từng có. Bàn tay anh chỉ cần khẽ đưa ra đã có thể chạm vào cô... Đúng rồi, cô đã từng cuộn tròn, yên lặng ngủ bên anh hệt như đứa trẻ nhỏ, anh cẩn trọng ôm lấy cô, e kẻ không đủ sát, không nghe thấy hơi thở của cô, lại e kẻ quá gần, làm cô giật mình tỉnh giấc. Mái tóc dài đen nhánh của cô cọ vào mặt anh ngứa ngứa, nhưng anh không dám động đậy. Bất kể đó là giấc mộng đẹp của anh hay cơn ác mộng đối với cô, tất cả đều không thể quay lại được nữa. Nhưng lúc này đây, anh vẫn chưa muốn tỉnh giấc.

Tạ Cát Niên hai tay cầm thực đơn, cúi đầu im lặng. Hàn Thuật có thể nhận ra, hôm nay cô trang điểm nhẹ, tuy không phải là vì anh, nhưng dường như anh hiểu được cảm giác rung động của Đường Nghiệp với tư cách là một người đàn ông. Cô như một bông hoa dại cô độc, từng cánh hoa đơn trắng muốt, nhụy hoa vàng mềm mại, thân dài mảnh mai với những chiếc lá thanh mảnh, run rẩy nở trong gió, đôi lúc bị đổ dạt nhưng không bao giờ cong gãy. Còn anh, với đôi tay luôn được bao bọc trong lồng kính, lại tùy tiện ngắt hoa, không biết rằng trên đó có gai, cũng không biết bông hoa sẽ vì thế mà tàn lụi. Vậy còn Đường Nghiệp, Đường Nghiệp là gì?

“Xúp măng tây, tôm bọc niềng non, sò tươi gan ngỗng bỏ lò.” Hàn Thuật gấp quyển thực đơn lại, anh cũng thường xuyên tới đây, chỉ cần liếc mắt qua một lượt đã gọi món xong, hoàn toàn không tốn công sức. Viện trưởng Thái bị cao huyết áp, gọi món cũng rất thanh đạm.

Cát Niên lại là người trước nay chưa từng đặt chân tới những chốn như thế này, cô lật thực đơn, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay gần như vùi vào cuốn thực đơn được in ấn tinh xảo.

May mà có Đường Nghiệp kịp thời nhẹ nhàng rút quyển thực đơn từ trong tay cô ra, nói nhỏ, “Anh rất thích xúp gà rau tươi, salad cá hồi bạc hà và bít tết bò sốt cam ở đây, hay là hôm nay em cũng thử khẩu vị của anh xem sao?”

Cát Niên lập tức như thoát khỏi gánh nặng, “Được ạ, vậy em gọi giống anh.”

Thời gian đợi thức ăn mang lên là khổ sở nhất, đầu Cát Niên dường như không ngước nổi lên một lần, mấy sợi tua rua ở khăn ăn bị cô làm cho rối tung cả. Khách trong nhà hàng gần như đã ngồi kín, trong tiếng nhạc chậm rãi có thể nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ và tiếng dao đĩa bằng kim loại va vào nhau, nhân viên phục vụ linh hoạt như những chú cá lượn đi lượn lại giữa bàn này với bàn khác.

Có tiếng thở của ai bên tai, nhanh gấp lại như thận trọng cố nén lại. Trong buổi tối khô ráo lạnh lẽo đường hoàng này, Cát Niên chợt nhớ lại đêm hôm đó, nửa đêm nóng ẩm và náo loạn, loạn y như mớ tua rua trong tay cô vậy, cô không muốn nhớ, lòng buồn đến khó chịu.

Không biết từ bao giờ, bên người nghệ sĩ kéo violon trên bục đã xuất hiện thêm một nữ ca sĩ tuổi tầm trung niên với vẻ từng trải, tay cầm micro đứng khoan thai, vừa cất giọng đã có chút hơi hướng của Thái Cẩm. Tiếng hát ấy như cứu rỗi những vị khách trong lòng đều đang có tâm sự riêng, là cái cố im lặng cho sự im lặng giữa họ.

Bài hát kinh điển “Ánh mắt em” đã hết, sau tiếng nhạc dạo dài du dương, giọng người ca sĩ cất lên trầm bổng: “Tuổi xuân đã đi không ngày trở lại, hình bóng cũng xa góc bể chân trời...”

Viện trưởng Thái cất lời đầu tiên sau sự xuất hiện của Cát Niên, bà gượng gạo cố dùng giọng sáo rỗng làm như không có chuyện gì xảy ra nói với Hàn Thuật: “Nghe kìa, đây chẳng phải bài con thích sao, hồi trước còn trơ mặt kiên quyết lấy bản nhạc cũ này từ nhà mẹ nuôi nữa...”

Hàn Thuật cố nhếch môi, miễn cưỡng đáp lại bà bằng một nụ cười nhưng không thành công, anh dứt khoát tiếp tục im lặng.

Bóng dáng em, vẫn như xưa, nổi tương tự tôi đã chôn sâu, em không cho tôi một lời thổ lộ, chỉ nhìn em... nhìn về phía em, tôi đã qua bao đêm xuân khổ đau...

Tiếng hát ủy mị khàn khàn mang chút chán chường mệt mỏi thật hợp tình hợp cảnh giữa nơi tình nhân hẹn hò này, Cát Niên quay nghiêng người, hình như nghe rất chăm chú.

Đường Nghiệp nhân cơ hội cúi đầu, không quá kè sát cô, nhưng tư thế nói thầm bên tai rõ ràng mang chút thân mật.

“Em cũng thích à? Anh có một người bạn cũng rất thích bài hát của Thái Cẩm.”

“Thật ư?” Cát Niên cười nhẹ.

Nhân viên phục vụ cuối cùng cũng đem thức ăn lên. Trình tự món ăn Pháp là phức tạp nhất, Cát Niên nhìn đồng dao nĩa bày kín mít trước mặt mà đầu lại căng ra, may có Đường Nghiệp thao tác chậm rãi, cô cẩn trọng làm theo, có gì học nấy. Cúi đầu dùng bữa trở thành việc quan trọng nhất và cũng là việc duy nhất bốn người có thể làm lúc này.

Cát Niên tuy sáng dạ, nhìn Đường Nghiệp cũng bắt chước được giống vài phần, nhưng trong một thời gian ngắn khó có thể sử dụng thành thạo bộ đồ ăn lạ lẫm. Đường Nghiệp vì quan tâm tới khẩu vị của cô, sợ cô không thích thức ăn sống nên đã đổi bít tết bò của cô thành chín kỹ, miếng thịt không còn thấy những đường vân máu nữa nhưng lại trở nên khó cắt. Cát Niên tay cầm dao đĩa vốn đã gượng gạo, giữa miếng bít tết lại chời ra một cục xương trơn trợt, cô thực sự không biết bắt tay thế nào, chỉ đành cầm đầu vào cắt, vát vả đến toát mồ hôi trán.

Đường Nghiệp cũng nhìn ra tình cảnh này, tuy có chút sốt ruột nhưng trong lòng vẫn không thấy phiền, đối với anh, không dùng quen bộ đồ ăn Tây chẳng phải tội lỗi gì. Sợ càng khiến Cát Niên lúng túng, anh không nói lời nào mà chỉ rót thêm cho cô ít rượu vang.

Viện trưởng Thái im lặng ngồi tại chỗ âm thầm quan sát Cát Niên, Đường Nghiệp đối với cô ta thật không tệ, bà cúi đầu chăm chú ăn đĩa salad rau của mình, nếu như kẻ đến đã mang ý thù, cái gì phải tới sớm muộn cũng sẽ tới.

Người khó chịu nhất là Hàn Thuật, anh vốn đã nôn nao không yên, đang phải cố gắng tự kiềm chế mình, nhưng đồ ăn của Cát Niên cắt mãi vẫn không xong, tiếng dao đĩa bằng kim loại chóc lại va vào đĩa sứ, tiếng động này đối với người khác thì yếu ớt, nhưng truyền tới tai Hàn Thuật, từng tiếng từng tiếng, lách cách lách cách, khiến lòng anh rối như tơ vò.

Anh cảm giác như thứ đang nằm trên đĩa kia không còn là miếng thịt bò mà là anh, là Hàn Thuật, từng nhát dao lẳng trì giầy vò anh mãi không thôi.

Cát Niên dường như sắp bỏ cuộc không chiến đấu nổi với miếng bít tết nữa, càng cưỡng lại càng sai, cuối cùng chiếc đĩa trơn trượt một cái trên đĩa, khuỷa tay cô cũng theo đó trượt sang một bên, vô tình đập ngay vào cánh tay Hàn Thuật đang ngồi bên trái. Chỉ một va chạm có biên độ không lớn là vậy, dù cô không ngẩng đầu lên cũng biết ba người đang ngồi trước mặt đều đã lập tức dừng hết mọi động tác trên tay.

Đường Nghiệp liền nâng ly rượu, nói lớn: “Suýt chút nữa quên mất, chúng ta ít nhất cũng nên uống một ly chứ, vì đêm Giáng sinh, vì duyên phận đã đưa bốn người chúng ta cùng ngồi tại đây hôm nay.”

Cát Niên ngáp ngừng hồi lâu, cũng đưa ly lên theo, cô đã nhận lời Đường Nghiệp, không thể để anh khó xử được.

Viện trưởng Thái trong lòng rối bời nhưng cũng cười một tiếng với Đường Nghiệp, “Nghiệp, tuy chỉ là mẹ kế của con nhưng mẹ vẫn luôn mong con sống tốt.” Nói xong, bà cũng nâng ly, yên lặng đợi Hàn Thuật tay vẫn đang cầm muống bất động, bà lại thăm kéo vạt áo Hàn Thuật.

Hàn Thuật đã đặt bộ đồ ăn của mình xuống, nhưng tay không hướng về phía ly mà đưa thẳng ra phía trước ngực Cát Niên. Cát Niên kinh hãi, giật thót mình vội thụt người lại phía sau, không biết rốt cuộc anh muốn làm gì. Đường Nghiệp cũng nhanh chóng đặt ly xuống.

Không ai ngờ tới, thứ Hàn Thuật nhắm tới lại là bộ đồ ăn trước mặt Cát Niên, anh không nói không rằng lấy đĩa thức ăn của cô đem về phía mình, lẳng lặng vô cảm cầm con dao trong tay cắt miếng bít tết thuộc về Cát Niên ra từng miếng nhỏ trước vẻ mặt kinh ngạc của ba người còn lại.

Cát Niên hoảng sợ đến quên luôn tiếp theo nên phản ứng thế nào, Đường Nghiệp và Viện trưởng Thái cũng sững người ra, trong khoảnh khắc hoàn toàn không ai nói gì, cũng không ai ngăn cản, cứ như vậy để Hàn Thuật gọn gàng xẻ miếng bít tết phiến hà ấy ra thành nhiều phần.

Khi cục xương nằm ngay giữa miếng bít tết được loại bỏ một cách hoàn mỹ, dường như cũng là lúc Hàn Thuật lần đầu tiên thở phào nhẹ nhõm trong buổi tối hôm nay, tiếp đó anh làm như không có chuyện gì, đặt đĩa thức ăn trả lại cho chủ cũ.

Cát Niên đã kinh ngạc đến đờ đẫn, nào còn biết đặt dao đĩa xuống nhận đĩa thức ăn. Đúng lúc đó một nhân viên phục vụ không biết chuyện đi tới bên bàn, lấy ra một bông hồng từ chiếc làn mây trên tay, đưa lại trước mặt Hàn Thuật, “Thưa ngài, đây là món quà nhỏ của nhà hàng chúng tôi tối nay, mỗi cặp tình nhân đều được gửi tới một bông hồng Pháp, dành tặng cho người bạn gái mà ngài yêu thương.”

Cũng không thể trách người nhân viên này đường đột, lúc anh ta đi lại vừa vặn nhìn thấy Hàn Thuật đem chiếc đĩa trước mặt đưa sang cho Cát Niên, miếng thịt trên đĩa đã được cắt ra thành nhiều miếng nhỏ, tuy không phù hợp với lễ nghi dùng đồ Tây, nhưng hành động như vậy chỉ có thể xảy ra giữa những người thân thiết.

Đường Nghiệp ho một tiếng, rõ ràng rất bất lực trước sự nhầm lẫn của nhân viên phục vụ. Cánh tay người nhân viên chắn giữa Cát Niên và Hàn Thuật, Cát Niên giơ tay lau mồ hôi trên trán, lắp bắp nói, “Không... không phải... tôi...”

Hàn Thuật cúi đầu hồi lâu, bỗng ngẩng mặt lên đưa tay định lấy bông hoa. Tay anh nắm quá chặt, chiếc gai còn chưa được loại bỏ hết trên cành hoa bất ngờ đâm vào tay anh, anh kêu khê một tiếng. Cát Niên cũng run run, mắt nhìn giọt máu đang ứa ra trên tay anh.

Nhân viên phục vụ lóng ngóng xin lỗi. Đường Nghiệp đột nhiên đứng dậy, giọng khách khí nói với những người đang ngồi: “Xin lỗi, tôi đi rửa tay một chút.”

Anh đặt khăn ăn xuống liền đi thẳng về phía phòng vệ sinh, ánh mắt Cát Niên nhìn theo hướng anh đi. Cô có nên đi luôn cùng anh? Nhưng anh vào phòng vệ sinh nam, cô đi theo làm gì?

Tốt rồi, giờ chỉ còn lại ba người quen cũ, Hàn Thuật nhìn vết thương trên tay không nói, Viện trưởng Thái chậm rãi lau khô miệng, ngồi ngay người.

“Cát Niên, chúng ta nói thẳng cho rõ ràng được không? Tôi có lỗi với cháu, tất cả đều là lỗi của tôi, không liên quan đến Hàn Thuật và Đường Nghiệp, cháu cứ nhắm vào tôi là được rồi. Trong ký ức của tôi, cháu là một cô gái lương thiện, giờ cháu muốn thế nào thì nói thẳng, không cần thiết phải làm hại đến người vô tội.”

Giọng viện trưởng Thái vẫn nhẹ nhàng hiền từ, như một bậc bề trên tâm giao, giọng nói này Cát Niên không phải chưa từng nghe qua, nhưng cô đã xác định sự hiền từ này hoàn toàn không phải vì cô. Người ta đã nói thẳng vậy, cô cũng cảm thấy thoải mái hơn chút. Cát Niên cười nói: “Cháu hoàn toàn chẳng phải cô gái lương thiện gì. Viện trưởng Thái cao quý hay quên chứ người lương thiện sao có thể ở trong tù mấy năm được?”

Mấy lời Cát Niên nói rất nhỏ nhẹ, không chút hùng hổ hăm dọa, nhưng đối với Viện trưởng Thái lại là một cái tát thẳng mặt. Bà không còn màng tới sách lược lẫn đồng mạng che mặt ôn hòa tình cảm ấy nữa. Bà có sở trường làm công tác tư tưởng, nói chuyện đạo đức đều rất tự nhiên, không một kẻ hở, nhưng trước mặt Tạ Cát Niên, mấy thứ đạo lý đó càng nói càng thấy giả dối. Bà thở dài một tiếng: “Cháu không làm mẹ, nhưng tôi hy vọng cháu hiểu được tấm lòng một người mẹ, tôi không cố tình làm hại đến cháu, cháu cứ nói đi, tôi phải làm gì mới có thể bồi thường cho cháu?”

Không hổ là mẹ nuôi con nuôi. Cát Niên thầm nghĩ, giọng điệu của bọn họ sao giống nhau đến vậy, cô nói đi, tôi phải bồi thường cho cô như thế nào? Như thể bọn họ là Thượng đế, bất cứ điều gì cũng có thể ban phát. Nếu như cô nói tôi không muốn gì cả, chỉ cần các người tránh xa tôi ra, liệu có ai tin không?

Mấy sợi tua rua trên chiếc khăn ăn lại lần nữa bị Cát Niên quán chặt vào ngón tay, cô nói rất chậm, như vậy mới có thể khiến từng câu từng từ của một người không quen nói những lời độc địa theo kịp suy nghĩ trong đầu.

“Viện trưởng Thái muốn bồi thường cho cháu, vậy là thừa nhận đã mắc nợ cháu, cô mắc nợ cháu cái gì đây? Tiền, không có. Công lý? Sao có thể chứ, cháu ở trong tù cũng thường xem báo, sự tích về nhân viên tư pháp mười tốt của toàn tỉnh cũng đã được đọc qua...”

Những lời này đối với Viện trưởng Thái là một đòn công kích không che đậy, sự nhẫn nại cuối cùng cũng đến giới hạn, bà đứng phắt dậy, nói gấp: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Viện trưởng Thái cho rằng cháu nên thế nào?”

“Tránh xa Hàn Thuật và Đường Nghiệp ra!”

Cát Niên sững người cười, “Cái này còn phải xem bọn họ có chịu hay không.”

“Cô...”

Đường Nghiệp từ phòng vệ sinh bước ra, Viện trưởng Thái cũng kịp giữ lại những lời trong miệng. Đường Nghiệp trở lại chỗ ngồi, nhận thấy biểu hiện khác thường của cả ba người, lại cả chiếc ghế bị xô lệch phía sau mẹ kế, anh hít một hơi dài rồi hỏi: “Dì, lại sao thế ạ?”

Viện trưởng Thái nhìn vẻ hững hờ của Cát Niên, dứt khoát nói hết suy nghĩ của mình, “Nghiệp, dì tuy mong con sớm yên bề gia thất, nhưng con cũng phải biết cẩn trọng mà nhìn người, con biết cô ta là người thế nào không? Cô ta có quá khứ thế nào? Tiếp cận con với mục đích gì, con đã từng nghĩ qua chưa? Con quá thật thà bị người ta lợi dụng cũng không biết!”

“Vậy dì nói con nghe, cô ấy là người thế nào?”

Viện trưởng Thái cười nhạt một tiếng, “Con cùng với một đứa trộm...”

“Mẹ nuôi!” Hàn Thuật vẫn im lặng này giờ cuối cùng cũng phải lớn tiếng chen ngang. Đến anh cũng không ngờ tới mẹ nuôi có thể nói ra những lời như vậy. Nhưng, mẹ nuôi thực chất cũng chỉ là muốn bảo vệ anh và Đường Nghiệp. Rốt cuộc có bao nhiêu điều ác đã bắt nguồn từ cái thiện trên một phương diện nào đấy?

Đường Nghiệp lấy khăn giấy lau tay rồi đặt xuống, anh nhìn chiếc bàn, “Đồ ăn tối nay thực sự rất ngon, nhưng con thấy chúng ta đều không còn cách nào ăn tiếp được rồi. Đã vậy...” Anh vẫy tay ra hiệu gọi nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ bước vội lại, Viện trưởng Thái lòng đau tê tái, vịn hai tay lên bàn, chống thẳng người dậy, “Dì chỉ là muốn tốt cho con, cô ta có gì đáng để con phải làm như vậy, hai con đều thế, rốt cuộc là trúng phải thứ bùa mê gì?”

Từ khi nghe thấy ba từ “đứa trộm cướp” Viện trưởng Thái còn chưa kịp nói hết Cát Niên đã chỉ im lặng ngồi một chỗ, khóe miệng hơi nhếch cười, vừa thê lương, vừa mang ý mỉa mai. Cô đã quá quen thuộc với ba từ đó, và có lẽ chúng sẽ còn theo cô đến hết cuộc đời.

Đường Nghiệp nhanh chóng rút từ trong ví ra vài tờ tiền giấy, nhét vào tay nhân viên phục vụ, “Không cần trả lại.” Nói xong, anh một tay kéo Cát Niên đứng dậy, “Dì, con biết dì tốt với con, nhưng đừng như vậy có được không? Con và Cát Niên đi trước đã, nếu hai người vẫn còn tâm trạng thì cứ ở lại từ từ thưởng thức.”

Cát Niên không ngờ Đường Nghiệp lại phản ứng như vậy nhưng cũng thuận theo anh đứng lên khỏi ghế. Thấy hai người sắp rời đi, Hàn Thuật trước sau vẫn lãnh đạm ngồi một bên lập tức nắm chặt lấy cánh tay còn lại của cô.

“Đừng đi! Đừng đi...” Nếu như câu trước mang giọng thô bạo cùng đường, thì câu thứ hai còn lại hoàn toàn chỉ là lời van nài.

Tay cả hai người đều nắm rất chặt, Cát Niên hoang đường nhớ tới thím Tường Lâm chỉ lo sau khi chết bị xẻ thành hai nửa, cô cũng không cố giằng, xem bọn họ có thể kéo cô ra thành thế nào?

“Tôi nghĩ, nếu như anh muốn giữ cô ấy lại thì vẫn còn thiếu một chữ ‘xin’.” Đường Nghiệp nói với Hàn Thuật.

Hàn Thuật đứng đưng nhìn Đường Nghiệp, tay vẫn không rời lỏng mà tách ngón tay Đường Nghiệp ra khỏi người Cát Niên, nói giọng thành khẩn.

“Đừng nói là một chữ ‘xin’, dù bảo tôi quỳ xuống xin cô ấy cũng không sao cả. Nhưng đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, không liên quan gì đến anh, thật vậy.”

14. Quyển 2 - Chương 14

Chương 14 - Tha cho anh, cũng là tha cho tôi

Các người đều không quan trọng đến vậy, trên thực tế là chúng tôi, là tôi và Vu Vũ đã tự đi đến bước đường ngày hôm nay, cứ coi như không có các người, lẽ nào tôi và anh ấy sẽ có thể hạnh phúc mãi mãi hay sao?

Hàn Thuật gạt tay Đường Nghiệp, lúc này không ít khách khứa đang dùng bữa trong không khí lãng mạn của nhà hàng đã nhìn về phía họ, hai nhân viên phục vụ đi qua chỗ ba người cũng dừng bước, mắt nhìn nhau cúi đầu thẳm thì.

Đường Nghiệp tuyệt đối không phải người có thể bỏ ngoài tai những lời xì xào của người khác, tính cách và nền giáo dục anh được nhận hiêm khi cho phép anh làm những việc vượt khỏi quỹ đạo. Tạ Cát Niên và Hàn Thuật, một người là “bạn gái” hôm nay anh mời đến, một người vừa là con nuôi của mẹ kế anh, vừa có khá nhiều vướng mắc với anh trong công việc. Dù có là người thiếu nhạy bén đến đâu cũng có thể nhìn ra cơn sóng ngầm đang cuộn trào giữa hai người này. Cát Niên là do anh đưa tới, anh vốn có nghĩa vụ đưa cô rời khỏi nơi đây ổn thỏa, nhưng tình cảnh trước mắt khiến Đường Nghiệp nghi ngờ tính sáng suốt của mình nếu còn tiếp tục nhúng tay vào.

Hàn Thuật nói đây là chuyện “giữa hai người bọn họ”, quăng một câu lạnh lùng như vậy xong, mắt anh ta không rời khỏi Tạ Cát Niên, còn Cát Niên từ đầu tới cuối chỉ im lặng cúi đầu.

Đường Nghiệp nhỏ giọng hỏi: “Cát Niên, em vẫn ổn chứ?”

Cát Niên nhếch môi cười chua chát, không trả lời.

Đường Nghiệp buông tay, “Xe anh đỗ hơi xa, anh xuống trước lấy xe.” Anh vỗ nhẹ cánh tay Cát Niên trước lúc rời đi, dịu dàng nói: “Anh đợi em trước ngã rẽ.”

Đến khi bóng Đường Nghiệp mất hút sau cánh cửa, Hàn Thuật mới rời nhẹ tay ra một chút, anh bắt giác lo mình nắm quá chặt làm đau cô mà không hay. Nhưng cô trước sau đều không kêu một tiếng, lông mày cũng không nhíu lại, từ trước tới nay anh luôn không sao hiểu thấu cảm giác của cô, ngay đến cô đau hay không cũng chỉ dựa vào suy đoán của bản thân.

Dường như Hàn Thuật cũng ý thức thấy mình đang trở thành tiêu điểm ánh nhìn của mọi người, đặt biệt là Viện trưởng Thái vẫn đang cô độc ngồi nguyên tại chỗ lạnh lùng quan sát, anh nói: “Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện được không?”

Không biết Cát Niên đang nghĩ gì, cô dờ dẩn như mất hồn, bỏ ngoài tai mọi chuyện.

Hàn Thuật bất đắc dĩ nắm nguyên cánh tay cô kéo ra cửa, Cát Niên như con rối bị giật dây, lếch thếch đi theo anh.

Mãi tới vỉa hè đi bộ gần cửa Tả Ngạn anh mới dừng lại, do dự buông tay, chỉ sợ cô quay đầu chạy mất.

Con đường hút gió, khác hẳn với không khí ẩm áp như mùa xuân bên trong nhà hàng. Cát Niên mặc một chiếc áo khoác màu ghi, cổ áo không khép kín, vừa đứng lại đã cảm nhận được cơn gió lạnh thấu xương tràn xuống từ cổ, cô run run khoanh tay trước ngực.

Hàn Thuật thấy vậy liền vội vàng cởi áo khoác định choàng lên vai cô nhưng bị cô ngăn lại.

“Không cần đâu.” Giọng Cát Niên lộ vẻ chán chường mệt mỏi, “Làm loạn đủ rồi chứ, Hàn Thuật.”

Đây là câu đầu tiên Cát Niên nói với anh sau lần chạm mặt vô tình này.

Hàn Thuật chậm chạp hạ cánh tay đang cầm áo khoác xuống, lời nói lạnh buốt hơn cả gió đêm trong nháy mắt làm máu trong huyết quản anh đóng băng.

Anh khoác chiếc áo lên tay, nhìn ông già Noel được dùng để mời chào khách trước cửa hàng thời trang, anh bỗng cảm thấy mình thật giống chú hề đáng thương trước mặt cô.

Anh bật cười, bắt đầu kiểu tự trào quen thuộc, “Thật không hiểu sao lúc nào anh cũng sừng sững xuất hiện trước mặt em với cái bộ dạng xán lạn ngớ ngẩn này.”

Cát Niên không cười, anh cũng không ngạc nhiên. Hàn Thuật gượng cười, tự đẩy mình đến cực điểm của sự khó chịu, cuối cùng anh chọn cách không làm khó mình nữa, giải thoát cho đôi môi đang diễn đến cứng đờ.

“Vừa rồi điều anh nói với Đường Nghiệp không phải chỉ nói chơi thôi đâu, muốn anh quỳ xuống xin em cũng không sao cả, chỉ cần chúng ta có thể nói chuyện, chỉ cần khiến em có thể thấy dễ chịu hơn... cần anh quỳ xuống xin em không?” Anh níu lấy hai bàn tay lạnh như băng của Cát Niên.

Trong cơn gió lạnh, hai người không ai có thể sưởi ấm ai.

Cát Niên cảm thấy quá đổi hoang đường, cô sợ Hàn Thuật bốc đồng lên nói được là làm được, vội vàng giật tay ra lùi lại vài bước, “Đừng, đợi tôi đi rồi anh muốn quỳ ai thì quỳ, có quỳ thế nào cũng mặc anh.”

“Vậy em nói một câu xem, anh phải làm thế nào mới được đây?”

Đừng nói đến chuyện trở thành kẻ hề được mọi người yêu mến, ngay đến hạ màn anh còn không biết làm sao. Trong ấn tượng của Cát Niên, Hàn Thuật là người tự tin đầy mình, thêm chút ngạo nghễ không sợ trời đất, lòng tự tôn của anh quá cao, tính khách khí thường ngày cũng luôn là kẻ trên dành cho kẻ dưới. Vậy mà lúc này đây, anh như một đứa trẻ cứ đi, đi mãi mà không tìm thấy nhà, chỉ một giây trước khi trời tối bỗng kinh hoàng nhận ra trước mặt không có nổi một con đường.

Cát Niên hoàn toàn không phải là người phụ nữ có trái tim sắt đá, thừa nhận rằng cô không quên nổi chuyện cũ, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ trừng phạt Hàn Thuật sẽ khiến cô vui hơn một chút. Bởi vì cô và Hàn Thuật là hai người riêng rẽ, Hàn Thuật có nỗi khổ của Hàn Thuật, Tạ Cát Niên có nỗi khổ của Tạ Cát Niên, tầng của người này không có nghĩa là giảm của người kia, hà tất phải làm vậy?

“Tôi từng nói tôi tha thứ cho anh cũng không phải chỉ nói chơi. Anh thực sự không cần làm thế này, Hàn Thuật, anh sống cuộc sống của anh, để tôi sống cuộc sống của tôi, thu xếp như vậy là cách tốt nhất cho cả hai chúng ta.”

Nhưng, một lời tha thứ từ miệng Cát Niên không phải sự khoan dung Hàn Thuật cần, cũng không thể cứu rỗi anh khỏi cơn ác mộng hàng đêm. Anh thốt ra câu hỏi đã quẩn quanh trong lòng anh suốt mười một năm nay, “Nếu như người ngã xuống chết hôm đó là anh, liệu mọi người có dễ chịu hơn chút không?”

Anh vẫn không dám hỏi nếu như người chết là anh, liệu cô có thể quên hết mọi lỗi lầm, chỉ nhớ những điểm tốt của anh hay không? Nhưng trong lòng Cát Niên liệu có khái niệm “tốt” về anh? Không ư? Vậy cũng không sao, chỉ cần cô nhớ tới anh là được. Nếu như anh chết, liệu cô có còn nhớ tới anh?

Cát Niên quay mặt nhìn những chiếc xe đang xé gió chạy trên đường cái, ánh đèn màu lễ hội cùng khung tử kính sáng trưng đẹp để phản chiếu sắc mặt cô xanh xao, anh nhắc đến từ “chết” nghe mà kinh hãi, ép cô nhớ lại sự chia cắt người sống kẻ chết khi đó. Nếu như người chết là Hàn Thuật... Trên đời này có nếu như ư? Anh có thể sửa lại số mệnh? Anh có thể đổi lại Tiểu hòa thượng của cô?

“Hàn Thuật thật ra anh vẫn không hiểu, một thời gian dài tôi cũng không hiểu nổi, vì vậy tôi còn buồn hơn anh rất nhiều, trách số mệnh quá bất công với tôi. Đứng trước tòa án nghe phán quyết, tôi chỉ mong cả lũ các người kéo nhau xuống địa ngục, rồi sẽ không có nỗi cái chết nhẹ nhàng... Nhưng giờ tôi không còn hận anh như vậy nữa, biết vì sao không? Vì trong suốt mười một năm qua cuối cùng tôi cũng hiểu ra một chuyện. Anh cho rằng anh là tên đầu sỏ gây tội, thực ra không phải, mẹ nuôi anh cũng không phải, thậm chí Trần Khiết Khiết và bố mẹ cô ta, ông chủ nhà nghỉ, cả Lâm Hằng Quý, cũng đều không phải... Các người đều không quan trọng đến vậy, trên thực tế là chúng tôi, là tôi và Vu Vũ đã tự đi đến bước đường ngày hôm nay, cứ coi như không có các người, lẽ nào tôi và anh ấy sẽ có thể mãi mãi hạnh phúc bên nhau sao?”

Nói xong những lời này, Cát Niên khóc, cô khóc trước mặt Hàn Thuật. Bao nhiêu năm rồi, cô rất ít khi nhìn thẳng vào những giọt nước mắt của mình. Mỗi ngày hôm nay đều không phải do vô số những ngày hôm qua tích lũy lại ư? Cô cùng Vu Vũ từng bước bước qua tuổi thanh xuân, lẽ nào hai người họ không có gì sai? Nếu như cô không nhất gan cổ chấp như vậy, nếu như Vu Vũ không bốc đồng nông cạn như vậy, nếu như bọn họ không quá khao khát thứ tình yêu không đúng đắn ấy, nếu như bọn họ tin mình là bướm bướm chứ không phải những con sâu bướm, nếu vậy tấn bi kịch này liệu có thể sửa lại? Có thể có rất nhiều khả năng, nhưng không bao giờ có “nếu như.”

Cũng như những gì cô đã nói với Hàn Thuật, trên đời làm gì có nếu như. Những người có trong “nếu như” không phải Vu Vũ và Cát Niên. Thế giới này hiện thực là vậy, còn họ vẫn cứ quá đổi ngây thơ. Cát Niên muốn tự gạt mình biết bao nhiêu, muốn mình tin, suýt chút nữa, chỉ suýt chút nữa thôi, không có Hàn Thuật, không có Trần Khiết Khiết, không có những người không đáng có, cô và Vu Vũ sẽ có thể mãi mãi không chia lìa. Nhưng đó chỉ có thể là thế giới tưởng tượng trong mơ. Hai con sâu bướm dưới lớp đất sâu, một con chỉ muốn lặng lẽ dựa dẫm trong bóng tối tĩnh mịch, một con lại cuồng nhiệt vươn tới một thế giới khác. Có lẽ ngay từ đầu ông trời đã định một con quay đầu không thấy bờ, một con phải bốn ba bích hải trong bóng tối; còn cây lựu trong nghĩa trang liệt sỹ và cây tỷ bà trong vườn, vẫn mãi tương vọng, chỉ đến thế mà thôi.

Hàn Thuật không dự liệu tới những giọt nước mắt của Cát Niên, anh định đưa tay ra lau, nhưng lại không dám, cũng như anh sợ Cát Niên hận anh, lại cũng sợ cô không hận anh.

Lời Hàn Thuật thống thiết, “Anh chỉ muốn một cơ hội bù đắp cho em cũng khó vậy sao?”

Cát Niên vừa khóc vừa nói: “Anh có thể cho tôi cái gì? Mười một năm rồi, không phải tôi vẫn sống tốt đấy thôi? Nếu như anh thật sự thấy có lỗi với tôi thì nên mong cho tôi hạnh phúc, sao phải khổ sở phá đám quan hệ giữa tôi và Đường Nghiệp. Lẽ nào anh cho rằng hạnh phúc của tôi chỉ có thể dựa vào sự bù đắp của anh hay sao?”

Hàn Thuật lập tức cứng họng, anh vẫn luôn tự nhủ, chỉ có đối tốt với cô một chút mới có thể bù đắp lại những lỗi lầm của mình năm đó, anh cứ đâm đầu theo suy nghĩ ấy, nhưng Tạ Cát Niên chỉ nói một lời đã làm thức tỉnh người trong cơn mê.

Lẽ nào hạnh phúc của tôi chỉ có thể dựa vào sự bù đắp của anh?

Tiếng còi ô tô vang lên gần gũi, Cát Niên và Hàn Thuật nghe tiếng đều nhìn sang, xe Đường Nghiệp đã đỗ bên kia đường.

Cát Niên vội vàng quệt nước mắt còn vương trên mặt, “Tôi phải đi đây.”

Hàn Thuật nhớ lại câu nói đùa của mẹ nuôi lúc trước, đúng vậy, Đường Nghiệp có điểm nào thua anh? Trên bàn ăn hai người họ tâm đầu ý hợp thân thiết biết bao, vì sao trước nay anh chưa từng nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp của Cát Niên cũng có thể do một người đàn ông khác đem lại?

Cát Niên lấy hết sức giằng cánh tay đang bị Hàn Thuật nắm chặt, tiếng còi lại lần nữa vang lên, có lẽ Đường Nghiệp đã quan sát thấy tình cảnh khó khăn của Cát Niên, anh lo lắng mở cửa xe bước ra. Hàn Thuật trong lòng rối bời, thứ “bù đắp” duy nhất mà anh có thể cho cô đã trở nên nhợt nhạt cực độ, anh không biết mình còn có thể làm gì. Trong tình cảnh cấp bách, anh càng nắm chặt lấy tay Cát Niên, kéo cô lại một cách vô ích.

“Em nghe anh nói đã, hãy nghe anh nói đã...”

Dòng xe tấp nập nhất thời cản lại bước chân của Đường Nghiệp đang băng qua đường.

Bàn tay ướt đẫm mồ hôi của anh khiến cô quên đi giá lạnh.

Lúc này, Cát Niên cũng đã bình tĩnh trở lại, cô nhìn trân trân Hàn Thuật

“Được, anh nói đi...”

Hàn Thuật định mở miệng nói nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không biết nói gì. Anh nên nói gì? Trước một người con gái như Tạ Cát Niên, mọi khả năng anh có thể nói ra đều đã bị cô chặn lại ngay từ lúc bắt đầu.

Cô im lặng đứng đó, cho anh thời gian để bộc bạch mọi thứ, để anh không còn cách nào oán hận cô.

Nói đi, Hàn Thuật.

Đường Nghiệp cuối cùng cũng lách qua được hàng xe sin sít chạy lại.

Nói đi, nói đi, mà định nói điều gì?

Rốt cuộc muốn nói điều gì?

Người đàn ông kia từng bước tiến lại gần.

Người khéo ăn khéo nói như Hàn Thuật lần đầu tiên hận ngôn từ kém cỏi của mình.

Lần này, đến lượt Cát Niên tách từng ngón tay Hàn Thuật đang giữ chặt cô.

Mắt cô hơi đỏ, đó là dấu vết của những giọt nước mắt khi này.

Cuối cùng, cánh tay của Cát Niên cũng được trở lại tự do, cô nói: “Hàn Thuật, anh hãy tha ình, cũng là tha cho tôi.”

Cát Niên quay đầu bước lại phía Đường Nghiệp đang ngập ngừng tiến về phía hai người.

“Xin lỗi anh.” Cát Niên ý thức được cặp mắt đỏ hoe vì khóc của mình đã thu hút sự chú ý của Đường Nghiệp, bèn quay đầu đi chỗ khác, nói khẽ.

Đường Nghiệp chỉ cười, lấy tay khoác vai cô băng qua đường, trước khi lên xe, anh còn quay lại nhìn về phía Hàn Thuật, trong đêm mùa đông se lạnh, một người vui vẻ hoạt bát như Hàn Thuật tay vắt áo khoác, đứng cô độc như cây đèn đường.

Cát Niên ngồi bên ghế phụ lái, nghe tiếng anh khởi động xe, im lặng hồi lâu mới nói: “Xin lỗi anh, tôi làm bữa tối hôm nay bung bét hết cả rồi.”

Đường Nghiệp tập trung nhìn đường phía trước, lúc lâu sau mới đáp: “Sao lại nghĩ thế chứ, em không làm sai gì cả.”

Cát Niên nhìn chăm chăm vào ngón tay mình, “Tôi là người đã từng ngồi tù.”

Đường Nghiệp quay sang nhìn cô, bắt chước cách nói đơn thuần ấy, “Tôi là người yêu đàn ông.”

Nói xong cả hai người đều cùng im lặng, lúc sau Cát Niên mới cười khan vài tiếng. Đường Nghiệp ngây người, rồi cũng cười phá theo. Với màn tự giới thiệu hoang đường vừa rồi, hai người như làm quen lại lần nữa.

“Em có cần về ngay không?” Đường Nghiệp hỏi Cát Niên.

Cát Niên lắc đầu, hôm nay Phi Minh ở lại trường nên cô cũng không cần vội về nhà.

“Tối nay chỗ nào cũng đông, hay là chúng ta tới một nơi yên tĩnh chút.”

Chiếc xe đưa hai người thẳng tiến ra ngoại ô, từ radio vang lên những bản nhạc Giáng sinh vui tươi. Nơi Đường Nghiệp đưa Cát Niên đến hoàn toàn không đẹp, bốn bề đều là công trường đang thi công, anh dừng xe bên một ao bùn nhỏ.

Đường Nghiệp dường như cũng hơi bất ngờ, “Lần trước tới đây nước dưới ao vẫn rất trong xanh, còn có rất nhiều cá nữa.”

Cát Niên nhìn quanh, dần dần cảm thấy quen thuộc, cô đã hơi hiểu ra.

“Đây chính là ‘Vọng Hà đình Đại Thử đối phong miên’ phải không?”

Đường Nghiệp bật cười, “Nói chuyện với em thật đỡ tốn hơi. Đúng vậy, trước đây tôi thường đến đây câu cá... đương nhiên không phải đến một mình...” Anh biết Cát Niên có thể hiểu, cũng không giải thích gì thêm, nói tiếp, “Chẳng bao lâu nữa chỗ này sẽ trở thành một khu resort suối nước nóng.”

“Nơi này sao?” Cát Niên cũng hơi kinh ngạc, vùng này cô không xa lạ gì, đi thêm hai cây số nữa cũng sẽ có một con sông, qua con sông sẽ là một ngôi miếu nhỏ, trước đây cô từng cùng Vu Vũ tới đây xin thẻ, mà không, phải là trộm thẻ. Lúc đó, vùng lân cận này vẫn còn rất hoang vắng. “Vật thị nhân phi” cũng không đủ để hình dung sự biến đổi này, đến cả thành phố cũng theo đó mà thay đổi hình dạng.

Đường Nghiệp gật đầu, “Cả khoảnh đất này là dự án do tôi đề xuất.” Anh nói rồi lại bật cười. “Vốn định đưa em đến thử vị câu đêm, đồ câu tôi cũng đã mang theo, nhưng xem ra không có cá rồi. Nhưng đã đến đây rồi, hít thở chút không khí trong lành, ngắm trăng ngắm sao cũng tốt.”

Anh ngã ghế ra sau, ngắm nhìn bầu trời đêm qua lớp kính chắn gió. Thấy Cát Niên ngồi ngẩn người, anh bèn giúp cô ngã ghế, ra ý bảo cô nằm xuống.

Tư thế ngã người thế này khiến Cát Niên lúc đầu còn có chút không tự nhiên, cô tập trung nhìn chăm chăm vào màn đêm ngoài cửa kính, nhìn hoài rồi bật cười, làm gì có ngôi sao nào, trên trời chẳng có gì khác ngoài những đám mây lúc ẩn lúc hiện.

Đường Nghiệp ngại ngùng giải thích: “Lần trước tôi tới có rất nhiều sao... có lẽ tôi là người cổ hủ không còn thuốc chữa mất rồi.”

Cát Niên nhắm mắt nói: “Không đâu, tôi nhìn thấy rất rất nhiều sao, lại có cả ngân hà nữa.”

“Thật sao?” Đường Nghiệp cũng học theo cô nhắm nghiền mắt.

“Anh có biết vì sao máy bay bay trên trời lại không đâm phải các ngôi sao không?” Cát Niên hỏi.

“Ồ?”

Không đợi Đường Nghiệp trả lời, Cát Niên đã nói tiếp: “Vì ngôi sao biết ‘lấp lánh’.”

“Ồ... hóa ra là như vậy.” Đường Nghiệp gật đầu.

Cát Niên cười, mở mắt nhìn anh, “Thật là, tôi đang kể chuyện cười đấy.”

“Ha ha, thú vị thật.” Đường Nghiệp cười vài tiếng giữ thể diện cho cô.

Trái lại, Cát Niên cuối cùng cũng không nhịn nổi cười phá lên trước câu chuyện nhạt nhẽo của mình. Cô nhớ đến Vu Vũ, anh lúc nào cũng khó tiếp thu những chuyện cười nhạt thếch của Cát Niên, có lúc anh không hiểu chuyện ra làm sao cũng hòa theo cô ha ha cười lớn, qua mấy ngày sau anh lại đứng trước mặt Cát Niên cười khi khi nói: “Anh hiểu chuyện cười hôm trước em kể rồi, ha ha ha ha.”

Đường Nghiệp nhìn đôi mắt Cát Niên dù vẫn còn vương vệt nước mắt nhưng đã trở nên dịu dàng hơn khi hồi tưởng kỷ ức. Anh lại nhắm mắt, chậm rãi hỏi: “Em nói xem những ngôi sao chúng ta nhìn thấy khi nhắm mắt có thực sự tồn tại không?”

Cát Niên đáp: “Đối với người khác có thể là không, nhưng chỉ cần tôi tin tưởng, chúng sẽ tồn tại.”

“Có một lần tôi cùng người ấy ra biển câu cá đêm, trước đây tôi chưa từng điên cuồng đến thế, đêm đó chúng tôi đã có rất nhiều kỷ niệm. Nhưng sau này... khi chúng tôi nhớ lại đêm hôm đó, người ấy nói người ấy nhớ ánh trăng sáng vàng vạc trên nền trời quang đãng, hết sức tuyệt đẹp. Nhưng trong ấn tượng của tôi, khi đó có mưa lất phất, tôi còn tận mắt nhìn thấy những giọt nước mưa rơi xuống mặt biển. Chúng tôi đã tranh luận chuyện này rất lâu, không ai chịu ai. Cuối cùng, người ấy nói với tôi: “Được rồi, Đường Nghiệp, cứ coi như đêm hôm đó của cậu có mưa đi, nhưng cậu cũng không thể phủ nhận ánh trăng cậu nhìn thấy khi đó.”

Đường Nghiệp rủ rủ kể chuyện, anh không cố nhấn mạnh “người ấy” là ai, nhưng Cát Niên có thể hiểu được, thậm chí không cần quay sang nhìn, cô cũng có thể cảm nhận được nụ cười rầu rĩ trên khóe miệng người đàn ông bên cạnh.

“Tôi nghĩ, có thể cả ánh trăng và mưa đều cùng thực sự tồn tại. Chỉ là chúng tôi đã chọn nhớ những điều khác nhau. Tôi không phải người siêu thoát gì, tôi cần sự công nhận của những người xung quanh, sợ người khác nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Vậy nên đêm hôm đó dù có bao nhiêu khoái lạc, tôi cũng không có cách nào yên tâm hưởng thụ nó. Người đó thì khác, tình yêu của cậu ấy dũng cảm hơn tôi nhiều. Có lúc tôi sợ cậu ấy, sự dũng cảm cậu ấy khiến tôi không có nổi một đường lui.”

Cát Niên nghe anh kể xong cũng thủ thỉ nói: “Tôi hiểu ý anh. Nhiều năm trước tôi có một... một người bạn, khi đó tôi phải tự đi về qua một con đường hết sức đáng sợ, nhưng anh ấy không thể đi cùng tôi, anh ấy nói, anh sẽ đứng ở đó nhìn theo tôi đi, để tôi không còn sợ nữa. Tôi thật sự đã không sợ. Về sau, anh ấy thú thật với tôi lần đó anh ấy không để ý đã ngủ gật mất... Tôi nói, thế cũng không sao, trong lòng tôi anh ấy mãi vẫn luôn theo dõi tôi, mãi mãi dõi theo... Tôi tin, thế là đủ rồi...”

Hai người yên lặng nằm trên hai chiếc ghế được ngả ra sau trong chiếc xe có phần cũ kỹ, nhắm nghiền mắt như trẻ con, xa xa có tiếng ếch kêu vang vọng truyền lại bên tai.

“Em tin không? Trái tim tôi ngày nào cũng giằng co. Hãy ở bên cậu ấy, không màng tới ngày mai, chỉ cần niềm vui trước mắt... Rời xa cậu ấy thôi, sống một cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, niềm vui thấp thỏm không phải là niềm vui thật sự mà chỉ là thứ nha phiến gây nghiện.”

“Tìm một người phụ nữ, thế là được ư?” Cát Niên mở mắt, bắt gặp hai ánh mắt gặp nhau.

Đường Nghiệp bật cười, “Không, tìm một người phụ nữ hợp chí hướng, cai nghiện, sống một cuộc sống chân chính. Tôi không cần một tấm bia đỡ đạn, mà cần một người phụ nữ có thể cùng tôi thử một khả năng khác của hạnh phúc.”

“Vậy anh tìm thấy chưa?”

“Có lẽ rồi, tôi cũng không biết được nữa.”

Cát Niên thở dài, cơ thể cô như trôi dạt trên mặt nước, cứ phẳng lặng vậy, từng chút từng chút chìm xuống đáy.

Có người nói, người là cá, cuộc đời là nước, cứ bơi vậy thôi. Nhưng trên mặt nước của cô, những hình ảnh phản chiếu ấy sao quá rõ ràng.

Cô lặp lại lần nữa lời đã nói: “Tôi là người đã từng ngồi tù.”

Lâu sau, Đường Nghiệp bên cạnh cũng đáp lại một câu: “Tôi là người đã từng yêu đàn ông.”

15. Quyển 2 - Chương 15

Chương 15 - Có gặp lại cũng coi như không quen

Cô ta vẫn luôn may mắn, khi trẻ có một tình yêu rung động đại khờ, trưởng thành rồi lại có một cuộc sống yên lành ổn định, cùng một quãng trải nghiệm, cô ta trải qua mà không hối tiếc, còn người khác lại ôm về một kết quả khó nói thành lời, dù cho kết quả này vẫn luôn mang theo dấu ấn không thể xóa mờ của cô ta.

“Cô ơi, cô không thích chú Hàn Thuật à?”

“Ồ... hả?”

Cát Niên đẩy xe mua hàng đi giữa những kệ hàng bày chật kín, vất óc nhớ lại thứ trước khi ra khỏi nhà rõ ràng còn nhớ nhất định phải mua là thứ gì, nước lau bếp hay giẻ rửa bát? Phi Minh bám đuôi theo sau tự dưng hỏi một câu không đầu không đuôi khiến cô tâm trí còn đang để đi đâu bất giác ngẩng người không kịp phản ứng.

“Cháu hỏi cô có phải cô không thích chú Hàn Thuật không, phải không cô?” Phi Minh vẫn không buông tha, xốc lại quai cặp xách, bước nhanh lên đẩy xe cùng Cát Niên. Phi Minh lớn rất nhanh, đã cao gần đến vai Cát Niên, cô ngó nghiêng một hồi rồi cũng buộc phải thừa nhận một số chuyện khó nói giờ lại càng khó qua loa cho xong.

“Chú Hàn Thuật á... không có, sao thể được chứ?” Cát Niên phủ nhận, cúi đầu xuống nhìn xe mua hàng mới phát hiện không biết từ bao giờ Phi Minh đã nhân lúc cô lơ đãng âm thầm chất đầy xe cả đồng hồ ăn vớ vẫn vừa đắt vừa không có dinh dưỡng. Cô lắc đầu, đem đồng hồ bỏ lại chỗ cũ.

Phi Minh sống chết ôm chặt lấy hộp sô cô la cuối cùng, miệng vẫn không ngơi nghỉ, “Cô lừa cháu, cháu thấy cô không thích chú Hàn Thuật.”

Cát Niên nhìn Phi Minh, “Chú ấy nói với cháu hả?”

Phi Minh lúc đầu còn gật đầu, sau lại ra sức lắc lắc để, “Chú Hàn Thuật toàn hỏi cháu về cô, còn cô từ trước tới nay chả bao giờ nhắc đến chú ấy cả.”

Cát Niên hiểu cô không thể giải thích rõ mối quan hệ giữa mình và Hàn Thuật với một cô bé hơn mười tuổi, cô chỉ nói: “Cô và chú Hàn Thuật quen biết nhau từ trước, đã rất lâu không qua lại rồi. Hơn nữa, cô thích Phi Minh, chú Hàn Thuật cũng thích Phi Minh, thế không phải là được rồi sao?”

“Vậy cô đã không ghét chú Hàn Thuật thì là thích chú ấy rồi?” Phi Minh ngây thơ hỏi.

Cát Niên trầm hạ quyết tâm, về sau nhất định không cho con bé xem nhiều phim truyền hình thế nữa.

“Không phải, không ghét không có nghĩa là thích.” Cô kiên nhẫn giải thích, càng nói càng thấy quay mòng mòng đến chóng mặt.

“Thế thì vẫn là chú Hàn Thuật nói đúng, cô không thích chú ấy.” Phi Minh dẫu môi, “Chẳng trách đạo này chú ấy không đến đón cháu, cũng không đưa cháu đi chơi nữa.”

Cát Niên nghe những lời này, bất giác bước chân chậm lại. Cô không biết Hàn Thuật vì sao nói những lời này với con bé, nhưng thật sự gần đây ít thấy xe anh tới đón Phi Minh. Thực ra đây không hẳn đã là chuyện xấu, cũng không uổng công cô hôm đó vừa khóc vừa nói một bài dài. Cát Niên đã sớm qua giai đoạn khóc lóc vì chuyện xưa, cô cũng không biết tối hôm đó rốt cuộc là làm sao, Hàn Thuật cứ như một trái bom hẹn giờ, lạnh lùng nổ tung đánh thức bao chuyện cũ đã ngủ sâu trong ký ức cô. Cũng may trước đây anh chỉ là nhất thời nghĩ không thông, đợi anh nghĩ thông, chuyện này cũng đã qua rồi. Mọi người ai về chỗ này, tương an vô sự, cuộc sống của cô cũng sẽ trở lại yên bình như trước đây.

“Cuối năm rồi ai ai cũng bận, cháu cũng bận tập dượt cho đêm văn nghệ đón xuân của trường còn gì, chú Hàn Thuật chắc cũng đang bận công việc.” Cô an ủi Phi Minh.

Phi Minh gãi đầu, làm vẻ tội nghiệp hỏi: “Cô, thật là chú Hàn Thuật không phải bố cháu sao?”

Cô bé này thực ra rất thông minh, không cần đợi Cát Niên lắc đầu, chỉ qua một thời gian tiếp xúc, cô bé đã lờ mờ cảm thấy chú Hàn Thuật tuy đối tốt với mình nhưng khả năng là bố đẻ vô cùng nhỏ, cô bé đành rút lui mong chờ người chú mình thích có mối quan hệ thân thiết khác với mình.

“Nếu như chú ấy không phải là bố cháu thì có thể làm cháu được không?”

Cát Niên nghiêm túc nói: “Bé mà quản chuyện người lớn, hồ đồ mai mối là sẽ giống bà mối trên ti vi, bên mép mọc một nốt ruồi đen to đùng đấy.”

Phi Minh vốn thích xinh đẹp vội vàng ôm lấy miệng, giọng nói phát qua kẽ tay nghe không rõ, “Thế để cháu lớn rồi cưới chú Hàn Thuật cho xong.”

“Muốn thế ngay từ bây giờ cháu phải ăn ít sô cô la thôi.” Cát Niên thấy buồn cười, nhân tiện cầm luôn hộp sô cô la trong tay Phi Minh để lên giá.

“Dù gì sau này lớn lên cháu sẽ cưới rất nhiều rất nhiều người, chứ không như cô thế này đâu.”

Cát Niên mỉm cười, không buồn lý sự với cô bé nữa. Cô nhóc mười một tuổi đã biết sống cô quạnh cũng là một cái tội. Nhưng cô đã quen rồi.

Hôm đó lẽ nào Cát Niên lại không hiểu những ẩn ý có phần đường đột của Đường Nghiệp, nhưng cô không trả lời. Cô ngồi trong xe Đường Nghiệp, nhìn bầu trời chuyển dần từ xanh sẫm sang xanh nhạt qua lớp kính chắn gió, sau đó vẫy tay tạm biệt anh khi xe đỗ trước ngã rẽ cách nhà một trạm xe buýt. Bỏ qua điểm “đặc biệt” nào đó của Đường Nghiệp, anh quả thật là một người quá tốt. Nhưng thế thì sao chứ, dù cho anh có chỉ thích con gái một trăm phần trăm thì thế giới này bao người tốt là vậy, lẽ nào cô là báu vật trong bảo tàng?

Mấy hôm nữa Phi Minh sẽ đóng vai chính trong vở nhạc kịch của buổi văn nghệ mừng xuân ở trường, đó là vở “Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn” Cát Niên đã quá quen thuộc. Cô vẫn nhớ lần đó mình còn dốt nhảm tay một chú lùn. Đó đã là chuyện rất xưa rồi, từng lớp từng lớp học sinh lớn lên, chỉ có những câu chuyện cổ tích là mãi mãi không già.

Phi Minh đương nhiên được đóng vai công chúa Bạch Tuyết, quần áo biểu diễn đều được giáo viên trong trường sắp xếp đồng bộ, nhưng con bé cứ nhất quyết đòi Cát Niên mua ấy chiếc cặp tóc đáng yêu, đến hôm biểu diễn gài lên tóc sẽ sáng lấp lánh nhìn lung linh biết bao.

Quầy bán đồ trang sức con gái nằm cạnh quầy thu ngân. Phi Minh vui đầu chọn chọn lựa lựa, con bé thấy mấy chiếc cặp tóc sắc sỡ cái nào cũng đẹp cả, không biết phải lấy cái nào bỏ cái nào, vừa ngẩng đầu lên định xin cô Cát Niên ua thêm mấy cái đã thấy cô không biết nhìn gì mà như mất hồn.

Phi Minh nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ là một quầy thu ngân bình thường thôi mà, có gì hay ho đâu – à không không, cái cô đang đứng đợi thanh toán thật là đẹp, quần áo trên người cũng rất sang trọng, nhưng thu hút Phi Minh nhất chính là đồng hồ chất cao như núi trên chiếc xe mua hàng đằng sau cô ấy, trong đó có biết bao thứ cô bé thích mà không dám mua.

Cũng một cảnh tượng nhưng qua mắt Cát Niên lại có cảm nhận hoàn toàn khác. Gần mười năm nay cô không gặp lại Trần Khiết Khiết. Đã làm vợ người ta, làm mẹ con người ta, nhìn Trần Khiết Khiết bây giờ cũng mập mập hơn xưa, da dẻ hồng hào trắng nõn, ăn mặc cũng chăm chút hơn, phong thái chẳng kém năm nào, dù giữa siêu thị đông người qua lại, vẻ đẹp của cô ta vẫn nổi bật lên giữa cả hàng người.

Người phía trước đang thanh toán, Trần Khiết Khiết cũng không sốt ruột, quay đầu lại cười đùa với đứa bé đang được một người phụ nữ có vẻ là vú em ôm trong lòng. Tướng mạo cô ta không có gì thay đổi, chỉ có ánh mắt là đổi thay. Về không an phận đằng sau gương mặt khuê tú giờ đã biến thành nét ôn hòa của một thiếu phụ. Cô ta trước nay vẫn luôn may mắn, khi trẻ có một tình yêu rung động đại khờ, trưởng thành rồi lại có một cuộc sống yên lành ổn định, cùng một quãng trải nghiệm, cô ta trải qua mà không hối tiếc, còn người khác lại ôm về một kết quả khó thành lời, dù cho kết quả này vẫn luôn mang theo dấu ấn không thể xóa mờ của cô ta.

Cát Niên phải thừa nhận, không phải cô chưa từng ngưỡng mộ Trần Khiết Khiết.

Lúc này, một người đàn ông tầm trạc tuổi Trần Khiết Khiết tay bê một đồng hồ ăn vặt từ góc khác bước lại chỗ bọn họ, xếp đồng hồ chất chồng như bộ đồ chơi xếp hình lên chiếc xe mua hàng đã sắp không nhét nổi gì nữa.

“Anh đi càn quét siêu thị đấy à?” Cát Niên nghe Trần Khiết Khiết trêu chọc người đàn ông.

Người đàn ông đó tướng mạo cũng xuất chúng y như Trần Khiết Khiết, nhìn hai người bọn họ thật giống một đôi ngọc đẳng đối. Đường như anh ta nói lại vài câu, Cát Niên không nghe rõ, chỉ thấy Trần Khiết Khiết bật cười khúc khích, đứa bé trong lòng vú nuôi cũng khua chân khua tay theo bố mẹ.

“Cô ơi, rốt cuộc cháu được mua mấy chiếc kẹp tóc?” Phi Minh bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn, kéo vạt áo cô hỏi.

“Ồ?” Trong giây lát Cát Niên sực tỉnh, Trần Khiết Khiết đang quay đầu đối diện chồng và con cũng bất ngờ đưa ánh mắt nhìn sang, Cát Niên bất giác kinh hãi, nhưng ánh mắt lướt qua không chút phản ứng, Trần Khiết Khiết lại quay đi cúi đầu nhìn đồng hồ ăn vặt người chồng vừa đem đến.

Trần Khiết Khiết yên lặng xem xét thời gian sản xuất mấy gói snack trên tay, vài giây sau mới chậm chậm đặt xuống, vẻ dầy dờ quay người lại, lần này cô ta nhìn chằm chằm vào Cát Niên, rồi lại nhìn sang Phi Minh, dần trở nên kinh hãi không dám tin vào mắt mình. Cát Niên e chỉ là một phút sau thôi, cô ta sẽ không chịu đựng nổi những cảm xúc phức tạp ấy mà làm ra chuyện gì kinh động mắt. Suy cho cùng ngũ quan dù có như thần, chỉ cần đặt hơi lệch một chút đã có thể trở thành một hình bóng khác cốt ghi tâm khác rồi. Phi Minh vẫn đang chuyên tâm ngắm nghía trước tấm gương nhỏ của siêu thị, cân nhắc xem cặp chiếc cặp tóc nào mới thật giống công chúa Bạch Tuyết, không để ý đến cặp mắt đang dần mờ đi của người lớn.

Cát Niên cúi đầu như đang nghĩ ngợi, nhưng cô hoàn toàn không cố tránh ánh nhìn của Trần Khiết Khiết, cô không có lỗi với ai, cũng chưa từng nghĩ sẽ quấy rầy đến ai hay làm ai khó xử, vì vậy lúc này không đến lượt cô trốn tránh.

“Em sao thế?” Nhân viên thu ngân đã xếp xong hàng vào túi cho cả nhà Trần Khiết Khiết, người đàn ông bên cạnh cô ta đón lấy đứa bé từ tay vú nuôi cũng nhận ra vẻ kỳ lạ của vợ.

“Không sao.” Trần Khiết Khiết như vừa tỉnh khỏi cơn mơ, níu lấy tay chồng, cười nói, “Em vừa nhìn thấy mấy cái cặp tóc, bỗng nhớ lại hồi bé rất thích đeo, giờ mà cặp lên đầu chắc người ta nói em điên mất.”

Người đàn ông thấy buồn cười cũng quay đầu lại nhìn, “Em hoài cổ như vậy từ lúc nào thế? May mà em để con trai, nếu là con gái chắc sẽ bị em trang điểm ấy thứ xanh xanh đỏ đỏ ấy đầy đầu mất...”

Bóng dáng gia đình nhỏ đã xa hút, Phi Minh cuối cùng cũng đã chọn được hai đôi kẹp tóc ưng ý nhất, Cát Niên thở dài, ôm lấy vai cô bé.

“Xong rồi chứ, xong rồi chúng ta về nhà thôi.”

Đến Phi Minh cũng cảm nhận thấy Hàn Thuật đang dần rời xa cuộc sống của hai cô cháu. Trên thực tế, Hàn Thuật sợ rồi. Cuộc nói chuyện đêm Giáng sinh khiến anh cảm thấy thất bại thảm hại, nhưng nếu bảo

chính Tạ Cát Niên cứng đầu đã gây ra cảm giác thất bại ấy chỉ bằng nói tất cả do anh tự chuốc lấy.

Anh chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc cảm giác bất lực như thế. Rõ ràng khẩn thiết muốn giữ cô lại là vậy, nhưng giữ lại rồi phải làm gì, anh thực sự không biết; rõ ràng cảm thấy rất nhiều chuyện không đúng, nhưng tìm không nổi lý do nào phản bác lại cô, rõ ràng có lời muốn nói, những lời ấy dường như đã lên đến cửa miệng, chỉ đợi thoát ra, mà rồi cũng tiêu tan mất. Anh nghĩ rằng sự bù đắp của mình là sự cứu rỗi đối với Cát Niên, nhưng khi cô từng bước rời xa anh, anh mới nhận ra bản thân sao giống một chú sâu đáng thương cầu hoài chẳng được.

Sau khi Cát Niên bỏ đi, anh đưa Viện trưởng Thái về nhà. Mẹ nuôi tuổi đã cao, sức khỏe lại không tốt, Hàn Thuật không yên tâm về bà. Hai mẹ con vốn thân thiết cùng ngồi trong xe, lần đầu tiên rơi vào cảnh im lặng gượng gạo khó nói. Đến hôm nay nghĩ kỹ lại, từ khi đẩy Cát Niên vào tù, Hàn Thuật và mẹ nuôi chưa từng nửa lời nhắc đến cô trước mặt nhau, họ như hai con châu chấu trên một chiếc dây thừng, mỗi người đều dùng cách riêng cố chôn vùi chuyện cũ, bao chuyện không nên nói, cũng không muốn nói, bởi chỉ cần mở miệng nói ra mọi người đều sẽ đau lòng.

Xe đỗ dưới khu nhà Viện trưởng Thái ở, bà mở lời trước.

“Hàn Thuật, trong lòng con đang oán mẹ nuôi phải không?”

Hàn Thuật tắt đèn, rút chìa khóa xe.

“Mẹ lên nghỉ sớm đi, con tự bắt xe về.”

“Có lúc mẹ cũng nghi ngờ, nếu như lúc đó mẹ không cản con, mọi chuyện liệu sẽ thế nào, sẽ tốt hơn hay tệ hơn.”

“Mẹ cầm chìa khóa đi.”

“Mẹ nuôi không phải động vật máu lạnh, một cô gái tươi đẹp như hoa, năm đó thực sự mẹ không muốn đẩy con bé vào tù... Chỉ là sơ suất. Sau chuyện đó, mỗi lần tiếp nhận một vụ án nào, mẹ đều nhắc đi nhắc lại với chính mình, tuyệt đối không nên quá tự phụ, chỉ sơ ý một chút thôi, cả quãng đời tươi đẹp của ai đó có thể bị chôn vùi dưới tay mẹ.”

“Mẹ đừng nói nữa được không? Hôm nay mẹ suýt phát bệnh, sắc mặt mẹ kém lắm, giờ cũng không sớm nữa, con cũng mệt rồi.”

“Mẹ vốn cũng không muốn nhắc tới, nhưng giờ cô ta đã tìm đến tận cửa rồi. Hàn Thuật, mẹ không muốn con và Đường Nghiệp, bất kỳ ai trong hai đứa tổn thương, con có thể trách mẹ...”

“Con không trách ai cả chỉ tự trách mình, không liên quan gì đến mẹ, thế đã được chưa, được rồi chứ!” Hàn Thuật gầm lên, chính anh cũng tự giạt mình. Anh lặng người một lúc, bạc nhược úp hai tay lên mặt, chẳng màng chuyện thất lễ trước mặt người lớn.

“Thực ra chuyện này từ lâu đã không liên quan gì đến mẹ, mẹ không oán không thù với cô ấy, hồi đó nếu như không phải vì con, mẹ đã không dây phải vũng nước đục ấy. Con đâu phải không có lương tâm, những chuyện ấy con đều rõ cả, nếu con còn trách mẹ thì con còn ra cái gì nữa!” Hàn Thuật cố dùng giọng nói dần chậm rãi trở lại bù đắp thái độ thất lễ lúc trước, rủ rủ mà đau khổ, “Con chỉ nghĩ, nếu như hồi đó mẹ không cứu con, để con ngồi tù, hoặc để bố con đánh chết con, có lẽ lúc này mọi người đều cảm thấy tốt hơn... ít ra khi cô ấy nhìn con... khi cô ấy nhìn con...”

Hàn Thuật không nói tiếp, đưa tay ra lục bao thuốc lá và chiếc bật lửa Viện trưởng Thái để trong ngăn trữ đồ, khó khăn lắm mới châm được một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, khói thuốc đắng ngắt sặc tràn thẳng vào phổi.

“Con cũng không biết tại sao cô ấy lại quen Đường Nghiệp, nhưng mẹ đừng nghĩ theo chiều hướng xấu, chuyện này chắc chỉ là trùng hợp thôi, trước đây cô ấy chắc chắn không biết quan hệ giữa mẹ và Đường Nghiệp, cũng không tuyệt đối vì chuyện cũ mà tìm tới trả thù mẹ.”

“Sao con dám chắc như vậy?” Cũng không thể trách Viện trưởng Thái, bà đã nhìn thấy quá nhiều điều ác, bà không sao tin nổi Cát Niên không cần thứ gì.

Vì con đã muốn cô ấy tìm đến trả thù biết bao, đòi món nợ cũ cũng được, cái gì cũng được.

Đáng tiếc cái gì cô ấy cũng không cần. Sao cô ấy cái gì cũng không cần?

Những lời này Hàn Thuật không nói ra.

Viện trưởng Thái đã sống hơn nửa đời người, sớm đã có mắt tinh đời, trước kia bà còn cảm thấy bất ngờ trước tâm tư của Hàn Thuật, giờ nhìn bộ dáng như mất hồn của anh, nghĩ kỹ lại bà cũng hiểu được tám chín phần, vội vàng lấy điều thuốc từ trong tay anh vớt ra ngoài xe.

“Nghe mẹ nói này Hàn Thuật, mười một năm rồi con vẫn còn si mê cô ta như vậy? Đường đường một trang nam tử, cứ gặp cô ta là trở nên hồ đồ. Nếu như trước kia thì cũng cho qua, nhưng giờ... Đừng nói cô ta còn đang chưa rõ ràng với Đường Nghiệp, kể cả không có chuyện đó, còn cùng với cô ta, lại thêm cả chuyện cũ, để bố con biết được, không phải là, không phải là... tuyệt đối không được, thằng Nghiệp cũng không thể cùng cô ta được...”

Viện trưởng Thái chỉ nghĩ cũng đã thấy vô cùng bất an, bên cạnh, Hàn Thuật bị từng lời mẹ nuôi tác động, ngồi ngây ra như phỗng.

Anh tự nhủ với mình, đó là bù đắp. Nhưng mẹ nuôi lại nói, đó là “si mê”!

Tình tiết mà anh đến nghĩ cũng không dám nghĩ đã bị lời nói có phần sợ hãi của mẹ nuôi miêu tả một cách rành rọt, anh nắm tay Cát Niên đứng trước mặt bố... nghĩ đến đây, ngay cả cảnh bị bố đánh cũng không còn đáng sợ nữa, thậm chí anh còn có chút mong chờ.

Điên rồi!

“Con, con về trước đây, tối nay đông người, về muộn sợ không kịp bắt xe.” Hàn Thuật mơ màng mở cửa xe rồi vội bước ra, một cơn gió lạnh thổi qua, anh thấy mặt mình nóng bừng.

16. Quyển 2 - Chương 16

Chương 16 - Dứt khoát không quên

Nếu như là chị, mười một năm vẫn không quên nổi, vậy còn tiếp tục đấu với bản thân làm gì, chị dứt khoát cả đời sẽ không quên, thế thì sao nào?

Tết Nguyên Đán sắp đến gần, ngày cuối cùng của năm cũ, Hàn Thuật theo lệ thường về nhà bố mẹ ăn cơm, cùng mọi người tiễn năm cũ đón năm mới.

Hàn Thuật sợ nhất hai cụ ở nhà nói nhiều, định dây dưa đến giờ cơm tối mới xuất hiện, nhưng mẹ anh gọi từ sớm kêu đã hẹn với chị Hàn Lâm ở Bỉ, cả nhà cùng đoàn viên qua webcam, dặn anh về sớm không lại lỡ mất thời gian.

Hàn Thuật và chị gái rất thân thiết, cũng vì bố anh trước sau không chịu nhún nhường trước mặt con gái nên mấy năm nay Hàn Lâm đều không về nước, thường là Hàn Thuật cùng mẹ cứ hai năm một lần bay qua thăm chị. Đã lâu không gặp, Hàn Thuật cũng khá nhớ chị, vừa tan làm liền vội về nhà ngay.

Anh về nhà sớm hơn bố một chút, bàn ăn mẹ anh đã chuẩn bị xong, chỉ còn đợi hai bố con về ngồi xuống.

Bố anh nhìn thấy con trai cũng chẳng vui vẻ gì, đặt cặp tài liệu xuống liền hắng giọng một tiếng, “Kiểm sát Hàn trăm công nghìn việc đã bớt chút thời gian tối thăm hỏi mấy người già cô đơn này đấy ư?”

Hàn Thuật nhân lúc bố không nhìn thấy quay sang nhả mặt với mẹ, miệng vẫn không lên tiếng.

Đến lúc cả ba người đã rửa tay xong xuôi ngồi vào bàn ăn, Hàn Thuật mới nhìn kỹ bố, mái tóc nhuộm từng sợi đen nháy phần chân, hàng măng-sét trắng tinh không vương một hạt bụi, đây đều là phong cách xưa nay của ông, nhưng đến khi chiếc caravat mới mẻ hình thù kỳ lạ đang được thắt trên cổ áo bố anh đập vào mắt, Hàn Thuật không thể không bật cười khi khi.

“Bố, cái caravat Micky này là quà thăm hỏi đầu năm của tòa án bố đấy à?”

Bố anh cúi xuống nhìn chiếc caravat trước ngực, khuôn mặt đã quen căng ra nghiêm túc bỗng hơi ửng đỏ, ông đưa tay sờ caravat, húng hắng vài tiếng làm vẻ không thêm quan tâm.

Mẹ Hàn Thuật bật cười, lấy đầu dũa gỗ vào tay anh trách, “Cái thằng này nói gì thế... nhưng bố con tuổi về già sở thích cũng kỳ quặc đi nhiều.”

Hai mẹ con cười một trận đã đời, quả nhiên bố anh lại bắt đầu nói đến chuyện khiến Hàn Thuật đau đầu nhất.

“Mà vụ án con làm gần đây tiến triển thế nào rồi, bên Viện Kiểm sát Thành phố đã liên hệ xong xuôi mà con cứ ì ra ở Viện Thành Nam. Hơn nửa năm rồi, có vụ án bé bằng hạt đỗ cũng không xử lý xong, thật không biết Thái Nhất Lâm dạy dỗ con thế nào.”

Hàn Thuật không ngăn nổi ầm ức, “Có phải con muốn thế đâu? Bố, bố đừng xem thường vụ án này, con cảm thấy phía sau chắc chắn còn nhiều ẩn khúc.”

“Ờ?” Ông cúi đầu uống một ngụm canh, thờ ơ đáp.

“Chắc bố cũng nghe nói Vương Quốc Hoa chết rồi, còn khoản tiền tham ô của ông ta vẫn chưa tìm ra. Con đã liên lạc với người con trai đang học ở nước ngoài của ông ta, theo anh ta nói, trừ khoản tiền hơn năm trăm nghìn tệ bố đưa ột cục khi vừa mới xuất ngoại, thực sự không còn bất kỳ khoản chi tiêu nào lớn. Có nói bố cũng không tin, nhưng Vương Quốc Hoa chính là loại người đến cái quần lót rách cũng phải vá năm bảy lượt mới chịu vứt đi, con thật vẫn không tin ông ta một mình nuốt trọn món tiền này.”

“Vậy con nghĩ là thế nào, không phải mọi manh mối và bằng chứng đều dẫn đến ông ta sao? Trước nay bố vẫn nói với con thế nào, trực giác có thể lừa ta, còn chứng cứ thì không.”

“Không, không chỉ trực giác, mấy hôm trước con đã tới Cục Xây dựng Vương Quốc Hoa từng làm việc, cũng lật lại một số tài liệu cũ, tìm người hỏi han, vốn cũng không hy vọng có đột phá gì, kết quả lại phát hiện được một vài manh mối. Nội bộ chỗ họ từng có người đứng lên báo cáo, một năm trước đích thân phòng phát triển kế hoạch đã phê chuẩn cho công ty Quảng Lợi trực thuộc tập đoàn Giang Nguyên một lô đất dùng để xây dựng một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, về mặt trình tự có lẽ có vấn đề. Người chịu trách nhiệm công ty Quảng Lợi họ Diệp tên là Diệp Bình Văn, là em trai ruột chủ tịch tập đoàn Giang Nguyên, Diệp Bình Lâm. Diệp Bình Văn trước nay luôn có quan hệ mật thiết với Vương Quốc Hoa, con có lý do tin rằng Diệp Bình Văn đã đem lại lợi ích gì đấy cho Vương Quốc Hoa, đây cũng là dự án cuối cùng trước khi vướng phải chuyện kia. Chỉ cần con tìm ra số tiền này, lần theo dấu vết, sự việc chắc chắn sẽ có tiến triển. Chỉ là con có chút nghi ngờ, vì sao trước kia con từng tiếp xúc với Cục Xây dựng bao lần như vậy mà không hề có ai hay bất cứ tài liệu nào để lộ ra chút gì liên quan đến chuyện này, giờ Vương Quốc Hoa vừa chết, mọi góc rẽ liền được phơi bày ra. Bố, bố nói xem đằng sau vụ án này liệu có còn một con cá to?”

Ông Hàn khựng lại một giây rồi nói: “Theo bố thấy, vụ án này liên đới quá nhiều, một chốc một lát không thể điều tra hết được, vụ này là của Viện Kiểm sát Thành Nam, việc cần gấp đối với con bây giờ là mau chóng tới Viện Kiểm sát Thành phố nhận chức, những chuyện còn đang dang dở có thể giao lại cho các đồng nghiệp khác mà.”

Hàn Thuật hơi kinh ngạc, “Bố, không phải trước đây bố luôn dặn dò con làm việc gì cũng phải có đầu có đuôi sao?”

Ông Hàn ngừng tay nói: “Trước đây bố cũng nói những việc không hoàn thành nổi trước tiên phải kiểm điểm lại khả năng làm việc của chính mình chứ không phải độ khó của công việc, con không nhớ sao?”

Hàn Thuật bị bố phủ đầu, thấy bao công sức đổ vào vụ án này của mình bị bố, người luôn là thần tượng trong công việc của anh phủ nhận hoàn toàn, anh bất giác không vui, cúi đầu ăn cơm, không nói thêm câu nói.

May có mẹ anh nhanh chóng giải vây, “Mẹ ghét nhất hai bố con cứ bàn chuyện công việc trên bàn ăn, lâu lắm mới cùng ăn một bữa cơm chẳng nhẽ không có gì khác đáng nói sao?”

Ông Hàn dường như cũng thấy vừa rồi mình nói quá nặng nề, sắc mặt dịu xuống ít nhiều, “Nói cái gì, ngoài công việc ra lẽ nào con trai bà không khiến người khác phải đau đầu? Ba mươi tuổi đầu rồi, vẫn như đứa trẻ ranh chưa lớn, không chịu ổn định gì cả. Người xưa đã nói: Tề gia trị quốc bình thiên hạ...”

Lại nữa rồi, lại nữa rồi. Hàn Thuật nhăn mày tỏ vẻ đau khổ, nhưng vẫn không thể ngăn nổi bố nói tiếp, “...Cái gì gọi là thành gia lập nghiệp, vẫn còn phải để tôi phải giải thích sao? Một người đàn ông dám gánh vác một gia đình, đối mặt với trách nhiệm mới xem là thực sự trưởng thành, hơn nữa lại có thể phát triển tốt hơn trong sự nghiệp. Nhưng anh đến chuyện này cũng làm không xong, không biết kiểm soát đời sống cá nhân...”

“Sao con lại không biết kiểm soát!” Hàn Thuật nuốt chút nữa nhảy dựng lên, anh đặt đĩa xuống lý luận, “Con cũng yêu năm sáu lần rồi đấy chứ...”

“Ngay đến mình yêu mấy lần còn không nhớ rõ, năm lần hay sáu lần? Đây không phải không biết kiểm soát thì là gì? Thanh niên nghiêm túc một chút, ai qua năm sáu mối tình rồi mà vẫn chưa thành công?” Bố anh lắc đầu.

Hàn Thuật kéo tay mẹ, đau khổ cầu viện nhà cách mạng trong gia đình, “Mẹ, mẹ làm chứng cho con, tuy con từng có ‘một số’ bạn gái, cuối cùng đều không thành công, nhưng có khi nào yêu là không đường đường chính chính, có đầu có cuối, hợp lý hợp pháp? Con không hề yêu bừa rồi đá, cũng không thông dâm, loạn luân, lạm dụng, đồng tính..., vừa không vi phạm thuần phong mỹ tục, lại chẳng động chạm đến pháp luật, sao mà không kiểm soát nổi đời sống cá nhân?”

Dù gì cũng là hai thế hệ, bố anh nghe thấy những từ “thông dâm”, “loạn luân” thốt ra từ miệng Hàn Thuật đã cảm thấy không ổn mình chính thống, sợ con trai càng nói càng loạn đành nhanh chóng dừng chủ đề này tại đây. Ông đưa tay ra hiệu chấm dứt, “Con cũng đừng nói nhiều nữa, liệu tìm một cô gái phẩm mao tương đối mà ổn định lại, như thế có tác dụng hơn nguy biện nhiều đấy.”

Mẹ Hàn Thuật cũng quay sang vuốt tay con trai, lo lắng nói: “Con à, rốt cuộc con còn muốn chọn một cô như thế nào, tiên nữ hay là minh tinh?”

Hàn Thuật không thể chịu nổi nữa, xua tay nói qua quýt: “Con muốn tìm một cô tổng hợp giữa Dê chậm và Dê lười.”

Bố mẹ anh như nghe ngôn ngữ ngoài hành tinh, đầu óc rối mù.

“Dê gì?”

Hàn Thuật nín cười, “Là Dê chậm và Dê lười. Bố, giờ không chuộng Micky nữa đâu, bố nên xem “Dê con vui vẻ và Sói xám” đi, phim hoạt hình này hay lắm, mấy người già cô đơn đều rất thích.”

Lúc này bố anh mới hiểu con trai ông lại đang biến tướng lấy ông ra làm trò cười, ông thật không hiểu, càng ngày ông càng không hiểu nổi thằng con mình đã tận tay dạy bảo nghiêm khắc, chuyện đại sự cả đời nghiêm túc là vậy mà nó cứ coi như trò đùa. Cơn giận này khiến bố anh nuốt chút nữa bốc hỏa khí, ông chỉ sang vợ hét lớn: “Đưa con trai bà đi gặp bác sĩ tâm lý đi, mà không, gửi thẳng nó đến trại tâm thần, mau!”

Hàn Thuật vội vàng tiếp thức ăn cho bố, “Ăn no xong con sẽ đi ngay.”

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Hàn Thuật, chỉ cần anh an phận ngồi ăn với bố mẹ một bữa cơm, nhất định sẽ bị bên mềm bên rắn quở trách thậm tệ. Một bên là “giáo dục tình yêu” trầm ấm từ đáy lòng mẹ, một bên là đồng lý luận đạo lý hùng hồn của bố, anh nghe mà cả bữa cơm cứ như nhai sáp, cuối cùng chỉ còn biết giả chiều sát thủ, ôm bụng kêu đau dạ dày rồi chuồn thẳng khỏi bàn ăn mới xem như cứu được cái mạng nhỏ này.

Ăn cơm xong, mẹ anh thu dọn trong bếp, còn bố đứng giờ bật ti vi xem thời sự, Hàn Thuật tranh thủ gọi điện sang Bỉ giục chị lên mạng.

Gương mặt Hàn Lâm vừa xuất hiện trong màn hình máy tính, mẹ anh cũng lập tức dùng hết mọi công việc từ nhà bếp chạy ra, hai mẹ con nói chuyện rôm rả một hồi. Bố anh tuy mắt vẫn không rời ti vi nhưng tai

cũng đã đồng lên.

Do khoảng cách quá xa, âm thanh mic chập chờn, lúc âm thanh không truyền đến được Hàn Thuật lại giúp mẹ nói chuyện với chị qua bàn phím, bản thân cũng không quên giao lưu với Hàn Lâm một hồi về tâm trạng đặc ý sau khi xem “Đê con vui vẻ và Sói xám.” Lại nhắc đến, bộ phim hoạt hình này là do cô bé Phi Minh giới thiệu cho anh, cô bé nói cô Cát Niên cũng thích xem khiến Hàn Thuật phải tìm xem ngay, cuối cùng cũng đam mê luôn, giờ còn giới thiệu cho cả chị Lâm.

Mẹ anh say sưa nói chuyện với con gái, rôm rả như gặp lại sau bao xa xôi cách trở. Hơn một tiếng sau, Hàn Thuật cuối cùng cũng tranh thủ được lúc mẹ đi uống nước thủ thủ riêng với chị.

“Cậu hai, cục cưng của mẹ, sói xám, biểu cảm của em sao yếu thế hả?” Bĩ chậm hơn Trung Quốc sáu tiếng đồng hồ, bên đó giờ vẫn là giữa trưa, Hàn Lâm ôm laptop ngồi bên cửa sổ, nở nụ cười sáng láng ảm áp như mặt trời mùa đông.

Chị là một trong số ít người Hàn Thuật có thể trút bầu tâm sự, không hỏi thì thôi, chị vừa hỏi hàn Thuật đã thấy trông mắt mình hơi đỏ, sợ Hàn Lâm cười mình, anh cố kiềm chế, nhân lúc mẹ còn chưa quay lại tranh thủ hỏi một câu.

“Chị, em hỏi này... chỉ là hỏi thôi... là chuyện của người khác... chị có người nào hoặc chuyện nào rất nhiều năm rồi mà vẫn không quên được không?”

“Hỏi thì cứ hỏi, đàn ông con trai lớn dưng ra rồi trở nên ngượng nghịu từ lúc nào thế... rất nhiều năm là bao nhiêu năm... chị cứ cách vài năm lại quên một lượt người.”

“Mười mấy năm... ví dụ như mười một năm.”

Hàn Lâm nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Chị nghĩ là có.”

“Ai...?”

Hàn Lâm nhìn bộ dáng thì thảo lên lút của Hàn Thuật, không nén nổi phá lên cười, “Chính là em đấy, hỏi cấp ba em mượn chị cái đĩa tuyển tập Tín Triết (1) đã trả lại chị chưa hả?”

(1). Trương Tín Triết: ca sỹ nổi tiếng người Đài Loan sinh năm 1967.

Hàn Thuật đã nghe thấy tiếng mẹ đi lại, trong lúc tuyệt vọng giọng anh nghe bực bội, “Ấy, nghiêm túc đấy!”

Có lẽ do vấn đề đường truyền tín hiệu, khẩu hình và tiếng nói của Hàn Lâm truyền lại khá chậm. Hàn Thuật thấy Hàn Lâm cười mấp máy miệng rồi mới nghe thấy tiếng chị.

Hàn Lâm nói: “Nếu như là chị, mười một năm vẫn không quên nổi, vậy còn tiếp tục đấu với bản thân làm gì, chị dứt khoát cả đời sẽ không quên, thế thì sao nào?”

“Hai chị em thì thăm gì thế?” Mẹ xuất hiện sau lưng Hàn Thuật.

Hàn Thuật vội vàng cao giọng nói lớn với Hàn Lâm: “Loại kem dưỡng trắng da chị nói lần trước chứ gì, mấy ngày nữa em sẽ gửi cho chị.”

Hàn Lâm cũng ăn ý đáp lại, “Hai hộp nhé, cậu mua đi rồi nhờ mẹ gửi cho chị.”

Nói chuyện xong với chị, Hàn Thuật ngồi xem ti vi với bố thêm nửa tiếng rồi viện lý do nói phải đi có việc.

Bố anh lại sặc ột bài, nói ở nhà mình mà cứ như mộng mị không ngồi lâu được một chút. Vừa may sau bữa tối ông cũng có hẹn với mấy bạn bè trong công việc, lái xe đã đợi sẵn dưới lầu, cơ hội thoát thân của Hàn Thuật cũng không mấy khó khăn. Mẹ anh lo gói mấy đồ dinh dưỡng cho con trai, lần nào cũng phải hai túi to.

Hàn Thuật vừa rửa mình sớm muộn cũng chết vì thừa dinh dưỡng, vừa chào tạm biệt bố mẹ. Anh bước tới thang máy đúng lúc một cậu thanh niên cũng từ trong thang máy bước ra.

Mẹ anh đi theo tiễn con trai thấy vậy bèn giới thiệu: “Đây là Tiểu Tạ lái xe cho bố con, rất chăm chỉ chịu khó. Con xách nhiều đồ thế này, chỗ đỗ xe lại xa, vừa hay Tiểu Tạ cũng phải đợi bố con nên mẹ kêu cậu ấy lên giúp con một tay.”

“Nhất thiết không mẹ? Con trai mẹ ăn bao nhiêu đồ dinh dưỡng thế này lẽ nào lại yếu đến mức có chút đồ cũng không cầm được?” Hàn Thuật ngài ngại cười nói với mẹ, nhưng anh cũng hiểu lòng bà thương con trai nên cũng không tiện phụ ý tốt này.

Cậu tài xế trẻ tuổi nhanh nhẹn đỡ mấy gói đồ từ tay Hàn Thuật, định cầm tất hộ anh, nhưng Hàn Thuật thấy hơi ngại nên chỉ đưa cho cậu ta một túi, nói câu cảm ơn rồi ra ý ẹ quay trở vào còn mình cùng cậu tài xế bước vào thang máy.

Nhà bố mẹ ở trên tầng cao, trong thang máy chỉ có Hàn Thuật và tài xế Tạ. Hai người lần đầu gặp mặt, cũng chẳng có gì để nói, Hàn Thuật mỉm cười rồi ai nấy đều đứng im lặng.

Cậu tài xế cười chất phác, khuôn mặt trông cũng khá thanh tú. Hàn Thuật chưa từng gặp tài xế mới của bố, nhưng anh biết cách đây không lâu viện bố anh làm vừa tiến hành cải cách nhân sự, những cương vị thông thường như tài xế, văn thư phổ thông, lễ tân đều không dùng người trong biên chế nữa mà đổi thành tất cả nhân viên hợp đồng tuyển từ bên ngoài. Cậu tài xế này có lẽ cũng được tuyển từ đợt đó.

Hàn Thuật từ nhỏ đã sinh trưởng trong gia đình cán bộ, anh hiểu rất rõ đối với một số lãnh đạo, tài xế riêng chính là người thân cận nhất. Bố anh vốn dùng người cẩn trọng chặt chẽ, bên cạnh cũng là những người nói ít làm nhiều, bác Tạ Mậu Hoa, bố Tạ Cát Niên chính là một ví dụ. Cậu tài xế này xem ra nhiều nhất cũng chưa quá hai mươi tuổi, sao có thể được ông cụ chọn nhỉ?

Tạ Mậu Hoa! Lòng Hàn Thuật thất lại, anh lại nghĩ tới lời mẹ vừa mới nói, cậu tài xế này họ gì, họ Mạc hay họ Tăng, không, anh nhớ rồi, cậu ta họ Tạ!

Tim Hàn Thuật đập thành thịch, không trùng hợp đến như vậy chứ? Đêm Giáng sinh nghe Đường Nghiệp nói bạn gái họ Tạ anh đã thót tim cảnh giác, lại tự khinh mình nghi thần nghi quỷ, kết quả đúng thật chạm mặt Tạ Cát Niên. Lần này lại họ Tạ nữa là có nghĩa gì đây?

“Cậu bao tuổi rồi?” Anh hắt hàm hỏi cậu tài xế đang đứng trong góc thang máy.

“Tôi đã hai mươi rồi!” Cậu tài xế vội vàng nhấn mạnh, lúc này thang máy cũng đã dừng ở tầng một, Hàn Thuật đỗ xe ở bãi đỗ gần cửa lớn nhất, cậu tài xế đi sau cách anh hai bước, vừa theo anh vừa nói, “Tôi lái xe cho chánh án Hàn đã nửa năm rồi, đều lái rất cẩn thận.”

“Cậu tên gì?” Hàn Thuật vừa rút chìa khóa vừa hỏi.

“Tạ Vọng Niên. Thưa cậu Hàn, tôi tên Tạ Vọng Niên, chữ “Vọng” trong “Vọng Giang lâu”, chữ “Niên” trong “Tất Niên”... Cậu cứ gọi tôi là Tiểu Tạ, bố tôi trước đây cũng lái xe cho chánh án Hàn... ai da...”

Hàn Thuật đột ngột khựng lại khiến Tạ Vọng Niên đang bước sau anh suýt chút nữa không kịp dừng theo, cũng may cậu nhóc này phản ứng nhanh, lập tức đứng lại nhưng cũng không tránh khỏi ngã ngửa.

Hàn Thuật đứng lặng một hồi, vẫn chưa kịp xử lý hoàn toàn thông tin vừa nhận được, anh quay người lại, ánh mắt cổ quái, thoáng do dự hỏi Tạ Vọng Niên đang ngẩn mặt không hiểu gì.

“Cậu là con trai bác Tạ Mậu Hoa... từng ấy tuổi... vậy... cậu, cậu là em trai Tạ Cát Niên?”

Nhắc đến ba chữ “Tạ Cát Niên”, Tạ Vọng Niên liền có vẻ gượng gạo nhưng vẫn thật thà gạt đầu, “Vâng... chị tôi có tiền án, nhưng cả nhà chúng tôi lâu nay đã không qua lại gì với chị ấy rồi, điều này chánh án Hàn cũng biết.”

Hàn Thuật có thể hiểu vì sao Vọng Niên lo lắng như vậy, về mặt này những người làm việc trong ngành tư pháp thận trọng hơn các đơn vị khác, Tạ Vọng Niên sợ bối cảnh gia đình khiến mình tuột khỏi tay công việc tốt. Nhưng lòng Hàn Thuật vẫn cảm thấy khó chịu. Tuy anh vẫn biết Cát Niên sống một mình nuôi Phi Minh, hiếm khi qua lại với người khác, nhưng đây là lần đầu tiên anh được biết từ chính miệng em trai cô rõ ràng xác thực như vậy, ngay cả những người thân thiết nhất cũng đã hoàn toàn cự tuyệt cô.

Nếu như là anh, anh sẽ sẽ chết chìm trong sự cô độc ấy.

Thế nhưng kẻ đầu sỏ gây ra tất cả những chuyện này là ai?

Vẫn còn cách bãi đỗ xe mấy chục bước nữa, Hàn Thuật bước nhanh, đột nhiên mất đi dũng khí để người phía sau phục vụ mình, đó không phải người lạ, đó là em ruột cô, là người cùng chung dòng máu với cô.

“Cảm ơn cậu, tôi tự cảm được rồi.”

Hàn Thuật gương gao nói, định lấy lại túi đồ từ tay Tạ Vọng Niên. Vọng Niên giật mình, ngỡ mình trẻ người không hiểu chuyện, vô ý nói sai chuyện gì, chọc giận con trai chánh án Hàn, mặt khổ sở không chịu buông tay, ra sức lặc đi lặc lại, “Cứ để tôi, cứ để tôi.”

Cậu ta nào biết tâm trạng rối bời hoảng hốt trong lòng Hàn Thuật lúc này. Hàn Thuật thấy Vọng Niên như vậy, cũng không buồn lấy gói đồ nữa, dù gì đồng thực phẩm dinh dưỡng này lấy cũng vô ích, vứt đi lại phí. Anh gần như nhảy vội vào xe, khởi động xe nhả ga định lái đi, anh sợ nhìn thêm chút nữa sẽ lại nhìn thấy những nét quen thuộc trên khuôn mặt trẻ tuổi này.

Xe lướt qua Vọng Niên, cậu ta tay vẫn cầm gói đồ mẹ anh chuẩn bị, đứng như trời trồng tại chỗ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Thuật cuối cùng vẫn dừng xe lại trước mặt Tạ Vọng Niên.

Anh hạ kính xe, nhìn cậu thanh niên đang đứng thộn mặt nói: “Cô ấy không có lỗi gì với cậu, sao không thể đối tốt với cô ấy một chút?”

17. Quyển 2 - Chương 17

Chương 17 - Ai buồn ai hay

Anh nhìn người trong gương, lặc đi lặc lại: “Tôi rất ổn, tôi rất ổn... cậu thấy chưa?”

Hàn Thuật từ nhà bố mẹ về, đang đợi đèn đỏ thì nhận được một cú điện thoại từ Phương Chí Hòa, nói mai là Nguyên Đán rồi, ngoài đường rất là náo nhiệt, hỏi Hàn Thuật có muốn ra ngoài tụ tập chút không. Đạo gần đây, Hàn Thuật rất lười giao tiếp, nhưng lúc này trong lòng anh quả thật quá phiền muộn, Phương Chí Hòa lại là một trong những anh em tốt của anh từ nhỏ đến lớn, anh trầm nghĩ, thà tìm một nơi đông đúc uống vài ly còn hơn là về nhà đối diện với bức tường câm lặng mà hoang mang. Thế là anh lập tức nhận lời, quay đầu xe đi lên cầu vượt chạy thẳng đến hộp đêm Phương Chí Hòa đang ngồi.

Anh vốn nghĩ Phương Chí Hòa đang cùng đám anh em chí cốt đợi anh, đến rồi mới thấy cậu ta cũng chỉ một mình cô độc ngồi bên quầy bar, trước mặt đã có một chai rỗng không, nhìn thấy Hàn Thuật cậu ta liền vội vàng vẫy tay về phía anh.

Hàn Thuật bỗng thấy lòng dịu lại, anh vẫn nghĩ chỉ có mình anh cô hồn đã quỵ tối nay, hóa ra cũng như nhau cả thôi. Anh ngồi xuống bên Chí Hòa cười nói: “Xem tôi tốt chưa, trăm công nghìn việc vẫn đến đây bầu bạn với tên tiểu tử cậu.”

Rượu trong miệng Phương Chí Hòa suýt chút nữa phun ra, cậu ta cũng không nói gì, đẩy cốc rượu trước mặt sang bên tay Hàn Thuật, “Vậy tôi phải cảm kích không để đầu cho hết rồi. Mà dạo này cậu bận cái gì thế, lên Viện Thành phố nhận chức à? Nói ‘Tân quan nhậm chức ba bó đuốc’ quả không sai, nhưng có bận mấy thì cũng không đến nỗi để mất người yêu chứ, nghe nói cái cô tiền sỹ siêu cấp của cậu lại tan rồi phải không...”

Cái thời này, đúng là tiếng lành đồn gần mà tiếng xấu đồn xa. Hàn Thuật cũng không bắt ngờ, nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Mỗi người có chí hướng riêng, duyên phận là thứ không thể miễn cưỡng được.”

“Lần này mấy cụ nhà cậu vẫn xử lý cậu như thường lệ chứ, nhìn cậu ỉu xìu thế kia, tôi nói này, đường tình duyên của cậu đúng là long đong lận đận thật đấy.” Phương Chí Hòa châm chọc.

Hàn Thuật cười giấu một tiếng, tỏ vẻ không quan tâm, “Vội gì, tôi phải hưởng thụ cái đã, trước mặt cậu không ngại nói thẳng chứ, tôi muốn tìm bạn gái mà khó ư, muốn loại gì mà không có?” Anh nói xong, mắt

lướt qua hai cô gái lẳng lơ mấy mét, khê nâng cốc rượu, nở một nụ cười đầy hàm ý đáp trả ánh mắt hưng phấn nóng bỏng đang được ném qua phía mình.

Phương Chí Hòa đặt một tay lên vai Hàn Thuật, cười nói: “Nghe nói phần lớn mấy tên giết người hàng loạt khi chọn nạn nhân đều có kiểu yêu thích cố định, tóc, chiều cao, màu da, độ tuổi... không đúng mấy điều kiện đặc điểm đó thì có đưa đến tận cửa cũng không giết...”

“Thôi đi.” Hàn Thuật hất tay bạn. “Đừng có đem mấy thứ lý luận biến thái của cậu khoác lên người tôi.”

Phương Chí Hòa là giảng viên tâm lý học ở trường đại học, cậu ta cười nói: “Gần đây tôi nhận chỉ định của khoa mở một môn tự chọn gọi là ‘Tọa đàm tâm lý lành mạnh của sinh viên đại học’, không lên lớp thì không biết kiến thức vỡ lòng của thanh thiếu niên nước ta thiếu hụt, lạc hậu tới mức nào... mà tiết học này của tôi còn rất được yêu thích nữa, hơn nhiều so với khi tôi giảng tâm lý xã hội học, lúc nào rảnh cậu đến góp vui xem? Có khi cũng thu hoạch được ít nhiều.”

Hàn Thuật cười lớn, “Thế cậu có truyền lại cho đám sinh viên chìa khóa khai mở cánh cửa tâm hồn thuần khiết của cậu thời thiếu niên là gì không? Cái thằng lờ đờ này, đừng có quên hồi cấp Ba trong cặp sách cậu không bao giờ thiếu ‘giáo trình khai sáng’, tôi với Chu Lượng đều là do cậu đầu độc mà ra cả...”

“Cậu đừng có mắc sang Chu Lượng, người ta đã được gọi là bố rồi đấy, vợ con đề huề, cuộc đời thật tươi đẹp biết bao, hai chúng ta đều không thể so với cậu ta được. Nhất là cậu, ánh mắt cứ xuân tình dập dờn thế kia mà mặt mày xúi quẩy, càng sống càng thụt lùi rồi. Huỳnh đệ tôi bắt tài, nhưng cũng là một tay chuyên nghiệp đấy, số cừ non lạc lối được tôi dẫn dắt qua bến mê tìm tới con đường hạnh phúc không ít đâu, nhân lúc này rảnh rồi có thể cũng cho cậu được vài ý kiến.” Phương Chí Hòa nói xong, nhàn tản đẩy cặp kính trên mũi.

Hàn Thuật không đồng tình, “Mớ lý luận của cậu cứ giữ lấy mà lừa mấy bé gái vị thành niên ấy.”

Phương Chí Hòa cười ha ha, “Các bé gái bị thành niên cũng chưa chắc đã dễ dụ đâu. Lúc người ta trẻ người non dạ còn không nắm được, vật đổi sao dời rồi càng vướng tay vướng chân thôi, cũng như có người, cá thịt không phải không có nhưng lại cứ thích đi gặm xương, mười mấy năm trời vẫn không gặm nổi, nhìn mà sốt ruột, sốt ruột!”

Cậu ta nói đến hai câu “sốt ruột” cuối cùng còn tự phổ nhạc ngâm nga trong miệng.

Hàn Thuật giả như không hiểu, “Mắng ai thế, chó mới gặm xương” nhưng vẫn bắt giác lộ vẻ mất tự nhiên. Anh quay đầu đi, tránh ánh nhìn của Phương Chí Hòa, vờ như đang xem tiết mục biểu diễn trên sân khấu, cái nhóm nhạc này như tâm thần cả lũ gào thét cái gì không biết, càng nghe càng rối bời. Anh chép miệng một tiếng, vẫy tay ra hiệu nhân viên phục vụ đem tới một chai rượu mới.

Phương Chí Hòa nghịch miếng lót cốc, như tự nói với mình: “Ở đây cũng có ai đâu, cậu kìm nén nổi gì, có câu nói cổ thể nào nhỉ, chết giữ thể diện sống chịu tội! Cậu giấu giấu giếm giếm như thế là sợ phải thừa nhận cũng có lúc Hàn Thuật cậu phải chịu thua chứ gì. Có một số chuyện, nói là chuyện riêng, thân lắm anh

em bạn bè cũng không nên lăm mồm, mấy năm nay bọn tôi cũng không tiện nói gì, đứng từ góc độ tâm lý học, trốn tránh cũng có thể coi là một cơ chế phản ứng tự bảo vệ mình. Nhưng nếu cậu không thừa nhận cái hổ đó tồn tại, cậu sẽ mãi mãi không thể vượt qua nó! Ai sáng mắt đều thấy cả, cậu nhớ tới ai, day dứt thế nào...”

Cậu ta cũng không chỉ rõ “ai” là ai, nhưng Hàn Thuật vẫn “có tật giật mình”, mặt biến sắc quay đầu lại, tức giận nói: “Cậu thấy tôi nhớ cô ấy lúc nào? Cậu đi guốc trong bụng tôi đấy à?”

Hàn Thuật hoàn toàn không giận Phương Chí Hòa nhưng vẻ hùng hổ trên mặt không thể kéo xuống trong chốc lát, anh gào lên hai câu rồi định thần lại, cắn răng giải thích, “Có nói cậu cũng không hiểu đâu, không phải tôi nhớ cô ấy, đó là tôi... là tôi thấy tội nghiệp cô ấy, cũng thấy có lỗi với cô ấy nữa... nếu không phải tại tôi, chắc chắn cuộc sống của cô ấy sẽ tốt hơn bây giờ, chí ít cũng không phải cô quạnh một mình nuôi đứa bé, sống cuộc sống khó khăn như vậy.”

“Ồ...” Phương Chí Hòa vẻ như vừa sức ngộ ra điều gì, “Hoá ra là cậu thương hại người ta, đứa bé cô ấy nuôi là con của cậu à?”

Mặt Hàn Thuật trắng bệch, kiên quyết phủ nhận: “Đương nhiên không phải! Đứa bé đó cũng không phải con cô ấy, tôi đã kiểm tra rồi, là nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi, dưới danh nghĩa của một người họ hàng nào đấy của cô ấy, thực ra chẳng có chút liên quan nào. Bố mẹ cô ấy đều đã đoạn tuyệt quan hệ, nếu không có đứa bé thì bên cạnh cô ấy chẳng có ai cả, cuộc sống ấy không phải cuộc sống của một con người.” Hàn Thuật vừa nói vừa nhớ đến những lời Tạ Vọng Niên lúc trước nói với anh, trong lòng càng ảm đạm.

“Người ra vẫn nói ‘tặng người hoa hồng, hương vương trên tay’. Theo như cậu nói, cậu tội nghiệp cô ấy, bù đắp cho cô ấy, trong lòng nên có cảm giác thỏa mãn, nhẹ nhõm mới phải, sao tôi nhìn mãi không thấy mấy thứ ấy trên người cậu, ngược lại cả ngày còn như mất hồn nữa?”

Hàn Thuật bất giác không biết nên nói gì, nghĩ hồi lâu mới bực nhược thừa nhận, “Cô ấy không muốn nhận. Đã nói hết nước hết cái rồi, vẫn là không muốn nhìn thấy tôi nữa.” Đối với anh, nói ra những điều này hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng, cũng may còn có rượu.

Phương Chí Hòa thờ ơ nói tiếp: “Vậy cậu cứ làm theo ý người ta là được rồi, cô ấy đã không muốn có bất kỳ quan hệ gì với cậu, cậu cũng nên dừng lại thôi. Người cho vay đã không tính toán, người nợ tiền là cậu còn cả ngày khóc lóc kêu gào đòi trả nợ, thế là cái kiểu gì?”

Hàn Thuật chống hai tay lên quầy bar, che hơn nửa mặt, “Nhưng tôi mong cô ấy được sống tốt hơn, nhìn cô ấy như vậy tôi thật không đành lòng.”

“Thế thì cậu không đến gặp cô ấy nữa là được rồi, không thấy là không phiền lòng. Sao, không chịu được? Cậu nói cô ấy đáng thương, tôi thấy chính cậu đáng thương thì có.”

Phương Chí Hòa nói hết những lời này, đến Hàn Thuật cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, bạn bè chí cốt bao nhiêu năm, mọi người đều hiểu rõ nhau, vì vậy anh mới dám thổ lộ những buồn bực bực bối quanh trong lòng mình bao năm nay, nhưng lời này ngay đến với chị Hàn Lâm anh cũng chưa từng nhắc tới, nhưng trước nay anh chưa từng thấy Phương Chí Hòa nói chuyện với mình chưa ngoa đến vậy.

Phương Chí Hòa dường như cũng cảm thấy sự ngoa ngoát của mình có chút không đúng, giọng điệu xuống nói tiếp, “Hàn Thuật, cậu chưa từng nghĩ đến, cô ấy căn bản không cần đến lời xin lỗi hay bù đắp của cậu.”

Đương nhiên Hàn Thuật đã nghĩ đến, nhưng điều khiến anh thấy kỳ lạ không phải ở chỗ đó. Anh đặt chiếc cốc đang cầm trên tay xuống, nhìn Phương Chí Hòa từ đầu đến chân, giọng hoài nghi lo lắng, “Phạm vi nghiên cứu tâm lý học của cậu có phần rộng quá rồi đấy, cứ như cậu rất hiểu cô ấy vậy?”

Phương Chí Hòa bật cười, “Hiểu hay không tôi không dám nói, mấy năm cô ấy ở ‘trong đó’, tôi đề nghị vào thăm rất nhiều lần nhưng trước sau cô ấy đều không tiếp nhận. Về sau tôi nghĩ, sự thăm hỏi của tôi thật sự có ý nghĩa đối với cô ấy ư...”

“Cậu đề nghị vào thăm ‘rất nhiều lần’?” Hàn Thuật nghe đến đây không nhịn nổi thêm nữa, anh ngắt lời Phương Chí Hòa, đứng bật dậy bàng hoàng nhìn thẳng vào người bạn thân, “Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi chỉ nhớ cậu có một lần!”

“Không sai, mấy lần về sau là tự tôi muốn đi.” Phương Chí Hòa chậm rãi nói.

Hàn Thuật cười mỉa: “Cô ấy và cậu có quan hệ gì mà cậu vào thăm cô ấy? Cậu có tư cách gì?”

“Nếu như nói đến quan hệ, cậu không quên cô ấy cũng là bạn học của tôi đấy chứ? Hay cậu nghĩ cậu đã làm chuyện gì mới có nghĩa là quan hệ giữa cậu và cô ấy thân thiết hơn những người khác?” Vai Phương Chí Hòa bị Hàn Thuật phần nộ đẩy mạnh một cái, người hơi chơi vơi nhưng cũng không đến nỗi ngã khỏi ghế, cốc rượu rơi xuống đất, may mà trong không gian ồn ào hỗn tạp này điều ấy cũng chẳng thu hút sự chú ý của quá nhiều người.

Hàn Thuật thả tay, bản thân dường như cũng ngã ra kinh ngạc, anh đỡ dần ngồi lại xuống ghế.

“Tôi thấy cậu uống nhiều rồi đấy.” Anh lạnh lùng nói với Phương Chí Hòa. Vốn dĩ, không, chính lúc này đây, anh vẫn muốn đâm một cú thật mạnh vào cái bản mặt đang đeo kính không gọng kia, nhưng

anh lại không phải là người có thể hành xử thô bạo mà không do dự gì, và quan trọng nhất là, những lời của Phương Chí Hòa tuy khó nghe nhưng không sai một chút nào, chết tiệt.

“Cậu xin vào thăm cô ấy mà lại giấu tôi?” Nói ra những lời này Hàn Thuật cũng không biết mình đang cảm thấy ra sao, chỉ là anh khó lòng nuốt xuống câu hỏi này.

Phương Chí Hòa cúi đầu chỉnh lại cổ áo, hỏi lại: “Tôi có nghĩa vụ phải báo cáo với cậu không?”

Hàn Thuật lạnh lùng nhìn Phương Chí Hòa, “Đây không phải việc một người bạn nên làm.”

“Cậu không vào thăm cô ấy thì người khác cũng nên học theo cậu quên cô ấy đi? Giờ cậu muốn bù đắp cho cô ấy thì người khác lại phải tự động rút lui?”

“Tôi không có ý đó.” Hàn Thuật hít sâu một hơi, quay mặt đi.

Phương Chí Hòa lộ vẻ chế giễu, bồi thêm một câu, “Trông sâu thăm cậu tự cho cô ấy là của cậu? Thế nhưng cô ấy có là của cậu không?”

“Nói vớ vẩn!”

“Thế giờ trên mặt cậu lẽ nào không phải đang hiện rõ hai chữ ‘ghen tỵ’ hay sao?”

“Không phải!” Hàn Thuật không thể nhịn thêm nữa, đột nhiên cao giọng, mấy người đang nói cười xung quanh đều quay sang nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ, bao gồm cả cô gái xinh đẹp vừa có ý với anh. Thế này thật mất mặt quá, nhưng Hàn Thuật chợt nhận ra căn bản anh chẳng buồn quan tâm. Anh luôn là một người háo thắng, ưa thể diện, bạn bè anh bất luận là Phương Chí Hòa, Chu Lượng hay những người khác, lúc cãi nhau phần lớn đều âm thầm nhường anh. Nhưng Phương Chí Hòa hôm nay từng bước ép khiến anh cảm nhận sự thất thố kinh hoàng trước nay chưa từng biết, anh phần nộ phần nhiều cũng là vì bộ dạng tả tơi ra sức chống đỡ của mình.

“Cậu không ư?” Ngay đến ánh sáng phản lại từ mắt kính Phương Chí Hòa dường như cũng lộ ra vẻ giễu cợt.

“Tôi không...” Giọng Hàn Thuật nhỏ dần, hai tay nắm chặt lại, anh im lặng hồi lâu mới thử bình tĩnh ôn tồn nói, “Chí Hoà, có những chuyện rồi cũng không nói rõ được, cảm giác của tôi về cô ấy rất phức tạp, xen lẫn bao chuyện trong quá khứ. Đúng, có thể cậu cũng biết hồi đi học tôi đã từng có ý đó với cô ấy, nhưng đã lâu như vậy rồi, mọi thứ cũng đều thay đổi rồi, điều tôi nghĩ trong lòng không như cậu nghĩ đâu, tôi thấy tôi đã sai, tôi muốn bù đắp cho cô ấy, làm vậy có lẽ tôi mới cảm thấy dễ chịu hơn chút, mấy năm nay tôi chịu thể là đủ rồi. Nhưng cô ấy không cần, tôi không biết nên làm thế nào, cậu hiểu không?”

“Ha ha, đến cậu cũng không hiểu, còn hỏi tôi hiểu không? Có những chuyện cậu có thể nghĩ rất phức tạp, thực ra chỉ cần dần dần tìm hiểu, cậu sẽ phát hiện nó đơn giản đến không ngờ. Cậu có ngu không? Đương nhiên không, đổi lại chuyện này xảy ra với một người khác, cậu chắc chắn sẽ hiểu rõ hơn ai hết. Cậu chính là đang lừa mình lừa người kiêm cả quàng quạc mỗ vệt.”

“Tôi không tranh cãi với cậu chuyện này nữa, quá mực cười rồi.”

“Vậy tôi nói thẳng với cậu nhé. Hàn Thuật, cậu thấy tôi thế nào?”

Phương Chí Hòa đột ngột đổi chủ đề khiến Hàn Thuật nhất thời không hiểu ra làm sao, bực bội nói: “Cậu? Nửa người nửa chó.”

“Nói thật, tôi cũng xem như được giáo dục tốt, gia đình hòa hợp, công việc ổn định, thu nhập cũng khá, cơ thể khoẻ mạnh, ngũ quan đầy đủ, không sở thích xấu. Giả như, tôi nói giả như nhé, Tạ Cát Niên thật sự có gì đó với tôi, điều đó cũng chẳng có gì là không tốt. Cậu còn hận nổi gì, tức nổi gì. Cậu nên yên tâm mới phải.”

“Cậu và cô ấy? Vớ vẩn!” Hàn Thuật tỏ vẻ nực cười nhưng giọng điệu cũng lạc đi.

“Cậu không muốn từ bỏ? Rất tốt, lại trở về với giả thiết ban đầu của chúng ta, trong lòng cậu đã luôn cho rằng cô ấy là của cậu. Cậu muốn bù đắp, chẳng qua là muốn cuộc sống của cô ấy bớt đau khổ, người có thể đem đến cuộc sống tốt đẹp ấy, ngoài Hàn Thuật ra không ai được phép?”

Luận điệu này sao quen thuộc đến vậy, Cát Niên hình như cũng từng nói: “Lẽ nào hạnh phúc của tôi chỉ có thể nhờ anh đem đến.”

Hàn Thuật đột nhiên thấy choáng váng nghệt thở, anh không muốn nghĩ tiếp, hoặc nếu có nghĩ thông anh cũng không thể tiếp nhận nổi. Liệu anh có thể đóng vai một người bàng quan, một người qua đường trong cuộc sống của Tạ Cát Niên? Nếu như vậy, Hàn Thuật thà để cô hận anh.

Nhưng đây lại là thứ tâm lý gì chứ? Hàn Thuật căm thù tâm lý học!

Anh cầm lấy áo khoác, “Tôi không muốn thảo luận mấy chuyện vô nghĩa với một thằng say.”

“Cậu sẽ thấy có ý nghĩa đấy.” Phương Chí Hòa nói, nửa như gục xuống quầy bar.

Hàn Thuật mĩa mai nhún vai, bước vài bước lại quay đầu lại, chỉ vào Phương Chí Hòa nói: “Cậu chớ có làm phiền cô ấy!”

“Hàn Thuật, cậu lấy tư cách gì mà cảnh cáo tôi?”

“Không khiến cậu quẫn.”

Phương Chí Hòa gỡ cặp kính xuống lau hơi nước trên mắt kính, nói: “Ai buồn ai hay!”

Hàn Thuật lạnh lùng đặt lên quầy bar tiền rượu của mình rồi quay người đi thẳng.

Về đến nhà, bốn bề đen kịt, anh mò mẫm đi kiểm tra mới phát hiện, vào đêm cuối cùng của năm cũ, nhà anh mất điện.

Thời khắc giao thừa, gió đông lạnh thấu xương. Hàn Thuật chẳng màng mấy thứ đó, bình nước nóng bãi công, anh đứng dưới làn nước xối mạnh từ vòi hoa sen, toàn thân run cầm cập, nhưng ngọn lửa giận trong lòng dập mãi vẫn không tắt. Phương Chí Hòa không phải người lảm miện, hơn mười năm nay, bất kể cậu ta biết hay không đều chưa bao giờ nói một lời thừa thãi, hôm nay rốt cuộc là có ý gì?

Đồng hồ điểm mười hai giờ, từ xa vang lên tiếng pháo hoa nổ đùng đoàng. Hàn Thuật vốn định đón thời khắc này một cách náo nhiệt, không ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn càng cô liêu. Anh đứng trước tấm gương trong phòng tắm, nhìn một Hàn Thuật khác trong gương dưới ánh sáng le lói của mẫu nến đốt dở.

“Ai buồn ai hay.” Càng nghe càng giống một câu rửa của Phương Chí Hòa.

Hàn Thuật lắc đầu, rũ mấy giọt nước vương trên tóc, lấy tay lau từng chút một vệt hơi nước trên kính. Anh nhìn người trong gương, lặp đi lặp lại: “Tôi rất ổn, tôi rất ổn... cậu thấy chưa?”

18. Quyển 2 - Chương 18

Chương 18 - Chuyện cũ không nên nhắc lại

Nếu thật sự có thể, anh nguyện quay lại từng ngày trong quá khứ, tốt, xấu, hạnh phúc, bất hạnh, tất cả lặp lại hết một lượt. Chỉ có điều, sẽ không khiến cô chịu chút tổn thương nào nữa.

Buổi văn nghệ mừng xuân của trường tiểu học Đài Viên Lộ được sắp xếp vào buổi tối, từ sáng sớm hôm ấy trời bắt đầu mưa rào rích, đến lúc chạng vạng thì trời đã tối từ lâu, bước trên con đường lầy lội, từng đợt gió thổi qua, khiến người ta cảm thấy còn lạnh hơn mức nhiệt độ thấp nhất trong dự báo thời tiết. Cát Niên và Phi Minh che một chiếc ô to khó khăn bước vội về bến xe buýt.

Cát Niên phải nói mãi Phi Minh mới coi như chịu đồng ý không thay luôn váy áo giày múa để tránh làm bẩn đồ. Vì buổi biểu diễn này, tối qua cô bé háo hức căng thẳng đến mức cả đêm không ngủ nổi, thế nhưng vừa ra khỏi nhà, nhìn thời tiết và con đường ướt nhẹp, tinh thần đắm chìm trong điệu múa và bài hát cổ tích cậu cô bé liền trở nên ủ oải hẳn, cơn gió lạnh như gào thét bên tai.

“Cô thấy chưa, cháu đã bảo chỉ che một cái ô không được mà lại.” Phi Minh trách móc, miệng thở ra khói vì lạnh.

Cát Niên mím môi cười, không thèm vạch trần rõ ràng cô bé che chiếc ô còn lại vừa cũ vừa bẩn, chỉ khẽ nhích cán ô sang bên Phi Minh, an ủi: “Sắp đến bên xe rồi.”

Thời tiết xấu, người đi bộ cũng ít, chiếc xe buýt vừa đi qua cũng không đến nỗi kín mít, trong lòng cô bé chỉ biết đến diễn xuất là việc quan trọng nhất trước mắt, đương nhiên là nôn nóng. Cô bé tròn mắt nhìn mấy chiếc xe còn không ngừng chạy qua trước mặt, không nén nổi lẩm bẩm: “Chú Hàn Thuật không biết đang làm gì, rõ ràng mình đã nói là tối nay biểu diễn.”

Phi Minh nói xong câu này liền quay sang liếc trộm cô Cát Niên. Cát Niên đang cúi đầu thờ ơ rũ mấy giọt nước trên ô, mơ màng như đi vào cõi thần tiên, dường như chẳng nghe thấy cô bé nói gì. Phi Minh thở phào nhẹ nhõm, lại hơi thất vọng, hậm hực ngoắc cổ ra trông chiếc xe chuyển sau.

Băng đi một lúc, Phi Minh đã sắp quên luôn chuyện vừa nói mới nghe cô Cát Niên chậm rãi hỏi: “Ồ, thế chú ấy nói thế nào?”

Phi Minh tròn mắt ngỡ ngàng, lòng thầm nghĩ phản ứng của cô chậm thật đấy, nhưng nhắc đến chuyện này cô bé lại có tinh thần, “Tuần trước cháu gọi điện cho chú Hàn Thuật, chú ấy lạ lắm, chẳng nói đến hay không đến, chỉ hỏi cô có biết cháu gọi chú ấy đến không?”

“Thế à.” Cát Niên gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Kết thúc như vậy rõ ràng không thể khiến Phi Minh thỏa mãn, cô bé cố làm vẻ người lớn phân tích: “Cô, có phải cô không cho chú Hàn Thuật đến không, cháu thấy chú ấy có vẻ hơi sợ cô.”

Cát Niên bật cười, “Sao thế được? Chú Hàn Thuật của cháu không đến là vì chú ấy bận chuyện khác thôi.”

“Nhưng biểu diễn vào buổi tối, chú ấy có phải đi làm đâu?”

“Ngốc ạ, người lớn ngoài việc đi làm còn có nhiều việc phải làm lắm.”

“Thế sao lúc cô không đi làm cũng đâu có việc gì làm đâu?”

Cát Niên cứng họng, cô nhận ra mình đã không nói lại nổi cô bé hơn mười tuổi này rồi.

Khó khăn mãi mới tới được hội trường trường học, Phi Minh không thôi hy vọng, vẫn ngó quanh bốn phía, trong lòng cô bé vẫn mong đợi chú Hàn Thuật đột nhiên bước ra từ một góc nào đó, cười hà hà đem đến cho cô bé “sự ngạc nhiên thú vị.”

Lát nữa thôi Phi Minh sẽ là công chúa Bạch Tuyết được bao người dõi theo trên sân khấu, cô bé mong biết bao có thêm một người mình yêu quý để cùng chia sẻ niềm vui với mình trong thời khắc ấy, đặc biệt là chú Hàn Thuật. Nếu như chú tới, tất cả các bạn học đã chế giễu cô bé là trẻ mồ côi sẽ nhận ra, dưới sân khấu có một “phụ huynh” vừa tốt bụng vừa đẹp trai chỉ vỗ tay hoan hô ột mình Tạ Phi Minh chứ không chỉ mình cô Cát Niên lặng lẽ ở bên cô bé.

Cô Cát Niên cũng không phải là không tốt. Phi Minh hoàn toàn hiểu cô Cát Niên mới là người thật sự chăm sóc ỉn, nhưng cô Cát Niên luôn quá buồn tẻ, mà Phi Minh lại rất sợ kiểu buồn tẻ này. Nó ao ước một mâm cơm vui vẻ đợi mình sau khi tan học, một cái ôm ấm áp khi vui cũng như khi buồn, nhưng những thứ ấy cô Cát Niên đều không có. Trong ký ức của cô bé chỉ có những lần thỉnh thoảng thức dậy vào nửa đêm, sự tĩnh lặng của gian phòng cũ, và khuôn mặt nghiêng cô liêu của cô Cát Niên ngồi ngáy như khúc gỗ.

Phi Minh vẫn chưa đủ lớn để có thể hiểu nổi những cảm xúc đó, nhưng cô bé cảm nhận được vị u buồn, đau thương đằng sau cuộc sống phẳng lặng như mặt nước ấy, đó không phải là mùi vị gia đình trong giấc mơ của nó.

Chú Hàn Thuật không xuất hiện. Phi Minh thoáng vẻ thất vọng, ôm váy xống và giày múa chạy vào phòng thay đồ tầng hai hội trường, còn Cát Niên đi tìm một chỗ ngồi, một mình chờ đợi.

Buổi biểu diễn sắp bắt đầu, Phi Minh đã thay một bộ váy trắng muốt, trang điểm hệt như công chúa kẹo ngọt đột nhiên chạy lại bên Cát Niên, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa vui mừng.

“Sao mặt cháu đỏ thế?” Qua lớp phấn trang điểm, Cát Niên vẫn có thể nhận ra hai gò má đỏ hồng khác thường của Phi Minh cùng vẻ vui mừng không giấu nổi trong ánh mắt cô bé.

Phi Minh cúi một túi giấy đang cầm trong tay vào lòng Cát Niên, thì thầm bí hiểm: “Cô, vừa này cô giáo đưa cho cháu cái này, nói là có một cô tặng cháu, là cô mua cho cháu phải không?”

Cát Niên nhẹ nhàng mở gói giấy khá tinh tế cầu kỳ ấy, bên trong là một chiếc hộp rất đẹp, mở ra mới thấy trong hộp đựng những chiếc kẹp tóc đủ loại xinh xắn, đồ trang sức sắc sỡ và pha lê óng ánh sáng loá cả mắt.

“Là cô mua cho cháu phải không cô?” Phi Minh vẫn đứng bên cạnh ra sức truy hỏi, nhưng có lẽ trong lòng cô bé cũng biết rõ đáp án là không, “Lẽ nào, là chú Hàn Thuật!”

Cô bé kinh ngạc xen lẫn hào hứng cực độ, giọng hơi run run. Cát Niên lạnh toát đầu ngón tay, từ trong sâu thẳm cô khẽ run rẩy. Không thể là Hàn Thuật, tuy Hàn Thuật có thể sẵn sàng tặng quà cho cô bé nhưng anh sẽ không chú ý đi mua mấy món đồ con gái thích này, cũng không thể biết đây chính là thứ Phi Minh đang thích. Câu trả lời không cần nói cũng rõ.

“Không phải, không phải chú Hàn Thuật, cô giáo nói với cháu là một cô... rất cuộc là cô nào nhỉ, sao cô ấy không tận tay đưa cho cháu?”

Cát Niên sao có thể nói với Phi Minh, đồng cặp tóc này được gửi từ người cô bé vẫn luôn mong nhớ mà chưa một lần gặp mặt, còn người đó vì một quãng thời gian trong quá khứ, một lời thề... hoặc vì một gia đình khác và cuộc sống ổn định, hiển nhiên mà có lẽ mãi mãi không thể cho Phi Minh được một gia đình như cô bé mong muốn.

Trần Khiết Khiết đương nhiên có thể nhận ra Phi Minh, đó là hòn máu duy nhất cô ta để lại sau những năm tháng tuổi xuân hoang đường. Sau lần quay lưng bước đi ấy, cô ta có rơi lệ không? Có hối hận không? Cô ta có vì sinh mạng bé nhỏ hòa trộn giữa dòng máu của cô ta và Vu Vũ mà nhớ lại những day dứt đã qua? Cát Niên không cần hỏi cũng biết, cô chắc chắn Trần Khiết Khiết muốn bù đắp nhưng lại không thể nhận Phi Minh. Và sự bù đắp cô ta có thể cho con bé, cũng chỉ là mấy thứ đồ điểm xuyết tuy đẹp nhưng vô dụng này.

Cát Niên nghĩ, không cần trách cô ta. Chỉ là một quãng ký ức, có người muốn nhớ, có người muốn quên, chỉ thế mà thôi.

“Liệu có phải người ta gửi nhầm không?” Phi Minh đã đoán đến nước cuối cùng, có vẻ hoảng sợ trước may mắn bất ngờ vừa nhận được.

Cát Niên bật cười, lựa lấy một cái từ đồng cặp tóc cài lên tóc Phi Minh.

“Thích không?” Cô hỏi.

Phi Minh rưng rưng gật đầu lia lịa.

Cát Niên bất giác thấy buồn, cô đã giữ Phi Minh bên mình bao năm nay, vậy mà niềm vui có thể đem đến cho cô bé lại ít là vậy.

“Thích là được rồi, cháu xem, chiếc cặp này cài lên tóc cháu đẹp như vậy, sao có thể là gửi nhầm được. Không biết chừng lại là món quà muộn của ông già Noel tặng công chúa Bạch Tuyết cũng nên!”

Phi Minh tuy không tin nhưng cũng nở nụ cười, cô đã thành công hướng sự chú ý của cô bé về với màn diễn quan trọng trước mắt. Cô bé nhấc váy, nhẹ nhàng xoay một vòng trước mặt Cát Niên.

“Cô ơi, váy của cháu đẹp không? Vừa rồi Lý Tiểu Minh cũng hoá trang, bạn ấy đóng vai một cái cây, nhìn thấy váy của cháu liền tức đến xanh cả mặt.”

Cát Niên nén cười, “Vừa rồi cô cũng nhìn thấy cậu bé đóng vai hoàng tử, là Lý Đắc đúng không, hôm nay nhìn cũng đẹp trai lắm.”

Phi Minh trong lòng ngọt ngào xoay thêm mấy vòng nữa rồi ngồi xuống bên ghế cạnh Cát Niên, lúng búng nói: “Cô ơi, cháu vui quá nên chóng cả mặt rồi.”

Cát Niên lấy giấy ăn thấm mấy giọt mồ hôi trên trán cô bé, “Ngồi một lúc là đỡ thôi.”

“Hồi bé cô có múa không cô?”

“Ồ... cô không biết múa.”

“Thế cô có mong mình là công chúa Bạch Tuyết không?”

“Công chúa Bạch Tuyết chỉ có bạn gái nào xuất sắc nhất mới được đóng thôi.” Cát Niên cười nói.

Phi Minh vẫn chẳng biết thế nào là khiêm tốn, gật đầu ra chiều thừa nhận. Nghĩ một lúc, cô bé lại ngoẹo đầu nghiêm túc nói: “Cô, cháu thấy cô cũng rất được.”

“Ồ?” Cát Niên có chút bất ngờ, cô tự cười mình, có lẽ đã quá lâu rồi chưa từng nghe ai nói với mình những lời như thế, đến nỗi chỉ là một lời khẳng định vô tình của con trẻ cũng khiến cô khẽ rưng rưng, “Thật không?”

“Thật ạ.” Phi Minh nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cô, “Cô được nhất toàn thế giới... không tính bố mẹ cháu.”

Trên loa phát thanh, cô giáo đang gọi những học sinh tham gia biểu diễn tập trung lại phía sau hậu trường, Phi Minh vội vàng chạy đi, Cát Niên lấy lại tinh thần, ngồi nguyên tại chỗ chờ buổi biểu diễn bắt đầu.

Do được nhà trường chuẩn bị hết sức chu đáo, các tiết mục biểu diễn cũng khá đặc sắc, bên ngoài có thể thấy rất nhiều vị phụ huynh đang ra sức vỗ tay hay chuyên tâm chụp ảnh quay phim. Có lẽ đối với các bậc phụ huynh, nội dung biểu diễn trên sân khấu là gì không quan trọng, quan trọng ở chỗ trên đó có bảo bối nhà mình.

Đêm văn nghệ đã diễn ra được hơn nửa, em học sinh dẫn chương trình cất giọng như oanh vàng giới thiệu: “Tiếp sau đây mời mọi người thưởng thức vở nhạc kịch ‘Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn’.”

Tiếng vỗ tay vang dội, Cát Niên cũng bất giác ngồi thẳng người, tập trung tinh thần đợi màn biểu diễn của Phi Minh. Cô quá biết tầm quan trọng của lần biểu diễn này đối với Phi Minh, bao buổi tối tập luyện vất vả, chuẩn bị kỹ lưỡng chính là cho giây phút này.

Cô thầm nhủ: Vu Vũ, anh cũng đang xem phải không?

Âm nhạc của vở đồng thoại đã vang lên, hàng ghế khán giả cũng dần dần yên tĩnh, dường như mọi người đều đang đợi sự xuất hiện của những tiểu quỷ trên sân khấu.

Một giây, hai giây... mười giây... thời gian trôi qua nhưng trên sân khấu vẫn không một bóng người, các phụ huynh trên hàng ghế khán giả từ nghi hoặc chuyển sang xì xào, từ xì xào chuyển sang ngó nghiêng khó hiểu.

Phía dưới sân khấu bắt đầu nháo nhào, Cát Niên là người trầm tĩnh nhất cũng phải nhíu mày không hiểu, nhưng để tâm quan sát một chút, cô phát hiện nguyên nhân của sự nháo nhào ấy bắt nguồn từ sau sân khấu.

Đây là tiết mục của Phi Minh!

Cát Niên vận ngón tay, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô lo lắng đứng dậy, chạy về phía hậu trường.

Bên bậc thềm nhỏ sau sân khấu đã chật kín người vây lại, học sinh có, giáo viên có, còn cả những vị phụ huynh, bọn họ đều kiễng gót chân, ngóng cổ nhìn vào trong. Đầu óc Cát Niên trở nên hỗn loạn, cô chỉ nghe thấy những mẫu đối thoại rời rạc.

“Con gái...”

“... phát bệnh rồi, sợ thật đấy...”

“... gọi xe cấp cứu chưa?”

Dòng nước triều bất an dâng lên lạnh buốt, từ gót chân, dần dần, dần dần, tràn lên cô, nuốt chửng cô.

Cát Niên lấy hết sức rẽ đám đông trước mặt, từng lớp, từng lớp tường người, dày chặt kín mít che lấp hòn đảo tuyệt vọng, kinh hoàng trong cơn giông bão. Thời gian như chảy ngược, cảnh tượng xung quanh trở nên mờ ảo... Mùa hè nóng bỏng, ban chiều, bàn tay lạnh cóng, chiếc xe cứu thương vô công quay về, tiếng còi báo động vừa gần vừa xa, vòng người chật kín đứng nhìn, cánh cửa thương trắng toát, màu đỏ, bông hoa lựu tự rơi trong tĩnh mịch... và còn vị chia xa... cô run rẩy... không... không thể thế...

“Đừng để nước mắt em theo vào giấc mộng, đừng để nụ hôn anh đọng lại dư vị...”

Hàn Thuật ngồi trong phòng KTV ồn ào tối tăm, nghe các đồng nghiệp đang biểu diễn hết mình trên sân khấu.

“Hàn Thuật, uống một cốc không?” Kiều nữ chủ nhiệm văn phòng xách nửa tá bia đến ngồi xuống cạnh anh.

Hàn Thuật xua tay, “Vừa uống nhiều rồi, giờ anh uống cái này thôi.”

Kiều nữ chủ nhiệm cầm lấy đồ uống của Hàn Thuật đưa lên mũi ngửi, “Trà chanh, uống cái này thì có vị gì chứ?”

Hàn Thuật uể oải lấy lại cốc nước, “Thế thì em không hiểu rồi, trong trà chanh còn có cả học vấn nữa đấy. Anh thích cho vào ba lát chanh, thêm một chút mật ong, để nguyên không khuấy, rồi cho vào tủ đá ướp lạnh từ mười tiếng trở lên, mùi vị tự nhiên sẽ xuất hiện, màu lại trong veo. Cốc này... tạm thế thôi.”

“Anh lấy đâu ra lắm công phú thế.” Vừa hay có người đẩy cửa bước vào, kiều nữ chủ nhiệm Tiểu Vương lập tức xích ra lấy chỗ, miệng chào hỏi, “Viện trưởng Thái, cuối cùng cô cũng đến rồi, cô mau ngồi đi ạ...”

Viện trưởng Thái vừa tới nghe vậy liền bước lại, đường hoàng ngồi giữa Hàn Thuật và Tiểu Vương, Tiểu Vương bận bịu rót trà cho lãnh đạo, Viện trưởng Thái nhìn qua Hàn Thuật.

“Nhìn con mấy hôm nay tâm trạng có vẻ tốt hơn rồi đấy nhỉ? Thần sắc cũng quay lại rồi.”

Hàn Thuật cười đáp, “Chỗ này ánh sáng như động quỷ mà mẹ vẫn nhìn ra thần sắc của con, đúng là gừng càng già càng cay.”

Viện trưởng Thái cũng mỉm môi cười, “Mẹ nuôi không phải đang quan tâm con sao! Cái thằng bé này, từ nhỏ đến lớn chưa lúc nào khiến người ta không lo lắng. Nói chuyện với bạn cũ nỗi lòng cũng vui hơn ít nhiều phải không?”

Hàn Thuật nghe đến đây chợt sững người, cách đây không lâu anh có “nói chuyện” với Phương Chí Hòa vài câu, kết thúc chẳng vui vẻ gì. Nhưng sao mẹ nuôi biết được?

Trong lòng anh hồ nghi nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ thầm suy nghĩ, hay là Phương Chí Hòa có quan hệ gì với mẹ nuôi? Cậu ta vô duyên vô cớ kiếm chuyện với anh, có lẽ chính là từ gợi ý của mẹ nuôi?

Không thể nào! Chu Lượng, Phương Chí Hòa từ nhỏ đã chơi thân với Hàn Thuật, mẹ nuôi đều biết bọn họ nhưng cũng chỉ dừng lại ở biết mà thôi. Quan trọng hơn là, Hàn Thuật hiểu mẹ nuôi mình, ý tứ trong lời nói của Phương Chí Hòa hoàn toàn trái ngược với cách nghĩ của mẹ nuôi, chắc chắn không có chuyện đó.

Viện trưởng Thái dường như cũng thấy mình lỡ lời, cười cười đón lấy chén trà nóng Tiểu Vương đưa qua, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Hàn Thuật cúi đầu uống cốc trà chanh của mình, trầm nghĩ, rốt cuộc là thế nào đây?

“Bố con đã nói với con rồi chứ, mau chóng bàn giao lại những việc đang làm đi, phải làm gì thì đi làm cái đó. Không phải con vẫn nói ở Viện Thành Nam bó chân bó tay sao, giờ có thể cao chạy xa bay rồi lại không nỗ lực hả?” Viện trưởng Thái nói với Hàn Thuật.

Hàn Thuật lắc đầu, “Mẹ nuôi, con nói này, ban đầu nhất quyết bắt con nhận vụ này là mẹ, giờ bắt con gác lại cũng là mẹ, đừng lấy con ra làm đồ chơi thế chứ. Con vẫn có thể cáng nổi vụ này, từ trước tới nay chưa từng có cái hồ nào Hàn Thuật con không vượt qua được cả. Mẹ đừng nói, con thật đang có chút tiến triển rồi, càng không thể dừng ở đây được.”

“Ồ?” Viện trưởng Thái nhướn mày vẻ chăm chú, dường như cũng rất có hứng thú với vấn đề này, “Nói nghe xem nào.”

“Đây là nơi để nói chuyện công việc sao?” Hàn Thuật cười xua xua tay, nén giọng nói tiếp, “Con dám khẳng định, phía sau Vương Quốc Hoa có người, ông ta chỉ là hà binh giải tướng mang tội oan, con cá lớn thật sự vẫn chưa lộ diện.”

“Hàn Thuật, con phải nắm vững chứng cứ.” Viện trưởng Thái ra chiều suy nghĩ nói.

Hàn Thuật đáp, “Cái này con biết. Cũng đâu phải con mới làm ăn ngày một ngày hai, vụ này con đã dính vào rồi, con nhất định phải làm cho ra ngô ra khoai. Tuy Vương Quốc Hoa cũng chẳng oan gì nhưng tội không đáng chết, ông ta cũng không thể chết uống được.” Anh đang nói bỗng đột nhiên đặt chiếc cốc trên tay xuống bàn, nhìn Viện trưởng Thái đầy ẩn ý nói, “Mẹ nuôi, mẹ nói Đường Nghiệp vô tội, nhưng con thấy không đơn giản vậy đâu.”

Viện trưởng Thái im lặng hồi lâu, hạ giọng nói: “Hàn Thuật, con sẽ không... mẹ tin con sẽ công tư phân minh.”

Hàn thuật nhếch môi, như cười mà không phải cười, “Thật ư? Chỉ e trong lòng mẹ cũng đang nghĩ nên làm thế nào để ngăn con không cố ý kiếm chuyện với cậu con riêng của chú.”

“Mẹ hoàn toàn không nói vậy.”

“Vậy thì tốt.” Hàn Thuật nghiêm sắc mặt, “Nếu mẹ thật sự nghĩ như thế, khó tránh thiên lệch tình riêng!”

“Thằng Nghiệp nó...”

Hàn Thuật thấy Tiểu Vương đứng dậy đi chọn bài, nói nhỏ: “Con chỉ hỏi mẹ, chuyện Đường Nghiệp có tài khoản cá nhân ở nước ngoài mẹ có biết không? Còn nữa, dự án có nghi vấn cuối cùng trước khi Vương Quốc Hoa chết có liên quan tới công ty cá nhân ở Quảng Lợi trực thuộc tập đoàn Giang Nguyên, mà Đường Nghiệp và Đằng Vân – nguyên trưởng phòng tài vụ của công ty Quảng Lợi qua lại rất mật thiết, chuyện này mẹ cũng không biết?”

Cặp mắt vốn rất tinh nhanh của Viện trưởng Thái lộ vẻ mờ mịt, bà chậm chậm lắc đầu, “Con nghĩ...”

“Như mẹ nói, bằng chứng nói lên mọi thứ, nhưng hiện giờ trong tay con vẫn chưa có đủ tài liệu. Tuy nhiên vụ án này nếu như điều tra đến cùng, Đường Nghiệp chắc chắn không tránh khỏi liên quan. Mẹ nuôi, con biết đây không phải mong muốn ban đầu mẹ muốn con giúp, nhưng con mong mẹ có thể hiểu, và chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Viện trưởng Thái im lặng rất lâu, dường như đang nhắm nháp ý tứ trong lời nói của Hàn Thuật. Thằng bé lớn rồi, không nghe người khác nữa, bà cảm giác mình cũng đang dần trở nên già nua vô dụng, lòng càng ngày càng mệt mỏi, nhuệ khí ngày nào đã dần bị mài mòn, bà thở dài.

Hàn Thuật thấy mẹ nuôi như vậy cũng không đành lòng, đúng lúc mấy đồng nghiệp vừa hát hết một bài, anh đón lấy micro, cười lớn, tuyên bố với mọi người: “Sau đây xin mời sát thủ thiếu nam, thiên hậu tình ca của Viện Thành Nam chúng ta, cô Thái Nhất Lâm sẽ hát cho chúng ta một bài...”

Mọi người hòa theo cổ vũ, cuối cùng Viện trưởng Lâm cũng bật cười, miệng mắng: “Hàn Thuật con thật không phân lớn bé gì nữa rồi.”, tay đón lấy micro.

Viện trưởng Thái thích hát những bài cổ, là một cao thủ diễn xướng nghiệp dư, tất cả mọi người trong Viện Kiểm sát Nhân dân Thành Nam đều biết chuyện này, nhưng dám đùa với bà như vậy chỉ có mình Hàn Thuật.

Bài “Phân phi yến” réo rất buồn như được thổ lộ từ tâm can người hát. Hàn Thuật ngồi dưới vừa vỗ tay vừa rút điện thoại di động ra xem, Tiểu Vương từ bụi chọn bài quay lại, cười duyên đáng yêu: “Hàn Thuật, tối nay anh làm sao thế, tâm hồn cứ treo ngược cành cây, không biết đã nhìn điện thoại bao lần rồi... Em xem nào!”

Nhân lúc Hàn Thuật không phòng bị, Tiểu Vương giật lấy chiếc điện thoại, cười cười né người tránh cánh tay anh định cướp lại, “Để tổ trưởng tổ giám sát kỹ cương kiểm tra xem có nội dung gì cấm trẻ em không.”

Hàn Thuật vươn tay cướp lại không thành công cũng không thèm so đo nữa, cười khoan thai ngã vào chiếc sofa êm ái, “Thấy cái gì hay nhớ báo anh nhé.”

Tiểu Vương lục tìm một hồi, thất vọng ném lại di động cho Hàn Thuật, “Chẳng có cuộc gọi cũng chẳng có tin nhắn, anh xem mãi cái gì thế?”

Hàn Thuật cười hì hì nói: “Xem giờ thôi.”

Đang nói, màn hình điện thoại trong tay đột nhiên sáng lên, hiển thị một số điện thoại lạ, chuông kêu lên hai tiếng rồi tắt ngấm. Hàn Thuật sốt ruột, lập tức nhảy khỏi ghế, vội vàng chạy ra bên ngoài, “A lô, a lô, tôi là Hàn Thuật, xin lỗi ai đấy?” Anh sợ tiếng âm ỉ huyền não xung quanh khiến bên kia không nghe thấy tiếng mình.

Vẫn may sự lo lắng trong anh không thành hiện thực, tiếng người đầu dây bên kia rành rọt truyền lại, “Xin chào anh, chỗ tôi chuyên cung cấp dịch vụ đoán kết quả xổ số...”

Hàn Thuật sững người rồi gào lên giận dữ, “Dự đoán cái con khỉ, cẩn thận tôi tìm đến tận ổ mấy người đấy.”

Anh bực tức đập máy, chợt phát hiện hoá ra mình thất vọng đến vậy.

Hôm nay là ngày Phi Minh biểu diễn, Hàn Thuật nhớ chứ, nhưng anh không đi, anh sợ lại trở thành kẻ không mời mà đến trong mắt Cát Niên. Nhưng cả buổi tối anh không sao bỏ được giả thiết, Phi Minh thích anh, mong anh tới xem buổi biểu diễn, Cát Niên liệu có vì mong đợi của Phi Minh mà gọi điện cho anh? Theo như tính cách của cô, tính khả thi của giả thiết này thật vô cùng nhỏ bé, nhưng anh như bị ma làm, lòng vẫn cứ mong đợi.

Đẩy cửa bước lại vào phòng hát, hàn Thuật không giấu nổi vẻ ủ ê. Đúng lúc Viện trưởng Thái vừa hát xong bài thứ nhất, hứng khởi dâng cao, bà vẫy tay gọi Hàn Thuật lại, quay sang nói với Tiểu Vương: “Chọn bài nào để cô với Hàn Thuật cùng hát.”

Hàn Thuật vốn chẳng phải một tay ôm mic kiệt xuất, lúc này làm gì có tâm trạng hát hò, anh vội vàng thoái thác, “Lúc trước con hát nhiều rồi, không hát được nữa đâu.” Mẹ Thái làm mặt giận, anh đành phải thuận theo.

“Hàn Thuật, anh hát bài gì?” Tiểu Vương hỏi.

“Bài nào cũng được, có bài nào mà anh không biết hát.”

“Cô Thái, hay là chọn cho hai người bài ‘Tương hội Ngao Bao’ (1)?” Tiểu Vương quay sang hỏi Viện trưởng Thái.

(1). Ngao Bao: gò đồng làm cột mốc của người Mông Cổ, được thờ cúng như nơi ở của thần linh.

Viện trưởng Thái đáp: “Đổi bài gì mới đi, không Hàn Thuật toàn nói cô sống ở thập niên 70.”

Tiểu Vương lĩnh ý, chọn cho hai người một bài không cũ không mới, “Khi yêu đã là quá khứ.”

“Bài hát được đấy, bài này tiểu thiên hậu của chúng ta biết hát.” Hàn Thuật cười nói.

Sau đoạn nhạc dạo có chút tang thương, giọng nữ của Viện trưởng Thái cất lên, “Chuyện cũ đừng nên nhắc lại, đời người đã lắm phong ba...”

Nghe bài hát được Viện trưởng Thái dùng cách hát dân tộc nằm lòng biến tấu lại 100%, Hàn Thuật tay cầm micro bất giác phải quay đầu đi nín cười.

“Này, nghiêm túc tí đi, đừng cười.” Tiểu Vương thăm ra hiệu.

Lúc này Hàn Thuật mới chỉnh đốn lại, nghiêm chỉnh nhắm theo tiết tấu của mẹ nuôi, ra sức tập trung nghe bài hát, một bên tay gõ nhẹ phách.

“... dù ký ức mãi không xoá nhoà, yêu và hận vẫn sâu trong tim.”

Không biết vì tâm trạng đặc biệt hay do quá tập trung, Hàn Thuật đứng lặng người nghe, bài hát đã thuộc nằm lòng, không hiểu sao bỗng có cảm giác thật khác lạ. Anh thử nhắm mắt, trong mờ ảo, dường như mẹ nuôi không còn là mẹ nuôi, bài hát cũng không còn là bài hát đó, bên anh chỉ còn lại tiếng kể chuyện yếu ớt xa xôi.

“Hãy khép lại quá khứ, cho tương lai một cơ hội, anh đừng khổ sở hỏi về em...”

Hàn Thuật đờ đẫn như mất hồn, đến khi mẹ nuôi khẽ ho một tiếng anh mới để ý đã đến lượt mình hát, cũng may bài hát này anh có nhắm mắt vẫn có thể hát tiếp.

“Tình yêu là một bài toán khó khiến ta mê muội, có thể quên đến đau, còn quên em lại quá khó...”

Khó... khó biết bao, mười một năm trời, chỉ một mình anh biết.

“Em mãi trong trái tim này chưa bao giờ mất đi, anh vẫn còn yêu em... yêu em... anh không biết làm sao với chính mình.” Hàn Thuật không hề nhìn lời trên màn hình, cứ tự mình hát tiếp. Có thứ gì đó, như sao băng vút qua, lóe sáng rồi vụt tắt.

“Vì anh vẫn còn trong cơn mơ, luôn có em trong trái tim mình, cứ đau khổ vì quá khứ, cứ đau khổ vì em.”

Giọng nữ vừa vắn vào, “Đừng lưu luyến những tháng năm qua, những dịu dàng em vô tình mang tới, đừng hỏi em liệu còn gặp lại, đừng hỏi em liệu có thật lòng, dù sao anh cũng không hiểu...”

“Đừng nói anh không hiểu.” Hàn Thuật nhẹ nhàng tiếp. Tất cả như chìm vào men rượu, trong mắt anh chỉ còn hình ảnh cô đứng bên kia định nói gì mà không nói, khuôn mặt chỉ nhỏ như bàn tay trắng bệch, khoe mắt cổ kìm những giọt nước mắt.

“Có ngày anh sẽ hiểu, thế gian này vắng em cũng chẳng khác xưa. Đời người đã quá vội vàng, em sợ mãi luôn lệ tràn bờ mi...”

“Hàn Thuật, Hàn Thuật, hát đi, đến lượt anh rồi kìa...”

“Anh sao thế, Hàn Thuật...”

Hàn Thuật chậm chạp hạ tay cầm micro.

Cuộc đời anh không có cô, đương nhiên sẽ khác xưa, mọi thứ đều sẽ bị thay đổi. Nếu thật sự có thể, anh nguyện quay lại từng ngày trong quá khứ, tốt, xấu, hạnh phúc, bất hạnh, tất cả lặp lại hết một lượt. Chỉ có điều, sẽ không khiến cô chịu chút tổn thương nào nữa.

Trước sau chưa từng ai ép anh mắc kẹt trong những ký ức ấy, người không muốn quên luôn là chính anh. Anh khổ sợ trốn tránh, anh không dám thật lòng, anh sợ thừa nhận rồi sẽ không có đường lui. Nhưng tất cả chỉ là chiếc hộp được bao bọc kín mít bởi những ý nghĩ xấu xa cất giấu trong tim anh, đến hôm nay phải bụi mờ ra mới nhận thấy bên trong chỉ là thứ tình cảm quá đỗi hèn nhát.

Anh không đợi nổi cuộc điện thoại của Cát Niên nữa.

Từ trước tới nay Hàn Thuật không cứu nổi Cát Niên, vì người cần được cứu vớt, không ai khác chính là bản thân anh.

19. Quyển 2 - Chương 19

Chương 19 – Giả như tha thứ cho anh

Dù Cát Niên không muốn còn có bất kỳ quan hệ gì với Hàn Thuật nhưng cô vẫn phải thừa nhận, anh là một phần của quá khứ cô đã từng trải qua. Ngoài Trần Khiết Khiết, chỉ còn lại anh là người đã chứng kiến những năm tháng đó, đó là một phần cả cô và anh không ai có thể cắt bỏ.

Hàn Thuật đến được bệnh viện thì đã quá nửa đêm.

Anh vội vàng rời khỏi phòng karaoke đến áo khoác cũng vút lại trên ghế sofa. Là mẹ nuôi đích thân cầm áo khoác đuổi theo, lúc đó anh đã chạy đến bãi đỗ xe.

“Con hấp tấp đi đâu thế?” Mẹ nuôi hỏi.

Hàn Thuật nhận lấy áo khoác của mình, không trả lời, nhưng không ngờ mẹ nuôi đã có đáp án.

“Con muốn đi tìm cô ta? Hàn Thuật, mẹ cứ nghĩ mấy ngày nay con đã hiểu ra được ít nhiều, không ngờ càng ngày càng hồ đồ mất rồi.”

Dù dưới ánh đèn mờ trong bãi đỗ xe, Hàn Thuật vẫn có thể nhận ra vẻ khó hiểu và bất lực trên gương mặt người mẹ nuôi luôn yêu thương anh từ nhỏ cùng ẩn ý đằng sau lời nói của bà.

Anh vốn định nói, có lẽ con vẫn luôn hồ đồ, đến giờ mới hiểu ra. Nhưng đến khi nhấn ga phóng đi, anh vẫn không thốt ra câu nói ấy. Ranh giới phân định giữa hiểu và hồ đồ trước sau vốn quá mơ hồ.

Hàn Thuật lái xe qua con phố đêm vẫn rất phồn hoa, không hiểu sao lại nhớ tới một câu có vẻ không hợp cảnh lắm – mũi tên quy tâm, tuy điểm đến của anh thực ra là một trường tiểu học ở một vùng hẻo lánh. Anh nghĩ, bất kể có đến kịp tiết mục của Phi Minh hay không, anh đều sẽ nhắc cô bé lên quay một vòng, còn về đối diện với Cát Niên thế nào, anh lại càng vẽ ra vô số khả năng.

Ngàn vạn lời nói hoá thành một câu “Xin lỗi”? Nói không chừng cô sẽ chỉ buông một câu “Không có gì” rồi đi thẳng.

Dứt khoát thổ lộ tiếng lòng ngay tại chỗ? Hàn Thuật mới tự tập nói trước gương chiếu hậu một lần đã thấy rùng cả mình.

Hay là... liệu hôn cô ấy? Anh nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của phương án này, cuối cùng đành thừa nhận thực sự mình không dám.

Ngồi yên lặng bên cô vậy, không nói gì hết, để thời gian và hành động chứng minh tất cả? Nhưng với tính cách của Tạ Cát Niên, cô tuyệt đối có thể chẳng buồn động đậy ngồi im đến tận khi thiên hoang địa lão, miệng không thốt một từ. Hàn Thuật thầm nghĩ có lẽ anh còn chết vì trầm cảm thời gian dài trước khi hành động mất.

Dường như làm thế nào cũng không ổn, làm gì cũng không đúng. Đương nhiên, sau mười một năm trì hoãn, mọi hành động và biểu đạt đều chỉ như gãi ngứa ngoài giày.

Hàn Thuật tưởng tượng lại mười một năm về trước, nếu như anh cứ xông lên ôm chặt lấy cô, mặc kệ cô trách cứ hay oán giận, im lặng hay chống đối, thế nào cũng được, ngoài việc uống công ngồi trên ghế dự thính chờ đợi cô nhìn về phía anh. Nếu như vậy, có khi nào anh sẽ không phải hối hận như bây giờ? Đây là câu hỏi mãi mãi không thể có lời giải đáp – cũng được, hôm nay anh vẫn có thể chọn cách ôm lấy cô.

Ôm lấy cô, mặc kệ cô lãnh đạm hay cự tuyệt, kệ cô nghi hoặc kháng cự thậm chí là khinh thường, đó là tất cả những gì Hàn Thuật có thể nghĩ đến, vẹn vẹn chỉ có thế.

Kết quả là anh đã đến được hội trường trường tiểu học Đài Viên Lộ, nhưng mọi giả thiết đều không diễn ra. Hàn Thuật biết tin Phi Minh xảy ra chuyện giữa một đám hỗn loạn, theo sự chỉ dẫn của một giáo viên biết chuyện anh mới đến được bệnh viện.

Lúc này Phi Minh đã được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, chuyển sang phòng giám sát tạm thời. Hàn Thuật gặp giáo viên chủ nhiệm của cô bé trước cửa phòng bệnh, anh thở hắt ra chạy lại, vội vàng chào hỏi định bước vào, trước khi đẩy cửa anh lặng nhìn qua tấm kính ngăn cách, ngoài Phi Minh vẫn nhắm nghiền hai mắt hôn mê, còn có Cát Niên đang ngồi bên cạnh giường lưng quay về phía cửa.

Hình ảnh phía sau của Cát Niên vẫn gây gò mỏng manh hết như trong ký ức anh, lòng anh bỗng xót xa, lại có chút cảm xúc phức tạp. Giữa khoảnh khắc do dự này, anh mới để ý trong phòng ngoài hai cô cháu còn có một người khác. Người đặt một tay lên vai Cát Niên, ân cần đưa cho cô cốc nước ấy chẳng phải là Đường Nghiệp sao?

Hàn Thuật nhìn Cát Niên khẽ nghiêng người đón lấy cốc nước, dù không thấy rõ mặt cô, anh vẫn có thể tưởng tượng ra nụ cười cô dành cho Đường Nghiệp.

Nói thật lòng, dù Đường Nghiệp từng công khai đưa Cát Niên tới trước mặt Viện trưởng Thái, giới thiệu cô là bạn gái của mình, hơn nữa Cát Niên cũng không hề phủ nhận điều này, nhưng sâu trong lòng Hàn Thuật vẫn giữ thái độ nghi ngờ về mối quan hệ giữa hai người, anh cũng không thể nói rõ là vì sao, chỉ là dựa vào trực giác, Đường Nghiệp không phải là Vu Vũ. Hàn Thuật từng tận mắt chứng kiến thứ mơ hồ qua lại giữa Tạ Cát Niên và Vu Vũ, anh thừa nhận giữa anh và cô không có thứ ấy, nhưng anh cũng không tìm nổi chút cảm giác nào như vậy giữa Đường Nghiệp và Tạ Cát Niên. Dù vậy, nhìn thấy Đường Nghiệp trong phòng bệnh, anh không ngăn nổi hối hận mình tới chậm một bước.

Lẽ ra anh nên tới xem buổi biểu diễn của Phi Minh, dù sự cố này của Phi Minh không cách nào trách được, nhưng chỉ ít lúc đó anh cũng là người đầu tiên ở bên hai người họ, giờ đây vị trí ấy đã được anh chuyển lại cho Đường Nghiệp.

Đường Nghiệp cúi đầu, dường như đang thì thầm trao đổi với Cát Niên điều gì. Hàn Thuật không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bọn họ, anh nhẹ nhàng rút lại bàn tay đặt trên cánh cửa. Anh cảm thấy mình giống như một mũi tên đã rời khỏi cung, lao thẳng về hồng tâm trong tiếng gào thét xé gió, bỗng nhiên tìm không ra phương hướng, lực bay cũng mất dần, trống rỗng rơi xuống đất.

Anh bước ra xa mấy bước, nhỏ giọng hỏi giáo viên chủ nhiệm về bệnh tình Phi Minh. Anh thật không sao hiểu được, một đứa trẻ trông khỏe mạnh hoạt bát như cô bé sao lại đột ngột đổ bệnh phải vào bệnh viện.

Giáo viên chủ nhiệm lớp Phi Minh rõ ràng cũng mơ hồ trước câu hỏi của Hàn Thuật, nhưng anh có thể thấy rõ vẻ xót xa, bất lực trong ánh mắt cô Dương, trái tim anh đột nhiên trĩu xuống, không muốn lãng phí thêm chút thời gian nào ở đây, anh vội vàng quay người đi thẳng đến văn phòng bác sĩ trực ban.

Phòng trực ban không có người, Hàn Thuật đành tìm tới khu trực y tá ở sảnh trước, dò hỏi câu hỏi: “Cô bé được đưa vào viện vừa rồi, chính là cô bé tên Tạ Phi Minh, cô bé rốt cuộc có bệnh gì?”

Cô y tá đang cúi đầu sao sao chép chép liếc xéo Hàn Thuật một cái, “Anh là gì với cô bé?”

Hàn Thuật nhất thời cứng họng, tiếp đó đành dày mặt trả lời: “Tôi là bố cô bé.” Nói xong câu này, anh bỗng cảm thấy mặt nóng bừng bừng trước ánh mắt nghi ngờ của cô y tá.

“Anh mà có con gái lớn thế sao?” Đối phương quả nhiên không tin.

Lúc này một y tá khá lớn tuổi ở bên cạnh chen vào một câu. “Anh là bố cô bé, thế còn người vừa làm thủ tục cho cô bé là ai? Có việc gì đợi bác sĩ quay lại rồi hãy nói.”

Hàn Thuật nghe xong, tim đập thình thịch một hồi, cũng không tranh cãi thêm gì nữa, chỉ cúi thấp người khẩn thiết van nài: “Xin cô đấy, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc con bé có bệnh gì.”

Về bề ngoài của anh vốn đã dễ gây thiện cảm, lại thêm giọng điệu khẩn thiết, cô y tá nghĩ ngợi một hồi rồi cũng không làm khó thêm nữa, cúi đầu lật lật danh sách nhập viện, lúc ngẩng đầu lên nói giọng có chút hơi kỳ lạ.

“Anh thật sự là bố cô bé sao? Cô bé mắc bệnh động kinh phát tác chậm...”

“Động kinh?” Hàn Thuật bất giác lặp lại.

Thần thờ nói xong câu cảm ơn, anh bước lại ngồi xuống chiếc ghế gần mình nhất, chờ người ra một lúc lâu, cuối cùng nhìn xung quanh không có ai, anh dùng hết sức cầu vào cánh tay mình, đau kinh khủng, xem ra đây không phải là mơ.

Căn bệnh này khiến anh nghĩ giữa Phi Minh và người đó có lẽ tồn tại một mối quan hệ nào đó. Sự thật quá rõ ràng ấy như một ngọn núi đè chặt xuống Hàn Thuật, khiến anh nghẹt thở.

Anh biết Phi Minh không phải là con đẻ của Tạ Cát Niên, trước đây anh luôn nghĩ vì cô quá lương thiện và cô độc nên mới có thể nhận nuôi một đứa trẻ không thân không thích sống cuộc sống thanh đạm qua ngày. Anh thật sự chưa từng nghĩ đến, Phi Minh lại là con của người đó, ra lại là thế này!

Thật ra, giờ nghĩ lại, không phải sự thật đã bày ra trước mắt ư?

Ngoài con của Vu Vũ, còn có ai đáng để Tạ Cát Niên đối đãi như vậy. Khuôn mặt của Phi Minh, mắt, mày, chỗ nào cũng hiện lên nét quen thuộc ấy.

Hàn Thuật lạnh toát mồ hôi trước sự phát hiện vừa rồi, bao năm nay cô ấy vẫn ôm theo hình bóng một người khác mà sống, anh cho rằng bất kể cô muốn hay không, hình ảnh Vu Vũ trên thế gian này sẽ mãi mãi trôi qua cùng buổi chiều hôm đó, hoá ra hoàn toàn không phải vậy.

Vu Vũ, đã bao lâu rồi Hàn Thuật không còn muốn nhớ đến cái tên này nữa, nhưng lúc này đây chỉ cần anh nhắm mắt lại, dường như đã có thể nhìn thấy người đó, vẫn là bộ dạng thiếu niên xanh xao, mặt mày thanh

tú, nụ cười trong vắt. Trước mặt anh ta, chàng trai mới lớn như Hàn Thuật chợt cảm thấy thật yếu ớt và phàm tục.

Cát Niên tiễn Đường Nghiệp tới cổng lớn bệnh viện. Cô không phải người giỏi ăn nói, chỉ im lặng đi cùng anh, đến lúc nên dừng lại bèn nói một câu: “Cảm ơn anh.”

“Chuyện tiền nong em cũng đừng bận tâm.” Đường Nghiệp bị cảm, giọng nói vương âm mũi.

Cát Niên lắc đầu, “Là cảm ơn vì anh đã có thể đến.”

Nhắc đến cũng thật trùng hợp, Cát Niên đang ngồi ngoài phòng cấp cứu đợi Phi Minh bỗng nhận được điện thoại của Đường Nghiệp. Sau đêm Giáng sinh ấy hai người hoàn toàn không gặp lại nhau, trong điện thoại Đường Nghiệp cũng chỉ hỏi thăm đơn giản, không ngờ nghe chuyện của Phi Minh xong, anh liền lập tức tới đây.

“Hình như chúng ta rất có duyên với bệnh viện.” Cát Niên cười gượng.

Đường Nghiệp nói: “Đó cũng là một kiểu duyên phận. Em vào trông cô bé đi, anh đi đây, em cũng chú ý nghỉ ngơi, mọi việc đợi kết quả chụp CT ngày mai rồi hẵng nói.”

Cát Niên gật đầu.

Đường Nghiệp có vẻ vẫn chưa yên tâm, lại an ủi một câu: “Đừng nghĩ nhiều quá, có nghĩ nhiều cũng chẳng làm mọi chuyện khá lên, lại chỉ chuốc thêm phiền não.”

Cát Niên nói nhỏ: “Không sao. Em chỉ nghĩ, chuyện đã xấu đến bước này rồi còn có thể xấu thế nào được nữa? Cứ nghĩ vậy cũng thấy thoải mái hơn rồi.” Cô vội vàng cười một tiếng, “Chỉ ít con bé vẫn còn sống.”

Đường Nghiệp dường như bị mê hoặc, anh cảm thấy Cát Niên như một hồ nước xanh biếc, trong vắt, thoát nhìn cứ ngỡ có thể nhìn thấu, thực ra không biết dưới lòng hồ đang lắng đọng những gì. Ví như trước đêm hôm nay, anh hoàn toàn không biết cô nhận nuôi một đứa bé lớn gần đây, và cô dường như cho đến tận bây giờ cũng không có ý định giải thích chuyện này.

Đường Nghiệp đoán cô bé ấy có thể do cô sinh ra, cũng có thể không phải. Nói thật, anh cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi, càng cảm thấy cô sống không dễ dàng. Bất kể thế nào, chắc chắn cô có lý do để làm vậy. Con người vẫn luôn dễ bị quá khứ làm khổ.

Hai người chào nhau, Đường Nghiệp một mình bước tới dưới cổng vòm được chụm lại từ ba cây mai trước cửa bệnh viện, mưa vừa tạnh, một luồng gió đối lưu thổi qua, những giọt nước đọng lại trên lá cùng những cánh hoa vụn theo làn gió rơi xuống, vài cánh hoa đậu trên vai anh. Đường Nghiệp gạt mấy cánh hoa màu đỏ tím vương sương trên vai, quay lại nói với Cát Niên cách đó mấy bước: “Không biết vì sao, anh tự nhiên nhớ đến một người bạn đã từng nói câu này – cậu ta nói trên đời có hai thứ không thể nắm giữ nổi, một là mưa hoa, hai là chuyện xưa. Nhưng anh nghĩ, đã có gió thổi đi, vậy thì tan rồi cũng đã tan rồi, em nói xem?”

Cát Niên trở lại phòng bệnh Phi Minh đang nằm, thấy Hàn Thuật đang đứng đợi ở đó. Cô đã trải qua quá nhiều chuyện, cũng chẳng cảm thấy bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của anh.

“Phi Minh... con bé vẫn chưa tỉnh à?” Hàn Thuật có chút gượng gạo.

“Bác sĩ đã cho nó uống thuốc.” Cát Niên ngập ngừng, lúc đẩy cửa còn nghiêng người lại, “Anh có muốn vào không?”

“Đợi đã.” Hàn Thuật rõ ràng gật đầu nhưng lại lấy tay khép cánh cửa lại, “Anh tìm em có chút chuyện, đừng đánh thức con bé.”

Cát Niên nhìn anh, không từ chối, cô bước ra mấy bước, tìm một nơi ngồi xuống. Là anh nói có chuyện, anh đã không mở miệng, cô cũng không phải vội.

Hành lang bệnh viện về đêm yên tĩnh hệt như mảnh sân trải đầy lá tỳ bà.

Hàn Thuật đột nhiên cảm thấy lòng ngọt ngào đến hoảng loạn, cơn tức giận không biết từ đâu ập đến, anh nôn nóng bước theo cô, chỉ vào Cát Niên, ghì giọng thốt ra từng chữ, “Em nuôi con anh ta, em nuôi con

của bọn họ, em... em...” Anh không biết nên nói tiếp thế nào, thấy cô vẫn cứ im lặng, anh chỉ đành buông tay ngồi xuống cạnh cô, toàn thân bao trùm cảm giác bất lực.

“Sao em có thể như vậy?” Anh hỏi xong lại hít một hơi sâu, rủ rủ tự nói một mình, “Cũng phải, anh sớm đã nên đoán ra em sẽ như vậy, em đã ngốc đến một cảnh giới nhất định rồi.”

Giữa “không dám tin” và “nghĩ thông suốt” thực sự vẫn bị ngăn cách bởi một lớp sa mỏng.

Hàn Thuật cố tự giải thích, đây chẳng phải việc Tạ Cát Niên sẽ làm hay sao? Vu Vũ chết rồi, nếu như không ai muốn có đứa bé thân phận không rõ ràng này, lẽ nào cô có thể để con Vu Vũ chịu cảnh lưu lạc khó khăn. Nếu như có thể làm vậy cô đã không còn là Tạ Cát Niên của ngày hôm nay.

“Anh thấy hai người họ có giống nhau không?” không biết có phải quá nhiều biến cố đã làm yếu đi cảm giác xa lạ giữa Cát Niên và Hàn Thuật hay không. Cô cứ như vậy, ngồi bên cạnh anh lãnh đạm buông một câu hỏi, không còn ân oán, không còn hiềm khích, không còn chuyện tha thứ hay không tha tha thứ, chỉ như những cổ nhân bao năm không gặp.

Tối nay trước Hàn Thuật, đã có rất nhiều người tới an ủi Cát Niên, có giáo viên trong trường, có Đường Nghiệp, và cả Bình Phương vừa đến đã vội đi ngay. Họ thông cảm với cô, đưa tay giúp đỡ cô, đối với sự tồn tại của Phi Minh, người không hiểu, người oán trách, người bao dung... Nhưng, họ thật sự đều không hiểu lý do bên trong, và Cát Niên cũng không định nói. Không phải cô cố ý che giấu, chỉ là mọi chuyện đã qua từ quá lâu rồi, có nhiều chuyện không thể giải thích từ đầu, dù có nói hết nước hết cái người ngoài vẫn không lý giải nổi, vì có một số người, một số chuyện không thật sự tồn tại trong ký ức của bọn họ. Chỉ có một người không nói mà hiểu, chỉ có một người nói, anh sớm đã nên đoán ra chuyện này. Châm biếm thay, đó lại là Hàn Thuật.

Dù Cát Niên không muốn còn có bất cứ quan hệ gì với Hàn Thuật nhưng cô vẫn phải thừa nhận, anh là một phần của quá khứ cô đã từng trải qua. Ngoài Trần Khiết Khiết, chỉ còn lại anh là người đã chứng kiến những năm tháng đó, đó là một phần cả cô và anh không ai có thể cắt bỏ.

Đã rất nhiều lần Cát Niên tự nói với mình, chỉ cần cô nhớ trên thế gian này đã từng tồn tại một người con trai tên Vu Vũ, chỉ cần một mình cô nhớ đến Tiểu hòa thượng của cô, thế là đủ rồi. Trong những năm tháng cô có, cũng chỉ những năm có Tiểu hòa thượng là tràn đầy màu sắc, là thật sự sống đích thực, mười mấy năm về sau, chỉ như một cơn gió thoảng qua, cũng may cô đã tự xây ình một thế giới thần tiên, để sống an nhiên qua ngày trong những hồi ức ấy.

Nhưng, khi cô ôm Phi Minh đang co giật trong tay, khi cô kinh hoàng nhận ra rồi có một ngày cô có thể sẽ mất cả Phi Minh, đến vòng tay này cũng biến thành hư không, lúc đó sẽ còn lại những gì? Còn lại ký ức ư? Nhưng nếu những ký ức ấy chỉ tồn tại trong lòng một mình cô, lấy ai chứng minh đó không chỉ là “giác mộng hoàn lương”? Lấy gì chống đỡ thế giới nhỏ cô dựa vào để sống?

Giờ đây, Hàn Thuật ở ngay cạnh cô, anh không còn là anh, không còn là Hàn Thuật, anh là tấm gương soi lại quá khứ của Tạ Cát Niên. Anh nhắc nhở cô rõ ràng, xác thực, rằng quá khứ ấy không phải hư ảo.

Hàn Thuật cười giễu trả lời: “Đương nhiên giống, con bé giống bố, giống mẹ, chỉ duy nhất không giống em.”

Anh nói xong lại hối hận, không phải đã nói rồi sao, kể từ hôm nay phải đối tốt với cô. Dù cái ôm trong tưởng tượng có kết thúc lảng xẹt, nhưng sao anh vẫn không quên nỗi cái miệng này.

May sao Cát Niên xem ra cũng không để ý. Cô uể oải dựa vào lưng ghế, Hàn Thuật bắt giác cúi đầu, ánh đèn hành lang khiến bóng hai người trên mặt sàn đá láng bóng kề nhau rất gần, anh khẽ đổi tư thế, hai chiếc bóng liền như thật sự dựa vào nhau.

“Thế mới nói sao Trần Khiết Khiết có một hai năm như thế bốc hơi mất tăm trên trái đất, hóa ra là vì chuyện này. Đến con gái ruột của mình cũng có thể không cần, vậy còn sinh ra mà làm gì? Bao năm nay cô ta không nghĩ tới chuyện trở lại tìm Phi Minh sao?” Hàn Thuật sợ im lặng quá lâu sẽ khiến cảm giác “dựa dẫm” này kết thúc, cũng nên nói gì đó chứ, nhưng nhắc đến chuyện này, vẻ im lặng của Cát Niên lại khiến lửa giận trong anh không hiểu sao bốc lên, “Anh biết chắc chắn là không mà, con người đó thật không còn đạo đức nữa. Đúng rồi, cô ta có biết Phi Minh là do em nhận nuôi không?”

Cát Niên nói: “Trước không biết, gần đây chắc cũng biết rồi.”

Hàn Thuật vỗ đùi, “Mấy hôm trước cô ta còn gọi điện cho anh, vòng vo hỏi đến chuyện của em, anh còn cứ nghĩ là cô ta quan tâm em nữa...” Anh nói đến đây liền khựng lại, vẻ giấu giếm, ho khan một tiếng rồi nói tiếp, “Nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì lạ, anh đoán chắc giờ cô ta cũng không dám nhận đứa con này.”

“Thật sao?”

“Em cứ tưởng nhà họ Trần còn uy phong như trước kia chắc? Mấy năm trước đó, bố Trần Khiết Khiết đầu tư thất bại, bị thua lỗ trong một dự án, nhà họ Trần càng ngày càng suy sụp, giờ chẳng qua chỉ là dựa vào nhà thông gia để giữ phong mạo bên ngoài mà thôi.”

Cát Niên nhớ đến đôi vợ chồng trong siêu thị hôm đó, “Thế cũng không tệ mà.”

Hàn Thuật cười nhạt, “Tệ hay không tệ, chỉ mình cô ta mới biết. Mấy năm trước không phải đã ly hôn rồi ư? Lặn lội ở nước ngoài, không biết bao khoảng đạt cho vừa, chẳng phải cũng lại về nước ảo não đi bước nữa rồi đấy thôi. Không có nhà họ Chu, cô ta chắc còn phải ở nước ngoài mà rửa bát. Cầm được của người ta cái này thì cũng phải nhả cái kia, thế nên mấy năm nay cô ta cũng an phận rồi, may sinh được cậu con trai, không thì cuộc sống cũng chưa chắc đã dễ dàng. Nếu đổi lại anh là cô ta, chỉ sợ cũng muốn giấu nhem chuyện Phi Minh đi, có đánh chết cũng không nói.”

Anh nhìn sang Cát Niên, dịu giọng lại nói tiếp: “Phi Minh tuy do cô ta sinh ra, nhưng cô ta chưa nuôi nổi đứa trẻ một ngày, xem ra cũng chẳng bằng duyên phận giữa em và con bé. Trước đã không trông chờ gì ở cô ta, đến giờ cũng chẳng cần trông mong gì. Chuyện của Phi Minh... chuyện của Phi Minh, m cứ yên tâm, vẫn còn có anh, anh sẽ...”

Anh chưa từng áp úng thế này bao giờ, đã khó xử lại căng thẳng, vừa e nói quá lộ liễu khiến cô phản cảm, lại sợ quá hàm súc, cô không nghe ra tầng ý nghĩa bên trong.

Cát Niên thật sự khá ngạc nhiên, không ngăn nổi nhìn lên Hàn Thuật, trước ánh mắt cô, Hàn Thuật càng không biết phải nói tiếp thế nào, tay chân gượng gạo rút ra một chiếc thẻ, nhét bừa vào tay cô.

Cát Niên bị anh làm giật nảy mình, đứng bật dậy, “Cái gì... ấy... không cần...”

Hàn Thuật lại bốc đồng tức tối, “Lẽ nào tiền của anh bần hơn của Đường Nghiệp?”

Cát Niên sợ kinh động đến y tá và các bệnh nhân khác, vội vàng nói: “Lúc tôi đi không mang đủ tiền, cũng không mang sổ tiết kiệm, Đường tiên sinh chỉ là đóng trước hộ thôi, ngày mai tôi sẽ trả lại anh ấy.”

Cô nói xong sắc mặt Hàn Thuật cũng dễ coi hơn một chút, thật không ngờ ba chữ “Đường tiên sinh” vô nghĩa kia lại khiến lòng Hàn Thuật dịu hẳn.

Hàn Thuật đẩy lại chiếc thẻ cô đang cầm, “Cứ coi như anh cho Phi Minh, anh biết, con bé và anh không có quan hệ gì, nhưng anh thật sự đã từng mong con bé là con anh, cũng như Trần Khiết Khiết và Vu Vũ, chỉ cần có Phi Minh... giữa bọn họ... à, không nói bọn họ, anh muốn nói... anh có thể coi con bé như... dù thế nào cũng như em chăm sóc con bé... Em đừng hiểu nhầm, không phải anh thấy hai người đáng thương mà bù đắp cho hai người đâu, bất kể hai cô cháu đáng thương hay không... không phải anh nói hai người đáng thương, là anh nghĩ, anh nghĩ...”

Hàn Thuật càng nói càng không biết mình đang nói gì, anh nghĩ những người bình thường chắc hẳn đều không hiểu nổi nội dung anh muốn biểu đạt.

Nhưng Tạ Cát Niên vốn đã chẳng phải người bình thường. Cô ngắt lời anh.

“Anh biết là không thể được mà, Hàn Thuật.”

Mặt Hàn Thuật từ đỏ chuyển sang trắng bệch, anh thầm cắn chặt răng, nhưng con tim đang đập loạn xạ đã trấn tĩnh lại sau câu nói kiên định của cô. Thấm nhất, mất mặt nhất cũng chỉ đến thế này, còn sợ gì nữa chứ. Ít ra cũng cho thấy là cô hiểu.

“Là em đang từ chối anh phải không, cũng không sao, thật sự không sao.” An ủi bản thân xong, anh định khoác lên nụ cười ngạo nghễ sở trường của mình, mặt dày nói, “Vừa rồi em nói, không thể được, Hàn Thuật. Vậy anh không phải là Hàn Thuật, em cứ coi anh là người vừa qua đường, chúng ta vừa quen biết, tuy tiện nói một đôi câu... chào hỏi một chút là được rồi.”

Cát Niên có vẻ không kiên nhẫn nổi nữa, lần nữa đưa lại chiếc thẻ ngân hàng thuộc về anh, “Ừm, cậu hai Hàn, tạm biệt.”

Cô nhìn Hàn Thuật bất động, cúi người đặt chiếc thẻ xuống chiếc ghế bên cạnh anh, lắc đầu rồi quay lại phòng bệnh của Phi Minh.

“Cát Niên.” Hàn Thuật từ phía sau gọi giật. Anh ngang ngược kéo tay cô lại, dúi chiếc thẻ vào lòng bàn tay cô, trầm giọng nói khẽ, “Khi có chuyện, nghĩ đến anh trước được không? Coi là một cách em giả như tha thứ cho anh.”

20. Quyển 2 - Chương 20

Chương 20 - Táo độ

Cô nhận ra mình lại mắc sai lầm một lần nữa, cũng như trước kia rất nhiều lần đối diện với sự sợ hãi, cô đều cho rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, thực ra đều không phải.

Sáng sớm hôm sau, Cát Niên thức dậy trên chiếc giường xếp tồi tàn bệnh viện ươn, đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô gọi điện về cửa hàng xin nghỉ một ngày, quay lại đã thấy Phi Minh tỉnh rồi.

Thực ra Phi Minh không hề mở mắt, Cát Niên nhận ra con bé đã thức dậy qua đôi mắt nhắm còn chặt hơn cả lúc ngủ và hàng lông mi khẽ run run. Trước đây rất lâu, Cát Niên cũng từng là một đứa trẻ thích giả vờ ngủ, khi bố mẹ ngồi bên cạnh bàn bạc về đứa em trai sắp chào đời, khi bác gái và bác trai lớn tiếng chửi mắng nhau, cô cũng từng cố nhắm nghiền mắt như vậy, càng muốn ngủ càng khó chìm vào giấc mơ. Về sau bên cạnh cô có thêm Vu Vũ, hai người thường nằm trên bãi cỏ gần cây lựu, ánh mặt trời xuyên qua hàng mi nhắm chặt, tạo thành một quang cảnh đồ cam trên nền tối. Tiếng thở của Vu Vũ ngay bên cạnh, dài và đều đặn, cô cố điều chỉnh nhịp thở của mình cho trùng với anh nên không sao ngủ nổi, trong đầu toàn mùi cỏ xanh nhẹ nhẹ, còn cả mùi ánh dương chiếu trên những cành tùng. Thỉnh thoảng lại có một chiếc lá rơi xuống mặt cỏ ngứa ngứa, nhưng cô không muốn đánh thức người bên cạnh, chỉ chun mũi chịu đựng, lúc này liền nghe tiếng Vu Vũ cười ha ha... Hàn Thuật nói, Phi Minh không giống cô chút gì, đây là điều đương nhiên, nhưng Cát Niên dường như lại có một khoảnh khắc thế này, nhìn thấy chính mình qua Phi Minh, suy cho cùng cũng là cô nuôi đứa bé lớn.

Cô ngồi bên mép giường gọi khẽ, “Phi Minh, tỉnh rồi à?”

Phi Minh chẳng mấy may động dậy, nhưng chỉ vài giây sau, giọt nước mắt bằng hạt đậu đã từ từ lăn xuống qua khóe mắt nhắm nghiền.

“Đói bụng rồi hả? Để cô đi mua đồ ăn sáng nhé, cháu thích ăn gì?”

“Đừng khóc mà, có phải vẫn còn đau chỗ nào không?”

“Phi Minh, cháu có nghe thấy cô nói không?”

Mặc kệ Cát Niên bên cạnh nói hết nước hết cái, Phi Minh dường như không thể làm gì khác ngoài việc khóc.

“Cháu đợi nhé, để cô gọi bác sĩ.” Cát Niên sợ cô bé có triệu chứng gì không quan sát được, không kiên nhẫn nổi nữa bèn đứng lên.

Nhưng đúng lúc này Phi Minh bắt đầu oà khóc dữ dội, cô bé ra sức lắc đầu trên gối, mắt vẫn không chịu mở ra, miệng gào khóc: “Cháu không cần bác sĩ, không cần bác sĩ... cháu không bị bệnh.”

Cát Niên hơi hoảng hốt, tay chân lóng ngóng lau nước mắt cho Phi Minh, “Được rồi, cháu không bị bệnh, vậy trước tiên cháu mở mắt ra nhìn cô đã nào.”

Giọng Phi Minh xen lẫn tiếng nấc nghẹn, “Cháu không mở mắt đâu. Cháu mở mắt rồi giấc mơ này đều biến thành sự thật hết. Cô giáo đang giục cháu rồi, cháu phải đi biểu diễn... tiết mục sau là của bọn cháu rồi...”

“Cháu tỉnh dậy rồi chúng ta ra viện, đến lúc đó vẫn có thể biểu diễn mà.”

“Cô lừa cháu, chẳng ai muốn cháu biểu diễn nữa, mọi người đều nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của cháu rồi, Lý Đức cũng thấy rồi...”

Cô bé khóc lóc đến tuyệt vọng, hai tay nắm chặt hai bên mép ga, trái tim Cát Niên cũng dần dần bị bóp nghẹt trong tiếng gào khóc ấy. Không phải cô không hiểu sự đau lòng của Phi Minh, đối với một đứa trẻ như Phi Minh đòn giáng này chắc chắn trầm trọng đến mức không thể cứu vãn nổi.

Y tá đến rồi lại đi, người nhà của các bệnh nhân khác cùng phòng cũng có lòng tốt giúp Cát Niên dỗ dành một chập nhưng chẳng ăn thua gì, chỉ đành bó tay đứng nhìn. Cát Niên cũng không khuyen nhủ nữa, chỉ ngồi một bên nhìn Phi Minh ra sức khóc lóc, đến khi con bé không còn sức nữa, cũng chẳng còn nước mắt mà khóc nữa, chỉ còn lại tiếng thút thít ngắt quãng. Cô ghét cay ghét đắng bản thân mình lúc này, nếu như cô thông minh hơn một chút có lẽ đã có thể khiến Phi Minh nhẹ nhõm đi phần nào, không như bây giờ, chẳng làm nổi cái gì.

Bác sĩ cũng vào dặn dò mấy lần rằng nên đưa Phi Minh đi chụp CT, nhưng con bé đang trong tình trạng này, thực sự không phải thời điểm thích hợp để khám bệnh. Cát Niên đang bó tay kéo dài thời gian, Hàn Thuật liền xuất hiện như một cơn gió, chẳng nói chẳng rằng mở chiếc hộp trên tay, đem mấy thứ đồ chơi bát nháo trong đó bày hết lên chiếc tủ đầu giường.

Có lẽ cũng đã nhận ra tình trạng bê bối của Phi Minh lúc này, anh đưa mắt ra ý hỏi Cát Niên, cô chỉ cúi đầu.

Hàn Thuật hắng giọng vài cái, ngồi xuống bên Phi Minh, “Tiểu mỹ nữ, xem chú mang gì đến cho cháu này.”

Thật không ai có thể ngờ, Phi Minh vừa nghe thấy tiếng anh ngay gần liền giật mình ngồi hẩn dậy, ôm chầm lấy anh, vừa gọi “chú Hàn Thuật” vừa bắt đầu gào lên khóc lớn. Hàn Thuật nhìn sang Cát Niên, vội vàng vỗ vỗ lưng Phi Minh dỗ dành: “Có chuyện gì đáng phải đau lòng thế chứ, mặt nhăn lại vì khóc kìa, xấu quá... Đừng khóc nữa nào, nước mũi chảy hết lên áo chú rồi đây này, lát nữa chú Hàn Thuật làm sao đi làm đây?”

Phi Minh nào thềm để ý đến chuyện đấy, càng khóc to hơn, “Cháu không thể đến trường được nữa rồi, mọi người đều nhìn thấy rồi.”

“Nhìn thấy gì cơ?” Hàn Thuật cố ý ngây ngô hỏi.

Phi Minh không muốn trả lời, tiếng khóc lại càng thương tâm.

“À... cháu nói chuyện tối qua chứ gì, chú nghe kể rồi.” Hàn Thuật kéo dài giọng, nhìn về phía Cát Niên chớp chớp mắt rồi nói với Phi Minh, “Chuyện đấy có gì đáng khóc chứ, không phải cháu đóng công chúa Bạch Tuyết sao? Lẽ nào cháu không biết trước khi hoàng tử xuất hiện, công chúa Bạch Tuyết ăn phải táo độc liền bị bệnh y như thế này à.”

“Cháu... cháu không ăn táo...” Phi Minh nghẹn ngào nói đứt quãng.

“Cháu ăn từ rất lâu rồi, chỉ là tác dụng chậm thôi.” Hàn Thuật vuốt tóc Phi Minh, “Không ai cười cháu đâu, lúc chú vội đến đây các bạn đều rất lo cho cháu, cái cậu bé lần trước cháu nhắc đến tên là gì ấy nhỉ...”

“Lý Đắc.” Cát Niên ngồi bên vội vàng nhắc.

“Đúng rồi, Lý Đắc, cậu ta lo y hệt ông già...”

“Chú nói bừa!” Phi Minh phản đối.

Hàn Thuật bật cười, “Cháu xem, hoàng tử chắc chắn không cười công chúa Bạch Tuyết rồi, ai cười đều là phù thủy hết. Nào, xem xem chú Hàn Thuật mang gì đến cho cháu, chú đích thân mang tới đây rồi phải đi làm ngay đây.”

Dù Cát Niên không dám tin nhưng nghe mấy lời ngon ngọt vừa dỗ dành vừa lừa phỉnh của Hàn Thuật, Phi Minh cũng từ từ mở mắt, một tay cầm lấy chú gấu Winnie Pooh, vừa sụt sịt mũi vừa ngẫm nghĩ.

Cát Niên thấy tình hình đã ổn, liền vội vàng ra ngoài liên hệ với bác sĩ về việc tiến hành xét nghiệm tiếp theo, bỏ lại Hàn Thuật và Phi Minh đang nói cười rôm rả. Khi cô quay lại đã thấy Hàn Thuật đeo cặp tài liệu đứng ngoài phòng bệnh đợi cô. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Cát Niên vẫn không khỏi thấy gượng gạo, nhưng không thể không thừa nhận sự xuất hiện của Hàn Thuật đã giúp cô một việc khó. Bỏ qua chuyện trước đây, chỉ nói bây giờ nếu cô ngó lơ anh thì cũng không được phải phép cho lắm.

“Anh... không phải vội đi làm à? Chắc muộn rồi đấy.”

Hàn Thuật gật đầu, “Hôm nay có buổi họp quan trọng.”

“Vây... tạm biệt.”

“Hình như em còn vội hơn anh.” Hàn Thuật cười hì hì nói.

Cát Niên không cười nổi, khiên cưỡng nhếch khoé miệng, “Tôi vào đây, lát còn phải đưa Phi Minh đi chụp CT.”

“Có kết quả nhất định phải báo cho anh nhé, đi đây đi đấy, anh thật sắp muộn rồi.” Hàn Thuật nói xong vô tình thấy một tay Cát Niên đang cầm cốc sữa đậu nành cầm sẵn ống hút liền nhân cô không kịp phản ứng, tiện tay cướp qua phía mình, miệng lẩm bầm, “Đói chết mất, sáng nay anh vẫn chưa ăn gì!”

Cát Niên thốt nhiên hoá đá, nhìn bàn tay trống không, vẻ như không đành: “Cốc này...”

Tuy biết rõ theo tính cô chắc chắn không thể có phản ứng nào rõ rệt nhưng Hàn Thuật vẫn lùi lại một bước, đặc ý lắc lắc cốc sữa đậu chỉ còn lại một nửa, hút thêm một hơi nữa như thể gạo nấu thành cơm rồi mới nhìn Cát Niên đang tròn mắt cứng đờ người, trong lòng đột nhiên thấy vui vui.

“Tạ Cát Niên, chỉ một cốc sữa đậu thôi mà, em không đến nỗi kỵ bo thể chứ?” Hàn Thuật già mồm.

“Vấn đề là... vấn đề là...” Cát Niên cuống lên mồm miệng liền ấp úng, sao đo được với sự càn rỡ mồm mép tép nhảy của Hàn Thuật.

Anh nhạo báng: “Có vấn đề gì chứ, anh cũng có quan trọng đã uống qua rồi đâu, em còn căng thẳng cái gì, lẽ nào em mắc bệnh truyền nhiễm?.”

Hàn Thuật vừa đi vừa uống, Cát Niên kìm nén đến đỏ mặt, thấy có người đi lại mới cẩn trọng nói: “Tôi thì không, nhưng bà ngoại em bé giường bên cạnh bị cảm.”

Hàn Thuật ngậy người một lát, không theo kịp tốc độ tư duy nhảy vọt của Cát Niên, cho đến khi anh nhìn thấy một bà cụ từ xa đang bước lại phía hai người, khuôn mặt nhìn quen quen, hai tay đều mang phích nước nóng, một ngón tay bên tay phải còn móc thêm một túi đồ. Anh như đột nhiên biết được một sự thật đáng sợ, cúi xuống nhìn cốc sữa đậu một lần nữa, vẻ mặt kỳ lạ dường như muốn nói gì đó nhưng lại bị cảm giác buồn nôn chặn lại, cuối cùng nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt Cát Niên.

Cát Niên cũng không còn cách nào khác, thấy bà cụ lại gần liền mở miệng chào hỏi, giúp bà xách một phích nước rồi bịa bừa ra lý do biến mất của cốc sữa đậu, bà cụ cũng không chấp nhặt bỏ qua cho cô.

Gần mười một giờ, Bình Phượng lại qua thăm Phi Minh, lớp trang điểm trên mặt cô còn chưa được tẩy hết, trông mất thắm quàng, có lẽ là vừa “tan làm” về. Bình Phượng tới đúng lúc Phi Minh vừa làm xong các loại xét nghiệm, mệt quá lại ngủ thiếp đi, tay vẫn ôm khư khư chú gấu Winnie Pooh, Cát Niên đang cúi đầu đọc mẫu truyện đăng nhiều kỳ trên báo, nghe tiếng bước chân Bình Phượng liền ngẩng đầu lên cười.

Bình Phượng nhẹ nhàng lấy một chiếc ghế ngồi xuống cạnh Cát Niên, nhìn Phi Minh hỏi, “Không vấn đề gì lớn chứ, con bé này cũng đáng thương thật đấy.”

Cát Niên đặt tờ báo xuống đầu gối, gật đầu. “Bác sĩ nói đợi có kết quả kiểm tra, không có chuyện gì mai có thể xuất viện được rồi.”

“Nhìn cậu thế này mình cũng an tâm hơn rồi, trẻ con mà, đứa nào chẳng phải tam tai ngũ nạn chứ.” Bình Phượng vừa nói vừa rút ra một chiếc phong bì cũ từ túi xách, nhét xuống dưới tờ báo của Cát Niên.

Cát Niên khê mở ra xem, kinh ngạc hỏi, “Cậu lấy ở đâu nhiều thế này?”

Bình Phượng nhặt mấy quả táo vừa mang đến gọt vỏ, “Kiếm được. Không phải là cho cậu, mà là trả cậu. Chuyện lần trước cậu quên rồi à?” Ý cô nói đến chuyện gãy chân lần trước, về sau Cát Niên thay cô trả lại 5000 tệ cho Đường Nghiệp “vô phúc bị lừa.”

Cát Niên hạ giọng, “Mình hỏi cậu kiếm được nhiều thế này từ lúc nào?”

Cát Niên ít nhiều cũng biết cách sống của Bình Phượng, mấy đồng tiền này kiếm được chẳng dễ dàng gì, nhà Bình Phượng đông người, những lúc tiền bạc rủng rỉnh, ngoài gửi về bù đắp ấy đứa em vốn coi cô chẳng ra gì, tất cả đều dồn vào mua các loại váy áo, kem dưỡng da cho bản thân, dường như chưa tiêu hết tiền là chưa thấy thoải mái, trước sau đều không có bất kỳ khoản tiết kiệm gì, tiêu hết lại bạc mặt kiếm một vòng không kể đêm ngày, lúc cần dùng gấp, hỏi vay Cát Niên 50 – 100 tệ là chuyện bình thường. Theo như cách nói của Bình Phượng thì là, làm một ngày hoà thượng, đánh một ngày chuông, đời người khổ đoạn, ai mà quản được chuyện ngày mai.

Bình Phượng cúi đầu cười: “Cậu không tin mình gặp được con cá lớn ‘ngu đầu lăm tiền’ à? Dạo này kiếm dễ... Tóm lại chỗ tiền này cậu cứ cầm, giờ đang là lúc cậu cần đến nó, nhìn mặt mũi con bé trắng bệch như vôi thế này, ra viện rồi cũng phải mua chút gì ngon ngon cho nó.”

Cát Niên không từ chối nữa, rút từ phong bì ra một phần đứt vào túi mình, chỗ còn lại nhét trả vào tay Bình Phượng, “Cậu cũng phải giữ lại một ít, bọn mình cũng chẳng trẻ trung gì nữa... Đặc biệt là cậu, bắt buộc phải có chút tiền phòng thân, giờ sức khoẻ Phi Minh không tốt, có chuyện gì mình cũng không giúp nổi cậu đâu.” Cô thấy Bình Phượng không nhận, dứt khoát nhét thẳng vào chiếc túi còn chưa kéo hãm khoá của bạn, “Cậu nói ‘không thể hoàn sự sung sướng lại’ không sai, nhưng con người chỉ cần vẫn còn một hơi thở, vẫn phải nghĩ đến ngày mai, đây là chuyện không thể khác được.”

Bình Phượng lặng lẽ nghe, thấy trên giường Phi Minh bày một đồng đồ chơi liên đới dễ tòi, cười cười lấy chân đá nhẹ Cát Niên một cái, “Hắn ta tặng đấy à?”

Cát Niên chỉ cười không đáp.

Bình Phượng lại nói: “Thật không nhìn ra anh ta bộ dạng đứng đắn là thế lại biết mấy thứ này.” Thấy Cát Niên vẫn không có phản ứng gì, cô nói tiếp, “Cậu đừng có giả ngốc đi, hôm qua mình thấy anh ta rồi, không ngờ hai người vẫn còn liên lạc đến giờ, nếu không anh ta có vừa khéo đúng lúc vậy không, con bé vừa bệnh đã trở mắt đến? Mình thấy anh ta được đấy.”

Cát Niên lúc này mới nhận ra cô đang nói đến Đường Nghiệp, bèn cười đáp: “Đừng nói bừa, người ta...” Cô khựng lại, cô đương nhiên không thể nói ra Đường Nghiệp thích đàn ông, hoặc như anh nói “đã từng thích đàn ông”, tuy hai khái niệm này đối với Cát Niên cũng chẳng có gì khác biệt.

“Người ta làm sao? Cậu mau nói đi.” Bình Phượng đầu dễ dàng bỏ qua như thế, “không nói được chứ gì, thế mới nói mình vừa đến đã thấy tâm trạng cậu sao tốt thế, là đang nhớ đến người ta chứ gì? Nói thật nhé, hôm qua mình đã nhận ra ánh mắt anh ta nhìn cậu không bình thường rồi, kiểu ánh mắt đàn ông nhìn đàn bà ấy...”

Cát Niên vội vàng “suyt” một tiếng, cười cười cố kiềm chế bộ dạng càng nói càng kích động của Bình Phượng, “Xin cậu đấy, chỗ này là khoa nhi.”

Bình Phượng chỉnh đốn lại tư thế, giọng nói cũng nhỏ hơn, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục câu chuyện: “Có lúc mình còn nghĩ cậu thành tiên rồi, chẳng nhìn ra đâu thất tình lục dục, nói đi cũng phải nói lại, nếu thật thành thế còn tốt, thành gỗ đá rồi chẳng phải phiền não chuyện gì nữa, nhưng cậu thật sự có thể như thế không? Người ta sống phải ăn đủ ngũ cốc tạp lương, đương nhiên không tránh khỏi chữ ‘tục’, cứ lấy bây giờ mà nói, một mình cậu nuôi một đứa bé bệnh tật, dám nói không thấy khổ không? Sự thật rõ mười mươi rồi, cái gì không cần đến tiền? Cậu toàn nói mình không chuẩn bị cho tương lai, mình thấy câu này phải nói cậu mới đúng... Cát Niên, rốt cuộc cậu không giống mình, mình không chuẩn bị là vì mình không còn cách nào khác, nhưng cậu vẫn có...”

“Thật ư?” Cát Niên cười, Bình Phượng thuyết giáo cô, cảm giác này có chút kỳ lạ.

“Sao lại không, mình nói không nổi mấy thứ đạo lý lớn, nhưng có những chuyện ai ai cũng hiểu, nói trắng ra thì là đàn bà phải cần có đàn ông, lúc ngủ có người ôm, lúc xúi quẩy có người dựa dẫm, đơn giản vậy đấy. Cậu nói xem cái tay họ Đường đấy có gì không tốt, anh ta lăm tiền, phong mạo ngời ngời, nhìn cũng không phải người xấu, quan trọng nhất là người ta có ý với cậu. Cậu biết đây, bọn mình đều ở trong đó ra, kiếm một người đàn ông tử tế không phải chuyện dễ, gia cảnh thanh bạch, ai mà thêm lấy một người đã từng ngồi tù, cậu cho anh ta là Chúa Jesus chắc? Đúng rồi, anh ta có biết cậu từng ở trong ấy không?”

“Ai?” Cát Niên sững người, “Ồ... mình nói rồi.”

“Vậy cậu còn muốn thế nào nữa? Mình nói này Cát Niên, kiếp trước coi như cậu thấp nhang cao rồi, nghe mình, đừng ngốc nữa, coi như là vì đứa trẻ này, sống bình thường một chút, cơ hội chẳng đến lần hai đâu. Nếu có người hỏi mình muốn tìm một người ra sao, mình chỉ mong có một điều thôi, một người không quan tâm đến quá khứ của mình và cũng không liên quan đến quá khứ của mình.”

“Không quan tâm đến quá khứ của mình, cũng không liên quan đến quá khứ của mình?” Cát Niên lặp lại như một cái máy.

Hai người dù đã nói chuyện rất nhỏ nhưng vẫn đánh thức Phi Minh đang nằm trên giường. Cô bé cựa quậy, mơ mơ màng màng hé mắt hỏi: “Chú Hàn Thuật đi rồi ă?”

Cát Niên vội nói: “Cô Bình Phượng đến thăm cháu này.”

Bình Phượng đưa cho Phi Minh quả táo đã gọt xong, cô bé nhìn cô mà không đưa tay ra nhận.

“Vẫn còn nghĩ đến quả táo độc của cháu hả?” Cát Niên vội vàng cầm thay Phi Minh, quay sang cười với Bình Phượng, “Con bé này thật dễ hết bệnh lên táo rồi.”

Bình Phượng cũng không nói gì, tiện thể đứng dậy quàng túi lên vai, “Mình cũng phải về ngủ một giấc đây.”

Cát Niên tiễn Bình Phượng ra ngoài, Phi Minh cũng không chào Bình Phượng một tiếng. Đây không phải là lần đầu cô bé lạnh lùng như vậy với “cô Bình Phượng”, kể từ khi cô bé gián tiếp biết được nơi Bình Phượng và Cát Niên bắt đầu quen nhau, thái độ này chưa hề có chút chuyển biến, bất kể Cát Niên có trách mắng hay khuyên bảo đều vô dụng.

Có lẽ đối với Phi Minh, Cát Niên là cô ruột cô bé, cô bé không có lựa chọn nên bắt buộc phải lờ đi sự thật cô đã từng ngồi tù để yêu cô, nhưng Bình Phượng là người ngoài, một người ngoài có quá khứ bất trị.

Có lúc Cát Niên cũng không biết làm sao dạy Phi Minh phân biệt thiện ác, cô bé không lý giải nổi những thứ quá phức tạp bên trong, ngay cả cô đã trưởng thành rồi, cũng chưa chắc có thể lý giải đầy đủ, điều này có lẽ không liên quan gì đến tuổi tác, tiêu chuẩn phân biệt trong thế giới này vốn đã như vậy rồi.

Cô không biết nên cảm thấy đau khổ hay vui mừng trước quan niệm tốt xấu ngày một rõ ràng của cô bé.

Nhưng bất kể nói thế nào, Phi Minh có được một cuộc đời thanh bạch cũng là chuyện tốt, không như cô, nửa đời sống trong bóng đen hỗn loạn, từng yêu con trai một phạm nhân giết người, từng được một chàng trai có lẽ phạm tội cưỡng dâm yêu, vì tội bao che cướp của mà vào tù, nhận nuôi một đứa bé lai lịch không rõ ràng, làm bạn với một cô gái điên, cuối cùng có một người đàn ông nói có thể cho cô một cuộc sống mới, kết quả lại là người đồng tính.

Cát Niên nghĩ, rốt cuộc vị thần sắp đặt cuộc sống của cô phải có tài đến mức nào mới có thể đạo diễn nổi một vở kịch hài hước điên cuồng đến vậy.

Buổi chiều, không chịu nổi Phi Minh cứ lải nhải kêu ca mãi về mùi nước khử độc trong bệnh viện buồn nôn thế nào, Cát Niên đành bắt đầu thu dọn dần đồ đạc. Tình trạng sức khỏe và nguyên nhân phát bệnh của Phi Minh trong lòng cô đã biết từ lâu, nếu như nhanh thì chỉ cần lấy được kết quả kiểm tra từ chỗ bác sĩ là đã có thể xuất viện rồi, dù gì căn bệnh này cũng không phải cứ nằm mãi trong viện là có thể trị được tận gốc.

Phi Minh nằm ở phòng bệnh ba giường, trong đó có một giường không người, giường còn lại có một cô bé bị bệnh nặng đến nỗi còn không có sức tự ăn cơm hay ngồi dậy, tất cả đều nhờ bà ngoại phục vụ. Cô bé đó

lớn hơn Phi Minh một chút nhưng chậm phát triển, nhìn còn chưa đến nổi mười tuổi, tóc đã rụng gần hết chỉ còn lại vài sợi. Phi Minh không dám nhìn thẳng vào cô bé đó, nó đã biết sợ cảm giác cuộc sống yếu ớt ấy, chỉ không ngừng hỏi Cát Niên tin xuất viện.

“Cô ơi, bao giờ chúng ta mới được về nhà?”

“Chú Hàn Thuật liệu có đến đón cháu không?”

“Đợi lát nữa chúng ta xuất viện phải nhớ mang theo cả đồ chú Hàn Thuật tặng cháu.”

...

Cuối cùng, đến khi bệnh viện gần hết giờ làm mới có y tá đến gọi Cát Niên tới phòng bác sĩ một chuyến. Lúc Cát Niên gạt đầu, về mặt của Phi Minh cứ như nhìn thấy ánh bình minh buổi rạng đông.

Vài phút sau Cát Niên đã ngồi trong phòng bác sĩ. Bác sĩ phụ trách điều trị Phi Minh là một vị đã lớn tuổi nhìn rất hiền từ, ông hỏi thân phận Cát Niên và lý do bố mẹ Phi Minh không thể nào đến được xong liền lật từng trang hồ sơ bệnh án và thông báo kết quả xét nghiệm của Phi Minh.

Dù Cát Niên trước đó đã chuẩn bị trước tâm lý nhưng không khí trầm lặng và tiếng lật giấy chậm chạp này vẫn khiến cô có cảm giác lo sợ không yên.

“Tạ Phi Minh là cháu của cô... vậy, cô chắc cũng ít nhiều hiểu được tình trạng sức khỏe của cô bé rồi chứ?”
Lâu sau vị bác sĩ mới mở lời.

Cát Niên gạt đầu, có khó nói ra miệng thế nào cũng chẳng qua chỉ là hai từ “động kinh.”

Từ khi nhận nuôi Phi Minh cô đã biết rồi.

Mấy năm đầu cô còn luôn thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ căn bệnh như quả bom hẹn giờ ấy có thể phát tác trên người Phi Minh bất kỳ lúc nào, nhưng rồi Phi Minh dần lớn lên như bao đứa trẻ khỏe mạnh khác, căn bệnh đã trốn quá lâu, lâu đến nỗi Cát Niên còn ngỡ rằng nó không tồn tại.

Vị bác sĩ nhìn Cát Niên, ngay lập tức rút từ tập kết quả kiểm tra ra phim chụp phần đầu của Phi Minh rồi lấy đầu bút chỉ vào một điểm trên tấm phim.

Cát Niên chỉ nhìn thấy một chấm trắng nhỏ.

Bác sĩ chậm rãi nói: “Theo kết quả chuẩn đoán sơ bộ của chúng tôi, nửa cầu não của bệnh nhân có một khối u tế bào Glioblastoma lớn khoảng 4cm x 3cm.”

Cát Niên im lặng nhìn vị bác sĩ, dường như không thể hiểu ngay câu nói vừa rồi.

“Đổi cách nói khác thì chúng tôi cho rằng Phi Minh có một khối u não, đây rất có thể là nguyên nhân chính dẫn đến bệnh động kinh của cô bé phát tác.”

Lúc này Cát Niên đã hiểu lời bác sĩ. Cô nhận ra mình lại mắc sai lầm một lần nữa, cũng như trước kia rất nhiều lần đối diện với sự sợ hãi, cô đều cho rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, thực ra đều không phải.

21. Quyển 2 - Chương 21

Chương 21 - Tuyệt vọng là chuyện tốt

Số mệnh như một bánh xe khổng lồ lăn qua mặt đất nát vụn, trước nay đều không cho người ta cơ hội chọn lựa, đương nhiên, ngoài việc chọn đần độn hay tỉnh táo. Nhưng sự khác biệt giữa hai lựa chọn này chẳng qua cũng chỉ là cách nào khổ sở hơn mà thôi, đối với kết quả chúng đều vô dụng như nhau.

Phi Minh biết tin vẫn chưa được xuất viện lại khóc lóc kêu gào một trận nữa, khóc đến cuối cùng không còn phát ra tiếng được nữa, khuôn mặt nhỏ tím lựng. Ấm ỉ một hồi đến bác sĩ, y tá cũng phải chạy lại, sợ cô bé quá kích động khiến bệnh tình chuyển biến xấu đành phải cho dùng thuốc một lần nữa, để cô bé khóc khàn giọng kiệt sức dần dần lịm ngủ.

Trong cả quá trình này Cát Niên trước sau chỉ đứng cách xa mấy mét chờ dẫn nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô không giúp gì được. Số mệnh như một bánh xe khổng lồ lăn qua mặt đất nát vụn, trước nay đều không cho người ta cơ hội chọn lựa, đương nhiên, ngoài việc chọn dần dần hay tỉnh táo. Nhưng sự khác biệt giữa hai lựa chọn này chẳng qua cũng chỉ là cách nào khổ sở hơn mà thôi, đối với kết quả chúng đều vô dụng như nhau.

Bác sĩ nói, trước mắt vẫn chưa thể chuẩn đoán được khối u trong não Phi Minh là lành tính hay ác tính, nhưng ít nhất có một điểm có thể khẳng định đó là khối u này đã tồn tại từ lâu trong não cô bé, thậm chí có thể là ngay từ lúc mới sinh, và có liên quan mật thiết với di truyền từ thế hệ trước. Về điểm này, bác sĩ đã năm lần bảy lượt hỏi han về bệnh sử gia đình Phi Minh, sau khi được Cát Niên cho biết bố đẻ cô bé thực ra cũng mắc bệnh động kinh bẩm sinh, bác sĩ lại càng chắc chắn thêm luận cứ này bởi động kinh chính là một trong những dấu hiệu điển hình trước khi u tế bào Glioblastoma trong não phát tác.

Cát Niên thật sự muốn bác sĩ có thể nói thẳng cho cô biết phải làm thế nào mới cứu được Phi Minh, nhưng ngay đến một bác sĩ dày dặn kinh nghiệm cũng không thể cho cô một đáp án rõ ràng. Chưa vội nói đến là u lành hay u ác, nhưng đã phát triển lớn đến như hiện tại, đương nhiên sẽ chèn ép hệ thần kinh, dẫn đến những phản ứng sức khỏe liên hoàn, như các cơn đau càng ngày càng thường xuyên, nôn mửa và động kinh, hơn nữa khối u còn có thể tiếp tục mở rộng, đến khi nó đã chiếm một không gian nhất định, dù có lành tính cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, còn hậu quả đáng sợ của khối u ác tính thì càng không dám tưởng tượng.

Phương án duy nhất trước mắt có lẽ chỉ có thể là phẫu thuật, nếu như phẫu thuật thành công, hậu phẫu không tái phát thì đó là đại hạnh trong bất hạnh, nhưng có tái phát hay không thì không ai có thể dự đoán nổi. Càng khó nghĩ hơn nữa là khối u của Phi Minh nằm ở một vị trí tương đối nguy hiểm, cũng tức là nguy hiểm trong phẫu thuật sẽ rất lớn, một khi đã phẫu thuật, cô bé có khả năng phục hồi sức khỏe, nhưng cũng có khả năng chết ngay trên bàn mổ hoặc để lại di chứng dẫn đến tàn tật suốt đời.

Vị bác sĩ đã hỏi Cát Niên, dù gì cô cũng chỉ là cô đỡ bé, cũng không biết liệu cô có thể đại diện đứa bé đưa ra quyết định liên quan đến tính mạng này không. Trước vấn đề này, Cát Niên thật sự nhất thời không biết nói gì. Trên danh nghĩa, anh Tư Niên mới là cha nuôi của Phi Minh, danh chính ngôn thuận là người giám hộ của cô bé, nhưng năm đó Tạ Tư Niên đưa ra quyết định nuôi đứa trẻ hoàn toàn là để hoàn thành tâm nguyện của Cát Niên, trên thực tế anh không hề có bất kỳ quan hệ gì với Phi Minh. Mấy năm đầu thảnh thơi anh cũng gửi vài món quà cho Cát Niên và Phi Minh từ những nơi khác nhau, điều này đã quá đủ để Cát Niên cảm kích, càng không thể yêu cầu gì hơn, bởi cô cũng biết anh Tư Niên từ nhỏ đã không thích dừng một chỗ quá lâu, ghét nhất phải vướng bận, sau khi người anh yêu qua đời, chỗ anh ở lại càng không cố định. Dù Cát Niên lúc này có cùng đường nhờ anh Tư Niên giúp đỡ cũng không thể liên lạc với anh ngay được. Mấy năm nay cô cũng chỉ biết tin tức anh họ đã từng đi tới những quốc gia xa xôi nào đó qua các mẩu tin vụn vặt trên báo.

Còn về người thân máu mủ duy nhất còn lại trên thế gian này của đứa trẻ, muốn tìm cô ta cũng không khó, nhưng dựa vào hoàn cảnh hiện nay của Trần Khiết Khiết mà Hàn Thuật nói hôm trước, Cát Niên cũng không dám liều. Sao cô có thể hy vọng vào một đại tiểu thư gia cảnh thất bát, tất cả đều sống dựa vào nhà chồng đi chuốc thêm sầu muộn vì một đoạn nghiệt duyên trong quá khứ. Bất kể là vì lời thề trước đây hay vì sự yên ổn hiện tại, Trần Khiết Khiết cũng không thể nhận Phi Minh, điểm này Cát Niên hiểu rất rõ, nếu như để Phi Minh biết được mẹ đẻ con bé vẫn sống nhưng không chịu nhận con, hậu quả tuyệt đối nguy hiểm chí mạng, còn tệ hại hơn cả để con bé ra sức ảo tưởng về bố mẹ hoàn mỹ của mình.

Cát Niên nói với bác sĩ: “Chúng tôi cần thời gian để suy nghĩ, dù chỉ là một buổi tối.” Nhưng chúng tôi là ai?

Lúc đưa câu trả lời này, cô chỉ cảm thấy sâu sắc sự hèn nhát, bất lực trong mình, trong khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, cô cũng đã hiểu, cô là người ngoài, bất kể cô nuôi dưỡng đứa bé bao năm, Phi Minh mãi mãi không thể là con cô.

Đêm đã dần khuya, Phi Minh ngủ rất say, trên má vẫn còn vết nước mắt. Cát Niên dèm chăn cho cô bé xong, một mình đứng trong khu vườn nhỏ trước cửa khu nội trú. Từ cửa bệnh viện có thể nhìn ra xa con đường náo nhiệt phía trước mặt, lúc này đã gần cuối năm, dù đã về đêm nhưng vẫn có rất nhiều người đang bận rộn mua hàng Tết, Cát Niên nhìn không rõ nhưng cũng có thể tưởng tượng ra vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt của những người đó, tất cả sự náo nhiệt, hạnh phúc ấy chỉ cách về đìu hiu vắng vẻ trong bệnh viện một con phố.

Vu Vũ, nếu là anh, anh sẽ làm thế nào?

Cát Niên nhìn vào cõi hư không, lòng trầm hồi.

Trần Khiết Khiết rất khỏe mạnh, căn bệnh quái ác của Phi Minh, là do di truyền từ Vũ Vũ, nếu như phỏng đoán của bác sĩ là chính xác, vậy thì rất có khả năng bệnh động kinh của Vu Vũ cũng đến từ khối u não di truyền này, đáng tiếc lúc đó không ai quan tâm đến chuyện này nên bí mật ấy cũng vĩnh viễn chôn vùi dưới lớp đất đá theo anh.

Cát Niên mở lòng bàn tay, một lần nữa nhìn lại đường chỉ tay của mình, nếu sự ra đi của anh là không thể tránh khỏi, vậy sự cô độc của cô đã được chủ định, điều này đối với một người tin vào số mệnh phải chăng sẽ dễ chịu hơn một chút?

Cát Niên nhớ lại mình từng đọc được một câu văn của Vu Vũ viết nguệch ngoạc trong vở toán: Sống rạng rỡ như hoa hạ, chết tĩnh mịch như lá thu. Vu Vũ không phải người giỏi văn hoa tu từ, Cát Niên từng đoán đây là một câu thơ của Thái Qua Nhĩ, hoặc do anh vô tình nhìn thấy ở đâu, thấy sâu sắc nên tiện tay chép lại vào vở. Câu văn ấy vừa hay lại khớp với giấc mộng hiệp khách anh từng mơ.

Nếu thật như vậy, đến nay nhìn lại, Cát Niên có chút ngưỡng mộ Vu Vũ, lúc sống có lẽ anh còn xa mới được rạng rỡ như hoa hạ, nhưng ít ra lúc cuối đời, chỉ trong nháy mắt, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng, hết như cảnh thảm chiến trong tiểu thuyết võ hiệp, thanh gươm lóe sáng như vung lên đã thấy máu bắn trải năm bước. Còn hơn chán một vai phụ nào đó, bị chém đứt một cánh tay vẫn ôm di cốt, miễn cưỡng thoi thóp chịu đựng hiện thực.

Chỉ có Phi Minh quá đáng thương. Đứa trẻ này chưa từng được hưởng sự quan tâm của số mệnh nhưng lại bắt buộc phải chịu đựng nỗi bất hạnh vượt quá mức chịu đựng của cô bé. Cát Niên nghĩ như vậy, lòng lại càng thấy buồn rầu.

“Con bé còn quá nhỏ, anh không thể đem nó đi được.” Cát Niên nói với Vu Vũ.

Chỉ có tiếng gió thổi qua những cành cây khô đáp lại cô... và cả tiếng bước chân rất nhẹ.

Cát Niên lập tức quay đầu lại nhìn quanh, lại là Hàn Thuật đang đứng trên bậc thềm phía sau cách cô mấy bước.

Cô không ngờ đã muộn thế này Hàn Thuật còn xuất hiện ở bệnh viện, nhưng từ thần sắc xen lẫn giữa kinh hoàng, đau đớn và xót xa của anh, Cát Niên hiểu mình không cần giải thích gì thêm, chắc hẳn anh đã nghe tin từ bác sĩ hoặc một y tá nào đó.

Không hiểu vì sao, trong khoảnh khắc quay lại thấy anh, Cát Niên vốn đã bình tĩnh mặc nhiên chấp nhận cơn ác mộng lại đột nhiên xúc động muốn khóc, có lẽ là do thất vọng, có lẽ là do sự đau khổ của anh làm tăng thêm cảm xúc chân thật của hiện thực tàn khốc này, có lẽ chỉ mình cô đứng trong gió quá lâu... cô vội vàng quay đầu lại bước qua anh trở lại phòng bệnh. May mắn sao, lần này Hàn Thuật yên lặng một cách kỳ lạ.

Lịch trị liệu của Phi Minh vào buổi sáng không nhiều, Cát Niên nhân thời gian rảnh tới cửa hàng đồ vải một chuyến, tìm gặp giám đốc, khó khăn lắm mới đưa ra được đơn xin thôi việc. Công việc này là nguồn thu nhập duy nhất của cô mấy năm nay, cũng từng là chiếc phao cứu mạng cô. Trong lúc cùng đường, chỉ có cửa hàng thu nạp cô, không để ý đến quá khứ của cô, thậm chí giám đốc còn cho cô giữ chức cửa hàng trưởng, vì vậy bấy lâu nay Cát Niên vẫn luôn hết lòng tận tụy với công việc, ngoài chăm sóc Phi Minh, mọi tâm tư cô đều dốc hết vào công việc này.

Bỏ việc đương nhiên không phải cô tình nguyện, nhưng hiện giờ đâu còn cách nào khác. Bố mẹ cả đời này có lẽ sẽ không nhận cô nữa, cô không người thân, cũng chẳng có bạn bè để nhờ vả, mà tình trạng sức khỏe

của Phi Minh bây giờ không thể không có người bên cạnh chăm sóc, cho dù có phẫu thuật hay không, về sau chắc chắn ngày càng cần nhiều thời gian hơn để ở bên lo liệu cho cô bé, hết lần này đến lần khác xin nghỉ ở cửa hàng cũng không thể là biện pháp lâu dài.

Hôm qua bác sĩ đã giục đóng tiếp tiền trị liệu và nằm viện cho Phi Minh, vạn bất đắc dĩ Cát Niên đành phải dùng đến chiếc thẻ ngân hàng Hàn Thuật dúi vào tay cô. Cát Niên thật sự không muốn dùng tiền của Hàn Thuật, làm như vậy dễ khiến Hàn Thuật nảy sinh cảm giác sai lầm, dường như giữa hai người vì vậy lại càng có nhiều những mối dây liên kết khó lòng cắt đứt, mà những mối dây ấy Cát Niên lại ra sức muốn cắt, tựa như bước vào một căn phòng cũ bụi bặm đóng lâu ngày, chỉ sợ ý một chút là khắp tay, khắp mặt đều vương đầy mạng nhện, đám mạng nhện đó trong suốt, nhìn không ra, cũng chưa chắc đã sờ thấy được, nhưng cô cảm nhận được sự khó chịu vừa dính vừa vướng ấy, cô cố xé cố kéo nhưng vẫn không được, như thể bản thân lại một lần nữa trở thành con côn trùng nhỏ bé giẫy giụa bất lực trên tấm mạng.

Cô đồng ý thừa nhận mình không đủ rộng lượng, chuyện đã qua lâu vậy rồi, còn gì mà không thể phớt mặc cười một cái? Nhưng cô không còn cách nào, cô có thể không oán hận chửi rủa Hàn Thuật, cũng có thể thuyết phục bản thân không đem đau khổ trong quá khứ đổ lỗi cho anh. Cát Niên tin vào số mệnh, cô tin Hàn Thuật chỉ là một cánh tay đổ thêm dầu vào lửa của số phận. Nhưng không hận không có nghĩa có thể xoa bằng quá khứ, chỉ cần nhìn thấy gương mặt anh, Cát Niên không ngăn nổi mình nghĩ, anh ta vẫn sống, nhưng Tiểu hòa thượng đã đi đâu rồi? Mặc cô cố biện giải trăm lần, cuối cùng vẫn không thể bình tâm. Nhưng sức khỏe của Phi Minh bày ra trước mắt, thậm chí là tính mạng của cô bé, đem chuyện đó ra so sánh còn gì quan trọng hơn nữa đây?

Cát Niên cũng không ngờ tới, giám đốc nghe xong lý do cô muốn thôi việc liền không chấp nhận, chỉ nói cho cô nghỉ vô thời hạn, bất kể lúc nào đột nghĩ phép kết thúc, cô đều có thể quay lại làm việc.

Cát Niên quá bất ngờ, năm lần bảy lượt cảm ơn rồi cũng không đợi nghe hết mấy lời thăm hỏi quan tâm của các bạn đồng nghiệp liền vội vàng trở lại bệnh viện. Lúc đó đã gần đến giờ ăn trưa, cô không kịp làm cơm, cũng nhờ mất báo cơm với bệnh viện, đành tìm một quán ăn có vẻ sạch sẽ gần đó mua tạm hai hộp cơm.

Từ ngoài phòng bệnh, Cát Niên đã ngửi thấy mùi canh gà ngào ngạt, có lẽ là do bà ngoại cô bé giường bên mang đến, nào ngờ vừa đẩy cửa bước vào đã thấy có ba người đang đứng quây quần bên đầu giường Phi Minh.

Cảm giác đầu tiên của Cát Niên chỉ là kinh ngạc, còn ai có thể tới thăm Phi Minh chứ? Vài giây sau cô mới ngỡ ngàng nhận ra, đó chẳng phải ba “ai” xa lạ, người thanh niên đang đứng kia chẳng phải Vọng Niên hay sao? Ông Tạ Mậu Hoa ngồi bên thành giường còn mẹ Cát Niên đang một tay bê bình giữ ấm đựng canh, một tay dùng thìa bón cho Phi Minh. Đã rất lâu không gặp, Cát Niên lại quá bất ngờ, đến nỗi không thể nhận ra những người thân ruột thịt của mình qua cái nhìn đầu tiên.

Cô không hiểu tại sao bố mẹ và Vọng Niên biết tin Phi Minh bị bệnh, lại còn đến thăm thế này, trong hoàn cảnh quá bất ngờ, cô chỉ đành đứng như trời trồng trước cửa, không biết phản ứng ra sao. Vợ chồng Tạ Mậu Hoa và Vọng Niên cũng đã nhận ra sự xuất hiện của cô, ngáy người giây lát rồi đều từ từ đứng lên, không hẹn mà cùng nhìn về phía cô.

Có lẽ mọi người đều cảm thấy thật khó để mở lời.

“Cô ơi, ông ngoại, bà ngoại và cậu tới thăm cháu này.” Phi Minh nuốt miếng canh trong miệng, tro tro phá vỡ cục diện bế tắc giữa bốn người, Cát Niên có thể nhận ra vẻ hoảng hốt vì được chăm sóc quá ân cần trên khuôn mặt con bé. Phi Minh chỉ được gặp “ông ngoại” “bà ngoại” và “cậu” có một lần, chuyện đó cũng đã từ gần hai năm trước, lúc đó nghe nói có thể gặp người nhà của cô, và cũng là người nhà của mình, con bé đã vui mừng sung sướng biết bao. Nhưng lần gặp đó lại kết thúc trong sự không vui, lạnh nhạt giữa những người lớn, từ đó về sau Phi Minh không còn được biết thêm tin tức gì về mấy “người nhà” từ cô nữa. Ban đầu con bé còn hỏi mấy lần nhưng đều bị Cát Niên nói vòng vo cho qua nên về sau cũng chẳng nhắc đến. Cát Niên cho rằng trẻ con ở độ tuổi đó sẽ quên rất nhanh, nào ngờ con bé vẫn còn nhớ như in từng người, ngay đến vẻ hồ hởi, thân thiết như được gặp người thân trong ánh mắt nó vẫn hệt như xưa.

“Bố, mẹ, Vọng Niên...” Hóa ra đến xưng hô cũng đã trở nên xa lạ.

Bố cô không nói gì, mẹ cô đặt bình canh trong tay xuống, lấy tay dếm hai bên chân, cũng có vẻ gượng gạo, “Nghe nói con bé bị ốm, mẹ mang gà tần sâm Hoa Kỳ tới, bồi bổ sức khỏe.”

Phi Minh nhìn Cát Niên nói: “Đúng thế cô ơi, canh của bà ngon lắm.”

Cát Niên khẽ khàng đặt hộp cơm lạnh ngắt xuống chiếc bàn phía sau người, nhìn Phi Minh cười: “Thế à? Thế Phi Minh phải uống nhiều một chút nhé... đã cảm ơn ông bà với cậu chưa?”

“Cháu quên mất, cảm ơn ông...”

“Không cần đâu không cần đâu, chúng ta chỉ tiện ghé qua thăm thôi.”

“Cô ơi, ông nói không cần nữa.”

“Phi Minh, cháu phải mời ông bà ngồi xuống chứ.”

Bố mẹ cô nghe nói vậy đều ngồi lại chỗ cũ, mẹ cô xoa xoa tay Phi Minh, “Con bé này rất lanh lợi lại hiểu chuyện, cô con cũng biết dạy con đấy.”

Trong lúc bà nói, Cát Niên lấy cốc giấy rót nước, lặng lẽ đưa lại cho ba người. Khi đưa cốc đến trước mặt bố, cô khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào người bố đã rất nghiêm khắc với mình từ nhỏ.

Bố cô đón lấy chiếc cốc, cũng có vẻ gượng gạo, ông hắng giọng vài tiếng, do dự hồi lâu mới nói với Phi Minh: “Phi Minh, giúp ông cảm ơn cô con.”

Phi Minh nhìn hết người này đến người kia, con bé không hiểu sao mấy người lớn đứng gần nhau như vậy lại phải trao đổi truyền đạt thông qua mình, thứ cảm xúc khó nói thành lời bị chôn sâu đã mười một năm nay và sự xa cách không sao xóa mờ suốt 29 năm ấy, một đứa trẻ nhỏ tuổi sao có thể hiểu nổi.

Cát Niên đón bình canh trong tay mẹ, chậm rãi bón tiếp cho Phi Minh. Cô đã thử mỉm cười với ba người thân của mình, nhưng mỉm cười xong, giữa bọn họ ngoài mấy câu khách sáo “Mời ngồi”, “Cảm ơn”, “Không có gì” ra cũng chẳng tìm nổi lời nào khác. Vừa nãy khi ngồi trên xe buýt, Cát Niên còn nghĩ như đang nằm mơ, giả như cô là người phụ nữ bình thường, giả như cô còn có người thân giúp đỡ lo liệu, có lẽ hiện giờ không đến nỗi bất lực như vậy. Nhưng giờ đây, bố mẹ và em trai đã xa cách quá lâu bỗng nhiên từ đâu xuất hiện bên cô, ngoài cảm giác gượng gạo không yên, thật sự cô không còn cảm giác nào khác.

Cát Niên sợ mọi người thấy cô bưng bình canh khẽ run run, ngay đến thở cũng không dám thở mạnh. Trước nay cô luôn là đứa trẻ chỉ sợ bất cẩn phạm lỗi, chưa từng cứng đầu làm bừa trước mặt bố mẹ. Dù cho năm đó có toàn tâm toàn lực tỏ ra ngoan ngoãn, nghe lời thế nào, cuối cùng vẫn không tránh khỏi khiến bố mẹ thất vọng tuyệt đối, vì vậy những người thân thiết nhất với cô mới không chút do dự vứt bỏ cô ngay lúc cô cần sự giúp đỡ nhất. Cô một mình sống cô độc qua mấy năm nay, sống cho tới bây giờ, từ trong sâu thẳm đã sớm coi mình là trẻ mồ côi.

“Cô ơi, uống nữa cháu nôn mất.” Không biết từ lúc nào cô đã bón cho Phi Minh nửa bình canh gà, trong không khí im lặng kỳ lạ Phi Minh mới dè dặt mở lời. Lúc này Cát Niên mới như tỉnh cơn mê đặt vội bình canh xuống, lấy giấy ăn lau miệng cô bé, “Dựa vào gối nằm một chút đi, bình truyền còn một chai nữa là hết rồi.”

Phi Minh nhắm mắt rồi lại mở ra, “Cô ơi, ông bà đã phải đi chưa ạ?”

Mẹ Cát Niên cười nói: “Con cứ ngủ đi, bà nói chuyện với cô đã.” Nói xong bà hạ giọng ra hiệu cho Cát Niên, “Con ra đây một lát, mẹ có vài câu muốn nói với con.”

Vọng Niên ở lại bên cạnh Phi Minh, bố mẹ và cô cùng đi ra bên ngoài phòng bệnh, Cát Niên cố ý bước thêm mấy bước về phía cuối hành lang, tránh xa cửa phòng.

“Bố, mẹ...” Họ đã từng nói không có đứa con gái như cô, vì vậy Cát Niên luôn hoảng sợ khi thốt ra hai từ này. Vẫn như xưa nay, mỗi khi căng thẳng cô lại đưa hai tay ra sau vịn vịn, “Con không ngờ hai người lại đến... cảm ơn bố mẹ đã đến thăm Phi Minh.”

Mẹ cô thở dài, “Sao lại mắc phải bệnh thế này, thật không biết đã tạo nghiệt chướng gì.”

Cát Niên nghe đến “tạo nghiệt chướng”, trong lòng bất giác thấy buồn, chỉ cúi đầu im lặng.

Mẹ cô thấy vậy liền kéo tay áo con gái, hạ thấp giọng, “Mẹ hỏi con một chuyện, con và Hàn Thuật, chính là con trai chánh án Hàn ấy, là chuyện thế nào?”

Cát Niên trầm nghĩ, quả nhiên anh ta.

“Anh ta nhờ bố mẹ tới ă?”

“Mẹ hỏi giữa con và cậu ta rốt cuộc có chuyện gì? Vô duyên vô cớ sao cậu ấy lại quan tâm đến chuyện của con như thế?”

“Vậy con nên cảm ơn sự quan tâm của anh ta.” Cát Niên lầm bầm nói.

Mẹ cô thấy bộ dạng chuyện chẳng liên quan gì đến mình của cô, dường như có chút nôn nóng, “Con đừng giả ngốc nữa, mẹ và bố con vẫn chưa mù đầu, bố mẹ có thể thấy rõ ý tứ trong hành động của cậu ấy. Mẹ đã nghi ngờ rồi, hồi trước con còn đi học, cậu ấy thỉnh thoảng lại gọi điện đến, con còn lừa mẹ là gọi đến hỏi bài, từ nhỏ đã biết nói điều rồi!”

“Những gì con nói đều là nói điều như thế, vậy mẹ nói xem mẹ nhận ra ý tứ gì?”

“Mẹ chỉ hỏi con một câu thôi, đứa bé nằm trong kia có phải là của con và con trai nhà họ Hàn hay không?”

Câu chất vấn dứt khoát của mẹ khiến Cát Niên bất giác đỏ ửng mặt, chỉ biết ra sức lắc đầu, giọng run run phủ nhận, “Không...không phải... tuyệt đối không phải...”

“Không phải con sinh ra sao con phải sống chết nuôi nó chứ? Không có liên quan gì đến nhà họ Hàn cậu ấy liệu có đau lòng như vậy không? Cát Niên, đã bao năm như vậy con vẫn còn gặt mẹ? Trước mặt mẹ và bố con, con có dám nói con không có quan hệ gì với cậu ấy không?”

Cát Niên cắn chặt môi, nói giọng kiên quyết, “Con và Phi Minh không có nửa chút quan hệ với Hàn Thuật.”

Chút hy vọng mong manh vụt qua gương mặt mẹ cô, bà vừa đi lững thững vừa nói: “Không phải con trai họ Hàn, trừ phi... trừ phi là con của thằng họ Vu đoán mệnh đó...”

“Mẹ không được nói anh ấy như thế!” Cát Niên đột nhiên cắt ngang lời mẹ, trước cơn bùng nổ của đứa con gái vốn ôn hòa nín nhịn, mẹ cô dường như khựng lại, hồi lâu không nói nổi lời nào. Cát Niên cúi đầu hồi lâu, nước mắt vẫn cứ chảy ra, cô quay mặt đi, giọng van xin, “Mẹ, mẹ đừng giận nữa, đây là chuyện của con.”

“Từ nhỏ con đã thích đâm đầu vào ngõ cụt, con xem giờ con đã thành ra thế nào? Chuyện trước kia chúng ta tạm không nhắc lại, nhưng Hàn Thuật bây giờ vẫn còn tình cảm với con, con còn hồ đồ cái nổi gì nữa? Bản thân con quá khờ thế nào con không biết ư? Mẹ cũng là phận đàn bà mẹ biết, con không thể cả đời cứ sống như thế này được!”

Bố cô nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, “Nếu như cậu ấy thật có ý... Cát Niên ơi là Cát Niên, con còn muốn thế nào nữa? Chúng ta cũng già rồi, không lo nổi cho con nữa...”

Cát Niên chỉ im lặng khóc, cô mơ hồ nhớ lại con ngõ trước cửa nhà đầy xác pháo đỏ rực khi có kết quả thi đại học. Đó là lần duy nhất trong ký ức bố mẹ nở nụ cười vì cô, lúc đó tóc hai người vẫn còn đen, giờ hai mái đầu đã lất phất hoa sương. Cô cũng đã từng muốn trở thành niềm tự hào của bố mẹ, kết quả lại trở thành nỗi nhục nhã hổ thẹn nhất của họ. Bất kể trước đây đâu là nhân đâu là quả, cô không phải là một đứa con ngoan, đến bây giờ vẫn khiến bố mẹ phải lo lắng, nhưng cảm giác có người lo lắng đúng là đã lâu không có.

“Nghe bố mẹ đi, Hàn Thuật luận về tướng mạo, tài năng, thân phận, có điểm nào không xứng với con, mẹ không quan tâm đứa bé kia có phải là con và cậu ấy sinh ra hay không, cậu ấy có lòng với con, con còn cầu gì nữa?”

“Mẹ, con và anh ấy...”

“Cứ coi như con không nghĩ đến bản thân thì cũng nên suy nghĩ cho em con chứ. Vọng Niên giờ đang lái xe cho chánh án Hàn chắc con cũng đã biết. Em trai con ít học, tìm được công việc này thật không dễ dàng gì, đây cũng là vì nhà họ Hàn còn nghĩ đến chúng ta. Gần đây bố con nghe nói trên tòa án có hai chỉ tiêu chuyển vào biên chế, chỉ cần Hàn Thuật sẵn lòng giúp, ông Hàn cũng...”

Cát Niên nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hai người đã sinh thành ra mình.

“Vọng Niên lái xe xỏ nhà họ Hàn? Chỉ tiêu biên chế?” Đường như cô đã hiểu.

Cô cứ nhìn họ như vậy, như thể nhìn hai người xa lạ. Thực ra cũng không có gì lạ lắm, bọn họ không phải vẫn luôn như thế này ư?

Vọng Niên... Hóa ra cả nhà họ rỗng rần kéo đến đây thăm Phi Minh, ra sức gán ghép cô và Hàn Thuật, chẳng qua cũng vì Vọng Niên. Chút cảm động ảm áp đáng thương trong lòng Cát Niên khi này giờ đang lạnh ngắt, chết đi, tan rã... từng chút một.

Cát Niên trầm nghĩ, con người vì sao mà thất vọng, chẳng phải vì chúng ta vẫn luôn ấp ủ những hy vọng hào huyền hay sao, vậy nên những ảo tưởng mới “không bao giờ chết.” Trong khoảnh khắc này cô cảm thấy thực ra tuyệt vọng có lúc lại là chuyện tốt, chỉ ít lần sau sẽ không mắc phải sai lầm một lần nữa.

“Nhà họ Hàn là gia đình đứng đắn, gia giáo rất nghiêm, con với Hàn Thuật thì bố mẹ yên tâm rồi. “

Cát Niên không khóc nữa, cô ngậm nước nước rồi cố cười, “Bố, bố thật sự nghĩ nhà họ Hàn đứng đắn là vậy lại để con trai họ kiếm một người như con ư?”

Tạ Mậu Hoa nhất thời cứng họng.

Mẹ cô lập tức tiếp lời, “Đây là chuyện về sau, chỉ cần tình cảm giữa các con tốt, cậu ấy đối với con tốt...”

“Vậy tức là coi như anh ấy có không lấy con cũng không sao cả, chỉ cần giúp được Vọng Niên vào biên chế?”

Cởi bỏ lớp áo chứa chan tình cảm bên ngoài, nói thẳng vào vấn đề, thực ra cũng chỉ đơn giản là thế. Đều nói trên đời này làm gì có bố mẹ không yêu con, nhưng đối với Cát Niên, đó chẳng qua cũng chỉ là lời nói dối kinh điển.

Vợ chồng Tạ Mậu Hoa đều không nói thêm gì, sự im lặng thừa nhận này khiến đôi bên đều cảm thấy khó xử.

Cát Niên vốn định bỏ qua, coi như bọn họ chưa từng tới đây, tất cả trở lại điểm ban đầu, có chuyện gì mà không thể. Cô nghiêng người lách qua bọn họ, chậm rãi bước vài bước, nhưng quá nhiều thứ đang mắc nghẹn trong cổ họng, cô nuốt xuống không nổi.

Cô hít một hơi thật sâu, quay người lại, thản nhiên vô cảm nói với vợ chồng Tạ Mậu Hoa: “Đúng rồi, đứa trẻ đó tuy không phải con sinh ra, nhưng hai người không muốn biết cái đêm xảy ra chuyện mười một năm trước con đã đi đâu, đứa con trai được gia đình họ Hàn đứng đắn dạy dỗ đã thừa lúc con uống say làm những chuyện gì bất chính với con sao?”

Chuyện xấu xa từ bao năm như một quả bom bị phát nổ, cô không nên lật lại, nhưng ngay đến một người vốn giỏi thuyết phục bản thân như cô cũng không thể vượt qua nỗi cái hổ này. Người đứng trước mặt là bố mẹ đẻ của cô, sao bọn họ có thể đối xử với cô như thế, khiến lòng cô sao có thể không oán hận chút nào.

Vợ chồng Tạ Mậu Hoa ưa thể diện là vậy, nhưng Cát Niên muốn xé tan bộ mặt an nhiên đạo mạo ấy của họ, mọi việc đến nước này cô còn màng gì nữa?

Hai người bọn họ đứng đờ tại chỗ, hồi lâu mẹ cô mới nhìn quanh bốn phía, hoảng hốt lúng túng hỏi: “Trước đây sao con không nói?”

Sao không nói? Cát Niên nhớ lại ngày hôm đó khi cô xiêu vẹo bước ra khỏi căn nhà nghỉ cũ nát, không phải cô chưa từng nghĩ đến sà vào lòng cha mẹ khóc một trận thật lớn, nhưng cô biết bọn họ sẽ nói thế nào, họ sẽ nói không có mùi thì ruồi có bầu không, nếu như mày là một đứa con gái đứng đắn liệu người ta có đạt được ý đồ không, bọn họ sẽ nói việc đã xảy ra rồi, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài kéo không có mặt mũi nào nhìn người khác, công tử nhà họ Hàn đã để ý đến cô, nói cách khác thì đó là phúc phận của cô.

Trước kia cô đã nghĩ rõ ràng như vậy, sao hôm nay lại hồ đồ thế này.

Cát Niên nhìn thấy Đường Nghiệp tay xách giỏ hoa quả tới thăm, từ xa anh đã chứng kiến cảnh tượng chẳng mấy vui vẻ này nên đang định tránh đi, nhưng Cát Niên lại như trông thấy vị cứu tinh, chạy vội lại bên anh, đỡ lấy giỏ đồ trong tay anh rồi lau khôé mắt, cười rạng rỡ, “Sao anh đã tới rồi?”

Hôm đó dường như Phi Minh đã ngủ một giấc rất dài, cô bé chỉ biết, ông bà và cậu đã đi cả rồi, còn cô Cát Niên lại dẫn đến cho cô bé một chú Đường Nghiệp thú vị không kém.

Hai ngày sau Hàn Thuật mới quay lại, anh hăm hở mang đến một bộ cốc hình thù kỳ quái, anh, Cát Niên và Phi Minh mỗi người một cái.

“Cốc giấy có mùi kinh lắm.” Anh nói.

Thấy Cát Niên chẳng mấy hứng thú, anh lại cầm chiếc cốc của Cát Niên đưa lên trước mặt cô, cười nói: “Anh chọn lâu lắm đấy, em xem, hình vẽ trên cốc rất hợp với em.”

Cát Niên liếc qua hình vẽ hoạt hình rồi mù trên chiếc cốc, “Tôi không hợp với nó đâu.”

Hàn Thuật bị dội gáo nước lạnh, đành đặt ngay ngắn chiếc cốc rồi ngồi xồm xuống ngang gối Cát Niên, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tư thế này và khoảng cách quá gần khiến Cát Niên cảm thấy không tự nhiên, cô vội né người ra phía sau.

“Người nhà em đến rồi à? Vì chuyện đó mà không vui?” Hàn Thuật hỏi.

“Đúng là anh.” Cát Niên không biết nên nói gì, “Rốt cuộc anh đã nói gì với họ?”

“Anh chẳng nói gì cả. Thật đấy!” Lúc này Hàn Thuật mới nhận ra chiều hướng của sự việc có lẽ không như mình dự liệu, anh thấy hơi bất an, “Anh chỉ đến tìm em trai và bố mẹ em, nói với họ Phi Minh bị bệnh, họ là người nhà của em, anh không mong bọn họ phải làm gì cho em, chỉ cần chịu đến thăm, ít ra cũng hỏi một tiếng: Cát Niên, con sống có tốt không? Như thế là quá đáng sao? Lẽ nào anh lại sai rồi?”

Cát Niên nghe xong rất lâu sau vẫn không có phản ứng gì, Hàn Thuật trong lòng lại càng không biết đâu mà lần.

“Em nói anh nghe, có phải bọn họ lại bắt nạt em không? Anh thật không chịu nổi bọn họ mà, từ nhỏ bọn họ đã không đối tốt với em. “

Lâu sau, Cát Niên mới cười chua chát, “Hàn Thuật, trước đây em cứ nghĩ anh là đồ ngốc...”

Hàn Thuật bật cười, bất giác có chút mong đợi.

“Và bây giờ?”

“Giờ em mới biết, anh quả nhiên là đồ ngốc.”

Hàn Thuật vẻ như không cáng nổi, hậm hực đứng dậy.

“Anh đi tìm Vọng Niên mà không sợ bố mẹ anh biết anh đang làm gì sao?” Hồi nhỏ món “gậy tre xào thịt” mỗi khi bác Hàn dạy dỗ con trai đã quá quen thuộc với những gia đình trong khu.

Hàn Thuật xoa xoa khuôn mặt cứng đờ, “Dù gì cũng chẳng giấu được, anh cũng chẳng muốn giấu, bố mẹ lập tức sẽ biết thôi. “

“Vì sao?”

“Vì bệnh của Phi Minh bắt buộc phải chuyển viện, anh đã liên lạc với Bệnh viện Nhân dân số 1 rồi, ở đó có các thiết bị trị liệu tốt nhất dành cho chứng bệnh này, còn có cả bác sĩ khoa não uy tín nhất tỉnh, Tôn Cẩm Linh, cũng chính là mẹ anh.”

22. Quyển 2 - Chương 22

Chương 22 - Khiếm khuyết của cô ấy chính là khiếm khuyết của con

Bởi từng vết mề đờ đều là do bố tự tay tạo ra, Cát Niên đối với con cũng như vậy, nếu như cô ấy không hoàn mỹ, vậy mọi nguyên nhân đều liên quan đến con, khiếm khuyết của cô ấy chính là khiếm khuyết của con.

Theo thường lệ thứ năm không phải ngày Hàn Thuật về nhà ăn cơm, tan làm anh ở lại văn phòng rề rà một lúc lâu, khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm ra khỏi cửa, vừa đến lầu dưới khu nhà của bố mẹ lại không may gặp ngay phải bố anh vừa đi họp về muộn.

Lái xe của bố anh vẫn là Tạ Vọng Niên, cậu ta xuống xe đưa cặp cho ông, cuối cùng khóa xe cẩn thận rồi mới rời đi. Trong suốt thời gian này, Hàn Thuật giả như vô tình nhìn lướt qua cậu ta một cái, anh phát hiện Tạ Vọng Niên cũng đang len lén quan sát mình.

Vừa chạm phải ánh mắt Hàn Thuật, Tạ Vọng Niên vội vàng cúp đầu xuống tạm biệt hai cha con anh.

Hàn Thuật thầm nhủ, sao trước đây mình có thể thấy thần sắc của Tạ Vọng Niên khá giống Cát Niên, giờ nhìn lại hoàn toàn chẳng giống chút nào.

Theo anh thấy, Tạ Vọng Niên mới ít tuổi như thế này đã không biết học được thói khôn khéo, ranh mãnh từ đâu, chị em cùng một mẹ sinh ra sao lại có khác biệt lớn như vậy.

Tạ Vọng Niên đi rồi, bố mới quay sang anh “hừm” một tiếng, “Rảnh rồi về nhà cơ đấy? Mẹ anh chắc sắp nghĩ con trai cưng mất tích rồi.”

Hàn Thuật cười đáp: “Không phải tuần trước con vừa về hay sao.” Anh miệng nói mắt nhìn, đã thấy xe của mẹ đỗ ngay kia, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hôm nay trông tâm trạng bố có vẻ không vui, mẹ chính là chiếc phao cứu mạng của anh.

Lúc hai bố con đứng đợi thang máy, Hàn Thuật thừa cơ xun xoe đón lấy chiếc cặp công văn nặng trĩu trên tay bố, “Bố, để con cầm.”

Bố anh nhìn con trai, “Trình độ nịnh nọt đã tinh thông lên nhiều đấy.”

Hàn Thuật bước theo ông vào thang máy, cười hì hì nói: “Với người khác con không thế này đâu, với bố đây là hiếu thuận.”

“Chỉ được cái mồm mép.” Bố anh tuy miệng nói vậy nhưng sắc mặt đã dịu xuống nhiều.

Vừa bước vào cửa mẹ anh đã ra đón, nhìn thấy con trai bà vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Về cũng không gọi điện trước để mẹ mua thêm đồ ăn, con xem mẹ vừa đi làm về, đến cơm còn chưa nấu xong đây. Con trai, con cứ ngồi xem tivi với bố một lúc đi, mẹ đi xem trong tủ lạnh còn gì ngon không.”

Bố anh nhìn không lọt con mắt cảnh vợ cưng chiều con trai, lắc đầu nói, “Con đã lớn như vậy rồi, cứ làm như đứa trẻ con không bằng, chẳng trách nó vẫn chưa trưởng thành.”

Mẹ anh nào thèm để ý đến ông, chỉ chăm chăm lo liệu cho con trai ăn gì. Hàn Thuật ngồi xuống sofa cùng bố, vừa uống trà vừa xem bản tin thời sự đài địa phương. Vừa hay tivi đang chiếu đoạn tin Đại hội thường niên công tác chính pháp toàn tỉnh, Hàn Thuật bỗng đang thấp thỏm bỗng mừng rỡ chỉ vào tivi cười nói: “Bố, kia chẳng phải bố sao?”

Ông không phủ nhận.

“Ái chà, ông kính lướt qua, chỉ có Chánh án Hàn của nhà ta là đẹp trai nhất.”

Bố anh cũng không nén nổi bật cười, “Nói linh ta linh tinh, mọi người nghiêm túc họp hành, ai mà để ý đẹp trai hay không đẹp trai. Nhắc tới họp, sau cuộc họp bố ngồi ăn cơm với Viện trưởng Âu bên Viện Kiểm sát Thành phố, ông ấy cũng hỏi tới con đấy. Hai mươi năm trước chú Âu từng là cấp dưới của bố một thời gian, việc con lên Viện Thành phố cũng có sự giúp đỡ của chú ấy. Con ấy à, thật không biết nặng nhẹ, có ai như con cứ dửng dăng ở đơn vị cũ không chịu lên thành phố mới nhận chức không hả?”

Nói đến công việc Hàn Thuật nghiêm chỉnh hơn một chút, anh chỉ nói: “Bố, bố cứ đợi đã, con sắp tóm được một mẻ lớn rồi.”

Ông Hàn nói lỏng cravat, “Người trẻ bọn con, làm việc gì cũng nên nhớ kỹ phải cẩn trọng, chắc chắn. Lần họp này bố cũng gặp Lâm Tĩnh, người ta hơn con có mấy tuổi mà giờ đã yên vị ngồi một ghế trong Viện Thành Bắc rồi, quan hệ giữa con và cậu ta cũng tốt, không học được gì cách ăn nói hành xử của người ta sao?”

“Bố biểu dương người này cũng không nên vui dập người kia chứ, cũng như con thích uống trà chanh nhưng cũng đâu nói Long Tĩnh của bố đắng đâu. Huống hồ làm được như Lâm Tĩnh cũng chưa chắc đã quá khó.”

“Con mà không phải con trai của Hàn Thiết Văn ta thì còn nói khó với không khó!”

Hàn Thuật vẫn muốn tranh luận cho phải nhẽ, anh thừa nhận mọi thuận lợi trong sự nghiệp của mình đều không tách rời thân phận “con trai Hàn Thiết Văn”, nhưng dẫu vậy cũng không thể phủ nhận hết mọi nỗ lực của chính anh. Nhưng anh nín nhịn, hôm nay anh không thể gây chuyện với ông cụ được.

Trên bàn ăn, bà Tôn Cẩm Linh theo thói quen hết lần này đến lần khác gấp thức ăn vào bát con trai, Hàn Thuật trong lòng có chuyện, ăn cũng chẳng thấy ngon miệng.

“Nghĩ gì mà chẳng thiết ăn uống thế con?” Mẹ anh hỏi.

Hàn Thuật cười đáp: “Không cho con có tâm sự hay sao?”

“Con thì nghĩ được chuyện gì, rất mấy thứ loạn xạ bát nháo.” Bố anh nói.

“Chung thân đại sự sao lại là loạn xạ bát nháo được?”

Hàn Thuật nửa đùa nửa thật nói xong, hồi lâu không thấy bố mẹ đáp lời, ngẩng đầu khỏi bát cơm mới thấy cả bố và mẹ đều không hện mà cùng đặt đũa xuống nhìn về phía anh. Xem ra anh vẫn đánh giá thấp tầm quan trọng của chuyện này đối với hai cụ.

“Con lại có bạn gái à?”

Hàn Thuật ho nhẹ một tiếng, nói: “Mẹ, có thể bỏ chữ “lại” đi được không.”

“Là ai thế? Trông thế nào?” Mẹ anh hỏi.

“Là ai? Là người con thích, còn về trông như thế nào, thì là trông giống kiểu con thích.”

Trước đây không phải mẹ anh chưa từng hỏi thế này bao giờ, câu trả lời của Hàn Thuật lần nào cũng như lần nào, nhưng lúc đó anh luôn nói: “Đó là người con sẽ kết hôn, trông giống con dâu của mẹ”, lần này anh nói là “thích.” Bà Tôn Cẩm Linh quay sang nhìn chồng.

“Thật à? Vậy con phải dắt cô gái ấy về đây cho bố mẹ xem xem.”

Hàn Thuật lắc đầu quầy quậy, “Bố mẹ bày sẵn thế trận chờ địch thế này, con thấy còn sợ nữa là cô ấy.”

“Vớ vẩn!” Bố anh nạt. “Bố với mẹ con có lúc nào can thiệp quá đáng đến chuyện tình cảm của con, chẳng qua chỉ là muốn con nghiêm túc tìm một người thân thể thanh bạch mà thôi.”

“Con nghiêm túc đấy chứ, nhưng người ta chưa chắc đã đồng ý theo con thôi.”

Mẹ anh nghe xong bèn cười, nhìn sang chồng nói: “Thật không ngờ cậu hai nhà chúng ta cũng có cục xương không gặm được.”

Nhưng cha anh không hề cười, “Cô ấy họ gì, làm gì?”

“Mẹ, mẹ xem bố đang điều tra hộ tịch kia.” Hàn Thuật tránh câu hỏi quá trực tiếp của bố, quay sang cầu cứu mẹ.

“Đấy là bố con quan tâm đến con thôi.”

Hàn Thuật nói: “Con biết hai người sẽ hỏi những gì, cô ấy làm nghề gì, bao tuổi, gia đình làm gì... nhưng mấy thứ đó đều không quan trọng. Vì sao không hỏi cô ấy có lương thiện hay không, có thông minh hay không, con ở bên cô ấy có vui hay không?”

Bà Tôn Cẩm Linh thuận theo con trai, nói tiếp: “Được rồi, thế con nói xem cô ấy có lương thiện hay không, thông minh hay không, hai đứa ở bên nhau có vui hay không?”

Hàn Thuật đặt đũa xuống bàn trả lời dứt khoát, “Đương nhiên!” rồi bổ sung thêm một câu, “Chỉ ít con cảm thấy rất vui.”

“Ý thích nhất thời, ham muốn trước mắt, đó cũng là cái vui nông cạn.”

Bà Tôn Cẩm Linh nắm tay chồng, “Mình đừng nghĩ con trai bất trị như thế. Hàn Thuật này, con đừng trách hai người già chúng ta sốt ruột, chị con sinh con ở nước ngoài, bố con ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng cũng hối hận, nếu như con có thể sớm ổn định, sinh con...”

Hàn Thuật thờ ơ tiếp lời, “Nếu thật có một ngày con dắt đứa bé đến trước mặt bố mẹ, bố mẹ không được giật mình đâu đấy.”

“Con nói cái gì?”

Thấy bố mẹ cùng sững người, Hàn Thuật mới hối hận đã lỡ lời. Vừa thăm dò một chút trong lòng anh đã thấy không yên, xem ra vẫn nên quay lại kể sách cũ, đầu tiên cứ đặt ông cụ qua một bên, thuyết phục mẹ xong rồi tính. Anh liền cười hì hì, “Là con nói, đợi bố mẹ nghỉ hưu rồi, con thật đem cháu nội đến vứt cho bố mẹ, mẹ, đến lúc đó mẹ không phải phẫu thuật nhiều nữa, bố con cũng không cần phải hội nghị xã giao nhiều nữa, ngày ngày trông cháu nội hộ con, đến lúc đó không được kêu phiền đâu đấy.”

Anh vốn hay nói hàm hồ, mẹ anh cũng chỉ cười cho qua, không ngờ bố anh vừa bưng bát cơm lên nghe thấy vậy liền dằn mạnh đũa xuống bàn, “Con cũng tính toán để bố nghỉ hưu, bố nghỉ hưu có lợi gì cho con hả?”

Cơn tức giận vô cớ của bố khiến Hàn Thuật kinh ngạc, không hiểu sự thể thế nào lại thấy mẹ không nói gì, anh cũng không dám hé răng nữa, cúi đầu và cơm. Bàn ăn bỗng chốc trầm xuống, không ai nói thêm câu gì.

Đợi đến khi bố bỏ đũa đứng dậy rời khỏi bàn ăn, Hàn Thuật mới như được đại xá, thấy mẹ thu dọn bát đũa mang vào bếp cũng vội vàng vào theo, tranh phần rửa bát.

Mẹ anh từ nhỏ đã chiều con trai, Hàn Thuật chưa từng phải làm việc nhà, đến số lần rửa bát cũng chỉ lác đác đếm trên đầu ngón tay. Nhìn anh ra dáng đeo gang tay rửa bát, bà cười nói: “Thằng bé này hôm nay sao thế, để bố con nhìn thấy thế nào cũng nói con ‘vô sự xun xoe, không gian thì đạo’ cho xem.”

Hàn Thuật lòng bồn chồn, lập tức sáp lại gần mẹ, thì thầm: “Mẹ, con không nói sai gì chứ, nhìn bố như người ta giẫm phải đuôi không bằng, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?”

Mẹ anh vội vàng nhắc nhở: “Con đừng nhắc đến hai chữ ‘nghỉ hưu’ trước mặt bố, vừa rồi phía trên có tin đồn, định ấy người độ tuổi bố con lui về tuyến hai, để một số cán bộ trẻ hơn lên nên bố con mấy hôm nay không được vui. Con cũng không phải không biết, ông ấy cả đời háo thắng, không chịu quy phục trước tuổi già, thực ra nếu như không phải già thật thật rồi cũng đâu có đa nghi như vậy, công văn bên trên còn chưa chính thức đưa xuống, tính khí ông ấy đã thế này rồi, hơi sơ ý là động đến nỗi đau của ông ấy, cứ nghĩ người ta ai cũng mong đến ngày ông ấy không chức không quyền trở thành ‘phế nhân’. Không chỉ mình con, đến mẹ cũng mấy lần chịu cảnh mặt lạnh này rồi. Đàn ông và đàn bà quả thật khác nhau, lúc nào mẹ cũng chỉ nghĩ có thể về hưu toàn tâm toàn ý phục vụ hai bố con con, càng gần đến lúc về hưu, công tác xã giao càng được ngày nào biết ngày đấy...”

Đang nói, từ phòng khách thoáng vọng vào tiếng bố nhận điện thoại, cũng không biết đầu bên kia là ai, chỉ nghe tiếng ông quát mắng thậm tệ. Mẹ anh nhìn về phía chồng bĩu môi, thì thầm nói với con trai: “Nghe thấy chưa, không biết là ai lại chạm vào tổ kiến lửa rồi, con cứ phải cẩn thận đấy.”

Hàn Thuật làm bộ run lấy bẫy, “Chẳng trách người ta nói đàn ông cũng có ‘tiền mãn kinh’, mẹ, mẹ vẫn là tốt nhất.”

Mẹ anh cười mắng, “Đừng có tăng bốc mẹ, mẹ đương nhiên là tốt, nhưng còn phải xem là với ai.”

“Yêu cả con mình lẫn con người (1) mà mẹ, chuyện con nói với mẹ trong điện thoại đã sắp xếp thế nào rồi ạ?” Hàn Thuật nhân cơ hội hỏi dò.

(1). Lời răn của Khổng Tử: Ái ngô tử dĩ cập nhân chi tử.

“Chuyện gì?” Mẹ anh dường như nghĩ ngợi một lúc mới làm ra vẻ sức nhớ. À, con nói người bạn nhà có đứa bé bị ốm đấy hả, mẹ đã liên hệ cho con rồi, nhưng tình hình giường bệnh chỗ mẹ giờ đang căng lắm, với cả lịch mổ của mẹ giờ đang kín mít, chỉ e...”

“Mẹ, cô bé đó nếu như không được cứu chữa kịp thời có thể sẽ chết đấy, nó mới mười một tuổi!” Hàn Thuật lập tức dừng ngay công việc đang dở tay, “Dù gì con cũng mặc kệ, mẹ phải phẫu thuật cho đứa cô bé!”

“Con này, không phải mẹ không muốn quản, mà là không quản nổi.”

Hàn Thuật sốt ruột, “Lương y như từ mẫu, mẹ không thể thấy chết mà không cứu.”

Khuôn mặt mẹ anh dần lạnh băng, “Con về nhà ăn cơm, rửa bát ẹ là vì chuyện này hả? Con đã nói lương y như từ mẫu thì cũng nên biết bệnh viện đối xử với các bệnh nhân đều như nhau, mẹ không phải chưa từng nhìn thấy trẻ con bệnh đến đáng thương, nhưng những đứa trẻ đáng thương nhiều đến vô kể, mẹ không phải thần tiên, có thể cứu hết được hay sao? Mẹ đã nói mẹ có thể hết sức giúp cô bé ấy, nhưng vẫn phải có nguyên tắc, có lẽ nào những bệnh nhân khác không phải một mạng người?”

“Người khác là người khác, giờ con trai mẹ đang cầu xin mẹ, có thể giống nhau sao?”

“Hàn Thuật, không phải mẹ nói gì con nhưng giúp bạn cũng phải có giới hạn! Con cũng nên nói với bạn con, mẹ đã xem qua bệnh lý, cuộc phẫu thuật này dù mẹ có đích thân làm cũng chưa hẳn đã chắc thành công, có lúc con người ta phải biết chấp nhận hiện thực.”

“Nếu như đây không phải bạn con mà là người thân của con, cũng là người thân của mẹ, mẹ còn có thể nói những lời như vậy không?”

“Nhưng không phải thế.”

“Ai nói không phải?” Hàn Thuật buột miệng nói, ám chỉ không lành trong lời nói của mẹ khiến anh càng thêm bất an. Anh sớm đã nghĩ đến cần nói hết với mẹ mọi chuyện, nhưng thật không ngờ phải dùng đến cách này.

Mẹ anh im lặng vài giây mới ngẩng đầu lên nhìn anh, “Mẹ biết mà, gần đây con cũng như bố con có gì đó không ổn, nói đi, rốt cuộc con muốn nói gì? Đó là ai?”

Hàn Thuật rửa đi rửa lại chiếc đĩa đã sáng bóng từ lâu, lo nghĩ trong anh cũng giống như lớp bột xà phòng trong chậu rửa bát kia, càng khuấy càng đặc kịt, từng đoạn quá khứ như bong bóng lần lượt vỡ bung, buồn đến ghê người.

“Mẹ, mẹ còn nhớ Tạ Cát Niên không? Là con gái lớn của chú Tạ Mậu Hoa. Em trai cô ấy là Tạ Vọng Niên giờ đang lái xe cho bố, trước đây rất lâu gia đình họ sống dưới tầng nhà chúng ta.” Hàn Thuật do dự nói.

“Tạ Cát Niên? Có chút ấn tượng nhưng không rõ lắm.” Mẹ anh lãnh đạm trả lời.

“Sao thế được, ngày trước mẹ vừa khen cô ấy vừa ngoan vừa hiểu biết trước mặt con.”

“Đó là chuyện lâu lắm rồi.”

“Giờ cũng vẫn như vậy, cô ấy chính là người bạn con nói, cũng là...”

“Bảo sao hôm qua Tạ Mậu Hoa dám tráng trợn tới tìm bố con nói chuyện cho con trai ông ta vào biên chế.” Bà đột ngột ngắt lời Hàn Thuật, khóe miệng có chút mỉa mai.

Hàn Thuật sững người rồi nói tiếp: “Việc đó chắc chắn không liên quan đến Cát Niên, thật đấy, cô ấy khác xa bố mẹ cô ấy.”

“Hàn Thuật! Mặc cho cô ấy khác như thế nào, cũng mặc cho trước kia mẹ từng khen con bé ấy ra sao, đều không có nghĩa mẹ sẽ chấp nhận cô ta, càng không có nghĩa mẹ sẽ coi con cô ta như người thân của mình!” Bà khề nhìn ra phòng khách, nghiêm mặt hạ giọng cảnh cáo.

“Thật ư? Nhưng nếu cô ấy đồng ý, con sẽ lấy cô ấy, nếu thật có ngày đó, ngay đến con mẹ cũng không nhận hay sao?” Hàn Thuật cố bình tâm nhẹ nhàng nói với mẹ, anh không muốn mẹ cho rằng anh đang giận dỗi.

“Con đừng có hồ đồ thêm lần nữa, vì cô ta mà tự hủy hoại tiền đồ.”

“Mẹ từng nói không quan trọng con tìm người thế nào, chỉ cần con thích.”

“Mẹ và bố con đều đã nói như vậy, chúng ta không có bất kỳ yêu cầu gì đối với người vợ tương lai của con, con dâu cái nhà này, người đó có thể không có gia thế, không xinh đẹp, thậm chí có thể không có công ăn việc làm, không có học lực, không có gì cả, nhưng duy nhất một điểm, cô gái đó không được từng ngồi tù, không được nuôi đứa trẻ lai lịch không rõ ràng, con biết điều này có ý nghĩa như thế nào đối với một gia đình như chúng ta không? Đó là giới hạn, giờ con đang thử thách giới hạn của mẹ và bố con đấy!”

Trong lòng Hàn Thuật, mẹ luôn là một người mẹ hiền từ chiều chuộng anh, dường như bà có thể bao dung mọi thứ cho Hàn Thuật, từ trước tới nay Hàn Thuật chưa từng thấy mẹ dùng bộ dạng nghiêm khắc, đau lòng này để nói chuyện mình. Anh lộ vẻ nghi hoặc, nhưng sự nghi hoặc ấy không phải đến từ việc chuyển biến thái độ của mẹ, bởi điều ấy đã sớm nằm trong dự liệu của anh, anh chỉ đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Mẹ vừa nói bà không nhớ rõ cô con con gái Tạ Cát Niên của người lái xe trước đây. Đúng thật, từ khi Cát Niên bị đưa về nhà cô ruột, bố mẹ anh chưa từng nhắc đến cô, thậm chí cả sau khi cơn ác mộng năm lớp Mười hai của Hàn Thuật xảy ra cũng không hề có ai nhắc đến, họ dường như đã hoàn toàn quên cô ấy.

Hàn Thuật từng mừng thầm, anh luôn nghĩ rằng do mẹ nuôi và anh giấu diếm khéo, nhưng giờ đột nhiên anh không dám chắc vậy, thật là như vậy ư? Vì sao hôm nay anh còn chưa kịp nhắc đến chuyện Cát Niên năm đó, mẹ anh người vốn “không nhớ rõ” Cát Niên là ai đã nói bộc ra chuyện Cát Niên từng ngồi tù, không chỉ có vậy, bà còn biết Cát Niên nuôi một đứa trẻ “lai lịch không rõ ràng”, khi nhắc đến chuyện Hàn Thuật hồ đồ, bà còn dùng từ “thêm lần nữa.” Lẽ nào... lẽ nào chuyện năm đó bố mẹ đều biết, nhưng chỉ biết thầm trong bụng, chỉ mình anh cứ ẩn náu trong mớ bí mật trong suốt của mình?

Phải nói rằng cảm giác tỉnh ngộ đột ngột này đã làm Hàn Thuật cực kỳ chấn động, anh thất thần tháo đôi giày tay trơn tuột.

“Mẹ, bố mẹ... có phải bố mẹ đã biết từ lâu rồi...” Giọng Hàn Thuật khẽ run run.

Bà Tôn Cẩm Linh mang cảm giác khó tả thành lời nhìn chăm chăm vào con trai, rồi thở dài một tiếng.

Anh đã đoán đúng, bố mẹ đã luôn biết. Biết anh từng thầm thương trộm nhớ con gái người lái xe, biết anh liên quan mật thiết đến chuyện cô ngồi tù, thậm chí biết cả chuyện anh từng làm với Cát Niên. Nhưng bao năm nay, đối diện với anh, đối diện với thằng con trẻ tuổi bông bột đã gây nên sai lầm quá lớn của họ, họ vẫn sống chết ôm lấy bí mật ấy, làm như không có chuyện gì, giả như tất cả chưa từng xảy ra, cho đến tận hôm nay Hàn Thuật không kiềm chế nổi chính miệng nói ra. Anh ra sức lắc đầu, đây là thế giới thực ư?

Không ai hiểu con bằng mẹ, dường như đã đoán ra nghi ngờ trong lòng Hàn Thuật, mẹ anh đưa tay xoa gáy chậm chậm nói: “Con nghĩ chuyện Thái Nhất Lâm nhờ vả khắp nơi có thể giấu nổi bố con sao? Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, đợi đến lúc chúng ta kịp phản ứng, sự việc đều đã qua rồi, tất cả đều đã thành kết cục chắc chắn. Hồi đó mẹ và bố con đã suy nghĩ rất lâu, biết bao đêm không ngủ, con cũng quá hồ đồ, nhưng còn cách nào khác nữa, có nhắc lại cũng chẳng có lợi gì, con vẫn còn con đường dài phải đi. Hàn Thuật suy cho cùng con vẫn là con của bố mẹ!”

“Đúng, con là con của bố mẹ!” Hai tay Hàn Thuật che kín mặt, nhưng những giọt nước nơi khóe mắt vẫn quá thật, từ từ thấm ướt qua đầu ngón tay. Anh đương nhiên là con trai của bố mẹ, vì anh và bố mẹ thật giống nhau, tình yêu của họ quá đôi ích kỷ. Thậm chí anh còn không dám nghĩ, nếu như năm đó anh dám thú nhận với bố mẹ, nếu như bố mẹ đồng ý ra mặt, cuộc đời tù tội của Cát Niên phải chăng sẽ thay đổi, đáp án ấy khiến anh vô cùng hoảng sợ.

“Vì vậy, Tạ Vọng Niên lái xe cho bố cũng không phải trùng hợp?”

“Như vậy không phải rất tốt sao? Hàn Thuật, mẹ vốn không định nói, cho rằng con lớn rồi sẽ tự biết nghĩ, không mắc phải sai lầm nữa, con không nên hết lần này đến lần khác làm bố mẹ thất vọng!” Bà nói chân thành mà đầy sâu xa.

“Nhưng, hai người đã biết chuyện xưa, rõ ràng cũng hiểu Cát Niên hoàn toàn không có tội.” Hàn Thuật vẫn không dám tin.

“Còn cần mẹ nói lại lần nữa ư? Coi như mẹ thừa nhận con bé ấy tốt như con nói, vậy thì sao chứ, chuyện đã xảy ra không thể thay đổi được, quá khứ của cô ta cũng đã thành sự thực. Con gần gũi với cô ta chỉ tổ chuốc phiền phức vào thân. Con muốn người thế nào mà không có, sao cứ hết lần này đến lần khác trúng phải bả của cô ta, mẹ nhớ con là người thích sự hoàn mỹ, bù đắp cho cô ta có thể có rất nhiều cách...”

“Vậy hãy bắt đầu từ việc cứu con cô ấy, coi như con cầu xin mẹ, con cô ấy chính là con của con!”

“Không thể nào, con của hai đứa...”

“Sao ạ?”

“Không sao.” Bà tiếp tục dùng giọng như van nài nói với anh, “Hàn Thuật, con tỉnh lại đi, nhất là lúc này, bố con đã đủ phiền não rồi, con đừng ép ông ấy phải nổi xung, lẽ nào con trách mệnh ông ấy quá dài hay sao? Mấy chuyện này con nói với mẹ là được rồi, phẫu thuật cho con bé đó mẹ sẽ gắng hết sức xấp xếp, nhưng trước mặt bố con nhất định không được nhắc đến!”

Hàn Thuật gật đầu, “Vâng, nhưng sớm muộn cũng có ngày bố sẽ biết.” Anh ngừng lại, cười mơ hồ, “Vừa rồi mẹ nói con là người thích sự hoàn mỹ, có lẽ là vậy, điểm này là con học được từ bố. Nhưng chiếc cốc sắt trắng men bố dùng từ ngày kết hôn cho đến nay, không biết đã rơi bao nhiêu lần, hàn lại không biết bao nhiêu lần, nhưng bố vẫn thích dùng, có sao cũng không chịu đổi, mẹ có biết vì sao không? Bởi từng vết mẻ đó đều là do bố tự tay tạo ra, Cát Niên đối với con cũng như vậy, nếu như cô ấy không hoàn mỹ, vậy mọi nguyên nhân đều liên quan đến con, khiếm khuyết của cô ấy chính là khiếm khuyết của con.”

23. Quyển 2 - Chương 23

Chương 23 - Làm sao mới có một gia đình

.Chẳng qua chỉ là một gia đình, một thỉnh cầu quá đỗi nhỏ bé, biết bao người nôn nóng thoát khỏi trời buộc của gia đình, lại có người cầu chẳng được.

.Cát Niên tiễn cô giáo và đại diện học sinh tới bệnh viện thăm Phi Minh ra về, trong lòng không biết làm sao cho phải. Phi Minh vừa biết tin cô giáo và các bạn cùng lớp tới thăm mình liền kêu gào khóc lóc mãi không thôi. Con bé kịch liệt từ chối lần thăm này, tiếng khóc ấy khiến cô giáo và các bạn học sinh có lòng tới thăm mà ngay phòng bệnh cũng không được vào, Cát Niên bất đắc dĩ tiễn mọi người ra về, lòng đầy áy náy.

Cậu bé tên Lý Đắc cùng lớp Phi Minh khi về còn dùng dằng mãi không nỡ, cậu bé thậm chí còn kéo tay Cát Niên hỏi: “Cô ơi, cháu vào nhìn bạn Tạ Phi Minh một chút có được không? Đợi bạn ấy ngủ rồi cháu vào cũng được.” Cát Niên biết, Phi Minh vẫn luôn mong muốn có được sự chú ý từ cậu bạn vừa thông minh lại xinh trai này. Ví như Phi Minh coi mình là công chúa Bạch Tuyết thì không nghi ngờ gì nữa cậu bé Lý Đắc đó chính là hoàng tử bạch mã. Nhưng Cát Niên cũng biết, lúc này đây Lý Đắc lại chính là người Phi Minh không muốn gặp nhất.

“Cô giáo và các bạn vào chơi nói chuyện với cháu không tốt sao? Chưa biết chừng Lý Đắc còn có thể phụ đạo bài cho cháu.” Về sau Cát Niên nói với Phi Minh như vậy.

Phi Minh nằm dựa trên giường bệnh chậm chạp lắc đầu. Nhập viện chưa đầy nửa tháng, cô bé đã gầy xẹp hẳn đi. Dù các bác sĩ đã tận tình chữa trị nhưng những cơn đau đầu và co giật của cô bé vẫn diễn ra ngày càng nhiều, thêm vào đó cả nôn mửa, toàn thân mệt mỏi yếu ớt. Khuôn mặt vốn đã nhỏ nay lại gầy đi khiến người ta nhìn vào mà xót xa, trên gương mặt nhợt nhạt thiếu sắc máu, lúc tỉnh chỉ còn thấy chừa lại cặp mắt to tròn, thế nhưng chút chí khí gắng gượng non nớt trong cặp mắt ấy cũng dần dần bị mài mòn trong những cơn đau bệnh tật.

“Cô, cô tin cháu còn có thể trở lại trường được ư?”

Lúc hỏi câu này Phi Minh không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, có lẽ người buồn chỉ là Cát Niên mà thôi, cô cố gắng che giấu chẳng qua chỉ là muốn cô bé vui lên một chút, nhưng, sự nhạy cảm và sớm hiểu chuyện của Phi Minh khiến lời nói dối đầy thiện ý này chỉ như khung cửa sổ giấy mỏng manh trong gió, dễ dàng bị rách bất cứ lúc nào. Dù con bé vẫn chưa hoàn toàn biết được bệnh tình của mình, nhưng tuyệt đối đã hiểu mình phải nằm trên giường bệnh chẳng phải chuyện ngoài ý muốn của con gì.

Điều khó lý giải lại là, tuy Phi Minh ra sức cự tuyệt cô giáo và các bạn vào thăm, nhưng lại luôn mồm nhắc tới những người chỉ vào thăm cô bé có một lần như ông bà Tạ Mậu Hoa và cậu Tạ Vọng Niên.

“Ông ngoại bà ngoại nói sẽ lại vào thăm cháu, cả cậu nữa, sao mọi người vẫn chưa quay lại? Bà còn mang canh gà tần cho cháu không?”

Cát Niên không biết phải trả lời như thế nào, cô có thể nói “ông ngoại, bà ngoại” và “cậu” tạm thời không có thời gian, nhưng không biết Phi Minh phải nằm viện bao lâu nữa, cô có thể nói dối được bao lâu? Nhưng cô cũng sao có thể nói với Phi Minh, cô không giúp nổi “cậu” vào biên chế, vì vậy ông ngoại bà ngoại sẽ không đến đây nữa. Đường như bất kỳ câu trả lời nào cũng chỉ đều khiến Phi Minh thêm buồn.

Vì vậy, Cát Niên chỉ có thể âm thầm tự tần canh gà cho Phi Minh. Cô nhớ rõ ràng tài nghệ nấu bếp của mẹ hoàn toàn không cao, nhưng cho dù cô có dùng bao nhiêu cách, tần bao nhiêu giờ, Phi Minh vẫn luôn nói uống canh thấy hơi nhạt, con bé không sao quên nổi canh gà của “bà ngoại.”

“Cháu còn chưa được gặp ông bà được mấy lần, lẽ nào cô giáo và các bạn sớm hôm tiếp xúc lại không bằng hai người bọn họ sao?” Có lúc thật không còn cách nào khác, Cát Niên đành hỏi Phi Minh như vậy.

Phi Minh trả lời rất hiển nhiên, con bé nói: “Cô, chuyện ấy sao có thể giống nhau được, cô giáo là cô giáo, các bạn là các bạn, nhưng ông bà và cậu là người thân của cháu.”

“Khác nhau ư?”

“Đương nhiên là khác rồi, bạn bè, bạn học, cô giáo đều có thể rời xa, nhưng người thân thì không.”

Cát Niên nghe xong câu nói này liền vội quay mặt đi, rất lâu sau cô vẫn không dám nhìn Phi Minh.

Bởi cô quá hiểu, chỉ cần là người đang sống, đều khó đảm bảo sẽ không rời xa.

Nhưng những chuyện đó đều không thể nói với Phi Minh. Phi Minh là một cô bé rất đặc biệt, con bé quá khao khát một gia đình, cảm giác trông đợi vào tình thân, vào đoàn viên dường như quá lớn. Điều này cũng không thể trách con bé, những thứ quá đối thông thường như bố mẹ, người thân con bé đều không có, không phải chúng ta vẫn điên cuồng theo đuổi những thứ chúng ta chưa từng có hay sao? Cát Niên thậm chí bắt đầu hiểu ra, có thể thứ Phi Minh lưu luyến không hẳn là vị canh gà bà ngoại, mà là vị gia đình trong tưởng tượng của con bé. Cát Niên buông xuôi, cô đã gắng hết sức mang lại mọi thứ cho Phi Minh, chỉ duy không mang lại nổi cho Phi Minh vị “gia đình” con bé khao khát, bởi thứ vị cô được nếm cũng ít hệt như Phi Minh vậy.

Cảm giác bất lực ấy càng sâu đậm hơn theo chuyển biến ngày càng xấu của bệnh tình Phi Minh, cho đến một lần, trong cơn sốt nhẹ dai dẳng Phi Minh mê man hỏi về tên của mình, con bé hỏi: “Cô ơi, ‘Phi Minh’ có phải chỉ cháu là đứa trẻ lai lịch không rõ ràng, không ai muốn nhận không? Có phải vì cháu không đủ tốt, nên bố mẹ và ông bà đều không cần cháu?”

Cát Niên dùng khăn ướt lau mặt cho Phi Minh, nhắc đi nhắc lại: “Sao thế được, sao thế được? Chỉ cần cháu kiên cường lên một chút, ông bà chắc chắn sẽ tới.”

Phi Minh nói: “Hồi trước, mỗi khi cháu tỉnh dậy, lúc tập thể dục mắt đều nghi, liệu lần này mình mở mắt ra bố mẹ ông bà sẽ xuất hiện trước mặt mình chẳng? Nhưng cháu đã tỉnh lại bao nhiêu bao nhiêu lần rồi, làm biết bao lần động tác thể dục mắt rồi, nhưng lần nào mở mắt ra cũng đều chẳng thấy gì cả. Cháu biết, bọn họ sẽ không đến đâu. Cô, những đứa trẻ không có gia đình sang một thế giới khác có phải ở một mình nữa không? Cháu sợ phải một mình.”

Dù Cát Niên đã quá lãnh đạm với rất nhiều chuyện, lúc này nước mắt cô cũng suýt trào ra, nhưng cô không thể khóc trước mặt Phi Minh. Sau khi Phi Minh thiếp đi, cô vội vàng chạy khỏi phòng bệnh, một mình ngồi sụp xuống phía cuối hành lang, gập lưng thở gấp. Chẳng qua chỉ là một gia đình, một thỉnh cầu quá đối

nhỏ bé, biết bao người nôn nóng thoát khỏi trói buộc của gia đình, lại có người cầu chẳng được. Cô phải làm sao mới có thể mang đến cho Phi Minh một gia đình?

Hàn Thuật dường như đang gặp phải một vụ án khá gai góc, mấy hôm nay đều bận không biết ngày đêm, thường chỉ trước giờ cấm cửa ban đêm của bệnh viện anh mới kịp lại thăm Phi Minh, có lúc Phi Minh đã ngủ rồi, anh chỉ yên lặng ở lại hai bên cô cháu một lúc. Mỗi lần ra về, anh đều để lại trên giường Phi Minh những món đồ chơi khác nhau.

Cát Niên đã quá mệt, không biết bao nhiêu lần cô dựa vào chiếc tủ đầu giường mơ mơ màng màng, Hàn Thuật rời đi lúc nào cũng không hay biết. Chỉ có một lần, cô cảm thấy Hàn Thuật đắp lên một tấm khăn, và cả bàn tay anh rất nhẹ, rất nhẹ đặt lên tay cô. Cát Niên nín thở, im lặng đợi anh ra về, nhưng rất lâu rất lâu sau, lâu đến nỗi cô sắp chìm vào một giấc mơ khác, bàn tay anh vẫn thật trọng, không vuốt ve, không nắm chặt, thậm chí chẳng dám động đậy, chỉ như một chiếc lông vũ lướt nhẹ trên tay cô. Cho đến khi Cát Niên vờ như khẽ cựa quậy trong giấc ngủ, anh mới âm thầm rút lại bàn tay mình, im lặng đợi thêm một lát, rồi không lâu sau, Cát Niên nghe tiếng cửa phòng bệnh khẽ cọt két mở ra lại khép vào, cùng tiếng chân xa dần.

Văn phòng của Đường Nghiệp khá gần bệnh viện, vì vậy anh qua lại cũng dễ dàng hơn một chút, lúc anh vào thăm, Phi Minh đều chớp chớp mắt, hết nhìn chú Nghiệp lại nhìn cô, làm vẻ tinh tường người lớn, dường như cái gì cô bé cũng hiểu, nhưng thực ra lại chẳng hiểu gì.

Cát Niên luôn canh cánh chuyện trả lại Đường Nghiệp số tiền anh đã ứng ra nộp cho bệnh viện, vì bệnh tình của Phi Minh, cô đã phải dùng đến tiền trong thẻ ngân hàng của Hàn Thuật, bất kể là muốn hay không muốn, giữa cô và Hàn Thuật thực sự có quá nhiều vướng mắc. Cô và Hàn Thuật, Hàn Thuật và Vu Vũ, Vu Vũ và Phi Minh, rốt cuộc là ai nợ ai, có trả thế nào cũng không hết, chuyện này đã đủ phức tạp rồi, không nên để Đường Nghiệp vướng vào vòng tròn luẩn quẩn này nữa. Vừa may Bình Phụng trả cho Cát Niên một ít tiền, thêm vào chút tiền cô đang có cũng vừa đủ trả Đường Nghiệp. Cát Niên đang định đợi anh vào viện rồi đưa cả thấy cho anh, nào ngờ mấy ngày nay đều không thấy Đường Nghiệp xuất hiện.

Bên gối Phi Minh có quyển Nỗi đau của chàng Werther (1) Đường Nghiệp tặng cô bé, lần nào vào viện anh cũng đọc cho cô bé nghe một đoạn, Phi Minh đang đợi đoạn tiếp theo của câu chuyện nên cũng thắc mắc về sự biến mất của chú Đường Nghiệp: “Chú Đường Nghiệp cũng phải tăng ca như chú Hàn Thuật ă? Hai người không phải đồng nghiệp sao lại cùng bận như nhau?”

(1). Tác giả J.W.Goethe

Cuối cùng đến hôm đó Cát Niên mới nhận được điện thoại của Đường Nghiệp. Nếu như không phải trên màn hình hiện rõ ràng tên người gọi, chưa chắc Cát Niên đã nhận ra giọng nói khàn khàn từ đầu dây bên kia.

Trong điện thoại Đường Nghiệp chỉ hỏi han Phi Minh, cứ cách vài câu anh lại dừng lại ho mấy lần. Lúc ấy Cát Niên mới nhớ ra lần trước anh bị cảm nặng vẫn chưa khỏi hẳn, bệnh tình kéo dài có vẻ ngày càng nghiêm trọng. Cô cảm ơn Đường Nghiệp quan tâm đến Phi Minh, cuối cùng không kìm nổi hỏi: “Anh vẫn ổn đấy chứ?”

Đường Nghiệp cố cười nói: “Cũng không đáng ngại lắm, chỉ trách anh lúc đầu bị cảm lại coi thường, không nghĩ đến giờ trở nên nghiêm trọng thế này, hai ngày nay không đi làm được rồi, chỉ ở nhà nghỉ ngơi mà vẫn không hạ sốt.”

Cát Niên cũng chẳng giúp gì được anh, vốn định dặn anh nghỉ ngơi cho khỏe, ai ngờ lời còn chưa thốt ra miệng đã nghe đầu dây bên kia vang lên xoảng một tiếng, hóa ra Đường Nghiệp vừa nói chuyện vừa ngậm thuốc trong miệng, trong lúc choáng váng làm rơi cốc nước xuống sàn vỡ toang.

Cát Niên nghe vậy không khỏi lo lắng, dồn dập hỏi anh có bị mảnh thủy tinh vỡ cửa vào đầu không, nhưng đầu dây bên kia nhanh chóng chỉ còn tiếng tút nhanh dập máy, có gọi lại mấy lần đều không có ai bắt máy.

Mấy năm nay Cát Niên không có bạn bè gì, cô luôn giữ một ý niệm, ai cũng phải tự lo lấy thân, quản tốt chuyện mình, tự cầu đa phúc, như vậy mọi người đều thoải mái. Nhưng Đường Nghiệp là một người tốt, cũng là một trong số ít người có thể khiến Cát Niên an tâm tự nhiên giao thiệp, hơn nữa anh luôn quan tâm tới cô và Phi Minh, giờ anh như vậy, nếu Cát Niên còn không quan tâm thì ngay bản thân cô cũng thấy

không phải nhẽ. Lúc đó vừa hai giờ chiều, Phi Minh theo thường lệ cũng đã ngủ thiếp đi trong lúc truyền nước, Cát Niên nhờ bà ngoại em bé giường bên bớt chút thời gian giúp cô để ý đến Phi Minh một lúc rồi một mình dựa theo trí nhớ vội vàng chạy tới nhà Đường Nghiệp.

Xe buýt buổi chiều chạy trên đường chính tắc nghet, phải một tiếng sau Cát Niên mới đến được trước cửa nhà Đường Nghiệp, cô sợ Đường Nghiệp xảy ra chuyện, cũng không dám kéo dài thời gian, vội giơ tay nhấn chuông.

Đường như đúng lúc tiếng chuông vang lên, cánh cửa cũng đột nhiên được mở về phía trong. Cát Niên không ngờ mọi việc diễn ra nhanh vậy, đến tay cũng chưa kịp thu lại. Thế nhưng người đàn ông trẻ tuổi đứng sau cửa lại không phải Đường Nghiệp, Cát Niên vội vàng nhìn qua anh ta, khuôn mặt rất quen chỉ nhất thời không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu.

Cô nghĩ rằng đây là bạn của Đường Nghiệp liền nở nụ cười định chào hỏi, lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, nếu như anh không sao cô có thể quay về bệnh viện luôn. Nào ngờ người đàn ông đó lại khẽ nheo mắt quan sát cô hồi lâu, ánh mắt ấy như vừa nhận ra điều gì rồi lại dần trở nên lạnh băng. Ánh mắt của anh ta khiến Cát Niên thấy không tự nhiên, cô đang không biết phản ứng ra sao thì anh ta đã tiện tay đẩy cánh cửa vốn đang khép hờ mở rộng hẳn ra, từ đó Cát Niên có thể nhìn thấy Đường Nghiệp dáng vẻ kiệt sức đang ngồi dựa trên chiếc ghế sofa đơn.

“Ra là vậy...” Người đàn ông đẩy gọng kính đồi mồi trên sống mũi, nụ cười đó có gì đó không thể nói rõ, “Được lắm, Đường Nghiệp, được lắm, cậu thật có bản lĩnh...”

Nhìn điệu bộ cùng ánh mắt thờ ơ quen quen của người đàn ông trước mặt, trí nhớ Cát Niên cũng dần được hồi phục, cô nhớ ra rồi, cái đêm lần đầu gặp Đường Nghiệp, không phải cô đã gặp người đàn ông này trong con ngõ nhỏ ấy hay sao? Cô vẫn còn nhớ hai bóng đen quần quýt lấy nhau trong bóng tối, cảm giác đó khiến cô lúng túng, dường như cô lại xuất hiện không đúng lúc một lần nữa, đụng ngay phải bí mật người khác không muốn để người ngoài biết nhất.

Đường Nghiệp nghe ngoài cửa có tiếng động cũng từ sofa chống người đứng dậy, thấy Cát Niên đang rụt rè đứng ngoài cửa, ánh mắt anh bỗng sáng lên. Anh dường như không nghe thấy người kia nói gì, chỉ cố đứng dậy, khẽ vui mừng nói: “Cát Niên, sao em lại tới?”

“À... điện thoại đột nhiên bị ngắt, em sợ anh xảy ra chuyện nên đến xem thế nào, không sao là tốt rồi, em đi trước đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe...” Cát Niên vội vàng nói một lèo, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

“Đợi đã.” Cô không ngờ Đường Nghiệp đứng dậy gọi cô lại, dù cô đã biết chuyện giữa hai bọn họ nhưng anh vẫn luôn rất e ngại chuyện này, sự khẩn thiết trong lời nói của anh lúc này khiến cô thấy hơi hoang mang.

“Cát Niên, em không phải vội đi đâu.” Đường Nghiệp nói.

Đường như Cát Niên nghe thấy tiếng cười khẩy, cô bỗng cảm thấy đầu óc tê dại. Cô thật sự không muốn dây vào vướng mắc của người khác, nhưng hiện thực vẫn luôn trái lại với ước muốn.

Cô không trả lời, ba người dường như rơi vào cục diện bế tắc, dù đã cách một lớp kính, sự phẫn nộ, nghi ngờ, và vẻ xa cách cao ngạo trong mắt người đàn ông đó vẫn khiến cô thấy vô cùng gượng gạo. Cô thậm chí có thể hiểu người đó, cứ ngỡ anh ta sẽ bộc phát ngay tại đây, nhưng anh ta chỉ quay lại nhìn Đường Nghiệp, lạnh nhạt nói: “Cậu hà tất phải như vậy, tôi vốn cũng định đi đây.”

Thực ra người đó có gương mặt rất đường hoàng và một giọng nói có sức hút nghe rất thuận tai, ngay cả trong lúc cực kỳ phẫn nộ, anh ta vẫn tạo cho người ta cảm giác thỏa đáng không ngờ, dường như anh ta sinh ra đã là một thuyết khách, khiến người ta khó lòng kháng cự. Nhưng Đường Nghiệp dường như là một ngoại lệ.

Đường Nghiệp nói: “Trước khi đi phiền để lại chìa khóa nhà tôi.”

Trong khoảnh khắc im lặng ấy, Cát Niên chỉ biết cúi đầu. Lâu sau cô nghe thấy tiếng chìa khóa bằng kim loại rơi xuống nền nhà phát ra âm thanh vang giòn, người đó đi lướt qua cô, bọn họ không nói thêm gì nữa.

Người đó đi khỏi, Cát Niên mới do dự bước vào nhà Đường Nghiệp, chân bước ngang qua chùm chìa khóa, cô cúi người xuống nhặt, đặt lên bàn trà của Đường Nghiệp. Căn phòng này đã khác nhiều so với lần trước cô tới, vẻ sạch sẽ thoả mái bị thay bằng một đồng bừa bộn, gần ghế sofa quả nhiên có mấy mảnh thủy tinh vỡ chưa ai thu dọn.

“Cảm ơn em đã tới thăm anh.” Đường Nghiệp định đứng dậy rót nước cho Cát Niên, lảo đảo một hồi bị Cát Niên ngăn lại.

“Anh ngồi yên đi đừng động đây, đã đi khám chưa?”

Đường Nghiệp dựa vào ghế sofa, gật gật đầu, “Không ngờ chỉ một trận cảm nhẹ lại nghiêm trọng như thế này. Không sao đâu, anh nằm một chút là đỡ thôi.” Anh nhắm mắt, khuôn mặt hơi trắng bệch dần ra khoan thai.

“Cảm nhẹ cũng có thể ảnh hưởng vào phổi đấy, sao anh lại không biết trân trọng sức khỏe của mình thế chứ.” Cát Niên vừa nói vừa bước lại gần Đường Nghiệp, đặt tay lên trán anh thử nhiệt độ, cũng may không quá nóng.

Trong khoảnh khắc chạm vào Đường Nghiệp, Cát Niên mới cảm thấy sự đột ngột trong hành động của mình. Cô trách cứ anh, chăm sóc anh thành thạo như vậy, cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa vời, dường như đã lặp lại trong ký ức vô số lần. Cô hồ đồ rồi, có lẽ trong giây phút trước, cô đã bỗng nhiên quên mất người trước mặt mình là ai.

Cô vội vàng rút tay lại, thấy Đường Nghiệp mở mắt nhìn mình liền lúng búng nói: “Bác sĩ kê thuốc cho anh rồi chứ, anh ăn trưa chưa?”

Đường Nghiệp lắc đầu, “Anh không muốn ăn.”

Cát Niên thở dài, cúi đầu thu dọn mấy mảnh thủy tinh không cẩn thận có thể làm người ta bị thương rồi nói: “Để em xem chỗ anh còn gì ăn được.”

Cô đi vào bếp, Đường Nghiệp đột nhiên nói: “Anh xin lỗi.”

Cát Niên quay đầu lại, “Nói linh tinh gì thế?”

Đường Nghiệp gương cười, “Anh nói, em đến anh thật sự rất vui.”

Cát Niên tìm được mấy quả trứng trong tủ lạnh nhà Đường Nghiệp, cô quấy lên rồi hấp cách thủy, lại lấy nửa bát gạo để nấu cháo. Đường Nghiệp cuộn tròn trên ghế sofa như thể đang ngủ.

Nước vừa sôi, một tiếng chuông xa lạ vang lên làm Cát Niên giật mình, cô nhớ lại lần trước gặp phải bà của Đường Nghiệp cũng ngay tại đây, lại ngờ rằng người mới rời đi lúc này đã quay lại, lòng thầm than khổ. Cô nhớ rõ ràng Đường Nghiệp từng nói nhà anh rất hiếm khi có người ngoài tới, nhưng dựa theo kinh nghiệm của cô, sự thật rõ ràng không phải vậy.

Tiếng chuông cửa lại vang lên dồn dập, Cát Niên không tiện tự ra mở, bèn đứng trước cửa bếp khẽ gọi Đường Nghiệp mấy tiếng, hình như anh đã lâu không yên ổn ngủ một giấc sâu, dù tư thế nằm trên sofa không dễ chịu gì nhưng vẫn ngủ rất say.

Thấy anh không có phản ứng gì, Cát Niên cũng chẳng còn cách nào khác, đành lau tay vào áo gilê, bước lại phía cửa, nhón chân nhìn qua mắt thần bên ngoài.

Chỉ mới nhìn qua đã đủ khiến cô kinh hoàng, cô bắt giác lùi lại liền hai bước, dù vẫn biết còn được cánh cửa ngăn cách, mình nhìn thấy người ta chứ người ta không nhìn thấy mình nhưng cô vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh toát sống lưng.

Đứng ngoài cửa có ba người đều mặc đồng phục, Cát Niên đã quá quen với bộ đồng phục xanh lam đậm cùng chiếc huy hiệu ẩn hiện trên ngực họ, Hàn Thuật mỗi lần tan làm đến thẳng bệnh viện đều mặc y như vậy. Nhưng đáng sợ nhất là, người đang một tay nhấn chuông một tay nghịch chìa khóa đứng gần cửa kia nhất, chẳng phải Hàn Thuật thì là ai?

24. Quyển 2 - Chương 24

Chương 24 - Chiếc cốc giấy oan ức

Hàn Thuật dùng hai tay bưng chiếc cốc giấy, thực ra có lẽ cô đã biết anh ghét mùi của cốc giấy thế nào, nhưng cô không biết anh còn ghét hơn cảm giác thận trọng khi cầm cốc giấy - cầm nhẹ, chiếc cốc sẽ tuột khỏi tay, cầm chặt, nó lại biến dạng, nước tràn lênh láng, rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên, dù cách một tấm cửa, Cát Niên vẫn có thể tưởng tượng ra được vẻ cổ chấp mang chút mất kiên nhẫn của Hàn Thuật lúc này. Cô quay đầu nhìn vào phòng khách, Đường Nghiệp dường như vẫn chưa tỉnh. Không lâu sau, tiếng chuông còn được xen lẫn bởi tiếng gõ cửa dồn dập theo quy luật, âm thanh này ngay lập tức phá tan chút hy vọng may mắn tồn tại mong manh trong lòng Cát Niên. Không biết vì lý do gì nhưng bọn họ vẫn kiên định tin rằng trong nhà có người.

Điện thoại kêu muốn nhắc máy, chuông cửa kêu muốn ra mở, đây dường như là một dạng bản năng của con người, nếu không sẽ suốt ruột không yên, nhưng Cát Niên thật không muốn tưởng tượng tiếp, nếu như trong khoảnh khắc cánh cửa này mở ra, nhìn thấy người đứng bên trong là cô, Hàn Thuật sẽ phản ứng như thế nào. Cô lơ mơ nghe nói tới rắc rối gần đây của Đường Nghiệp, cũng có thể đoán ra lần này Hàn Thuật tới đây là vì công việc, đối với Đường Nghiệp chắc chắn không phải chuyện tốt gì, vì vậy cô càng sợ mình sẽ gây thêm phiền cho anh. Cuống cuống không biết phải làm sao, Cát Niên bước vội lại ngồi xuống lay lay cánh tay Đường Nghiệp, khẽ giọng đánh thức anh.

Dường như Đường Nghiệp đã rơi vào một giấc ngủ rất sâu, anh mở mắt một lúc mới hiểu ra mình đang ở nơi nào. Nghe Cát Niên nói ngoài cửa có người của Viện Kiểm sát, xem ra anh cũng không quá bất ngờ, cố chống người đứng dậy, thấy sắc mặt hoảng sợ của cô thậm chí còn an ủi, “Em đừng lo, không có chuyện gì đâu.”

Nhưng Cát Niên thật sự thấy nóng ruột, miệng lắp bắp nói không thành câu, “Hàn Thuật... ở cửa... trời...”

Đường Nghiệp ngây người một lát liền hiểu ý, anh nghe tiếng gõ cửa càng ngày càng mạnh, dè dặt chỉ về phòng ngủ của mình, nói với Cát Niên: “Hay là em nấp trong kia một lát?”

Cát Niên hoàn toàn câm lặng, cô dường như có chút nghi ngờ phải chăng Đường Nghiệp sốt đến khô não, hồ đồ mất rồi, nếu mấy người Hàn Thuật thật sự vào lục soát, chẳng lẽ lại bỏ qua thư phòng và phòng ngủ? Hơn nữa lần trải nghiệm trước ở nhà Đường Nghiệp đủ để Cát Niên khẳng định, trong căn phòng đó hoàn toàn chẳng có chỗ nào có thể giấu mình, thoát thân qua cửa sổ lại là chuyện không tưởng. Với tính khí của Hàn Thuật, còn chuyện gì có thể tệ hại hơn việc bắt gặp cô trong phòng ngủ của Đường Nghiệp?

Nồi cháo trong bếp đang sôi, nghe tiếng nắp nồi hơi Cát Niên chợt dao động, vội chạy vào bếp, lúc bước vào còn tiện tay đóng cửa lại, cô cũng không biết làm thế này sẽ trốn được bao lâu, càng không hiểu vì sao lần nào xuất hiện ở nhà Đường Nghiệp cô cũng phải nghĩ đến chuyện nấp trốn.

Phòng bếp nằm ngay bên cạnh lối vào, qua tấm cửa, Cát Niên nghe tiếng Đường Nghiệp ra mở cửa, sau đó là giọng một người đàn ông lạ lẫm xen chút mỉa mai: “Hóa ra anh ở bên trong, chúng tôi cứ nghĩ anh chạy trốn rồi chứ. “

Đường Nghiệp nói: “Xin lỗi, tôi ngủ không nghe thấy gì, để các anh phải đợi lâu. Người có tội mới cần chạy trốn, tôi nghĩ tôi không cần phải vậy.”

Có tiếng chân của vài người, có lẽ họ đã bước vào nhà, cửa chính lại được đóng lại. Có người tuyên bố lệnh khám xét với Đường Nghiệp. Cát Niên nhận ra giọng nói này, là Hàn Thuật. Giọng anh đều đều mà lạnh lùng, cứng nhắc, không chút cảm xúc. Đường Nghiệp không lên tiếng, dường như chỉ im lặng bình tĩnh tiếp nhận mọi việc.

Hàn Thuật nói gần đây anh đang điều tra một vụ án lớn, vậy Đường Nghiệp chính là một trong những người liên quan? Một người nhìn có vẻ lương thiện, cẩn thận như Đường Nghiệp lẽ nào thực sự có liên quan đến tấm màn đen tham ô nhận hối lộ ấy? Cát Niên tắt bếp, nín thở khẽ dựa vào quầy để đồ, chiếc nồi đang sôi

sùng sục được mở nắp đã dần dịu đi, trên mặt nước cháo trắng sữa thỉnh thoảng lại nổi lên một hai bọt khí, nhắc nhở cô cơn sôi âm thầm dưới bề mặt dường như phẳng lặng.

Tiếng bước chân dần xa khỏi cánh cửa nhà bếp, tiếng nói chuyện cũng không rõ ràng. Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng chất vấn của một kiểm sát viên có giọng khá to, tiếng trả lời của Đường Nghiệp lại rất mơ hồ. Cát Niên nép mình trong không gian chật hẹp của phòng bếp đóng kín, chờ xem mình có bị phát hiện hay không, việc này thực ra không do cô quyết định. Đến nước này, có nôn nóng cũng được gì? Cô nghĩ vậy, trái tim đang đập thình thịch cũng dần bình tĩnh lại, cô cũng không biết mình còn phải đợi bao lâu, bèn vô thức cầm chiếc muôi bên tay nhẹ nhàng khuấy nồi cháo.

Tầm mười phút sau, cuộc chất vấn dường như đã dừng lại, nhưng phạm vi lục soát đã đến gần quầy đồ bên cạnh lối vào, có tiếng lục lọi đồ đạc, còn có cả tiếng tán chuyện của những người khám xét. Cát Niên thậm chí còn nghe có người vừa cười vừa nói: “Này, đợi lát nữa tan làm có đi ăn lẩu cá ở nhà hàng trước cửa không, trưởng phòng Hàn, anh đi không?”

“Tôi làm gì thành thói quen?”

“Em nói anh nghe, làm cách mạng cũng phải biết kết hợp lao động với nghỉ ngơi chứ.”

“Cậu thì biết cái gì, anh Hàn giờ là người đàn ông mẫu mực đấy, có tăng ca đến chín giờ cũng phải đi hẹn hò...”

Dường như Hàn Thuật bật cười nhưng cũng không phủ nhận, “Còn cái gì mà cậu không biết không?”

Tiếng anh ngay ngoài cửa, mấy người vẫn tiếp tục trò chuyện, nhưng trong lòng Cát Niên thực sự hiểu rõ cái gọi là “hẹn hò” ấy hầu như đều là ở bệnh viện.

Bọn họ tán chuyện vài câu rồi lại im lặng làm việc. Đột nhiên có giọng nói lớn bỗng kêu “a” một tiếng, nói: “Các anh đã kiểm tra phòng bếp chưa?” Cát Niên lập tức cứng đờ người, đến hơi thở cũng dường như dừng lại.

“Hình như chưa, Lão Hồ, anh không phải rất thích lục lọi tất cả các góc ngách sao?” Một người khác nói.

“Đúng thế, chuyện tìm được tiền mặt trong xô với thùng nước tôi đã gặp không chỉ một lần, có trời mới biết trong bếp giấu những thứ gì.”

“Không tìm được tiền mặt thì chí ít cũng tìm cho em cốc nước cái.”

Trong tiếng trêu chọc đùa của mấy nhân viên kiểm sát, cánh cửa nhà bếp cũng khẽ chuyển động, dù biết rõ trốn không nổi nữa, Cát Niên vẫn hít sâu một hơi, tim đã dâng lên tận họng.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra, nửa người “Lão Hồ” bước vào. Có lẽ trước khi mở cửa phòng bếp anh ta hoàn toàn không ngờ tới bên trong lại có người, bỗng nhiên gặp Cát Niên đang nhìn thẳng về mình, anh ta bất giác giật nảy người, lùi lại một bước theo phản xạ, cánh cửa cũng vì thế đóng lại luôn.

Bên ngoài cửa im lặng vài giây.

“Lão Hồ, cậu thấy ma đấy à?” Giọng Hàn Thuật đột nhiên vang lên.

Điều khiến Cát Niên bất ngờ hơn nữa là Đường Nghiệp trước sau vẫn giữ thái độ im lặng bỗng nhiên mở miệng, dường như anh đang cố kiềm chế cơn tức giận: “Rốt cuộc tôi còn chút quyền riêng tư nào không?”

Cát Niên không hiểu vì sao anh có thể nói một câu ngốc đến vậy, chuyện đã đến nước này lẽ nào anh cho rằng như vậy có thể ngăn chặn công việc và tính tò mò của mấy người ngoài cửa kia?

Quả nhiên, Hàn Thuật cười khẩy một tiếng rồi vặn lại, “Pháp luật đương nhiên bảo vệ quyền riêng tư của những công dân tuân thủ pháp luật, nhưng không bao gồm loại sâu mọt nào đó.”

Lần này người dùng tay đẩy mạnh cánh cửa là Hàn Thuật. Cát Niên đã biết sẽ là như vậy.

Giờ đây, anh đứng trước cửa, nhìn chằm chằm vào người bên trong, mặt không chút cảm xúc. Cát Niên bất giác cũng không biết ứng phó như thế nào, trên tay vẫn còn cầm chiếc muôi khuấy cháo, sững sờ chưa kịp hạ xuống.

Một lúc lâu sau, Hàn Thuật đưa tay chỉnh lại chiếc cravat trên cổ, rồi tiếp một lúc sau anh lại cảm thấy mình không thở nổi, lại ra sức nói lỏng ra một chút, anh hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

Giọng anh ghìm xuống nghiêm trang, nhưng đôi tay lóng ngóng thừa thải cùng nét hoảng sợ hiện rõ trong đôi mắt khiến anh không giấu nổi vẻ hoảng hốt, cũng may chỉ có Cát Niên đang đối diện với anh là có thể nhận ra điều này.

Rốt cuộc là ai đã đẩy họ đến hoàn cảnh rối rắm gượng gạo như thế này?

“Cô làm gì ở đây?”

Hàn Thuật lặp lại lần nữa.

Cát Niên nhìn chăm chăm xuống ngón chân, cô hoàn toàn không biết nói gì mới có thể khiến Hàn Thuật bớt tức giận, tuy nhìn anh nghiêm nghị chính nghĩa là vậy, nhưng hết như trước kia còn đi học, anh trực sao đỏ, cô đi muộn, bắt được cô, anh tức giận, không bắt được cô, anh càng tức giận.

Cát Niên lí nhí đáp: “Tôi nấu cháo.”

Cô thực sự đang nấu cháo, trong không khí còn phảng phất thơm mùi gạo. Hàn Thuật phải mất rất lâu mới tiếp nhận được câu trả lời này. Lão Hồ cùng đi với anh đã nhanh chóng quay sang hỏi Đường Nghiệp đang đứng trước cửa phòng bếp: “Chuyện gì thế này, trong bếp còn giấu một người sống sờ sờ, anh định làm trò gì đây?”

Đường Nghiệp nhìn Cát Niên, “Cô ấy chỉ là một người bạn của tôi, biết tôi bị ốm nên đến thăm.”

“Đến thăm anh là chuyện bình thường, nhưng đóng cửa trốn trong bếp thì là thế nào?” Người còn lại tiếp lời Lão Hồ vặn hỏi.

Ánh mắt Đường Nghiệp khẽ sụp xuống, có lẽ vì anh có hàng mi dài, có lẽ vì tình trạng sức khỏe anh hiện giờ, sâu trong mắt anh phảng phất nét âm u, “Tôi không muốn cô ấy biết chuyện của mình, như thế các anh hài lòng chưa?”

“Sớm biết có ngày này ban đầu sao còn làm?” Lão Hồ nghiêng người lách qua Hàn Thuật bước vào phòng bếp, lục tung mọi nơi có thể lục soát, ngay đến nồi cháo trước mặt Cát Niên anh ta cũng không bỏ qua, cầm lấy muối khoảng khoảng như bên trong có gì đó thật.

“Trong nhà không phát hiện thấy gì, trưởng phòng Hàn, anh thấy thế nào?”

Hàn Thuật chỉnh lại cravat của mình, quay lại nhìn Đường Nghiệp rồi thờ ơ nói với hai đồng nghiệp: “Các cậu nói xem có nên đưa kẻ tình nghi về viện thẩm vấn hay không? Lão Hồ, theo cậu thì sao?”

Người tên Lão Hồ vội vàng gật đầu, “Đúng thế, với các bằng chứng trong tay chúng ta hiện giờ, hoàn toàn có thể ra lệnh triệu tập anh ta.”

Mặt Đường Nghiệp chợt tái đi, cả người khẽ chao đảo, anh đưa tay dựa vào tường.

“Vậy thì, xin mời.” Hàn Thuật quay lưng lại phía Cát Niên, khách khí nói với Đường Nghiệp. Tiếp đó, anh cười dường như nhớ ra gì đó, “À, chúng tôi nên để anh tạm biệt ‘bạn’ mình đã cái nhỉ, dù gì lần tới gặp nhau cũng không biết bao lâu nữa.”

Đường Nghiệp nửa mở miệng nhưng không nói gì, chỉ ho mãi không thôi. Hồi lâu sau, tiếng ho mới lắng xuống, mặt anh đỏ bừng.

“Để tôi đi lấy áo khoác đã được không?”

“‘Trong ấy’ lạnh, đương nhiên là được” Hàn Thuật khoát tay ra ý mời tự nhiên.

Đường Nghiệp gật đầu, bước vài bước về phía phòng ngủ, anh muốn bước chân mình chắc chắn một chút, nhưng chỉ uống công, cơn sốt cao cộng thêm mấy ngày không có gì vào bụng khiến chân anh không còn chút sức lực.

Lão Hồ đã thu dọn xong đồ đạc của mình, bước ra mở cửa chính, người đồng nghiệp còn lại tiếp tục thảo luận với anh ta về món cá hấp khá ngon miệng của cửa hàng nọ.

“Cửa hàng đó ngon phết, giá cả cũng được, có điều hơi cay.”

“Anh vừa nói đến cay em đã thấy cổ họng sắp cháy rồi đây.”

Bọn họ mải tán chuyện, suýt nữa bỏ qua một giọng yếu ớt.

“Anh ấy vẫn còn đang bệnh.”

Cát Niên hiểu mình chỉ là một người thấp cổ bé họng, nhưng bộ dạng của Đường Nghiệp lúc này không chịu nổi bất cứ giày vò nào nữa. Cô nói xong câu ấy liền nhận ra cả ba người mặc đồng phục đều đồng loạt quay lại nhìn mình, đương nhiên, bao gồm cả Hàn Thuật.

Cát Niên cúi gầm mặt nhưng vẫn không hết hy vọng, cô lúng búng nói tiếp: “Xin lỗi, nhưng hiện giờ anh ấy thực sự ốm rất nặng.”

Hàn Thuật thờ ơ nói: “Cô biết anh ta đã làm những gì không? Nếu tôi là cô, tôi sẽ tránh xa anh ta ra một chút.”

Cát Niên định nói, anh vốn dĩ không phải là tôi. Cô nghĩ có lẽ giới hạn của bản thân mình rất rất thấp, bất kể Đường Nghiệp đã làm gì, cô chỉ biết, Đường Nghiệp chưa hề làm hại cô, hơn nữa anh thật sự còn đang ốm.

Nhưng cô đương nhiên không định khiêu chiến lòng nhẫn nại của Hàn Thuật, cô quay đầu lấy nước vừa đun, rót ra cốc giấy nhà Đường Nghiệp, định đưa ối người một cốc.

.

Cốc đầu tiên cô đưa cho người có vẻ trẻ nhất luôn miệng kêu khát khi này, cô cẩn trọng từng ly từng tí, dường như còn có cảm giác hèn mọn: “Mời anh uống nước.”

Chỉ đáng tiếc đối phương trẻ tuổi còn hùng hực khí thế, lại đã nhìn thấu ý đồ của cô, liền khoát tay từ chối, “Không cần.” Mấy ngón tay đưa ra hất qua cánh tay Cát Niên đang bưng nước làm tay cô khê chệch đi, nước trong cốc lập tức bị văng ra ngoài, đổ lên mu bàn tay Cát Niên, tuy không nóng bỏng, nhưng nhiệt độ vẫn làm da tay đỏ ửng.

“Không có mắt à!” Hàn Thuật lập tức gào lên.

Mặt Cát Niên còn đỏ hơn cả da trên tay, vội vàng nói tiếng “Xin lỗi”, rồi nhanh chóng vẩy nước trên tay.

“Không nói em!” Hàn Thuật giận đến mức khuôn mặt cũng như bị nước sôi dội qua.

Anh không nói cô, vậy đương nhiên là nói người đồng nghiệp vừa lỡ tay kia.

Chàng thanh niên có lẽ vừa mới tốt nghiệp không lâu, anh ta vốn dĩ cũng không có ý gì, chỉ là mồn bầy tỏ rõ lập trường của mình trước mặt đồng nghiệp và “người nhà” nghi phạm đang xin xỏ mà thôi. Không ngờ nhất thời lỡ khoát tay quá mạnh, anh ta cũng hoàn toàn không ngờ hành động ấy lại khiến cấp trên của mình phản ứng gay gắt đến vậy, bất giác chỉ biết đứng đơ ra một chỗ.

May sao Lão Hồ chắc cũng đã mười mấy năm trong nghề, vội vàng đưa tay thử độ nước trong bình, giảng hòa đôi bên: “Không sao, không sao, cũng không nóng lắm.”

Hàn Thuật lập tức rời mắt khỏi tay Cát Niên, phản ứng vừa rồi của anh hoàn toàn do bản năng, chưa được não bộ xử lý, lời vừa nói ra miệng đã cảm thấy hối hận. Ngày thường anh luôn ưa giữ thể diện, trọng khí khái, chưa từng thất thố trước mặt đồng nghiệp, đặc biệt là cấp dưới. Anh hắng giọng mấy tiếng, quay sang người thanh niên trẻ dịu giọng bổ sung, “Cẩn thận chút, không phải cậu kêu khát sao?”

“Hi hi.” Chàng thanh niên gượng gạo cười mấy tiếng quay sang Cát Niên nói: “Xin lỗi chị.”

“Là do tôi không cẩn thận.” Cát Niên vội vàng nhân thời cơ rót lại một cốc đầy đưa qua, lần này cực kỳ thuận lợi, nhất là Lão Hồ, vừa đón lấy đã uống hết ngay.

Hàn Thuật là người cuối cùng đón lấy chiếc cốc từ tay Cát Niên, đầu ngón tay hai người khê chạm vào nhau trên chiếc cốc nhỏ, đúng lúc Hàn Thuật đưa tay ra, Cát Niên chợt thấy vết lằn đỏ sâu trên mu bàn tay trái của anh, vết lằn kéo dài đến tận phía dưới chiếc măng sét trắng tinh.

Cô thoáng kinh ngạc, Hàn Thuật đón lấy cốc nước liền vội thu tay lại, bàn tay còn lại khẽ kéo kéo mềnh sết. Lúc này Đường Nghiệp đã lấy xong áo khoác bước lại phía trước cửa mọi người đang đứng.

“Được rồi.” Vừa nói anh vừa đưa tay che miệng, quay người tiếp tục ho.

Về cầu xin trong mắt Cát Niên bất giác rõ hơn vài phần, cô đã từng trải qua thẩm vấn, vậy nên biết rõ hơn ai hết sự dai dẳng, giày vò của quá trình ấy.

Hàn Thuật dùng hai tay bưng chiếc cốc giấy, thực ra có lẽ cô đã biết anh ghét mùi của cốc giấy thế nào, nhưng cô không biết anh còn ghét hơn cảm giác thận trọng khi cầm cốc giấy - cầm nhẹ, chiếc cốc sẽ tuột khỏi tay, cầm chặt, nó lại biến dạng, nước tràn lên lãng, rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng.

Không ngờ Lão Hồ lúc này liền mở lời nói: “Trưởng phòng Hàn à, theo tôi thấy bộ dạng anh ta thế này hay là thư thư một thời gian, sự việc không gấp, vả lại anh ta cũng chạy không nổi.”

“Thế ư?” Hàn Thuật đáp lại một câu như đang suy nghĩ, anh nhìn qua Đường Nghiệp rồi nói: “Lão Hồ nói cũng có lý, anh đang ốm nặng thế này, hôm nay cứ dừng tại đây đã. Nhưng nếu anh thông minh, tuyệt đối đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi thành phố trong thời gian này.”

“Anh ấy không thế đâu.” Cát Niên nhẹ hẫng lòng, nhìn Đường Nghiệp như tìm sự chứng nhận, Đường Nghiệp khẽ gật đầu.

“Tôi xuống đánh xe lại. Tiểu Tăng, chúng ta xuống trước thôi, à đúng rồi, Hàn Thuật, đừng quên còn tập tài liệu trên bàn đấy.”

Không đợi Hàn Thuật thu dọn tập tài liệu trên bàn phòng khách nhà Đường Nghiệp, Lão Hồ và Tiểu Tăng đã xuống dưới luôn.

“Cám ơn anh, Hàn Thuật.” Đường Nghiệp nói với giọng yếu ớt nhưng rất chân thành.

“Tuyệt đối đừng cảm ơn tôi.” Hàn Thuật cười mỉa mai, “Có những chuyện anh tự biết trong lòng là được rồi, không phải tôi tha cho anh. Nói thật, anh không biết tôi mong chờ thế nào đến ngày đưa anh ra trước pháp luật đâu. Còn nữa, tôi đã có thể điều tra ra khoản tiền của Diệp Bình Văn ở Quảng Lợi-Giang Nguyên được chuyển từ tài khoản của anh ở nước ngoài, vì vậy muốn tìm ra ghi chép trước đây cũng chẳng khó khăn gì, anh đã làm gì tự anh biết. Nhưng, tôi muốn nhắc anh, Đường Nghiệp, anh không nuốt nổi số tiền ấy, cũng không cang nổ đâu, nếu như anh không chịu khai ra kẻ đứng đằng sau anh là ai, vụ này đủ để chết anh đấy.”

Đường Nghiệp nói: “Chuyện gì các anh cũng đã có thể điều tra ra như thế, vậy tôi nhận hay không nhận, khai hay không khai cũng có gì khác đâu?”

Hàn Thuật nói: “Cũng đúng, tuy anh không nói, nhưng tôi vẫn đã điều tra ra một số chuyện rất thú vị, ví dụ như chuyện phó giám đốc Đảng của Quảng Lợi...”

Khuôn mặt lúc trước còn có thể coi như bình tĩnh của Đường Nghiệp lập tức tái xanh, ngực anh phập phồng thở gấp, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Em muốn biết không?” Hàn Thuật như ác ý khẽ cúi người quay sang nói với Cát Niên đang đứng bên cạnh anh.

Cát Niên chỉ có thể giả như không hoàn toàn không nghe thấy gì.

“Để em tiễn anh.” Cát Niên bước ra trước ấn nút thang máy cho Hàn Thuật.

Hàn Thuật vui vẻ đồng ý, bước theo sau cô, cánh cửa nhà Đường Nghiệp chậm chậm khép lại. Thang máy dần đi lên, cảm giác đặc thảng khi nẩy của Hàn Thuật trước mặt Đường Nghiệp cũng đã biến mất, bên cạnh anh, Cát Niên vẫn chỉ chuyên tâm chờ thang máy.

“Anh biết... em cho rằng anh cố ý nhắm vào anh ta...” Hàn Thuật kéo dài giọng, ngữ điệu cũng hơi khác lạ, “Nhưng cũng chẳng lạ, mẹ nuôi cũng nghĩ vậy... trong lòng hai người anh là kẻ hẹp hòi thế đấy, em cứ nghĩ vậy đi, anh cũng không quan tâm.”

Cát Niên quay đầu nhìn anh, nói chệch sang chuyện khác: “Tay anh sao thế?”

Chỉ một câu đơn giản là vậy, nhưng mắt Hàn Thuật bỗng đỏ hoe. Anh nhìn lên trần nhà, lòng thầm nghĩ, mẹ kiếp, đúng là vô dụng, nhưng thật sự, mẹ kiếp, cũng thật tủi thân.

“Lại bị đánh à?” Cát Niên miệng hỏi nhưng trong lòng đã rõ tám chín phần đáp án, từ nhỏ đến lớn, ngoài bố anh còn ai có thể đánh thành vết lằn trên tay quý tử nhà họ Hàn thế này?

Hàn Thuật không trả lời. Thực ra ngay từ khi bị cô nhìn thấy vết lằn trên tay mình, tuy lòng tự tôn khiến anh cố ý che giấu, nhưng trong thâm tâm anh vẫn hy vọng cô có thể nhìn thêm một chút, hy vọng cô có thể hỏi một tiếng, bởi ông cụ đã rất nặng tay, thật sự rất đau. Cô có hiểu, anh mới thấy đáng.

“Việc chuyển viện của Phi Minh đã giải quyết ổn thỏa rồi, ngày mai sẽ chuyển. Đã gặp em ở đây thế này thì tối anh cũng không phải qua bệnh viện nữa.”

Cửa thang máy cuối cùng cũng đã mở, Hàn Thuật vội vàng bước vào, anh sợ chỉ cần đợi một giây nữa, mình sẽ làm chuyện gì mất mặt trước Cát Niên.

Thang máy đưa Hàn Thuật xuống tầng, vừa ra cửa đã thấy xe Lão Hồ đợi phía trước. Lúc này Hàn Thuật mới nhận ra tay mình vẫn đang cầm chiếc cốc giấy. Đi ngang qua thùng rác, anh ném mạnh chiếc cốc vào trong, hít một hơi sâu, lại một hơi sâu nữa, rồi bước về phía xe Lão Hồ với sắc mặt lãnh đạm như thường.

25. Quyển 2 - Chương 25

Chương 25 - Chỉ tay là đặc trưng dễ biến đổi nhất

Cát Niên không nói gì nữa, tất cả các loài cỏ dại tự mình vũng chãi thực ra đều không chịu nổi một đòn trước những kẻ mạnh. Càng huống hồ, những kẻ chỉ im lìm trong bóng tối đợi xem trò hay mới thực sự có số mệnh đứng đắn.

Chiếc xe sơn trắng chữ xanh của Viện Kiểm sát mất hút trong tầm mắt, Cát Niên thu tay lại, góc tấm rèm được khe vén lên bên rú xuống.

Đường Nghiệp đang cuộn tròn người trên chiếc sofa đơn, căn phòng của anh dường như cũng giống hết chủ, mang vẻ hỗn loạn sau cơn hoạn nạn. Sau khi Đằng Vân bỏ đi, bốn bề đã là một đồng bệ bộn, lại thêm trận lục soát của mấy người Hàn Thuật, căn phòng thật như vừa bị một cơn bão lớn quét qua.

Giờ đây mọi thứ đã xem ra đã yên tĩnh trở lại. Tuy trong lòng ai nấy đều hiểu sự yên tĩnh này chỉ là tạm thời, nhưng có thời gian để thở thật đáng quý biết bao. Đường Nghiệp cũng nghe thấy tiếng rèm cửa nặng trĩu buông xuống từ tay cô, đột nhiên anh không biết mình nên đối diện như thế nào với người con gái quá đối lạng lẽ này. Cảm kích? Cảm thán? Hoặc anh nợ cô một lời giải thích, nhưng anh không sao mở miệng nổi, tình thế anh đang rơi vào rối như tơ vò, biết bắt đầu giải thích từ đâu.

Nhưng lúc này Cát Niên đang đi về phía phòng khách, cô không chút khó khăn bước qua bộ đồ trà nghiêng ngả, qua đám giấy tờ ngổn ngang trên sàn nhà, khi đến gần anh cô khẽ cúi người.

Đường Nghiệp cứ ngỡ ít nhất cô cũng sẽ hỏi “Vì sao?”, nhưng cô chỉ nói: “Cháo nấu nhừ rồi, anh ăn một chút nhé.”

Mới vài phút trước cô vừa chứng kiến mấy kiểm sát viên nghiêm nghị lục tung nhà anh không chút nể nang, cũng vài phút trước, anh nhìn cô buộc phải gượng gạo đối diện với con người đầy vương mặc ấy.

Trong đồng hỗn loạn thất điên bát đảo này, cô có quá nhiều thứ có thể hỏi, quá nhiều việc có thể làm, nhưng cô lại chỉ làm như không có chuyện gì, bưng ra bát cháo đã nấu bằng cả tấm lòng, như thể đây là buổi chiều khoan thai nhất.

Đường Nghiệp lặng người hồi lâu rồi đưa hai tay ra đón bát cháo cô đưa. Cháo đã hơi nguội.

“Cát Niên, cảm ơn em! Nếu không có em, anh không biết...” Đường Nghiệp hạ giọng nói.

“Không, anh biết chứ.”

Đường Nghiệp bỗng ngừng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh mình, Cát Niên đứng quay lưng lại phía cửa sổ, anh thậm chí nhất thời không nhìn rõ vẻ mặt cô lúc này, nhưng giọng cô vẫn như trước nay, bình thản tựa hồ nước trầm lặng, như thản nhiên nói đến một sự thật mọi người đều đã quá rõ.

“Đường Nghiệp, anh biết em sẽ tới, có lẽ anh còn biết cả Đằng Vân sẽ tới, Hàn Thuật sẽ tới... quá nhiều sự trùng hợp. Kết quả này là điều anh muốn phải không?”

Đường Nghiệp như thấy một luồng hơi mắc nghẹn trước ngực, anh im lặng.

“Anh vẫn để tâm đến Đằng Vân, em nghĩ em có thể hiểu. Nhưng với tính khí của Hàn Thuật... lẽ nào anh không sợ mọi chuyện càng thêm be bét hay sao?”

“Cát Niên, hãy tin anh, đã không còn có thể be bét hơn được nữa rồi. Có lẽ anh sớm muộn gì cũng không thoát được, nhưng ít nhất vẫn còn có thể kéo dài chút thời gian.”

“Anh cần thời gian hay cần dùng thời gian để sắp xếp chỗ tiền đó?” Cát Niên cảm thấy không sao lý giải nổi, vì sao ngay đến một người như Đường Nghiệp cũng đâm đầu vào hiểm nguy chỉ vì số tiền không nên thuộc về mình ấy.

“Em có thể khinh anh, anh cũng thường tự hỏi bản thân sao lại đi đến bước đường ngày hôm nay. Trước kia anh coi thường Vương Quốc Hoa nhảy lầu, chỉ vì một miếng lợi cắn con đầu thường mà cam tâm bị người ta thao túng, sau này anh mới hiểu, khi người ta ngồi ở vị trí đó, hẳn là có chút lòng tham thì có thể làm biết bao việc trái pháp luật. Vương Quốc Hoa vì tương lai con trai, còn anh xấu xa hơn ông ta rất nhiều.”

“Có người biết chuyện giữa anh và Đằng Vân?”

Bàn tay Đường Nghiệp đặt trên tay vịn ghế bắt giác nắm chặt rồi lại nới lỏng, cuối cùng anh gật đầu, “Anh căm ghét những thứ không quang minh chính đại, nhưng lại không sao thoát nổi. Nực cười nhất là, anh đã từng ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần anh có một tiền, sẽ có thể cùng cậu ấy cao chạy xa bay. Thực ra anh không cần nhiều... một bước sai, vạn bước sai.”

“Nhưng anh định gánh hết mọi tội lỗi?” Cát Niên nói ra kết quả trong dự liệu, bình tĩnh đến xót xa.

“Mọi chuyện từng do Vương Quốc Hoa gánh hết, nhưng ông ta nhảy lầu rồi. Vương Quốc Hoa nghĩ rằng chỉ cần mình chết đi, vụ án này cũng sẽ chấm dứt, ông ta không cần lo mình sẽ mắc mớ nhiều phiền phức hơn nữa, con trai ở nước ngoài cũng đã có bảo hiểm. Nhưng mấy người Hàn Thuật không chịu kết thúc tại đó, ngày càng nhiều manh mối bị họ nắm được, tình hình này bắt buộc phải có một người đứng ra thay Vương Quốc Hoa gánh tội. Anh đã sớm lường trước được ngày này, bọn anh đều không thể coi là vô tội, đều đáng kiếp, nhưng anh hy vọng Đằng Vân có thể tới nơi cậu ấy muốn tới, sống cuộc sống cậu ấy muốn sống.”

“Chỉ mình anh ấy tới được nơi hai người đã từng hẹn ước, anh nghĩ như vậy sẽ tốt cho anh ấy ư?” Cát Niên bắt giác nghĩ đến mình, nghĩ đến người con trai đã từng bên cô, anh cũng nói: Cát Niên, em phải có một cuộc sống tốt hơn. Anh đi rồi, cô một mình đơn độc, anh mãi mãi không biết cô khao khát một cuộc sống ra sao.

Đường Nghiệp nói: “Em hiểu không Cát Niên? Anh và Đằng Vân không thể đi cùng nhau, cho dù không có mấy chuyện này, cũng vẫn không thể được. Anh từng nhận lời cậu ấy, là vì anh quá ngốc, anh quên mất anh là một người phạm tội quá đồi hèn yếu, chỉ cần gặp trở ngại liền muốn từ bỏ, vì vậy chưa đến được đích anh đã mệt rồi.”

Cát Niên đột nhiên hỏi: “Lẽ nào anh chưa từng nghĩ tới việc như Hàn Thuật nói, nói ra sự thật để mọi chuyện được rõ ràng, khiến những kẻ tham lam thực sự kia bị trừng phạt đích đáng?”

Đường Nghiệp cúi đầu cười, “Không có tác dụng đâu, Cát Niên, em đã bao giờ có cảm giác châu chấu đá voi chưa? Có thể Hàn Thuật sớm muộn cũng sẽ hiểu, tất cả chỉ là công cốc mà thôi.”

Cát Niên không nói gì nữa, tất cả các loài cỏ dại tự nhiên vũng chãi thực ra đều không chịu nổi một đòn trước những kẻ mạnh. Càng hoảng hốt, những kẻ chỉ im lìm trong bóng tối đợi xem trò hay mới thực sự có số mệnh đứng mãi.

Lâu sau, cô mới nghe Đường Nghiệp nói: “Xin lỗi em.”

Cát Niên thở dài, “Cháo nguội cả rồi, anh không ăn thật sao?”

Đường Nghiệp không nói gì, đưa bát cháo đã nguội ngất lên miệng, bỗng nhiên, anh đặt bát cháo trong tay xuống, nắm lấy cánh tay Cát Niên như thể nắm lấy sợi rơm vàng cuối cùng trước cơn hồng thủy, ngay đến giọng nói cũng mang vài phần mong đợi mà ngay cả bản thân anh cũng không xác định nổi.

Anh nói: “Cát Niên, nếu như, anh nói là nếu như, anh qua được tất cả chuyện này, nếu vậy chúng ta hãy ở bên nhau, coi như bắt đầu lại từ đầu, chúng ta không vì ai nữa, chỉ vì hai chúng ta mà sống cuộc đời này. Anh sẽ chăm lo cho em cả đời, sẽ mang đến một gia đình cho em và Phi Minh.”

Cát Niên sững người, mặt đỏ bừng tránh sang bên.

Đường Nghiệp chậm rãi buông tay cô, như vừa tỉnh lại sau cơn mê, anh cười buồn, tự giải thích cho chính mình, “Thật ra em có thể nhận lời anh như một kiểu an ủi, bởi khả năng anh tránh được mấy chuyện này quả thực quá nhỏ.”

Cát Niên nắm lấy tay anh lần nữa trước khi anh kịp rút lại, lật bàn tay anh lên, ngồi xuống xem lòng bàn tay.

Gò Kim Tinh đầy mạng lưới, đường tình cảm ở lưng chừng, đây là dấu hiệu chỉ tay Cát Niên đã quá quen thuộc, cô trấn tĩnh, lại tỉ mỉ xem tiếp. Tay Đường Nghiệp gầy mỏng hiện rõ gân xanh, đường vận mệnh bắt đầu từ gò Thái Âm đổ dài xuống dưới, là tập hợp của rất nhiều đường nhỏ, ở giữa có phân nhánh. Trong sách nói, người có đường chỉ tay như vậy cả đời chìm nổi, số mệnh biến ảo bất định, cũng may đường sống tuy khá ngoằn ngoèo nhưng cũng sâu dài mạch lạc, cô lơ mơ nhớ được điều này có ý gì.

Cát Niên gấp tay anh lại, “Em là một người mê tín, đường chỉ tay của anh nói cho em biết, anh nhất định sẽ gặp dữ hóa lành.”

“Thế ư?” Đường Nghiệp gượng cười, cũng không tỏ rõ thái độ.

Cát Niên nói: “Đương nhiên rồi, vì em đợi điều ‘nếu như’ của anh.”

Thông báo chuyển viện quả nhiên được chuyển xuống rất nhanh, đây đã là cơ hội cuối cùng đối với sức khỏe đang ngày một yếu dần của Phi Minh. Cát Niên không dám kéo dài một giây, tiến hành hết các thủ tục bắt buộc rồi chuyển Phi Minh đến Bệnh viện Nhân dân số 1 ngay trong ngày.

Quá trình chuyển viện diễn ra rất thuận lợi, ngày đầu Phi Minh nhập viện mới, nhóm chuyên gia trong bệnh viện đã tiến hành hội chẩn và kiểm tra toàn bộ một cách hệ thống tình trạng bệnh của cô bé. Biết Phi Minh sẽ phải ở lại trong viện lâu và vẫn còn một trận chiến với bệnh tật trước mắt nên Cát Niên đã chuẩn bị không ít đồ, Bình Phượng cũng tới giúp cô.

Hàn Thuật vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy hai người mồ hôi đầm đìa nhấc chiếc vali to dùng nhích từng bước lên cầu thang.

“Xin hỏi hai người có biết thang máy đã xuất hiện trong xã hội văn minh loài người vừa đúng 150 năm rồi không?” Hàn Thuật tay vẫn còn ôm “bài tập về nhà” từ Viện Kiểm sát, không sao lý giải nổi bèn hỏi.

Bình Phượng chưa từng gặp anh, chỉ nhìn qua mà không lên tiếng.

Cát Niên mệt đến nỗi mặt đỏ phừng phừng, cố giải thích: “Thang máy đi lên có nhiều người bệnh ngồi xe lăn quá, cũng chỉ tầng ba nên em không muốn chen lấn với người ta.”

Cô nói xong lại cùng Bình Phượng khệ nệ khiêng vali về phòng bệnh.

Hàn Thuật bực bội bước theo các cô hai bước rồi thực không chịu nổi nữa bèn lên tiếng nhắc nhở: “Này, phiền hai người giả vờ như biết ở đây còn có một người đàn ông đi.”

Nghe anh nói vậy, hai người đi trước đành dừng lại đặt chiếc vali trong tay xuống.

Đang mùa đông mà trán Cát Niên đầy mồ hôi, cô lấy tay quạt trán, miệng vẫn khách khí: “Không cần đâu.”

Hàn Thuật nói: “Anh không muốn tranh luận với loại phụ nữ thời thái cổ như em.”

Cát Niên ngáp ngừng một lúc, “Thời thái cổ chưa có phụ nữ, chỉ có loài tảo và hải miên thôi.”

Hàn Thuật chăm chăm nhìn cô vài giây rồi kiên quyết đẩy cô sang bên, lạnh nhạt dúm túi tài liệu trong tay vào người cô, “Không nhiều lời với em, cầm lấy.”

Túi tài liệu màu da bò bị đẩy sang đúng trước ngực Cát Niên, tuy đã cách vài lớp áo nhưng do đột ngột không kịp đề phòng nên vẫn khiến Cát Niên thấy lúng túng. Cô do dự chỉ kịp lấy tay ôm một góc túi, cửa túi phía dưới vẫn chưa được đóng kín khiến mấy trang tài liệu rơi xuống lả tả, Cát Niên vội vàng ngồi xuống nhặt.

Hàn Thuật trừng mắt nhìn cô, “Còn nhìn em nữa thì anh cũng thật thoái hóa thành tảo với hải miên như em mất.”

“Thế... nếu em ở kỷ Nhị Diệp thì anh ở kỷ Chấn Đán.”

“Là sao?”

Cát Niên ngẩng đầu lên, dang tay thành một khoảng thật dài, nói nhỏ: “Cùng là tảo với hải miên nhưng cũng có thể cách đến mấy trăm nghìn năm đấy.”

Vừa nói, mấy tờ tài liệu bị rơi cũng đã nhặt lại được gần hết, tờ cuối cùng được Bình Phượng trước sau vẫn đứng ngoài câu chuyện nhặt lên, phía trên có một bức ảnh chụp tập thể của vài người, kỳ lạ ở chỗ, Bình Phượng nhìn tấm ảnh rất chăm chú.

Hàn Thuật hắng giọng, lúc này Bình Phượng mới như vừa tỉnh cơn mê đưa bức ảnh trả lại cho Cát Niên.

“Xin hỏi có vấn đề gì không?” Hàn Thuật khách sáo hỏi.

“Người trong ảnh là...”

“Cô quen ai trong bức ảnh ư?” Hàn Thuật tỉnh bơ vờ ngạc nhiên. Tuy anh chỉ mới gặp cô Bình Phượng này lần đầu nhưng đã có thể đoán ra vài phần lai lịch. Đương nhiên trước mặt Cát Niên anh vẫn khách sáo nhưng bất luận có muốn thừa nhận hay không thì người trong ảnh và người xem ảnh hoàn toàn không thể cùng một đường.

Bình Phượng nhoen miệng cười duyên dáng, đôi môi đỏ được tô vẽ cẩn thận, “Sao có thể quen được chứ, chỉ là tiện hỏi thế thôi.”

Hàn Thuật cũng chẳng buồn hỏi thêm, anh dặn đi dặn lại Cát Niên: “Giấy tờ của anh phải thu cho đủ đấy,” rồi cúi người nhắc chiếc vali.

Ban đầu không ngờ chiếc vali lại nặng đến thế, anh chỉ đưa tay thờ ơ nhắc lên, suýt chút nữa không nhắc nổi, nghiêng ngả một hồi mới đứng vững, anh lầm bầm: “Em đem cả đá ở kỷ Chấn Đán đến đấy à?”

Khó khăn lắm Hàn Thuật mới xách nổi chiếc vali vào phòng bệnh mới của Phi Minh, lúc mấy người bước vào y tá đang châm kim truyền cho cô bé. Sau một thời gian nằm viện điều trị, mu bàn tay Phi Minh đã kín mít vết kim châm, cơ bản đã chẳng còn tĩnh mạch nào có thể cắm nổi kim nữa, y tá loay hoay hồi lâu cuối cùng đành đâm kim truyền vào mặt trong cổ tay trái của cô bé.

Mặt trong cổ tay là một trong những vùng da nhạy mẫn nhất trên cơ thể, Cát Niên có thể tượng tượng ra mũi kim thô kệch kia đâm xuống đó sẽ đau dường nào, cô quay đầu đi không dám nhìn tiếp, từng thớ thịt từng giác quan trên cơ thể cô đều như thất lại. Phi Minh không kêu một tiếng, cô bé nằm trên giường nhìn từng động tác của cô y tá như thể cánh tay kia là của người khác, ánh mắt cô bé vô tình lướt qua Hàn Thuật, lúc này khuôn mặt xanh xao mới tươi tỉnh lên một chút. Đau đớn cũng là một thứ có thể quen.

Đợi y tá đi khỏi, Hàn Thuật ngồi xuống bên Phi Minh, anh nói: “Hồi nhỏ chú Hàn Thuật sợ nhất là bị kim tiêm, không giỏi như Phi Minh bây giờ đâu, Phi Minh ngoan thật, cố chịu một thời gian nữa, khỏi bệnh rồi chú Hàn Thuật sẽ đưa cháu đi rất nhiều nơi thú vị.”

Phi Minh nói lại: “Chú Hàn Thuật, nhìn chú gây đi rồi, giống cô cháu vậy.”

Cô bé vừa nói dứt lời, bên phía Cát Niên liền có tiếng cử động khẽ, Hàn Thuật quay lại đã thấy cô quay lưng về phía hai chú cháu, chăm chú sắp xếp đồ đạc.

Hàn Thuật tiếp tục nựng Phi Minh, “Đây là vì chú và cô cháu lo cho cháu đấy. Đợi cháu khỏe lại rồi hai chúng ta cũng sẽ béo trở lại.”

Anh phồng má định chọc cho Phi Minh vui.

Phi Minh nhắm mắt lại, tiếng thở gấp mà nông, khi mọi người đều nghĩ cô bé đã ngủ, Phi Minh mới thì thầm nói: “Cô, chú Hàn Thuật, hai người thật sự thích cháu sao?”

Cát Niên không quay đầu lại, giọng hơi là lạ, “Cái này còn phải hỏi sao? Cái con bé ngốc này.”

Nhưng Phi Minh vẫn chưa chịu thôi, lại hỏi tiếp: “Vậy vì sao hai người lại thích cháu?”

“Vì cháu là cô bé đáng yêu nhất, chúng ta tại sao có thể không thích cháu được?” Hàn thuật cười đáp.

“Thế còn cô?”

Cát Niên quay đầu lại, cũng cố nở nụ cười “Vì cháu là người thân nhất của cô.”

Phi Minh gật gật đầu, tuy cô bé không nói gì thêm nhưng Hàn Thuật và Cát Niên không hèn mà cùng nhận ra vẻ thất vọng trên gương mặt đã gầy sọp vì bệnh tật giày vò. Hai người chưa từng hoài nghi sự yêu quý xuất phát từ đáy lòng mình dành cho Phi Minh, hai người nguyện hái cả sao trên trời nếu điều đó giúp cô bé vui, giúp bệnh của cô bé mau khỏi, nhưng hai người đều không biết, rốt cuộc cô bé này đang tìm kiếm một câu trả lời thế nào.

Phi Minh đã ngủ rất say, thời gian cô bé rơi vào hôn mê càng ngày càng dài. Rất nhiều lần, cô bé ngủ quá lâu, tay chân đều lạnh ngắt khiến Cát Niên đang chăm sóc bên cạnh bất giác nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ. Cát Niên vốn vẫn lo nghĩ nhiều chuyện nhưng giờ cũng đã bắt đầu trông chờ cuộc phẫu thuật này. Bắt buộc phải có một cuộc phẫu thuật giúp cô giữ lại Phi Minh, dù cho sau phẫu thuật có để lại di chứng, chỉ ít cô bé vẫn ở lại bên cô, cô thật sự không còn gì để mất nữa.

Hàn Thuật nhìn Cát Niên hồi lâu ngồi lặng đi như tượng bên giường Phi Minh, dường như sức sống của cô cũng đang dần yếu đi theo cô bé. Anh cũng muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng cô là người dễ đoán được lòng người khác, hẳn cũng sẽ dễ dàng nhìn thấu lời nói dối thiện chí của anh, nhưng ôm cô, cô sẽ lại càng rụt người lại.

“Cháo hôm đó thế nào?” Hàn Thuật đột ngột lôi ra một đề tài.

“Hả?”

“Anh cứ nghĩ em sẽ về cùng anh.”

“Anh ấy bị ốm mà. Hàn Thuật, thực ra chuyện hôm đó em rất cảm ơn anh.”

“Xời...” Hàn Thuật khó chịu cười khẩy một tiếng. Bình Phượng đã ra ngoài lấy nước, trong phòng chỉ còn lại hai người và Phi Minh đang ngủ say. Cuối cùng, anh ngập ngừng hỏi, “Nếu như... nếu như anh ốm, em có nấu cháo cho anh không?”

“Sao đến cả ốm anh cũng phải so đo thế?” Cát Niên không lý giải nổi suy nghĩ trong đầu anh chàng công tử này.

Hàn Thuật hậm hực. Anh không giả ngốc mà thật sự đã từng có suy nghĩ ấy, có lúc anh đã thấy rất ghen tỵ với khuyết tật của Vu Vũ. Vì Vu Vũ bị bệnh, Cát Niên mãi mãi thương xót anh ta, mãi mãi không dứt được anh ta. Phi Minh có được sự chăm sóc tận tình của Cát Niên anh không nói làm gì, nhưng ngay đến Đường Nghiệp cũng vì ốm lừ khừ mà được cô thương xót. Anh sai vì quá khoẻ mạnh, từ nhỏ đến lớn nghiêm trọng nhất cũng chỉ là cơn cảm nặng. Anh vẫn còn nhớ như in bộ dạng đáng thương của Cát Niên xin xỏ cho Đường Nghiệp hôm đó, tuy anh đã tự nhủ không biết bao lần rằng đó chỉ là thương hại - nhưng ngay cả thương hại anh cũng nào đã có được?

“Bọn anh đi rồi, em và Đường Nghiệp vẫn tiếp tục ăn cháo?” Kiểu thăm dò này thật quá vụng về.

Cát Niên quay sang nhìn anh, “Ừm, em xem chỉ tay cho anh ấy.”

“Thế em cũng xem cho anh xem.” Hàn Thuật đột nhiên phản chấn, xoè tay về phía cô năn nỉ.

“Không phải anh là người theo chủ nghĩa duy vật triệt để à?” Cát Niên đương nhiên nghi ngờ động cơ của anh.

Nhưng Hàn Thuật vẫn cứ trơ tráo đưa tay ra. Đó là đôi tay của một người đàn ông trẻ, sạch sẽ, trắng ngần, ngón tay thon dài không một vết chai xấu xí, vết hằn đỏ do khi nãy xách đồ nặng vẫn còn in trong lòng bàn tay. Cát Niên còn biết, trên mu bàn tay lúc này cô không nhìn thấy được, chần chẫn vẫn còn vết dũa quặt hôm nào.

“Xem cho anh đi, xem qua cũng được.”

Cát Niên không chịu nổi bèn xích qua nhìn một cái, đường chỉ tay đẹp không ngoài dự liệu. Trong lòng bàn tay Hàn Thuật, đường công danh bắt đầu từ đường sống, một đường thẳng tắp sâu dài, đối với anh thành tựu, tiền tài, danh vọng đều là những thứ không quá khó để đạt được. Có một dấu thập ở dưới ngón áp út, có quý nhân phù trợ, xuân phong đắc ý. Đường sống rõ ràng còn kèm thêm nhánh phụ, vạn sự trôi chảy, thảnh thơi vấp vấp nhỏ cũng không tổn thất to lớn gì. Đường trí tuệ chạy ngang lòng bàn tay, thông minh nhưng quá tự phụ.

“Chỉ tay của anh rất tốt, cơ bản đều giống với tình hình bây giờ của anh.” Cát Niên nói qua loa cho xong.

“Chỉ tay cũng có nói anh cầu gì mà không được không?” Hàn Thuật cắn môi, mặt dày hỏi.

“Không hề, anh nhìn đường sống của anh đây này, đây chính là dấu hiệu của vạn sự trôi chảy.”

“Thế thì vẫn không đúng rồi.” Hàn Thuật tiu nghỉu.

“Đã nói là xem chơi thôi mà.” Cát Niên thấy tình hình vừa vặn để thoái thác, đứng dậy nói, “Em đi xem Bình Phượng đi đâu rồi.”

Hàn Thuật nào để cô đi, anh ngang ngược kéo cô lại, “Rõ ràng em không xem cẩn thận. Cách xa như thế, em thậm chí còn chẳng chạm vào tay anh, chẳng phải quá không chuyên nghiệp sao?”

Cát Niên sợ anh làm ầm, do dự một lúc đành thận trọng cầm lấy đầu ngón tay anh, lúc này cánh tay đang nắm chặt kia mới rời lỏng ra một chút.

“Xem đi. Anh muốn nghe xem mấy ngụ ý của chủ nghĩa duy vật.”

Anh nói giọng khẳng khái không sợ gì nhưng lòng bàn tay thì bắt đầu đỏ mề hôi, từng milimet da thịt cô chạm vào đều như lửa đốt, cũng không biết tay ai đang run.

“Đây, sự nghiệp có thăng trầm nhỏ, nói chung vẫn là thuận lợi, anh xem đường công danh ở đây...”

“Ấy ấy, xem tình duyên, xem tình duyên!”

“Đột một lát, em xem xem, dưới ngón giữa sao lại có đường đẳng cao...”

“Đường đẳng cao thì làm sao?”

“Đồng, đồng tính.”

“Nói vớ vẩn!” Hàn Thuật vừa nghe đã lập tức nổi giận, vốn định hất tay ra nhưng lại không nỡ. Anh cố kiềm chế, cảnh cáo: “Nhìn cho rõ chút đi, đừng nói linh tinh, ai là ai không phải mọi người trong lòng đều biết rồi còn gì.”

“Đừng run nữa, em nhìn nhầm rồi, đó là đường hôn nhân, anh đừng run nữa, run là nhìn không rõ đâu.”

“Run thì làm sao?”

“Giơ tay ra mà cứ run, trong sách nói, nói... không đạt tiêu chuẩn.”

“Cái gì không đạt tiêu chuẩn?” Hàn Thuật mặt bồn chồn.

Cát Niên lập tức chuyển đề tài, “Đầu đường tình duyên có rất nhiều nhánh nhỏ, dày dặn tình trường.”

“Em xem đường chính đi xem nào!”

“Đường chính có ngất quăng, hỉ nộ thất thường, cứng đầu ương bướng, nhiều sóng gió, đường trí tuệ cách đường tình duyên quá xa...”

Cát Niên lẩm nhẩm nói, cuối cùng cũng không biết Hàn Thuật có nghe vào hay không, chỉ cảm thấy tay mình và tay anh ướt đầm mồ hôi, những đường chỉ tay đan xen dần dần trở nên mờ mịt.

Có lẽ cuối cùng anh đã nghe chán bèn lật tay lại nắm lấy tay cô, chỗ tiếp xúc quá trơn, khó khăn lắm mới nắm được hai đốt đầu ngón trỏ và ngón áp út, cô cũng không giật ra được nữa.

“Em tự nói xem đường nào là em?”

Cô cố rút tay ra nhưng vô dụng, mấy lọn tóc loà xòa ướt đầm trên mặt.

Tô Đông Pha có viết phu nhân Hoa Nhụy “Thịt bằng xương ngọc, tự mát lạnh không mồ hôi”, còn Cát Niên lại là người có tuyến mồ hôi quá phát triển. Đã bao năm nay, Hàn Thuật chưa từng gần cô như lúc này. Ngón tay anh và cô đan vào nhau, anh không chịu buông. Điều này khiến anh nhớ lại một đêm trước đây rất rất lâu, anh đã áp sát vào lưng cô như vậy, hai người đều ướt đầm đìa như tắm nhưng anh cũng không chịu buông. Lúc đó anh vùi đầu vào gáy cô, cảm giác ẩm ướt ấm nóng, về sau anh đã bao lần trốn tránh, bao lần hồi tưởng, dần dà cảm giác ấy đã trở thành hình tượng duy nhất về dục vọng anh vẽ nên sâu trong đáy lòng, là khởi đầu ối lần anh hưng phấn.

Khuôn mặt đỏ bừng của Cát Niên giờ đã chuyển sang tái mét, cảm giác dính đặc ấy trong ký ức của cô cũng đen tối thế này, khiến cô gần như nghẹn thở.

Cô nói: “Hàn Thuật, anh buông ra đi, chỉ tay vốn là đặc trưng có nhiều biến đổi nhất.”

Đầu óc anh như mê dại, nào còn nghe nổi điều gì. Tới khi cửa phòng bệnh bị người nào đó lạnh lùng gõ ba tiếng.

Chủ nhiệm khoa não Bộ bệnh viện Nhân dân số 1 Tôn Cẩm Linh đứng ngay trước cửa, “Người nhà của Tạ Phi Minh mời tới phòng việc của tôi.”

26. Quyển 2 - Chương 26

Chương 26 - Thế giới điên loạn

Hành lang lạnh run người, Cát Niên khoác vội chiếc áo khoác len màu xanh ngọc bích làm tôn thêm đôi mắt bình thần phẳng lặng của cô, đôi mắt ấy như đầm nước sâu băng lạnh đã lâu mà vẫn chưa đông kết, như miếng ngọc thời thượng cổ, không óng ánh, chỉ ngưng lại thành một màu phi thủy xám ngắt.

Lần cuối cùng Cát Niên gặp bà Tôn Cẩm Linh, phu nhân Chánh án Hàn, mẹ của Hàn Thuật đã từ mười mấy năm trước. Thực ra bà Tôn Cẩm Linh cũng xấp xỉ tuổi mẹ Cát Niên, cô vẫn có thể mơ hồ nhớ lại quãng thời gian cùng sống trong khu tập thể với nhà họ Hàn trước khi vào tiểu học. Mẹ cô nấu xong cơm, mặt đầy khói bếp lộ đầu khói cửa sổ la đứa con gái đang thơ thẩn khều tổ kiến: “Xem no rồi hả? Cát cơm nhé?”, còn bác sĩ Tôn đi làm về muộn lại nhẹ nhàng dắt đứa con trai đang ẩu đả cùng lũ bạn, miệng cười duyên đáng hỏi: “Cục cưng, nói mẹ nghe con muốn ăn gì nào?”

Hình ảnh in đậm trong trí nhớ của Cát Niên là chiếc váy liền sáng màu của bác sĩ Tôn, đuôi váy bay phấp phới cùng những bước chân uyển chuyển.

Hàn Thuật rất giống mẹ, làn da trắng ngần, ánh mắt cười, chiếc cằm nhọn, hoàn toàn giống như cùng một khuôn đúc ra.

Lúc này, Cát Niên đang ngồi trong phòng làm việc của Chủ nhiệm khoa Não bộ, Bệnh viện Nhân dân số 1, nhìn khuôn mặt như đã từng quen biết, chờ đợi câu nói mở đầu của bà.

Bà Tôn Cẩm Linh thực đã từng nghĩ đến việc nên công tư phân minh, nhưng không biết vì sao bà không thể làm được như thế. Trước mặt bà là tài liệu bệnh lý của Phi Minh từ bệnh viện trước chuyển đến, chỉ là mấy trang giấy nhưng bà cứ lật đi lật lại không thôi.

Cuối cùng bà đã chọn một cách mở đầu mà ngay đến bà cũng cảm thấy bất ngờ, “Người ta đều nói con gái mười tám thay đổi lớn, nhìn cháu cô không sao liên hệ nổi với cô bé con nhà họ Tạ năm nào nữa rồi.”

Cát Niên đáp: “Còn bác sĩ Tôn lại chẳng thay đổi gì, vẫn trẻ đẹp như xưa.”

Cát Niên không phải người giỏi tăng bốc, nhưng vì bệnh tình của Phi Minh, cô không thể khiến mối quan hệ vốn đã nhạy cảm giữa mình và mẹ Hàn Thuật có thêm bất kỳ điều gì không vui nữa.

Bà Tôn Cẩm Linh cười, “Nói gì ngốc thế, con người sao có thể trẻ mãi được, Hàn Thuật cũng sắp 30 tuổi rồi mà vẫn toàn khiến cô lo lắng, cô có thể không già được sao?”

Cát Niên im lặng.

Bà cũng nhìn chằm chằm quan sát Cát Niên, nhưng không như ánh mắt chỉ muốn nhìn thấu người ta ngay lập tức của Thái Nhất Lâm, ánh mắt của Tôn Cẩm Linh có gì đó hòa dịu xen lẫn bản năng của một người mẹ, thậm chí còn có chút ân hận và xót xa quen thuộc.

“Cát Niên, cô biết cháu đã phải chịu khổ nhiều, có những chuyện không nên giáng xuống cháu...”

Lần này Cát Niên lại trả lời rất nhanh, cô nói: “Cháu không sao, bác sĩ Tôn, nhưng cháu gái cháu bệnh đã nặng lắm rồi, xin cô cứu lấy nó.” Cô có thể hiểu được lý do bà khó mở lời, nhưng bất kể đối phương thông cảm thế nào, ân hận ra sao cũng không thể khiến quá khứ của cô lặp lại lần nữa, trong mắt cô giờ chỉ có Phi Minh.

Bác sĩ Tôn Cẩm Linh gật đầu, cúi xuống nhìn một trang nào đó trong bệnh án.

“Bệnh tình của cô bé này Hàn Thuật đã nói với cô rồi, cô cũng xem kỹ bệnh lý.” Bà xếp chéo hai tay lên đầu gối, nhìn vào Cát Niên đang cúi đầu im lặng, “Là một người bác sĩ, cứu người là phận sự của cô, huống hồ lại là một đứa trẻ đáng thương thế này... nhưng cô cũng là một người mẹ... Cát Niên, cô không biết những lời này có làm cháu phản cảm hay không, nhưng cả cháu và cô trong lòng đều hiểu rõ, cô bé này có thể được chuyển viện trong hoàn cảnh giường bệnh và lịch phẫu thuật kín mít thế này, không chỉ vì cô là một bác sĩ, mà phần lớn còn vì cô là một người mẹ không thể cự tuyệt con trai mình.”

“Cháu hiểu.”

“Cháu là một cô gái thông minh, có những chuyện chúng ta đã biết không thể bỏ lần qua, vậy chỉ bằng cứ nói thẳng ra một lần, cũng như vậy, có những lời có vẻ khó nghe, nhưng có thể khiến chúng ta hiểu rõ hơn vấn đề, cháu nói có đúng không?”

Cát Niên không lên tiếng, cô biết bên kia hoàn toàn không cần câu trả lời của cô.

“Đứng trên lập trường của một người mẹ, điều cô muốn nói là, cô sẽ làm hết khả năng của mình để cứu đứa trẻ này, bất kể cô bé là thế nào với cháu, nhưng, còn về Hàn Thuật, phiền cháu...”

“Được ạ!”

Cát Niên buột miệng đồng ý, cô có thể nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của người ngồi đối diện.

Sợ vẫn chưa đủ thuyết phục, cô lại lần nữa thành khẩn nhận lời, dường như chỉ sợ vài giây sau thôi bên kia sẽ hối hận về vụ giao dịch có lợi này, “Được ạ, cháu đồng ý, cháu đồng ý! Cháu xin cô, bác sĩ Tôn, Phi Minh con bé mới mười một tuổi...”

Nếu như nói bà Tôn Cẩm Linh không lấy gì làm bất ngờ thì đó là nói dối, bà hỏi đi hỏi lại chính mình, cô gái làm con trai bà thất điên bát đảo này có gì hơn người, cô ta rốt cuộc quá giản đơn hay lòng dạ quá sâu xa?

“Cháu vội vàng đồng ý như vậy sao? Cô thậm chí còn chưa nói muốn cháu làm gì.”

Cát Niên vén một lọn tóc ra sau tai, do dự nói, “Bất kể cô nói gì nhưng ít ra cũng tuyệt đối không phải mong cháu và Hàn Thuật bên nhau trọn đời, bách niên giai lão phải không ạ? Chuyện đã đến nước này,

còn điều gì cháu không nhận lời được chứ? Hơn nữa về chuyện Hàn Thuật, có lẽ cả cô và cháu đều có một mong muốn như nhau.”

Tôn Cẩm Linh dường như đã hơi hiểu ra, Tạ Cát Niên có thể thoải mái đồng ý như thế hoàn toàn không liên quan gì đến thông minh hay không, chỉ là vì cô không quan tâm. Đứa con trai ngốc của bà, hóa ra chỉ là đơn phương.

Tôn Cẩm Linh một tay nuôi dạy Hàn Thuật khôn lớn, bà biết rõ từ nhỏ mọi người đều bảo vệ nó, nhường nhịn nó, Hàn Thuật có lẽ không biết thế nào gọi là “không đạt được.” Bà chiều con trai, có lúc cũng thấy có lẽ đang làm hư con, cho dù con chịu vài vấp vấp, nhưng con trai vừa vấp đau một chút, lòng bà liền vì thế mà đau theo, một người mẹ mẫu thuẫn như thế đấy.

Cát Niên đoán không sai, từ sâu trong đáy lòng bà hy vọng Cát Niên tránh xa Hàn Thuật một chút, dù bà biết người sai là Hàn Thuật. Tối hôm đó sau khi biết những chuyện hoang đường Hàn Thuật đã làm, bà cùng chồng thức trắng một đêm, bà âm thầm vào phòng con trai, suýt nữa muốn cho nó một cái bạt tai, hỏi nó sao lại làm như vậy? Nhưng khi mắt bà đã thích ứng dần với bóng tối trong phòng nhìn đứa con trai đang ôm gối cuộn tròn ngủ, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa khô, giây phút đó bà biết có lẽ mình cũng là một kẻ bỉ ổi, nhưng bà nhất định chọn cách bảo vệ con trai mình. Bà không có cách nào cao thượng đứng ngoài vấn đề liên quan đến cả đời người của con trai, vì vậy bà dùng đôi tay vốn định cho thằng bé một cái bạt tai để dèm chán cho con, chuyện cũng đã xảy ra rồi, một cái bạt tai nào có thể thay đổi được gì?

Về sau Tôn Cẩm Linh dùng nhiều cách, nhiều lý do để cho tiền nhà họ Tạ, nhà họ Tạ cũng chẳng nghĩ gì nhiều chỉ cảm ân đội đức tiếp nhận, thứ cảm ân đội đức đó đã từng khiến bà vô cùng nhục nhã, bởi số tiền bà gửi vào trại giam đều hết lần này đến lần khác bị trả lại. Sau này, bà và chồng còn âm thầm kiểm cho đứa con trai sớm thất học lại đang thất nghiệp của nhà họ Tạ một chân lái xe. Ngay đến lần này, dù bà không sao chấp nhận nổi khuôn mặt đăc thê của Tạ Mậu Hoa tự ình đang nắm đắg chuôi, nhưng vẫn ngắm thươg lượg với chồng nên làm thế nào xếp suất vào biên chế kia cho Tạ Vọng Niên. Không phải hai vợ chồng bà sợ sự ép buộc của vợ chồng Tạ Mậu Hoa, cặp vợ chồng tham lam ấy chẳng qua chỉ là những tên hề nhắy cầu, nhưng bà biết vợ chồng bà đã nợ những gì. Tuy trả không hết, nhưng chỉ cần đối phương đồng ý ột cơ hội, bà vẫn nguyện trả - ngoại trừ việc lấy Hàn Thuật ra làm cái giá.

Làm sao bà có thể tin một cô gái đã từng vì Hàn Thuật chịu oan vào tù, mất đi mọi thứ tốt đẹp lại vẫn còn thiện ý đối với con trai bà? Hàn Thuật ân hận, điều này bà biết, nhưng cũng không thể dễ dàng cả đời để bù đắp. Việc này bà đã nói rất rõ ràng với Hàn Thuật, nhưng sự thất vọng trong ánh mắt thằng bé ngày một nhiều lên, nó lo lắng đứng ngồi không yên, cứ như trái tim đã thiếu đi một phần, hồn phách cũng đã mất luôn. Đứa con trai cứng của bà, có thật chỉ là vì ân hận? Hay vì thằng bé quan tâm, còn người ta lại chẳng hề nghĩ như vậy.

Trong giây lát bà cảm thấy có chút rối bời. Bà nói với Cát Niên: “Cháu nhận lời nhanh như thế, vậy còn thằng con trai ngốc của cô thì sao, mấy ngày trước nó còn nhảy dựng lên đòi cưới cháu. Cô chỉ còn nước van nó, cô nói, ông tổ nhỏ ơi, bé tiếng một chút... nhưng nó nhất quyết làm kinh động đến bố nó, nói con của cháu chính là con của nó, chúng ta không muốn đứa trẻ, không nhận cháu cũng có nghĩa là nhà họ Hàn đoạn tử tuyệt tôn. Kết quả bố nó tức lên đã đánh cho nó một trận ra trò. Cô biết đứa trẻ đang nằm trên giường bệnh kia không phải của cháu cũng không phải của nó, nhưng thằng bé cứ kiên quyết như thế, cô thật đã nghĩ hai đứa...”

Cát Niên nói: “Hàn Thuật là thật lòng đối tốt với Phi Minh, nhưng giữa cháu và anh ấy trước nay không hề có khả năng ấy.” Cô đã không còn hận anh, nhưng cũng không có cách nào để yêu anh. Bọn họ giống như loài hải miêu ở kỷ Nhị Diệp và loài hải miêu ở kỷ Chấn Đán, cách nhau hơn một tỷ năm, hoàn toàn chẳng có bất kỳ liên hệ gì với sự tồn tại của nhau. Cô muốn cho Phi Minh một gia đình, điều này một mình cô không sao làm nổi, những người đàn ông tốt cũng sẽ chẳng chọn cô, vì vậy hôm đó cô thà chấp nhận điều “nếu như” của Đường Nghiệp. Cô hiểu sự tuyệt vọng cô thoát khỏi vũng bùn của Đường Nghiệp, cũng như cô hiểu ước mơ con sâu bướm của Tiểu hoà thượng. Có lẽ cũng chính vì sự mịt mù của điều “nếu như” ấy, cô đồng ý giữ niềm hy vọng mơ hồ như vậy. Điều “nếu như” của Đường Nghiệp có thể vĩnh viễn không bao giờ xảy ra, đó là một giấc mộng, nhưng nếu thật có ngày đó, cũng giống như một bài hát cô không biết tên đã viết thế này, nếu tỉnh lại còn ở bên nhau, xin hãy cho số phận chúng ta thành đôi.

Bác sĩ Tôn thở dài: “Cô không muốn nói xấu người khác, nhưng cháu thật quá khác bố mẹ cháu.” Lòng

bà bỗng chùng xuống, không chỉ Hàn Thuật, ngay bà cũng cảm thấy thật cảm thông với cô. Tôn Cẩm Linh đưa tay định vỗ nhẹ đôi vai gầy gò của Cát Niên, nhưng Cát Niên nhẹ nhàng tránh qua một bên.

Bác sĩ Tôn thu tay lại vị trí cũ trên đầu gối rồi nói: “Vì sao cô luôn nhớ bộ dạng cháu hồi bé? Là vì khi nhà chúng ta vừa chuyển tới, Hàn Thuật mới bốn tuổi, còn chưa quen nơi ở mới, bạn bè ở nhà trẻ cũng không biết ai. Mấy hôm sau, cô giáo nói có một vở diễn của trường thiếu mất một chú lùn, hỏi Hàn Thuật có muốn diễn không, thằng bé vui không để đầu cho hết. Hôm đó chúng ta đã chụp rất nhiều ảnh, trong đó có một bức rất buồn cười, Hàn Thuật nhà chúng ta bị một cô bé dắt đi, mặt đỏ như ớt khỉ. Chúng ta vẫn lấy bức ảnh đó ra trêu thằng bé, vì vậy nó đặc biệt không thích bức ảnh đó, hồi nhỏ cứ có ai lôi ra là nó lại cáu nhặng với người đó. Năm thằng bé vào cấp Ba, bức ảnh đó không hiểu vì sao mà biến mất, cho đến khi thằng bé vào đại học, cô giúp nó thu dọn đồ đạc mới tìm được bức ảnh dưới gối nó. Thằng bé Hàn Thuật này không ít khuyết điểm, cũng chỉ trách cô, vậy nên bố nói mới nói con hư tại mẹ. Tuy ông ấy động một tý là đánh nó, nhưng có ai nói con trai ông ấy không phải, là ông ấy liên cái lên với người đó. Chúng ta đã bao bọc ấy nó quá kỹ, đến nỗi tính khí nó vẫn cứ như một đứa trẻ, có thể đáng ghét nhưng hoàn toàn không xấu, trong lòng nó ẩn giấu...”

“Mẹ, mẹ nói cái gì thế!” Hàn Thuật đứng ngoài cửa bực bội ngắt lời, càng không biết anh đã đứng ở đó bao lâu. Anh gõ gõ cửa vào tấm biển để chức vụ trước cửa phòng làm việc, “Mẹ là bác sĩ hay là mấy bà ngồi phơi nắng tán chuyện dưới tầng thế, mẹ nói về bệnh tình đi, đừng nói mất chuyện vô dụng ấy nữa!”

Cát Niên cũng đã mau chóng đứng dậy trong lúc anh đang nói, bác sĩ Tôn đầu hàng nhìn con trai cười, rồi tiếp tục quay sang nói với Cát Niên: “Về bệnh tình của Phi Minh, cô phải đợi có báo cáo kiểm tra kỹ càng đã, sau đó cô sẽ thông báo ngay cho cháu.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ Tôn, cảm ơn cô.” Cát Niên cúi người chào bác sĩ Tôn rồi đi ra, bước đến trước cửa văn phòng, cô không thể không dừng lại bởi Hàn Thuật mặt lạnh băng đang đứng chắn quá nửa lối đi chẳng hề có ý định nhường đường.

“Cho đi nhờ.” Cát Niên nói nhỏ.

Hàn Thuật không hiểu sao rất kiên định, đứng im không động đậy như thần canh cửa.

“Cho đi nhờ, cảm ơn.” Cát Niên nói hai ba lần rồi cũng từ bỏ ý định thuyết phục anh nhường đường.

Bác sĩ Tôn thấy chương mắt cũng nói: “Cái thằng này, con đang làm gì thế hả!”

“Đừng quản chuyện của con có được không?” Hàn Thuật gằn lên.

Cát Niên chỉ muốn mau mau đi ra, thấy giữa Hàn Thuật và một bên khung cửa còn ít kẻ hở, cô bèn cứng đầu cổ chui người qua.

Cô cố gắng không để người mình chạm vào Hàn Thuật, mọi việc đã sắp thành công liền nghe Hàn Thuật ơ hờ buông một câu: “Em là chuột chũi đấy à, sao lại đào lỗ chớ?”

Cát Niên đã thoát được ra ngoài, lòng thầm nghĩ không hiểu anh ta bị chấp sơi thần kinh nào, đến mịa người cũng chẳng có tí logic nào, cô hạ giọng đáp trả: “Chuột chũi thì làm sao biết đào lỗ chớ chứ, với cả không phải cái lỗ ấy là tự anh dựng lên còn gì?”

Cát Niên về đến phòng bệnh vẫn thấy Bình Phượng còn ở đó, đúng lúc Hàn Thuật cũng quay lại lấy đồ của mình rồi chẳng thèm chào hỏi liền đi thẳng.

“Anh ta rốt cuộc là ai?” Bình Phượng không biết đã lấy ở đâu được một gói hạt dưa, vừa cắn vừa hỏi, thấy Cát Niên lẳng lặng nhìn bình truyền của Phi Minh liền nói tiếp. “Mình vẫn nhìn nãy giờ đấy, không sao đâu... à, mình biết rồi... anh ta có phải là...”

“Được rồi.” Cát Niên không để cô nói tiếp.

“Toà án hay bên Viện Kiểm sát?”

“Làm sao?”

“Đội mũ lớn, mặt vĩnh ngược, ăn của nguyên cáo lại ăn của bị cáo. Loại người này mình gặp nhiều rồi.”

“Cậu gặp nhiều rồi?” Cát Niên cũng lơ mờ cảm thấy câu này có gì không đúng, cô vốn hay để tâm, lúc này bất giác lại nhớ ra về kỳ lạ của Bình Phượng khi nhìn tấm ảnh trong đồng tài liệu của Hàn Thuật. Xác định Hàn Thuật đã thực sự đi khỏi, cô mới thì thầm hỏi, “Có phải cậu quen người trong tấm ảnh không?”

Bình Phượng gật đầu, “Quen một người, chính là người trẻ hơn ấy.”

Cát Niên không nhìn kỹ tấm ảnh, đương nhiên cũng không biết “người trẻ hơn” ấy là ai.

Bình Phượng nói tiếp: “Tướng mạo cũng ra dáng, chắc là công tử nhà giàu, họ gì thì mình không nhớ, nhưng toàn nói nhà anh ta kinh doanh khu suối nước nóng gì đó, chẳng biết nói thật hay nói khoác.”

“Anh ta là... khách hàng của cậu à?”

“Cũng có thể nói vậy, mà cũng không phải, anh ta đưa tiền hộ người khác, còn bản thân chắc có chỗ khác rồi. Mình nhìn anh ta khom lưng cúi đầu trước lão dề béo đó mà đến buồn cười, hi hi...” Cô làm vẻ bí hiểm ghé vào tai Cát Niên nói: “Anh chàng họ Diệp ấy dẫn đến một ông già cũng có tuổi, thần kinh rồi, thực ra chẳng làm nổi trò trống gì, mình cũng chẳng hiểu vì sao ông ta hay lui tới thế, lại toàn bắt mình mặc mấy bộ trời ơi đất hỡi ở đâu, nói những chuyện trời ơi đất hỡi gì đấy. Ồi dào, dù gì cũng chẳng phải là tiền của lão ta, chúng ta tiếp nhận cũng đúng thôi!”

Cát Niên càng nghe lại càng lo, Hàn Thuật làm gì cô đều biết, anh chần chẫn không vô duyên vô cớ cầm ảnh người khác theo, cô bèn khuyên Bình Phượng: “Mình thấy chuyện này có điều gì đó không đúng, cậu ấy, kiếm chút tiền rồi mau chóng mà rút ra đi, đám người đó quá phức tạp, mình sợ cậu rước họa vào thân đấy.”

Bình Phượng cười khà khà: “Người đến tìm mình có ai mà không phức tạp chứ, cậu đừng bận tâm về mình, cứ lo cho cậu đi. Cái anh chàng công tử bột vừa rồi chần cũng lắm ‘mỡ’ đấy, coi như cậu không có ý định gì với anh ta nhưng người ta đã dâng đến tận cửa thì cũng nên nhận đi, đừng có mà mềm lòng, sao phải tha cho anh ta chứ?”

Cát Niên không đôi co với Bình Phượng làm gì, nói thêm mấy câu rồi Bình Phượng phải vội “đi làm”, cô bèn tiễn bạn ra ngoài.

Bình Phượng vẫn không sửa nổi bệnh hoang phí, vừa mới kêu “mất mùa” trên tay đã có ngay chiếc túi mới, thấy ánh mắt Cát Niên nhìn vào chiếc túi, cô cười cười quảng túi lại hỏi: “Thế nào, đẹp không?”

“Được... đẹp.”

Cát Niên lặng người, lúc này cô mới nhìn thấy hình vẽ phác hoạ hình Bình Phượng treo trên túi.

“Giờ đây, cái này này.”

“Con thỏ, con thỏ vẽ phác thảo, có người tặng đấy.” Bình Phượng nhìn sang Cát Niên, giọng nói có gì đó mơ hồ.

“Vẽ đẹp thật đấy.” Cát Niên khen ngợi.

“Đương nhiên, cậu ta nói con thỏ này là độc nhất vô nhị.” Bình Phượng lúc này mới cao hứng trở lại.

“Bạn tặng à?”

“Ừm, đúng thế.”

Bình Phượng đi rồi, mỗi bước chân Cát Niên quay về phòng bệnh đều không che đậy nổi sự kinh hoàng. Cô hiểu quá rõ Bình Phượng, Bình Phượng làm gì có bạn bè nào, ngoài đám khách hàng, những người cô quen biết cũng chỉ là mấy bạn tù và mấy người cùng nghề. Con thỏ “độc nhất vô nhị” ấy Cát Niên cũng biết vẽ, vì đó là do Tiểu hoà thượng dạy cho cô, trước khi vào tù, cô đã dạy lại cho em trai Vọng Niên, khi ấy vẫn còn là một đứa bé con.

Cát Niên cảm thấy người mình hết lạnh rồi lại nóng, đầu óc cũng không còn tỉnh táo. Bởi Vọng Niên, bởi Bình Phượng, và cả bởi nụ cười chân thành từ tận đáy lòng khi nãy của Bình Phượng. Sao có thể, Vọng Niên mới mười tám tuổi? Thế giới này quá điên loạn rồi.

Cô cố nhắc thân hình trĩu trĩu của mình, thơ thẩn lướt từng bước, đến khi sắp kề gần phòng bệnh của Phi Minh, cô lại gặp một cơn chấn động khác.

Ngoài phòng bệnh, có người đang đứng im lặng nhìn vào, ánh mắt đó khao khát biết bao, nhưng bước chân lại không dám tiến vào.

Cuối cùng cô ta cũng đến rồi, Trần Khiết Khiết.

Sau đó Trần Khiết Khiết cũng xuất hiện thêm mấy lần, có lúc Cát Niên đang chơi với Phi Minh vô tình quay đầu lại có thể bắt gặp bóng cô ta vội vàng né qua một bên, có lúc trước giờ đóng cửa ban đêm của bệnh viện. Cát Niên thấy cô ta ngồi một mình trên chiếc ghế trong khu nghỉ công cộng. Cát Niên giả như không nhìn thấy gì, sự xuất hiện của Trần Khiết Khiết cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của họ. Chỉ là cô ta ngày nào cũng tới, tới rồi cũng chẳng biết có thể làm gì, dường như là bị một thứ bản năng mơ hồ điều khiển, chỉ có thể dừng lại ở mong muốn mà thôi.

Để tiện cho việc điều trị và xét nghiệm, mái tóc vốn đã rụng khá khá của Phi Minh bị cạo sạch theo yêu cầu của bác sĩ. Cát Niên đan cho cô bé một chiếc mũ len đỏ. Hôm đó, cô gom đám tóc còn lại của cô bé bỏ vào thùng rác bệnh viện, lúc quay lại bỗng nghe thấy tiếng khóc xé lòng ngay gần phòng bệnh.

Sau một thời gian dài ở trong bệnh viện, người ta khó mà không thờ ơ trước những tiếng khóc, sự tuyệt vọng và nỗi đau, ngay đến Phi Minh cũng như vậy, cô bé thậm chí đã không còn sợ sự biến mất của những bạn bệnh khô héo quắt queo, chỉ cảm giác như mất mát thứ gì đó trong lòng, không biết lúc nào ngày đó sẽ xảy ra với mình. Vì vậy, tuy tiếng la khóc thê lương là vậy nhưng Phi Minh vẫn bình thản uống cháo cô Cát Niên bón, chẳng lấy gì làm ngạc nhiên, đương nhiên, cô bé cũng chẳng để ý đến vẻ thất thần của cô.

Cát Niên biết tiếng khóc ấy là của ai, Trần Khiết Khiết đã từng là một người mạnh mẽ là vậy, nhưng vài lọn tóc rụng của Phi Minh lại có thể dễ dàng đánh ngã cô ta. Đó là máu thịt của cô ta, là kỷ niệm duy nhất người con trai cô ta từng yêu để lại cho cô ta, cô ta có thể giả như đứa trẻ không tồn tại, nhưng khi biết sự sống cô ta cố gắng lờ đi ấy sắp bị chôn vùi, liệu có thể không đau sao được. Càng đau khổ hơn là, cô ta nhận ra mình đã không còn là cô gái tùy tiện bốc đồng có thể vì tình yêu của mình mặc kệ hết thấy, cao chạy xa bay của mười một năm trước nữa.

Cô ta ngày hôm nay chỉ là một người phụ nữ bình thường nhất có chồng có con sống trong một lớp bụi hồng, có quá nhiều thứ bận tâm, trói buộc, tuổi xuân điên cuồng trong ký ức, cùng tình yêu và vết thương đã vứt bỏ mãi mãi không thể lặp lại. Dù đã gào khóc một hồi, nhưng rồi lau khô nước mắt đứng dậy, cô ta vẫn không có dũng khí để thừa nhận, đúng vậy, giờ này nơi này, tình này cảnh này, cô ta không còn cách nào khác.

Có một lần, Hàn Thuật cũng đã bắt gặp Trần Khiết Khiết.

Kể từ hôm Hàn Thuật cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Cát Niên và mẹ, không hiểu vì sao trong lòng anh bị đè chặt một cục tức, anh vẫn thường xuyên tới thăm Phi Minh nhưng không thềm để ý gì đến Cát Niên nữa. Cát Niên đương nhiên không chủ động dây vào cái mặt lạnh của anh, cũng chẳng hề vì ít tiếp xúc mà thấy không thỏa. Hàn Thuật thì ngược lại, tuy chính anh là người gây chiến tranh lạnh nhưng anh vẫn thường chọn những lúc Cát Niên có mặt để xuất hiện, còn hết lần này đến lần khác cố tình gây tiếng động, trên mặt viết rõ ràng rành rành một câu “Nói chuyện với anh, mau chủ động nói chuyện với anh.” Nếu thời gian đến bệnh viện đúng vào giờ cơm, anh thường tiện đường mang vào ăn ngay trong viện, rõ ràng ngoài suất của mình còn mua thêm hai suất nữa nhưng anh vẫn nói với Phi Minh: “Cả hai suất đều là chú Hàn Thuật mua cho cháu, cho cháu chọn.” Rồi đợi đến lúc Cát Niên quả thật xuống nhà ăn bệnh viện gọi cơm lên, anh lại buồn bực không biết để đâu cho hết.

Trong lòng anh vốn đã tích tụ bao điều không vui, đựng phải Trần Khiết Khiết vô cớ lửa giận lại bùng bùng bốc lên. Nghĩ tới sự đáng thương của Phi Minh và tình trạng khổ sở của Cát Niên mấy năm nay, anh chẳng còn buồn màng tới mối giao hảo xưa nay chưa hề bạc giữa mình và Trần Khiết Khiết. Anh đón đầu ngay một câu, “Đại tiểu thư Trần, mà không, phu nhân Chu không ở nhà hưởng phúc lại chạy tới đây làm gì? Chẹp chẹp, có nhân quả phát bệnh cũng không đến nỗi phải vào khoa Não chứ?”

Trần Khiết Khiết chẳng hề muốn cãi nhau với anh, chỉ nói một câu ngoài dự liệu: “Hàn Thuật, không liên quan đến anh.”

“Không liên quan đến tôi?” Hàn Thuật nửa nghiêm túc nửa ung dung bật cười, “Lẽ nào liên quan đến cô?”

“Tôi không đắc tội gì với anh, Hàn Thuật.” Hai mắt Trần Khiết Khiết đã đỏ lên, “Cũng không phải anh không biết vì sao tôi tới đây, con bé đã ốm thành thế này rồi...”

“Con bé đã ốm thành thế này rồi thì cô có thể thế nào? Hơn nữa ‘con bé’ là ai? Tôi không biết vì sao cô tới đây, bên trong là người thế nào với cô ? Hay là cô nói khẽ cho tôi biết, để tôi mở rộng tầm mắt?”

“Anh đừng cho rằng tôi không biết vì sao anh nhằm vào tôi, Hàn Thuật, chút tư tưởng ấy của anh... anh có nghĩ nữa cũng vô dụng...”

Hai người đều ưa thể diện, trong lòng lại có ngổn ngang riêng, chẳng ai chịu ai cứ ra sức cãi vã, nhưng bọn họ quên mất rằng vị trí đang đứng cách phòng bệnh quá gần, hơn nữa những người nằm trên giường bệnh lâu ngày tứ chi co rút, chỉ duy có thính lực lại trở nên nhạy cảm kỳ lạ.

Cô bé Phi Minh đội mũ đỏ vừa chìm vào giấc ngủ, cơn đau đầu giãy vò khiến con bé khó lòng ngủ yên giấc, mơ mơ màng màng nói với Cát Niên: “Cô ơi, hình như cháu nghe tiếng chú Hàn Thuật đang nói chuyện với ai.”

Cát Niên xoa mặt cô bé. Tiếng cãi cọ ngoài cửa vẫn chưa thôi.

“Thật đấy cô ạ, cháu nghe tiếng chú Hàn Thuật, còn cả một cô nữa, hai người họ đang nói gì thế?”

Thực ra Cát Niên đã nghe thấy từ lâu, chỉ có điều cô đang tự rứt vào cái mai của mình, từ chối quan tâm đến những tranh cãi vô dụng. Nhưng Phi Minh khó khăn lắm mới chợp mắt đã bị đánh thức, cuối cùng cô không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Cô nói với Phi Minh: “Ngoan, cháu cứ ngủ đi. Chú Hàn Thuật đang nói chuyện với cô y tá, để cô ra xem xem.”

“...Chỗ này căn bản không cần tới cô.”

“Anh có tư cách gì nói với tôi những điều ấy!”

...

Hai người cùng đang bức bối phần nộ tìm không ra chỗ xả stress đều không để ý thấy Cát Niên đã từ phòng bệnh bước ra từ lúc nào, đợi đến khi bọn họ nhận ra, cô đã yên lặng đứng một bên từ lâu.

Hành lang lạnh run người, Cát Niên khoác vội chiếc áo khoác len màu xanh ngọc bích làm tôn thêm đôi mắt bình thản phẳng lặng của cô, đôi mắt ấy như đầm nước sâu băng lạnh đã lâu mà vẫn chưa đông kết, như miếng ngọc thời thượng cổ, không lấp lánh, chỉ ngưng lại thành một màu phỉ thúy xanh ngắt. Cô không nói lời nào nhưng Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết đang mặt đỏ tía tai vừa nhìn thấy cô đều không hẹn mà cùng dừng cuộc tranh cãi lại.

“Đi đi.”

Cát Niên chỉ về phía cửa lớn cuối hành lang nói.

Bọn họ vẫn không hề động đậy.

“Cát Niên...”

“Xin hai người đấy, tới chỗ khác mà cãi cọ, xin hai người đấy, đi đi!”

Cô trước nay không phải là người dễ tức giận, nhưng lúc này khuôn mặt xanh xao đã trở nên đỏ lựng. Đêm qua cơn động kinh của Phi Minh lại phát tác, suýt nguy hiểm đến tính mạng, Cát Niên lo lắng đến nỗi cả đêm không ngủ, đến sáng lại vẫn phải tuân theo lệ thường, cô sức tàn lực kiệt, thấp thỏm không yên chỉ sợ cơn động kinh tiếp theo, giờ chỉ mong hai người này biến mất khỏi tầm mắt. Cô vốn không quen nói sảng, chỉ vừa thốt ra một câu đã thấy mặt mình ươn ướt.

Trần Khiết Khiết ngẩng đầu lên không để những giọt nước mắt kịp lăn xuống, không nói một lời quay người rời đi.

27. Quyển 2 - Chương 27

Chương 27 - Giấc mơ của cây nhỏ

.Bữa tiệc thanh xuân đã tàn, ai sẽ là người chi trả?

.Một ngày trước đêm giao thừa, hầu hết các bệnh nhân có thể xuất viện đều đã về hết, những người bị ốm có lẽ cũng cố chịu, chuyện gì để sau Tết hăng nói. Bệnh viện rất yên tĩnh, yên tĩnh hết như một thung lũng trống trải, gió qua đi, mưa qua đi, chỉ còn lại một bé cây nhỏ cô độc, lặng lẽ rụng một chiếc lá mà chẳng ai hay.

Phi Minh chính là bé cây nhỏ đó. Cô bé nhắm mắt lại, tưởng tượng mình vẫn còn có thể đâm chồi nảy lộc sau một trận mưa xuân, cô bé lớn mãi lớn mãi, càng lớn càng cao, cành lá sum sê, rồi hoà cùng rừng cây đã sinh ra cô bé, những cành cây giống nhau, những lá cây giống nhau, cô bé cũng sẽ nở ra những bông hoa tuyệt đẹp như thế... Cô bé quên hết mùi khí khứ trùng đậm đặc, thanh thần chìm vào giấc ngủ với cảm giác trở về cùng đồng loại trong mùi thơm phảng phất của một vùng xanh lá.

Sau đó Phi Minh đã mơ một giấc mơ rất kỳ lạ, trong mơ có một người đang khóc. Cô bé không còn nhớ đã nghe thấy tiếng khóc đó ở đâu nhưng tiếng khóc này rất quen thuộc, quen thuộc tới nỗi dường như vẫn luôn tồn tại từ trước tới nay, đã xuất hiện ngay từ lúc cô bé ra đời. Cô bé cố nhìn, lúc đầu mới chỉ là những đường nét mờ nhạt, sau đó là cả khuôn mặt, rồi là một dáng người đang run rẩy cố kìm tiếng khóc.

“Con của mẹ, con của mẹ...”

“Mẹ là mẹ của con ư?” Có lẽ vì đã biết đây là mơ và Phi Minh cũng đã mơ quá nhiều giấc mơ thế này nên cô bé không hề kinh ngạc hay bất ngờ, cũng giống với bao lần trước đây, mẹ tìm thấy cô trong mơ, chỉ duy có một điều không giống, đó là lần này khuôn mặt của mẹ rất rõ ràng, rõ ràng đến nỗi giống một cô xinh đẹp đã từng vô tình đi lướt qua Phi Minh khiến cô bé vô cùng ngưỡng mộ; những giọt nước mắt của mẹ sao mà chân thực quá, cô bé như có thể cảm nhận từng giọt rơi xuống mu bàn tay đang cầm kim truyền của mình.

“Con nhận ra mẹ ư? Con thật sự nhận ra mẹ sao?”

Phi Minh không biết vì sao nước mắt “mẹ” lại càng tuôn trào mãnh liệt đến vậy, mẹ không phải người lạ, mẹ là mẹ cơ mà, Phi Minh đương nhiên có thể nhận ra mẹ.

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, không con lại cũng khóc theo, con mà khóc sẽ tỉnh lại mất. Con muốn mẹ ở bên con thêm lúc nữa.”

Tiếng mẹ vỗ vụn trong tiếng khóc lóc thảm thiết không sao kìm lại nổi, Phi Minh phải cố gắng lắm mới nghe được mẹ lập đi lập lại: “Phi Minh, con hận mẹ không, con có hận mẹ không...”

Phi Minh lắc đầu, rủ rủ nói: “Con chỉ hận một phút thôi. Con nghĩ chỉ là vì con quá nhớ mẹ... Mẹ, sao mẹ lại không cần con?”

Mặt mẹ áp sát lên mu bàn tay Phi Minh, những giọt nước mắt ấm nóng, Phi Minh rất sợ những cảm giác quá mãnh liệt này, cô bé sợ chỉ giây sau thôi giấc mơ này sẽ trở thành bong bóng trong ánh chiều tà, nổ bụp một tiếng rồi hoàn toàn biến mất, ngay đến những mảnh khuyết cũng không có, như bao lần cô bé tỉnh dậy, mở mắt ra đã không thấy bố, không thấy mẹ.

Vì sao không cần con?

Phi Minh chỉ thốt ra câu hỏi đã chất chứa bao lâu nay trong lòng theo thói quen, đây là câu hỏi chưa bao giờ người đã lớn lên cùng cô bé, và thực ra cô bé chưa từng mong đợi sẽ thực sự có câu trả lời.

Nhưng Phi Minh lại nghe tiếng trả lời của mẹ sau khi đã khóc rất lâu.

“Hồi trẻ mẹ đã làm một chuyện sai, không, có lẽ đây là chuyện đúng nhất mẹ đã từng làm trong đời... Không phải mẹ không cần con, vì cần con, mẹ đã có một lời thề độc.”

“Lời thề độc gì ạ?”

“Thề rằng chỉ cần mẹ có thể sinh ra con, chỉ cần con sống, mẹ sẽ không bao giờ gặp con.”

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không mẹ sẽ chết không yên, Phi Minh, mẹ xin lỗi, Phi Minh.”

Mẹ nói xong lời thề độc của mình, ánh mắt rõ ràng hiện lên nỗi sợ hãi bất an, mất một lúc Phi Minh vẫn tưởng rằng là mẹ đang sợ lời thề độc sẽ ứng nghiệm, nhưng cô bé lại lơ mơ cảm thấy, dường như không phải vậy. Trong sự sợ hãi của mẹ còn có cả nỗi day dứt, vì cô Cát Niên đã nói, khi một người day dứt sẽ không dám nhìn vào mắt người khác.

Phi Minh mãi nghĩ khiến đầu lại bắt đầu đau, cô bé khẽ rên rỉ, bàn tay mẹ nhẹ nhàng đặt lên chiếc mũ đỏ trên đầu cô, cây nhỏ nhắm mắt lại, cánh cửa nó cuối cùng đã chạm tới cây lớn rồi.

Phi Minh nói: “Vậy mẹ đến thăm con rồi, mẹ sẽ chết ư?... Mẹ, con không muốn mẹ chết...”

Về mặt mẹ rất đau khổ, đau khổ đến nỗi Phi Minh thấy như trái tim mình cũng có thể vỡ vụn theo. Một tay cô bé nắm chặt ga giường, tay còn lại nắm chặt mẹ... cô bé đã chìm vào thế giới hôn mê sâu hút, trước khi sợi ý thức cuối cùng mất đi, cô bé vẫn kịp thời nhớ, tay của mẹ nóng.

Cát Niên từ nhà quay lại bệnh viện, đem theo chiếc áo bông đỏ Phi Minh nhất định đòi mặc. Trong lòng cả hai cô cháu đều hiểu rõ cái Tết này e rằng sẽ phải đón trong bệnh viện. Những ngày Tết, Phi Minh thích mặc quần áo màu đỏ, sau khi được sự đồng ý của y tá, Cát Niên còn đem vào viện cả mấy chuỗi đèn lồng. Mong sao sắc đỏ rực rỡ sẽ khiến cả hai cô cháu tạm thời quên đi sự cô quạnh trong bệnh viện.

Sau khi tới bệnh viện Cát Niên mới được biết đúng vào lúc cô đi, Phi Minh lại lần nữa rơi vào tình trạng tương đối nguy hiểm, thậm chí còn xảy ra thiếu đường khí tạm thời vùng não bộ, may được kịp thời cứu chữa, đến giờ đã qua cơn nguy hiểm.

Cát Niên không khỏi tự trách mình đã tốn quá nhiều thời gian vô ích vào đồng đèn lồng, cô thầm nhủ sẽ không bao giờ rời Phi Minh nửa bước. Tuy tình hình sức khỏe của Phi Minh rõ ràng không tốt nhưng tinh thần đã ngày một phần chẵn hơn, cô bé nói vừa mơ một giấc mơ rất rất đẹp, đẹp hơn tất cả mọi giấc mơ trước đây. Cát Niên nghĩ, chỉ cần có thể đem lại niềm vui cho cô bé, dù là một giấc mơ cũng rất đáng quý.

Hai cô cháu nói chuyện một hồi, nhìn trời đã không còn sớm nữa. Phần lớn nhân viên trong viện đều đã nghỉ cả, chỉ còn một số ít ở lại trực ban. Cát Niên lo đến nước lọc cũng không có bèn đi chuẩn bị cho sớm. Cô xách hai phích nước nóng bước ra vừa hay nghe được tiếng y tá trực ban hỏi một phụ nữ: “Rốt cuộc chị tới thăm ai? Cứ ngồi ở đây mãi cũng không cách hay đâu. Tôi nhìn chị có vẻ không được khỏe, mặt chị sao thế này? Tôi có thể giúp gì được cho chị không?”

Người phụ nữ đó không lên tiếng, Cát Niên vốn không thích tham gia vào chuyện người khác, chỉ cúi đầu vội vàng bước qua, cô cứ đi cứ đi, rồi bước chân cũng chậm dần.

“Cát Niên.”

Đúng lúc quay đầu lại, cô nghe thấy có người gọi tên mình.

Cô y tá thấy hai người quen nhau cũng không hỏi han gì thêm, nhanh nhẹn quay về phòng trực ban.

Trần Khiết Khiết đứng ở đó, dáng người vốn đã cao gầy càng đổ dài bóng dưới ánh đèn bệnh viện, đã gặp nhau bao lần trong viện, đây là lần đầu tiên cô ta gọi ra cái tên Cát Niên nhưng Cát Niên lại cảm thấy lúc này đây cô ta như đang mất hồn.

Trong lòng Cát Niên cũng có chút áy náy, cô không ngăn nổi mình nghĩ, hôm đó cô phần nộ bảo Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết đi khỏi, bọn họ đều sợ cô, không hề thể hiện bất cứ ý gì khác thường, nhưng sự phần nộ của cô có thật đứng vững không? Hàn Thuật vì Phi Minh mà làm những việc gì cô không cần nói nữa, còn Trần Khiết Khiết là người thân máu mủ của Phi Minh, cô có thể không mong đợi gặp hai người họ, nhưng cũng không thể thay Phi Minh từ chối họ.

“Cậu muốn gặp đứa bé ư?” Cát Niên yếu ớt hỏi. “Thực ra cũng không phải không được. Lời thề là thứ không chắc chắn, cậu chắc cũng hiểu rõ. Chỉ có điều Phi Minh con bé đó, tôi... tôi chỉ sợ con bé thất vọng.”

Trần Khiết Khiết đột ngột xông đến trước mặt Cát Niên khiến cô giật nảy người, vội vàng lùi lại mấy bước, lưng dựa vào tường hành lang, phích nước nóng trên tay va vào tường xi măng cộp một tiếng.

Trước khi cô kịp định thần, Trần Khiết Khiết đã rút từ túi ra một đồng đồ, ra sức nhét vào hai bàn tay không hề rảnh rang của cô, Cát Niên không còn chỗ nào để tránh né, đành đặt phích nước xuống. Trong đồng đồ Trần Khiết Khiết nhét vào tay cô, có thẻ, có sổ tiết kiệm, đủ các mệnh giá tiền mặt, thậm chí còn có không ít trang sức.

“Cậu làm gì thế?” Cát Niên nhận cũng không được, buông cũng không xong, chỉ biết hoảng hốt hỏi.

Trần Khiết Khiết lúc trước còn hồn xiêu phách lạc lúc này mặt đầy nhiệt huyết khác thường, đôi mắt sáng như hai ngọn đuốc trong đêm, nói năng lộn xộn: “Đây là tất cả những gì trước mắt tôi có thể lấy được, tất cả đều nằm ở đây! Cát Niên, cậu nhận lấy đi, giờ tôi chỉ có từng này thôi.”

“Đừng...”

“Tôi sẽ nghĩ tiếp cách, tôi biết là không đủ nhưng cậu cứ nhận tạm trước đi.”

Khoảng cách gần như vậy, Cát Niên trước sau chưa từng nhìn thẳng vào Trần Khiết Khiết giờ mới nhận thấy những vết bầm giập thâm tím trên mặt cô ta. Cát Niên là người nhạy cảm, cô lập tức kinh ngạc hiểu ra vài phần.

“Anh ta đánh cậu à?”

Lúc này Trần Khiết Khiết mới nhe răng cười, dù còn vương vết bầm trên má nhưng nụ cười vẫn yêu kiều rạng ngời như xưa.

“Tôi cũng đánh hấn. Vết thương của tôi thì thấm tháp gì, mặt hấn ta mười ngày nửa tháng chỉ sợ cũng chưa dám gặp ai, ha ha, cái đấy mới đích thực là xé rách mặt!” Cô cười rất khoa trương, nghiêng trước ngả sau. Cát Niên không cười, cũng không muốn nhìn kĩ những giọt nước mắt trên khóe mắt Khiết Khiết.

Một đôi kim đồng ngọc nữ thiên tạo toàn vẹn là vậy. Cát Niên thừa nhận mình đã từng nguyên rủa, đã từng ghen tị, nhưng cô nhớ đến ánh mắt lưu luyến chứa chan tình cảm của Tiểu hoà thượng khi nhìn vào khuôn mặt đẹp dễ này, giờ này phút này, nếu anh cũng đang im lặng quan sát màn kịch này, tìm anh liệu có đau? Cô ta là người Tiểu hoà thượng từng yêu, còn Tiểu hoà thượng, anh là tất cả của Cát Niên.

Trong sự im lặng của Cát Niên, cuối cùng Trần Khiết Khiết cũng đã cười đủ, cười mệt, vẻ mặt cô hoang mang mờ mịt như một đứa trẻ lạc đường, và còn lạc quá xa, dù lúc này đây tìm ra phương hướng cũng không thể về nổi nhà.

“Cát Niên, Cát Niên à, cậu có mơ thấy anh ấy không?”

Cát Niên quay đầu đi, cô không muốn nói đến chủ đề này nhưng trái tim lại khẽ run rẩy. Cô ích kỷ không muốn nói ra, cô không hề mơ thấy anh vì anh vẫn luôn tồn tại.

Trần Khiết Khiết ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên trần nhà, cô nhìn chăm chăm vào đó, hồi lâu, những quang sáng nhảy múa xuất hiện, khiến người ta có ảo giác không chân thực.

“Tôi biết cậu cũng không quên nổi anh ấy, vì vậy cậu mới thay một người mẹ vô trách nhiệm như tôi chăm sóc Phi Minh... Tôi thì không muốn mơ đến anh ấy, tôi sống rất tốt, tôi rất hạnh phúc, là anh ấy không chịu đến tìm tôi, anh ấy phản bội lại lời thề của chúng tôi, vì vậy tôi nhất định phải hạnh phúc, phải làm anh ấy tức chết, làm anh ấy tức chết!” Cô vẫn cứ ngửa đầu, Cát Niên có thể nhìn thấy hàng nước mắt chảy qua quai hàm, từng giọt nước mắt phản chiếu lại ánh sáng, lấp lánh đáng ghét.

Tiếng cười của Trần Khiết Khiết lẫn trong tiếng nước nở nghẹn ngào, “Tôi đã quên rồi, anh ấy đã chết lâu rồi. Cậu tận mắt nhìn thấy, anh ấy chết ngay bên cậu, tôi không thấy, anh ấy chỉ kêu tôi đợi, đến một câu tạm biệt cũng không nói.”

“Đủ rồi.” Cát Niên không muốn nghe thêm nữa.

“Anh ấy đang trách tôi, trách tôi không chịu trách nhiệm, thế nên anh ấy mới muốn dắt Phi Minh theo. Không được, Vu Vũ, anh không được mang con bé đi, em cần đứa con này vĩnh viễn nhắc em hận anh, em đã đợi anh mà anh không đến.”

Cô chao đảo rồi ngồi thụp xuống, gào khóc như một đứa trẻ. Bữa tiệc tuổi thanh xuân đã tàn, ai sẽ là người chỉ trả?

Cát Niên lặng người đi trong tiếng khóc, cô cũng không biết trái tim mình đã lưu lạc chốn nào. Cuối cùng chỉ biết Trần Khiết Khiết vừa khóc vừa túm lấy ống quần cô.

“Mình xin lỗi, mình xin lỗi, cậu có thể coi thường mình, nhưng mình cần Phi Minh, xin cậu hãy để mình đưa con bé đi!”

Cát Niên bật cười, tiếng cười trống rỗng. “Đưa con bé đi, đi đâu?” Cô nói chỉ đủ ỳnh và Trần Khiết Khiết nghe thấy, “Buổi chiều bác sĩ vừa bảo tôi, đã có kết quả xét nghiệm, khối u của Phi Minh là ác tính, hơn nữa còn đang lan rộng. Giờ cậu còn muốn đưa nó đi không?”

“Cậu lừa tôi!” Trần Khiết Khiết như mê sảng.

“Tôi hy vọng tôi lừa cậu.” Từng từ nói ra thực sự đều rất đau, như ngàn nhát dao cứa thịt.

Trần Khiết Khiết lặng người một lúc lâu, rồi đứng lên lau khô nước mắt, dáng vẻ quyết đoán Cát Niên vẫn quen thuộc đã trở lại, “Tôi sẽ lại ly hôn, rồi lấy phần tôi đáng được hưởng. Dù có phải tiêu hết tất cả tiền tôi cũng phải cứu con bé, tôi không thể để Phi Minh rời xa tôi nữa. Cát Niên, tôi chỉ xin cậu, xin cậu hãy để tôi được nhận con bé.”

Cát Niên không trả lời, thực ra không chỉ mình cô, Trần Khiết Khiết có lẽ cũng hiểu một người mẹ hoàn toàn có thể đường đường chính chính dẫn con gái đi, không ai có thể ngăn cản. Nhưng cô vẫn chọn cách khẩn cầu, hẳn cô cũng hiểu lỗi lầm mười một năm trước sẽ phải khó khăn thế nào mới có thể hoàn lại.

Bọn họ làm kinh động đến không ít người, y tá trưởng lo đầu khối phòng trực rồi lại thụt đầu vào, ánh mắt Cát Niên hướng về một điểm nào đó sau lưng Trần Khiết Khiết.

Cát Niên nói nhỏ: “Hãy để Phi Minh đưa ra quyết định ấy.”

Trần Khiết Khiết lúc này cũng quay đầu lại, trước cửa phòng bệnh cách đó hơn mười bước, cô nhìn thấy một dáng vẻ nhỏ bé, và cả chiếc mũ đỏ rực rỡ khiến mọi thứ đều nhạt nhòa.

28. Quyển 2 - Chương 28

Chương 28 - Chung quy cũng có một nơi

đợi chúng ta về nhà

.Khoảng sân vườn đồ nát bị toàn thể giới lãng quên ấy dù sao vẫn là nơi có thể thu nạp cả cơ thể lẫn linh hồn hai người, cô cũng như Phi Minh, bỗng nhiên vô cùng khao khát trở về nơi ấy.

.Cát Niên quay lại phòng bệnh đã thấy Phi Minh nằm ngoan ngoãn trên giường. Cát Niên đã quên mất bao lâu rồi Phi Minh không thể tự rời chiếc giường này mà không có sự giúp đỡ của người khác, huống hồ khi nãy bước ra cửa phòng bệnh, cô bé vẫn một tay giơ cao chiếc bình truyền đang cắm vào tĩnh mạch, rốt cuộc phải cần một sức mạnh lớn thế nào mới có thể chống đỡ cho thân thể ngày càng ốm yếu như thế hoàn thành mấy giây ngó nghiêng đó.

Lúc này, Cát Niên đang ngồi cạnh Phi Minh, cô bé kéo chăn lên rất cao, tấm chăn gần như trùm kín toàn bộ người từ mũi trở xuống, vành chiếc mũ đỏ cũng được kéo xuống, che kín mắt, tựa như một thái độ không nhìn không nghe không nói, trên chiếc băng dán gần đầu châm kim trên cổ tay vẫn còn hằn vết máu đỏ mờ mờ. Lòng Cát Niên thất lại xót xa, không biết vì sao Phi Minh lại phải chịu nỗi khổ thế này.

Cát Niên biết trong lòng Phi Minh chắc cũng đã lờ mờ đoán ra, có lẽ Trần Khiết Khiết đã từng gặp cô bé, chuyện đã thế này, sớm muộn gì cũng chẳng giấu nổi, chỉ bằng để mọi chuyện thuận theo tự nhiên còn hơn giấu đầu hở đuôi.

Cát Niên bèn nói với Phi Minh: “Chắc cháu cũng biết rồi, cô ngoài kia là người trong lòng cháu vẫn luôn chờ đợi. Cháu không phải trẻ mồ côi, mẹ ruột cháu trở lại tìm cháu rồi.”

Phi Minh như đã cùng ga giường hóa đá, im lìm không động đậy.

Lòng Cát Niên rối bời, cô cúi đầu bứt mấy sợi chỉ trên ga giường, lâu sau mới lại mở lời: “Có phải cô nên để mẹ cháu và cháu ở riêng một lúc không?”

Lần này cô cũng không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ Phi Minh, chỉ thấy thân hình dưới lớp chăn trắng run rẩy từng hồi, Cát Niên đưa tay gỡ vành mũ Phi Minh đang che trước mắt, quả nhiên, đôi mắt nhắm nghiền của cô bé đã sớm đầm nước mắt. Cát Niên không nói gì nữa, cô lặng lẽ đứng lên bước ra ngoài, nhường lại vị trí của mình cho Trần Khiết Khiết vẫn đang đứng lặng ngoài cửa cúi đầu khóc.

Một cặp mẹ con, hai hàng nước mắt, cô xen vào giữa thì cũng có làm được gì.

Cát Niên cố ý muốn đi xa một chút, cho hai người thêm nhiều không gian, không nhìn thấy cô họ mới có thể càng tự nhiên khóc. Trời đang rả rích mưa, cô bèn ngồi trên băng ghế sảnh tầng một, mơ màng nhìn khung cảnh u ám mờ mịt ngoài trời đang bị màn mưa che lấp.

Một lúc sau, cánh cửa thang máy đối diện với sảnh lớn mở ra, Hàn Thuật từ bên trong bước nhanh ra ngoài. Mắt anh đỏ ngầu, khuôn mặt đầy vẻ lo buồn. Khi này Cát Niên không thấy anh, chắc anh vừa được biết tình trạng Phi Minh từ chỗ bác sĩ Tôn.

Có lẽ Hàn Thuật cũng không ngờ có thể đụng phải Cát Niên trong đại sảnh. Tầng một khu bệnh nhân ngày thường vẫn đông đúc người qua kẻ lại giờ chỉ có cô ngồi một mình, quang cảnh này như một bến xe buýt khi chiếc xe cuối cùng đã vừa chạy qua, chỉ còn lại một hành khách, cô độc rong ruổi trong mưa gió thê lương, không phương hướng, không vị trí, không bạn đồng hành, càng không có đường về...

Hàn Thuật bước lại, ngồi xuống cách cô một chỗ trống. Anh cúi lưng, chống khuỷu tay lên chân, ngón tay lùa vào tóc. Anh tự tin tranh đấu để Phi Minh chuyển viện, chưa từng nghĩ đến điều đang đợi lại là kết quả thế này.

“Anh...”

“Hàn Thuật, em có thể xin anh một việc không?” Cát Niên vẫn nhìn ra màn mưa dài vô tận, dờ dẩn như khúc gỗ.

“Em nói đi!” Hàn Thuật lập tức thẳng lưng dậy, anh không biết còn có thể làm gì cho cô, nhưng chỉ cần cô nói ra, anh nguyện làm bất cứ điều gì.

Cát Niên nói: “Xin anh đừng an ủi em.”

Không phải cô không biết tốt xấu, cũng không phải không còn tình người. Sự an ủi của ngôn ngữ dù có xuất phát từ thiện ý, thì thực ra cũng chẳng hề có tác dụng gì ngoài việc một lần nữa nhắc nhở người được an ủi rằng họ đáng thương biết bao. Những việc phải xảy ra vẫn sẽ xảy ra, phải đau lòng cũng vẫn phải đau lòng. Có lúc Cát Niên thậm chí còn cảm thấy bị thương là thứ không thể chia sẻ mà chỉ có thể lây lan, không có bất cứ liều thuốc mạnh nào có thể ngăn chặn nó, thứ thuốc giải duy nhất chỉ là tiếp nhận mà thôi. Chính cô cũng là người như thế, cô có đau đớn đến đâu cũng không sao có thể trải lòng, chỉ cần nghĩ thông, chỉ cần quen, rồi biến nỗi đau ấy trở thành một phần của cuộc sống, cũng chẳng có gì là không thể.

Cát Niên biết Hàn Thuật muốn giúp cô đỡ buồn, nhưng cô cũng biết rằng chỉ cần anh nói tiếp, cô sẽ rơi nước mắt, rồi phát hiện hoá ra vẫn còn một người đau khổ như mình, cảm giác bị thương lại càng chân thực, cô lại sẽ chỉ càng thêm buồn. Cô sợ hai gương mặt đầm nước mắt trong một buổi chiều mưa ẩm ướt thế này, khóc lóc xong rồi chia tay, người ta sẽ lại phát hiện bản thân vẫn bất lực như cũ, như vậy chỉ khiến cô càng thấy thêm cô độc mà thôi.

Hàn Thuật im lặng một lúc lâu, Cát Niên có thể tưởng tượng bộ dáng căng cứng của anh, anh đang cố nhẫn nại. Cuối cùng anh nói: “Đúng thế, dù thế nào cũng đều là không thể, anh còn phí lời, ân cần vô vị

mà làm gì.”

Vừa nói anh vừa đứng dậy, làm như tiện nói: “Cơm của Phi Minh anh vẫn theo lệ thường mang thừa thêm một suất, đợt lát nữa y tá trưởng sẽ đưa tới cho hai người. Em đừng nghĩ anh không còn chỗ nào để tiêu tiền, ngày mai là 30 Tết, ít người ăn ở viện, hôm nay nhà ăn đã dừng nấu rồi, ra ngoài cũng không dễ kiếm được chỗ mua cơm đâu.”

Xe của anh đỗ ngay ngoài cửa, Cát Niên nhìn anh xông ra giữa làn mưa, chiếc áo khoác màu đen là trắng tấp trong nháy mắt đã bị ướt hết, bên chân cô vẫn còn chiếc ô anh cầm khi vừa bước ra từ thang máy, chiếc ô còn chưa khô hết, được gấp rất gọn gàng.

Cát Niên ngồi mãi đến khi Trần Khiết Khiết đi khỏi, cô quay lại phòng bệnh, Phi Minh ốm yếu, khung cảnh trắng toát, những giọt nước truyền mãi không hết vẫn hệt như cũ, không có gì thay đổi. Phi Minh cũng đã tỉnh, hai mắt hoang mang nhìn lên trần nhà, không biết trong lòng đang nghĩ gì, cũng không biết vừa mới đây thôi cô bé và mẹ ruột đã trải qua những gì.

Người đưa cơm hộp tới cho bọn họ không phải y tá trưởng mà là bác sĩ Tôn Cẩm Linh vẫn đang ở lại trực ban. Bà đặt mấy hộp cơm lên trên chiếc tủ đầu giường Phi Minh, một tay rút trong túi áo blouse trắng, một tay mở nắp một hộp cơm ra xem, lãnh đạm nói: “Cô đã nói không biết là làm sao, dạo này ngày nào nó cũng về nhà ăn cơm, lúc cô không ở nhà còn vào bếp chỉ huy thím giúp việc làm món này món kia, ha.”

Cát Niên không đoán ra tiếng cười cuối cùng của bác sĩ Tôn rốt cuộc có ý gì, cô cũng không muốn nghĩ tiếp, chỉ nói: “Cảm ơn cô.” Bác sĩ Tôn đi khỏi, Cát Niên mới mở suất “cơm hộp” vẫn còn ấm nóng, thịt xào măng tây kèm cá thu cuộn, ngoài ra còn có cả một cốc canh sườn hầm sơn dược, lại thêm hai cốc trà chanh tươi. Phi Minh không ăn được gì, chỉ miễn cưỡng uống vài ngụm canh cô bón cho. Cát Niên cũng không muốn ăn nhưng nhìn hộp cơm trước mắt cũng cố ăn mỗi loại một ít, cảm giác đầy dạ dày mới khiến cô thực sự cảm thấy mình vẫn còn tồn tại, vẫn cần chút mùi thức ăn chín.

Lúc cô đang thu dọn hộp cơm, Phi Minh lâu nay dường như đã quên mất công năng của ngôn ngữ bỗng cất tiếng nói: “Cô ơi, cháu muốn về nhà.”

Không biết là vì xem xét đến bệnh tình Phi Minh hay do không khí đặc biệt của ngày Tết, hoặc cũng còn nhờ cả sự cho phép ngầm của bác sĩ Tôn Cẩm Linh, tóm lại đơn xin cho Phi Minh xuất viện về Tết của Cát Niên bất ngờ được bệnh viện phê chuẩn, chỉ yêu cầu bệnh nhân nếu thấy bất ổn phải lập tức được đưa vào viện và qua Tết phải nhập viện lại ngay.

Sang ngày 30, Đường Nghiệp lái xe đến đón hai cô cháu về nhà. Trận cảm nặng của Đường Nghiệp cơ bản cũng đã khỏi, nhưng đôi mắt trũng sâu, ảm đạm khiến khuôn mặt còn tiêu tụy vô vàng hơn cả khi bị ốm. Cát Niên hỏi qua tình hình gần đây của anh, anh chỉ nói, người bên Viện Kiểm sát sau đó cũng tới tìm anh mấy lần, vẫn không ngừng chất vấn tra hỏi anh như cũ, nhưng ngoài việc hạn chế không được ra khỏi thành phố, những hoạt động khác cũng không bị ảnh hưởng lắm.

Ngày 30 là một ngày quan trọng trong mỗi dịp đón Tết của người Trung Quốc, nhưng dường như ông trời cố ý làm trái lại niềm hoan hỉ dưới nhân gian, trời âm u như bị che bằng cả chiếc nồi lớn, mưa cả đêm không tạnh. Đến sáng, mưa còn được những hạt tuyết nhỏ hòa theo trút xuống, cơn gió ẩm ướt mang những mảnh băng ập đến, lạnh cắt da cắt thịt, đây chính là cái lạnh như dùi búa trong xương khiến bao dân miền Bắc tới miền Nam đều không chịu nổi.

Kể từ khi ngồi vào trong xe chú Đường Nghiệp, tinh thần của Phi Minh đã tốt lên trông thấy, cô bé dựa vào người cô Cát Niên mở to mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính, khuôn mặt trắng bệch xanh xao cũng dần có chút sắc hồng trở lại. Xe đi qua nhà ga xe lửa, Phi Minh càng vô cùng hiếu kỳ nhìn bao người đang đi lại trên sân ga. Cô Cát Niên nói, bao người đội mưa lạnh, đội gió rét như vậy cũng chỉ vì cùng một lý do - về nhà.

“Cháu cũng có thể về nhà rồi.” Phi Minh rử rử nói.

Cát Niên xoa xoa cặp má nóng hừng hực của cô bé gật gật đầu, khoảng sân vườn đổ nát bị toàn thể giới lãng quên ấy dù sao vẫn là nơi có thể thu nạp cả cơ thể lẫn linh hồn hai người, cô cũng như Phi Minh, bỗng nhiên vô cùng khao khát trở về nơi ấy.

Đường Nghiệp giúp họ bố trí ổn thoả cuối cùng mới nói: “Cát Niên, hôm nay là 30, hay là em và Phi Minh tới nhà anh cùng ăn bữa cơm tất niên đi.”

Cát Niên do dự hồi lâu.

Đường Nghiệp nói tiếp: “Không có ai đâu, anh cũng là người chỉ còn cách ‘cô gia quả nhân’ một bước nữa thôi, bà anh làm cơm ở nhà, bà cụ sợ cô đơn nên bảo anh gọi hai người đến.”

Cát Niên lo lắng thực ra không phải không có lý do, Đường Nghiệp đã là một trong số ít những người hai cô cháu cô có thể thân thiết, đương nhiên cô cũng chẳng khách sáo gì với anh, nhưng một là Phi Minh đang bị bệnh, lễ tết thế này, người trọng truyền thống một chút sẽ thấy là điềm xấu, cô không muốn thêm phiền phức cho người khác, hơn nữa tuy bà của Đường Nghiệp trước đây đối với cô rất tốt, nhưng sau những gì trải qua trong lần gặp Viện trưởng Thái lần trước, Cát Niên tin rằng quá khứ của mình đã sớm bị lộ tẩy trước bà cụ rồi, Đường Nghiệp không bận tâm nhưng không có nghĩa bà anh cũng không bận tâm.

“Tết thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng phải chỉ cốt cho đông vui thôi sao, làm mọi người thấy bớt cô đơn một chút. Tin anh đi, bà cũng biết sức khoẻ Phi Minh không tốt, bà rất thương hai cô cháu.”

“VẬY... còn Viện trưởng Thái thì sao?” Cát Niên quay sang nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Phi Minh, cô lẽ nào không muốn đem đến cho cô bé một cái Tết ấm áp, nhưng cô thật không tưởng tượng nổi bức tranh ngồi cùng bàn dùng bữa cơm tất niên với bà Thái Nhất Lâm. Viện trưởng Thái không người thân, chồng cũng đã qua đời, ngoài cậu con chồng là Đường Nghiệp bà còn có thể đoàn viên với ai trong ngày Tết này?

Đường Nghiệp cười: “Dì không ăn tất niên với chúng ta đâu, mấy ngày này dì ấy đều phải ở lại cùng các đồng nghiệp nhận nhiệm vụ trực Tết trong Viện. Dì luôn nói, chỉ cần còn một đồng chí vì công việc mà không được về nhà thì dì ấy còn kẻ vai sát cánh trực chiến với các đồng đội đến cùng. Anh nói thật đấy, dì anh tuyệt đối là người phụ nữ của công việc, không có chuyện gì quan trọng hơn công việc của dì ấy nữa đâu.”

Cát Niên nhớ lại búi tóc gọn gàng không một sợi bung, tấm lưng thẳng đứng cùng ánh mắt sắc như dao của bà Thái, nhưng cô vẫn băn khoăn, một người phụ nữ thật có thể coi công việc là quan trọng hơn hết thấy được không? Hay vì người đó ngoài công việc thực ra không còn gì nữa? Bất kể thế nào, biết Viện trưởng Thái sẽ không có mặt trong bữa cơm tất niên cũng khiến Cát Niên thực sự dao động.

“Cô ơi, chúng ta đi đi, giờ cô cũng không kịp chuẩn bị thứ gì ngon nữa rồi.” Phi Minh đã không còn nhẫn nại nổi nữa, kéo kéo tay áo Cát Niên nài nỉ. Đúng là trẻ con, trong khoảnh khắc, Cát Niên thậm chí quên mất Phi Minh thực ra vẫn đang trong tình trạng không ăn nổi thứ gì.

Đường Nghiệp làm bộ không vui, “Em mà không nhận lời tới chính là coi anh như người lạ đấy.”

Cát Niên dặt tay Phi Minh cũng bật cười, “Thế thì em cũng đỡ được khối việc, làm cơm nước trước nay chẳng phải sở trường của em.”

Đã chắc chắn cùng ăn cơm tất niên với Đường Nghiệp, Cát Niên cũng không phải vội lo liệu bữa tối nữa, Phi Minh leo lên giường nằm xong, cô và Đường Nghiệp đang nói chuyện thì điện thoại anh bắt đầu đổ chuông.

Đường Nghiệp nghe điện không lâu, bước lại từ mái hiên lát phát mưa, anh nói với Cát Niên: “Bà đã có tuổi rồi, toàn sắp đồ ra dùng mới nhớ ra quên mua thứ quan trọng nhất, lần này cơm sắp bắt đầu nấu rồi mới nhớ ra mấy nguyên liệu bắt buộc vẫn chưa mua. Thế này đi, anh quay về xem bà thế nào, hai cô cháu cứ nghỉ ngơi một lúc, buổi trưa anh sẽ quay lại đón hai người.”

Cát Niên đương nhiên không có ý kiến gì. Tiễn Đường Nghiệp về xong, cô bé Phi Minh vừa nãy còn oai oái không muốn ngủ cũng đã dần dần thiếp đi, cô bèn ngồi xuống trước khung cửa sổ nhìn ra mảnh sân, nhìn những cành cây khô và lá cây tả tơi bị nước mưa quất xuống phủ đầy trên mặt sân.

“Lại một năm rồi.” Cô nói với Vu Vũ vô hình.

Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái hiên trả lời cô.

Mỗi khi cô ngồi yên lặng một mình, thời gian đều trôi nhanh đến kinh người, bởi vậy Cát Niên không hề ngạc nhiên sao mười một năm đã trôi qua trong nháy mắt. Buổi trưa đã hẹn với Đường Nghiệp đến cũng

rất nhanh, Cát Niên đi đánh thức Phi Minh rồi khoác cho cô bé chiếc áo bông màu đỏ, hai cô cháu cùng ngồi đợi tiếng xe của Đường Nghiệp.

Gần một giờ, Đường Nghiệp gọi điện.

Đường Nghiệp ở đầu dây bên kia lòng như lửa đốt lại không biết làm thế nào mới phải, anh nói: “Dì anh đang cùng gói sủi cảo với mấy đồng nghiệp ở viện Thành Nam thì đột nhiên bị nhồi máu cơ tim, giờ đang trên đường đưa tới bệnh viện, tình hình rất không ổn, bên cạnh dì lại không có ai, Cát Niên, anh...”

Không đợi anh nói hết Cát Niên đã hiểu ra, cô vội vàng trả lời: “Bọn em không sao đâu, anh mau tới bệnh viện đi, người bệnh là quan trọng, anh không phải lo đến bọn em bên này đâu, mọi chuyện đợi dì khoẻ rồi nói sau.”

Phi Minh đã thay xong quần áo, đang dựa vào đầu giường soi gương, thấy tình hình có vẻ lạ lùng bèn hỏi: “Cô ơi, chú Đường bao giờ mới đến đón chúng ta đi đón Tết ạ?”

Cát Niên bước lại, cúi người vỗ nhẹ lên chiếc mũ đỏ trên đầu Phi Minh cười nói: “Hai cô cháu mình đón Tết không phải cũng rất vui sao? Cô đi mua thức ăn làm cơm ngay đây.”

29. Quyển 2 - Chương 29

Chương 29 - Thế giới sau cánh cửa

Đối với Cát Niên, mảnh sân nhỏ được cánh cổng sắt bảo vệ là sự yên tĩnh cô khao khát nhất, nhưng đối với Phi Minh lại là sự cô tịch ngay từ khi mới lọt lòng.

Cát Niên vừa luống cuống lấy con cá hấp nóng hôi hổi trong nồi ra, đang vẩy tay cho bớt nóng liền nghe loáng thoáng có tiếng gì đó ngoài cửa. Đã gần năm giờ chiều, theo thói quen ở đây, bữa cơm tất niên tối 30 thường diễn ra khá sớm, trước bữa cơm theo lệ thường đều phải đốt pháo, trong tiếng ùng ùng lác đác, Cát Niên phải mất hồi lâu mới chắc chắn tiếng gọi ngoài cửa không phải là ảo giác.

Phi Minh vẫn đang nằm trên giường tay cầm điều khiển từ xa, mơ mơ màng màng xem bộ phim Hàn Quốc con bé thích, nhìn thấy Cát Niên đi đến liền dụi mắt hỏi: “Cô ơi cơm tối xong rồi à?”

Cát Niên vừa bước ra phía sân vừa trả lời: “Xong ngay rồi đây, cô ra xem có phải chú Nghiệp đến rồi không?”

Cô cầm lấy ô bước khỏi cửa đi ra sân, ngoài cánh cổng được hàn bằng song sắt quả nhiên có người, nhưng hoàn toàn không phải Đường Nghiệp như cô nghĩ mà là Hàn Thuật đang một tay nắm song sắt cửa, một tay uống công che mưa.

Vừa nhìn thấy cô, Hàn Thuật đứng ngoài cửa rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “Gọi mãi ngàn vạn lần cuối cùng cũng ra rồi.”

Cát Niên dừng lại không bước tiếp, sự xuất hiện của Hàn Thuật lúc này có thể nói là bất ngờ, cũng có thể nói là không. Sở dĩ mâu thuẫn như vậy là vì kể từ khi hai người bắt đầu gặp lại, anh đã luôn như âm hồn lảng vảng quanh cô. Nhưng trong một ngày đặc biệt như hôm nay, dù anh có nghìn lá gan cũng không dám bỏ mặc bố mẹ trong bữa cơm đoàn viên một năm chỉ có một lần để đến chỗ cô gây rối được, hơn nữa mới hôm trước anh còn giận dỗi rồi bỏ đi ngay trước mặt cô.

Hàn Thuật thấy cô đứng im lập tức không chịu được nữa, bực bội trách cứ: “Em ăn phải thuốc dừng hình đấy à? Mau mở cửa cho anh, quần áo anh sắp ướt hết rồi đây.”

Anh nói như thể mọi chuyện đều hết sức hiển nhiên, hết như một người chồng vừa đi làm về muộn. Nhưng Cát Niên lại dễ dàng phá tan bầu không khí thân mật khiến anh thoải mái này, cô cầm ô che mưa, nước mưa làm khoảng cách giữa anh và cô có vẻ càng xa hơn.

“Anh có việc gì?” Cô thận trọng hỏi.

Hàn Thuật giậm chân: “Em cứ phải nói chuyện với anh qua cánh cổng thế này à? Đây không phải cách đối đãi với khách chứ?” Dù vẫn đang giơ một tay che đầu nhưng tóc anh đều đã ướt hết, từng lọn tóc dính bết trước trán, trông rất nhếch nhác.

Cát Niên nói: “Hôm nay không phải ngày đãi khách, sắp giao thừa rồi, anh đến đây làm gì, đừng làm loạn nữa, về đi.”

Xem ra Hàn Thuật thật sự đã rất nôn nóng, một tay cứ nắm lấy cánh cổng mà lay, “Em có thể để anh vào rồi hãy nói không, dính nước mưa không phải chuyện đùa đâu.” Anh vuốt nước mưa trên mặt, ngón tay tái xanh, nghĩ đến lại thấy lạnh kinh khủng, anh vừa nói dứt lời liền run lập cập, quay người hất xì một cái rất hợp cảnh.

Cát Niên do dự một lúc, lòng trắc ẩn dường như khiến thái độ xua đuổi của cô dịu bớt đi, cô bước lên mấy bước, đứng cách anh một cánh cổng.

Niềm hy vọng vừa kịp nhen nhóm của Hàn Thuật nhanh chóng bị dập tắt, anh thấy Cát Niên đưa tay ra còn tưởng cô sắp mở khoá, anh ngờ cô lại chỉ thu chiếc ô trong tay rồi định đưa qua song cửa sắt cho anh, “Cầm lấy ô này, chiếc ô hôm trước của anh em để trong phòng bác sĩ Tôn rồi, em... em vào trước đây, anh mau về nhà ăn cơm đi.”

Hàn Thuật im lặng, không đón lấy chiếc ô Cát Niên đưa ra, anh nhìn cô thật kỹ qua làn mưa cùng những hàng nước cứ lăn dài từ tóc như thể vừa mới nhận ra, cô là người vốn không giỏi cứng rắn nhưng ý chí cự tuyệt dành cho anh lại kiên định đến vậy. Anh cứ luôn cho rằng mình đã cố gắng hết sức, đã gần cô thêm một chút, gần hơn một chút rồi, thật ra không phải, ngay lúc này đây, chỉ cách một bước chân, cánh cổng của cô trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện mở ra cho anh. Cô ở trong thế giới khép kín của cô đằng sau cánh cổng, anh ở bên ngoài, thật khó phân biệt nổi là xa hay gần.

Cô không biết hôm nay anh phải trải qua những gì, bận bịu, kiệt sức, kinh ngạc, phẫn nộ, tủi hờn... Hàn Thuật cảm thấy mình đã chạm đến cực hạn, cả thế giới này không có ai xui xẻo bằng anh, cả thế giới này đều ức hiếp anh. Trước cánh cổng cố chấp đóng chặt hết như cô, tất cả cảm xúc trong anh đột ngột dâng lên đỉnh điểm, anh lùi lại một bước, chẳng còn màng đến phong độ giờ chân đạp mạnh vào cánh cổng sắt, “Tôi khiến người ta ghét như vậy đấy!”

Cánh cổng đáng thương đã bị hỏng một lần khi hai người giằng co lần trước, về sau được chú Tài giúp dựng lại nhưng cũng chỉ là công trình tạm bợ phòng được quân tử chứ chẳng phòng được tiểu nhân, sau cú đạp chân đột ngột của Hàn Thuật, cánh cổng sắt run bần bật, bụi vữa xi măng ào ào rơi xuống, có miếng vữa còn rơi trúng ống quần Cát Niên.

Cát Niên hoảng hốt lùi lại một bước, cũng may cánh cổng cũng chỉ lung lay chứ vẫn chưa đổ. Trước tình cảnh khó lòng dàn xếp này, Cát Niên chợt có một cảm giác nực cười hoang đường, sao có thể có một người càn rỡ đến vậy, anh ta rõ ràng vừa làm chuyện khiến người ta ghét lại vẫn còn hỏi, vì sao tôi bị người ta ghét.

Cô thờ ơ quay đầu bước vào nhà, trong lòng không khỏi lo sợ bất an, nếu anh ta điên lên lại bồi thêm đạp nữa, cánh cổng sắt thật sự hy sinh, không biết còn dựng được lại nữa không.

Nhưng thảm cảnh Hàn Thuật bồi thêm đạp nữa không hề xảy ra, Cát Niên bước vào dưới mái hiên mới nghe thấy một giọng nói đáng thương, “Anh bị bỏ đuổi đi rồi.”

“Hả?” Cát Niên kinh ngạc, sững sờ quay người lại nhìn anh. Trong ấn tượng trước nay của Cát Niên, Hàn Thuật tuy càn rỡ không biết đạo lý nhưng anh rất ít khi nói dối.

Hàn Thuật đứng dưới cơn mưa lất phất, cúi đầu tiu ngưu nhưng tính khó chịu vẫn còn đó, anh đưa chân đá mấy mảnh vữa rơi xuống bên cánh cổng sắt, hậm hực nói: “Anh không có chỗ nào để đi, thế đã được chưa.”

Cát Niên hơi không tin, trước đây cô đã nghe Phi Minh nói Hàn Thuật không sống cùng bố mẹ, dù anh có thật gây chuyện với bố thì cũng không phải không có chỗ nào dung thân, hơn nữa với bản lĩnh của anh, tìm một nơi tá túc hẳn không phải chuyện khó.

Đường như Hàn Thuật đã đoán ra trong đầu cô đang nghĩ gì, anh nói tiếp: “Anh biết em không tin, nhưng giờ chỗ anh ở vẫn là do bố anh trả tiền, đứng dưới tên ông... anh phải cho bố thấy không phải xa ông ấy là anh không sống nổi.”

“Sao phải thế chứ?” Cát Niên là người chưa từng được nhận bất kỳ sự che chở nào từ bố mẹ, vì vậy cô không sao hiểu nổi một người như Hàn Thuật muốn khổ sở chứng minh điều gì.

“Anh không phải loại không cần thể diện, em đã nói không thể, anh chấp nhận, cũng chẳng muốn gì hơn, chỉ là muốn kiếm một nơi ngồi thở một chút...”

Một cơn gió lùa qua dưới mái hiên, Cát Niên thấy lạnh thấu xương, Hàn Thuật ứa thể diện, không co rúm run cầm cập trong mưa, nhưng cô biết anh chắc phải lạnh lắm. Cát Niên im lặng, trái tim cô không phải bằng sắt bằng đá, cũng không phải muốn nhìn anh chịu khổ để hả hê. Nếu đổi lại vào lúc khác, ở một nơi khác, để anh vào ngồi nhờ một lúc cũng không phải không thể, nhưng ở đây lại khác. Đây là nơi Tiểu hòa thượng từng sống, nơi cốp nhặt bao ký ức cô không muốn cho người khác biết, là một vùng trời chỉ thuộc về cô và Tiểu hòa thượng. Cô có thể cho phép một người không liên quan gì đến quá khứ như Đường Nghiệp thỉnh thoảng lui tới, nhưng Hàn Thuật thì không được, chỉ duy có anh là không được, cô không muốn góc yên tĩnh duy nhất của mình cũng bị anh quấy nhiễu đến long trời lở đất.

Cô chỉ chăm chăm suy nghĩ, không biết từ lúc nào tiếng động bên ngoài đã thu hút Phi Minh đang nằm trên giường, Phi Minh lấp ló sau cánh tay cô, nhìn thấy người ngoài cửa liền vừa kinh ngạc vừa vui mừng gọi lớn “Chú Hàn Thuật” rồi như chỉ muốn nhảy bổ ra mở cửa.

Cát Niên vội vàng túm lấy Phi Minh, con bé này đến áo khoác cũng không mặc, lại còn định đầu trần chạy ra mưa, thế này có nguy hiểm không cơ chứ!

“Cô ơi, chú Hàn Thuật đến rồi, chú ấy bị ướt hết rồi, sẽ bị ốm mất!” Phi Minh bị Cát Niên kéo lại dưới mái hiên, ra sức thò đầu ra nhìn chú Hàn Thuật, miệng oang oang.

Cát Niên gượng gạo quay đầu, chỉ thấy Hàn Thuật không nói lời nào đứng im trước cổng, anh không giận dữ nữa, cũng không mở mồm cầu xin nữa, cả người ướt lướt thướt nhìn cô. Phía này Phi Minh đang bị cô giữ trong lòng cũng mở tròn mắt đầy nghi hoặc. Bị hai cặp mắt tấn công trước sau, không hiểu sao Cát Niên bỗng cảm thấy mình như bị cô lập không ai giúp đỡ.

Phi Minh lại lần nữa gào lên “Chú Hàn Thuật”, định giằng khỏi “gông cùm” của Cát Niên xông ra mở cửa, Cát Niên ấn cô bé gầy gò chỉ còn da bọc xương xuống, lần đầu tiên trừng mắt nghiêm khắc nhìn Phi Minh, nghiêm giọng nói: “Yên nào! Cháu biết đấy là ai không?”

Con bé này... chỉ biết gọi Hàn Thuật là giỏi... chẳng hiểu chuyện gì.

Phi Minh không dám động đây, cô bé tuy hơi ương bướng nhưng vẫn là một đứa trẻ nghe lời, về mặt đột nhiên lạnh ngắt cùng ánh mắt đầy khó hiểu của cô khiến Phi Minh cảm thấy xa lạ và kinh sợ, cô bé cúi đầu, đôi mắt to rưng rưng muốn khóc, thật thà trả lời: “Là chú Hàn Thuật ạ.”

Trước câu trả lời đơn giản này, môi Cát Niên khê run, cô bất giác không thốt nên lời. Đúng vậy, cô không còn lời nào để phản đối, người ngoài cửa kia là chú Hàn Thuật mà Phi Minh thích, Phi Minh sùng bái, thậm chí còn tưởng tượng là cha ruột của mình. Cô còn có thể phản bác được gì? Lẽ nào cô muốn nói, người ngoài kia chính là tội nhân đã gián tiếp khiến cháu trở thành trẻ mồ côi, là khởi nguồn tai ương của cô mười một năm nay?

Nhưng, sự thật có phải vậy không?

Có lúc cô thấy đúng, nhưng có lúc lại thấy không phải.

Mười một năm rồi, đã đến nước này, đâu là nhân, đâu là quả, đâu là thật, đâu là giả?

Cát Niên cởi chiếc áo khoác trên người, quần chặt lên người Phi Minh, nước mắt Phi Minh đã trào ra, việc thất hện của Đường Nghiệp đã khiến cô bé thất vọng một lần. Đối với Cát Niên, mảnh sân nhỏ được cánh cổng sắt bảo vệ là sự yên tĩnh cô khao khát nhất, nhưng đối với Phi Minh lại là sự cô tịch ngay từ khi mới lọt lòng.

“Cháu đứng yên ở đây.” Cô nói giọng cảnh cáo, sợ con bé lại liều mình lao ra ngoài mưa. Rồi cô bước từng bước lại phía trước cánh cổng lung lay sắp đổ, không nhìn về mặt lúc ấy của Hàn Thuật, chỉ cúi đầu rút ra một chiếc chìa khoá, tra chìa vào ổ khoá loang lỗ gỉ sét.

Ổ khoá xoay tròn, Cát Niên nghe tiếng lò xo khê cạch một tiếng, cửa đã mở.

Hàn Thuật đẩy cánh cổng bước vào, bước chân đạp lên những chiếc lá khô bị nước mưa làm mềm nhũn. Thời gian gần đây, Cát Niên bận bịu chăm sóc Phi Minh lấy đâu thời gian quét dọn sân vườn, nước lép nhép theo mỗi bước giày giẫm xuống. Cát Niên không nói gì với anh đã dẫn Phi Minh bước vào nhà, anh cũng dày mặt bám đuôi theo sau. Trước nay anh chưa từng bước vào căn nhà này, dù đã sớm biết cuộc sống của hai cô cháu rất thanh bần, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nhìn thấy trong căn nhà cũ kỹ tối tăm ngoài những đồ dùng sinh hoạt bắt buộc ra, không có nổi bất cứ thứ gì khác, lại thêm cả khoảng sân đầy lá khô khiến anh đột nhiên có cảm giác cô liêu đồ nát không nói nổi thành lời. Anh là người chú trọng chất lượng cuộc sống, ăn mặc tiêu dùng đều hết sức chú ý cầu kỳ, thoạt nhìn cảnh sống của Cát Niên và Phi Minh bao năm nay, tâm trạng quyết liệt trong anh xuống dốc thảm hại, như có xương cá mắc trong họng, không sao nói nổi nổi xót xa chua chát.

Trong lúc Hàn Thuật mãi quan sát bốn bề, Cát Niên lấy một chiếc khăn bông lạnh lẽ đưa lại cho anh. Lòng anh buồn lại sợ cô nhìn thấu, bèn quẩn không nổi cái miệng đê tiện. Chỉ nghe anh chẹp chẹp mấy tiếng, vừa lau mái tóc ướt nhẹp vừa nói, “Anh thấy cái đồng tạp nham này đều nên bán đồng nát hết đi, đổi lại tiền đủ để anh giờ nghỉ hưu sớm, an hưởng tuổi già.”

Cát Niên nghe xong cũng đồng cảm vô hạn, “Thế thì sợ tuổi già của anh phải ngắn lắm mới được.”

Hàn Thuật “đoán thọ” rõ ràng đã bị câu nói này làm khựng lại, anh không sao phán đoán nổi cái cô Tạ Cát Niên này đã hoàn toàn mất đi tính hài hước hay đang định kể với anh một câu chuyện cười xanh rờn.

Không biết vì lý do gì, căn nhà cũ lại càng khiến người ta dễ cảm giác thấy cái lạnh âm u, trong phòng không có máy sưởi, tay Hàn Thuật lạnh đến cứng đờ, khó khăn lắm mới lau được cho tóc bớt ướt, anh chịu không nổi lại hắt hơi cái nữa. Phi Minh không chịu lên giường nằm nghỉ, đẩy chiếc ghế đến ngồi sát lại chú Hàn Thuật của mình. Cát Niên thấy vậy đành xách chiếc máy sưởi mini thường ngày của Phi Minh ra đặt bên cạnh hai người. Hàn Thuật vội vàng kéo Phi Minh lại gần chiếc máy sưởi, phải một lúc sau mới thấy máu trong người mình lưu thông trở lại, lúc này cảm giác khó chịu của quần áo ướt dính sát trên người lại càng rõ rệt.

Anh cởi áo khoác ngoài, chiếc áo sơ mi mỏng và áo lót bên trong bị nước mưa thấm ướt gần hết, người ta đội tuyết trước cửa họ Trình(1), còn anh đội mưa trước cửa họ Tạ, dù đã đạt được mục đích nhưng hậu quả cũng rất nghiêm trọng. Không uống công anh thương Phi Minh lâu nay, cô bé con thấy tình cảnh như vậy liền lập tức nhao nhao, “Chú Hàn Thuật, chú thế này sẽ bị ốm mất!”

(1). Thành ngữ Trung Quốc, xuất phát từ điển cổ Dương Thời đội tuyết đứng trước cửa nhà Trình Di cầu học.

Hàn Thuật giữ giữ quần áo trên người, ho húng hắng mấy tiếng rồi nhân thời cơ thích hợp đề xuất một thỉnh cầu thoạt nghe có vẻ hợp lý với Cát Niên: “Ồ... anh có thể mượn phòng tắm nhà em dùng tạm chút được không... tắm một cái?”

Hàn Thuật thực rất cúi mình nhưng Cát Niên thực sự vẫn rất bất ngờ xen lẫn khó xử. Đối với cô, cho phép anh đặt chân vào căn nhà này đã là giới hạn cuối cùng, không ngờ anh còn tiếp tục đưa ra một yêu cầu như vậy.

Cát Niên lúng búng nói: “Không phải anh bảo chỉ ngồi một lát lấy hơi rồi sẽ đi sao?”

Hàn Thuật trợn trừng mắt, “Là anh nói thế thật, nhưng em xem anh đã ướt lướt thướt thế này rồi, trời lại lạnh, còn không thay đồ ra thế nào cũng bị cảm không chừng, giờ anh không có ai chăm sóc, em nấu cháo hay gì đấy cho anh đi, có khi cảm còn biến tướng thành viêm phổi, rồi từ viêm phổi thành viêm màng não, đến lúc đó đừng nói là lấy hơi, đừng có dứt hơi đã là may rồi.”

Nói xong anh hừ một tiếng, Tét nhất rồi, trước đây anh chưa từng nói năng thế này bao giờ, nhưng nói chuyện với Tạ Cát Niên nhiều rồi sẽ rất tự nhiên thốt ra được mấy mẫu đối thoại chẳng đâu vào đâu này -

có điều, cứ có hiệu quả là được.

Cát Niên cười miễn cưỡng, “Ồ đây em cũng chẳng có quần áo mà cho anh thay.”

“Có chứ, cô, cô quên rồi à, trong phòng cô...”

“Phi Minh!”

Trẻ con không biết kiêng sợ gì, Cát Niên chau mày chặn đứng câu nói của cô bé. Phi Minh không có ý gì, cô bé chỉ muốn giữ chú Hàn Thuật của mình ở lại lâu hơn, nào ngờ mới nói một câu đã khiến cô mặt đỏ bừng, gượng gạo.

“Đấy đều là quần áo cũ của người bố đã qua đời của cháu, chú Hàn Thuật mặc thế nào được?”

Hàn Thuật im lặng nhìn hai cô cháu, vui vẻ đứng dậy, “Chuyện này không thành vấn đề, trên xe anh có quần áo để thay rửa, chỉ là mượn chỗ của hai người thôi.”

30. Quyển 2 - Chương 30

Chương 30 - Con trai Chánh án Hàn

.Anh biết từ nhỏ tới lớn trong mắt ông ấy anh đã là thằng chẳng ra gì, cái gì anh cũng không bằng ông ấy, anh làm gì ông ấy cũng thấy không đúng. Bất kể anh có cố gắng chứng minh thế nào cũng đều bị phủ nhận một cách dễ dàng. Trong mắt ông ấy viết lờ lờ rằng, nếu như anh không phải con trai Hàn Thiết Văn thì căn bản cũng chẳng là gì cả.

.Rất nhanh sau đó Hàn Thuật đã lấy được đồ của mình từ chiếc xe đỗ ngay trước cửa. Cát Niên nhận thấy anh nói có “quần áo để thay rửa” quả thật quá súc tích. Anh kéo vào nhà một chiếc vali có lẽ có thể đựng được cả Phi Minh, nào chỉ là quần áo để thay rửa, nếu anh nói mang đủ đồ dùng để sống một tháng trên đảo hoang hẳn Cát Niên cũng sẽ tin ngay lập tức. Cô bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, cho phép anh vào nhà, lại đồng ý những yêu cầu được đăng chân lân cận anh từng bước nêu ra, liệu có phải là một quyết định rất không sáng suốt.

Thực ra, đồ đạc Hàn Thuật chuẩn bị rất đầy đủ thì cũng không thể đơn giản quy chụp thành “dã tâm lang sói”, anh vốn là một người ngay cả đi công tác ở khách sạn cũng phải mang theo ga trải giường sạch, đến nay anh vẫn không sao hiểu nổi chỉ duy nhất trong mắt Tạ Cát Niên vấn đề thẩm mỹ lại đặc biệt đến vậy.

Trên người thực sự đã bị thấm nước lạnh ghê gớm, lại sợ Cát Niên đột nhiên lật ngược sự ngầm đồng thuận trước đó, Hàn Thuật không dám nhiều lời, nhờ chỉ dẫn của Phi Minh nhanh chóng chui ngay vào phòng vệ sinh duy nhất của ngôi nhà.

Đóng cửa lại, bên trong rất hẹp, nhưng may sao cũng sạch sẽ. Nội thất phòng tắm màu trắng sứ quen thuộc, trên một mặt tường có treo một tấm gương nhỏ, Hàn Thuật vội vàng trút bỏ đồng quần áo khiến anh vô cùng khó chịu, đứng dưới những tia nước nóng xối xuống từ vòi hoa sen, mọi nhếch nhác bực bội trong người đều tan biến sạch, anh sung sướng đến độ chỉ hận không thể hát lớn một bài.

Anh luồn tay vào mái tóc ướt sũng, nhìn nửa người mình trần trụi qua tấm gương trước mắt trong làn hơi nước mịt mù, anh đưa tay lau hơi nước trên gương, có một cảm giác rất mơ hồ. Phòng tắm của cô, gương của cô, tấm gương này cũng từng phản chiếu hình ảnh của cô... nước quá nóng, Hàn Thuật chỉnh ngội đi một chút, người vẫn thấy nóng rất, đỏ như tôm luộc, mà lại là một con tôm luộc cực kỳ ngốc. Anh không dám nghĩ tiếp, vợ lấy lọ sữa tắm trên chiếc kệ nhỏ bên cạnh chà loạn lên khắp người, không biết là của hãng gì, mùi hương nhẹ dịu, trên người cô cũng có hương thơm này. Hàn Thuật thấy mình đỡ ra như bị ma làm, tay chân luống cuống không biết sao lại làm đổ hết chai lọ trên kệ, mấy chiếc bình nghiêng ngã rồi lăn lượt

rơi xuống, làm kinh động đến người bên ngoài - phòng tắm này vốn giáp ngay với phòng bếp, Hàn Thuật dường như nghe thấy tiếng Cát Niên bước lại mấy bước, rồi có lẽ cũng ngại lên tiếng nên cô lại quay vào bếp tiếp tục bận bịu với công việc còn dang dở.

Trong phòng tắm ngoài một cánh cửa mỏng còn có một khung cửa sổ nhỏ nhỏ được che bằng rèm cửa màu xanh nhạt, Hàn Thuật không rõ mình đã ở trong này bao lâu, anh đứng sau tấm rèm cửa mờ mờ ảo ảo, lắng nghe từng tiếng động của cô trong bếp, âm thanh nồi niêu xoong chảo va vào nhau sao gần gũi đến vậy. Hàn Thuật bỗng nhớ lại Chu Tiểu Bắc giờ đã ở một nơi xa xôi từng nói, dễ cảm thán quá là triệu chứng của người già, nhưng anh nguyện mình có thể già như vậy, tóc trắng bạc phơ bước ra hỏi một câu: “Cơm đã được chưa?”

“Cô ơi, chú Hàn Thuật tắm lâu quá, sao mãi vẫn chưa ra, không phải chú ấy ngất luôn trong đó rồi chứ?”

Là tiếng của Phi Minh, nghe giả thiết của cô bé mà Hàn Thuật lạnh cả người, đang định ho nhẹ vài tiếng xóa tan lo âu của cô bé, anh bỗng nghe ngoài phòng bếp có tiếng mở vòi nước, sau đó nước từ vòi hoa sen cũng đột nhiên chảy nhỏ lại, nhiệt độ nước tăng cao, nóng rất khiến Hàn Thuật không ngăn nổi “Ủi chao” một tiếng.

“Nghe thấy chưa, chưa ngất.” Ngay sau đó anh nghe tiếng Cát Niên bình thản nói với Phi Minh như kể lại một sự thật hiển nhiên, hỏa khí trong anh lập tức dồn lên, ngay cả ý định treo cổ cô cũng đã có. Loại chó cắn người thì đều không sửa, cô gái này lòng dạ quá độc ác, hành động quá tuyệt tình.

Đã vậy, Hàn Thuật cũng không tiện ở trong này quá lâu được nữa, anh vội vàng lau khô người, mặc quần áo rồi đi ra ngoài phòng bếp ngồi với Phi Minh xem Cát Niên chuẩn bị công đoạn cuối cùng cho bữa tối. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Cát Niên đang ninh một nồi canh, quay đầu lại nhìn bộ dạng đặc ý ngồi chờ cơm của Hàn Thuật, do dự một lúc rồi vẫn hỏi: “Anh định ăn cơm ở đây thật đấy à?”

Hàn Thuật làm vẻ lương thiện nhất quả đất, “Thực ra sức ăn của anh cũng không khỏe lắm đâu.”

“Không phải.” Cát Niên lau tay vào tạp dề, nhẹ giọng nói, “Ý em là ngày lễ như hôm nay, bố mẹ anh...”

Khó khăn lắm tinh thần Hàn Thuật mới thoải mái ít nhiều giờ bỗng lại thấy một màn âm u quét qua mắt, anh cố gắng để ngữ điệu nghe có vẻ không quá trầm: “Hừ! Là ông cụ lật mặt trước đấy chứ, chuyện này nói ra dài lắm... đúng rồi, mẹ nuôi anh phải vào viện rồi em biết không?”

Cát Niên không trả lời, Hàn Thuật tiếp tục câu chuyện: “Sáng nay anh vẫn phải đi làm cùng bọn Lão Hồ, Tiểu Tăng, vụ án này làm đến giờ, tốn biết bao công sức, mọi người trong lòng đều thâm hạ quyết tâm nhất định phải làm rõ chân tướng sự việc mới thôi. Gần giữa trưa, Đằng Vân ở công ty Quảng Lợi gọi cho anh...” Hàn Thuật nói đến đây liền lưỡng lự nhìn sang Cát Niên, “Đằng Vân, em biết chứ?”

Cát Niên “Ờ” một tiếng qua loa.

Hàn Thuật rõ ràng bắt đầu trở nên thận trọng, anh cân nhắc tổ chức câu chữ, “Anh ta hẹn riêng anh ra nói chuyện một lúc, cũng cung cấp một số bằng chứng bọn anh vẫn chưa nắm được... Phải nói rằng số chứng cứ này rất có ý nghĩa với bọn anh.”

Cát Niên chăm chú nhìn vào nồi canh, Hàn Thuật không dám chắc cô có nghe vào hay không, cô rõ ràng đã biết đến cái tên Đằng Vân, trong một mối quan hệ nhạy cảm đến vậy mà ngay cả ý định đặt câu hỏi cũng không có, điều này thật khiến anh hơi không tiếp nhận nổi.

Anh định quan sát thái độ của cô nhưng không có kết quả, bèn dẫn dắt câu từ nói tiếp: “Có lúc anh nghĩ mình không sao hiểu nổi thứ tình cảm ‘ngoài quy luật’ ấy, nhưng anh chàng Đằng Vân này khiến anh rất xúc động. Nói thể nào nhỉ, việc này anh ta hoàn toàn có thể không dính dáng đến, nhưng anh ta vẫn một lòng muốn giúp Đường Nghiệp thoát thân, thậm chí, thậm chí còn hoang đường nêu ra đề nghị bù lại khoản tiền khổng lồ kia.”

“Đây là nguyên nhân mẹ nuôi anh phải vào viện sao?” Cát Niên bắt ngờ hỏi.

“Ờ... thực ra anh cũng không biết mọi chuyện diễn ra thế nào, mẹ nuôi anh vốn rất quan tâm đến Đường Nghiệp, nhưng trước kia chắc bà không biết chuyện ‘phương diện đó’ của anh ta... Em đừng có nhìn anh,

thề có trời anh không nói gì cả, nhưng chuyện đã đến nước này, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, mẹ nuôi biết được cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi. Sau khi gặp Đăng Vân, anh về viện trao đổi ý kiến với bọn Lão Hồ, vì mẹ ở nhà cứ giục về ăn cơm nên anh về trước. Mẹ nuôi theo thói quen đều ăn cơm tất niên cùng cán bộ trực Tết, đây cũng chẳng phải lần đầu... Sau đó, anh về nhà, mọi thứ vốn dĩ đều rất ổn, 30 Tết mà, cả năm chỉ có một lần, nhưng ông cụ lại cứ thích hỏi chuyện công việc của anh, anh thấy ông hứng thú, mà nói thật cũng là muốn nghe ý kiến từ ông. Cuộc nói chuyện với Đăng Vân đã chứng thực một suy đoán trước đây của bọn anh, Đường Nghiệp cũng giống Vương Quốc Hoa, anh ta không nuốt nổi nhiều tiền như thế, phần lớn đều là nhận hộ người khác, nhưng người đứng đằng sau anh ta...”

Ngón tay Hàn Thuật vẽ mấy đường tròn lên khung cửa phòng bếp, Cát Niên trước sau vẫn quay lưng lại phía anh, nói đến đây anh cũng thấy hơi mơ hồ, “Lẽ nào em không quan tâm?”

Cát Niên quay lại, “Em đang nghe đây.”

“Thực ra chuyện này anh vốn không nên nói.” Mấy vòng tròn dưới đầu ngón tay Hàn Thuật ngày càng chẳng ra hình dạng gì. Anh muốn nói thực ra không phải anh coi Cát Niên là người ngoài, lời này anh không nói ra nổi nhưng anh nghĩ cô hiểu, cũng chính vì mức độ thân thiết giữa cô và Đường Nghiệp nên một vài chuyện trong lòng cô chắc đã hiểu rõ.

“Em còn nhớ trước đây có một lần anh gặp bọn em ở bệnh viện, từ tập hồ sơ có rơi ra một tấm ảnh không?” Hàn Thuật hỏi.

Cát Niên thầm giật mình, tự nhiên nhớ đến Bình Phượng từng nói cô biết “anh chàng công tử” trong bức ảnh, còn cả “lão dê béo” mà “anh chàng công tử” đó giới thiệu, lẽ nào chuyện này có liên quan tới vụ án Hàn Thuật đang làm?

“Ồ, em nhớ, nhưng bức ảnh em nhìn không rõ lắm.”

“Trong bức ảnh có hai người, một người là Diệp Bình Văn phụ trách công ty Quảng Lợi, một người là Trâu Nhất Bình sở phó Sở Quy hoạch Xây dựng tỉnh, giữa hai người này vẫn luôn có mối liên hệ. Trước đây bọn anh nghi ngờ Trâu Nhất Bình mới là kẻ cầm đầu đứng đằng sau thao túng đám lâu la như Vương Quốc Hoa và Đường Nghiệp, cuộc nói chuyện với Đăng Vân hôm nay đã bước nữa chứng minh manh mối của bọn anh không hề sai, hơn nữa anh ta còn đồng ý phối hợp với bọn anh thu thập chứng cứ.”

“Sở phó Sở Quy hoạch Xây dựng?” Cát Niên nhắc lại chức danh lạ lẫm xa lắc này.

“Đúng thế, đã dặt dứ quá rộng rồi, thực ra trong lòng anh vẫn chưa chắc chắn nên lúc nói chuyện với bố, anh cũng nhắc đến chuyện này.”

“Bố anh không cho anh tiếp tục điều tra nữa?”

Hàn Thuật trầm ngâm gật đầu, “Thực ra anh biết ông cụ nhà anh cũng xem như có chút giao tình với Trâu Nhất Bình, trước đây còn hay đi câu cá cùng nhau hay gì đó, nhưng bố anh trước nay không phải người có thể vì chút giao tình mà từ bỏ lập trường. Trái lại, ông làm trong ngành chính pháp đã nửa đời người, ghét nhất mấy trò cạy quyền làm việc tư với nhận tiền bẩn. Vì vậy anh mới hy vọng trước khi chính thức báo cáo lên trên có thể nghe ý kiến của ông. Hoàn toàn không ngờ ông nhất mực nêu ra điểm nghi ngờ trong phán đoán của anh, cho rằng nguồn tin của anh vốn đã có vấn đề, hơn nữa còn chỉ trích anh kết luận xằng bậy.”

Nói đến đây Hàn Thuật rõ ràng cũng hơi kích động, vẻ mặt thêm khổ não, xem ra chuyện này thực sự đã gây ra cho anh một khó khăn cực lớn.

“Anh biết anh vẫn chưa có bằng chứng xác thực, nhưng hiện giờ rất nhiều manh mối đều chỉ vào ông ta, hoàn toàn không phải anh vô cớ suy đoán bừa, hơn nữa bố anh cũng chẳng có lý do gì có thể bắt anh thôi nghi ngờ Trâu Nhất Bình. Anh biết từ nhỏ tới lớn trong mắt ông ấy anh đã là thằng chẳng ra gì, cái gì anh cũng không bằng ông ấy, anh làm gì ông ấy cũng thấy không đúng. Bất kể anh có cố gắng chứng minh thế nào cũng đều bị phủ nhận một cách dễ dàng. Trong mắt ông ấy viết lộ lộ rằng, nếu như anh không phải con trai Hàn Thiết Văn thì căn bản cũng chẳng là gì cả. Kỳ thực... anh thực sự đã rất cố gắng, sinh ra làm con trai ông ấy không phải lỗi của anh!”

“Tự anh biết thế là được rồi.”

Hàn Thuật sững lại, anh không xác định nổi liệu có phải Cát Niên đang an ủi anh, một lúc sau anh mới hít sâu một hơi, “Bởi vậy anh không chịu thôi, lý luận lại với ông ấy vài câu, ông liền nổi cơn tam bành, bắt anh sau Tết phải lập tức tới Viện Kiểm sát Thành phố nhận chức, không được nửa ngày chậm trễ, hơn nữa vụ án trong tay bắt kể đã tiến hành đến đâu đều phải dừng lại... Anh nói dựa vào cái gì, ông ấy chẳng phải lãnh đạo của anh, có tư cách gì mà độc đoán sắp xếp công việc của anh như thế, lẽ nào vẫn giống như hồi nhỏ, ông ấy muốn anh học gì thì dù anh thích hay không cũng đều phải làm hài lòng ông ư? Ông ấy có biết vì vụ án này, anh và bọn Lão Hồ đã làm thêm bao nhiêu giờ, khổ sở bao nhiêu đêm không? Vụ án đang bắt đầu sáng tỏ, anh tuyệt đối không gác lại vụ này một cách vô lý như thế. Ông ấy nói nhẹ nhàng như vậy, anh đương nhiên không phục, thế là cãi lại một chập, kết quả ông ấy lôi ra một số... một số món nợ cũ.”

Cát Niên không ngốc, Hàn Thuật không muốn nói rõ, nhưng cô có thể đoán ra “món nợ cũ” ấy là những gì, ắt hẳn không tránh khỏi có liên can đến cô, cô cúi đầu tập trung vào độ lửa của món canh, im lặng không nói gì.

“Mấy chuyện linh tinh trong nhà không nói nhiều làm gì, dù gì cũng là cãi nhau, cãi đến trời long đất lở không ai chịu nhường ai, ông cụ chắc cũng không ngờ lần này anh lại kiên quyết như thế, nhìn bộ dạng ông ấy, đối lại xã hội cũ chắc chỉ hận không xách ngay tên nghịch tử là anh ra xử lý theo gia pháp. Nói cho cùng anh vẫn không hiểu, anh là do ông ấy sinh ra, sao ông ấy có thể ép anh đến không còn chút dất dung thân như thế. Mẹ anh thì can ngăn, vừa can vừa khóc, chắc chẳng có nhà nào đón Tết thế thảm như nhà anh. Đến cuối cùng, mẹ anh bắt anh phải nhận lỗi với bố, cúi đầu nghe lời ông ấy trước, chuyện này chấm dứt tại đây. Nếu đổi là chuyện khác chắc anh cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng lần này không được. Cứ theo hiện giờ, anh không hề thấy mình sai! Anh không sai việc gì phải nhận chứ! Là ai từ nhỏ đã dạy anh phạm chuyện gì cũng phải kiên trì, khó lắm anh mới kiên trì được một lần, kết quả ông ấy lại sặc cho anh một trận! Anh cứ không nhận đấy, xem ông ấy làm gì được!”

“Thế là ông đuổi anh ra ngoài.” Cát Niên kết một câu kiêm chú thích cô động sức tích cho câu chuyện của Hàn Thuật.

“Đúng thế, đuổi thì đuổi, lẽ nào anh lại thật không sống nổi?” Hàn Thuật cười khẩy nói.

Món canh của Cát Niên đã ninh xong, cô bưng xuống đặt lên một bên thớt rồi đứng gần nhìn Hàn Thuật. Cô không phải không biết Hàn Thuật trông có vẻ cứng đầu chém đĩnh chặt sắt, tứ mã nan truy lại thêm bộ dạng thờ ơ bất cần, nhưng thực ra sâu trong anh vẫn có một nỗi lo sợ. Anh là người đã quen có gia đình, nói cho cùng cũng vẫn lưu luyến bố mẹ, lần này tuyệt tình như vậy chắc có lẽ cũng chỉ vì không biết làm sao nên mới hạ quyết tâm, nhưng sao có thể không thấy buồn chút nào. Quan trọng nhất là, có lẽ trong lòng anh cũng hiểu rõ, anh ngoài miệng nói bố không làm gì nổi mình nhưng nếu bố anh thực muốn anh rời khỏi Viện Thành Nam thì anh có muốn ở lại cũng không thể không cúi mình. Cát Niên biết rõ tính xấu của Hàn Thuật, cũng nghĩ anh vấp ngã là đáng đời, nhưng lần này không hiểu vì sao lại cảm thấy anh có chút đáng thương.

Hàn Thuật thấy vẫn chưa nói rõ ràng sự tình bèn tiếp tục: “Anh nói với mẹ anh, bữa cơm này ăn không nổi rồi, anh còn không đi chưa biết chừng lại thành thảm kịch gia đình mất, mẹ anh cũng chẳng còn cách nào, thế là anh định tới Viện tìm bọn Lão Hồ, ai ngờ trên đường đi nhận được điện thoại, nói mẹ nuôi xảy ra chuyện, bệnh nhồi máu cơ tim bỗng nhiên phát tác, suýt chút nữa đã... Anh vội phóng đến bệnh viện, mẹ nuôi vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói tạm thời đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không có gì khả quan. Anh ở đấy một lúc, mọi người trong Viện cũng đều tới, Đường Nghiệp cũng ở đó. Thời gian này anh tiếp xúc quá nhiều với anh ta cũng không tốt. Đi từ bệnh viện ra anh mới phát hiện đã chẳng còn chỗ nào để đi, cứ như cô hồn dạ quỷ không bằng, thế là trôi dạt đến chỗ em. Câu chuyện đến đây là kết thúc.”

“Lẽ nào em lại là đại pháp sư gọi hồn à?” Cát Niên cười cười.

Hàn Thuật cười hì hì nói: “Chưa biết chừng lại là đại pháp sư hút hồn.”

Anh là vậy đấy, chỉ cần ở trước mặt Cát Niên, cô hơi hùa theo là liền đà cọt nhả ngay được. Thấy Cát Niên lơ mình đi, Hàn Thuật lòng hậm hực bèn cùng Phi Minh đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

31. Quyển 2 - Chương 31

Chương 31 - Xe đạp ba người trong cảnh xuân tươi đẹp

.Đám cành khô lá héo dưới chân vẫn lép nhép theo từng bước chân của ba người, mảnh sân hoang vắng nơi tận cùng thế giới, ngay đến ánh đèn đường cũng xa vời là vậy, không có ai ngang qua, không có ai nhìn ngó, và đương nhiên, cũng không có ai làm phiền niềm vui của ba kẻ ngốc.

.Cát Niên vẫn đang làm nốt mấy việc trong bếp, thức ăn đã được bày lên bàn, Hàn Thuật và Phi Minh không đợi thêm được nữa vội vàng ngồi xuống bàn ăn. Tuy nói đây là bữa cơm quan trọng nhất một năm chỉ có một lần, Cát Niên cũng đã tỉ mỉ cầu kì hơn ngày thường nhưng theo Hàn Thuật thấy, bữa “yến tiệc” của họ quả thật phải gọi là quá giản đơn. Một bát canh gà, một nồi lẩu, ngoài ra chỉ còn một con cá hấp.

Phi Minh mắt lại sáng lên nhìn mâm cơm đơn giản, cô bé nhẹ nhàng nói với Hàn Thuật: “Món sở trường của cô cháu là cá hấp đấy.”

Tinh thần của Phi Minh có vẻ khá hơn khi còn trong viện rất nhiều, cử chỉ thần thái tuy vẫn thấp thoáng nét bệnh tật nhưng chí ít cũng không yếu đến nỗi nằm bệt trên giường.

Gần cả ngày nay Hàn Thuật chưa có gì vào bụng, dạ dày trống rỗng, sớm đã đói hoa cả mắt. Cát Niên lẽ mề không chịu ngồi xuống bàn ăn, mùi thức ăn nóng hổi đối với anh quả là một kiểu mê hoặc giầy vò. Đến khi nghe thấy “ông bác ruột” đang réo ầm bên bàn ăn, anh đành tạm thời quên đi thân phận “khách” không mời mà đến của mình, lén lút gấp một miếng cá bỏ vào miệng, hết như ở nhà trước khi ăn cơm vẫn thường bốc trộm thức ăn của mẹ, lại còn oang oang không biết xấu hổ với Phi Minh: “Chú nếm thử trước xem món sở trường của cô cháu thế nào.”

Phi Minh chớp chớp mắt nhìn Hàn Thuật, nghiêm túc hỏi: “Thế nào ạ?”

Nói thật, tài nghệ nấu nướng của Cát Niên cũng chỉ tầm tầm, nếu là lúc bình thường, theo thang điểm khắt khe của Hàn Thuật chỉ đáng được 6/10, cứ lấy con cá hấp này mà nói, lửa hơi quá một chút là vị cũng nhạt đi ngay. Nhưng xét trên mức độ đói của Hàn Thuật bây giờ và suy xét nhân tố tình người, anh vẫn rất hào phóng gật gù.

Thấy anh như vậy, Phi Minh cũng không nhịn nổi thò đũa ra, vừa ăn vừa nói: “Vốn dĩ cháu cứ nghĩ hôm nay không cần ăn thức ăn cô làm nữa, chú Nghiệp đã nói mời cô và cháu cùng chú ấy đón Tết, đáng tiếc là chú ấy lại không tới.”

Hàn Thuật nghe Phi Minh dùng giọng điệu thân mật bàn chuyện Đường Nghiệp, trong lòng bất giác không vui, anh suy nghĩ một giây rồi lại giả hoạt định moi móc thông tin từ miệng cô bé con: “Cô cháu đã nói chuyện với cháu về chú Đường Nghiệp chưa?”

Phi Minh gắp chiếc xương cá, một lúc sau mới nhớ ra gật gật đầu, “Nói rất nhiều lần rồi ạ.”

“Nói cái gì?” Hàn Thuật vội vàng hỏi dồn.

“Nói về truyện chú Đường Nghiệp tặng cháu, với truyện chú ấy đọc cho cháu.”

“Thế à.” Hàn Thuật bất giác có chút thất vọng, nhưng cũng tự cười mình, trẻ con thì biết cái gì?

Đúng lúc đó Phi Minh lại nhồm người về phía Hàn Thuật nói với giọng bí hiểm: “Có một lần, cô cháu hỏi cháu, nếu như có khả năng, cháu có đồng ý sống cùng chú Đường Nghiệp không?” Cô bé dường như còn sợ Hàn Thuật không hiểu, tình quái thì thâm giải thích thêm chỉ đủ cho hai người nghe, “Cháu đoán cô muốn hỏi cháu, nếu như có thể, cô có nên lấy chú Đường Nghiệp không.”

Hàn Thuật sững người, cũng chụm đầu lại, dùng giọng lén lén lút lút hết Phi Minh hỏi: “Thế cháu trả lời thế nào?”

Phi Minh làm ra vẻ người lớn nói: “Cháu nói với cô, cô muốn ở cùng chú Đường Nghiệp cũng được, vậy đợi cháu khỏe bệnh, lớn lên sẽ kết hôn với chú Hàn Thuật.”

Hàn Thuật chậm chạp thẳng người dậy, nhìn về mặt “Thấy chưa, cháu luôn đứng về phía chú” của Phi Minh mà không nói nổi thành lời, gấp một miếng cá bỏ vào miệng như máy, nuốt chút nữa còn bị hóc xương.

“Chú Hàn Thuật, chú không sao chứ?”

Hàn Thuật cười méo xệch, “Bà cô nhỏ ơi, cháu thật biết giúp chú.”

Đang thì thăm to nhỏ, tiếng bước chân của Cát Niên cũng dần tới gần, cô gọi một lớn một nhỏ đang châu chực bên bàn ăn: “Sắp có thể ăn cơm rồi, Phi Minh, cháu bưng đĩa cá của cô đi đâu rồi?”

Phi Minh lập tức há hốc miệng, cầm lặng vài giây mới hoảng hốt nói với Hàn Thuật: “Chết rồi, cháu vừa rồi chỉ chăm chăm nói chuyện quên mất, 30 Tết nào cô cũng dùng gà và cá để cúng thần, cúng xong mới được ăn.”

Cô bé và Hàn Thuật không hẹn mà cùng nhìn về con cá rô ngay giữa bàn, qua cuộc hỏi đáp miệng nói tay gấp khi này, nửa mình con cá đã chui vào bụng hai chú cháu.

Phi Minh nhanh như cắt đặt ngay đĩa xuống, le le lưỡi theo bản năng, không dám nói thêm câu gì.

Hàn Thuật bắt giác cũng sợ chết khiếp, dờ dẫm lẩm bẩm: “Cái cô này sao vẫn mê tín thế chứ?”

Không đợi hai người nghĩ ra kế sách đối phó, Cát Niên đã đi đến bên bàn ăn, kinh ngạc hết nhìn con cá tàn phế rồi lại quay sang nhìn hai chú cháu đang cúi đầu im thin thít.

“Cháu chỉ ăn có một tí xiu.” Phi Minh sợ cô giận liền vội vàng thừa nhận kết hợp phân trần, lời nói ra cũng đồng thời bán đứng luôn Hàn Thuật khi này vẫn còn là đồng minh tốt của cô bé.

Hàn Thuật gượng gạo gãi đầu, “Anh không biết vẫn còn quy trình này... làm thế nào bây giờ, hay là em nói với thần năm nay tạm không ăn cá đã?”

Phi Minh bụm miệng không nổi, len lén bật cười.

Cát Niên chẳng buồn nhìn thêm cặp chú cháu này nữa, im lặng đưa tay ra cầm đĩa lật mặt kia mình cá lên, may mà phần này vẫn còn nguyên. Tiếp đó cô mặt không biến sắc, bê đĩa cá ra đặt trước chiếc bàn đã được kê sẵn một bên sân trong, thành khẩn khấn vái.

Đợi cô bê gà và cá lại về bàn, Hàn Thuật và Phi Minh lẽ ra nên chột dạ vẫn đang cười mãi không dứt.

Hàn Thuật nói: “Em vái thần phương nào thế, đây chẳng phải trắng trợn lừa dối thần sao?”

Cát Niên ngồi xuống bên cạnh Phi Minh, lúc này Hàn Thuật mới nhận ra khéo môi cô cũng đang run run, cuối cùng không nhịn nổi nữa cô cũng bật cười, tự biện hộ ỉn: “Tâm thành ắt linh.”

“Ăn cơm thôi.” Cát Niên múc cho Phi Minh một bát canh, thấy Hàn Thuật hiền lành ngồi một chỗ, cô do dự giây lát rồi cũng tiện tay múc cho anh một bát, khẽ giọng nói: “Em không ngờ anh đến, cơm nước hơi qua quýt, anh ăn tạm vậy.”

Hàn Thuật bàng hoàng trước cử chỉ ân cần của cô, vội vàng đưa tay ra đón, anh uống ngon lành hai ngụm rồi nhân luôn thời cơ tốt lành, có đi có lại gấp một miếng cá ngon nhất cẩn thận để vào bát cô.

Mới đầu anh còn có cảm giác lo lắng bất an, sợ mình không đâu lại gây chuyện lần nữa, ánh mắt Phi Minh cũng đi theo một đường parabol, bám sát quỹ đạo đôi đĩa, nơm nớp quan sát phản ứng của cô.

Cát Niên tập trung vào ăn cơm, đầu cũng chẳng ngẩng lên. Cô im lặng ăn miếng cá trong bát, một lúc sau mới ngẩng đầu lên cười ngượng ngùng, “Cá hấp kỹ quá rồi.”

Hàn Thuật lập tức bật cười, Phi Minh cũng cười theo, không ai muốn đi sâu tìm hiểu xem, một con cá hấp quá kỹ có gì đáng vui như vậy.

Trời tối dần, bóng đèn năng lượng mặt trời cũ kỹ trong căn nhà thỉnh thoảng lại nhấp chồn, xa gần vẫn còn văng vẳng tiếng pháo nổ. Kỳ lạ ở chỗ, âm thanh vốn nên ồn ào ấy trong thời khắc này lại khiến người ta cảm nhận được một sự yên tĩnh kỳ lạ, trong bầu không khí yên tĩnh này rất nhiều rất nhiều thứ đã được lặng lẽ xoa bằng, như gió thổi bằng các vết thương nham thạch, như sóng cào bằng những dấu chân trên cát.

Đêm 30 sở dĩ quý giá chính vì hai chữ “đoàn viên.” Hàn Thuật yên lặng thưởng thức bữa cơm tất niên “qua loa” nhất trong suốt gần ba mươi năm trời sống trên đời của mình. Màn đêm cuối cùng cũng đã tới, trước nay anh chưa từng thích màn đêm, mọi vui vẻ náo nhiệt của những buổi hô bạn gọi bè, chơi bởi tiệc tùng giống như cơn gió, chỉ lấp đầy trong khoảng thời gian ngắn rồi biến mất không một dấu vết, để lại một lỗ hổng trống tuếch và những âm thanh vọng lại khiến anh hoang mang, nhưng giờ đây, trái tim anh đã được buổi tối yên tĩnh này lấp đầy một cách kỳ lạ. Lần đầu tiên anh nghĩ đến hai từ “viên mãn.”

Sau bữa tối, Hàn Thuật chủ động nhận nhiệm vụ vào bếp rửa bát. Cát Niên chẳng khách khí, hai người cùng thu dọn cũng nhanh hơn một chút. Dọn mọi thứ đều đã dọn dẹp ngăn nắp, Phi Minh vẫn không chịu ngoan ngoãn lên giường nghỉ ngơi, cô bé ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc ghế tre hướng ra cổng ngoài, cũng may trên người còn đắp chiếc mền dày Cát Niên đã chuẩn bị sẵn.

Cát Niên sợ Phi Minh bị lạnh, đi ra sờ trán cô bé mới nhận ra ngoài sân mưa đã tạnh từ lúc nào, chỉ còn những giọt nước tí tách rơi từ mái hiên cũ xuống mặt đất im lìm những xác lá khô còn chưa hòa vào màn đêm. Trong không khí có mùi ẩm ướt của hơi nước trộn lẫn lá mục, đất sét và khói pháo. Hàn Thuật bước đến bên hai cô cháu đang một đứng một ngồi, hít hà không khí lạnh lạnh của mảnh sân sau cơn mưa phùn trong đêm đông vạn nhà đoàn viên.

Phi Minh quay sang nhìn Hàn Thuật, đột ngột thốt ra một ý tưởng kỳ lạ: “Chú Hàn Thuật, cháu rất mong được đánh một hiệp cầu lông với chú.”

Hàn Thuật vốn định nói: “Được thôi, trên xe chú sẵn có vợt đây”, nhưng lời đã đến miệng anh mới nhận ra vẻ trầm lặng của Cát Niên, và nét buồn bã thấp thoáng trên khuôn mặt non nớt của Phi Minh. Anh suýt nữa quên mất, với tình trạng sức khỏe của Phi Minh hiện giờ, kiên trì suốt một bữa cơm đã là quá lắm rồi, thể lực của cô bé sao chịu nổi những vận động thể lực quá mạnh. Có lẽ ngay Phi Minh cũng hiểu quá rõ điều này, vậy nên với một yêu cầu đơn giản như thế, cô bé chỉ nói “cháu mong” chứ không phải “cháu muốn”, cô bé biết mình không làm nổi.

Hàn Thuật ra sức nhớ lại, mười một tuổi, hoặc là mười hai tuổi, vào độ tuổi đó mình đang làm gì. Không chỉ mình anh, mọi đứa trẻ trong độ tuổi ấy đều nên được khỏe mạnh chạy nhảy nô đùa, còn Phi Minh, đứa bé đáng thương này, có lẽ cô bé chỉ không muốn trần trần nhìn mình yếu dần đi trong một đêm thế này, chỉ thế mà thôi nhưng vẫn không đạt được.

Hàn Thuật trước nay cũng biết mình giỏi nhất khoản ăn nói làm vui lòng người khác, anh muốn giúp Phi Minh vui lên, nhưng vắt óc suy nghĩ, miệng lưỡi hàng ngày không biết đã trồn tiệt vào đâu, lúc này anh mới cảm thấy sự vô dụng của lời nói trước cảnh sinh lão bệnh tử của số phận. Vừa may lúc đó Hàn Thuật thấy chiếc xe đạp của Cát Niên dựng dưới mái hiên, mắt anh bất giác sáng bừng, hào hứng phần khởi nói với Phi Minh: “Hay là chúng ta đi xe đạp?”

Phi Minh mặt đầy hứng thú, gật đầu như gà mổ thóc, “Được ạ được ạ, cháu vẫn chưa biết đi, cô nói phải đợi cháu lên cấp Hai mới yên tâm để cháu đạp xe đi học.”

Hàn Thuật cười cười bước lại bên chiếc xe rồi an ủi cô bé: “Sau này chú sẽ dạy cháu, dễ lắm. Nhưng hôm nay cháu ngoan ngoãn ngồi phía sau đã, chú Hàn Thuật sẽ đèo cháu một vòng.”

Vừa nói anh vừa dắt chiếc xe ra giữa sân, thử quay bàn đạp mới phát hiện chỗ nào trên xe cũng phát ra tiếng cọt kẹt kỳ lạ, anh bất giác cúi đầu kiểm tra, hóa ra chiếc xe đồ cổ không rõ niên đại này đến đây xích cũng đã đứt rồi, bánh sau xếp lếp còn lộ cả khung thép. Hàn Thuật trố mắt đờ đẫn, “Tạ Cát Niên, cái xe ghê gì thế này?”

Cát Niên lúc này mới chậm rãi bước lại, đi quanh chiếc xe một vòng rồi xòe hai bàn tay làm như vô tội: “Em có nói đây là cái xe tốt đâu, vứt xó ở đây cũng lâu lắm rồi chẳng có ai đi.”

Hàn Thuật vẫn không nhụt chí, tiếp tục hý hoáy một hồi, cuối cùng cũng đành bó tay, hiện giờ chẳng có dụng cụ sửa chữa gì, dù có muốn để chiếc xe miễn cưỡng chống đỡ một lúc cũng không được. Anh như bị dội gáo nước lạnh, càng nhìn chiếc xe ghê ấy càng thấy buồn mình, anh làu bàu: “Cái thứ đồng nát này sớm nên vứt từ lâu rồi, giữ lại có còn chút giá trị nào không?”

Cát Niên ngập ngừng nói: “Chẳng phải vẫn có thể bán đi an hưởng tuổi già sao?”

Cô tránh ánh mắt tức giận của Hàn Thuật, quay đầu lại bắt gặp khuôn mặt có chút thất vọng của Phi Minh này giờ vẫn im thin thít.

Cát Niên nghĩ ngợi rồi xốc lại tinh thần, cười hì hì nói với Phi Minh: “Muốn đi xe đạp đúng không? Cũng không phải là không được.” Cô khẽ nghiêng đầu, đứng giữa sân vầy vầy Phi Minh, “Lại đây lại đây, cô đạp xe đèo cháu.” Chiếc xe cũ nát rõ ràng vẫn còn đỗ bên cạnh cô, Phi Minh mặt mày hoang mang không hiểu ra sao nhưng cũng không cưỡng nổi sự dụ dỗ của cô.

“Lại đây, con bé gốc này, mang theo mền của cháu, mau lại đây.”

Phi Minh bán tín bán nghi khoác mền chậm chậm bước đến bên cô, Hàn Thuật càng trợn to mắt, không hiểu cô định chơi trò gì.

Chỉ thấy hai tay Cát Niên đặt lên vai Phi Minh, đẩy cô bé ra sau lưng mình, rồi quay lưng về phía Phi Minh, giờ hai tay ra trước mặt làm như đang cầm một thứ gì đó vô hình, “Ngồi xong chưa, Phi Minh, xe sắp đi rồi này!”

Nói xong hai chân cô bước chậm chậm tiến về phía trước, Phi Minh ngô nghê ở phía sau cũng bước theo mỗi bước chân cô. Hàn Thuật dờ người một lát rồi cũng hiểu ra, cô nàng đang dùng chiếc xe giả tưởng của mình để chở Phi Minh đi vòng quanh đây.

Lúc này Phi Minh cũng đã kịp nhận ra, ngạc nhiên bùm miệng lén cười, nhưng dường như cũng cảm thấy thú vị, trong tiếng hô “rẽ đây, cẩn thận dừng ngã nhé...” như thật của Cát Niên, cô bé cũng ra dáng “ngồi” phía sau cô, vừa cười vừa nói: “Cô ơi đạp chậm lại chút.”

Hai cô cháu bận vui vẻ đạp xe không biết rằng bộ dạng một lớn một nhỏ cưỡi chiếc xe giả tưởng ấy ngớ ngẩn thế nào trong mắt Hàn Thuật đứng bên ngoài. Cát Niên vòng qua anh còn rất chuyên nghiệp dùng tay trái ấn “chuông.”

“Ting ting ting, mau nhường đường mau nhường đường, xe đâm vào là không hay đâu.” Anh đau khổ nheo mắt xoa xoa đầu, miệng lẩm bẩm: “Trời ạ, tôi chết đây.”

Thế nhưng Phi Minh càng ngày càng mê trò chơi vô vị này, còn rất nhập vai khuyu khuyu đầu gối làm như đang ngồi sau xe thật, cô bé nhiệt tình gọi Hàn Thuật, “Chú Hàn Thuật, chú cũng đạp đi, mau đạp xe đi.”

Hàn Thuật lắc đầu quầy quậy không thốt nên lời, anh không thể tham gia trò chơi ngốc nghếch này được. Nhưng Phi Minh vẫn giục hết lần này đến lần khác.

“Lại đây đi, chú Hàn Thuật, chúng ta cùng đạp xe.”

“Chú Hàn Thuật của cháu không biết đạp.”

“Chú Hàn Thuật, không sao đâu, cô cháu chở chú.”

“Chiếc xe đạp” chở hai người lại lần nữa đi qua Hàn Thuật, Phi Minh kéo tay anh, Hàn Thuật vừa vui vừa buồn cười, Cát Niên đang bận rộn đạp xe cũng quay lại nhìn anh, anh dứt khoát giờ tay kéo hai cô cháu đang “đạp xe chở nhau” lại.

Xem ra đạp xe có vẻ là một việc nặng nhọc, Cát Niên mặt đỏ phừng phừng, thở hổn hển nhìn Hàn Thuật, đợi câu nói kháy của anh. Quả nhiên, Hàn Thuật lạnh tanh nói: “Gốc chết mất thôi.”

“Ồ.” Cát Niên đỏ ửng đáp một tiếng.

“Anh nói tư thế của em gốc chết mất thôi, có ai đạp xe kiểu em không? Thảo nào đến xích xe cũng đứt.” Anh gượng gạo nói, húng hắng mấy tiếng rồi quyết định dùng hành động biểu thị sự coi thường của mình.

Anh chen vào giữa Cát Niên và Phi Minh, nghĩ ngợi một hồi lại thấy không đúng, bèn chuyển Phi Minh lên phía trước mình, để Cát Niên ở đằng sau, miệng còn chỉ huy, “Cháu ngồi trên dầm ngang phía trước, còn em, ngồi phía sau, để anh đạp xe.”

Hai người còn lại vui vẻ tiếp nhận sắp xếp, “chiếc xe đạp” chở ba người chật cứng đã khởi động như vậy. Mới đầu Hàn Thuật còn thấy hơi ngượng chân ngượng tay, vòng một vòng càng đạp lại càng thấy thuận,

Phi Minh được anh kẹp ở phía trước, Cát Niên “ngồi” sau “xe” anh, hơi thở cô ở ngay sau gáy, tiếng cười giòn tan của trẻ con vang khắp mảnh sân.

Đêm lạnh như nước, một làn nước dịu dàng. Đám cành khô lá héo dưới chân vẫn lép nhép theo từng bước chân của ba người, mảnh sân hoang vắng nơi tận cùng thế giới, ngay đến ánh đèn đường cũng xa vời là vậy, không có ai ngang qua, không có ai nhìn ngó, và đương nhiên, cũng không có ai làm phiền niềm vui của ba kẻ ngốc.

“Đâm vào tường rồi đâm vào tường rồi, Hàn Thuật, anh phải phanh lại.”

“Em ngồi yên đi, cứ thế rồi ngã thì đừng có trách anh.”

“Cô ơi, có chuột.”

“Mau bấm chuông.”

“Tinh tinh tinh, tinh tinh tinh...”

“Cái xe này đã đi bao xa rồi ạ?”

“Vừa qua Bắc Kinh, sắp đến Đông Bắc rồi.”

“Cháu muốn đi Mỹ.”

“Sao cháu không vòng sông Ngân Hà một chuyến?”

...

Bỗng có một âm thanh cao vút chói tai, chỉ trong khoảnh khắc, trên bầu trời đã bùng ra một chùm pháo bông rực rỡ, không biết là con cái nhà ai gần đấy nôn nóng đến độ không đợi được giao thừa nữa rồi. Chùm pháo bông như một tín hiệu bắt đầu, không lâu sau, pháo hoa bảy màu từ mấy điểm liên tục được bắn lên, nổ bung. Bầu trời xanh đen trong đêm âm u không một ngôi sao lúc này đang được pháo hoa của con người thấp sáng.

Không biết trong ba người ai đã dừng lại trước, bọn họ giữ nguyên tư thế đạp xe, đứng giữa mảnh sân, ngẩng đầu say sưa ngắm từng đóa hoa lấp lánh trên bầu trời đêm. Pháo hoa quá mỹ lệ, không một ai mở miệng, chỉ sợ trong khoảnh khắc mở lời những bông pháo hoa ấy sẽ héo tàn. Sau tiếng nổ bùng đoàng đình tai, chùm pháo rực rỡ nhất dường như đã phủ khắp khoảng trời trên đầu họ, nổ bung dữ dội rồi rơi xuống như những ngôi sao băng.

Có lẽ vì ngựa cổ quá lâu, những ngôi sao băng ấy nhìn rất gần, gần đến nỗi Cát Niên còn giơ tay lên không trung, trong khoảnh khắc ấy, ngay đến Hàn Thuật cũng tưởng rằng ngôi sao băng sẽ rơi vào lòng bàn tay cô.

Cuối cùng, Cát Niên thu bàn tay khép chặt lại, Hàn Thuật không biết liệu cô có bắt được thứ gì hay không. Màn pháo hoa khiến bầu trời sáng rực hơn cả ban ngày, rồi lại đen kịt, tối hơn cả ban đêm.

32. Quyển 2 - Chương 32

Chương 32 - Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp (1)

Hàn Thuật là một người trưởng thành, vì vậy anh nhanh chóng nhận ra điều này nửa là bởi anh, nửa là bởi bóng tối và hơi thở mơ hồ ám áp mà hỗn loạn, hơi thở ấy như cây anh túc, cùng với những xấu xa trong tim anh, từng chút một hối thúc đóa hoa nguy hiểm chết người ấy hé nở.

(1). Câu trong bài thơ “Cắm sắt” của Lý Thương Ẩn, liên quan đến điển cố Trang Tử vì nằm mơ thấy hồ điệp (bướm bướm) mà hiểu ra một triết lý, về sau bị cuốn hút bởi những giấc mơ thấy hồ điệp. Ý nói mỗi người đều có những gở gắm và nghĩa vụ của mình nhưng lại cứ ngỡ nghịch bị tình cảm quấy nhiễu.

Màn “đạp xe” diễn ra được mấy vòng trong khoảng sân thì Phi Minh đã mệt đến không chơi nổi nữa, cô bé trước còn khẳng khẳng muốn chờ đón giao thừa, lúc này tâm vẫn còn mà lực chẳng có, ngồi trên chiếc ghế tre chưa được bao lâu đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sợ cô bé thể chất yếu ớt lại ngồi chỗ có gió lâu dễ bị lạnh, Hàn Thuật bế cô bé vào giường, Cát Niên cầm mền theo sau. Phi Minh có cảm giác bị nâng bổng, rì rầm nói mê mấy câu nhưng cũng không tỉnh dậy. Từ nhỏ cô bé đã có thói quen ở nhà nằm chỗ nào mệt là ngủ chỗ đấy, xem ti vi, làm bài tập, đều có thể bò ra làm công chúa ngủ trong rừng, nếu đang ngủ bị đánh thức thể nào cũng cáu giận khóc lóc một hồi. Khi Phi Minh còn nhỏ hơn bây giờ, Cát Niên vẫn có thể bế cô bé đang say ngủ vào phòng, nhưng Phi Minh càng ngày càng lớn, cơ thể cũng lớn theo, “lao động khổ sai” là Cát Niên cũng ngày càng lực bất tòng tâm. Nhìn Hàn Thuật nhắc bổng Phi Minh chẳng tốn chút sức lực, dù Cát Niên cảm thấy mình đã có thể ứng phó với bất cứ việc gì trong cuộc sống, cũng vẫn đành phải thừa nhận, Thượng đế cho người phụ nữ một trái tim hoàn chỉnh nhưng lại quên mất cho họ một đôi vai mạnh mẽ.

Cát Niên kê gối xuống đầu Phi Minh, dèm chăn cho cô bé, nhìn cô bé dần thở đều rồi mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng khép cửa lại. Vừa quay người đã thành linh đối diện ngay với Hàn Thuật không biết đã theo sau cô từ lúc nào, vô duyên vô cớ giật nảy mình.

Hàn Thuật bèn cười giễu: “Sao em ở nhà mình mà vẫn còn cái bộ dạng tỏ bị chó đuổi thế hả?” Anh nói xong mới cảm giác câu này dường như có gì không đúng, có vẻ như còn vợ vào thêm cả mình, nhưng lúc này tâm trạng anh đang vui cũng chẳng hơi đâu đi so đo mấy tiểu tiết ấy.

“Cảm ơn anh.” Cát Niên đột nhiên nói.

“Hả?” Hàn Thuật nhất thời ngây người chưa kịp phản ứng lại, không biết cô nói cảm ơn rốt cuộc là vì chuyện gì, may là não bộ anh vẫn còn có thể hoạt động, liên hệ đến lô gic nhất quán của cô, rồi ngẫm lại mới hiểu ra chắc đến tám chín phần là cô đang cảm ơn anh vừa nãy chủ động gánh vác trách nhiệm “công nhân vận tải”.

“Cái đấy có gì mà phải cảm ơn, con bé có nặng là mấy.” Hàn Thuật thản nhiên cười nói.

“Không... ờ... không chỉ việc đó, tối nay Phi Minh, con bé đã rất vui, em rất cảm ơn anh.”

Hàn Thuật vốn định nói: “Nói mấy thứ này làm gì, em cho anh ở lại ăn cơm anh còn chưa cảm ơn em đây.” Nhưng anh đột nhiên ngửi thấy mùi khách sáo và thận trọng rõ mồn một trong câu nói của Cát Niên, điều này khiến con người có trái tim còn đang mê mải trong niềm vui đột ngột nảy sinh vài phần cảnh giác.

Hàn Thuật thích Cát Niên cười, thích vẻ lẳng lẳng không biết làm sao khi tức của cô, thích cô thỉnh thoảng rồi mù chẳng ra đâu vào đâu, thích cô lạnh nhạt làm anh tức gần chết, thích cô cuối cùng cũng không kìm nổi mà bật khóc trước mặt anh, thậm chí thích cả kiểu thỉnh thoảng cô hận anh, anh thừa nhận mình có xu hướng ngược đãi bản thân, nhưng những điều ấy khiến anh cảm thấy mình không phải người ngoài, đồng thời giúp anh thấy mình và Cát Niên đang bằng xương bằng thịt tồn tại trên cùng một nhân gian. Anh sợ nhất là gì? Là vẻ thờ ơ của cô như thể đã tha thứ cho anh, và cả thứ khách sáo cẩn trọng mà xa lạ ngay trước mắt, dường như chỉ một câu nói, một ánh mắt nhìn đã có thể vạch rõ ranh giới núi Nam biển Bắc với anh.

Vừa rồi không phải vấn đề sao? Hàn Thuật thoáng có cảm giác thất bại, như thể trải qua một chặng đường dài leo núi tuyết, vượt thảo nguyên, cứ ngỡ đã được ngàn sông vạn núi, quay đầu nhìn lại mới biết vẫn chỉ đang quanh quẩn trong sân sau.

Quả nhiên, cô nói câu cảm ơn xong liền bắt đầu vòng vo diễn về lãnh đạm. Cô cố ý nhìn chiếc đồng hồ cũ kỹ treo trên tường rồi nói: “Ấy, đã muộn thế này rồi. Đúng rồi, anh vẫn còn phải tìm một nơi nghỉ chân phải không?”

Hàn Thuật phẫn nộ, con người này, chỗ cô đứng thậm chí còn chẳng nhìn nổi cái kim của chiếc đồng hồ ôn dịch ấy. Anh kìm cơn giận, lườm cô mấy cái rồi bực bội nói: “Anh không phải loại không có mắt, không

cần đuổi cũng sẽ đi.”

Cát Niên cúi đầu, Hàn Thuật chỉ thấy hai vành tai cô lúng túng đỏ ửng, anh im lặng một hồi rồi phăm phăm đi tìm chiếc vali khổng lồ của mình. Bộ dạng lập tức thở phào nhẹ nhõm của Cát Niên khi anh thực sự cầm đến tay nắm vali càng khiến cơn tức của anh bốc lên bùng bùng, bức hơn nữa là cô vẫn không quên lịch sự nói: “Để em tiễn anh.”

Trước mũi công kích thế này, Hàn Thuật dứt khoát không buồn miễn cưỡng xã giao với cô nữa, sự đáng ghét của cô đã tiếp thêm dũng khí cho tính can đảm của anh, kéo vali định đi gì gì đó đều là giả cả, nói thật, hôm nay đặt chân vào căn nhà này anh vốn đã không có ý định bước ra.

Hàn Thuật buông tay, vẻ hùng hổ phăm phăm khi nãy đã biến thành mặt trở mày tráo, hệt như màn đổi mặt trong kịch Tứ Xuyên.

“Anh thật không có chỗ nào để đi nữa.”

Cát Niên không ngờ anh lại nuốt lời nhanh đến vậy, nhưng cô cũng đã có dự cảm anh sẽ diễn màn này nên mới mở lời trước bày ra cảnh vừa rồi, hy vọng anh sẽ hiểu ý mà tự động ra về. Cô không thể nào giữ Hàn Thuật ở lại qua đêm ở đây. Bất kể suy xét trên phương diện nào, về tình về lý đều không nên, cô vốn trông đợi một người ưa thể diện như Hàn Thuật sẽ không chịu nổi những lời bóng gió mà quay người đi thẳng, nào ngờ anh can đảm lên lại chẳng màng điều gì.

“Hàn Thuật, không phải em cố ý gây khó dễ gì anh, anh đừng làm khó em được không?” Cát Niên kiềm chế nói.

Hàn Thuật cũng ra vẻ giảng đạo lý, “Đứng trước mặt em lúc này là một người không nhà để về, giờ này khách sạn tốt không biết chừng đã chật kín phòng rồi, đêm 30 em lại nỡ để anh lưu lạc đầu đường xó chợ hay sao?”

“Em rất thông cảm với anh, nhưng em không còn cách nào, anh ở đây thì còn ra thể thống gì nữa?”

Hàn Thuật vờ như không nghe thấy, cô chỉ suýt không nói anh lưu lạc đầu đường xó chợ là việc của anh, tôi không quan tâm. Hàn Thuật cũng không phải không hiểu muốn cô nhượng bộ ở lại là cực kỳ khó, với tính cách của cô, dù có đổi lại là anh chàng Đường Nghiệp hiện đang trong thời gian “nồng thủy” cũng khó mà đạt được ước nguyện. Nhưng Hàn Thuật nghĩ, thế thì đã sao, anh chẳng phải loại người nói một câu cũng phải suy đi tính lại như Đường Nghiệp, anh tráo tráo không biết nhục cũng là nhờ cô mài dũa mà thành.

“Sao mà không có cách nào, em chỉ cần cho anh ở nhờ một thời gian, cũng không cần lâu, qua Tết anh sẽ ra ngoài tìm cách. Cứ coi như là phát thiện từ bi đi, cứu lấy một người đáng thương.”

“Thượng đế cứu kẻ tự cứu mình.” Cát Niên dừng dừng nói.

Cơn tức của Hàn Thuật bốc lên, anh không kìm nổi giọng chanh chua cay nghiệt: “Chẳng trách thượng đế không cứu nổi em, vì em trước sau vẫn không chịu tự cứu lấy mình, em cho rằng mình em chết già trong cái mộ sống này là vui à? Em quá cần chút hơi người rồi đấy, thật thế, không chỉ mình em đâu, cả cái căn nhà này nữa.” Tiếp đó anh tuyên bố: “Dù gì anh cũng không đi!”

Cát Niên rõ ràng cũng bị câu nói của anh làm cho tức đến không im lặng nổi nữa, anh ta lại vẫn ra cái điệu bộ kẻ cứu vớt ấy.

“Anh thế này là có ý gì đây?”

“Dù gì anh cũng không đi!” Hàn Thuật ngồi lên chiếc vali của mình, thế nào cũng chỉ một câu nói này. Anh đang đánh cược cô không có khí phách động chân động tay mà đuổi anh.

Quả nhiên, Cát Niên lãnh đạm đứng đờ ra hồi lâu, không biết làm sao cuối cùng đành từ bỏ việc đòi co với anh, lẳng lặng quay đầu đi vào phòng đóng cửa lại. Cô tự biết không làm gì nổi anh, đã không đuổi được lẽ nào lại không trốn được, bèn dứt khoát chui vào cái mai của mình.

Hàn Thuật lập tức mừng thầm, nhìn thái độ bỏ đi cho khuất mắt của cô xem ra ý nguyện của anh đã thành công rồi. Anh hí hửng để chiếc vali vào vị trí cũ, lại nhớ đến buổi trưa xui xẻo bị ông cụ đuổi khỏi nhà, sâu

sắc cảm nhận lời cổ nhân nói chỉ có đúng, thật là “trong phúc có họa, trong họa có phúc”, chỉ mới một ngày trước thôi, anh có nằm mơ cũng không dám nghĩ có ngày được ở cùng cô dưới một mái nhà.

Anh dạo một vòng quanh phòng khách trống không, niềm hân hoan còn chưa kịp qua, hiện thực khách quan đã đột nhiên bày ra trước mắt, đó chính là, tối nay anh biết ngủ ở đâu?

Nơi Cát Niên sống đơn giản hết chốn tu hành của tăng ni khổ hạnh, căn nhà chỉ có hai gian phòng chia đều cho cô và Phi Minh, cái gọi là phòng khách chỉ là “căn hầm lạnh” với bốn bức tường bao quanh, ngay đến một chiếc ghế sofa dài cũng không có, vị trí thoải mái nhất có chăng chỉ là chiếc ghế dựa bằng tre Phi Minh ngồi lúc trước.

Hàn Thuật là người có đánh chết cũng không chịu ngủ dưới nền nhà, anh thừa nhận không tìm nổi chỗ nào tốt hơn để nương thân, chỉ có thể chọn chiếc ghế tre đó, chần dậm là chuyện không tưởng nhưng đây chính là lúc phát huy công năng của chiếc ga trải giường lúc nào cũng sẵn có trong vali. Hàn Thuật trải ga lên ghế rồi nằm xuống, Phi Minh có thể nằm gọn trên ghế, nhưng với chiều cao của mình, anh chỉ còn nước đặt hai chân xuống đất. Anh cởi áo khoác, lấy phần ga còn thừa bọc lấy cơ thể, bên ngoài đắp chiếc áo khoác dày sụ rồi cứ vậy mà định chìm vào giấc ngủ. Tạ Cát Niên có thể mặc kệ anh ở ngoài tự sinh tự diệt chẳng qua là trừ định anh không có nổi cách nương thân, anh càng phải cho cô thấy, anh đầy cách, đại trượng phu biết co biết duỗi, hà cớ gì không thể an thân lập mệnh.

Nói thì nói vậy nhưng chỉ sau mười lăm phút chật vật trên chiếc ghế tre, anh mới biết kiểu một co một duỗi này quả thật khó chịu. Từ nhỏ Hàn Thuật chưa từng phải chịu khổ, hồi còn đi học một lần duy nhất anh tham gia trại hè dã ngoại dừng lều ở vùng ngoại ô, mẹ anh còn đi suốt đêm cùng tài xế đem chăn đệm đến cho anh, tuy miệng trách mẹ lo hão nhưng tối đó cảm giác ôm chăn nhà mình thoải mái hơn so với mền dạ trong lều trại ra sao anh cũng đủ hiểu. Chiếc ghế tre nhà Cát Niên mùa hè có thể coi là mát mẻ, còn trong đêm đông thế này thì phải nói là rất lạnh, lại thêm chiếc ga mỏng không những không mang đến hơi ấm mà ngay đến mấy chỗ lồi trên ghế cũng không che nổi, cộm lên khiến anh rất khó chịu.

Thế là “hoàng tử hạt đậu” vừa tuyên bố những lời hào sảng kết quả lại trần trọc mắt ngủ trên chiếc ghế tre, chỉ cảm thấy dưới người không có nổi một đót bằng phẳng, hai chân duỗi cũng khó chịu mà co lại càng xót xa. Khó chịu hơn cả là khí lạnh buổi đêm trong căn nhà cũ nào che chắn được chỉ bằng một mảnh ga với chiếc áo khoác che đầu thì hở chân. Người vừa thiêu thiêu ngủ, luồng gió lạnh đã như con rắn độc ác len lên từ lòng bàn chân, xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

Hàn Thuật càng co lại càng thiếu, anh vật lộn hồi lâu khó khăn lắm mới mơ mơ màng màng liền rơi vào một trạng thái giữa mơ và ảo giác. Dường như anh đang lạc đường trong một vùng băng tuyết trắng xóa, hơi vừa thở ra là thành băng, máu cũng sắp đông cứng lại, không biết đã đi được bao lâu. Đáng sợ nhất là thế giới băng tuyết này không biết đâu là đầu đâu là cuối, vết chân in trên tuyết cũng bị phủ lấp, đi không được mà quay lại cũng không xong.

Cuối cùng, có một người ngồi xe trượt tuyết đến bên anh, bà Chúa Tuyết đó chẳng phải là Cát Niên hay sao? Hàn Thuật như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng nói: “Cứu anh với, anh lạnh.”

Bà Chúa Tuyết lại nói: “Chỉ có thể trách người mà thôi, người không nên đặt chân đến thế giới của chúng ta.”

Hàn Thuật thấy nghi hoặc, “chúng ta” ở đâu ra, chỗ này rõ ràng chỉ có anh và cô.

Nhưng cũng đúng lúc ấy, gương mặt Hàn Thuật ra sức muốn quên nhất lại mờ ảo hiện ra trước mắt anh, người thanh niên gầy gò ốm yếu mặc áo trắng không biết từ bao giờ đã xuất hiện bên cạnh Cát Niên. Bọn họ nhìn nhau cười, hai tay đan vào nhau.

Hàn Thuật như bị một trận bão tuyết điên cuồng phủ lấp, rùng mình tỉnh dậy, hình ảnh cuối cùng còn lưu giữ được trong đầu là ánh mắt lạnh như băng sương vạn cổ của Cát Niên. Anh lồm cồm bò dậy, lật tung vali lấy ra mọi thứ có thể chống rét, đắp hết lượt lên người nhưng vẫn không có tác dụng, chỉ càng thấy lạnh, giấc mơ khi này đã khiến anh lạnh buốt tim. Thiếp ngủ lần nữa trở thành một tham vọng xa xỉ, mí mắt anh trĩu xuống, ý thức hỗn độn nhưng người lại rất tỉnh, mỗi lần trở mình chiếc ghế tre lại kêu cọt ca cọt két. Thình thoảng có tiếng pháo nổ, lại cả tiếng đồng hồ cũ kỹ trên tường, tích tắc tích tắc, tích tắc tích tắc, giục người ta nảy sinh tà tâm.

Đến lúc chút nhẩn nại cuối cùng cũng tiêu tan, Hàn Thuật tung chân đạp hết đồng quần áo đang đắp trên người, lết đôi chân tập tễnh vì tê đi gõ cửa phòng Cát Niên.

Hàn Thuật trong lòng vốn đang bực bội, đương nhiên hạ thủ có chút không kiêng dè, nói là đạp cửa cũng không quá đáng, nhưng anh hoàn toàn không ngờ bao năm Cát Niên chỉ sống cùng Phi Minh, căn nhà này chẳng có ai khác, chốt cửa phòng cô lỏng lẻo đến cỡ nào, hoàn toàn chỉ là thứ đồ chơi của chủ nghĩa hình thức. Trên thực tế, ngay từ lúc đốt ngón tay đầu tiên của anh chạm vào cánh cửa, chiếc chốt bên trong đã phát ra một tiếng động rất kỳ quái, sau đó cửa liền hé mở.

Tiếng động này ắt hẳn đã làm kinh động đến người trong phòng là Cát Niên. Cô đang nằm trên giường, vốn đã ngủ không yên, nghe thấy tiếng động liền sợ đến nỗi gần như ngồi phắt dậy, phản ứng đầu tiên là đi kéo chiếc đèn đầu giường.

Công tắc chiếc đèn vẫn giữ theo kiểu sơ khai, phải kéo sợi dây để bật đèn. Cát Niên đã quá quen với vị trí của sợi dây, dù ở trong bóng tối cũng có thể lần mò được nó, ai ngờ cô vốn đang có tâm tư trong lòng, lần này lại bị Hàn Thuật dọa chết khiếp, dùng lực cũng mạnh hơn chút ít, sợi dây công tắc tuổi đời đã lâu kêu phụt một tiếng rồi đứt luôn. Trong tay Cát Niên vẫn còn nắm nửa sợi dây, cô thầm kêu khổ, cơ thể cũng bất giác rụt lại phía sau.

Thề với trời đất, ban đầu Hàn Thuật chẳng qua chỉ muốn “gõ” cửa xong hỏi xin Cát Niên một tấm chăn chống rét, thuận miệng nói chuyện với cô vài câu, thật chỉ thế mà thôi. Nhưng tình cảnh hỗn loạn tiếp theo này đã hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của anh, cảnh tượng này thật có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, đừng nói là cô, ngay đến Hàn Thuật cũng tự thấy mình hết tên còn đồ giữa đêm phá cửa vào phòng người ta.

Trong phòng tối om om, Hàn Thuật mất một lúc mới dần thích ứng được một chút.

“Anh... anh định làm gì?” Bộ dáng rúm ró túm sợi dây thừng của Cát Niên khiến Hàn Thuật hơi buồn cười, dường như nếu thật có xảy ra chuyện gì thì chiếc dây thừng đó sẽ trở thành chiếc phao cứu mạng của cô vậy. Dù không nhìn rõ mặt cô nhưng Hàn Thuật vẫn có thể đọc được sự hoảng hốt cô giấu trong bóng đêm.

“Anh sắp chết rét đây!” Hàn Thuật bước lên mấy bước, bực bội nói.

Dường như qua tiếng nói lúc này, Cát Niên mới hoàn toàn xác định bóng người ngược sáng kia đích thực là Hàn Thuật, nhưng xác định rồi cũng chẳng khiến cô an tâm hơn chút nào.

“Cái gì...” Cô hỏi giọng run run, rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn định thần lại.

“Còn không đưa chăn đưa gối đây, sáng mai em cứ đợi mà nhật xác anh.” Hàn Thuật nhắc nhở.

“Chăn á?” Lúc này coi như cô cũng đã hiểu chút ít, nhưng tâm tư vẫn đặt lên chiếc công tắc đèn đầu giường, cô nhòm người dậy, đưa tay mò mò xem đoạn dây bị đứt nằm ở chỗ nào để khôi phục ánh sáng trong gian phòng hòng mong tránh thú dữ. Phải đối diện trong không gian chật hẹp tối om, cô chợt lo sợ một cách bản năng. Cô lần mò rất lâu, cuối cùng vẫn phải chấp nhận hiện thực chiếc dây thừng đã hoàn toàn đứt ngay điểm tiếp xúc.

“Trong nhà không có chăn thừa, chăn thừa em đều mang vào bệnh viện rồi... Đã nói anh không thể qua đêm ở đây mà, anh vào đây làm gì?” Cô quờ quạng bỏ dậy định xuống giường.

Phòng cô không lớn, Hàn Thuật từ cửa đi vào mấy bước đã đến cuối giường. Anh nhìn chiếc chăn cô đang ôm liền thấy bực bực bất bình, anh lạnh đến sắp chết đi được mà cô lại ấm áp ngủ một giấc đây trong chăn. Anh hằm hằm kéo một góc chăn của cô, vừa càn quấy vừa giận dỗi nói: “Thế thì em chia nửa chăn cho anh.”

Cát Niên đang lần mò để xuống giường, Hàn Thuật kéo mạnh chăn một cái vô tình làm vướng vào cô, cô ngã bệt xuống giường, kêu khê một tiếng.

Về kinh hoàng lộ rõ trên mặt Cát Niên khiến Hàn Thuật vốn chỉ dựa vào ý thức mơ hồ tới bên giường cô cuối cùng cũng cảm thấy có chút khó xử.

Anh miệng nói: “Anh chỉ muốn lấy chăn thôi, thật sự không có ý nghĩ gì bất chính.” nhưng tay vẫn cố sống cố chết nắm chặt một góc chiếc chăn duy nhất.

Hàn Thuật là một người trưởng thành, vì vậy anh nhanh chóng nhận ra điều này nửa là bởi anh, nửa là bởi bóng tối và hơi thở mơ hồ ám áp mà hỗn loạn, hơi thở ấy như cây anh túc, cùng với những xấu xa trong tim anh, từng chút một hồi thúc đóa hoa nguy hiểm chết người hé nở.

Không hiểu vì sao anh lại bắt đầu ngồi xuống mép giường, cổ họng nghẹn cứng, rì rầm hỏi như nói mê: “Em sợ anh đến thế sao?”

Anh thậm chí còn không ý thức được bàn tay mình đã đưa ra, chạm nhẹ vào mặt cô trong bóng tối. Lúc tỉnh táo anh không dám làm như vậy, nhưng lúc này anh có tỉnh táo không? Lúc tỉnh táo anh liệu có thể gần sát cô như thế này? Anh thậm chí không biết cuộc gặp tình cờ ở xứ sở băng tuyết khi này và cảnh ngay trước mắt này, trước sau đều như “Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp”, đâu là mơ, đâu là thực.

33. Quyển 2 - Chương 33

Chương 33 - Đường về duy nhất là ảo mộng

.Vu Vũ chết rồi.

Cho dù anh có sống, anh cũng sẽ không ở bên cô. Lần gặp cuối cùng là anh đến để từ biệt. Anh đã từng bao lần nhắc đến quê hương Sài Bắc thiên đường trong mơ với cô, nhưng khi quyết định từ bỏ tất cả đến nương tựa nơi đó, người anh muốn mang theo lại chẳng phải là cô.

.Cát Niên vướng trong lồng lốt xây bằng chấn, tay chống ván giường thụt về phía sau, mặt nghiêng hết mức có thể để tránh sự đụng chạm của Hàn Thuật. Rồi cô bất ngờ bỏ nhào về hướng mép giường còn lại định thoát thân, như thể chỉ cần thoát khỏi chiếc giường này cô sẽ có thể tạm thời tránh khỏi nỗi sợ hãi kinh hoàng. Thế nhưng chân cô vừa chạm đất, cả người đã bị một tay Hàn Thuật ấn trở lại.

Cát Niên lập tức vui mặt xuống chấn, kinh sợ nói: “Đừng như thế, Hàn Thuật, đừng như thế, đừng như thế...”

Cô dường như chỉ nhớ có câu này, đừng như thế, cô cũng có những xấu xa trong tim, mệnh mông vô tận như cơn ác mộng.

“Thế nào, thế này... hay thế này...” Hàn Thuật hỏi, giọng khàn đặc, anh biết mình giờ như một con ngựa bất kham nhất, một tên lưu manh xấu xa vô liêm sỉ, càng lúc lại càng ra ngoài kiểm soát, nhưng tim anh, tay anh, đã không còn nghe theo lý trí nữa.

Cát Niên bắt đầu giãy giụa, sự kiềm chế của anh khiến cô như con thú găng gượng nỗ lực trước cận kề cái chết.

“Anh điên đấy à, hả? Anh còn thế này tôi hét lên đấy.” Cô thở hổn hển cảnh cáo.

“Được.” Anh đáp rất dứt khoát.

Cô sẽ không hét, nếu không đã không đợi đến lúc này. Đã gần đến giao thừa, tiếng pháo trúc dần dần nổ vang trời, cô biết tiếng hét của cô sẽ bị nhấn chìm trong cơn sóng náo nhiệt của đêm giao thừa, ngoài việc kinh động đến Phi Minh đang ngủ sẽ chẳng gọi được ai, nhưng cô tuyệt đối không mong Phi Minh chứng kiến tất cả những chuyện này.

Lý trí Hàn Thuật đã trôi dạt lên không trung nhìn bản thân đang làm xằng làm bậy. Người Cát Niên rất nóng, sức nóng này là ủi linh hồn vừa bị đông cứng của anh, anh không nhìn rõ mặt cô nhưng chắc chắn khuôn mặt ấy không thể còn lạnh như ngọc được nữa, càng không thể cứng đờ như băng phủ, cô không còn có thể thờ ơ lãnh đạm nhìn anh, cũng không thể nói “Hàn Thuật, đây là chuyện của em”, bất kể đây có phải chuyện tốt hay không, chí ít cũng là chuyện giữa “hai người họ.” Cảm giác này khiến Hàn Thuật khoái lạc

điên cuồng như thể trúng độc, dù anh đang xé rách lớp lụa ôn hòa khó khăn lắm mới phủ được lên người họ, đang làm cái chuyện đến mình cũng coi thường.

Đã bao năm nay, Tạ Cát Niên là ma chướng trong tim Hàn Thuật, là nguồn nhiệt lượng bản năng anh tìm kiếm, nhưng khi lại gần, tất cả những gì anh cảm nhận được chỉ là khí lạnh.

Giờ thì cô không còn lạnh nữa rồi.

Những hạt mồ hôi đã lấm tấm xuất hiện giữa ngực Cát Niên, nhưng cô vẫn đang cố vùng khỏi mặt Hàn Thuật. Sức mạnh và móng tay cô khiến Hàn Thuật nếm được vị máu tanh từ vết thương trên mặt, anh đành phân tâm giơ một cánh tay ra áp chế, nếu không anh không hề hoài nghi mình có thể sẽ mất một con người dưới tay cô.

Trong cuộc vật lộn, Hàn Thuật nắm được góc một tấm vải, nó không phải chăn, cũng chẳng thuộc ga giường, bởi anh sờ thấy những chiếc khuy.

Đó là một chiếc áo, nó không phải của anh, cũng không phải của cô, nhờ đôi mắt đã thích ứng dần với bóng tối, cuối cùng Hàn Thuật xác định được đó là một chiếc áo nam cũ nhạt màu.

Cát Niên cũng đã chú ý tới chiếc áo, cô từ bỏ việc che chắn thân thể, điên cuồng cướp lại chiếc áo. Hàn Thuật lấy sức nặng của mình đè chặt cô, giơ chiếc áo ra xa chỉ cách cánh tay cô đang ra sức cào với vài milimet.

Chỉ vài milimet, Cát Niên như quên hết Hàn Thuật đang làm trò xằng bậy trên người mình, cố với tay ra lần tìm trong đám chăn hỗn loạn, vẫn thiếu vài milimet.

“Của ai?” Hàn Thuật vui trước ngực cô hỏi.

Anh không quên Phi Minh đã từng nhắc tới bộ quần áo nam giới trong phòng cô, lúc đó mặt Cát Niên đỏ ửng, còn lúc này toàn thân lại càng nóng như bị hấp chín.

Ngực Cát Niên phập phồng mạnh, cô vốn không thể trả lời.

Nhưng Hàn Thuật đã tìm ra đáp án trong sự mất kiểm soát của cô.

Đây là câu trắc nghiệm chỉ có một đáp án, trước sau câu trả lời vẫn chỉ có một.

Đó là Vu Vũ.

Cô gấp chiếc áo gọn gàng phẳng phiu đặt bên gối, để nó cùng mình chìm vào giấc ngủ. Có lẽ ngần ấy năm nay, đây là điểm tựa duy nhất chống đỡ trái tim cô vượt qua những năm tháng thanh xuân của một người con gái.

Hàn Thuật không biết nên kinh hãi hay thương xót, lẽ nào làm thế này cô có thể giả như Vu Vũ vẫn đang bên cạnh? Không, kể cả khi Vu Vũ còn sống, anh ta cũng chưa từng nằm thế này bên Tạ Cát Niên, Hàn Thuật có tư cách hơn bất kỳ ai để chứng thực điều này. Cô là đồ đáng thương tự lừa mình lừa người đến cực độ, nhưng lẽ nào anh khác, anh sống nhưng còn thua cả một người đã chết, không có nổi một chút thấp thỏm nhớ mong.

Quá nhiều cảm xúc dồn nén không lối thoát, vì vậy anh phẫn nộ.

Anh nghiêng răng nói: “Em quên rằng Vu Vũ đã chết rồi sao?”

Mười một năm đủ để chàng trai năm đó hóa thành xương khô, Hàn Thuật muốn Cát Niên biết, anh ta đã chết rồi, vĩnh viễn không thể sống lại mà về bên cô.

“Anh ấy không chết, anh ấy vẫn luôn bên cạnh tôi!” Cát Niên cuối cùng cũng mở miệng nói, mở trừng mắt nhìn Hàn Thuật đang kẻ sát mình. Có thể cô không đấu nổi với Hàn Thuật, nhưng chí ít cô có thể cho anh ta biết, anh ta vĩnh viễn không thể thay thế Tiểu hòa thượng của cô.

“Anh ấy luôn ở đây, chỉ là tôi không nhìn thấy.”

Hàn Thuật cười lớn, cúi người xuống hỏi dồn: “Anh ta có nhìn thấy không? Nếu vậy giờ anh ta đang nhìn thấy chúng ta? Ở ngay cạnh chúng ta?”

Anh nghe tiếng kêu kinh hãi mà Cát Niên cố ghì trong cổ họng, kèm đó là tiếng nấc, cô vẫn kháng cự anh.

“Nếu như anh ta đang ở đây, nếu như anh ta quan tâm em, vậy giờ anh ta đang làm gì? Anh ta hoàn toàn có thể cần anh, cho anh một cái bạt tai, đá anh xuống khỏi người em, anh ta có làm được không?”

“Hàn Thuật, anh là đồ khốn nạn!”

“Anh khốn nạn, anh ta thì cái gì cũng tốt, chết mười một năm rồi mà âm hồn vẫn chưa tan!” Hàn Thuật thở hồng hộc gào vào khoảng không vô hình, “Tối đi, Vu Vũ, không phải anh ở đó sao? Thậm chí tôi không cần anh đụng tay, anh nói một câu, chỉ cần nói một câu, tôi lập tức thả cô ấy... hay anh cũng không cần nói, tùy anh dùng cách nào, ám hiệu cũng được, cái gì cũng được, tôi lập tức sẽ rút khỏi người cô ấy, rút ngay lập tức!”

“Câm miệng, anh câm miệng cho tôi, tôi van anh không được sao!”

“Anh không câm đấy, không phải em đang đợi anh ta phục thân, hiện linh, chết rồi hồi sinh ư? Vu Vũ, cô ấy thích anh đến thế, cô ấy chỉ hận không thể khiến tôi rút, đến chút việc này anh cũng không giúp cô ấy sao? Nếu quan tâm đến cô ấy, anh như thế có còn là một thằng đàn ông không?”

Đúng lúc đó Cát Niên giơ tay giáng cho Hàn Thuật một cái tát nảy lửa, cuối cùng anh cũng đã ngừng gào lên với Vu Vũ.

Nếu như vừa nãy Cát Niên đau khổ hoảng loạn thì giờ trong ánh mắt cô là sự điên cuồng ở giữa ảo vọng tiêu tan và tuyệt vọng. Trước đây cô vẫn luôn không muốn hận Hàn Thuật, bởi hận quá trầm trọng, nhưng giây phút này, cô hận anh đến chết, anh định phá vỡ niềm tin cuối cùng trong cô, quấy nhiễu để cô vĩnh viễn không được yên ổn. Anh ép cô không còn chỗ an thân.

Cái tát đó quả thực không nhẹ, mặt Hàn Thuật bị hất mạnh sang một bên, nhưng lúc này chính Cát Niên lại bật khóc.

Trước đây, Hàn Thuật chưa từng biết một người có thể đau khổ đến thế, có thể có nhiều nước mắt đến thế.

Cát Niên từ từ ngừng giãy giụa.

Dường như cô vẫn đang đợi.

Vu Vũ, anh ở đó thật không? Anh thật sự như em nghĩ, đang ở một nơi em không nhìn thấy bầu bạn cùng em? Nếu anh ở đó, xin anh hãy cho em sự thương xót cuối cùng.

Hàn Thuật nói: “Hay chúng ta cùng xem xem, giả như anh ta vẫn ở đây.”

Hơi thở anh dần trở nên nặng nề, hỗn hển bên tai cô.

Cát Niên như một chiếc thuyền lá trong cơn sóng lớn, sợ hãi mất phương hướng, đường về duy nhất của cô là ảo mộng.

Cơn mê loạn này cô đã từng nhìn thấy, đó là một đêm đảo điên trong khu nghĩa trang liệt sĩ, thuộc về Vu Vũ và Trần Khiết Khiết, chứ không phải Tạ Cát Niên.

Ngoại ô không cấm đốt pháo hoa pháo trúc, tiếng nổ inh tai nhức óc vang lên dồn dập, bầu trời bên ngoài chằng chịt rất óng ánh, nhưng cô không nhìn thấy. Trong phòng không có gió, không khí như ngưng trệ, chỉ có hơi thở của dục vọng, rèm cửa cũng chẳng buồn động đưa, ngoài tiếng tim đập và tiếng thở nặng nề của cô và Hàn Thuật, không nghe thấy bất cứ tiếng gì.

“Em tin chưa? Anh ta sẽ không xuất hiện đâu, vì anh ta đã chết từ lâu rồi, lúc anh ta chưa chết người anh ta cần cũng chẳng phải em.”

Hàn Thuật đã thắng, chỉ ít anh đã khiến Cát Niên tin một chuyện.

Vu Vũ chết rồi.

Cho dù anh có sống, anh cũng sẽ không ở bên cô. Lần gặp cuối cùng là anh đến để từ biệt. anh đã từng bao lần nhắc đến quê hương Sài Bắc thiên đường trong mơ với cô, nhưng khi quyết định từ bỏ tất cả đến nương tựa nơi đó, người anh muốn mang theo lại chẳng phải là cô. Sau bao nhiêu năm Vu Vũ ra đi, Cát

Niên đã từng một mình lên đường đi theo lộ trình ấy, nhưng khi đứng trên vùng bình nguyên Vu Vũ khao khát mà không tới nổi, cô không cảm nhận nổi chút hơi thở quen thuộc nào, chỉ thấy trống trải thê lương.

Hóa ra cô vẫn luôn chỉ có một mình.

Cát Niên đã khóc cạn giọt nước mắt cuối cùng trong buổi tối này.

Trong khoảnh khắc Hàn Thuật đang vui sướng khôn tả, anh cảm nhận được cánh tay Cát Niên mềm nhũn buông xuống mép giường.

Mặt cô không chút biểu cảm, tựa hồ đến thân thể này cũng chẳng phải của cô nữa.

Anh vuốt tóc cô, xoa lên khuôn mặt vẫn còn dấu vết của những giọt nước mắt đã khô cạn.

“Anh ta chết rồi, nhưng em vẫn còn anh mà.”

Rồi sau đó, anh nghe tiếng cô trống rỗng.

Cô hỏi: “Anh là ai chứ?”

Anh là ai? Hàn Thuật như bị dội một gáo nước lạnh. Anh đã từng muốn là người cả đời này sẽ đối tốt với cô, nhưng giờ đây anh không nhìn thấy người đó mà chỉ thấy một bản thân ngay đến chính anh cũng buồn nôn.

Mọi kích thích và dục vọng đều bị chôn vùi trong khoảnh khắc này như một đám khói đen, Hàn Thuật đổ sập, chậm chậm phủ phục xuống cơ thể ướt đẫm của Cát Niên, không động đậy, im lìm như đã chết.

Cát Niên cũng không động đậy, hai người duy trì tư thế đó một lúc lâu, lâu đến đủ để hóa thành tro bụi.

Mệt, rất mệt. Dường như cả hai người đều đã ngủ, không biết lúc nào lại cùng tỉnh dậy. Thế giới bên ngoài cửa sổ đã yên tĩnh trở lại.

Từ náo nhiệt đến lặng ngắt, như đã cách cả một thời đại, trời vẫn chưa sáng.

Hàn Thuật lật người lại, nằm ngửa trên giường.

“Em hận anh lắm phải không?” Anh thẩn thờ, như đang nói chuyện với trần nhà.

Anh cứ ngỡ Cát Niên như trước đây sẽ không trả lời câu hỏi này, không ngờ, một lúc sau cô đáp lại một tiếng rất mơ hồ.

“Ờ.”

“Anh cũng không biết tại sao lại gây ra chuyện thế này, như thể bị ma nhập, chẳng làm chủ nổi bản thân. Nhưng giờ có nói gì cũng vô dụng, nếu em thật sự hận anh đến vậy, ngày mai em muốn ra sao cũng được, thế nào anh cũng nhận. Nhưng anh chỉ mong em có thể nói cho anh biết, trong lòng em, rốt cuộc anh là ai?”

Cát Niên đau khổ nhận ra mình cũng đang suy nghĩ về câu hỏi này, anh là ai? Đối với cô, Hàn Thuật là thế nào? Anh là kẻ độc ác có thể chết đi cả trăm lần, là kẻ trơ tráo mặt dày, là tên khốn xuất hiện trong suốt tuổi thanh xuân của cô, là người khách nhìn ngó số mệnh của cô, là người phá cửa bước vào thế giới đóng bụi cô đang sống, vạch trần sự yên tĩnh của cô chỉ là vì cô đơn.

Anh không phải người yêu của cô, cũng không phải khách qua đường.

Có lúc cô thà coi anh cùng loại với Lâm Hằng Quý, nhưng cô cũng biết, anh không phải Lâm Hằng Quý.

Cát Niên chưa từng nghĩ sẽ yêu Hàn Thuật, nhưng tất cả những ký ức thâm kín của cô đều liên quan đến anh. Mười một năm trước, anh ở bên cô, thanh xuân như hạt đậu khấu rập sần, mười một năm sau, những gì đã qua chỉ như một đêm hôm trước, bên cạnh cô lại vẫn là anh. Ai nhìn thấu nổi sự bí ẩn của số phận?

“Có lẽ em cũng biết tấm lòng anh dành cho em đã bắt đầu từ rất lâu trước đây. Anh không biết nên đối với em thế nào mới phải, cũng đã làm rất nhiều chuyện đến nay vẫn còn hối hận. Anh hối hận không thể bớt kiêu ngạo mà bày tỏ với em, anh hối hận hôm đó đã cùng em đến nghĩa trang liệt sĩ, có lẽ anh nên để em và Vu Vũ đi, hối hận sau khi xảy ra chuyện đã tin mẹ nuôi anh, anh thật ngây thơ, cứ ngỡ bà có thể khiến mọi

chuyện trở nên tốt đẹp, rồi hai chúng ta sẽ có thể ở cùng nhau, càng hối hận lúc đó đã không có gan đứng ra nhận tội. Anh đã nằm mơ không dưới trăm lần để bù đắp những thiếu sót đáng tiếc ấy, nhưng vô dụng, chỉ có thể là mơ. Anh hối hận nhất vẫn là vì quá sợ hãi ngay đến vào thăm em cũng không dám, không làm gì trong suốt mười một năm nay... Nhưng chỉ duy nhất có một chuyện anh không hối hận, nói ra em muốn nghĩ thế nào cũng được, có lẽ anh thật sự là một thằng cà chớn chết không biết nhục, anh duy nhất không hề hối hận đêm đó, trong căn nhà nghỉ nhỏ ấy, anh và em... Anh biết chuyện đó không vẻ vang, chuyện đó là sai, nhưng anh không hề hối hận.”

Cát Niên rất khó nhớ lại những tình tiết đêm hôm đó, cô đột nhiên nhận ra mình hoàn toàn trái ngược với Hàn Thuật, cô thường nhớ lại những ác mộng nổi gót ập đến sau khi trời sáng, bao năm sau vẫn tự lý giải từng chuyện, chỉ duy có đêm đó, cô rất ít khi nhớ lại, thậm chí là cố ý trốn tránh, như thể đó là một đoạn ký ức bị ngắt quãng.

“Em nói xem, nếu như đêm đó, anh đưa em về nhà, hoặc giả chúng ta không gặp nhau, bây giờ sẽ thế nào?” Hàn Thuật hỏi một câu hỏi mực cười.

Có thể cô sẽ tìm thấy Vu Vũ, thật sự giết chết Lâm Hằng Quý, cũng có thể sẽ tránh xa tất cả, nhìn Vu Vũ vào tù, đợi anh, hoặc cuối cùng gặp một người đàn ông khác, thuận lợi sống một đời. “Nếu như” là thứ có khả năng vô hạn, cũng là một thứ hoàn toàn chẳng có khả năng.

Cát Niên nói: “Không biết. Bất kể sống ra sao, thế nào cũng là một đời.”

Hai người mỗi người ôm một góc chăn, nằm trên chiếc giường bừa bộn, không biết cảnh này hoang đường nhường nào, cô có thể đánh anh, chửi anh, đuổi anh, dù sao làm gì cũng được, chứ không phải tiến hành một cuộc đối thoại thẳng thắn nhất kể từ khi hai người quen biết trong lúc không thích hợp nhất thế này.

Có lẽ cả hai đều cảm thấy quá mệt mỏi, cả cơ thể lẫn tâm hồn, mệt mỏi đến không còn sức lực để tiếp nhận bất cứ tình tiết kịch tính mạnh mẽ nào nữa. Thế rồi, hai người lại tiếp tục hoang đường thiêm thiếp ngủ.

Trước khi ý thức cuối cùng biến mất, người vẫn luôn kiên định tin theo chủ nghĩa duy vật như Hàn Thuật nhìn quanh gian phòng tối om, hướng về một góc tối vô hình, lòng thầm nói câu: “Xin lỗi.”

34. Quyển 2 - Chương 34

Chương 34 - Điều “nếu như” vỡ vụn

.Thực ra cô đã từng nghĩ sẽ phó thác đời này cho anh, nếu như đời này cô bắt buộc phải có một người để phó thác. Có thể yêu không đủ đậm sâu, nhưng cũng đủ ấm áp, hai người cùng hiểu nhau, cùng lượng thứ nhau, như vậy cũng đủ để nương tựa đến già.

Ngờ đâu ngay đến điều “nếu như” chưa chắc đã thành sự thật ấy cũng vỡ tan nhanh đến vậy.

.Khoảng thời gian chỉ còn cách một hai giờ nữa là trời sáng. Hàn Thuật mơ một giấc mơ rất lộn xộn, anh thậm chí mơ thấy có chiếc xe cảnh sát rú còi ầm ỹ đổ ngoài cổng trường, anh bị mấy chiến sĩ công an nghiêm nghị chính trực bắt về quy án, xung quanh chật kín người đứng xem, mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ khinh khi, chụm đầu ghé tai bàn luận anh chắc hẳn là thằng hạ lưu vô sỉ. Có người ngắt ngay giữa sân, đó là mẹ anh, còn bố anh hai mắt vẫn đỏ, nếu không có người cố sống cố chết ngăn lại chắc hẳn ông sẽ xông ngay lên xé nát thằng nghịch tử hủy hoại thanh danh nhà họ Hàn. Trong đám đông xô đẩy, Hàn Thuật cứ ngoái đầu lại mãi, anh chỉ duy nhất không nhìn thấy người bị hại của vụ án, ngay đến bóng dáng cô cũng không thấy, điều này khiến anh vừa lạc lõng vừa rầu rĩ, rơi vào bước đường này, tuy anh biết mình hoàn toàn chẳng oan khuất, nhưng nếu như cô có thể có mặt ở đây, dù là vui vẻ đặc ý, anh cũng cảm thấy đáng kiếp mà yên lòng một chút.

Đến khi ánh nắng sớm mai chiếu rọi lên con đường anh bị xích lỏng xoảng vào tù, Hàn Thuật mới khê mở mắt, mắt đủ một giây để ký ức phục hồi, làm rõ tình hình hiện tại rồi lập tức nhảy dựng dậy. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, lúc đó anh đang nằm sát mép giường, cú nhảy bật dậy khiến cả người anh ngã bò toài xuống đất, cũng may còn vướng cái chân nên mới không đến nỗi quá đau. Trên chiếc giường gỗ kiểu cổ đem qua anh chưa kịp nhìn rõ đã hoàn toàn trống không. Ngay đến chiếc áo sơ mi nam bạc màu cũng đã được cất đi.

Dù Hàn Thuật trước nay vẫn tôn sùng tính giác tự nhiên, nhưng đồng hồ sinh học của anh rất chuẩn, hoàn toàn không phải người hay ngủ nướng. Khác hẳn với Cát Niên, tuy anh không có kinh nghiệm sống cùng cô nhưng qua một quá trình bám đuôi theo dõi tương đối dài, theo như anh thấy chỉ cần không phải làm ca sáng hoặc không có việc gì đặc biệt, thường thường mặt trời lên ba con sao mới thấy cô mắt nhắm mắt mở ra quán chú Tài lấy sữa. Lại nhớ đến hồi cấp Ba, cô thường xuyên là chúa đến muộn, lúc nào cũng đặt chân vào trường cùng giờ chuông reo, không biết đã bị anh bắt được bao nhiêu lần. Không ngờ lần này anh lại dậy sau Tạ Cát Niên, Hàn Thuật tự nhiên cảm thấy cực kỳ bị động. Tình cảnh đem qua tái hiện trong đầu càng khiến anh nóng mặt hoang mang, anh vội vàng khoác lại quần áo, chỉnh đốn qua loa chân ga rồi miễn cưỡng gắng gượng bước ra.

Phi Minh vẫn chưa dậy, chiếc đồng hồ cũ kỹ trên tường cũng chứng thực giờ vẫn còn rất sớm. Hàn Thuật bồn chồn ngó ra ngoài cổng vườn, không có xe cảnh sát và nhân viên chấp pháp như trong mơ. Tiếp đó anh nghe thấy tiếng cửa cọt két, người bị hại tóc ướt dề mở cửa bước ra từ phòng tắm đầy hơi nước nóng, tay ôm một chậu quần áo.

Hàn Thuật hơi khó xử, bèn giở trò cũ hắng giọng mấy tiếng, định thu hút sự chú ý của cô. Cát Niên như bị ù tai, đặt chậu quần áo xuống, tìm một tấm khăn khô lau nước trên tóc, Hàn Thuật lại húng hắng lần nữa, kết quả vẫn y hệt. Cuối cùng anh cũng tin chắc rằng cô đang cố ý không thèm đếm xỉa đến anh, anh ho rách cả cổ cũng uống công. Lòng anh trống rỗng, nhớ lại chuyện xấu hổ tối qua, chỉ trách anh tự tạo thêm nghiệp chướng ình, nhưng dù chết dù sống, muốn giết muốn chém cô cũng phải nói một câu chứ.

Hàn Thuật đành lè rề bước lại sau lưng Cát Niên, do dự mấy lần mới lắp bắp thốt ra một câu không đầu không cuối, “Em xem... chuyện này... làm thế nào?” Nói xong anh lại chỉ muốn vả vào miệng mình, đây là câu người đàn ông nên nói vào buổi sáng hôm sau ư?

“Anh đi đi, về sau đừng tới nữa.” Giọng Cát Niên đều đều không nghe ra chút cảm xúc.

Hờ... cô định để chuyện này cứ qua như vậy, như thể chưa bao giờ xảy ra. Xem ra anh lại vượt qua tất cả một cách đáng xấu hổ lần nữa, Hàn Thuật không rõ mình đang thở phào nhẹ nhõm hay có chút thất vọng. Anh hèn hạ nghĩ, mình đã vô lại như thế, chẳng có lý do gì để bỏ qua thể cả, sao cô có thể dùng một câu giải quyết xong như vậy chứ? Cũng chỉ trách bản thân anh, tối qua, trước khi mọi chuyện xảy ra tất cả vẫn còn viên mãn, hoàn mỹ là thế, anh thậm chí còn có thể cảm giác mình ở rất gần cô, nào ngờ về sau ma xui quỷ khiến thế nào lại quay thành như thế, đang xuôi chèo mát mái, giờ thì hủy hoại hết rồi. Thái độ cô thế này đã là quá nhân từ, dù anh không biết liêm sỉ thế nào đi nữa cũng chẳng có lý do gì để ì ra không đi.

“Có thể cho anh rửa cái mặt rồi mới đi không?” Chuyện đã đến nước này Hàn Thuật cũng chỉ biết nói vậy.

Cát Niên không nói gì, anh bèn đi tìm đồ rửa mặt, cúi đầu lăm lũi bước ra cạnh vòi nước ngoài sân sau. Vừa bóp được một dải kem đánh răng hoàn mỹ lên bàn chải, anh nghe thấy ngoài sân có tiếng gọi cửa.

“Cát Niên, em có nhà không?”

Giọng nói này ngoài Đường Nghiệp ra còn có thể là ai?

Đương nhiên Cát Niên cũng nghe thấy, cô đứng thẳng người dậy, chải chải mái tóc còn âm ỉ theo bản năng, xem ra có vẻ cũng không biết xử trí thế nào.

Tiếng gọi công vẫn tiếp tục vang lên, Cát Niên thờ người không động dậy.

Hàn Thuật đoán lúc này chắc hẳn cô đang có ý bịt tai che mắt giả như không có nhà, bèn “tốt bụng” nói: “Cần anh ra mở cửa không?”

Câu này quả nhiên có tác dụng, Cát Niên lập tức quay người lại giữ chặt anh, mặt đỏ ửng đầy khả nghi.

“Anh đứng im.”

Cô bỏ khăn lau đầu xuống, vội vàng lên tiếng trả lời rồi bước ra cửa.

Người đến quả nhiên là Đường Nghiệp, trên người anh vẫn mặc bộ quần áo hôm qua đi đón Cát Niên và Phi Minh, dưới cằm hiện rõ mấy sợi râu lún phún, có lẽ anh đã trực bên giường bệnh dì Thái đến tận bây giờ, người võ vàng tiêu tụy, chỉ duy có đôi mắt vẫn vô cùng tỉnh táo.

Cát Niên mở cổng, cô đứng trước cổng đưa tay vuốt gọn phần tóc bên tai, hỏi: “Anh đến sớm thế?”

Đường Nghiệp gật đầu, cười cười: “Chúc mừng năm mới.”

Đúng rồi, hôm nay là sáng mừng Một Tết. Cát Niên như vừa tỉnh cơn mê cũng đáp lại một câu: “Chúc mừng năm mới.”

Cô không tránh người khỏi cửa mời Đường Nghiệp vào nhà, cũng không biết sáng sớm anh bỏ lại người mẹ kế đang cần chăm sóc đến chỗ cô vì chuyện gì, bèn im lặng đợi anh nói tiếp điều muốn nói.

Đường Nghiệp lại không nói thẳng mục đích đến đây của mình, anh dùng ánh mắt như đang có điều suy tư quan sát Cát Niên rồi đột nhiên hỏi: “Cát Niên, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Cát Niên trong lúc vội vã lại vuốt gọn tóc, đuôi tóc còn âm ỉm khiến lòng dạ rối bời, cô định sờ sờ mặt, lúc trước soi gương không kỹ lắm, không phải vẫn còn lưu lại dấu vết gì có vẻ khả nghi trên mặt đấy chứ... Cô nhớ ra rồi, chẳng trách anh cũng cảm thấy có gì bất thường, theo phong tục địa phương thì hoàn toàn chẳng có lý gì lại đi gội đầu ngay sáng đầu tiên của năm mới.

Đúng ngay lúc ấy cô nghe có người từ trong nhà bước ra.

“Này, ờm... anh có thể dùng cái khăn lau đầu tối qua không?”

Cát Niên gần như quay phắt đầu lại, không phải cô khao khát được nhìn thấy Hàn Thuật mà do cô không biết nên đối diện thế nào với thái độ của Đường Nghiệp lúc này.

Hàn Thuật mặt vô tội đứng dưới mái hiên giờ giờ bàn chải đánh răng, tóc hơi rối bù, chỉ thiếu mỗi viết rõ ràng bốn chữ “Tôi vừa ngủ dậy” trên trán. Càng khiến người ta không chịu nổi đó là, trên một bên mặt anh còn rõ mồn một dấu móng tay cào, dài từ xương gò má đến tận khóe miệng.

Như thể để ứng phó với lời quả trách còn chưa ra khỏi miệng của Cát Niên, anh hơi mất bình tĩnh nói: “Anh cần thanh minh là không phải anh cố ý phá đám hai người, em quên là xe anh đỗ ngay ngoài cửa, anh ta còn có thể không biết sao?”

Anh giải thích xong, câu tiếp theo nói với Đường Nghiệp: “Mẹ nuôi tôi đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Cát Niên quay đầu lại, thái độ của Đường Nghiệp bình tĩnh hơn cô tưởng rất nhiều, thậm chí có thể nói là lạnh lùng, thêm vài phần mệt mỏi có lẽ là kết quả của việc thức thâu đêm trông người bệnh. Anh rất lịch sự trả lời câu hỏi của Hàn Thuật.

“Vẫn vậy, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng không thể hồi phục lại như người bình thường trong một sớm một chiều được. Cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Bà cũng là mẹ nuôi tôi mà, cảm ơn cái gì. Lát nữa tôi cũng vào thăm bà.” Hàn Thuật nói xong liền chỉ chỉ vào nhà, nói rất tự nhiên: “Hay vào trong ngồi rồi nói chuyện?”

Anh đáp lại sự khách sáo của Đường Nghiệp như thể mọi mâu thuẫn trong công việc và những gượng gạo trước mắt đều tạm thời không tồn tại, không chỉ Đường Nghiệp mà ngay cả Cát Niên cũng chợt cảm thấy, anh mở miệng nói như vậy như thể chính anh mới là chủ nhân của căn nhà này, những người còn lại đều chỉ là khách không mời.

“Không cần đâu, tôi nói vài câu rồi đi ngay.” Đường Nghiệp lập tức trả lời không do dự.

Cát Niên xoay người qua một bên nói: “Anh vào đi, ngoài này lạnh.”

Đường Nghiệp không động đậy. Tình cảnh lúc này, quang cảnh trước mặt, không nói nổi kỳ dị đến nhường nào, dường như mọi thứ đều đang nhắm chỗ.

Tiếng pháo nhà chú Tài nổ ùng ùng, đây là tập tục truyền thống, năm mới ngủ dậy việc đầu tiên là mở cửa đốt pháo, có ý “mở cửa đón hên.” Hàn Thuật đột nhiên vỗ vỗ đầu như vừa nhớ ra chuyện gì, anh hỏi Cát Niên: “Em không mua pháo à, cái này vẫn phải cần chứ, đốt pháo đuổi hết xui xẻo năm cũ. Hay là để anh sang nhà chú Tài mua luôn.”

Anh nói rồi liền quay đi cất bàn chải đánh răng, sau đó hấp tấp bước nhanh về phía nhà chú Tài. Chẳng ai tỏ ý kiến gì khác trước hành động này, dường như những người có mặt đều thấy thở phào nhẹ nhõm trước sự vắng mặt tạm thời của anh.

Hàn Thuật đi xa rồi, trước cổng chỉ còn lại Cát Niên và Đường Nghiệp.

“Hôm qua anh thất hẹn thật áy náy quá.” Đường Nghiệp vẫn đứng nguyên chỗ cũ nói.

Cát Niên đã từng nghĩ tới việc giải thích, cô vốn muốn nói với Đường Nghiệp, Hàn Thuật bị đuổi ra khỏi nhà nên mới để anh ở lại đây một đêm. Đây vốn là một phần của sự thật, nhưng nếu nói ra lại có khi thành giấu đầu hở đuôi. Đã không thể nói rõ, chẳng bằng không nói cho xong.

“Đừng nói thế, chuyện của anh quan trọng hơn.” Cô cúi đầu, mái tóc còn ẩm rũ xuống, càng khiến khuôn mặt nhỏ đến đáng thương.

Anh đã không có ý vào nhà, cô cũng chẳng nhiệt tình mời nữa, cả hai người đều ít nói bèn đứng im lặng trước cổng, khó khăn lắm mới mở miệng lại người này nói người kia cũng nói. Anh và cô gần như cùng lên tiếng một lúc.

“Cậu ấy vẫn rất bền lòng với em.”

“Giờ anh ổn không?”

Rồi họ dường như lại đều không nghe thấy câu nói của nhau, cùng chờ người ra.

Đường Nghiệp bật cười đầu tiên, anh làm như thể lặp lại lời vừa nói: “Anh chỉ muốn tới xem em có ổn không, giờ phải về bệnh viện đây.”

Cát Niên khẽ nở một nụ cười mờ nhạt, chẳng cố giữ anh lại: “Anh bảo trọng.”

Hàn Thuật rất nhanh đã mua được pháo từ nhà chú Tài, từ vị trí của họ có thể thấy anh đang cười cười khua tay tán chuyện với chú Tài, sắp sửa quay lại.

“Cát Niên, lần này xem ra anh trốn không nổi rồi. Xin lỗi em, điều ‘nếu như’ anh vẫn nghĩ xem ra chỉ có thể là ‘nếu như’, dù anh đã thực sự từng nghĩ như vậy. Nửa đời này anh đều làm những chuyện chẳng chút thực tế. Nửa đời đều do dự không quyết, quay đầu lại e rằng tất cả đều trống không.” Đường Nghiệp đột ngột bước lên một bước, anh nói rất nôn nóng, như thể vượt khỏi lúc này sẽ không còn thời gian nữa, anh và cô, cũng sẽ không còn thời gian nữa. “Anh là loại người chỉ đến khi đến bước đường chẳng đi đâu được nữa mới biết mình muốn đi đâu nhất, đáng tiếc tất cả đã muộn rồi... Cái này em cầm lấy.”

Lúc này Cát Niên mới nhận ra Đường Nghiệp dúm vào tay cô quyển sách anh vẫn đang cầm này giờ. Đó là cuốn Tây du ký bìa mềm lần đầu tiên đến nhà Đường Nghiệp cô đã từng mở ra xem, lúc đó hai người họ vừa mới biết nhau đã có một cuộc đọ sức nhỏ về chính quyển sách này.

Sách đã rất cũ nhưng lại là quyển sách Đường Nghiệp thích nhất.

“Em giữ lấy.” Anh nói.

Sự nhạy cảm từ trong xương tủy của Cát Niên khiến cô nhận lấy quyển sách liền lật giở theo bản năng, cô dễ dàng mở ra một trang, bên trong có kẹp một chiếc thẻ ngân hàng.

“Cái này...”

Hàn Thuật đang tiến lại gần, Đường Nghiệp dứt khoát đẩy tay Cát Niên lại, cắt ngang lời từ chối cô còn chưa kịp nói thành lời, “Tiền không nhiều nhưng mỗi đồng đều sạch cả, anh vốn để một người bạn giữ giúp, may như vậy mới có thể giữ lại, với tội danh của anh e rằng có khuynh gia bại sản cũng không đủ hoàn trả, anh cũng không biết còn có thể sống mà ra khỏi đó hay không. Cuộc sống của dì anh không có vấn đề gì

rồi, vì vậy chỗ tiền này anh chia làm hai phần, một để lại cho bà anh, một đưa cho em. Em giữ lấy đi, rồi có lúc phải dùng đến.”

Anh nói chân thành từ đáy lòng, dường như đã sớm nghĩ đủ cách gạt bỏ mọi lý do từ chối của cô.

“Đây không phải là bố thí, Cát Niên, nếu như em coi anh là bạn thì đừng nói gì cả... chỉ là anh không yên tâm về em.”

Khi nói những lời này Đường Nghiệp vẫn lãnh đạm như cũ, không lo buồn cũng không phiền muộn, dường như chỉ đợi kết cục đã rõ mồn một ập đến. Chỉ là sự phó thác này khiến Cát Niên bỗng cảm thấy nao nao.

Cô thực ra đã từng nghĩ sẽ phó thác đời này cho anh, nếu như đời này cô bắt buộc phải có một người phó thác. Có lẽ yêu không đủ đậm sâu, nhưng cũng đủ ấm áp, hai người cùng hiểu nhau, cùng lượng thứ nhau, như vậy cũng đủ để nương tựa đến già.

Ngờ đâu ngay đến điều “nếu như” chưa chắc đã thành sự thật ấy cũng tan vỡ nhanh đến vậy.

Cát Niên hiểu quá rõ cảnh tù tội, bất giác càng lo lắng không yên về Đường Nghiệp.

Như thể để hóa giải những cảm xúc buồn vô hình ấy, Đường Nghiệp bật cười tự giải thích ình: “Lúc vừa tới thấy xe của Hàn Thuật, anh thật cũng đứng gần người ở đó, nhưng rồi lại nghĩ, đây cũng chẳng phải chuyện gì xấu.”

“Cái gì mà chuyện tốt chuyện xấu?” Hàn Thuật thính tai, đương nhiên cách mấy mét cũng nghe thấy những lời này.

Đường Nghiệp nhìn anh cười, “Tôi đi trước đây.”

“Không nói chuyện thêm chút nữa à?” Hàn Thuật tiếp tục đảo khách thành chủ giả hồ đồ, anh cũng đã nhìn thấy trong tay Cát Niên có thêm một quyển sách, kiểm chuyện hỏi: “Ấy, em cầm cái gì thế?”

Đường Nghiệp giải thích hộ cô: “Tôi tiện đem đến một quyển sách.”

“Đến xông nhà chỉ vì đưa một quyển sách? Chắc không phải độc bản quý hiếm gì chứ?” Hàn Thuật nửa giả nửa thật hỏi.

Đường Nghiệp lẽ nào không biết giờ anh đã chẳng còn bất kỳ quyền sở hữu gì đối với mọi tài sản của mình, bao gồm cả một quyển sách.

Cát Niên lúc này mới mặt lạnh tanh đưa quyển sách ra trước mặt Hàn Thuật, nói vẻ nhạo báng: “Muốn tịch thu không?”

Quả nhiên Hàn Thuật gượng gạo không dám cầm, đáp trả cô: “Anh chẳng nhìn thấy gì cả.”

Đường Nghiệp nói với Hàn Thuật: “Tôi có một nguyện vọng hơi quá thể này, sách trong nhà tôi nếu như không có giá trị, đến lúc đấy cũng thành giấy loại, chi bằng... tôi muốn chi bằng chuyển nhượng lại toàn bộ cho Cát Niên, chuyện này đành nhờ anh vậy.”

Hàn Thuật sững người một lúc mới nói: “Trước khi có phán quyết, có nói gì cũng e rằng quá sớm.”

Đường Nghiệp cũng chẳng đeo bám gì thêm chuyện này, anh quay sang Cát Niên nói: “Anh thật sự phải đi đây, giúp anh chuyển lời hỏi thăm đến Phi Minh.” rồi quay người đi khỏi.

Hàn Thuật xách dây pháo, nhìn Cát Niên tay cầm quyển sách cũ im lặng không nói, liền mở miệng biện minh: “Anh không đuổi anh ta đâu nhé.” Anh dường như đã quên rằng thực ra anh mới là người sắp bị đuổi.

“Có cần gọi Phi Minh dậy xem anh đốt pháo không?” Hàn Thuật sợ cô nhớ lại chuyện đuổi mình, liền đi khắp sân tìm chỗ treo pháo.

Cát Niên cũng định đi xem Phi Minh thế nào, lúc vừa ngủ dậy cô đã tới phòng con bé một lần, con bé ngủ rất say.

Cô vừa bước vào mái hiên liền nghe thấy đồ vật gì đó rơi xuống nền nhà xoảng một tiếng. Hàn Thuật cũng cùng lúc nghe thấy.

Âm thanh phát ra từ phòng Phi Minh!

Hàn Thuật gần như ngay lập tức quăng ngay dây pháo, cùng Cát Niên chạy vào phòng Phi Minh.

Phi Minh đang bò trên giường trong một tư thế kỳ lạ, vật rơi xuống vỡ là chiếc đèn bàn thủy tinh đặt trên đầu tủ giường cô bé.

Cát Niên hoảng hốt ôm lấy Phi Minh, cẩn thận từng li từng tí, cô quá sợ hãi, như thể sợ Phi Minh cũng sẽ giống chiếc đèn thủy tinh kia, chỉ sơ sẩy là sẽ vỡ tan.

Mặt Phi Minh rất đỏ, cô bé mơ màng mở to mắt, “Cô ơi, đầu cháu hơi đau.”

“Không sao, không sao, chúng ta lập tức đến bệnh viện.” Cát Niên nhìn Hàn Thuật ánh mắt van xin, cô bắt đầu thấy may mắn vì Hàn Thuật vẫn còn chưa đi.

Phi Minh lắc đầu nói: “Cũng không đau lắm, chúng ta đợi trời sáng hẵng đi, chú Hàn Thuật đi chưa ạ?”

Cô bé chỉ rất bình thản nói ra những câu này, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt lập tức trắng bệch của hai người lớn.

Lúc này đã hơn tám giờ sáng, trời âm u, ánh nắng tuy không được rực rỡ nhưng qua cửa sổ trong gian phòng nhỏ của Phi Minh có thể nhận ra rất rõ ràng trời đã sáng từ lâu. Còn Hàn Thuật giờ đang đứng ngay đầu giường cô bé, chỉ là không lên tiếng.

Cát Niên như rơi thẳng xuống căn hầm lạnh, cô ôm chặt Phi Minh không nói năng gì, chỉ khẽ dùng răng cắn chặt đôi môi đang run bần bật.

Hàn Thuật chậm chạp giơ tay ra hươ hươ trước cặp mắt đã chẳng còn tiêu cự của Phi Minh.

“Cô ơi, chú Hàn Thuật tối qua rốt cuộc đã đi chưa, chú ấy nói không còn chỗ nào để đi cả mà.” Phi Minh cố gượng nói.

Cát Niên đau khổ nhắm hai mắt lại, cánh tay Hàn Thuật cũng bạc nhược hạ xuống.

35. Quyển 2 - Chương 35

Chương 35 - Tình yêu không hồi nguyên do

.Kết cục này Cát Niên đã sớm có dự cảm. Nhưng đêm giao thừa vừa qua đi khiến cô có một ảo giác, rằng họ sẽ bình yên sống trong mảnh sân đó, vĩnh viễn không bao giờ cách xa. Cô vẫn luôn nói với Phi Minh, người đang sống chẳng thể nào bàn được chuyện vĩnh viễn. Nhưng chính cô lại đã quên mất.

.Sáng sớm mừng Một, Phi Minh được cấp tốc đưa đến Bệnh viện Nhân dân số 1. Xe của Hàn Thuật lao vút qua những con đường treo đầy đèn lồng đỏ, mọi thứ hai bên đường nhạt nhòa vụt qua cửa kính, thế lại hay, anh không cần nhìn rõ sự hỗn loạn vui vẻ trên những khuôn mặt kia.

Cát Niên ôm Phi Minh ngồi ở ghế sau, không nói lời nào, ngược lại Phi Minh nằm trong lòng cô lại như cố an ủi hai người lớn bất lực, cô bé nói: “Chỉ là mắt không nhìn rõ thôi, thực ra cũng chẳng đau lắm.”

Sao có thể không đau? Phi Minh không nhìn thấy gương mặt của chính mình tái xanh, phía trên đầy mồ hôi lạnh. Chỉ là cô bé đã trải qua nhiều cơn đau còn hơn thế này, đối với cô bé đau đớn đã trở thành một thói quen.

Sau khi đến bệnh viện, các bác sĩ lập tức tiến hành các loại xét nghiệm khẩn cấp đối với Phi Minh. Những ngày này bệnh nhân nằm viện rất ít, gần như tất cả các y tá trong bệnh viện đều vây quanh Phi Minh đi lại tất bật, tùm tùm như thể sắp đối mặt với một cuộc chiến lớn, điều này khiến trái tim Cát Niên đang ngồi ngoài đợi dần dần dịu xuống.

Báo cáo của bác sĩ được đưa ra rất nhanh, quả nhiên không ngoài dự liệu, khối u trong não chèn lên dây thần kinh thị giác từ đó dẫn đến bị mù là điều không hề hiếm, theo phân tích tình trạng bệnh ngày càng đi xuống của Phi Minh, đây là chuyện sớm muộn sẽ phải xảy ra, ngoài phẫu thuật ra không còn cách nào khác.

Bác sĩ Tôn Cẩm Linh hôm nay không trực nhưng vừa nhận điện thoại bà cũng lập tức tới ngay bệnh viện. Hàn Thuật vừa nhìn thấy mẹ liền theo vào văn phòng, trước mặt người mẹ vừa quyền uy vừa dè dặt, anh chẳng còn quan tâm việc che giấu tiếng khóc mơ hồ trong giọng mình, vừa mở miệng ra đã: “Mẹ, làm thế nào đây, mẹ nói nên làm thế nào!”

Bà Tôn Cẩm Linh cởi áo khoác trên người, nhìn sang con trai, “Làm thế nào? U não Glioblastoma giai đoạn bốn rồi, con biết là khó khăn thế nào không? Nói thật với con, mẹ làm trong ngành đã bao năm nay, trường hợp này đã gặp quá nhiều, căn bệnh đã đến giai đoạn này tỷ lệ chữa khỏi là cực kỳ thấp...”

“Thấp đến mức độ nào?” Hàn Thuật truy hỏi đến cùng.

Bác sĩ Tôn ngồi xuống, không nói gì, tia hy vọng Hàn Thuật vẫn ôm ấp cũng âm thầm tiêu tan trong sự im lặng này. Mẹ anh là một người cẩn thận, nếu như bà im lặng, điều đó có nghĩa là con số đó quả thực cực kỳ thấp, đến nỗi bà không muốn nói ra để thấy con trai đau lòng.

“Sẽ có cách, mẹ, chắc chắn có cách, cô bé mới chưa đến mười hai tuổi!” Hàn Thuật ngồi xuống bên mẹ, bắt lực cầu xin.

Bác sĩ Tôn nói: “Thằng ngốc này, bệnh tật công bằng với mọi số mạng, nó không vì ít hay nhiều tuổi, đáng yêu hay đáng ghét, nghèo hay giàu mà đối đãi khác nhau. Bất kể đứa trẻ này có ý nghĩa gì với con, nhưng đây là hiện thực. Vốn dĩ mẹ có hy vọng, đợi sức khỏe con bé ở một trạng thái tương đối ổn rồi sắp xếp phẫu thuật, có thể giảm bớt tối đa nguy hiểm trong ca mổ, nhưng giờ xem ra không đợi được nữa rồi.”

Hàn Thuật hoang mang hỏi dồn: “Vậy tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật là bao nhiêu?”

Bác sĩ Tôn nói: “Phẫu thuật não đương nhiên tồn tại nguy hiểm, hơn nữa với tình trạng của cô bé bây giờ, bất kỳ một sự cố nhỏ nào cũng có thể dẫn đến hậu quả đáng sợ, còn về cái gọi là tỉ lệ, không xảy ra thì là 0%, xảy ra thì là 100%.”

Hàn Thuật không thể không nghĩ đến nụ cười tươi rói của Phi Minh khi ở bên mình, càng nghĩ càng thấy đau như bóp nghẹt tim, những phán đoán tàn khốc và khách quan của mẹ càng khiến anh thấy hoàn toàn bất lực.

“Con không thể để cô bé chết trên bàn mổ, mẹ, mẹ nói cho con biết chỗ nào có bác sĩ giỏi hơn, trong nước không có thì nước ngoài, con không thể để cô bé chết.”

Bác sĩ Tôn không tức giận trước việc con trai lòng dạ rối bời nghi ngờ và phủ nhận hoàn toàn năng lực của mình, ngược lại, bà vẫn dịu dàng nhìn Hàn Thuật, dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất nói: “Nếu vậy có thể cô bé sẽ không chết trên giường bệnh mà chết trên đường đi.”

Hàn Thuật ôm mặt cúi gập người.

“Vừa rồi mẹ nói là kết quả xấu nhất, con có thể nghĩ theo chiều hướng tốt hơn, trong lúc này cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Đừng tự làm khó mình, con trai.” Bác sĩ Tôn xoa xoa mái tóc ngắn của con.

“Con coi cô bé như con đẻ của mình.”

Bác sĩ Tôn định nói gì rồi lại thôi, bà thở dài, “Mẹ biết là con buồn, nhưng bên cạnh không chỉ có mỗi cô bé đó cần con quan tâm. Con đã vào thăm mẹ nuôi con chưa, còn bố con nữa, tối qua sau khi con bỏ đi, bữa tối ông ấy cũng chẳng thèm động đũa, cả tối thở ngắn than dài. Cậu hai, chúng ta đều dần già đi rồi, cha con sao còn để bụng qua đêm, tính khí của bố con, lẽ nào con muốn đợi ông ấy mở miệng xin con quay về?”

“Không phải con muốn gây sự với bố, bố đã nói tuyệt tình như thế mẹ còn muốn con phải thế nào?”

“Con không nghe ông ấy một lần được sao? Ông ấy cũng không thể hại con. Đi xin lỗi một tiếng, phục tùng một chút, có tấm gương chị con trước mắt, ông ấy không dám làm khó con đâu.”

“Đây chính là vấn đề mấu chốt, bình thường mắng chửi con thế nào, xem thường con thế nào cũng không sao, nhưng lần này con không sai, con không thể từ bỏ vụ án này, đây là vấn đề nguyên tắc. Mẹ, lẽ nào mẹ muốn con đi xin lỗi, bên ngoài vâng dạ nhưng bên trong chống đối hay sao?”

“Vụ án đó còn quan trọng hơn người nhà của con ư?” Bác sĩ Tôn đau lòng nhìn con trai, đứng giữa chồng và con, bà thực sự lưỡng nan.

Hàn Thuật mệt mỏi.

“Không thể so sánh như thế, không phải bố cũng luôn dạy con như vậy sao, ông ấy nói làm người trong đời phải có một số thứ đáng để tin, đáng để kiên trì, nếu như ngay cả đến những thứ đó cũng mất, thì thật quá bi kịch. Đây là lần đầu tiên con muốn làm cho tốt một việc, con cũng chỉ còn lại chút kiên trì này, đừng khiến con trở thành một người không thể tin vào điều gì được không?”

Bác sĩ Tôn không nói gì, một lúc sau mới hỏi: “Tối qua con ở đâu... nhà cô ấy à?”

“Khắp nơi đều có khách sạn, sao không có chỗ ở chứ?” Hàn Thuật cười khan mấy tiếng, nhưng làm gì có ai hiểu con bằng mẹ, chút tâm tư của anh sao có thể qua nổi mắt bà, huống chi anh còn muốn tự gạt mình đưa tay lên che vết thương rõ mồn một trên mặt.

“Mặt con sao thế này?” Bác sĩ Tôn trong lòng sao có thể không nghi ngờ, con trai bà quý nhất là khuôn mặt, hồi bé bị bố đánh đau, thằng bé vừa ra sức giãy giụa vừa gào lớn: ‘Đánh thì đánh, đừng đánh vào mặt!’ Động thủ trên mặt nó chẳng khác nào vuốt răng trong miệng hổ. Lần này lại bị cào đến kêu cũng không dám kêu một tiếng, không cần đoán cũng biết là ai làm, nhưng thằng con trai cứng của bà đã làm “việc tốt” gì để khiến một cô gái ôn hòa dịu dàng là vậy ra tay mạnh như thế này, nghĩ đến đây bà không dám nghĩ tiếp.

Bác sĩ Tôn trách: “Con thật vớ vẩn quá!”

Quả nhiên Hàn Thuật đỏ mặt tía tai không nói nổi câu nào.

Bác sĩ Tôn than thở: “Mấy bố con con ấy, hai chị em lại được cả thêm bố, đều xấu tính hết nhau, không người nào khiến mẹ khỏi lo. Con không phải trẻ con nữa, còn làm mấy chuyện không chừng mực ấy cần thận hỷ hoại cả bản thân, đến lúc ấy đến chỗ khóc cũng không có đâu.”

Hàn Thuật đi ra khỏi phòng làm việc của mẹ, quay lại phòng bệnh xem Phi Minh và Cát Niên. Trên người Phi Minh nối đủ mọi dây dợ máy móc, nhưng trạng thái có vẻ đã ổn định lại, đang thì thầm nói chuyện với Cát Niên. Hàn Thuật bước vào đúng lúc nghe được cô bé nói: “Không nhìn thấy cũng có cái hay, cháu không phải nhìn thấy bộ dạng mụn rỗ sau này của Lý Đắc nữa, người ta nói con trai hồi nhỏ đẹp trai thì sau này lớn lên sẽ trở nên rất xấu, rất xấu...”

Cô bé nói có vẻ rất thản nhiên, nhưng lại gần mới thấy hai bên quai hàm đầm đìa nước mắt. Hàn Thuật cũng giống như Cát Niên, thà nhìn cô bé mặc sức khóc lóc om sòm như hồi mới vào viện, cô bé có quyền thất thường ương bướng, có quyền gào khóc trút bỏ u uất trong lòng, còn hơn là bộ dạng lúc này. Cô bé bình tĩnh như vậy chỉ khiến trái tim những người đứng nhìn bên cạnh như muốn vỡ vụn.

Ngồi cùng hai cô cháu một lúc, Hàn Thuật mới nhớ ra cả ba người từ sáng còn chưa ăn gì, bây giờ đã đến chiều, bèn định ra ngoài kiếm chút đồ ăn. Vừa bước ra khỏi phòng bệnh, anh đã bất ngờ nhìn thấy một người phụ nữ ngồi lặng im trên chiếc ghế gần nhất, đó là Trần Khiết Khiết.

Hàn Thuật không biết cô ta đã tới được bao lâu, cũng không biết vì sao cô ta chỉ ngồi ngoài cửa. Trần Khiết Khiết nhìn thấy anh không có vẻ gì ngạc nhiên, thậm chí còn gật gật đầu.

“Chào anh, Hàn Thuật.”

Hàn Thuật lúc này đã chẳng còn màng đến phong độ, đứng chặn ngay trước cửa lạnh lùng đáp, “Chào ma nữ! Cô âm hồn vất vưởng còn đến đây làm gì?”

Trần Khiết Khiết điềm nhiên nói: “Tôi đến thăm con gái tôi.”

Hàn Thuật bị thái độ của cô ta làm cho tức điên, “Con gái cô? Thôi đi, cô tự vẫn xem mình có đáng làm mẹ không?”

Trần Khiết Khiết cũng đã đứng lên, “Có cần tôi cho anh xem giám định ADN không?”

Hàn Thuật hết chịu nổi, “Cho tôi xem? Cô có quyền gì mà dám tiến hành giám định ADN khi không có sự cho phép của người giám hộ con bé? Hơn nữa, chỉ dựa vào một tờ giấy muốn đưa con bé đi, không dễ thế đâu! Nếu tôi là cô tôi sẽ biết điều một chút, muốn biến mất thì biến mất triệt để, hà tất phải đến đây cho người ta ghét.”

Trần Khiết Khiết không hề tức giận, dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý ọi lời trách mắng, hơn nữa trước nay cô là người đã ra đi thì sẽ không quay đầu, chẳng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì. Cô nhìn Hàn Thuật nói: “Anh ghét hay không ghét tôi không quan trọng, quan trọng là tôi muốn ở cùng con gái tôi.”

“Cô nghĩ con bé là con mèo con cún chắc, lúc không cần thì vứt sang bên, lúc nhớ thì qua nhìn mấy cái? Vốn dĩ cô không có tư cách đến thăm con bé.” Hàn Thuật lộ vẻ khinh khi.

Trần Khiết Khiết trả lời rành rọt từng câu từng từ: “Tôi không nói tôi đến thăm con bé, tôi muốn nhận lại con gái tôi, sau này sẽ không để nó xa tôi nữa.”

Cô bình tĩnh thậm chí còn thật thà nêu ra yêu cầu mà Hàn Thuật cho là quá vô liêm sỉ, như thể đang thách thức cực hạn nhẫn nại của anh. Hàn Thuật bước khỏi cửa căn phòng bệnh mấy bước, cười mỉa mai, “Để tôi đoán xem, sắp chẳng sống được ở nhà họ Chu nữa rồi, cô đã đến nước phải định nhận lại con riêng rồi bán con bé để mưu sinh? Hay là công tử nhà họ Chu các người chịu bị cấm sùng, thu nạp con kẻ khác? Nói vậy thì hai người quả đúng là một đôi trời sinh đấy.”

Đối diện với những lời chanh chua cay nghiệt của Hàn Thuật, Trần Khiết Khiết chỉ nắm chặt chiếc túi trên vai, “Hàn Thuật, tôi cảm ơn mọi việc anh đã làm cho Phi Minh, đương nhiên càng cảm ơn Cát Niên. Vì vậy tôi mới đợi ở ngoài, không muốn làm phiền hai người quá nhanh. Nhưng tôi không biết cuộc sống của Phi Minh còn được bao lâu nữa, tôi không thể đợi quá lâu. Coi như tôi nợ Cát Niên, nhưng đứa trẻ nằm trong kia là do tôi sinh ra, chính tôi mới là mẹ đẻ con ruột, đây không phải là điều tôi muốn chối bỏ là chối bỏ được.”

Hàn Thuật không thêm đôi co với cô nữa, quẳng lại một câu, “Cô muốn nhận đứa bé thì gặp nhau ở tòa. Tôi nói cho cô biết, cô đừng mong bắt nạt được chúng tôi.”

Trần Khiết Khiết nói: “Hàn Thuật, anh có thể đại diện Cát Niên ư? Hoặc nói, anh có thể đại diện Phi Minh sao? Hôm nay tôi đến đây không phải chỉ tình nguyện từ một phía. Phi Minh cần có mẹ, là con bé đã chọn tôi, con bé đồng ý sau này sẽ sống cùng tôi, anh hiểu không?”

“Cô đang nói càn đấy à, dù gì cái miệng cũng là của cô mà. Phi Minh sẽ cùng cô? Tôi đến xấu hổ thay cho cô đấy!” Hàn Thuật đương nhiên không tin.

Cuộc cãi vã của hai người ngoài cửa thực ra đã lọt vào tai những người trong phòng, Phi Minh không khóc nữa, cô bé hoang mang mở mắt, cố gắng phân biệt tiếng của mẹ trong thế giới mơ hồ. Không cần mở miệng nói câu nào, Cát Niên cũng đã hiểu, bởi cô không hề nhìn thấy chút oán hận nào trên mặt Phi Minh, trên khuôn mặt ấy chỉ toát lên vẻ quẫn luyến.

Thế nhưng cô vẫn nhẹ giọng hỏi cô bé: “Là thật sao?”

Phi Minh do dự một lúc rồi vẫn gật đầu, cô bé thì thầm nói: “Cô, cháu không nỡ xa cô, nhưng cháu không phải trẻ mồ côi, cháu muốn có mẹ. Cháu đã nói với mẹ cháu không thể đi ngay với mẹ, bởi cháu còn phải đón Tết với cô, nếu không có cháu, cô đón Tết một mình sẽ rất cô đơn... Cháu đã nhận lời mẹ đón Tết xong sẽ sống cùng mẹ, giờ cháu đang trong viện, nhưng nếu sau này có thể xuất viện, cháu không muốn rời xa mẹ nữa.”

Cát Niên thần người nghe xong, gật gật đầu. Chính cô đã nói càn để cô bé đưa ra lựa chọn này, cô mong Phi Minh làm được những việc cô bé muốn làm, lựa chọn cuộc sống cô bé muốn có. Kết cục này Cát Niên đã sớm có dự cảm. Nhưng đêm giao thừa vừa qua đi khiến cô có một ảo giác, rằng họ sẽ bình yên sống trong mảnh sân đó, vĩnh viễn không bao giờ cách xa. Cô vẫn luôn nói với Phi Minh, người đang sống chẳng thể nào bàn được chuyện vĩnh viễn. Nhưng chính cô lại đã quên mất.

Đương nhiên cũng không thể trách Phi Minh, đối với một đứa trẻ không biết mình còn bao nhiêu thời gian, mỗi giây mỗi phút còn lại đều rất quý báu, quý báu đến nỗi cô bé không nỡ dùng hận để trách người mẹ

năm đó đã vứt bỏ mình, cô bé chỉ muốn yêu, không chờ nổi tranh đấu từng giây từng phút để yêu.

Cát Niên đứng dậy đi ra ngoài cửa, Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết tranh cãi đang đà khốc liệt vừa nhìn thấy cô liền dừng lại rất tự nhiên.

“Em nói có nực cười không, cô ta cho rằng cái gì cũng chỉ cần cô ta nói là xong, cô ta chưa nuôi dưỡng Phi Minh nổi một ngày mà lại cứ nghĩ Phi Minh sẽ đi cùng cô ta?” Hàn Thuật nói với Cát Niên, giọng nói như không thể cảm thấy hoang đường hơn được nữa.

“Cô ấy nói thật đấy, Hàn Thuật, Phi Minh muốn ở cùng cô ấy.”

Hàn Thuật không ngờ câu nói này có thể thốt ra khỏi miệng Cát Niên bình tĩnh đến vậy, vì sao anh lại trở thành kẻ duy nhất không thể tiếp nhận sự thật trước mắt này?

Cát Niên hít một hơi thật sâu rồi quay sang Trần Khiết Khiết, “Con bé là con cô, không ai có thể đưa đi được. Nhưng giờ nó đã ốm thế này, có tranh giành cũng chẳng có nghĩa lý gì, mọi chuyện để con bé chuyển biến tốt rồi nói.”

Trần Khiết Khiết lạnh lùng, kiên cường đối diện với Hàn Thuật nhưng trước mặt Cát Niên lại đỏ ửng tròng mắt, “Cảm ơn cậu! Nhưng từ hôm nay trở đi, tôi sẽ đến chăm sóc Phi Minh.”

Hàn Thuật nhận rõ hiện thực trước mắt mà không dám tin, anh không sao lý giải nổi, tiếp tục chất vấn: “Phi Minh muốn cùng cô ta, vì sao chứ, mẹ ruột chưa từng gặp mặt có thể quan trọng hơn một người đã nuôi dưỡng con bé mười một năm trời ư?” Nói rồi anh quay sang lườm Trần Khiết Khiết, “Rốt cuộc cô đã giở trò gì, cô đã nói gì với con bé?”

Rõ ràng Cát Niên cũng muốn có một câu trả lời, Phi Minh muốn đi cùng Trần Khiết Khiết, đương nhiên cô không giữ nổi, nhưng cô chỉ muốn biết chiều hôm đó, Phi Minh và Trần Khiết Khiết rốt cuộc đã nói những gì trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi ấy để đến nỗi Phi Minh lập tức đưa ra quyết định này.

Trần Khiết Khiết nói với Cát Niên: “Tôi không lừa Phi Minh bất kỳ chuyện gì, thậm chí tôi nói với con bé rằng tôi đã sai, tôi đã vứt bỏ nó. Con bé nghe tôi nói xong chỉ hỏi tôi một câu.”

“Con bé hỏi vì sao cậu yêu nó?” Điều này không hề khó đoán đối với Cát Niên, cùng một câu hỏi, Phi Minh đã hỏi cô, cũng đã hỏi Hàn Thuật, nhưng bất kể cô trả lời thế nào, ánh mắt Phi Minh vẫn chỉ buồn bã.

Trần Khiết Khiết hơi kinh ngạc, nhưng vẫn gặt đầu nói: “Đúng thế, con bé đã hỏi tôi như vậy.”

“Vậy cậu trả lời thế nào?” Cát Niên đột nhiên nôn nóng chờ nghe câu trả lời của Trần Khiết Khiết.

Trần Khiết Khiết nói: “Tôi nói với con bé, tôi cũng không biết vì sao yêu con bé, có lẽ vốn đã chẳng có lý do, chỉ vì con bé là con gái tôi.”

Cát Niên cảm lạnh, dường như cô đã hiểu ra, có lẽ đây là điểm cô không bằng Trần Khiết Khiết. Bất kể bao nhiêu năm nay cô quan tâm chăm sóc thế nào, trước một câu hỏi đơn giản là vậy, đáp án cũng rất rõ ràng, nhưng cô vẫn không trả lời được. Vì cô không cách nào nói với Phi Minh, rằng cô yêu Phi Minh, Phi Minh là một phần sinh mạng của cô, nhưng tất cả những nguyện ước ban đầu đều là vì trong đứa trẻ này có hình dáng của Vu Vũ.

Còn thứ Phi Minh cần lại là tình yêu của người mẹ không cần hỏi nguyên do.

Trái tim cô bé quá đơn giản, nhưng lại dễ dàng cảm nhận sự thuần túy hơn những người lớn.

“Em không thể để cô ta ức hiếp được.” Hàn Thuật phần nộ bất bình cho Cát Niên.

Cát Niên cúi đầu nói: “Em vốn đã chẳng có quan hệ máu mủ gì với Phi Minh, giờ mẹ để con bé đã xuất hiện rồi, em... cũng coi như em trút được gánh nặng, đối với mọi người đều tốt cả.”

Giọng cô bình thản, mặc nhiên, không hề có ý định giấu giếm Phi Minh đang ở bên trong, tiếp đó cô nói với Trần Khiết Khiết: “Cậu vào thăm con bé đi, nó vẫn đang đợi cậu. Đợi lát nữa bác sĩ sẽ có dặn dò, lúc đấy cậu cùng đi với tôi luôn.”

“Cô...” Hàn Thuật nhìn Trần Khiết Khiết đi vào phòng bệnh, không biết phải làm sao, cuối cùng chỉ có thể giậm chân, chỉ vào Cát Niên nói, “Em bảo anh phải nói thế nào đây?”

Cát Niên ngăn Hàn Thuật đang không cam lòng phó mặc cho Trần Khiết Khiết dễ dàng đoạt được đứa bé dưng lại: “Sao anh cứ phải nói gì chứ?”

Thực ra cô hoàn toàn có thể khiến màn kịch này thêm khốc liệt, thảm thương hơn nữa, nhìn nhau khóc ròng, không nở rời xa, ôm ấp dấn dờ, giở lại chuyện cũ, khóc lóc xin lỗi, trách cứ lẫn nhau... đều không phải chuyện khó. Nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì, ngoài việc khiến mọi người có vẻ càng thêm đau khổ, càng thêm đáng thương, đau lòng, mà những thứ ấy Cát Niên đã chịu quá đủ rồi. Quan trọng hơn là, quá trình gian nan này vẫn chỉ hướng về một kết quả, người nên đi thì vẫn sẽ đi, bởi đây là lựa chọn của riêng Phi Minh.

36. Quyển 2 - Chương 36

Chương 36 - Cuối cùng họ cũng một nhà đoàn tụ

.Không phải Khiết Khiết, mà là cô, Cát Niên sớm đã biết, đó là kiếp nạn trong số phận, bọn họ đều ở trong kiếp nạn ấy, giờ nhìn lại, chỉ ít cũng có một người vui vẻ trải qua, mấy năm đó không thể quay lại, nhưng cũng coi như không phải hai người đều thua.

.Cát Niên vẫn là người giám hộ của Phi Minh, trước khi tiến hành các thủ tục phẫu thuật, cô nhận được sự đồng ý của Trần Khiết Khiết, bèn tới văn phòng bác sĩ ký vào đơn đồng ý phẫu thuật cho Phi Minh. Về nguy hiểm và những di chứng có thể có sau phẫu thuật, bác sĩ đã thảo luận chi tiết khá rõ ràng với cả hai người. Phẫu thuật có thể thành công, cũng có thể khiến sinh mệnh của Phi Minh lập tức kết thúc, cho dù có diễn ra thuận lợi, cô bé cũng sẽ bị một số di chứng, ngoài việc mất đi thị lực còn có khả năng hoạt động khó khăn, thậm chí tê liệt và tổn hại trí lực. Đó đều là những khả năng có thể, chỉ có một chuyện có thể chắc chắn, đó là bất kể thế nào, Phi Minh cũng sẽ không thể lại là một người bình thường khỏe mạnh được nữa.

Trần Khiết Khiết nói: “Tôi không quan tâm, nếu thật sự con bé không vượt qua nổi, tôi sẽ ở bên nó đến giây phút cuối cùng, con bé có thành tàn tật hay sống thực vật, chỉ cần còn một hơi thở, tôi sẽ ở bên chăm sóc con bé.”

Cô cũng giống Cát Niên đã từng chứng kiến cái chết, người họ yêu, dù cho không còn toàn vẹn, chỉ cần còn sống, chỉ cần vẫn có thể sờ thấy khuôn mặt ấy, thì chung quy ông trời vẫn để ột cơ hội, còn tốt hơn di hận ngăn cách vĩnh cửu giữa sống và chết.

Cuộc phẫu thuật được sắp xếp sau sáu ngày nữa. Nghe Phi Minh hết lần này đến lần khác thỉnh cầu, cuối cùng Trần Khiết Khiết đã quyết định mừng năm Tết sẽ đưa cô bé xuất viện đến thăm bố đẻ, cũng chính là đến thăm mộ Vu Vũ. Về phía bệnh viện không có ngăn cản gì rõ rệt, bởi ai cũng đều hiểu, dù cô bé đi cũng chẳng nhìn thấy gì, nhưng đây có khả năng là tâm nguyện cuối cùng, cũng là cơ hội cuối cùng của cô bé.

Trần Khiết Khiết không hề biết mộ Vu Vũ ở đâu, vì vậy Cát Niên bắt buộc phải dẫn đường, Phi Minh bị giới hạn về thị lực tự nhiên đi lại cũng khó khăn, quãng đường đó lại chẳng dễ đi, vậy nên Hàn Thuật cũng xung phong xuất hiện trong cuộc hành trình.

Thực ra, từ sau lần tìm thấy ngôi mộ khi mới ra tù, Cát Niên chưa từng đến thăm lại mộ Vu Vũ, cô vẫn luôn từ chối tin rằng Vu Vũ đã chết, cũng không tin anh đang nằm dưới đồng đất đó, vì vậy cô cũng trốn tránh nơi chôn cất anh theo bản năng. Lần này, có lẽ vì Hàn Thuật đã phá vỡ ảo tưởng của cô, có lẽ vì có thêm Trần Khiết Khiết và Phi Minh, trên đường đi cô lại thấy thanh thản một chút.

Tuy bao năm đã không quay lại nhưng chỗ này vẫn hết như xưa, hồi ức của Cát Niên vẫn luôn bỏ qua nơi này, nhưng cô ngạc nhiên nhận ra mình vẫn nhớ như in từng chi tiết nhỏ trên con đường.

Ngày hôm đó mưa nhỏ, rất không tiện cho việc xuất hành, quãng đường bắt buộc phải đi bộ hoàn toàn không quá xa nhưng họ vẫn phải đi rất lâu.

Đến trước mộ Vu Vũ, không ngoài dự liệu, ngôi mộ đã bị cỏ dại che kín, không để ý sẽ không thể biết được dưới lớp cỏ dại ấy còn có một phần mộ cô quạnh. Đứng trên lớp cỏ khô, Cát Niên nhường vị trí lại ẹ con Trần Khiết Khiết còn mình chỉ đứng từ xa. Một cảm giác rất kỳ lạ, bất kể đã từng là người quen thuộc thân thiết nhường nào, ngôi mộ của anh vẫn cứ xa lạ và lạnh lẽo. Cô thậm chí không cảm thán, không bi thương, bởi Tiểu hòa thượng trong lòng cô trước sau chưa từng có cách nào liên quan đến nơi này.

Cát Niên ngắt một chiếc lá trên cái cây cao ngang tầm với cô, chờ đợi Trần Khiết Khiết và Phi Minh đang lăm rằm trước ngôi mộ. Cái cây này đã bị mưa làm ươn, chiếc lá xanh mướt còn vương mấy giọt mưa, đây là cảnh thường thấy men theo con đường đi học của cô và Vu Vũ. Sức sống tươi mới trong ký ức cô và quang cảnh hoang vắng thê lương trước mặt quả khác biệt như trời và đất.

“Không biết nhìn bố thế nào, cũng may lúc còn nhìn thấy con đã nhìn được mẹ.” Đứng cách vài bước chân, Cát Niên nghe tiếng Phi Minh thấp thoáng vắng lại. Cát Niên không muốn quấy rầy cuộc đoàn tụ cả đời mới có một lần của gia đình ấy, cũng chính lúc này, cô mới hiểu ra, trong một thế giới nhỏ khác, từ đầu tới cuối, cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc không hơn không kém.

Trần Khiết Khiết không nói câu gì, cứ ngồi uống công định dùng tay nhỏ hết đám cỏ dại, cành cây trên mộ, nhưng những thân cây nhỏ mọc trên ấy dẻo dai hết như cổ tay người, chỉ dựa vào sức người hoàn toàn không thể nhổ bỏ hết trong một lúc.

Hàn Thuật đẩy chiếc xe lăn của Phi Minh, không biết vì sao trước khi rời đi Cát Niên dường như thấy môi anh thoáng mấp máy, không hiểu đang tự nhủ điều gì.

Hàn Thuật đẩy Phi Minh đi ngang qua Cát Niên, ánh mắt anh không giấu nổi lo lắng quan tâm, anh hỏi: “Em thật không cần lại xem thế nào sao?”

Trần Khiết Khiết vẫn ở lại, cô rút cuộc không nhổ nổi cái cây nhỏ mọc trên mộ, nhưng khi đành từ bỏ, bàn tay vuốt ve lần cuối cùng lên thân cây nhỏ lại hết sức dịu dàng, hết như đang vuốt ve thân thể người tình. Cát Niên có thể nhìn thấy những vết thương bị lá cỏ cửa vào trong lòng bàn tay cô.

Trần Khiết Khiết nói trước mộ Vu Vũ: “Em nói sẽ hận anh một đời, nhưng không ngờ một đời lại dài như vậy. Phi Minh bị ốm, nếu anh trên trời có linh xin hãy phù hộ mẹ con em, để con sớm khỏe lại, anh hãy ở đó đợi hai mẹ con; nếu như con bé thật sự ra đi, vậy hai người hãy cùng đợi em. Rồi sẽ có ngày chúng ta được cùng bên nhau, kiếp này không được rồi, kiếp sau em không cho anh thất hẹn nữa...”

Cát Niên cúi đầu, buông tay, chiếc lá liền rơi xuống.

Vu Vũ, ngay đến kiếp sau, anh cũng không phải là của cô.

Cô lắc đầu đáp lại câu hỏi của Hàn Thuật.

Lúc trở về, mưa vẫn rơi lất phất. Phi Minh không được dính nước mưa, Hàn Thuật dùng một chiếc ô to che cho cô bé, bước đi rất nhanh. Cát Niên bước theo phía sau cách một quãng xa, được một lúc chợt thấy khung trời trên đỉnh đầu được che phủ, hóa ra Trần Khiết Khiết đang cầm ô sánh vai đi bên cô.

Lúc đầu hai người đều không nói gì. Đến khi thấy chiếc xe của Hàn Thuật đỗ trước ngã ba, Trần Khiết Khiết mới dừng lại: “Cát Niên, xin lỗi cậu! Mấy năm tù ấy vốn phải là mình ngồi.”

Cô cầm chiếc ô hoa duyên dáng, ánh nắng xuyên qua lớp vải mỏng trên ô, để lại bóng râm hình thù kỳ lạ trên người bọn họ, không khí đầy mùi ẩm ướt.

“Đúng, cậu nói không sai.”

Đối với hai người, đây là một sự thực quá hiển nhiên, chẳng ai cần phải vờ giả dối.

“Mình chỉ có thể xin lỗi, bởi có lấy gì cũng chẳng thể bù đắp nổi, vì vậy mình không mong cậu tha thứ.”

“Tôi hỏi cậu một chuyện.” Cát Niên nhìn Trần Khiết Khiết, hai người cao xấp xỉ nhau, ánh mắt ngang bằng.

“Trong mười một năm nay, cậu có lúc nào rất vui không?”

Trần Khiết Khiết ngẫm nghĩ rồi chọn cách thành thật gật đầu. Cô từng nghĩ mình đã chết theo Vu Vũ, nhưng như cô đã nói, một đời quá dài, dài đến nỗi rất nhiều thứ có thể được âm thầm lấp đầy. Sau khi Vu Vũ ra đi, cuộc sống về sau của cô không phải chưa từng hạnh phúc, cô không lừa dối nỗi bản thân, cũng không lừa dối nỗi tấm gương đang phản chiếu lại chính mình là Tạ Cát Niên.

Cát Niên nghe xong đáp án này chỉ nói một câu: “Vây cũng tốt.”

Coi như cũng có một người từng được vui. Dù cho Trần Khiết Khiết có áy náy xin lỗi thế nào cũng đều không thể đổi lại những năm tháng Cát Niên đã mất. Cát Niên không định tha thứ cho Trần Khiết Khiết, cũng không định để người khác thấy mình lương thiện thế nào, chỉ là mất đi rồi, có thể đổi lại thứ gì cũng tốt. Cũng như cô đánh mất chiếc vé tàu của một hành trình cố định nào đấy trong cuộc đời, cô cũng chẳng đến kịp giờ đã định, nhưng nhiều năm sau mới được biết, có người đã từng nhờ chiếc vé tàu nhất được ấy mà nhân duyên trùng hợp đến được đúng nơi cần đến, cô hà tất phải hận người may mắn hơn mình ấy?

Không phải Khiết Khiết, mà là cô, Cát Niên sớm đã biết, đó là kiếp nạn trong số phận, bọn họ đều ở trong kiếp nạn ấy, giờ nhìn lại, chỉ ít cũng có một người vui vẻ trải qua, mấy năm đó không thể quay lại, nhưng cũng coi như chẳng hoài phí uống công.

Trần Khiết Khiết cúi đầu hồi lâu, trong khoảnh khắc rơi lệ, cô khẽ bật cười.

Đúng lúc Hàn Thuật đẩy Phi Minh đến bên xe, bọn họ đều nhìn thấy một người đàn ông bế một đứa bé đứng đợi mãi nơi đầu con đường nhỏ. Dáng anh ta ôm đứa bé còn gượng gạo chưa quen, chẳng cần đến gần Cát Niên cũng có thể đoán ra vết cào trên mặt anh ta nhất định còn chưa lành sẹo. Không biết anh ta và Hàn Thuật liệu có vì khuôn mặt của đôi bên mà đồng bệnh tương lân?

Cát Niên một mình bước vội khỏi ô của Trần Khiết Khiết. Có lẽ cô và Trần Khiết Khiết mãi chẳng có thể trở lại làm bạn, nhưng cô thà để chiếc vé tàu đã mất chẳng bao giờ thuộc lại về mình có thể chở một người khác đi càng xa càng tốt.

Trần Khiết Khiết đứng sau Cát Niên nói gấp: “Cát Niên, niềm vui không khó vậy đâu, khi anh ấy nằm ngủ bên cạnh, hãy tự nói với mình, giả như anh ấy cũng chết rồi, giả như anh ấy cũng sẽ không tỉnh dậy nữa, cứ nghĩ như vậy rồi nhận ra mình cũng sẽ buồn – hóa ra kiếp này không chỉ có một người có thể khiến mình buồn đến vậy, may sao, anh ấy vẫn có thể tỉnh lại. Đến lúc đó cậu sẽ nhận ra, thật vậy, một đời dài là thế, cần chút niềm vui và an ủi hoàn toàn không khó thế đâu.”

Chu Tử Dục đề nghị tự mình lái xe đưa Trần Khiết Khiết và Phi Minh về bệnh viện, Cát Niên cũng không phản đối, bèn chia tay gia đình họ giữa ngã ba. Cả nhà Trần Khiết Khiết quay lưng lại phía hai người, có lẽ vì cuộc xô xát trước đây, dáng vẻ bọn họ còn rất gượng gạo, một lúc sau, Chu Tử Dục đưa tay kéo Trần Khiết Khiết, không ngờ bị Trần Khiết Khiết ột cái tát trời giáng, anh ta lệch mặt về một bên, lập tức cũng giơ cao tay mình, nhưng cánh tay hạ xuống lại rất nhẹ, nhẹ như thể chỉ là lau vệt nước mắt trên má người vợ. Trần Khiết Khiết gạt tay anh, rướn người lại xem đứa bé đang được anh bế trong tay, rồi cũng khe khẽ ôm lấy chồng, tay hai người không còn rời nhau nữa.

Phi Minh ngồi trên xe lẫn mẹ đẩy chốc chốc lại ngoái đầu về phía Cát Niên. Kể từ khi cô bé và mẹ nhận nhau, thái độ của cô vẫn luôn lãnh đạm, Phi Minh cứ nghĩ cô sẽ cùng rơi nước mắt với mình, tuy như vậy cô bé sẽ buồn nhưng cô hoàn toàn chẳng khóc. Về sau Phi Minh nghĩ, thực ra cô trước nay đều như vậy, cũng đúng, cô dù sao cũng chẳng phải mẹ mình, rời xa cũng tốt, dù cô bé mới mười một tuổi nhưng cũng biết cô nuôi thêm mình khó khăn hơn nhiều so với chỉ có một mình.

Cát Niên đứng nhìn chiếc xe của gia đình họ Chu càng lúc càng xa, Phi Minh cũng càng lúc càng rời xa cô, chỉ còn lại cô vẫn ở chỗ cũ.

Hàn Thuật đứng bên cô nói đùa, “Nếu em buồn anh cũng không ngại cho em mượn vai khóc đâu.”

Cát Niên quay đầu lại thật, gục vào bờ vai gần nhất khóc òa đến lạc giọng.

Người vừa nãy vẫn còn cười đùa thì ngược lại, chỉ biết căng người đứng im tại chỗ, một chút cũng không dám động đậy.

Hàn Thuật đưa Cát Niên về nhà, Cát Niên cũng không từ chối. Sau đêm giao thừa ấy, giữa hai người thực ra còn rất nhiều điều mỗi chưa kịp lý giải rõ ràng, kết quả Phi Minh lại xảy ra chuyện. Có những điều chưa kịp nói, người trong cuộc cũng chẳng muốn nhắc lại, vậy là đành cho qua. Đến khi Trần Khiết Khiết xuất hiện, hai người từ bệnh viện trở về, bất kể không đành lòng thế nào Hàn Thuật cuối cùng vẫn phải thu dọn đồ đạc rời khỏi mảnh sân nhỏ của cô. Đây không chỉ vì Hàn Thuật rốt cuộc vẫn có vài phần chột dạ, đến nước này, anh thực cũng không dám ép cô quá gấp. Người ta nói thổ bị bức quá cũng sẽ cắn người, Tạ Cát Niên đích thị là con thổ chỉ im lìm không lên tiếng nhưng một khi đã nóng lên sẽ có thể cắn anh một miếng thủng hai miếng thủng thiên. Nhà không thể về được rồi, đang trong ngày Tết cũng không tiện làm phiền bạn bè, Hàn Thuật đành tìm một khách sạn vắng khách ở tạm mấy ngày.

Mấy ngày không qua, Cát Niên đã quét dọn đám cành khô lá héo với giấy pháo đỏ gọn gàng sạch sẽ. Nhưng cũng không hiểu vì sao, Hàn Thuật nhìn mảnh sân càng trống trải sau khi được thu dọn gọn gàng lại thấy nó thiếu đi gì đó so với mấy ngày trước. Có lẽ vì Phi Minh cũng đã đi rồi, nơi vốn thiếu hơi người này lại càng giống một thành trì bỏ không.

Cát Niên không hề chào hỏi anh, Hàn Thuật tự tìm nước uống, cốc nước mát vừa xuống bụng, đến dạ dày cũng phải co giật vì lạnh. Anh vốn định tìm chủ nhà nói, không nên sống qua ngày thế này, trời đang đại hàn, tốt xấu gì cũng phải đun chút nước ấm chứ, lạnh chết người khác không nói làm gì, cẩn thận bản thân biến thành người tuyết lúc nào cũng không hay. Nào ngờ đặt cốc nước xuống nhìn quanh đã chẳng còn thấy Cát Niên trong phòng khách.

Anh tìm ra mảnh sân sau cửa ngôi nhà, quả nhiên thấy cô ở đó, ra là những hạt mưa bay nghiêng vào mái hiên đã làm ướt hết bát hương trên khám thờ, nhìn từ phía sau, cô đang lấy tay phủi đám tro bụi trong bát rồi tìm diêm thắp lại hương.

Hàn Thuật lầm bầm trong lòng, đã thời đại nào rồi mà cô còn bày trò mê tín thế này, thật khiến người ta không biết nên nói gì nữa. Nhưng hình như trước đây rất lâu cô đã bắt đầu đặc biệt tin vào mấy chuyện số mệnh quỷ thần này rồi.

Hàn Thuật bước lên phía trước, muốn xem xem Cát Niên đang vái thần phương nào, là Thổ địa Công công, Quán âm Bồ tát, Ngọc hoàng Đại đế hay là Táo công? Không chỉ cung phụng những ngày mồng Một và rằm, cơm tất niên cũng phải để ngài thưởng lãm trước rồi mới đến lượt đám người phàm đời bụng, ngay đến cả một ngày chẳng là ngày gì như hôm nay cũng hương khói hầu hạ, chưa biết chừng cả năm đều thế này, rốt cuộc là thần tiên gì lại có thể hưởng thụ đãi ngộ bậc ấy.

Anh thò đầu nghiên cứu hồi lâu, phát hiện khám thờ này có chút cổ quái, bởi theo kinh nghiệm có được của một kẻ vô thần như anh, dù cung phụng cái gì cũng phải có chút ám hiệu, ví dụ như Quan âm, Phật tổ chẳng hạn, có thiếu thốn đến mấy cũng phải có bức tranh vẽ thần tiên, nhưng ở đây ngoài bát hương ra chẳng có gì nữa cả.

Lòng Hàn Thuật có chút bồn chồn, nhưng nghĩ đến chuyện trước đây cô có thể dùng con cá đã ăn được một nửa mang lên “thành khẩn” cúng vái thần linh thì cho dù có ăn bớt cắt xén vật tư ở chỗ khác cũng chẳng có gì lạ.

Anh bồn cợt chỉ tay lên trời lên hỏi Cát Niên: “Đồng chí này không có ý kiến gì với cá của em à?”

Anh cho rằng Cát Niên sẽ đáp lại một câu như “ngẩng đầu ba tác thấy thần minh” gì đó, nhưng Cát Niên chẳng so đo gì với anh, bất ngờ rút ra ba nén hương từ bên cạnh đưa ra trước mặt Hàn Thuật.

“Làm gì thế?” Hàn Thuật làm bộ thụt lại phía sau.

Cát Niên nói: “Anh cũng thắp hương đi.”

Cô không dùng ngữ khí câu hỏi mà là câu cầu khiến, như thể đang nói với Hàn Thuật một chuyện quá đổi tự nhiên, nhưng cô rõ ràng biết Hàn Thuật trước nay đều hết lần này đến lần khác nhấn mạnh mình là người kiên định đi theo chủ nghĩa duy vật.

Hàn Thuật vội vàng xua tay, có chút hồ nghi, rốt cuộc là cô đang thờ cúng ai? Là thần, hay là người đã qua đời? Anh lập tức thấy rờn rợn trong lòng, rất tự nhiên nghĩ đến Vu Vũ, nhưng trước sau cô đều không chịu thừa nhận Vu Vũ đã chết, vậy sao còn ngày này qua ngày khác thắp hương cầu khẩn cho anh ta.

Anh từ chối: “Anh không quen mấy việc này, em tự chơi một mình đi, hà tất lôi cả anh vào.” Như sợ cô không vui, anh lại bổ sung thêm, “Anh chỉ có thể thắp hương cho người thân đã mất thôi.”

Cánh tay Cát Niên vẫn không chịu thu lại, cô đã nghe thấy những gì Hàn Thuật vừa nói nhưng vẫn nói giọng đều đều như cũ, “Lên thắp đi mà.”

Ngoài việc xin anh tránh xa cuộc sống của cô, Cát Niên rất hiếm khi xin Hàn Thuật làm điều gì, cô đứng trước bát hương nhìn anh, trước ánh mắt này Hàn Thuật có chút không biết phải làm sao, cuối cùng đành phục tùng. Anh nghĩ, đừng nói là thắp nén hương, ngay đến núi đao biển lửa cũng có thể đi nữa là. Chẳng qua cũng chỉ là hình thức, mặc cho đây là quỷ thần nào, cứ coi như là làm cô vui. Thế là Hàn Thuật mặt mày đau khổ làm theo, đón lấy nén hương, còn Cát Niên cúi đầu quệt diêm. Khi anh lóng ngóng cắm xong nén hương vào bát thì ánh mắt của Cát Niên đã chẳng còn nhìn vào anh nữa mà đang nhìn về một nơi vô định phía trước, trong ánh mắt cô dường như phảng phất nỗi bi thương đã bình tĩnh lại sau ngày này qua tháng khác.

Hàn Thuật muốn ngăn thứ cảm xúc mơ hồ này quẩn lấy mình, anh phất tàn hương rơi trên mu bàn tay nói: “Khẩn vãi cũng tốt, dù gì dạo này anh cũng đen quá, việc gì cũng chẳng thuận lợi. Với tình hình sức khỏe hiện nay mẹ nuôi xem ra không quay lại Viện Kiểm sát được rồi, thế là người duy nhất có thể giúp anh cũng chẳng còn, hôm qua Viện trưởng kể nhiệm của bọn anh vô duyên vô cớ gọi anh ra ngoài uống trà, nói tốt đẹp một hồi, anh cũng chẳng ngờ. Người ta đang giục anh mau lên Viện Thành phố, còn ám chỉ bên Viện Thành Nam đến lúc anh nên nhường vị trí lại rồi, vụ án Cục Xây dựng sẽ được các đồng nghiệp khác tiếp nhận. Thế thì sao chứ, giờ kỳ nghỉ Tết vẫn còn chưa hết, ông ta thậm chí chưa chính thức nhậm chức đã vội vàng nôn nóng muốn anh rút, ông ta cũng không nghĩ xem, trong đồng công trạng mấy năm nay Viện Thành Nam có được, mấy cái không phải nhờ anh, rốt cuộc anh cản trở ai cơ chứ?”

Anh oán thán bực bội nhưng trong lòng thực ra cũng hiểu rõ, đành tự an ủi mình: “Thôi vậy, cũng chẳng trách nổi ông ta, ai bảo bố anh tay với dài quá, chuyện sớm muộn gì cũng vậy thôi. Viện Thành phố cũng chẳng có gì không tốt, cả đồng việc hay đang chờ, anh cũng chẳng thêm cái vụ trầy trật mãi chẳng xong kia nữa. Cho đám Lão Hồ tiếp nhận một chết đi.”

Dù anh đang cố nói theo chiều hướng tốt nhưng ngay đến kẻ ngốc cũng nhận ra trong lòng anh chẳng hề nghĩ vậy. Một người chưa từng va vấp, có ngã nhẹ một cái cũng cảm thấy rất đau, huống hồ anh lại nghiêm túc với vụ án này là thế.

“Đúng rồi.” Anh lại nhìn Cát Niên, làm vẻ chuyện chẳng liên quan đến mình nói tiếp, “Đường Nghiệp bị bắt rồi, em biết chưa?”

Cát Niên quả nhiên kinh ngạc, nét ưu sầu khẽ thoáng qua khuôn mặt cô. Thực ra cũng chẳng có gì ngạc nhiên, Đường Nghiệp cũng đã sớm có dự cảm, cô thì càng chẳng giúp gì được anh, đành rầu rầu “Ồ” một tiếng.

Hàn Thuật tự thanh minh ình, “Đừng nghĩ anh nhằm vào anh ta, nói thật, mẹ nuôi anh ốm không đúng lúc, ngay đến bà cũng không bảo vệ nổi anh ta, coi như anh ta xui xẻo. Lần này anh đi rồi, nếu như bọn Lão Hồ không tiếp tục điều tra đến cùng, Vương Quốc Hoa cũng đã chết, coi như Đường Nghiệp gánh vác.”

Ấn ý trong câu nói của anh rõ ràng đang cố ý nhắc nhở Cát Niên chớ có hy vọng gì nữa.

Cát Niên liếc xéo một cái rồi chẳng buồn để ý đến anh, trở vào nhà bận thu dọn ít đồ Phi Minh thường dùng. Lời nói của Hàn Thuật thật sự khiến lòng dạ cô rối bời, cảnh ngộ của Đường Nghiệp khiến cô không thể không buồn rầu, lo lắng. Cô vội vàng ra ra vào vào quanh phòng, tay chân tất bật, một mặt bận bịu có thể khiến cô không cần nghĩ đến những chuyện không vui trong lòng, mặt khác cũng có thể tránh khỏi cơn ruồi càng đuổi càng lại gần, khiến người ta bực mình lại còn cứ vo ve bên tai là Hàn Thuật.

Cũng may chưa được bao lâu, Bình Phượng đến xông nhà đã nhân tiện giải vây cho cô. Hàn Thuật thấy Cát Niên có khách, cũng ngại trình diễn sự vô vị của mình trước mặt người khác, đành hậm hực ra về.

37. Quyển 2 - Chương 37

Chương 37 - Nơi chốn của Bình Phượng

.Nghe mấy câu ngâm thơ này của cô, Cát Niên vừa tức vừa buồn cười. Bình Phượng đầu óc giản đơn, lúc gian thương cực độ lúc lại tình cảm thái quá, người bạn duy nhất của cô đến nay cũng phải đi rồi.

.Mọi năm Tết nào Bình Phượng cũng đến xông nhà cho Cát Niên, có thể coi cô là người khách duy nhất tới thăm Cát Niên trong những dịp Tết trước đây. Chỉ có điều năm nay cô đến hơi muộn một chút, những năm trước chỉ mùng Hai, mùng Ba đã thấy cô đứng giờ xuất hiện.

Cát Niên thấy Bình Phượng đem đến một túi quà lớn miền núi mới biết hóa ra cô về quê ăn Tết. Đây quả là chuyện hiếm thấy bởi tuy tiền Bình Phượng kiếm được phần lớn đều gửi về gia đình nhưng cô không thích về quê, bao cái Tết trôi dạt đón bên ngoài. Cát Niên có thể hiểu được cảm giác đó, ai mà không khao khát sự ấm áp của gia đình, nhưng sự ấm áp đó chẳng thể nào chịu nổi sự mài mòn của đói nghèo và ngăn cách. Người nhà Bình Phượng đều biết cô ở ngoài làm gì, bọn họ cần cô nhưng cũng khinh thường cô, còn Bình Phượng lại không muốn chịu đựng điều đó. Đã như vậy, mọi người không gặp nhau cho xong chuyện. Chính vì vậy Bình Phượng đột nhiên lặn lội về quê ăn Tết khiến Cát Niên kinh ngạc một lúc.

“Lâu lắm mới về một chuyến, sao không ở thêm mấy ngày nữa?”

“Ui dào, đừng nói là thêm mấy ngày, còn ở đây thêm một ngày mình đến điên mất. Tiền đã đem về đó rồi, mình cũng sắp quên mất bọn họ trông thế nào, vì vậy mới nhân dịp Tết mọi người tề tựu đông đủ về thăm một chút, lưu lại ấn tượng trong đầu, có nói gì thì kiếp này cũng là người nhà, về sau không biết lúc nào mới có thể gặp lại.” Bình Phượng nói.

Tuy đã sớm biết chuyện giữa cô và gia đình nhưng không khí ngày Tết đang vui vẻ thế này đột nhiên nghe mấy lời đoạn tuyệt quan hệ đó của cô, Cát Niên cũng cảm thấy dường như có gì không đúng. Hơn nữa em trai em gái của Bình Phượng cũng có mấy người đang đi học hoặc đi làm trong cùng thành phố, dù thế nào cũng không thể đến nước không biết lúc nào mới gặp lại được.

Cô trách: “Đừng nói như sắp xa nhau như thế, nghe mà khiến người ta sợ kinh lên được.”

“Bị mình dọa chết khiếp rồi hả?” Bình Phượng cười nghiêng ngả, cười xong cô cúi đầu lục mấy thứ đặc sản đem theo, chỉ là mấy loại măng khô, cải khô nhưng Cát Niên thích nên cô vẫn luôn ghi nhớ. Cô đẩy hết đồng hồ đến trước mặt Cát Niên, nói: “Đặc biệt mang nhiều thêm một chút, chẳng đáng bao tiền, nhưng sau này cũng khó mà cho cậu mấy thứ này được nữa.”

Đến lúc này Cát Niên không thể bình thản được nữa, cô nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay Bình Phượng đang đẩy đồ, nghiêm mặt hỏi: “Bình Phượng, cậu nói thật xem, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bình Phượng ngừng lại, chớp chớp mắt, Cát Niên nhìn thấy nước mắt lại càng sốt ruột, “Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Bộ dạng Bình Phượng rất kỳ lạ, cô vừa lắc đầu vừa lau khóe mắt, nhưng không hề đau khổ, như thể rơi nước mắt chẳng qua chỉ là một kiểu cảm thán, thậm chí còn có vài phần vui mừng.

“Cát Niên, mình nghe cậu, định không làm cái nghề này nữa, mình đã tìm được một người đàn ông chấp nhận mình rồi, anh ấy muốn đưa mình đi, vì vậy mình chuẩn bị cùng anh ấy rời khỏi nơi này. Người nhà chẳng nói làm gì nữa, các thứ khác mình cũng chẳng có gì đáng lưu luyến, chỉ có chút không nỡ xa cậu.”

Lẽ ra Cát Niên nên mừng cho bạn, cô vẫn luôn mong Bình Phượng có thể sống tốt, giờ Bình Phượng nói đã tìm được một nơi chốn, nhưng lòng Cát Niên lại thấy hoang mang, không chỉ bởi lời cáo biệt của Bình Phượng khiến cô có chút bất ngờ mà càng vì một số điều chưa rõ ràng khiến cô bất an.

“Mình... trước nay chưa hề nghe cậu nhắc đến người đó.”

Bình Phượng cúi đầu xuống.

Đáp án Cát Niên không muốn thấy nhất lại đang dần dần hiện ra trên mặt nước, trở nên rất rõ ràng.

Bàn tay đang đặt trên cánh tay Bình Phượng của cô bắt giắc nắm chặt.

Bình Phượng nói: “Vì mình không biết nên mở lời thế nào với cậu.”

“Lẽ nào người cậu nói thật sự là Vọng Niên?” Cát Niên run run hỏi, cô thực sự muốn mình đoán sai, càng hy vọng Bình Phượng sẽ lập tức phủ nhận.

Nhưng Bình Phượng dường như khê gặt đầu.

“Cậu là người thông minh, mình biết cậu nhất định đã sớm có dự cảm.”

Cát Niên chậm chạp thu tay lại. Cô đã có cảm giác giữa Bình Phượng và Vọng Niên có gì đó, nhưng cô không nói gì, không muốn bạn khó xử, và cũng là vẫn luôn hy vọng nhờ đầu chuyện không phải như vậy. Thế nhưng thực tế lại đi theo một hướng cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Vừa nãy Bình Phượng nói gì, Vọng Niên muốn đưa cô đi khỏi thành phố này?

“Bình Phượng, mình thật sự không hiểu. Vọng Niên nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, quan trọng hơn nữa là, nó ít hơn cậu tận tám tuổi...”

Mặt Bình Phượng cũng đã lạnh đi, cô cười hì hì, “Cát Niên, người khác nghĩ thế nào mình không quan tâm, mình cứ nghĩ cậu không phải là người để ý những chuyện đó. Thực ra cậu cũng không phải thật sự không hiểu, cậu để tâm nhất là khoảng cách tuổi tác giữa mình và Vọng Niên ư? Nói cho cùng cũng là vì mình làm cái nghề đó. Cậu có thể làm bạn với một con diêm, nhưng lại không chịu nổi em cậu lấy cô ta!”

“Cậu nghĩ như thế mình cũng không còn cách nào khác.” Mặt Cát Niên tái mét, cô với Bình Phượng là bạn bè, thậm chí có thể nói là chị em, có thể trong thâm tâm cô thật sự ích kỷ và đen tối như Bình Phượng đã một lời bộc toạc, nhưng cô thực sự không sao lý giải cũng không sao tiếp nhận nỗi sợ thật động trời là Bình Phượng và Vọng Niên muốn cao chạy xa bay.

Bình Phượng thoáng ủ ê, “Mình đã nghĩ sẽ giấu cậu mà đi, nhưng mình không làm được, đó không phải việc một người bạn nên làm.” Cô nhìn thẳng vào Cát Niên, như lại nhìn thấy trong phòng giam mọi người đều câm lặng năm đó, Cát Niên vì bảo vệ cô mà bị thương nằm cuộn người dưới sàn, toàn thân be bét máu; mọi người đều khinh cô, các phạm nhân cùng phòng đem hết mấy công việc phức tạp nhất vứt lên giường cô, chỉ có Cát Niên làm xong phần việc của mình, lại im lặng làm nốt phần việc của cô, rồi cả phần việc của người khác... Hai người đã cùng nhau chống đỡ, trải qua những năm tháng đó. Cô cuối cùng cũng đã tìm được một chàng trai không ghét bỏ cô, đối tốt với cô, nhưng anh lại là Tạ Vọng Niên.

“Mình không muốn giấu cậu nữa, mình quen anh ấy gần ba năm rồi, cậu còn nhớ năm đó cậu dẫn Phi Minh về nhà bố mẹ đón Tết, kết quả bị họ mắng chửi đuổi ra khỏi nhà không? Mình thấy tức thay cậu, dựa vào cái gì mà từng ngồi tù thì không phải là con gái họ chứ, bố mẹ cậu bảo thủ cổ chấp thì cũng thôi, nhưng Tạ Vọng Niên lại còn tiếp tay cho bọn họ bắt nạt cậu. Mình tức quá bèn giấu cậu tìm anh ta “lý luận” một lần, mình cũng không biết về sau sao lại thành ra thế này, anh ấy nói anh ấy thích ở bên mình, mình cũng không ghét anh ấy, nhưng sao mình có thể ăn nói với cậu chứ? Hồi quen anh ấy, mình vẫn chưa ra làm riêng mà đang làm trong một hộp đêm của Thôi Mẫn Hành. Lúc đó Vọng Niên vừa tốt nghiệp trường kỹ thuật, mình còn giới thiệu anh ấy làm lái xe cho Thôi Mẫn Hành, sau này anh ấy thi lên cao đẳng, mình cũng ra khỏi hộp đêm, nhưng bọn mình vẫn luôn giữ liên lạc. Lần đâm vào mình trong ngõ ấy, thực ra là anh ấy lên lái xe của lãnh đạo đến đó tìm mình, anh ấy không biết cậu cũng ở đó, đó hoàn toàn là tình cờ, mình cũng chỉ dành giả ngốc. Vốn dĩ cũng không định nghiêm túc gì với anh ấy, mình nghĩ đợi anh ấy chán mình, chuyện này rồi cũng cứ thế mà qua đi, mình sẽ mặc kệ. Nhưng Cát Niên à, mình không ngờ tới là anh ấy thật lòng với mình, giờ anh ấy muốn mình đi cùng anh ấy, có lẽ cả đời này mình sẽ chẳng còn gặp được một tên tiểu tử ngốc nào như thế này nữa, mình không lo nghĩ được nhiều đến thế.”

Bình Phượng đứng dậy, “Những điều nên nói mình đều đã nói cả rồi, mình cũng không mong cậu chúc phúc, những thứ đó đều là hư vô, chỉ cần cuộc sống nắm bắt được, tiền đếm được và người giữ được bên mình mới là thật. Cậu tha thứ hay không tha thứ cũng đều như nhau, cả đời này mình luôn coi cậu là bạn, còn cậu có coi mình là bạn hay không, điều này không quan trọng nữa. Mình cũng nhớ mình nợ cậu, kiếp này nếu như vận đồ sẽ trả lại cho cậu là được. Nói đến đây thôi, mình đi đây.”

Cô vừa định đi, Cát Niên liền đưa tay giữ cô lại, “Bình Phượng, mình cũng không sợ cậu cười mình, mình đã sớm chẳng còn hy vọng gì vào bố mẹ mình và Vọng Niên, nói không dứt được cũng chỉ vì chút duyên nợ

máu mủ thối, vấn đề là Vọng Niên có thể đưa cậu đi đâu, ngoài lái xe ra nó còn có bản lĩnh gì. Nó trẻ tuổi, có thể bốc đồng, nhưng cậu về sau làm thế nào?”

Bình Phượng nói: “Không đi cũng không được, với tính khí bố mẹ cậu... cũng đúng, có lẽ ông bố bà mẹ nào biết con trai mình ở cùng với loại người như mình cũng đều không thể sống bình ổn. Nhưng cậu yên tâm, mình và Vọng Niên vừa rồi làm được một vụ lớn, tiền sắp về tay rồi, món tiền ấy cũng đủ để bọn mình sống một thời gian. Mình không cầu gì phú quý, chỉ cần một người đối tốt với mình, cuộc sống an nhàn một chút, không cần trở lại con đường cũ nữa, thế là đủ rồi.”

Bình Phượng nói những lời này, vì sự quan tâm của Cát Niên nên cũng có chút phần chần trở lại, như thể cuộc sống tốt đẹp đang ở ngay trước mắt, có thể với tay chạm ngay tới được.

Cát Niên vẫn chưa định thần lại. Cô không thân thiết với Vọng Niên, nhưng cậu em này cô biết, từ nhỏ đã được bố mẹ chiều quen rồi, nó có thể làm được việc gì? Nó có năng lực gì để trở thành nơi nương tựa của một người phụ nữ đã dốc hết tất cả những gì mình có như Bình Phượng? Cát Niên có một dự cảm chẳng lành, cô sợ bọn họ cùng đường liều mạng, cũng như Tiểu hòa thượng năm đó... Cô đã quá quen với cảm giác lo sợ này, cũng chỉ có thể van nài, “Bình Phượng, cậu bình tĩnh một chút, tốt xấu gì nói cho rõ ràng, tiền của hai người từ đâu mà có? Vốn liếng của bố mẹ mình đã hết từ lâu rồi, Vọng Niên kiếm ở đâu được món tiền ấy, còn nữa, hai người định đi đâu?”

Về mặt của Bình Phượng bắt đầu trở nên phức tạp, cô tránh ánh mắt của Cát Niên, “Đừng hỏi nữa, có những chuyện biết nhiều quá không có lợi cho cậu đâu. Cát Niên, cậu bảo trọng. Nếu như chuyện của mình và Vọng Niên làm tổn thương cậu...” Cô ngừng lại, vung tay nhanh đến nỗi Cát Niên muốn ngăn cũng không ngăn nổi, dùng hết sức tự giáng ình hai cái bạt tai, “Xin lỗi cậu.”

Cát Niên chết đứng, mắt nhìn mấy đường lằn ngón tay dần dần hiện lên trên gương mặt mộc của Bình Phượng, một nỗi đau xót cũng hiện lên trong lòng cô. Cô không muốn Bình Phượng và Vọng Niên cùng nhau, nhưng có cách gì chứ, người muốn đi, trước sau cũng chẳng thể giữ.

“Cậu đợi đã, đừng đi, đợi mình một lát.” Cát Niên chạy vào phòng, rất nhanh sau đã quay trở ra, Bình Phượng còn chưa kịp nhận biết điều gì đã bị cô nhét một thứ vào tay. Đó là tấm thẻ Đường Nghiệp đưa cho cô, bên trong là một món tiền không ít không nhiều. Đường Nghiệp chắc chắn không muốn nhận lại tâm ý của mình, vì vậy Cát Niên giữ lấy, vốn định dùng cho Phi Minh, nhưng giờ Phi Minh đã trở về bên Trần Khiết Khiết, Chu Tử Dục cũng đã vì Trần Khiết Khiết mà chịu tiếp nhận Phi Minh, cuộc sống và việc chữa bệnh của cô bé đã không còn là vấn đề nữa. Nhà họ Chu đã mời cho Phi Minh một y tá chuyên đảm nhận nhiệm vụ chăm sóc cô bé, Cát Niên thậm chí cũng không cần ngày đêm túc trực trước phòng bệnh nữa, ra Tết cô đã có thể trở lại cửa hàng đồ vải làm việc, tiền lương đủ để chi trả cho cuộc sống một mình. Cô không dùng đến món tiền này, nhưng Bình Phượng có lẽ sẽ cần đến. Tuy Bình Phượng nói sắp có một khoản tiền lớn được chuyển vào tài khoản, nhưng những ẩn tình giấu sau lời nói mơ hồ của Bình Phượng khiến Cát Niên có cảm giác mọi chuyện có lẽ sẽ không thuận lợi như vậy.

“Cậu cầm lấy, không nói đi đâu cũng được, đỡ phải nhớ nhung. Nhưng nếu như không thể dựa vào Vọng Niên được nữa, chí ít cậu cũng phải có chút tiền phòng thân. Cầm lấy đi, coi như giữ ình một con đường lui.”

Bình Phượng cười mà như khóc, “Có ai như cậu lại không tin tưởng em trai mình thế không? Với cả cậu điên đấy à, lúc này Phi Minh đang cần đến tiền!”

Cát Niên đành nói với Bình Phượng, Phi Minh đã về với mẹ đẻ cô bé rồi, giờ cô bé đã thuộc một gia đình khác, không đến lượt cô lo nữa.

Bình Phượng nắm chặt tấm thẻ, cô không đẩy tới đẩy lui với Cát Niên nữa. Cô biết Cát Niên trước nay không phải người làm mấy chuyện khách sáo bề ngoài. Cát Niên đưa tiền cho cô là đã nhận định cô cần đến số tiền này hơn mình.

“Toàn là mình cứ nợ cậu thế này thật chán.” Bình Phượng quay đầu đi, không muốn để Cát Niên thấy bộ dạng mông lung của mình lúc này, cô cố nở một nụ cười, “Xin cậu đấy, dù gì cũng phải ình một cơ hội để trả lại cậu, để cậu cũng thử ném mùi nợ nghĩa tình của mình.”

“Rồi sẽ có cơ hội thôi.” Cát Niên cũng gắng cười.

“Đứa bé đó tìm lại được mẹ đẻ cũng tốt, cậu đừng trách mình nói khó nghe, giữ con bé ở lại cậu cũng khó mà tìm được người tử tế, bây giờ chẳng ai thích mua một tặng một đâu. Cát Niên, cậu cũng tìm ai đấy tốt mà sống vui vẻ đi, không có gì mãi mãi cả, đời người chỉ mấy chục năm thôi, đừng tự làm khổ mình.”

Cát Niên cúi đầu cười, không nói gì.

Bình Phượng huých cô một cái: “Đừng có giả vờ, vừa rồi ai đó cứ lưu luyến mãi mới chịu rời nhà cậu đấy thôi.”

Cát Niên nói: “Anh ấy dạo qua thôi.”

“Thế sao anh ta không đi chỗ khác mà dạo. Thôi đi, mình lại còn không nhìn ra đấy à? Nói tóm lại là thế này, cậu đã nhìn thấy con chó động tình chưa? Trong đầu không còn gì khác, chỉ biết lảng vảng quanh con chó cái nó để ý – không phải mình chửi người đâu, là mình muốn nói người và chó thực ra về mặt này cũng không có gì khác nhau, anh ta đã đến nước hận không thể trèo ngay lên người cậu rồi.”

Bình Phượng mồm miệng toang toác, nói tục nhưng rất thẳng thắn trực tiếp, Cát Niên khó xử đỏ ửng mặt, “Nói cái gì thế!”

“Cậu khuyên mình, mình cũng khuyên lại cậu, Cát Niên, con người sống phải hiện thực một chút.” Bộ dạng Bình Phượng nói đạo lý rất kỳ lạ, nhưng cô nói những lời từ tận đáy lòng, “Trước đây thế nào chúng ta không quan tâm, mình chỉ biết điều này, cậu xem anh ta, đẹp trai, có tiền, có công việc tốt, quan trọng nhất là anh ta chịu xoay quanh cậu. Cậu tốt mình biết, cậu xứng đáng với người như thế, nhưng người khác lại không thấy thế, nói thẳng ra cậu đừng buồn, trong mắt người khác cậu đã từng ngồi tù, tuổi cũng chẳng còn trẻ nữa, cậu không tìm được người như vậy nữa đâu!”

Cát Niên cười, “Cậu không phải từng nói muốn mình tìm một người không liên quan đến quá khứ của mình hay sao?”

“Vấn đề là cậu có người như vậy không?”

Cát Niên nhớ đến Đường Nghiệp giờ đang rơi vào cảnh tù tội lành hung khó đoán, cô phải thừa nhận Bình Phượng nói không sai, cô không có một người như vậy.

Cát Niên không muốn đi sâu nghiên cứu về vấn đề này nữa, bèn tiện miệng nói với Bình Phượng: “Anh ấy giờ tự lo ình còn chưa được, đến chỗ mình kể khổ thôi.”

“Anh ta làm sao? Đúng rồi, mình nhớ cái tên oan đại đầu trước kia cũng rất có ý với cậu, giờ sao chả thấy bóng dáng đâu thế?” Bình Phượng cuối cùng cũng nhớ tới Đường Nghiệp. Cô sắp đi rồi, bỏ lại người bạn duy nhất, cô chỉ có thể giúp Cát Niên liệt kê bất kỳ người đàn ông nào có khả năng xung quanh.

Cát Niên cười khổ: “Anh ấy càng không thể, hai người họ nói cho cùng là hai con châu chấu trên một sợi thừng.”

“Người vừa đi họ Hàn, không phải nghe nói ông già anh ta là chánh án tòa án gì đấy sao, nhà chắc chắn rất có thể lực, theo lý mà nói thì có chuyện gì mà không san bằng nổi chứ.” Bình Phượng cúi đầu lấy mũi chân vẽ lên mặt đất, rồi cô kéo Cát Niên lại, dứt khoát ngồi xuống, hỏi tiếp, “Cậu nói mình nghe, hai người đã đến đâu rồi?”

Cát Niên không ngờ bạn mình cảm thấy hứng thú với vấn đề này lại còn cố hỏi gốc rễ như vậy, nhưng Bình Phượng đi rồi, có thể cô ngay đến tìm một người chịu hỏi gốc rễ mấy chuyện này cũng chẳng còn nữa. Cô không muốn vướng vào vụ án của Đường Nghiệp và Hàn Thuật, chỉ được biết đại thể đầu đuôi câu chuyện qua lời kể của hai người họ. Cát Niên thở dài, ngồi xuống bên Bình Phượng, kể sơ lược cho cô. Hàn Thuật điều tra một vụ án của Cục Xây dựng, Đường Nghiệp liên quan đến vụ án, Hàn Thuật nghi ngờ đằng sau tấm màn còn có người chủ trò, cũng đã nắm được một số chứng cứ, lại vì thế mà cãi nhau với bố, cuối cùng bị đuổi khỏi nhà. Hàn Thuật buồn bã bất đắc chí, vụ án cũng tuột khỏi tay, bắt buộc phải chuyển công tác, Đường Nghiệp theo tình thế này buộc phải hứng tội... Cát Niên lãnh đạm kể ngọn nguồn mình được biết, chỉ như một người bàng quan, không có chút cảm xúc nào. Nhưng trước lời thuật lại chẳng hấp dẫn gì ấy, Bình Phượng lại nghiêm túc lắng nghe một cách khác thường.

Cuối cùng, Bình Phượng im lặng rất lâu mới nói: “Thế là không công bằng, dựa vào lẽ gì chỉ vì một vụ án mà khiến những người đàn ông không tội khó khăn lắm mới xuất hiện bên cậu đều bị vướng vào bùn nhão thế chứ? Thực ra vốn chẳng be bét như thế, chỉ cần ông già của Hàn Thuật nhúng một tay vào, việc này chẳng liên quan gì đến ông ta, ông ta hà tất phải nhảy dựng lên như thế, mình thấy ông ta cũng chẳng tốt đẹp gì.”

“Đừng nói thế, tóm lại chuyện này liên tục rất phức tạp, mấy người ngoài chúng ta làm sao có thể nhìn rõ nội tình bên trong.” Cát Niên vừa nói vừa trầm nghĩ, cũng may Hàn Thuật không nghe thấy mấy lời nói bừa của Bình Phượng về bố anh. Cô rất rõ, tuy Hàn Thuật có nhiều điểm bất mãn với bố nhưng trong lòng vẫn rất sùng kính bố, anh thông minh như vậy nhưng trước sau vẫn không muốn đứng trong góc tối suy đoán biểu hiện kỳ lạ của bố mình đối với chuyện này, mà anh cũng sẽ tuyệt đối không cho phép bất cứ ai bôi nhọ bố mình.

Bình Phượng cao giọng đến tận quang tám, “Sao lại là người ngoài, Cát Niên, cậu hồ đồ rồi, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của cậu, cậu cho rằng cậu còn bao nhiêu cơ hội nữa? Anh họ Đường không hy vọng gì được rồi, anh họ Hàn nếu thật sự ngã vì chuyện này, còn không chắc được sau này sẽ ra sao, cậu nói xem nếu không có cái ông Hàn kia không phải đều chẳng có chuyện gì rồi ư?”

Nghe mấy câu ngây thơ này của cô, Cát Niên vừa tức vừa buồn cười. Bình Phượng đầu óc giản đơn, lúc gian thương cực độ lúc lại tình cảm thái quá, người bạn duy nhất của cô, đến nay cũng phải đi rồi.

Hai người lại nói tiếp mấy chuyện ngốc nghếch trên trời dưới biển chỉ có giữa chị em gái với nhau, ai cũng ra sức dằn dò người kia. Cuối cùng Cát Niên nhìn Bình Phượng đi khỏi, Bình Phượng cùng Vọng Niên, một cặp đôi khó lòng hình dung nổi song rất kiên định tin rằng tương lai sẽ hạnh phúc, thật sự sẽ hạnh phúc ư?

Bình Phượng bước khỏi cổng nhà Cát Niên, giúp Cát Niên khép cổng lại, qua cánh cổng sắt, cô toét miệng cười, nói với Cát Niên: “Con người không thể nào cả đời không gặp may. Cát Niên, cậu phải có một cái kết thật đẹp, mình cũng vậy. Cậu tin mình đi, gì rồi cũng sẽ ổn.”

Cát Niên cười gật đầu, lúc đó cô không hề biết rằng đó là câu nói cuối cùng của Bình Phượng với mình.

38. Quyển 2 - Chương 38

Chương 38 - Hộp Pandora

Cát Niên xem hết tất cả các tấm ảnh, xếp ngay ngắn lại rồi đút trở vào phong bì, cô không dám xem lại lần hai, dường như đó là chiếc hộp Pandora, cất giấu bên trong loài ma quỷ có thể hủy diệt tất thảy.

Kỳ nghỉ Tết vừa hết Cát Niên liền trở lại cửa hàng đồ vải làm việc. Cuộc sống dường như lại trở về với quỹ đạo vốn có, ngoài việc bên cạnh cô đã thiếu mất Phi Minh.

Mồng bảy tháng Giêng, không khí lễ Tết vẫn còn tràn ngập, nhưng đối với cửa hàng đồ vải lại là mùa ế ẩm bởi phần lớn khách hàng đều đã chọn mua đồ mới cho nhà cửa từ trước Tết để mang lại điềm may đầu xuân cho gia đình. Cát Niên làm ca ngày, cả buổi đều rất nhàn rỗi.

Tan làm, cô theo thói quen mua một tờ báo chiều tại quầy báo gần cửa hàng, ngồi đọc trên xe trong lúc về nhà. Tờ báo xanh xanh đỏ đỏ, phần lớn đều là quảng cáo khuyến mãi của các công ty lớn trong dịp Tết, Cát Niên xem hết mục tin giải trí lại lật sang trang tin xã hội, dưới góc có một mẫu tin to bằng miếng đậu phụ về một vụ huyết án hoàn toàn chẳng liên quan gì đến không khí vui tươi mùa xuân. Nói một cặp nam nữ xảy ra xô xát trong phòng trọ, cuối cùng người nam đâm liên ba nhát vào bụng người nữ, người nữ chết ngay tại chỗ, người nam định bỏ trốn nhưng một giờ sau khi gây án đã bị cảnh sát bắt được tại bến xe. Dòng cuối cùng của mẫu tin còn chú thích, theo cảnh sát chứng thực, người nữ bị chết làm nghề phi pháp, thân phận nam hung thủ giờ vẫn đang trong quá trình điều tra.

Cát Niên ngồi trên xe buýt lắc lư đọc mẩu tin, mấy bài báo kiểu này những năm gần đây không hiếm, những người sống ngoài vòng xã hội, mệnh chỉ như ngọn nến trong gió, chẳng rõ khi nào sẽ bị dập tắt, không có gì kỳ lạ. Mọi người đọc nhiều rồi cũng chẳng thấy thu hút nữa. Cát Niên thầm nghĩ, quyết định của Bình Phượng có lẽ là đúng đắn, bất kể thế nào, thoát khỏi cái nghề đó, tìm một người đàn ông cho dù chẳng có gì nổi bật nhưng chí ít cũng yên ổn một đời.

Bình Phượng từ hôm rời khỏi nhà Cát Niên đã không còn thấy tin tức gì nữa, cô không phải người dùng dằng, đã chào tạm biệt là sẽ không còn gặp lại. Không biết cô và Vọng Niên đã đi chưa, đã đi đến đâu rồi? Cát Niên đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với bố mẹ nên cũng không nghe ngóng được gì, cô nghĩ hai ngày rồi cũng dần dần chấp nhận chuyện Bình Phượng cùng Vọng Niên, một người đàn ông không ghét bỏ cô ấy, đối tốt với cô ấy, đây đúng là những gì Bình Phượng yêu cầu rồi. Đến lúc này, Cát Niên canh cánh trong lòng nhất lại là Bình Phượng chứ không phải Vọng Niên. Cái gọi là chị em ruột, thực ra chỉ là tự cô nghĩ mà thôi. Giờ cô chỉ mong Vọng Niên đối tốt với Bình Phượng một chút.

Khi sắp xuống xe, cô gấp gọn tờ báo nhét vào túi, lòng chỉ nghĩ đến cuộc phẫu thuật sẽ diễn ra vào ngày mai của Phi Minh. Tối qua tan làm cô cũng ghé qua thăm Phi Minh một lần, con bé vẫn gầy, nhưng có thể thấy nó thực sự vui và mãn nguyện vì được trở về bên mẹ đẻ. Trần Khiết Khiết không yên tâm về người trông nom, cả ngày đều túc trực trong bệnh viện, ngay đến Chu Tử Dực tan làm xong cũng thường vào bệnh viện ăn cơm cùng hai mẹ con. Cát Niên ngồi bên giường bệnh Phi Minh một lúc, thấy cô bé không sao, nhà người ta mấy người đều có mặt, cô cũng không tiện ở lại quá lâu. Thế nhưng cuộc phẫu thuật này có quan hệ trọng đại, Cát Niên không thể bỏ lỡ, cô đã cố đổi ca làm với đồng nghiệp để có thể tiện ở bệnh viện chờ kết quả phẫu thuật. Xót xa đã quá nhiều, khi ngày này cuối cùng cũng sắp tới cô lại không hề có chút thấp thỏm. Nếu Phi Minh có thể bình an trở ra, đương nhiên phải cảm tạ trời đất, giả như điều phải đến sớm muộn gì cũng đến, vậy thì, mấy ngày này Cát Niên cầu khẩn suốt đêm cũng chỉ mong cho đứa trẻ không phải chịu đựng thêm nhiều đau khổ nữa.

Đi qua quán chú Tài, chú gọi Cát Niên lại rồi đưa cho cô một gói bưu phẩm chuyển phát nhanh EMS, nói là hơn một tiếng trước có người chuyển đến, thấy cô không có nhà nên chú Tài nhận hộ. Cát Niên cảm ơn chú, cầm chiếc phong bì giấy cứng màu xanh trắng trong tay, cô đã quên mất bao nhiêu năm rồi mình chưa nhận được thứ đồ thể này. Trên phong bì không có địa chỉ người gửi, Cát Niên vốn nghĩ là của anh Tư Niên gửi về, nhưng xem dấu bưu điện lại là trong thành phố.

Nếu anh Tư Niên trở về nhất định sẽ đến thăm họ ngay, chắc không phải là anh, vậy, chính là Hàn Thuật, không biết lại đang bày trò gì mới đây. Lúc này chú Tài cũng từ nhà bước ra, thấy Cát Niên liền cười híp mắt, miệng hỏi: “Thằng bé hôm nay có việc không đến hả? Mặt nó hôm trước đập muỗi đến hủy hoại dung nhan đã đỡ tí nào chưa?”

Cát Niên cười thay câu trả lời. Hàn Thuật từ trước lén lút bám đuôi đến giờ dăm ba hôm lại quang minh chính đại xuất hiện gần nhà Cát Niên, thêm cả chuyện sớm mông Một đã từ nhà Cát Niên chạy ra mua pháo, mấy người chú Tài đều đã quan sát hết, chú sớm đã coi Cát Niên và Hàn Thuật là một đôi. Cát Niên cũng không giải thích, nói nhiều chỉ sợ chú nghĩ cô là con gái nên thẹn thùng xấu hổ mà thôi.

Nhưng chú Tài tiện miệng hỏi thế mà lại chẳng sai chút nào. Hàn Thuật hôm nay đúng là có việc, anh miễn cưỡng đến Viện Thành phố nhậm chức, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên, tuy nói trong lòng bất mãn nhưng anh vẫn không quên sau giờ làm mời mọi người trong ban đi ăn bữa cơm, sở trường đối đãi giao tiếp như thế chẳng trách đến đâu anh cũng được quý mến.

Buổi trưa, Hàn Thuật gọi điện cho Cát Niên chỉ để nói với cô chuyện này, còn nói hôm nay mình không đến được rồi. Cát Niên thấy đúng là vớ vẩn, cô vốn chẳng gọi anh đến, không có việc gì anh cứ chạy lại bên này làm gì, không đến thì thôi, lại còn chỉ vì thế mà gọi điện thanh minh, coi đây là lẽ đương nhiên, cứ như thật có người đã hẹn chắc với anh không gặp không về vậy. Cô dừng một lúc, Hàn Thuật trong điện thoại oán trách môi trường làm việc mới, ra sức kể khổ. Đây cũng là chuyện chẳng đùng, nếu như cúp điện thoại của anh, chưa biết chừng anh điên lên còn gọi thẳng vào máy bàn của cửa hàng. Khó chịu hơn nữa là, anh xuất hiện thường xuyên như thế, ngay đến chú Tài cũng biết, anh mà không đến là chắc có chuyện rồi.

Cát Niên mở cửa bước vào nhà. Cô không phải người nóng vội, dù có cảm thấy hơi nghi hoặc đối với gói chuyển phát nhanh kia nhưng cũng vẫn chỉ cầm lấy, đợi đặt túi áo xuống xong xuôi, ngồi xuống ghế rồi mới

chầm chậm mở ra. Trong phong bì còn có một gói giấy báo được bọc rất cẩn thận bằng băng dính trong, Cát Niên mở ra mới thấy được món đồ thật sự trong đó.

Không phải thư từ gì, thậm chí đến một mảnh giấy cũng không có, trong lớp giấy báo cũ là một tập ảnh, Cát Niên chỉ mới nhìn tấm ảnh trên cùng đã không còn cách nào ngồi im như không có gì được nữa, trong bức ảnh là một cặp nam nữ đang quần lấy nhau trong một tư thế khó coi nhất.

Dù Cát Niên biết rõ bên cạnh ngoài mình ra chẳng có ai, nhưng thoát nhìn thấy cái thứ đó cô vẫn không thể ngăn nổi mắt mồm há hốc, đỏ mặt tía tai, người trong bức ảnh rốt cuộc là ai?

Mấy tấm đầu ánh đèn mờ ảo, tư thế nhân vật trong ảnh uốn éo, chất lượng ảnh rất bình thường, nhìn không phải rõ lắm, chỉ có thể từ cách bài trí nhận ra đó là một phòng khách sạn không hào nhoáng. Cát Niên lại cầm lấy phong bì nhìn thật kỹ tên người nhận, địa chỉ là nhà cô không sai, tên người nhận cũng đích thị là Tạ Cát Niên, nhưng ai có thể gửi cho cô những thứ này, những tấm ảnh này có liên quan gì đến cô?

Cô lật từng tấm xem tiếp, người đàn ông từ đầu tới chân không mảnh vải che thân, người đàn bà còn có vài tấm mặc một bộ đồ như đồng phục nữ sinh, cuối cùng Cát Niên dừng lại ở một tấm ảnh, cô đã nhìn rõ mặt người đàn bà, đó là khuôn mặt của một người cô đã quá quen thuộc, Bình Phượng! Chỉ có điều vì hai bím tóc được chải rất buồn cười và lác một trên đầu cô khiến Cát Niên không nhận ra ngay trong mấy tấm ảnh chụp nghiêng mặt lúc đầu.

Chuyện này liên quan đến Bình Phượng, Cát Niên không thể ngồi tiếp được nữa, cô đứng bật dậy, lật nhanh những bức ảnh sau. Lê nào bưu phẩm này là do Bình Phượng gửi đến? Cát Niên đã biết từ lâu Bình Phượng làm cái nghề này nhưng không thể vô duyên vô cớ chụp mấy loại ảnh này gửi cho bạn bè được. Người đàn ông không cao lắm, nhưng có thể nhìn ra đã không còn trẻ tuổi, Cát Niên nhìn trừng trừng vào bộ dạng chính diện của ông ta rất lâu, càng nhìn càng thấy quen, bất giác lưng cô toát mồ hôi lạnh.

Khuôn mặt này cô thậm chí rất quen thuộc, mang bóng dáng của một người cô thường xuyên nhìn thấy, chỉ là lớn tuổi hơn rất nhiều. Dù cô không muốn tin, từ chối tin, nhưng đôi mắt không thể lừa cô, đó thật sự là Hàn Thiết Văn, bố của Hàn Thuật, Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao tỉnh, lãnh đạo của Vọng Niên, người đã từng sống ở tầng trên nhà cô hồi bé!

Phát hiện này khiến Cát Niên lạnh cả người, thậm chí còn cảm thấy nao nao trong dạ dày. Chánh án Hàn chăm sóc bản thân rất tốt, nhưng từ khuôn mặt này vẫn có thể nhìn ra một người đàn ông đang dần bước vào tuổi xế chiều, điều này rõ ràng trái ngược với khuôn mặt mướt và hai bím tóc của Bình Phượng, hai cơ thể, một lão già, một non nà, quần sát lấy nhau.

Cát Niên chùng từng nói chuyện với bố Hàn Thuật, chỉ dựa vào những ký ức thuở bé và miêu tả của Hàn Thuật lơ mơ nhớ lại khuôn mặt nghiêm nghị của ông. Trong ấn tượng của Cát Niên ông tuy là một người quá đỗi nghiêm khắc nhưng trước sau vẫn là một bậc cha chú đứng đắn, thế nhưng mỗi tư thế ông bỏ trên người Bình Phượng đều dung tục như vậy, trong cái xã hội chỉ nhìn mặt mà đoán người này còn cái gì là thật nữa đây?

Cát Niên xem hết tất cả các tấm ảnh, xếp ngay ngắn lại rồi dứt hết trở vào phong bì, cô không dám xem lại lần thứ hai, dường như đó là chiếc hộp Pandora, cất giấu bên trong loài ma quỷ có thể hủy diệt tất cả.

Giờ coi như cô đã rõ “lão dê béo” từ miệng Bình Phượng là ai, e là Bình Phượng cũng đã sớm biết quan hệ giữa người ấy và Hàn Thuật, vì vậy trước sau mới kín tiếng như vậy. Với địa vị và thân phận của Chánh án Hàn lúc này, ông còn có gì không đạt được? Cứ cho là ông không màng đến gia đình, tham đồ mỹ sắc, cũng có đây người tự nguyện ngã vào lòng ông, sao ông có thể chọn một cô gái đứng đường kéo khách như Bình Phượng. Trang điểm của Bình Phượng khá cổ quái, đây chắc chắn là do khẩu vị cổ quái của khách hàng, bộ dạng Chánh án Hàn ép chặt Bình Phượng, như thể ông lần nữa chinh phục lại thời thanh xuân đã từng thuộc về mình. Có thể ông cũng biết rõ điều mình muốn rất xấu xa, người vợ cao nhả hiền thực của mình không thể nào tiếp nhận, cũng vì giới hạn bởi thân phận của mình, ông không dám đưa ra những yêu cầu như vậy với những người phụ nữ quanh ông, thế nên mới chọn ả điếm cách xa ông tựa mây với bùn, như vậy ông mới có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì theo dục vọng của mình, như vậy ông mới cảm thấy mình đang an toàn trong một thế giới khác? Nhưng Cát Niên không hiểu, lái xe của chánh án Hàn – Tạ Vọng Niên và cũng là người yêu của Bình Phượng rốt cuộc đóng vai trò gì trong màn kịch bẩn thỉu này? Cậu ta miễn cưỡng phải chấp nhận, hay vui vẻ dấn mình? Buổi tối đắm xe trong ngõ hẻm đó, Vọng Niên lái một chiếc

Audi đen, và cũng là lần đầu Bình Phượng hí hửng gặp “lão dê béo” của cô, Cát Niên không còn muốn nghĩ tiếp, bằng không cô đến ngạt thở vì dòng máu chảy trong người Vọng Niên cũng là dòng máu đang chảy trong người cô.

Cát Niên lập cập rút điện thoại, lập tức gọi cho Bình Phượng, cô phải hỏi rõ ràng nguyên do sự việc, nếu như những bức ảnh này đúng là do Bình Phượng gửi, sao cô lại liên quan đến Hàn Thiết Văn, và sao lại muốn cho Cát Niên biết.

Điện thoại của Bình Phượng tắt máy. Cái điện thoại đời cổ đó vốn có vấn đề về pin, mới dùng chưa được bao lâu đã tự động đen ngóm màn hình, gọi không được cũng chẳng phải chuyện lần đầu. Cát Niên bàng hoàng ngồi xuống, thấy mình dường như đã nghĩ đến một đáp án rõ ràng. Chẳng trách hôm đó Bình Phượng nghe về vụ án của Hàn Thuật lại để ý khác thường như vậy, bởi cô biết chuyện xấu của bố Hàn Thuật, hơn nữa trong tay lại đã có những bức ảnh này, có lẽ đây chính là một “vụ lớn” của cô và Vọng Niên, bọn họ câu kết với nhau chụp những bức ảnh này, lấy đó để ép ông, hoặc là bán ột người có dụng tâm hòng kiếm khoản chênh lệch rồi cao chạy xa bay. Nhưng trước khi đi Bình Phượng biết chuyện về Đường Nghiệp và Hàn Thuật, cô dùng thứ lô gic quá đỗi giản đơn của mình đưa đến một lý luận, đó là nếu như Hàn Thiết Văn đổ rồi chẳng còn ai làm khó Hàn Thuật nữa, Đường Nghiệp có thể cũng không cần phải gánh tội, hai người đàn ông có thể đem đến hạnh phúc cho Cát Niên như thế đều được giải thoát, bởi vậy trước khi đi cô còn gửi một phần ảnh cho Cát Niên, hy vọng làm vậy có thể giúp được người bạn duy nhất của mình.

Bình Phượng có ý tốt, nhưng Cát Niên không sao nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy được. Những người đó, những việc đó, như một tấm tranh ghép hình được cô từng miếng từng miếng lắp ghép lại trong đầu, dần dần trở nên rõ ràng.

Chánh án Hàn liên quan đến vụ án của Hàn Thuật, nhưng ông chưa chắc đã liên quan trực tiếp đến vụ án của Cục Xây dựng, tay ông không với dài được đến thế, người khiến Đường Nghiệp hứng tội chắc không phải là ông, bằng không với sự điều tra sâu dấn của mình Hàn Thuật không thể nào lại không phát giác được chút gì. Bình Phượng không chỉ quen “lão dê béo” của cô mà còn quen người trả tiền cho lão dê béo, điều này chứng tỏ ông Hàn bị người ta nắm thóp, ông không thể còn chính nghĩa và sạch sẽ như bề ngoài, nhiều khả năng nhất là ông có quan hệ gián tiếp với người đứng đằng sau vụ án, chưa biết chừng bọn họ còn nhận hối lộ của cùng một người, ông sợ rút dây động rừng, sớm muộn gì cũng liên lụy đến mình. Vốn dĩ ông cho rằng Hàn Thuật trẻ người cùng lắm chỉ găm được lớp da bên ngoài nên mới thả cho con trai điều tra, nào ngờ đứa con trai ông một tay dạy nên lại nghiêm túc với vụ án này như thế, nếu như thật vạch trần được tấm màn đen phía sau Cục Xây dựng, thành đồ hào cũng chẳng được yên, ông lo sợ nên mới ngăn cản Hàn Thuật, thậm chí còn không tiếc từ mặt cha con.

Bình Phượng nghĩ quá ngây thơ, cứ coi như cô may mắn lật đổ được Hàn Thiết Văn, nhưng người phía sau Đường Nghiệp cũng chức trọng quyền cao như thế, cái tội này Đường Nghiệp vẫn phải gánh. Còn về Hàn Thuật, đúng là không còn ai ép anh từ bỏ vụ án này nữa, nhưng Cát Niên có thể đánh cược, thà để Hàn Thuật từ bỏ một trăm vụ án, anh cũng không muốn nhìn thấy phần “con” của bố mình. Đối với Hàn Thuật, những tấm ảnh này đủ để hủy hoại toàn bộ tín ngưỡng, toàn bộ tình cảm của một người con trai đối với bố. Bình Phượng thực lòng muốn giúp Cát Niên, nhưng cô cũng đồng thời rút cho Cát Niên một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Tiếp đó, Cát Niên nấu cơm, tắm rửa, đi ngủ, trong đầu chỉ toàn những tấm hình ấy và đủ mọi loại câu hỏi. “Vụ lớn” của Bình Phượng và Vọng Niên nếu như thật là kiếm lợi từ mấy tấm ảnh này thì hai người đó quả là ngu ngốc đến không biết trời cao đất dày, bọn họ lẽ nào không nghĩ đến hậu quả của việc này sẽ nguy hiểm ra sao ư? Và còn cô nên làm gì với những bức ảnh này?

Đưa cho Hàn Thuật? Anh sẽ sụp đổ, dù cô có không mong gặp Hàn Thuật nữa thì cũng không hề muốn thấy cảnh đó.

Đốt đi? Những bức ảnh này có còn trong tay Bình Phượng và Vọng Niên không? Bọn họ sẽ đem ra làm gì? Tổng tiền Hàn Thiết Văn? Bán cho người có ý đồ xấu? Kết quả đều không dám tưởng tượng như nhau. Nếu vậy, giấy không bọc được lửa, giả như Hàn Thuật sớm muộn rồi cũng sẽ biết, nếu như anh thấy những bức ảnh này sớm hơn, liệu có phải tuy đau lòng nhưng cũng sẽ sớm chuẩn bị tinh thần, chuyện này sẽ không phát triển theo chiều hướng xấu.

Cô nhét đồng ảnh xuống gối, trần trọc ngủ không yên. Trước nay cô vẫn là người nói ít nghĩ nhiều, nhưng lần này càng nghĩ càng bất an. Làm người đơn giản có lẽ lại hạnh phúc hơn.

Cứ vậy cho đến nửa đêm, cuối cùng cô cũng không gắng gượng nổi, dần chìm vào giấc mơ, cũng may vẫn còn chưa ngủ say nên điện thoại mới reo một tiếng cô đã nhận ra. Cát Niên cứ nghĩ là Bình Phượng, vội vàng bắt máy, nhưng lại là Hàn Thuật.

“Cát Niên, em ra đây một lát, anh đang đứng trước cổng nhà em.” Giọng Hàn Thuật rất bình tĩnh nhưng cũng rất lạ. Cô nhìn đồng hồ, đã ba giờ mười lăm phút sáng. Anh trước kia tuy càn rỡ nhưng cũng chưa bao giờ quá nửa đêm chạy đến dọa người.

“Sao... sao thế?” Cát Niên cứ căng thẳng là lại lắp bắp.

Hàn Thuật không chịu nói trong điện thoại, chỉ bảo cô ra ngoài.

“Anh có chút chuyện cần nói với em.”

Một dự cảm không lành chợt như một cơn bão tuyết đổ ập xuống lòng Cát Niên, không phải ngay đến anh cũng xảy ra chuyện rồi chứ? Cô cũng không rõ nỗi hoang mang rối loạn trong lòng là từ chuyện nào, nhưng trong giây lát bước xuống giường cô đã đưa ra một quyết định. Có lẽ cô nên đưa số ảnh này cho Hàn Thuật, có lẽ anh sẽ vì thế mà hận cô, nhưng cô lờ mờ cảm giác làm vậy là đúng.

Cô lấy chiếc phong bì từ dưới gối, khoác tạm áo rồi chạy ra. Quả nhiên Hàn Thuật đang đứng ngoài cổng, quay lưng lại phía cô, nhìn về một nơi tối hù, không biết là đang nghĩ gì. Anh đứng bao giờ cũng rất thẳng lưng, nhưng lúc này lại có vẻ gì đó hơi cứng nhắc.

Hàn Thuật nghe thấy tiếng động liền lập tức quay lại.

Cát Niên mở cổng, “Vào rồi nói.”

Anh im lặng gật đầu, đi theo cô vào nhà, hai người đều không ngồi.

Hàn Thuật hít một hơi, dường như đang nghĩ nên mở miệng thế nào, Cát Niên nắm chặt chiếc phong bì, cũng đang do dự không quyết.

“Anh có chuyện này phải nói với em.”

“Em có chuyện này muốn nói với anh.”

Hai người suýt nữa cùng đồng thanh nói ra câu này, cả hai cùng lặng người.

Cuối cùng Cát Niên nói, “Anh nói trước đi.”

Hàn Thuật đã không còn bộ dạng xuề xòa trước mặt cô như thường ngày, ngược lại, anh rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến cơn bão tuyết trong lòng Cát Niên bắt đầu đông cứng lại thành băng Bắc cực.

“Anh nói đi.” Cô nén cảm giác hoang mang trong lòng cố cười một tiếng, tiếng cười trong một đêm thế này, ngay cả cô nghe cũng thật cao vút.

“Tạ Vọng Niên xảy ra chuyện rồi, anh vừa nghe nói, cậu ta giết người, đã bị cảnh sát bắt, bố mẹ em đều sắp phát điên rồi...”

“Nó giết ai?” Giọng Cát Niên nghẹn cứng trong cổ họng.

Cô thậm chí có thể thấy yết hầu Hàn Thuật chuyển động lên xuống vì căng thẳng.

Anh nói: “Bạn em chết rồi.”

Cát Niên đột nhiên nhớ đến mẩu tin trên tờ báo chiều. Đáp án đã sớm bày ra ngay trước mắt cô, là cô vô tâm vô tính.

Bình Phượng!

Trong khoảnh khắc đó Cát Niên dường như nhìn thấy máu trên chiếc phong bì trắng xanh sạch sẽ trên tay mình, trên đó đầy máu của Bình Phượng!

Chiếc phong bì rơi xuống từ tay cô không báo trước, những manh mối bắn thủ lộ ra qua mép giấy đã được mở.

“Em không sao chứ, Cát Niên.” Hàn Thuật đỡ lấy cánh tay cô, rồi cúi người xuống nhặt những thứ bị rơi trên đất.

Và rồi, anh nhìn thấy những tấm ảnh kia.

39. Quyển 2 - Chương 39

Chương 39 - Chúng ta còn có thể tin tưởng điều gì?

.Thi thể Bình Phượng được Cát Niên đứng ra thu liệm rồi chôn cất theo cách đơn giản nhất. Cô đứng trước bia mộ của Bình Phượng, dường như vẫn có thể nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch không để đâu cho hết ấy.

Cô nói: “Để mình giúp cậu một lần đi, Cát Niên, mình cũng chỉ giúp cậu lần này thôi.”

Chỉ lần này thôi, cô đã dùng cả tính mạng của mình.

Sau này Cát Niên cũng quên mất Hàn Thuật rốt cuộc đã đứng bao lâu để xem hết đồng ảnh đó, không sót một tấm nào.

Cô chỉ nhớ rất lâu sau đó anh mới hỏi một câu: “Ai đưa cho em?”

Cát Niên chờ đợi trả lời: “Người đã chết.”

Thế rồi hai người đứng đối diện nhau, không ai khóc, không ai có lấy một biểu hiện thừa. Bọn họ chỉ đứng đó, như hai kẻ ngốc, như hai bức tượng đất đỏ nát, như hai con ma cô độc mất đi linh hồn lúc nửa đêm.

Sau đó Hàn Thuật ra về, bóng anh rời đi nhìn từ đằng sau hết như một con thú.

Không, không phải con thú, nên nói là một con sói nhỏ vừa mở mắt trần trần đứng nhìn bầy sói nuôi dưỡng nó lần lượt chết đi ngay trước mắt.

Bọn họ thậm chí còn không thể mở miệng an ủi nhau, cũng như một vết xước rách toác, hai người đều phải giữ chặt, chỉ cần lỏng tay máu sẽ phun trào, rồi không còn sống nổi nữa.

Sau này Cát Niên mới biết, phỏng đoán của mình tối đó đúng đến tám chín phần. Rõ ràng là loại chuyện vụ án vẫn hay được viết trong mấy quyển văn học vỉa hè, lúc đọc thì ly kỳ, sau mới phát giác ra sự xấu xí và đẫm máu của nó.

Chánh án Tòa án Nhân dân tối ấy năm nữa là bị lui về tuyến hai, Hàn Thiết Văn thông qua cậu tài xế nhỏ của mình tình cờ quen biết ngài Diệp và ngài Thôi, hai doanh nhân thành đạt từ lâu đã “ngưỡng mộ” ông. Hai vị doanh nhân này tận dụng hết khả năng lôi kéo xây dựng một mối quan hệ tương đối hữu hảo với chánh án Hàn quyền cao chức trọng. Nếu như đổi lại là mấy năm trước, chánh án Hàn vẫn lấy ác làm thù, tự coi mình là thanh cao e rằng còn chẳng thèm đếm xỉa đến họ, ông không thiếu tiền, cũng không thiếu quyền, gì cũng không thiếu, cương định nguyên tắc không màng dục vọng.

Nhưng thời cơ hai người đó xuất hiện lại rất tế nhị, bởi cũng đúng khi đó, Hàn Thiết Văn đột nhiên kinh ngạc nhận ra một sự thật từ một trang công văn nội bộ và những dấu hiệu quanh mình – ông già rồi, hoặc nói, ông sắp già rồi. Ông không cần có thêm tiền đồ, danh lợi, nhưng ông không thể chấp nhận mình đang già đi, bởi ông đã quen với một Hàn Thiết Văn uy nghiêm quyền cao chức trọng, đã quen với sức mạnh và hoài bão cao xa. Khi ông già đi, khi ông về hưu, không còn những người cung kính vây quanh ông nữa, không còn sức mạnh một lời nói ngàn vàng, ông sẽ trở thành lão già lẩm cẩm vừa tưới hoa trên ban công vừa oán trời trách người. Ông có thể trả bất kỳ giá nào để đổi lại tuổi trẻ của mình, dù chỉ là một kiểu ảo giác.

Đáng sợ nhất là, trên người người vợ đã đầu ấp tay gối cùng mình ba mươi năm nay, ông phát hiện ra mình đã dần dần không nổi nữa rồi.

Loại người như Diệp Bình Văn và Thôi Mẫn Hành, Hàn Thiết Văn đã gặp rất nhiều, ông xem thường bọn họ, có chút tiền đã tự cho rằng có thể lên trời, nhưng khi xuất hiện bên cạnh ông lại chỉ như hai con chó cúi mõm. Vậy mà lúc này hai con chó bỏ đỡ nịnh hót ấy lại như đi guốc trong bụng ông, do thám và đáp ứng nỗi sợ tuổi già của ông. Ông phải tóm lấy thứ gì đó, nếu không sẽ không kịp mất. Thế là ông khinh bỉ bọn họ nhưng vẫn hưởng thụ những bỏ đỡ của bọn họ, làm vậy khiến ông cảm thấy mình vẫn còn hữu dụng, vẫn còn sức mạnh. Ông bắt đầu nhận số tiền ấy, không chỉ là của hai người họ, còn cả của người khác, ông thậm chí không biết mình giữ nhiều tiền thế để làm gì. Khoản tiết kiệm của ông đủ để ông an nhàn dưỡng lão, vợ ông, con trai, con gái cả đời sống mà không phải lo nghĩ gì, ông chỉ là cần cảm giác sở hữu đó, thứ sở hữu điên cuồng, ông đang đứng trước ranh giới quyền lực, còn không sở hữu thì sẽ vĩnh viễn mất đi.

Tiếp đó rất tự nhiên, hai kẻ họ Diệp và họ Thôi khéo léo hiểu lòng người ý tứ mang đến một cô gái. Đó là một cô gái điểm điểm bần thủ nhưng vẫn còn trẻ. Một người cả đời thanh cao như Hàn Thiết Văn bắt cô gái điểm điểm đó mặc quần áo giản dị, tết tóc bím theo kiểu các cô gái thời ông còn trẻ vẫn thích, khi ông leo lên người ả điểm điểm đó, ông có thể mặc sức làm những chuyện mình muốn làm, ông cuối cùng cũng cảm thấy mình đã lại chinh phục được những năm tháng tuổi trẻ đã sớm không còn, thứ khoái cảm đó ông chưa bao giờ đạt được với vợ hay bất kỳ cô gái cao quý nào khác ông từng biết. Ông biết việc này vô sỉ và nguy hiểm, nhưng ông mê muội.

Tuy nhiên có một điều mà người thông minh như ông không nhận ra, đó là, cô gái điểm điểm đó lại là một đôi với cậu tài xế của ông, thằng nhãi Tạ Vọng Niên mặt mũi thật thà chất phác chạy tới chạy lui chịu cực chịu mắng, nhưng lại ngấm ngấm bày mưu sau lưng ông. Tạ Vọng Niên đã móc nối với Bình Phượng, bày mưu dùng máy quay giấu trong phòng lên quay lại những hình ảnh bần thủ của Hàn Thiết Văn, bọn họ không định tổng tiền Hàn Thiết Văn, không chỉ vì bọn họ không dám, mà còn vì có một kênh tốt hơn. Ngài Thôi và ngài Diệp trong câu chuyện này đồng ý trả giá rất cao để mua lại những bức ảnh và đoạn phim ấy, giữ lại chưa biết chừng có hữu dụng lớn, còn số tiền ấy đủ để cặp tình nhân cao chạy xa bay hưởng thụ một đoạn đời mới.

Mọi tội ác dần sinh sôi, manh nha, mọc ra những xúc tu đen tối. Nào ngờ Bình Phượng trước khi cao chạy biết được cục diện bế tắc Cát Niên gặp phải, cô quyết tâm phải giúp Cát Niên, vì vậy, cô nghĩ, dù gì những bức ảnh ấy cũng đã chụp rồi, cô cũng đã cảm ghét lão dê béo ấy từ lâu, chỉ cần tiện gửi cho Cát Niên một phần là có thể khiến lão già đó lập tức “ngã ngựa”, từ giờ không còn làm cái cảnh vương ở giữa được nữa.

Cô lén lút gửi ảnh, bưu phẩm vừa gửi đi bước trước, bước sau Tạ Vọng Niên đã phát hiện thiếu mất mấy bức ảnh, đó là thứ cậu ta đem bán lấy khoản tiền lớn, cậu ta đã đợi lâu vậy rồi, chính là để hốt một đồng lớn, nếu như bức ảnh truyền ra ngoài, Hàn Thiết Văn đổ rồi, bọn Thôi Mẫn Hành cũng chẳng phải mấy thằng ngốc, sao còn nhả tiền ra nữa? Kế hoạch lớn của cậu ta đều bị con đàn bà ngu ngốc Bình Phượng này hủy hoại. Thế là bọn họ cãi vã đánh lộn trong căn phòng trọ của Bình Phượng, cậu ta hỏi cô đưa ảnh cho ai, bắt cô đi đòi lại, cô không chịu. Bình Phượng bừa bãi ngang ngược cậu đã chịu đủ lắm rồi, Tạ Vọng Niên tức đến đỏ mắt. Đến khi bình tĩnh lại, cậu đã đâm lên người mình yêu ba nhát dao đâm máu...

Đây là một câu chuyện hạng ba khiến người ta muốn khóc mà không nổi; nhưng câu chuyện này gần như đã cuốn hết mọi người bên cạnh Cát Niên vào trong.

Hàn Thuật gần như đã đập vỡ hết mọi thứ có thể đập vỡ ở nhà bố mẹ. Mẹ anh đau khổ tuyệt vọng, người anh gọi là bố, cả đời kính trọng thì cúi đầu yên lặng. Anh chỉ thẳng vào mặt bố mình, gào lên phần nộ trong lồng ngực: “Là ai đã nói với tôi phải tin trên đời này có chính nghĩa? Là ai đã dạy tôi sống phải làm người trong sạch? Là ông! Nhưng ông làm tôi còn có thể tin gì nữa? Tôi sống đến ba mươi tuổi đầu, nửa đời người đều là đuổi theo ông, kết quả ông lại là một lão khốn không biết sĩ diện!”

Anh lập tức bị ăn một cái bạt tai, khoe miệng rớm máu, nhưng không đau một chút nào. Người đánh anh là mẹ.

“Con muốn mẹ chết không?” Bà Tôn Cẩm Linh đã nói thế với cậu con trai cưng của bà, “Hàn Thuật, coi như mẹ xin con, hủy mấy tấm ảnh đó đi.”

Bà hận chồng mình, nhưng bà cũng hận thằng con trai đã không màng hết thấy xé tan tấm màn tử hủ ấy.

Hàn Thuật rời khỏi nhà trong những giọt nước mắt tuôn trào như vỡ òa của mẹ. Anh là thằng con bất hiếu, thế giới của anh đã sụp đổ, nhưng anh cũng đã khiến thế giới của mẹ sụp đổ. Nhưng anh không còn cách nào khác, anh nuốt không nổi, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng của người bố anh đã tôn sùng như một vị thần suốt nửa cuộc đời trong tấm ảnh, anh lại muốn phát điên.

Cũng trong buổi tối ngày hôm đó, trong khách sạn đang tạm trú, Hàn Thuật nhận được cuộc điện thoại của chị gái Hàn Lâm gọi từ nước ngoài.

Chắc rằng Hàn Lâm cũng đã biết chuyện rồi.

“Chị cũng lại khuyên em hủy mấy bức ảnh đó phải không?” Hàn Thuật ngồi trên sàn nhà, say khướt dựa vào mép giường hỏi chị.

Giọng Hàn Lâm nghe có vẻ xa vời mơ hồ, “Hàn Thuật, em sẽ làm thế nào?”

Hàn Thuật hỏi lại: “Nếu là chị thì sao?”

Hàn Lâm từng là sinh viên đứng đầu một học viện luật ở trong nước, là cô con gái Hàn Thiết Văn luôn hãnh diện, nhưng cô đã từ bỏ hết những thứ đó để đến một nơi đất khách xa xôi. Lúc này, đối diện với câu hỏi của em trai cô chỉ biết im lặng.

Sau khi trời sáng, Hàn Thuật đích thân trình những bức ảnh đó lên ban giám sát kiểm tra kỷ luật cấp cao. Khi làm việc này anh không hề do dự, nhưng khi trở về khoảng sân nhỏ của Cát Niên, anh lại giữ bỏ hết vẻ chính nghĩa của mình, úp mặt lên đầu gối cô mà khóc tức tưởi.

“Anh còn có thể tin vào gì đây? Anh không còn gì nữa rồi, không còn gì nữa rồi.”

Gia đình của anh, bố mẹ của anh, tín ngưỡng của anh, sự kiêu hãnh của anh, tất cả đã bị hủy diệt hoàn toàn trong vòng một ngày, bên cạnh chỉ còn lại cô gái luôn bình tĩnh như nước hồ mùa đông này, nhưng cô cũng chẳng thuộc về anh.

Thi thể của Bình Phượng được Cát Niên đứng ra thu liệm rồi chôn cất theo cách đơn giản nhất. Cô đứng trước bia mộ của Bình Phượng, dường như vẫn có thể nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch không để đâu cho hết ấy.

Cô nói: “Để mình giúp cậu một lần đi, Cát Niên, mình cũng chỉ giúp cậu lần này thôi.”

Chỉ lần này thôi, cô đã dùng cả tính mạng của mình.

.

Sau đó Cát Niên tìm đến bố mẹ cô, cặp vợ chồng già đã mất đi đứa con trai và cũng là chỗ dựa duy nhất. Vợ chồng Tạ Mậu Hoa dường như đã bạc trắng đầu chỉ trong một đêm, họ khóc đến không còn nước mắt, chỉ biết như hai kẻ điên mỗi người một câu chữ rửa con đàn bà tiện nhân đáng đấm nghìn nhát dao đã hại cả đời con trai họ.

Họ đều không ngờ Cát Niên có thể đến thăm họ vào lúc này.

Cát Niên nói muốn cùng họ đi thăm Vọng Niên.

Đề nghị này đã cho cặp vợ chồng già một lý do để tiếp tục chống đỡ, bọn họ dùng tất cả số tiền đang có đi liên hệ, cuối cùng ba người cũng có thể vào gặp Vọng Niên.

Đám râu ria xồm xoàm trên mặt Vọng Niên khiến vẻ trẻ con vốn có xem ra đã mất đi ít nhiều, thay vào đó có chút tang thương. Thằng bé cuối cùng cũng đã lớn, đã lớn bằng cách này.

Tạ Vọng Niên để nước mắt và những lời dằn dò của bố mẹ vào tai này lại ra tai kia, kể từ giây phút nhìn thấy Cát Niên bước vào, cậu chỉ nhìn người chị ruột có chút xa lạ bằng ánh mắt run sợ.

Qua tấm song sắt, Cát Niên rụt rè đưa tay vuốt tóc Vọng Niên, cậu cúi đầu khóc, “Em không cố ý đâu chị.”

Cát Niên dịu dàng nói: “Chị biết, chị biết...”

Rồi cô bất ngờ nắm chặt lấy mái tóc còn chưa kịp cắt ngắn của Vọng Niên, rút từ trong túi bên áo một con dao nhỏ đã giấu từ trước khi ra khỏi cửa.

Cô điên cuồng đâm Vọng Niên, hệt như Vọng Niên đã từng đâm lên người Bình Phượng.

Cát Niên là một người tin vào số mệnh và chấp nhận số mệnh, cô đã gặp quá nhiều chuyện, cô quá ngoan quá hiền lành, cô luôn nghĩ “thôi, cứ vậy đi.” Nhưng ngay cả cô cũng đã đi đến cực hạn, hà cớ gì cả đời này cô phải bất bình thể này? Cô từ chối số mệnh này.

Nhát dao đầu tiên cô rạch lên bàn tay đang che đỡ của Tạ Vọng Niên, máu bắn lên mặt cô. Bình Phượng, Bình Phượng ngốc đến cực điểm, hôm đó cô còn chảy nhiều, chảy nhiều máu hơn nữa. Nhát dao thứ hai còn chưa vung xuống, Cát Niên đã bị hai cảnh sát giám hộ giữ chặt lấy, lúc bị dẫn đi cô mẫn nguyện nhìn khuôn mặt thất thần của vợ chồng Tạ Mậu Hoa.

Cát Niên bình tĩnh nguyên rửa bọn họ: “Con gái các người là quân trộm cướp, con trai các người là quân giết người, các người đều nên xuống địa ngục.”

Tiếng khóc của Tạ Vọng Niên vang thấu bên tai mọi người, “Em không muốn giết cô ấy, em thật sự thích cô ấy...”

Cát Niên cho rằng mình sẽ phải ngồi tù một lần nữa, đối với cô cuộc sống bên trong và bên ngoài có lẽ cũng chẳng có gì khác biệt. Không có Bình Phượng, cũng chẳng còn ai hại cô phải làm thêm công trong tù rồi. Kết quả cô bị tạm giam chưa được bao lâu Hàn Thuật đã đến bảo lãnh cô ra.

Hai người cùng bước ra khỏi cửa lớn khu trại giam, thời tiết âm u mưa phùn vừa qua đi, ánh nắng rất chói mắt.

Hàn Thuật lại trở lại điệu bộ cười hì hì, “Lần sau còn gây chuyện anh không cứu em được nữa đâu.”

Dự cảm của Hàn Thuật đã đúng, ảnh nộ lên trên rồi cũng như đá chìm đại hải không một tin tức. Anh cũng không về được Viện Thành Nam, nghe nói bọn Lão Hồ sắp kết án, anh gần như đã quên Lão Hồ là một người tinh nhanh nhạy bén thế nào, còn Chánh án Hàn vẫn là Chánh án Hàn.

Mười ba tháng Giêng, Lâm Tĩnh, một người vừa là bạn vừa là đồng nghiệp của Hàn Thuật gọi anh ra ngoài uống rượu. Trước đây hai người thường chơi bởi với nhau, nhưng từ khi Lâm Tĩnh có vợ và con trai hiếm khi còn hứng thú bầu bạn cùng loại cô gia quả nhân như anh.

Nói là uống rượu nhưng Lâm Tĩnh chỉ uống một ly rượu vang đỏ, mình Hàn Thuật uống hết loại này lại đến loại khác.

Rượu uống đã được một lúc, Lâm Tĩnh khuyên Hàn Thuật, “Được rồi, đủ rồi là được rồi.”

Anh như nói chuyện uống rượu mà lại chẳng phải nói chuyện uống rượu.

Hàn Thuật nửa tỉnh nửa say bò soài lên quầy bar, ngẩng mặt lên nhìn Lâm Tĩnh.

“Đều là người nhà cả, khổ sở thế làm gì, mấy năm nữa là ông ấy cũng về hưu rồi, có thể nào ông ấy vẫn là bố cậu.”

“Ông ta cũng là tên tội đồ tham ô vô sỉ.”

Lâm Tĩnh cười, “Kể tham ô trên thế giới này nhiều lắm, Hàn Thuật, chúng ta chỉ nên làm những chuyện trong khả năng của mình.”

Hàn Thuật đã hiểu, ngay đến Lâm Tĩnh cũng đang thâm nhắc nhở anh, anh đâu không lại với ông, cầu ông qua còn nhiều hơn đường anh đi, thực ra anh cũng biết mình chỉ là châu chấu đá voi.

“Anh tin không? Cũng là ông ấy từ nhỏ đã dạy tôi, tôi vẫn luôn nhớ. Ông ấy nói làm người phải có thứ đáng để kiên trì, sống một đời mới không oan uổng. Tôi đã nghĩ mười mấy năm mới thấy lời nói này của ông ấy thật sự có ý nghĩa.”

Lâm Tĩnh cười lắc đầu, “Nhưng nếu kiên trì mà chẳng có ý nghĩa gì thì sao? Tôi thích những việc hiểu được hơn.”

Lâm Tĩnh mãi luôn biết dung hòa hơn anh, đây có lẽ là nguyên nhân tuy Lâm Tĩnh chỉ hơn anh mấy tuổi nhưng tiền đồ đã xán lạn hơn anh nhiều.

Lấy ngay chuyện bức ảnh mà nói, trước khi vị trí của bố anh còn chưa lung lay, những chuyện này ắt hẳn là bí mật cần được chôn sâu, Lâm Tĩnh hiện nay chẳng qua là một kiểm sát trưởng của một viện kiểm sát khu vực, vậy mà anh cũng biết chuyện. Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ Hàn Thuật, như đang tốt bụng khuyên nhủ một người bạn đang có khúc mắc với người nhà, nhưng trước một người làm việc gì cũng cẩn thận chu đáo thế này, Hàn Thuật không đoán nổi người anh đang đại diện rốt cuộc là ai.

Hàn Thuật cần mỗi một lúc, cuối cùng cúi đầu bật cười. Anh đặt tiền rượu xuống bàn, cầm áo khoác xiêu vẹo bước ra ngoài.

Ngày hôm sau, Hàn Thuật chính thức nộp đơn từ chức.

40. Quyển 2 - Chương 40

Chương 40 - Còn chưa bắt đầu đã kết thúc

.Anh và cô từng có sự tiếp xúc thân mật nhất trên đời, cơ thể giao thoa, hơi thở hòa làm một, nhưng, anh trước nay lại chưa từng hôn lên môi cô.

.Từ Viện Thành phố mới vừa đến nhận chức được một tuần bước ra, Hàn Thuật quay đầu nhìn tấm quốc huy trang nghiêm và những cây cột chống màu ghi sừng sững nguy nga đầu bậc thềm cao. Bỗng nhiên anh nhớ đến nữ thần chính nghĩa mà người mẹ nuôi có thể cả nửa đời còn lại sẽ phải sống trên giường bệnh của anh thường hay nhắc đến – mắt che, áo choàng trắng, một tay cầm gương một tay giữ cân công lý, tượng trưng cho đạo đức, cương trực, lý trí, công bằng, còn quần một con rắn quanh gờm, đập một con chó dưới chân. Rắn và chó lần lượt đại diện cho thù hận và tình cảm, chính nghĩa chân chính bắt buộc phải vứt bỏ cả hai điều này. Nhưng làm bao giờ cũng khó hơn nói.

Anh đề nghị ra đi, cấp trên cũng chẳng kiên trì muốn giữ, những chuyện còn lại chỉ là vấn đề thủ tục mà thôi. Các đồng nghiệp tuy không hiểu nổi nhưng trong lòng chỉ e đều nghĩ, với thân phận công tử như anh muốn đi đâu mà không thuận buồm xuôi gió? Chỉ có Hàn Thuật mới biết, sự thuận buồm cả đời này của anh cũng đồng nghĩa với chẳng có gì hết. Thứ anh tin tưởng giờ đã tiêu tan, cả đời này hai bố con liệu còn có thể tha thứ cho nhau hay không không cần hỏi cũng biết, quan trọng nhất là, anh cũng xác định hành vi điên cuồng đại nghịch bất đạo này của mình chỉ có thể có một lần, đó dù gì cũng là người bố anh yêu thương từ nhỏ, dù đã mất đi sự sùng kính những anh sẽ không còn có dũng khí để tái diễn kiểu “chính nghĩa” ấy một lần nữa.

Đèn xe gặp chút trục trặc đang vứt bên tiệm 4S (1) để sửa, đó là món đồ lớn duy nhất Hàn Thuật tự mua bằng tiền của mình, mẹ nuôi viện trợ ột ít nhưng anh cũng đã trả lại rồi, anh giờ chẳng còn lại gì nữa. Hàn Thuật dứt khoát đi bộ đến chỗ Cát Niên ở, không phải là một quãng đường ngắn nhưng vừa hay có thể khiến anh chậm rãi ngẫm nghĩ một vài chuyện. Đến khi quán chú Tài hiện ra trong tầm mắt thì trời cũng đã tối, anh xem đồng hồ, đã đi được gần hai tiếng. Nơi góc nhỏ hẻo lánh này sao mong đến chuyện đèn điện nhấp nháy, trong buổi chiều tối vài ánh đèn thưa thớt lảo đảo như muốn rơi, càng tỏ ra ảm áp và quý giá, thỉnh thoảng còn nghe được vài tiếng chó sủa.

(1). Tiệm 4S: một trung tâm xe kiêm nhiều chức năng như bán hàng, sửa chữa...

Trên đường đi Hàn Thuật đã xác định rõ ràng, nếu Cát Niên lại hỏi “Anh đến làm gì”, anh chắc chắn sẽ nói hết sự đáng thương của mình, anh phải nói cho Cát Niên biết anh thất nghiệp rồi, không còn gì nữa rồi. Đây đều là nói thật.

Nhưng nếu Cát Niên lại vì thế mà ủ ê, như vậy cũng không được, Hàn Thuật hy vọng Cát Niên có một chút thương xót mình, nhưng cũng không muốn cô quá thương hại anh. Thế thì anh tỏ ra bất cần vậy, nói là, thực ra cũng không có gì, đối với một người đã được đáp ứng đầy đủ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài năm nhu cầu quan trọng của Maslow (2) như anh thì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ.

(2). Tháp nhu cầu của Maslow (tiếng Anh: Maslow's hierarchy of needs) được nhà tâm lý học Abraham Maslow đưa ra vào năm 1943. Cấu trúc của Tháp nhu cầu có 5 tầng, trong đó, những nhu cầu con người được liệt kê theo một trật tự thứ bậc hình kim tự tháp, từ dưới lên trên gồm: Các nhu cầu căn bản nhất thuộc sinh lý cơ thể; nhu cầu an toàn; nhu cầu được giao lưu tình cảm và được trực thuộc; nhu cầu được quý trọng, kính mến; nhu cầu về tự thể hiện bản thân.

Nếu như Cát Niên lo lắng cho cuộc sống sau này của anh thì sao (tuy đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của Hàn Thuật, bản thân anh cũng biết khả năng xảy ra trong thực tế là cực kỳ thấp nhưng cũng không thể không đề phòng, anh không thể để lòng tin của Cát Niên vào anh bị ảnh hưởng được), anh vẫn phải cho cô biết, vẫn còn chưa tuyệt đường, anh vẫn còn một khoản tiết kiệm nho nhỏ, chứng nhận tư cách hành nghề luật sư cũng đã thi được rồi, chị anh cũng gọi điện từ nước ngoài về bảo đứng về phía anh, cứ cho cuộc sống không còn được ung dung như trước đây nữa thì chắc chắn cũng không chết đói.

Cứ như vậy, Hàn Thuật đã nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy cả đời này lòng mình chưa bao giờ chứa đầy tâm tư đến thế. Nhưng khi đứng trước cổng căn nhà nhỏ của Cát Niên, một gáo nước lạnh dội xuống đầu anh – qua cánh cổng sắt có thể thấy rõ bên trong tối om. Cô không có nhà, Hàn Thuật thất vọng. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Tuần này Cát Niên đều làm sáng, có phải cô đến bệnh viện thăm Phi Minh chăng? Phi Minh từ sau khi làm phẫu thuật đến giờ vẫn chưa tỉnh, Hàn Thuật cũng đã nghe nói, anh đang do dự không biết nên gọi điện cho cô hay đến thẳng bệnh viện, trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng, liền lập tức bắt tay ngay vào hành động.

Anh lắc lắc cánh cổng đã được khóa chặt, cởi áo khoác ngoài, bám vào song sắt cửa trèo lên, chẳng buồn nghĩ xem mình bộ dạng áo quần chỉnh tề lại đi làm tiểu nhân trèo tường thế này có gì không thỏa, càng không lo đến hàng xóm hay người qua đường liệu có nhầm mình là bọn trộm cắp hại dân hại nước. Đã đi rồi thì đi thêm chút nữa cho triệt để có gì là không được. Cứ coi là dạo thì anh cũng phải đứng trong sân nhà cô dạo cô về.

Cũng may Hàn Thuật chưa từng trở nên luyện tập, thân thủ xem như linh hoạt, độ cao của cánh cổng này chẳng phải trở ngại quá lớn gì với anh, anh chỉ lo cánh cổng sắt không chịu nổi trọng lượng của mình mà đổ rầm xuống thì Cát Niên quay về thế nào cũng mất anh.

Khi anh thuận lợi đáp xuống mảnh sân, ngoài chiếc áo len mỏng sáng màu và hai bàn tay bị vương gỉ sắt ra mọi thứ đều ổn, anh tiếp đất rất nhẹ, không hề làm kinh động bất cứ ai. Mặt trăng đã lên, mảnh sân nhỏ không đèn xem ra cũng không quá tối, cây tỳ bà đã rụng hết lá đứng im lìm dưới ánh trăng, Hàn Thuật mừng rỡ thấy chiếc ghế tre trước đây Cát Niên đặt dưới mái hiên vẫn chưa được chuyển vào, là trời giúp ta, anh cũng chẳng khách khí bước thẳng tới ngã người lên ghế, ngắm nhìn đám mây bị ánh trăng phản thành quang tán, tưởng tượng ngày thường cô cũng một mình ngồi dưới mái hiên thế này.

Mất cô sẽ nghĩ gì.

Lòng cô sẽ nghĩ gì.

Rồi anh nhắm mắt, dường như làm vậy có thể cảm thấy hơi thở của cô.

Đúng lúc anh vừa thả người vào không khí hoàn mỹ hòa hợp mình tự tạo nên, một chuyện kinh động đã xảy ra. Hàn Thuật đột nhiên nghe thấy tiếng cọt két, cánh cửa gỗ sau lưng anh bỗng nhiên mở ra. Anh không hề nghĩ đến trong nhà lại có người, bất giác giật nảy mình.

Rõ ràng người bị giật mình không chỉ có mình anh, hai bóng đen bước ra từ cửa cứng đờ người, đứng sững ngay đó trước tiếng động trên chiếc ghế tre.

“Ai đấy?”

Hàn Thuật quên rằng mình cũng là người trèo cổng vào nhà theo “con đường không chính thống”, chỉ nghĩ ngờ thời buổi kinh tế ảm đạm này ngay đến một nơi rách nát thế này cũng thu hút được bọn trộm nên mới thốt ra câu đấy, về sau anh mới nhận ra người vừa bước ra rất quen, người bị anh dọa đến rúm ró kia chẳng phải chủ nhân chân chính của ngôi nhà này, Tạ Cát Niên hay sao, nhưng đến khi anh nhìn rõ bóng người cao gầy đứng cạnh cô mới phát hiện đó hóa ra lại là người đáng nhẽ vẫn phải ở trong trại tạm giam, Đường Nghiệp.

Anh chống hai tay vào ghế đứng lên, thăm kêu trời.

Hàn Thuật vừa trấn tĩnh lại, câu đầu tiên là chỉ thẳng vào Đường Nghiệp nói với Cát Niên, “Sao anh ta lại ở đây, ai thả anh ta ra?”

Trên mặt Cát Niên hiện vẻ hoang mang rõ rệt, cô đẩy Đường Nghiệp ra sau lưng mình cố che cho anh, không sai, cô che cho anh ta. Hàn Thuật thăm cẩn chặt rằng, đồng thời cũng có thể xác định một chuyện, Đường Nghiệp tuyệt đối không phải được thả ra một cách chính đáng. Hơn nữa anh nhận ra trước chuyện liên quan đến “chính nghĩa” này, anh vẫn để ý một chi tiết, đó là bọn họ đến đèn cũng không bật, cô nam quả nữ tắt hết đèn điện làm gì trong đó?

Cát Niên hiểu rõ Hàn Thuật, vì vậy cô là người phản ứng lại trước tiên, nhân lúc Hàn Thuật còn chưa kịp có hành động gì, cô đẩy Đường Nghiệp một cái, “Đi đi!”

Tay Đường Nghiệp xách hành lý đơn giản, đây là bỏ trốn.

“Không được, anh ta không được đi!” Hàn Thuật vươn người định chặn Đường Nghiệp, Cát Niên kéo anh lại, “Hàn Thuật, van anh đấy!”

Đây không phải là lần đầu cô van anh, lần trước, cả hai người họ đều nhớ cả đời, trên bậc thềm thứ 521 dưới gốc cây lựu đã mất đứt điều gì. Hai lần cô níu lấy tay anh ánh mắt đều ai oán thế này, lại chẳng phải vì anh.

Nhưng người hoang mang ngỡ rằng ngày hôm qua đang lặp lại nào chỉ có một mình Hàn Thuật, Cát Niên rùng mình, vì sao cũng một màn kịch cô lại phải diễn hết lần này đến lần khác. Trước kia là Vu Vũ, giờ là Đường Nghiệp, bọn họ đều phải vội vàng bỏ cô mà đi trong tình cảnh này, tuy rằng cả hai người họ trước lúc ra đi đều không hẹn mà cùng chọn cách đối mặt với nguy hiểm chỉ để nói với cô một lời cáo biệt.

Cô tiễn hết người này đến người kia, như thể nửa đời này cô đều đến muộn hết lần này đến lần khác khi bữa tiệc đã tàn.

Cát Niên chỉ biết mình không thể để kết cục của Tiểu hòa thượng lại tái diễn. Có lẽ cô không phải người có thể phân minh thiện ác, nhưng lòng cô tự có chuẩn mực của riêng mình.

Cô ôm chặt giữ lấy Hàn Thuật đang vụng về định cử động, hét lên với Đường Nghiệp đang chờ người đứng đó: “Đi đi, không phải anh muốn đi sao?!”

Đường Nghiệp do dự, anh nhìn Cát Niên, lại nhìn Hàn Thuật đang bị ôm chặt.

“Đi ngay đi!”

Vẫn là câu nói đó, cô tỉnh táo hơn anh. Lời cáo biệt đã nói hết, còn không đi sẽ không kịp nữa.

Anh bước lùi về phía cổng mấy bước.

Hàn Thuật mặt đỏ phừng phừng nói giọng phẫn nộ: “Em biết rõ là anh ta có tội!”

Cát Niên ngẩng đầu nhìn Hàn Thuật, “Anh cũng biết rõ anh ấy ở lại sẽ gánh hết tội tuyệt đối không chỉ mình anh ấy phải gánh!”

Đúng vậy, anh biết. Đường Nghiệp đi, không còn công lý, nhưng anh ta ở lại, lẽ nào lại là công lý?

Đường Nghiệp đã ra đến cổng, nhưng anh chợt dừng lại rồi chạy ngược về phía hai người với một tốc độ bọn họ đều không ngờ tới, đưa tay đẩy Hàn Thuật hoàn toàn không có chút phòng bị ra khỏi vòng ôm của Cát Niên. Hàn Thuật chới với ngã lên chiếc ghế tre, Đường Nghiệp vội vàng nắm lấy bàn tay vừa được giải thoát của Cát Niên.

“Đi cùng anh!”

Tay anh lạnh băng, nhưng có sức mạnh mãnh liệt.

Cát Niên đã từng khao khát biết bao ngày đó Tiểu hòa thượng ra đi cũng sẽ nói ra câu nói này, nếu như lúc đó anh nói, cô sẵn sàng đi cùng anh đến chân trời góc bể. Nhưng Vu Vũ không nói, anh chỉ nói tạm biệt,

bởi ở một nơi không xa còn có một bàn tay khác đang đợi anh. Tiêu Thu Thủy và Đường Phương rốt cuộc chỉ là một giấc mơ.

Nhưng Đường Nghiệp đã quay lại, anh kéo tay Cát Niên nói: Đi cùng anh!

“Nực cười!” Cảm giác kinh ngạc của Hàn Thuật lập tức biến thành phần nộ.

“Anh có mặt mũi đưa cô ấy đi ư? Anh có thể làm gì cho cô ấy?” Bộ dạng anh như thể muốn chồm lên liều mạng với Đường Nghiệp.

Đường Nghiệp nói: “Chỉ ít tôi có thể đối tốt với cô ấy hơn anh.”

“Tốt cái mẹ anh ấy!” Hàn Thuật không còn giữ được bình tĩnh, nhưng anh nhanh chóng nhận ra ngoài câu này thật sự anh không biết phải phản bác thế nào. Anh đã đem đến cho Cát Niên được những gì, nhục nhã, cưỡng ép, và cả vết thương trong quá khứ, càng huống hồ anh giờ đây cũng chẳng hơn Đường Nghiệp là bao, chỉ là một con chó mất nhà, hoàn toàn tay trắng.

Anh cũng có thể nhìn thấy, Cát Niên như mộng du bị Đường Nghiệp kéo lùi lại mấy bước, cô không hề giằng tay khỏi Đường Nghiệp.

Hàn Thuật không đuổi theo, anh cười khẩy, “Em có tin không, cứ coi như thoát được cánh cổng này, chỉ cần một cú điện thoại, nhanh thôi, anh ta đừng hòng đi được đâu!”

Cát Niên bất ngờ nói: “Thật ư, Hàn Thuật?”

Tay Hàn Thuật siết chặt thành ghế nhả bóng, “Em sẽ đi cùng anh ta thật ư?”

Cát Niên bật cười, ngẩn ngui mà mơ hồ, “Anh có thể tha cho em không?”

Hàn Thuật tiến lại gần từng bước, Đường Nghiệp kéo cô lại, như thể dù trước mắt không có cách nào thoát thân anh cũng nhất quyết không đi một mình.

Đến khi Hàn Thuật thực sự kề gần, Đường Nghiệp chỉ còn cách giơ tay ra chắn trước người Cát Niên về phòng bị.

“Rốt cuộc anh định làm gì?”

Hàn Thuật hất tay Đường Nghiệp, “Tôi nói lại với anh một lần nữa, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy.”

Cát Niên gần sát ngay anh, cô không lùi lại phía sau nữa.

“Em muốn anh tha cho em?”

“Anh có thể không?”

Hàn Thuật đột nhiên bật cười ranh mãnh, “Vây phải xem em có thể làm gì cho anh? Em biết anh muốn gì không?”

Mặt Cát Niên từ đỏ chuyển sang trắng bệch, cô hiểu điều Hàn Thuật ám chỉ, anh ở quá gần cô, gần đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đập gấp gấp, hết như đêm đó.

Cô ngăn Đường Nghiệp phần nộ đang định xông ra.

“Như vậy anh sẽ để bọn em đi?”

“Được thành bích hải nan ôn”, điều thể bài số mệnh đó báo trước chính là lúc này? Trên mỗi ngã rẽ, cô đều gặp anh.

“Đúng.”

Hàn Thuật siết chặt hai cánh tay Cát Niên, chậm chậm kéo cô khỏi Đường Nghiệp.

Đường Nghiệp co mạnh cánh tay vốn đang kéo Cát Niên, nhưng lại bị Cát Niên giằng ra, bàn tay cô dường như đã mất đi nhiệt độ.

Cô bị Hàn Thuật vừa kéo vừa lôi vào nhà. Khi khuôn mặt Đường Nghiệp đã hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài, Hàn Thuật cúi người gần sát vào Cát Niên, Cát Niên nhắm chặt mắt. Sau đó, cô cảm thấy một sự đụng chạm ấm nóng, run rẩy rơi lên môi mình.

Cô hoang mang nhìn Hàn Thuật còn anh lại cười như một đứa trẻ vừa được thỏa lòng mong ước.

Anh nói: “Trước nay anh chưa từng hôn em.”

Anh và cô từng có sự tiếp xúc thân mật nhất trên đời, cơ thể giao thoa, hơi thở làm một, nhưng, anh trước nay lại chưa từng hôn lên môi cô.

“Anh dọa hai người thôi, thực ra anh đã từ chức rồi, giờ chẳng là gì cả, mấy chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, chỉ có điều anh không muốn anh ta nhìn thấy bộ dạng đen đui của anh. Hai người có thể đi bất cứ đâu hai người muốn đi.”

Hàn Thuật vừa nói vừa mở cửa ra cho cô, gặp ngay Đường Nghiệp đang đứng trước cửa như có ý phá cửa xông vào.

“Đi đi, anh tha cho em đây. Nhưng anh không biết liệu người khác có tha cho em không.”

Anh lại điềm nhiên ngả người lên chiếc ghế tre, nhắm mắt lại thanh thản, như thể ngay từ đầu anh đã như vậy, chưa hề có việc gì xảy ra.

Tay Cát Niên lại trở về với bàn tay Đường Nghiệp, cô có thể cảm nhận được quyết tâm đưa cô đi của anh.

Đi cùng anh, còn đợi gì nữa? Cô chẳng có gì cần mang, thế giới nhỏ của cô đã ở trong tim, ngoài cái đó ra, còn có gì đáng để lưu luyến?

Tương lai như một con đường chỉ tồn tại trong giây lát đã mở ra trước mắt, Cát Niên quay đầu lại nhìn mảnh sân đông đầy quá khứ, cô muốn nắm lấy ký ức của mình, như Châu Tinh Trì trong phim “Tối nay đánh hổ”, đứng trước con đường thời gian nắm lấy bàn tay Xuân Thiên. Thế nhưng không mang đi được dù gì vẫn là không mang đi được, ký ức của cô trong thoáng chốc trở nên mờ nhạt.

Đường Nghiệp kéo cô đi, hai người cuối cùng cũng chạy đến một tương lai không biết trước.

Nghe tiếng chân xa dần, Hàn Thuật vẫn không mở mắt, gió lùa lên mặt anh, đây là kiểu thời tiết anh thích. Giống như một hôm nào đó cũng có cơn gió nhẹ thế này, hè hết lớp Tám, anh hẹn với Trần Khiết Khiết cùng đi đánh cầu lông, bọn họ đang đạp xe thì hai đứa trẻ sần sần tuổi chạy nhảy liều lĩnh va phải ngã lăn ra đất, anh bò dậy nhìn thấy Cát Niên thuở niên thiếu kéo tay cậu con trai mặc áo trắng ấy chạy qua anh, rồi cô quay đầu lại, cười một nụ cười rực rỡ nhất. Anh nhìn theo hai người họ mất hút trong tầm mắt mới phủ đầy hạt bụi dính trên ống quần.

Hàn Thuật đã nghĩ không biết bao nhiêu cái kết cho câu chuyện của mấy người họ, nhưng giờ anh mới nhận ra, có lẽ tốt nhất là dừng ở đó. Mọi thứ đều không kịp bắt đầu, mọi thứ đều sẽ không bắt đầu, đương nhiên cũng sẽ không có những khó xử và nước mắt của màn kết, không có ai phải chịu vết thương lòng.

Thế này cũng tốt, qua tấm gương trong lòng, Hàn Thuật nhìn thấy một bản ngã đang chẳng biết xoay sở thế nào mỗi buổi sớm tinh dậy. Anh nhìn mình trong gương nói: Tôi rất ổn, tôi sẽ rất ổn.

Nói xong những câu ấy, anh bắt đầu yếu đuối khóc, cứ coi đó là sự vui mừng thanh thản đi.

41. Quyển 2 - Chương 41 (end)

Chương 41 - Giả như anh ấy chết rồi

.Có lẽ Phi Minh vẫn không sao lý giải nổi những chuyện cũ lâu năm ấy và ngụ ý trong năm chữ này, nhưng đây là sự tưởng tượng đẹp đẽ nhất cô bé dùng cách của mình để xây dựng cho hồi ức.

.Cát Niên theo Đường Nghiệp lên một chiếc xe lạ đã đợi rất lâu trong góc tối, chiếc xe chạy rất nhanh, xuyên qua thành phố, cuối cùng dừng lại ở một bến cảng vắng vẻ.

Ngoài ngọn đèn đánh cá được thả trên chiếc thuyền đen nhầy duy nhất neo gần bờ, bốn bề là một màu đen. Sau đó, Cát Niên nhìn thấy ngoài bến họ và người tài xế không xuống xe, trên bờ chỉ có một cô gái.

Đường Nghiệp cũng nhìn thấy cô gái ấy, anh chần chừ trong giây lát, anh không nói gì nhưng qua đầu ngón tay và lông mày của anh trong khoảnh khắc này, Cát Niên cảm giác được trái tim anh đang lạnh đi.

Cô gái vẫn quay lưng về phía họ nghe tiếng liền quay người lại, cô quan sát Đường Nghiệp và người anh dắt theo. Cô tầm tuổi với Cát Niên, mái tóc được búi lại một cách tùy ý sau đầu, sự xuất hiện của Cát Niên rõ ràng nằm ngoài dự liệu, nhưng cô cũng chỉ khẽ nhướn mày. Cô dễ dàng cho người ta một cảm giác, đó là bất kể thiên biến vạn hóa thế nào cũng không gì có thể khiến cô loạn bước chân.

“Đường Nghiệp, anh đến rồi đấy à.” Cô nói như thể một người bạn cũ đã đứng đợi từ lâu.

Trong đêm, ánh sáng hắt ra từ mặt sóng đổ bóng trong mắt Đường Nghiệp, Cát Niên gần như đã nghĩ anh sẽ bật khóc. Cô vẫn chưa thấy người đàn ông nội tâm này từng rơi nước mắt.

“Cậu ấy không đến?” Đường Nghiệp hỏi.

Cô gái kia gật đầu, “Anh ấy nhờ tôi đến tiễn anh, rất xin lỗi, Đường Nghiệp...”

“Cậu ấy chết rồi phải không?” Đường Nghiệp ngắt lời cô ấy.

“Anh biết hết rồi ư?”

Đường Nghiệp quay mặt đi nhìn về điểm giao thoa giữa mặt biển và trời đêm, anh không muốn người ta nhìn thấy anh khóc, hai người còn lại chỉ còn biết coi hành động đó của anh là do cuộc trốn chạy khó khăn trước mắt. Cát Niên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể hiểu, “cậu ấy” trong câu nói của Đường Nghiệp chắc hẳn là người đàn ông vừa ấm áp vừa lạnh lùng đeo gọng kính đồi mồi ấy, còn cô gái đang đứng trước mặt này là người lên kế hoạch cho anh thoát thân cao chạy ra nước ngoài.

“Tôi chỉ biết nếu cậu ấy còn sống, cậu ấy nhất định sẽ tới.”

“Anh có tin không, anh ấy cũng đã nói hết vậy, anh ấy nói nếu như anh không thấy anh ấy, không cần phải giải thích nhiều lời, anh sẽ biết anh ấy đi đâu.” Cô gái bật cười, đôi mắt cong cong như vành trăng khuyết, cô như một con cáo đang cười, có thể thông thấu mọi thứ, lại vừa hiền lành vô hại. Đường Nghiệp đã cảm thấy ánh mắt cô đang nhìn vào hai bàn tay nắm chặt của anh và Cát Niên. “Nếu như anh ấy đến thật, anh nói xem anh ấy nhìn thấy màn này liệu có thấy bất ngờ hay không?”

Đường Nghiệp có vẻ đã từ nỗi đau buồn ập đến đột ngột trở về với hiện thực trước mắt, có lẽ anh đã ít nhiều dự liệu trước kết quả này. Anh nói với cô gái: “Cô Hường, tôi có một thỉnh cầu...”

“Anh muốn đem theo cô ấy?”

Ở cô có một sức mạnh khiến người khác tin phục, khiến người khác có thể yên tâm giao mình cho cô.

Đường Nghiệp gật đầu. Anh tin người con gái này, cũng như anh tin người bạn đồng hành vĩnh viễn chẳng thể đến kia. Cô có thể đưa anh tới một nơi an toàn. Nhưng anh không thể để mất Cát Niên.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của anh?”

“Đúng vậy.”

Cô gái thậm chí còn gật đầu với Cát Niên, rồi ngẩng đầu nhìn ánh trăng đã lên đến giữa trời, không chút lo lắng, như thể trước mắt không phải một cuộc trốn chạy mà là cuộc trò chuyện giữa những người bạn nhàn rỗi.

“Hai người có thích ánh trăng không? Hôm nay là mười bốn, mai mới là rằm, nhưng tôi vẫn thích trăng hôm nay hơn, bởi sau ngày rằm sẽ là trăng khuyết, còn trăng mười bốn lại vẫn có thể đợi đến ngày mai. Đẳng Vân thì không thể, anh ấy chỉ thích trăng tròn mười lăm.” Câu hỏi của cô dường như không cần câu trả lời, dường như trước nay cô vẫn là một người luôn tự mình đáp án. Nói xong những lời này, cô mỉm cười với Đường Nghiệp, “Anh biết mà, chiếc thuyền này vốn có hai chỗ ngồi. Đi đi, thuận buồm xuôi gió, tôi đã

liên hệ xong cho anh rồi, xuống thuyền sẽ có người đưa anh đến nơi anh muốn đến, à, nên nói là ‘hai người’. Đừng quay lại nữa.”

Đường Nghiệp kéo Cát Niên đi về phía bờ.

“Cảm ơn cô, giám đốc Hương.” Anh nói tự đáy lòng.

Cô gái nói: “Không cần cảm ơn, tôi không phải vì anh, chuyện tôi đã nhận lời Đằng Vân nhất định sẽ làm, anh ấy xứng đáng được vậy. Tôi chỉ đang nghĩ, nếu như Đằng Vân biết được cuộc chạy trốn anh ấy dùng mạng để đổi lấy kết quả lại thành ra là của anh và vợ chưa cưới, chắc anh ấy sẽ thấy rối bời lắm.”

Cô nói xong liền bước lại chiếc xe đã đưa hai người đến đây. Chiếc xe vẫn chưa đi ngay, dường như cô còn đợi thuyền khởi hành.

Chiếc thuyền nhẹ nhàng nhấp nhô trên mặt nước nông, Đường Nghiệp lên thuyền trước rồi mới kéo Cát Niên.

Cát Niên đứng trên bờ bất động, cô chậm chậm vùng khỏi tay Đường Nghiệp.

“Đường Nghiệp, em đến tiễn anh thôi.”

Ánh trăng lấp ló sau những đám mây, gió ở đây rất lớn, gió thổi tung mái tóc ngắn của cô, cũng thổi tung ánh sáng long lánh trên mặt nước. Trong ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, gương mặt cô yên tĩnh lạ thường.

Đường Nghiệp kinh ngạc, người lái thuyền bước đến đóng dây thừng đã lên tiếng nhắc: “Thưa ngài, thuyền phải xuất phát rồi.”

“Vì sao?” Đường Nghiệp hỏi Cát Niên.

“Em vốn không nằm trong kế hoạch của anh, anh thấy em đáng thương nên mới dẫn em theo. Cảm ơn anh, Đường Nghiệp. Nhưng người nên đi với anh không phải em, tuy anh không thể đợi được anh ấy nhưng vị trí đó cũng không nên là của em.”

Đường Nghiệp kìm nén nỗi đau như cắt vào tim khi nhắc đến người đó, “Cát Niên, anh cũng thực lòng thích em.”

Cát Niên nói: “Đúng, em biết, anh thích em vì em là một người khá ổn; nhưng anh yêu anh ấy, dù cho anh ấy có là người không ổn... dù cho anh ấy sẽ không trở lại. Khi anh ấy còn sống, điều ‘nếu như’ giữa chúng ta chỉ là anh tự gạt mình, giờ anh ấy chết rồi, vậy càng không có khả năng nữa.”

Người đàn ông rộng lượng lương thiện như Đường Nghiệp, anh vốn nên cùng người mình thực sự yêu thương cao chạy xa bay, nhưng trong khoảnh khắc ra đi anh vẫn không nỡ bỏ rơi Cát Niên cô đơn, đến nay Đằng Vân chết rồi, lại càng đoạn tuyệt triệt để mọi khả năng giữa anh và Cát Niên, cũng đoạn tuyệt mọi khả năng của hạnh phúc. Vì vậy, trong nỗi nhớ của anh dành cho Đằng Vân thậm chí còn có nỗi hận, Đằng Vân đã dùng cách kiên quyết nhất để bắt anh phải nhớ đến mình cả đời, “Lẽ nào ở đây vẫn còn gì đáng để giữ em lại? Đi cùng anh, coi như chúng mình ở bên nhau, chí ít cũng có một cuộc sống mới.”

Người lái thuyền đã nói lỏng thừng, hỏi dồn: “Tiểu thư, cô thật không lên thuyền sao?”

Cát Niên lắc đầu, chiếc thuyền đã lỏng thừng dường như chỉ một giây nữa thôi sẽ trôi rất xa.

“Đường Nghiệp, đối với em chỗ nào cũng vậy cả.”

Đường Nghiệp đứng bên mép thuyền, anh vẫn chưa từ bỏ ý muốn thuyết phục Cát Niên.

Cát Niên ôm nhẹ anh khi thuyền còn chưa ra xa, cô cảm giác được bàn tay bỗng nhiên siết chặt của Đường Nghiệp, cô vùng khỏi anh, “Hãy đến nơi anh muốn đến, đừng quay đầu lại. Em không nói tạm biệt nữa, anh保重, Đường Nghiệp, em rất vui vì có một người bạn như anh.”

.

Cát Niên quay về mảnh sân nhỏ của cô, trời đã dần sáng.

Hàn Thuật vẫn nằm trên chiếc ghế tre, anh ngủ rồi, sương đêm thấm ướt áo anh, lúc anh ngủ nhìn sao mà vô tội, vết thương trên mặt đã kết vảy màu nâu nhạt. Cát Niên lấy một chiếc ghế thấp gần đó ngồi xuống

bên anh, rút từ trong túi ra một bức tranh màu nước Trần Khiết Khiết đưa cho cô lúc ở bệnh viện về hôm qua.

Đây là bức tranh Phi Minh tự tay vẽ, trước khi vào phòng phẫu thuật cô bé đã dặn mẹ nhất định phải đưa tranh cho cô. Cuộc phẫu thuật đã kết thúc. Trần Khiết Khiết nói có thể Phi Minh chẳng còn tỉnh lại được nữa.

Phi Minh vẽ vẫn tẻ như thế, Cát Niên muốn bật cười, đứa trẻ này trước sau vẫn không có năng khiếu hội họa. Chỉ có thể lơ mơ nhìn ra trong tranh có bốn người, hai cô bé và hai cậu bé, các cô bé đều buộc tóc đuôi ngựa, một người cười nhe răng, một người mỉm cười, hai cậu bé một người đầu nhẵn húi, một người tóc ngắn.

Bức ảnh cũ từ mười hai năm trước, Cát Niên đã kẹp vào mấy đồ thường dùng của Phi Minh gửi cho cô bé, đây có lẽ là bức ảnh chụp chung duy nhất của bố mẹ cô bé. Quả nhiên Phi Minh đã nhìn thấy, lại còn dùng cách riêng của mình vẽ lại nó. Điểm không giống trong bức ảnh là bốn cô bé cậu bé đều nắm tay nhau. Dưới cùng bức tranh còn viết xiêu xiêu vẹo vẹo mấy chữ vốn ở mặt sau tấm ảnh: Cho anh nhìn về em.

Có lẽ Phi Minh vẫn không sao lý giải nổi những chuyện cũ lâu năm ấy và ngụ ý trong năm chữ này, nhưng đây là sự tưởng tượng đẹp đẽ nhất cô bé dùng cách của mình để xây dựng cho hồi ức.

Có giọt nước từ mái hiên rơi xuống, rơi ngay trên cổ Hàn Thuật, anh đưa tay lên xoa xoa chỗ cổ ngứa, dường như đã tỉnh ngủ.

Trước khi anh kịp mở mắt, Cát Niên nói: “Không được động đây.”

Anh thật sự lập tức cứng đờ trên ghế không dám cử quảy, tay vẫn còn đặt trên cổ, chỉ có hàng mi không nghe lời vẫn khẽ run run.

Cát Niên đưa một ngón tay lên môi “Suỵt...” một tiếng, “Giả vờ như anh chết rồi, không được động đây, cũng không được nói.”

Nếu là trước đây Hàn Thuật đã sớm nhảy dựng dậy “Hừ” cái miệng quạ của cô, nhưng anh không thể, anh ngoan ngoãn “chết”, tư thế “chết” còn khá kỳ quái, nhưng lại rất khoan thai, khéo miệng hơi cười. Cát Niên nghĩ, lẽ nào đây lại là “ngâm cười nơi chín suối” trong truyền thuyết?

Hàn Thuật giữ tư thế đó rất lâu rất lâu, đến khi toàn thân đã mỏi nhừ, cổ và tay anh đều đau đến không “chết” nổi nữa, anh lén lút vi phạm quy định hé mắt liếc một cái, may mà ánh sáng buổi sớm không chói mắt, người hại anh giả chết bao lâu đang ngồi trên chiếc ghế thấp, đầu nghiêng nghiêng dựa vào một bên ghế tre, mắt cũng đang nhắm hệt anh khi này.

“Ê, ê.” Hàn Thuật trong lòng rất bất bình, anh thận trọng đẩy người bên cạnh, “Em cũng chết rồi à?”

Cô đáp: “Đừng ồn, cả đêm em không ngủ đây.”

Anh lại ngoan ngoãn nằm xuống, ở bên cô, đợi cô.

Cát Niên ngủ một lúc rồi thẳng eo dậy quay sang hỏi Hàn Thuật: “Anh tỉnh rồi à?”

Hàn Thuật đáp: “Tỉnh lâu rồi.”

Trong buổi sáng đẹp trời có hai người ngốc nghếch ngồi đó, nhưng một người tâm trạng rất tốt, rất vui.

“Ê, anh bảo này, cây tỳ bà của em có biết ra quả không thể?” Người đang vui tìm một chủ đề vô vị hỏi.

“Biết chứ.” Cát Niên trả lời. Cây lớn rồi, rồi sẽ kết quả. Chỉ có điều người trồng cây và người hái quả lại chưa hẳn là cùng một người.

“Hàn Thuật, anh có tin vào số mệnh không?” Cô nhìn theo hướng mặt trời mọc, khẽ nheo mắt hỏi.

Hàn Thuật lắc đầu, “Anh không tin. Cả đời này anh chỉ từng làm một chuyện mê tín, hôm đó anh rất xui xẻo bị người ta xô ngã một cái, sau đó liền vào một ngôi miếu rách gần đó cầu một quả.”

“Trên quả viết gì?”

“Sao anh biết được.” Hàn Thuật nói đến đây bèn có vẻ hậm hực bất bình, “Người giải quẻ trong miếu cũng chẳng ra đầu với đầu, cái quẻ anh cầu bị người ta xé phần bên trên rồi. Sặc, trên đời này còn có người trộm quẻ!”

Cát Niên cười, lấy chân đá một phiến lá từ ngoài tường rơi vào, cũng không quên đập một cái vào cánh tay đang định thừa nước đục thả câu kéo cô lại, cô thầm mở lòng bàn tay, xem lại lần nữa đường chỉ tay vận mệnh.

Bụng Hàn Thuật réo lên ồng ọc, người còn sống vẫn sẽ cảm thấy đói.

“Đi thôi.” Cô cùng anh bước ra khỏi mảnh sân, quay đầu khóa cửa lại.

42. Quyển 2 - Chương Phụ

Vĩ thanh

.Em biết rồi sẽ có một ngày anh tới thăm em mà, anh vẫn như vậy, Vu Vũ, em thì dần già rồi.

.Kế hoạch di dời khu nghĩa trang liệt sĩ đã bắt buộc phải tiến hành. Trước đó, lần đầu tiên sau bao năm Hàn Thuật đưa Cát Niên men theo con đường bậc thang quen thuộc đi lên.

Cát Niên cầm trong tay bó hoa dại mới ngắt bên đường, vừa đi vừa rút từng cánh hoa trắng.

Hàn Thuật nhớ đến chuyện mình vừa trịnh trọng nhắc đến với cô, lòng có chút hoài nghi, càng lo cô sẽ dùng cách bói cánh hoa đáng sợ này để quyết định câu trả lời.

Anh bồn chồn không yên bước đến bậc thang trên cùng, đứng dưới gốc cây lựu. Anh nhớ lại phía sau thân cây có khắc “ht&cn”, đến nay anh vẫn không hiểu người khắc vết tích ấy có phải là cô hay không, bên trong dòng chữ “ht&cn” liệu có phải nói đến hai người họ, anh nghĩ là đúng, nhưng dường như lại không nên đúng. Vậy nên anh dứt khoát không hỏi, anh phát hiện cách tư duy của mình đang bắt đầu trở nên giống cô, đã nghi hoặc thì chỉ bằng cứ tin tưởng vào đáp án mình muốn có.

Nhưng anh cuối cùng vẫn không học được cái tính chậm chạp lửa cháy đến lông mày vẫn không cuống của cô, giả vờ ngắm cảnh rất lâu, rồi không kìm nổi ho mấy tiếng, “À... chuyện anh vừa nói với em lúc này, chính là chuyện trước khi lên đây ấy... rốt cuộc thế nào đây... chеп, chết hay sống thì nói một lần cho thoải mái... em tốt xấu gì cũng nên chít một tiếng chứ...”

Cát Niên nói: “Chít...”

Trước khi Hàn Thuật định nổi cơn, cô gom tất cả cánh hoa vào lòng bàn tay, sau đó xòe ra.

Hai người đứng ở trên cao, gió rất nhanh thổi bay cánh hoa xuống dưới bậc thềm, lại là một tiết trời anh thích.

Cát Niên nói: “Câu trả lời của em? Hàn Thuật, có người từng nói với em câu này, anh ấy nói, trên đời này có hai thứ không thể nắm giữ nổi, một là chuyện cũ, một là mưa hoa bay.” Cô chỉ về cánh hoa cuối cùng từ tay mình bay đi theo gió.

“Anh có thể bắt lại được chúng không?”

Hàn Thuật sững người, “Sao không nói sớm! Không được nuốt lời đấy!” Anh vội vàng đuổi theo những cánh hoa đang càng lúc càng xa, nói vọng lại từ dưới cầu thang, “Chỉ cần là em muốn, thế nào cũng được.”

Khi chỉ còn lại một mình, Cát Niên nghe cây lựu sau lưng đùng đùng thành tiếng, quay đầu lại, Tiểu hòa thượng mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình đã đứng dưới gốc cây, khuôn mặt thư thái vẫn hệt năm nào.

Cát Niên nói: “Em biết rồi sẽ có một ngày anh tới thăm em mà, anh vẫn như vậy, Vu Vũ, em thì dần già rồi.”

Vu Vũ nghe rồi cười đáp lại Cát Niên, mười hai năm nay, lần đầu tiên anh mở mắt nhìn cô.

Cát Niên giàn giụa nước mắt.

Cô bắt tay làm hòa với số mệnh một lần nữa, không còn cố truy hỏi Vu Vũ liệu đã từng yêu mình chưa, cũng không truy hỏi rốt cuộc anh thuộc về ai. Cây lựu chưa từng ra quả này rồi cũng sẽ mất đi sau đợt di dời nghĩa trang liệt sĩ, Tiểu hòa thượng sẽ không còn quanh quẩn dưới gốc cây nữa, y như khát vọng của anh, anh nên được tự do.

Tiểu hòa thượng của cô, anh là mưa trên núi Vu, là dòng suối nhập vào sông Giang, hóa thành mây, cuối cùng trở thành giọt nước mắt trong lòng Cát Niên.

43. Quyển 2 - Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1 - Bọn họ đều không phải Chu Tiểu Bắc

.Một người có thể có vô số các lý do để thích một người khác. Chính trong khoảnh khắc này trái tim Chu Tiểu Bắc đang đập thình thịch, cô cũng không nói nổi là vì sao, nếu như bắt buộc phải chọn một lý do, có lẽ chỉ vì khuôn mặt nghiêng của anh trong khoảnh khắc đó.

.Khi Chu Tiểu Bắc học cấp Ba, có một lần vào cuối tuần, một cậu con trai cùng lớp đổ bình mặt đến nhà cô chơi, kết quả lại bị mẹ cô vừa đi mua thức ăn về bắt gặp, đương nhiên bà không chút lưu luyến đuổi luôn cậu con trai đáng thương kia, rồi lấy chiếc ghế đẩu ra ngồi ngay giữa cửa, vừa vỗ đùi vừa ngọt nhạt lâm ly giáo huấn con gái. Bà nói: “Cái con bé chết giẫm này, mới có tí tuổi đầu mà đã bắt đầu suy nghĩ đen tối bậy bạ, lại còn dám đem mấy tên tiểu tử thối ấy về nhà, mày đang dụng tâm làm mẹ tức chết đấy phỏng? Mẹ khuyên mày mau mau chóng chóng mà thôi ảo tưởng đi, ít nghĩ đến chuyện yêu sớm mà tập trung học cho tốt mới là đúng đắn. Mày xem con gái chú Vương mày kia kìa, sinh viên chính quy đại học danh tiếng, anh trai con bé Đại Nộ hàng xóm cũng học tiến sĩ đấy, mày phải ẹ mở mày mở mặt một tí chứ, nếu không để mày ra thà bằng để hòn đá cho xong.”

Nhà Chu Tiểu Bắc ở tầng một, hôm đó giọng nói của mẹ cô đã làm rung chuyển cả khu nhà, hàng xóm qua lại, bạn bè, chú bác đều ít nhiều hướng ánh mắt thương hại về phía Chu Tiểu Bắc đang chăm chú bưng bát mì ngồi ăn một bên.

Thực ra bọn họ đều không nhất thiết phải làm vậy, tâm hồn bé nhỏ của Tiểu Bắc thực ra chẳng hề chịu tổn thương gì quá lớn. Một mặt, từ nhỏ đến lớn cô đã rèn luyện trái tim mình trở nên kiên cố vững chãi như mặc áo giáp sắt, bọc kim đồng trước những lời quát mắng của mẹ; mặt khác, sau một số năm rốt cuộc một chân lý đã nghiệm chứng ra, đó là, trong sự kiện tất nhiên mà ngẫu nhiên này, sự tổn thương mẹ cô phải chịu chắc chắn còn nhiều hơn cô rất rất nhiều.

Mười mấy năm sau, tiến sĩ Chu Tiểu Bắc hai mươi chín tuổi lễ mười một tháng từ nghìn dặm xa xôi, vui mừng phấn khởi áo gấm về làng. Về nhà thăm cha mẹ, bà mẹ vừa đáng thương vừa đáng trách của cô lại lần nữa ngồi trên chiếc ghế đẩu trước cửa, vừa vỗ đùi vừa giàn giụa nước mắt nước mũi.

“Cái con bé chết giẫm này, mày đã lớn gần này tuổi rồi, sao vẫn chưa có ý nghĩ thành gia lập nghiệp đi? Mẹ vẫn chưa thấy mày dẫn nửa thằng bạn trai về nhà, mày đang dụng tâm làm mẹ tức chết đấy phỏng? Mày con đi học đến bao giờ nữa? Mày thôi nghĩ chuyện đem cái trò độc thân mới nổi ra che mắt mẹ đi, tìm một người đàn ông mà kết hôn mới là chuyện đúng đắn, mày xem cháu ngoại chú Vương mày đã biết rót cả xì dầu rồi, Đại Nộ nhà đối diện năm ngoái cũng vừa để con trai, mày phải ẹ mở mày mở mặt một tí chứ, nếu không để mày ra thà bằng để hòn đá cho xong.”

Chu Tiểu Bắc đứng bên cửa chán chường vuốt mũi, những hàng xóm cùng ngõ người già rồi, người đã lớn, bạn bè cũ mới lại lần nữa hướng ánh mắt thương cảm về phía cô. Chu Tiểu Bắc cuối cùng đã tin, trong lòng mẹ cô dù thế nào cô vẫn là một hòn đá, trước sau đều không phải là người. Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, sợi tóc trắng trên búi tóc và vẻ sột ruột buồn bã trong mắt mẹ đều thật thân thiết, rốt cuộc cũng vẫn là lo cho con gái, đây thật sự là mẹ đẻ của cô! Trong tình cảnh ấy có một câu nói không thể chuẩn hơn được nữa để khái quát tấn bi kịch này, đó chính là – “Sớm biết có ngày này, ban đầu sao còn làm.” Nếu như mẹ biết cậu con trai mẹ cầm rau cần đuổi đi năm đó là kẻ kỳ quái duy nhất trong lịch sử tìm tới nhà Chu Tiểu Bắc, và cũng là đối tượng duy nhất cô con gái “tâm hồn tuyết trắng” không biết phấn đấu của bà từng có cảm tình, liệu bà có hận đến học máu ngay tại đây.

Đợi mẹ cần nhàn xong, Chu Tiểu Bắc cười hì hì vỗ vai bà, kể mấy chuyện cười trên trời dưới bể. Mẹ trách mắng mãi rồi cũng mệt, cúi đầu con gái than: “Sao mẹ lại nuôi ra một đứa con gái như mây cơ chứ?”

Câu hỏi này cũng chỉ có mẹ mới có thể hỏi, ngay đến ông bố hiền lành như cừu non bị đàn áp mấy chục năm nay của Chu Tiểu Bắc cũng phải lằm bằm nói “Mẹ nào con nấy.” Quần chúng không hiểu chuyện có lẽ sẽ nghĩ Chu Tiểu Bắc sinh ra ở một ngõ hẻm rách nát, có một ông bố bà mẹ tiểu thị dân thô lỗ điển hình, nghĩ vậy là sai, cực kỳ sai, hoàn toàn sai! Khu nhà bà Chu làm náo động không chỉ một lần ấy là khu tập thể công nhân viên chức của một ngân hàng ở Thẩm Dương, ông bố đang bưng nước rửa chân cho vợ kia là trưởng phòng Chu của ngân hàng đó, còn bà mẹ luôn nói những lời kinh người thì vừa rút khỏi một cương vị vẻ vang trong quỹ ngân hàng đầu tư về nghỉ hưu. Bố cô ôn hòa nho nhã, làm việc gì cũng không chút bất cần, mẹ cô giỏi nghiệp vụ, tính tình phóng khoáng, nhiệt tình chân thành lại nhanh mồm khéo miệng, dù là ở cơ quan hay trong khu nhà đều là một tay cừ trong giải quyết vấn đề, chỉ duy có chuyện chung thân đại sự của con gái sắp ba mươi tuổi là bà bó tay, bảo sao có thể không uất hận cho được?

Chu Tiểu Bắc không chỉ được thừa hưởng tính khí phóng khoáng sôi nổi của mẹ mà từ nhỏ cũng đã chịu sự hun đúc đúc tằm từ người bố kiến thức uyên bác, rèn được thói quen thích đọc sách, vừa đọc sách vừa chăm chỉ trích chép vào sổ tay, xem các chương trình trên ti vi cô cũng đều tổng kết ra một vài cảm tưởng, vì vậy bên người cô lúc nào cũng mang theo một quyển sổ bé bé xinh xinh, bên trong nào là triết lý nhân sinh, thường thức cuộc sống, sự kiện chính trị, tin tức lê la, cái gì cũng có. Bao nhiêu năm nay quyển sổ nhỏ cũng không biết đã được thay mới bao lần, khi Chu Tiểu Bắc còn đang thanh xuân phơi phới, mẹ cô khừu giác nhạy bén, mắt tinh tai thính đã từng định coi quyển sổ nhỏ này là đối tượng giám sát trọng điểm, nhằm tiện nắm bắt tâm tư con gái, lập tức bóp chết từ trong trứng nước một phần vận khả năng cô “đi vào con đường tội lỗi.” Nhưng trước sau Chu Tiểu Bắc đều chẳng che chẳng giấu quyển sổ nhỏ của mình bao giờ, nó thường xuyên xuất hiện trên bàn ăn, hoặc đầu giường, thậm chí là bất kỳ góc ngách nào trong phòng khách, nội dung bên trong thực sự quá nhiều và phức tạp, mẹ cô giờ được mấy trang xác nhận nội dung coi như lành mạnh, thỉnh thoảng có mấy tâm tư thiếu nữ mông lung, cũng chẳng phải là chuyện xấu đối với một cô bé trước nay chẳng thích mặc váy, ngoài ra không còn phát hiện thêm được điều gì đáng nghi.

Nếu như mẹ xem kỹ chút nữa, nghiên cứu thấu triệt chút nữa, có lẽ bà sẽ để ý thấy, có một thời gian trong quyển sổ nhỏ của Chu Tiểu Bắc thường xuyên xuất hiện một vài câu thơ.

.

Giang Nam đẹp, phong cảnh cũ từng ham. Vầng dương lên, hoa sông hồng hơn lửa, xuân về, dòng nước biếc như chàm. Ai chẳng nhớ Giang Nam? (1)

Tàn nền rắc, nhòa cảnh ở bình phong. Mộng thấy Giang Nam mơ chín cả, rì rào mưa tối sáo trên sông. Cầu trạm tiếng người đông. (2)

Người người đều nói Giang Nam đẹp, du khách muốn ở mãi Giang Nam. Nước xuân xanh tựa trời, thuyền họa nằm nghe mưa. (3)

....

1. “Nhớ cảnh Giang Nam” – Bạch Cư Dị (theo Đại cương Triết học Trung Quốc / Các từ gia đời Đường – Nguyễn Hiến Lê)

2. “Úc Giang Nam” – Hoàng Phủ Tùng (Nam Long dịch)

3. “Người người đều nói Giang Nam đẹp” – Vi Trang.

Mọi đầu mối liên kết đều chỉ về một từ - Giang Nam.

Đó là vùng sông nước trong giấc mơ của rất nhiều người, lại cũng là tên một chàng trai.

Lần đầu Chu Tiểu Bắc gặp Giang Nam thực ra cũng chưa hề có ý gì với anh. Khi đó cô học lớp Mười một, một ngày trên đường đi học, cô bé Đại Nụ vừa là hàng xóm vừa là bạn cùng lớp lật đật đuổi kịp cô hỏi: “Tiểu Bắc, Tiểu Bắc, cậu hay chơi cùng mấy người đội bóng rổ đã thấy cậu học sinh vừa chuyển đến từ Tân Cương chưa, Tân Cương đấy, từ Tân Cương đấy!”

“Từ Tân Cương thì làm sao? Nhìn cái điệu bộ quê mùa chẳng chút tiền đồ của cậu kìa!” Chu Tiểu Bắc quàng cặp sách khinh khỉnh nhìn cô bạn nói khổ, Tiểu Nụ cái gì cũng tốt, chỉ có tính hám sắc là sửa mãi không được. Có điều cũng không thể trách cô ấy, từ nhỏ đến lớn hai người cùng sống rồi đi học trong một phạm vi nhỏ, cấp Một cấp Hai đều học trong trường dành cho con em cán bộ, lên cấp Ba cũng lại vào một trường gần nhà. Bạn học không phải cùng phổ thì cũng chỉ cách một con ngõ, giờ dùng dùng mọc ra một người ở tận Tân Cương, khó trách Tiểu Nụ kinh ngạc lạ lẫm.

Khinh khỉnh thì khinh khỉnh, cuối giờ học hôm đó Chu Tiểu Bắc vẫn hứng thú như thường cùng Đại Nụ đến phòng tập bóng tham quan cậu “học sinh chuyển trường” từ Tân Cương. Đến khi Đại Nụ tay run run chỉ hướng cho cô, Tiểu Bắc thất vọng sâu sắc.

Về sau Giang Nam từng hỏi cô sao lại thất vọng.

Chu Tiểu Bắc nói, cô vốn nghĩ mình sẽ nhìn thấy một người hết như A Phàm Đề (4), tuy không nhất định phải cười lừa quần khăn trên đầu nhưng chí ít cũng phải mày ắt sâu, tràn đầy phong tình vùng xa xôi. Đây lại không như vậy, cậu học sinh chuyển tới từ Tân Cương có khuôn mặt chẳng khác gì người Hán. Lúc đó trong mắt Chu Tiểu Bắc cậu ta chẳng có gì khác biệt so với con trai chú Vương, anh trai Đại Nụ, hay đám khỉ trong đội bóng rổ. Càng chẳng ra thể thống nữa là, ngay đến cái tên cậu ta cũng không có nổi chút Tân Cương.

(4). Hay còn gọi là Nasreddin Afandi, là một nhân vật có nhiều giai thoại hài hước nổi tiếng ở vùng Trung Đông, Trung Á, sống trong khoảng thế kỷ XII – XIII, quốc tịch của ông đến nay vẫn chưa được nghiên cứu rõ ràng, nhưng người dân tộc Duy Ngô Nhĩ cho rằng ông sinh tại Ca Thập, Tân Cương, Trung Quốc vào thế kỷ XII.

Cậu ta tên là Giang Nam, chữ Giang trong từ Giang Nam, chữ Nam trong từ Giang Nam.

Nhìn đã chẳng có gì xuất chúng, tốt xấu cũng nên có một cái tên kiểu như “Mãi Mãi Đề” chứ.

Hôm đó Chu Tiểu Bắc sặc cho Đại Nụ một trận rồi mất hứng ra về.

Thiếu nam thiếu nữ cấp Ba bị gió xuân hoóc môn giục già đã bước đầu hiểu về tình yêu, không ít các bạn học cùng trang lứa trong lòng đều đã cất giữ một “bí mật nhỏ.” Đại Nụ cũng không phải ngoại lệ, cô bé thâm thương trộm nhớ anh con trai lớn nhà chú Vương cùng tầng, nhưng chẳng chịu chuyên tâm chút nào, trong lúc con trai chú Vương đi học xa nhà, cô hôm nay để ý cán bộ học tập lớp bên, mai lại chăm chăm ngắm nghía cậu học sinh mới chuyển đến tên Giang Nam, ngày kia nói không chừng lại chuyển hướng sang anh nhân viên đẹp trai trong cửa hàng nào đó cũng nên. Chu Tiểu Bắc không phải không có trái tim xuân, nhưng cô chẳng rung động. Tâm hồn “tuyệt trắng” của cô phải giữ để trao cho chàng trai của tương lai chứ không phải mấy tên nhãi ranh râu còn chưa mọc hết.

Bình tâm mà nói, Chu Tiểu Bắc nhìn cũng rất được, theo lời mẹ cô nói thì là con gái được di truyền của mẹ cặp mắt đẹp, sống mũi dọc dừa lại thêm cả dáng người cao ráo, tuy không thích ăn diện quá nữ tính nhưng đường nét đâu ra đấy. Thế nhưng nam sinh có thể làm Chu Tiểu Bắc rung động thật sự lại chẳng có lấy một ai, lên cấp ba cô đã cao hơn mét bảy, ở độ tuổi này những cậu con trai khiến cô có thể ngược nhìn quả thực không nhiều, còn ánh mắt nhìn xuống của Chu Tiểu Bắc lại có thể hủy diệt hết lòng son của bất kỳ cậu thiếu niên nào. Số ít hiếm hoi lọt được vào mắt thì đều trở thành anh em tốt của cô.

Lần thứ hai cô để ý đến Giang Nam là vì một vụ tranh chấp “phòng thay đồ” của đội bóng rổ. Hôm đó sau giờ tan học, đám con trai cùng chơi bóng với cô mãi chẳng thấy mặt mũi đâu, Chu Tiểu Bắc đợi dưới sân bóng đến phát sốt ruột, đang định đi giục thì thấy Đại Nụ học tốc chạy lại báo tin, nghe nói đám người ấy đang đánh nhau trong phòng thay đồ, có can thế nào cũng không được. Chu Tiểu Bắc trong lòng bức mình lũ con trai thừa năng lượng, lách qua đám đông học sinh đang chen chúc, một chân đạp bay cánh cửa yếu ớt như thiếu nữ của phòng thay đồ, nói một cách nghiêm khắc, bên trong không gọi là “đánh nhau” mà mấy tên con trai đang xúm vào bắt nạt một người trong số họ, người đó chính là Giang Nam, cậu học sinh mới chuyển đến từ Tân Cương.

Dù Chu Tiểu Bắc cũng ngứa mắt tên con trai đến từ miền Tây Bắc xa xôi mà cứ nho nho nhả nhả như đại tiểu thư này, càng không thích anh ta vì to à được thầy giáo ép nhét vào đội bóng rổ, nhưng như thế không có nghĩa cô đồng ý cả đám người xúm lại ức hiếp một người. Chuyện này đã không về vang mà còn phải gọi là “mất mặt.”

Chu Tiểu Bắc hiềm khi đánh nhau nhưng cũng chẳng ai dám bắt nạt cô, theo như cách nói của cô thì cô thuộc dòng “khí tông”, chỉ lấy khí thế để áp địch. Cô đạp cửa xông vào, chẳng buồn phí lời đập mạnh quả bóng và đám người đang đánh lộn, người bên trong lập tức dừng lại. Không còn ai động thủ nữa, đó là chuyện đương nhiên, bởi đây là “phòng thay đồ”, đám nam sinh này sợ dĩ chọn nơi đây để giải quyết ân oán cá nhân lý do lớn nhất cũng vì nơi này là “chôn bí mật”, con gái tuyệt đối không thể xuất hiện, càng huống hồ là một đứa con gái dẫn theo sau cả đám người đạp cửa xông vào. Cánh tay dùng để đánh đám của bọn họ lúc này chỉ còn biết cuống cuống che chắn cơ thể. Giang Nam nhờ tình huống này mà thoát được, đương nhiên màn thoát thân của anh diễn ra sau khi đã vội vàng mặc lại quần áo. Tình cảnh khó xử này khiến anh là người xông khỏi phòng thay đồ đầu tiên nhưng khi đi ngang qua Chu Tiểu Bắc, câu cảm ơn đã do dự rất lâu vẫn không nói nổi thành lời.

Chuyện xảy ra xong, Chu Tiểu Bắc mới thông qua giám đốc đài “ngồi lê đôi mách” Đại Nụ biết được đây đích thực là một trận đánh ghen. Một nam sinh trong đội thích một cô bé xinh xắn lớp bên, nhưng cô bé đó lại có cảm tình với Giang Nam hơn, đám anh em trong đội vốn đã không thuận mắt tên “mặt trắng” mới vào bèn nhân cơ hội này tập hợp cả đội lại cùng dẫn mặt cậu ta, kết quả lại bị Chu Tiểu Bắc lật tẩy trước bàn dân thiên hạ.

Chu Tiểu Bắc than thở với Đại Nụ, “Mình mà biết trước là vì mấy chuyện giẻ rách ấy thì đã không nhúng tay vào vũng nước bẩn này, cái tên Giang Nam đó cũng chẳng tốt đẹp gì, gọi ông dẫn bướm làm mấy chuyện không đâu, bị đánh là đáng đời.”

Đại Nụ rất lâu sau vẫn chưa thể định thần lại trước bức tranh “lỏa lồ” của đám nam sinh.

Thực ra sự hối hận của Chu Tiểu Bắc cũng không phải không có lý, tranh cãi giữa con trai chóng đến cũng chóng đi, tình bạn xuất hiện nhanh đến bất ngờ, Chu Tiểu Bắc còn chưa kịp phản ứng lại, đến sân bóng đã thấy đám con trai cùng sát cánh với Giang Nam dưới cột rổ.

Giang Nam không để ý gì đến cô bé xinh xắn lớp bên, chuyện này là Đại Nụ về sau nói với Chu Tiểu Bắc, nhưng Giang Nam anh đã bắt đầu bộc lộ cảm tình và ý thân mật với Chu Tiểu Bắc, điều này không cần đến Đại Nụ lắm lời, phàm người có mắt thì đều thấy cả.

Lúc mười một giờ trên sân bóng, anh đập vào bảng rổ của cô nhưng lại nhìn cô mỉm cười; có lúc chơi xong anh còn đưa cô chai nước; vốn là ngày cô lau bảng anh lại chủ động cầm giẻ lau sạch sẽ; lúc tan học anh ôm cặp sách chạy đến chỗ cô và Đại Nụ nói: “Tiểu Bắc, tớ ở ngay gần nhà các cậu.”

Chu Tiểu Bắc vẫn tự hào là thông minh, nhưng đối với chuyện biến này lại mù tịt không hiểu ra sao, trong lúc vẫn còn dần dần mơ hồ, cô đã cùng với Đại Nụ trơ trẽn ăn hết sạch hai bịch lớn nho khô của người ta. Qua trò chuyện cô mới biết người Tân Cương không phải ai cũng mảy ắt sâu, ở đó có rất nhiều người dân tộc Hán giống như cô, còn có tên là “binh đoàn Tân Cương.” Kanas thân bí với những đàn dê bò, những vườn nho trải dài tít tắp, hoa hướng dương nhìn về nơi vô tận khe cụp xuống dưới chiều tà, giữa sa mạc Gô bi và các sa mạc hoang vu ẩn giấu trong mình những ốc đảo tràn đầy nhựa sống. cô còn biết trước khi bố mẹ chuyển công tác, anh sinh ra và lớn lên ở thành phố Nam Cương vốn nổi tiếng sản xuất bông trắng như tuyết, cách sa mạc Taklamakan chỉ một bước chân, con đường tơ lụa trong truyền thuyết nằm ngay dưới chân họ, các cô gái dân tộc Duy Ngô Nhĩ đẹp như búp bê sứ có đôi mắt tựa trong mơ, còn cả thịt dê xiên,

hải cầu quay, sườn dê nướng, bia Wusu...

Đại Nữ suýt chút nữa rõ cả dải im lìm lặn mất tăm, chỉ còn lại một mình Chu Tiểu Bắc ngơ ngẩn tưởng tượng nơi thần kỳ ấy qua lời kể của Giang Nam.

Mọi người đều đồn Giang Nam thích Chu Tiểu Bắc, anh lúc nào cũng dính lấy cô, chuyện này đến người qua đường để ý cũng biết, nhưng Chu Tiểu Bắc lại thấy hoàn toàn vô căn cứ. Thời gian cô và Giang Nam ở cùng nhau phần lớn đều là đánh bóng, bóng rổ, bóng bàn, cầu lông, bóng chuyền... Khi nói chuyện riêng thứ cô nghĩ đến nhiều hơn là Nam Cương mỹ lệ, đất trời rộng lớn vô biên, cả Altai đuôi cừu khó tin - ăn thảo được, uống nước suối khoáng, mặc quần áo da, ngủ thảm cỏ, đi đường bằng vàng, ở nhà thủy tinh, nước tiểu là thuốc thần bà bà, phân là hoàng hoàn lục vị - chứ không phải tên con trai ngoại hình yếu ớt ấy.

Nhưng mọi người đều nói như vậy, càng nói càng chắc chắn. Giang Nam và Chu Tiểu Bắc, một đôi không tưởng biết bao, nhưng cũng lại là một đôi hoàn hảo biết bao.

Dần dần mỗi khi hai người xuất hiện cùng nhau xung quanh liền có người nháy mắt cười ẩn ý, khi anh xuất hiện cạnh cô, bạn học “hiểu chuyện” tự động lảng đi. Mấy thứ lộn xộn này khiến Chu Tiểu Bắc chóng cả mặt, tự nhiên lại nảy ra mấy chuyện không đâu làm cô phiền lòng, vì vậy thà dứt khoát không gặp cho yên, cô ít đến sân tập, trên đường về nhà cũng chỉ oang oang nói chuyện với Đại Nữ, Giang Nam không chen được vào câu nào đành bất lực bỏ đi.

Chu Tiểu Bắc nghĩ chuyện này thế là qua rồi, nào ngờ một buổi chiều cuối tuần, cô ở nhà chán chẳng biết làm gì đang lúi “Trời là bờ Hồng Hà” ra đọc bỗng nghe có tiếng ai gọi tên mình từ ngoài, cô bối rối ra mở cửa, Giang Nam đứng bên ngoài cười, đưa cho cô một túi đồ, “Đồng nghiệp cũ của bố tớ gửi nho khô từ bên đó về, tớ biết cậu thích ăn.”

Từ trước tới nay chưa hề có cậu con trai nào đến nhà tìm Chu Tiểu Bắc. Đúng lúc Tiểu Bắc theo phép lịch sự thông thường định mời anh vào nhà, mẹ cô vừa ra ngoài mua thức ăn không biết liệu có phải nghe phong thanh gì liền lập tức quay về, sợ con gái ít tuổi không hiểu chuyện bị người ta lừa phỉnh mất thân, vợ ngay mớ rau cần đánh đuổi Giang Nam thăm hại tử tơi.

Sau sự kiện này, Chu Tiểu Bắc mới nghiêm túc suy nghĩ vấn đề nhân sinh sâu sắc kia, Giang Nam thật sự thích cô ư? Nhưng anh trước nay không hề nhắc đến chuyện này.

Cô đành làm một chuyện trước nay chưa từng có, đó là hạ mình đi thỉnh giáo Đại Nữ, Đại Nữ lấy bộ mặt kẻ cả trả lời Chu Tiểu Bắc: “Cậu ấy thích cậu, đây là chuyện quá rõ ràng rồi, ai có mắt cũng đều nhìn ra cả.”

Chu Tiểu Bắc chưa từng nghĩ đến sẽ thích một người sớm như vậy, càng chưa từng nghĩ người đó sẽ là Giang Nam, anh em huynh đệ của cô rất nhiều, nhưng trái tim cô vẫn là một góc chưa có ai bước vào. Cũng chính từ lúc đó, cô bắt đầu âm thầm quan sát người đó, thật kỳ lạ, gió cát miền Tây Bắc sao lại chẳng khiến mặt anh trở nên thô ráp chút nào. Cũng hết như tên anh, Giang Nam mặt mũi ngũ quan đều rất ôn hòa, là một người Hán đích thực, tóc lại hơi xoăn tự nhiên, tóc mái mềm mại rủ xuống đôi mắt trong sáng.

Thời gian đó, bố Chu Tiểu Bắc mua về một cái máy ảnh ngốc nghếch, cô cũng vì thế mà yêu luôn nhiếp ảnh, cô chụp lại mọi thứ thú vị xung quanh mình. Một buổi chiều sau hoạt động ngoại khóa, Giang Nam đứng một mình dưới cột rổ, thần thờ nhìn về một nơi khác, không biết đang thờ người ra vì chuyện gì. Mặt anh nhìn nghiêng có đường nét thật hoàn mỹ, máy ảnh của Chu Tiểu Bắc đã giữ lại được khoảnh khắc này.

Một người có thể có vô số các lý do để thích một người khác. Chính trong khoảnh khắc này trái tim Chu Tiểu Bắc đập thành thịch, cô cũng không nói nổi là vì sao, nếu như bắt buộc phải chọn một lý do, có lẽ chỉ vì khuôn mặt nhìn nghiêng của anh trong khoảnh khắc đó.

Giải bóng rổ nam toàn trường kỳ hai năm lớp Mười một, lớp của Chu Tiểu Bắc nổi tiếng là một đội mạnh thắng như ngã rạ, thắng tiến vào chung kết, vì lý do giới tính, Chu Tiểu Bắc buộc bị giáng chức xuống làm khán giả cùng ngồi bên Đại Nữ hò hét cổ vũ. Thực lực hai đội tương đương, tỉ số bám đuổi rất sát sao. Mấy giây cuối cùng, cú ném bóng ba điểm của Giang Nam đã ấn định phần thắng nghiêng về lớp cô nhưng do tranh giành quyết liệt, anh xảy ra va chạm với một cầu thủ bên đội đối phương. Tiếng còi chấm dứt trận đấu vừa dứt, hai đội tranh giành chức quán quân đến đó cả mắt được vụ xô xát kia chầm ngồi nhanh chóng xông vào đánh lẫn nhau, trên sân vô cùng hỗn loạn.

“Sặc, cậu nói xem cậu ta trước giờ chưa từng thích đánh nhau, sao lại cứ đi gây ra lùm chuyệ thế chứ?” Chu Tiểu Bắc nói với Đại Nụ. Cô nhìn Giang Nam bị hơn ba tên con trai ép ngã xuống đất, không chịu nổi nữa bèn gạt phăng mấy người trước mặt xông lên “chiến trường”, chạy thẳng đến chỗ Giang Nam, vừa đẩy vừa chửi mấy tên huých anh, kéo anh dậy khỏi đất.

Đến đây trọng tài và các giáo viên cũng đã xuất hiện, Chu Tiểu Bắc che cho Giang Nam, mắt hằm hằm nhìn về đối phương. Ở trường quan hệ của Chu Tiểu Bắc cực kỳ tốt, lại đều là dân chơi bóng với nhau, mấy tên con trai bên đội kia cô đều quen cả, một trong số đó thậm chí còn là bạn thân của cô, bọn họ sẽ không động thủ với Chu Tiểu Bắc. Lúc đó, ngay đến Đại Nụ cũng gần như cho rằng cao thủ “khí tông” như Chu Tiểu Bắc sẽ “phát công” cho đối phương vài đập. Chu Tiểu Bắc không làm vậy, tính khí ngang bướng, hung hãn của cô không sao phát tiết nổi dưới cái nhìn của Giang Nam. Trên thực tế, cô đã bắt đầu hối hận đến mức chỉ muốn inh mấy cái tát, lần đầu quen nhau sao cô lại phải đập cửa phòng thay đồ mà không thể dùng một phương thức romantic hơn nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt anh cơ chứ. Dù là kiểu đụng vào nhau rồi đầu đập đầu cúi xuống nhặt sách giống tiểu thuyết của Quỳnh Dao cô cũng có thể tiếp nhận.

Cô kiểm tra vết thương trên người Giang Nam, thậm chí đến một câu gào phẫn nộ “Thua rồi đánh người, còn là đàn ông con trai nữa không?!” đã được đối phương dự liệu trước cũng không thốt thành lời, cô chỉ kiể chế nói: “Đừng đánh nữa được không?” rồi kéo Giang Nam ra khỏi sân bóng.

Cô nói đừng đánh nữa, thật sự cũng không còn ai đánh tiếp. Không phải vì một câu nói của Chu Tiểu Bắc có sức kinh động nhường nào mà vì mấy người hiểu cô đều đang bận mắt tròn mắt dẹt trước biểu hiện của Chu Tiểu Bắc, nào còn màng đến đánh đấm nữa.

Đại Nụ chứng kiến hết những cảnh kịch tính này, cuối cùng đã đưa ra một bình luận thêm nể sinh động khiến Chu Tiểu Bắc suýt hộc máu, cô nói: “Coi như mình đã hiểu, Chu Tiểu Bắc ơi là Chu Tiểu Bắc, hóa ra đằng sau vẻ ngoài hung hãn của cậu còn ẩn giấu một trái tim thiếu nữ dịu dàng.”

Lời của Đại Nụ tuy khiến Chu Tiểu Bắc hận chỉ muốn bóp chết cô rồi tự sát nhưng lại chẳng sai chút nào, “trái tim thiếu nữ dịu dàng” của Chu Tiểu Bắc khiến cô không có cách nào hung hăng trước mặt Giang Nam.

Lúc đó cô cũng thấm thía nhận ra, mình thật sự đã thích Giang Nam rồi.

Hôm đó, ngày hè nóng nực dường như được thổi cơn gió xuân. Chu Tiểu Bắc cùng Giang Nam rời khỏi đám đông, đến một nơi tách biệt. Người bình thường mồm mép tép nhảy như cô bỗng nhiên chẳng nói được câu nào, cả người mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực. Rất lâu sau đó, cô mới nhìn người con trai có vết thương trên mặt trách móc: “Cậu ấy, đúng là vô dụng.”

Cuộc ẩu đả được kịp thời khống chế trước khi diễn biến nghiêm trọng nên giáo viên cũng chỉ coi đó như cuộc xung đột nhỏ giữa mấy nam sinh trên sân bóng, giáo huấn vài câu rồi cũng không đưa ra biện pháp xử lý nghiêm khắc nào. Buổi tối vừa may đúng dịp cuối tuần, lớp Chu Tiểu Bắc tổ chức ăn mừng chiến thắng tại một quán ăn nhỏ. Vết thương trên mặt của Giang Nam đã được xử lý qua, anh vừa là thành viên đội bóng, vừa là công thần ngày hôm nay nên đương nhiên được đám bạn chúc cho không ít bia. Từ lượng của anh rõ ràng không ổn, mới có vài cốc mà mặt đã đỏ bừng bừng, cuối cùng lão đảo xiêu vẹo vào nhà vệ sinh, rất lâu sau vẫn chưa thấy quay lại.

Chu Tiểu Bắc đương nhiên thấy lo, mấy lần nhờ đám bạn trai thân thiết vào nhà vệ sinh xem anh có sao không. Cậu bạn đầu tiên trở ra, không sao, cậu ta chỉ ở trong đó nôn thốc nôn tháo thôi; cậu bạn thứ hai báo cáo lại với Chu Tiểu Bắc, là Giang Nam tự nói ở trong đó nghỉ một tí rồi ra; cậu bạn thứ ba dứt khoát nói Giang Nam đã không còn trong nhà vệ sinh nữa, không biết đã đi đâu nữa rồi. Chu Tiểu Bắc càng nghe càng cuống, không kìm nổi mắg mấy tên con trai chẳng được việc gì nên hỗn, đến một người cũng không quản nổi. Đội cô mắg xong, mấy người đó khêu vai cô nói: “Xem cậu cuống kia, đừng nóng với bọn mình thế chứ, có giỗi thì tự vào mà tìm, chẳng phải chỉ là nhà vệ sinh nam thôi sao? Chỗ nguy hiểm hơn không phải cậu chưa từng đến, có gì đáng sợ chứ?”

Chu Tiểu Bắc được di truyền công lực nghìn chén không say của mẹ, nhưng cô cũng từng nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của bố sau khi uống say. Cô thật sự lo cho Giang Nam, hôm nay anh thắng lớn nhưng lại chẳng hề quá vui mừng, trên gương mặt dường như phẳng phất tâm sự.

Đến khi cô gạt tay đám con trai đang khoác lên vai mình, ra khỏi phòng định đích thân đi tìm, đám bạn phía sau đều cùng ồ lên gào “Có công mài sắt có ngày nên kim”, xem ra tâm tư của Giang Nam cũng không công cốc, ngay đến Chu Tiểu Bắc thép luyện trăm năm như vậy mà cuối cùng cũng tan chảy rồi.

Đại Nộ lén lút giữ Chu Tiểu Bắc lại trước cửa phòng, cô bạn này đã uống đến hoa cả mắt mà vẫn không quên bản năng buôn chuyện, ngả nghiêng xiêu vẹo hỏi: “Tiểu Bắc, cậu với Giang Nam thành thật đấy à?”

“Thành cái khỉ!” Tiểu Bắc nói, “Người ta đã nói thích mình đâu.”

“Cậu thế này chẳng phải đang lo hão à? Cậu ta đương nhiên là thích cậu, người ngoài nhìn mới rõ, mọi người trên thế giới này đều biết rồi. Tính Giang Nam cậu còn không rõ à, lúc quan trọng lại cứ e dè như là con gái, cậu ta chắc chắn đang ngại vượt qua tấm cửa giấy đó thôi.”

“Thật không?” Chu Tiểu Bắc vẫn giữ tinh thần hoài nghi đáng quý.

Đại Nộ vỗ ngực, “Cậu còn không tin mình à, chuyện này mình có kinh nghiệm hơn cậu nhiều.”

Câu này quả thật không sai, nghe nói từ trước khi biết nhận thức Đại Nộ đã thích con trai lớn nhà chú Vương rồi. Chu Tiểu Bắc mãi đến mười bảy tuổi trong tim mới lần đầu có Giang Nam.

“Vậy mình nên làm thế nào?” Cô đột nhiên thỉnh giáo Đại Nộ.

Đại Nộ điềm nhiên nói: “Cậu ta không dám vượt qua thì cậu phải tự làm thôi, không phải cậu cũng để mắt đến cậu ta còn gì, đừng có giả vờ với mình, đây không phải là vấn đề ai mở lời trước, cậu còn so đo cái đó?” Cô tiếp tục phấn khích xúi giục, “Đi đi, Tiểu Bắc, chủ động nói với cậu ấy, cậu ấy không dám thì cậu bày tỏ trước.”

Rượu tuy không làm say người, nhưng có thể tiếp thêm can đảm. Chu Tiểu Bắc ngẫm nghĩ lời Đại Nộ, dường như không có gì sai, thời cơ đã chín muồi, anh da mặt mỏng, vậy để cô nói thì có gì khó khăn?

Chu Tiểu Bắc vào phòng vệ sinh nam thật, quả nhiên Giang Nam không có trong đó. Cô tìm được anh ở một góc đựng rác trong quán ăn, anh ngồi bệt dựa vào tường, không biết là tỉnh hay mê, chỉ ít sau khi cô ngồi xuống bên cạnh, anh vẫn còn biết mở mắt ra cười gọi một tiếng: “Tiểu Bắc.”

“Đã không biết uống cậu còn cố làm gì?” Tiểu Bắc hỏi giọng không vui.

Giang Nam cười hì hì.

“Cậu ra tìm tớ đấy à? Cậu tốt thật, Tiểu Bắc.”

Không biết anh có nhìn thấy không, khuôn mặt trắng nõn của một Chu Tiểu Bắc cứng cỏi bất giác đỏ bừng.

“Tớ đương nhiên là tốt.” Niềm vui khi ở bên anh khiến cô quyết tâm nghe theo chủ kiến của Đại Nộ. Đã là việc một sớm một chiều vậy bắt buộc phải có một người nói ra trước. Tiểu Bắc hắng giọng, câu tiếp theo cô sẽ nói: Giang Nam, thực ra mình thích cậu.

Nhưng Giang Nam đã nhanh hơn cô một giây.

Anh nói: “Hôm nay cậu nói tớ thật vô dụng, làm tớ nhớ đến cô gái dân tộc Duy tớ thích, cô ấy cũng từng nói như vậy.”

Chu Tiểu Bắc toát mồ hôi lạnh, cô mở miệng, rồi lại ngậm vào, lờ mờ cảm thấy mình vừa tránh được một trò lố nhưng trong lòng lại chẳng hề vui mừng. Giang Nam nói xong câu này lại tiếp tục dựa vào tường nửa tỉnh nửa mê, có lẽ anh không biết người bên cạnh đã chần động đến hồn xiêu phách lạc.

Đại Nộ vẫn đứng ở một chỗ gần đó ngóng tin tốt lành lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Chu Tiểu Bắc, phản ứng đầu tiên của Tiểu Bắc là ấn cô vào tường, gờ hai tay siết chặt lấy cổ cô nàng chết giấm ấy. Đại Nộ mặt đỏ lựng giãy giụa thoát khỏi móng vuốt của Chu Tiểu Bắc, kêu la oai oái.

“Thần kinh à, đừng có hoan hỉ thế chứ.”

Tiểu Bắc vừa nãy còn hăng tiết gà liên cú đầu đau khổ. Cô nói với Đại Nộ: “Suýt chút nữa bị cậu xúi bẩy rồi, mình chợt nhận ra kỳ thực mình không thích cậu ta một chút nào. Một người thuần khiết như mình vẫn nên tiếp tục trắng như tuyết, mãi mãi trắng như tuyết.”

Đại Nữu xoa xoa cổ không thèm quan tâm, cuối cùng vẫn hiếu kỳ hỏi: “Như vậy liệu Giang Nam có thất vọng không?”

Tiểu Bắc khoác vai Đại Nữu quay vào uống rượu cùng các bạn, vừa đi vừa xòe bàn tay, trầm giọng nói: “Tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

Không sai, tình cảm không thể miễn cưỡng, quyển sổ nhỏ ghi đầy danh ngôn nhân sinh của Chu Tiểu Bắc sớm đã ghi lại chân lý này. Sau này cô dần dần trưởng thành, gặp càng nhiều người, đọc càng nhiều sách, nhưng nghĩ đến cảnh hôm đó mình ngồi bên Giang Nam, lòng vẫn không khỏi run run. Anh chủ động đối tốt với cô là vậy, có lẽ cũng chỉ vì bản năng dựa vào người đối tốt với mình đầu tiên giữa một nơi xa lạ. Chu Tiểu Bắc dốt nát giẫm chân vào đất rồi không sao rút ra được, nhưng so với làm tan vỡ mộng tưởng, cô muốn vui sâu nó hơn. Kể từ đó Tiểu Bắc rơi vào một mối tình đơn phương dài lê thê, yêu thầm một người con trai được mọi người xung quanh cho rằng đang yêu cô rành rành.

Khi tất cả mọi người đều nói người ấy thích bạn, chỉ duy nhất mình anh ta chưa nói ra, có lẽ chuyện đấy không phải là thật.

Tiểu Bắc nghĩ, đợi đến một ngày cô sắp chết, chỉ cách phút lâm chung một hơi thở, cô nhất định sẽ để lại một câu di ngôn cho con cháu mình (nếu như cô có con cháu): Nếu khi còn trẻ đã yêu một người con trai, xin tuyệt đối tuyệt đối đừng nên chủ động nói ra.

Có lẽ cô sẽ còn khắc điều này lên bia mộ của mình.

Sau khi tỉnh rượu, Giang Nam hoàn toàn quên hết mọi lời mình đã nói hôm đó, Chu Tiểu Bắc tiếp tục cùng anh ôm vai bá cổ làm anh em tốt, nhìn có vẻ chẳng khác gì những người bạn khác. Kỳ thi đại học kết thúc, Tiểu Bắc đỗ vào một trường đại học ở thành phố G xa xôi, còn Giang Nam lại lấy lý do học đại học để trở về vùng đất bố mẹ đã cố ý đưa anh đi khỏi - Tân Cương.

Một người tên Tiểu Bắc, một người tên Giang Nam. Lẽ nào đã được chủ định trời Nam đất Bắc?

Sau khi xuống phía Nam học đại học, Tiểu Bắc nghe lời mẹ, cô học, học, lại học, trước sau chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương, đến khi sự “nghe lời” này trở thành một tâm bệnh lớn nhất trong lòng mẹ Chu Tiểu Bắc.

Tốt nghiệp đại học, Tiểu Bắc bất chấp bao lời khuyên ngăn của người thân bè bạn, thi vào học nghiên cứu sinh tiến sĩ ở một trường đại học ở Tân Cương, vượt qua bao hoang mạc, thảo nguyên trải dài như vô tận, cuối cùng cũng gặp được chàng trai trong trái tim cô, Giang Nam.

Giang Nam khi đó đã có công việc ở thành phố Nam Cương nơi anh sinh ra và lớn lên, anh đích thân đi đón Tiểu Bắc. Trước khi Tiểu Bắc khai giảng, anh đã xin nghỉ một số ngày phép, dẫn cô đi một vòng từng nơi trước đây anh đã từng miêu tả. Buổi tối trước hôm chuyển du lịch kết thúc, bọn họ cùng đi xem sa mạc Gô bi dưới ánh trăng. Ánh trăng ngàn vạn năm bất biến bao phủ lên bãi cát bát ngát mênh mông, tĩnh mịch như một giấc mơ, có một cảm giác hư ảo không thực, hai người đang sánh vai nói chuyện mà như đang nói mơ trong cảnh mơ.

Giang Nam lải nhải nói mãi về người con gái anh yêu, nói về tình yêu ô mai lén lút của hai người, về những ngọt ngào vô vọng giữa họ. Anh nói người con gái đó cũng yêu anh, cũng kiên trì như anh, nhưng dân tộc Duy Ngô Nhĩ và dân tộc Hán từ trước tới nay hiếm khi thông hôn, chưa nói đến người bên dân tộc cô ấy, mà ngay đến cha mẹ Giang Nam cũng kiên quyết không đồng ý, họ hy vọng anh lấy một người môn đăng hộ đối, và quan trọng hơn là cùng tín ngưỡng.

Chu Tiểu Bắc bèn hỏi: “Tình cảm của hai người khiến người ta rất ngưỡng mộ, nhưng sự lo lắng của bố mẹ anh cũng không phải không có lý do. Ngoài cô ấy ra, lẽ nào anh chưa từng thử thích một người nào khác, một chút ít cũng chưa từng?”

Cô vốn nghĩ một người coi trọng tình cảm như anh sẽ có một câu trả lời khẳng khái như trong tưởng tượng của cô, nhưng Giang Nam lại nghĩ ngợi rất lâu.

Lúc sau anh nói: “Thực ra là có, cứ cho là tình cảm có kiên trì hơn nữa cũng khó tránh khỏi những rung động bất ngờ. Nhưng cũng giống như ốc đảo so với thảo nguyên, hoặc cũng giống như hai năm so với hai mươi năm, rất nhiều người chỉ có thể chọn cái sau.”

Không cần nói cũng biết anh cũng là một trong “rất nhiều người” ấy.

Cũng chính trong lúc này Chu Tiểu Bắc mới hiểu ra, câu nói năm đó cô chưa kịp nói và cả lý do cô vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, có lẽ trong lòng Giang Nam đều hiểu cả.

Anh từng không mệt mỏi đi tìm ốc đảo, nhưng cuối cùng vẫn lại trở về với thảo nguyên; trong hai năm ấy anh đã có chút ít rung động, nhưng so với hai mươi năm thì đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn, nào có đáng gì?

Cô chính là ốc đảo và những rung động ít nhiều trong hai năm đó.

Chu Tiểu Bắc vỗ vai Giang Nam, thoải mái trở về trường học ở Urumqi, cũng trở về với quỹ đạo cuộc sống quen thuộc của mình, mỗi ngày ngoài đánh vật với các loại phòng thí nghiệm lại chơi đùa vô hại với bạn bè mới, cuộc sống quay đều như một cối xay gió. Một năm sau, cô nhận được thiệp báo hỉ của Giang Nam, anh và cô gái dân tộc Duy của anh cuối cùng đã mặc kệ tất cả tu thành chính quả, Chu Tiểu Bắc dùng số tiền trợ cấp hơn nửa năm của mình kịp đến chúc mừng mới biết con gái hai người đã đầy tháng.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Bắc nhìn thấy cô dâu của lòng Giang Nam, tên cô là Khảm Man Nhĩ. Khảm Man Nhĩ trong tiếng Duy có nghĩa là “ánh trắng”, ngay đến một người vẫn luôn tự tin về vóc dáng như Chu Tiểu Bắc cũng phải thừa nhận, khuôn mặt cô sáng trong hệt ánh trắng. Thật đúng như Giang Nam đã nói, cô có một đôi mắt như mơ.

Sự ra đời của thành viên mới khiến cả hai bên gia đình không còn cách nào ngăn cản tình yêu của Giang Nam và Khảm Man Nhĩ nữa, hai người đã được ở bên nhau, câu chuyện tình yêu đầy trắc trở này đã có một cái kết mỹ mãn. Thế nhưng, đêm đốt lửa trại chúc mừng ngày họ chính thức kết hôn lại không có quá nhiều khách đến chúc mừng, bữa tiệc nhanh chóng tàn cuộc, ngoài cặp tân nương tân lang đang ôm đứa con nhỏ trong lòng, chỉ còn lại Chu Tiểu Bắc trơ trọi một mình.

Về sau Chu Tiểu Bắc mới biết hai người để được ở cùng nhau đã phải trả một cái giá rất đắt. Bên bố mẹ Giang Nam tạm thời không nhắc tới, người nhà Khảm Man Nhĩ tuy đã coi như không còn cản trở nữa nhưng điều này không có nghĩa từ sâu thẳm họ đã tiếp nhận Giang Nam. Dù cho Giang Nam có vì Khảm Man Nhĩ mà thay đổi chính mình thì vẫn cứ không được. Sau khi Khảm Man Nhĩ về sống cùng Giang Nam, cả gia tộc và tất cả bạn bè đều xa lánh cô, bọn họ không còn mời cô tới tham gia bất kỳ hoạt động hay buổi tụ họp nào. Khi họ vỗ tay, cùng hát những bài hát của dân tộc mình, tất cả đều chẳng còn liên quan đến Khảm Man Nhĩ nữa, cô đã bị những người cô quan tâm bỏ rơi hoàn toàn, như thể trước nay cô chưa từng xuất hiện. Cô dần dần nhận ra ngoài người đã trở thành chồng cô – Giang Nam và đứa con mới chào đời, bên cạnh cô về sau sẽ chẳng còn ai nữa.

Để thoát khỏi tình thế khó xử này, năm thứ hai sau khi kết hôn, nhân cơ hội thuyền chuyển công tác, Giang Nam đưa vợ con đến một thành phố gần đó sinh sống. Ở đó người Hán đông hơn, tiếng Hán của Khảm Man Nhĩ nói không được tốt, thêm vào đó trước kia ở nhà không được đi học nhiều, cô không tìm được việc làm thích hợp nên chỉ có thể ở nhà trông con. Công việc của Giang Nam càng ngày càng bận, khác biệt giữa hai người không ngừng mở rộng, đôi vợ chồng cũng dần dần có những cuộc cãi vã. Khảm Man Nhĩ như người một mình tuyệt vọng đứng trên hoang đảo, cô ngày một héo mòn.

Khi Tiểu Bồn Bồn cũng không giải quyết nổi những rối bời của Chu Tiểu Bắc, cô từng đem những bí mật này kể ột người bạn thông minh nhất của cô là Nguyễn Nguyễn. Nguyễn Nguyễn nói, cũng như giữa con đường bằng phẳng và con đường gập ghềnh, có một số người sẽ chọn cái thứ hai, bởi họ nghĩ rằng tình yêu cần vượt qua chông gai mới là tình yêu chân chính.

Nhưng tình yêu chân chính cũng phải khuất phục trước quá nhiều gập ghềnh.

Năm thứ hai sau khi Chu Tiểu Bắc thi lên tiến sĩ, Khảm Man Nhĩ u uất lâu ngày chết vì ung thư dạ dày. Chu Tiểu Bắc đã từng đi thăm cô vì không yên tâm về Giang Nam. Ánh trắng sáng trong ngày xưa trước khi lâm chung chỉ còn như một gốc rạ khô, nhưng khi Giang Nam ôm con nhìn cô, ánh mắt anh như thể đang nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của vợ.

Khảm Man Nhĩ trước khi lâm chung giữ chặt lấy tay Giang Nam không chịu buông. Cô rất thích gọi Giang Nam bằng cái tên “Ngải Lý Phủ A ka”, “A ka” trong tiếng Duy là cách gọi thân mật của cô gái dành cho người yêu, còn “Ngải Lý Phủ” là tên dân tộc Duy cô đặt cho Giang Nam. Lúc đó Chu Tiểu Bắc đã ở Tân

Cương được hơn ba năm, cũng hiểu biết đôi chút về phong tục tập quán nơi đây. Nếu như Giang Nam là Ngải Lý Phủ, vậy Khảm Man Nhĩ nhất định tự coi mình là Trại Nãi Mỗ. Câu chuyện tình yêu của họ được lưu truyền đời đời trong dân tộc Duy bằng các làn điệu dân ca, ngay đến Đào Lang (1) cũng biết hát:

Từ nhỏ đã cùng nàng thề hẹn thanh mai trúc mã dưới núi trời
Hai ta vốn là những người hạnh phúc nhất dưới bầu trời này
Trại Nãi Mỗ nàng là bông hoa lựu đẹp nhất trong các loài hoa
Ngải Lý Phủ ta lại là a ka cô độc trên Bắc Cách Đạt
Tiếng hát réo rắt hàng đêm đều bầu bạn cùng nàng
Tiếng đàn của ta lại trôi dạt nơi Bắc Cách Đạt xa xôi
Vì tình yêu mà ta tha hương nơi cuối trời
Kiếp này nào được cùng nàng chung sống thành thần thoại

...

(1). Nam ca sĩ Trung Quốc có nghệ danh giống tên một tộc người sống tách riêng trong thung lũng Tháp Lý Mộc thời cổ.

Tiểu Bắc còn nhớ, Ngải Lý Phủ và Trại Nãi Mỗ trong câu chuyện trèo đèo lội suối vượt qua bao gian khó nhưng cuối cùng vẫn không được hưởng hạnh phúc, trong hiện thực Giang Nam và Khảm Man Nhĩ không phải cũng vậy sao?

Sau khi Khảm Man Nhĩ chết, Chu Tiểu Bắc túc trực bên Giang Nam gần nửa tháng, chăm lo cho cuộc sống gia đình của anh và đứa bé, cho đến khi Giang Nam, người trước sau chưa hề rơi một giọt nước mắt nói với cô: “Tiểu Bắc, cậu đi đi.”

Tiểu Bắc nói: “Cậu nghĩ mình muốn thấy cái bộ dạng chết giẫm của cậu đấy à? Nhưng mình không thể để cậu chết như thế ở đây được.”

Giang Nam ôm con gái lắc đầu, “Mình sẽ không chết đâu. Tiểu Bắc, đừng vì mình mà lỡ dở. Tìm một người tốt rồi kết hôn đi.”

Mọi người đều nói con trẻ không thể không có mẹ, anh thật sự nghe theo sắp xếp của gia đình một năm sau bắt đầu không ngừng đi xem mặt. Chu Tiểu Bắc không thể không tiếp nhận một hiện thực, dù cô có nghiêm túc nghĩ đến tính khả thi của việc bắt chấp nguy hiểm bị mẹ đánh chết đi làm mẹ kế, thì trên thực tế, Giang Nam đã cân nhắc rất nhiều cô gái trong các buổi xem mặt nhưng trước sau vẫn không hề cân nhắc đến cô, dù cho cô từng là ốc đảo và những rung động hai năm trời của anh.

Anh từng nói: “Tiểu Bắc, cậu quá tốt, vì vậy mình không thể giữ cậu. Một nữ tiến sĩ trẻ trung xinh đẹp như cậu hoàn toàn không cần phải ở bên một gã đàn ông tầm thường góa vợ. Mình sợ một ngày cậu sẽ phát hiện thực ra mình còn xa mới được tốt đẹp như trong tưởng tượng của cậu.”

Cô thật sự mong có ngày như anh nói, nhưng trước sau đều không có cơ hội. Anh luôn nói cô tốt, nhưng một Chu Tiểu Bắc tốt như vậy, vì sao anh lại không cần?

Lấy bằng tiến sĩ xong, Chu Tiểu Bắc trở lại thành phố G như mong muốn của anh, chính sách “cao áp” của mẹ khiến cô kinh hãi run sợ, bạn bè xung quanh nô nức gả thành phu nhân người ta, đừng nói cô bạn láng giềng Đại Nụ đã được như ước nguyện gả cho con trai chú Vương, ngay đến Trịnh Vỹ như thế cũng đã trở thành mẹ trẻ con rồi. Tiểu Bắc bắt đầu chăm chỉ đi tìm “người tốt” để có thể gả phát mình đi. Cô từng có đối tượng tốt để kết hôn, rồi lại không có, cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Sau khi ngã bài với người bạn trai kiểm sát viên vẫn còn hình bóng người khác trong tim, cũng đúng lúc con gái A Cổ Y của Giang Nam bị một trận ốm nặng, phần vì muốn trốn tránh mối cảm xúc hỗn loạn ở đây, phần vì lo cho Giang Nam, Chu Tiểu Bắc trở lại Tân Cương một lần nữa, lần này đã ở là ở đến hơn nửa

năm. Cô chứng kiến bệnh của A Cổ Y bình phục từng chút một, trước khi xuất viện không lâu, A Cổ Y tự quyết định gọi dì Chu Tiểu Bắc là “mẹ”.

Một người nói đến chuyện cười tục tĩu vẫn không biến sắc như Chu Tiểu Bắc trước tiếng gọi “mẹ” ấy bỗng đỏ ửng mặt, Giang Nam bên cạnh như đang có suy tư, cũng không lên tiếng ngăn chặn. Năm đó trước khi Chu Tiểu Bắc quay lại thành phố G, anh đi xem mặt hết đám này đến đám khác cũng chỉ là vì muốn A Cổ Y bé nhỏ có một người mẹ. Điều kiện của anh không tồi, dù góa vợ lại đeo bông một đứa con nhưng cũng có không ít cô gái đồng ý lấy anh, thế nhưng đến tận khi Tiểu Bắc trở lại lần nữa, bên cạnh anh vẫn chưa có thêm một người phụ nữ nào.

Trên đường từ viện về nhà, A Cổ Y ngủ thiếp đi, Giang Nam im lặng rất lâu, cuối cùng anh thốt ra một câu: “Tiểu Bắc, cậu có muốn làm mẹ A Cổ Y không?”

Chu Tiểu Bắc đã đợi ám thị này không dưới mười năm, cô ngỡ rằng mình sẽ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng không, cô chỉ lặng người một lúc rồi đưa ra câu trả lời của mình.

“Xin lỗi cậu, Giang Nam, mình không muốn.”

Cô thà như lời Trịnh Vy nói, đợi đến ngày tóc bạc phau phau, cô và Giang Nam gặp nhau trong đại học người già, hai người cùng lưng cùng đánh bóng bàn, chưa biết chừng lúc đó Giang Nam sẽ yêu Chu Tiểu Bắc, lúc đó cô nhất định sẽ cưa sừng làm nghé gả cho anh, chứ không phải bây giờ, gật gật đầu, đi làm mẹ A Cổ Y.

Lần này từ biệt Giang Nam và A Cổ Y, Chu Tiểu Bắc trở lại Đông Bắc, ở đó tuy có mẹ bịt tai mắng cô không được tích sự gì, nhưng đó cũng là người mẹ cô có thể nũng nịu vùi vùi. Mẹ cô vội vàng nhảy ra ôm chầm lấy con gái đang rơm rớm nước mắt, bố cô còn chưa hết bàng hoàng bóc kẹo cho con. Chu Tiểu Bắc ngậm viên kẹo sữa thô trắng trong miệng, vẫn là vị cô thích. Nghĩ lại thì thực ra có một số chuyện chẳng có gì to tát.

Định thần lại, cô viễn vông nhớ đến trước khi rời khỏi thành phố G, một nam sinh cô hướng dẫn trong phòng thí nghiệm lưu luyện hỏi cô: “Sư tỷ, bao giờ chị quay lại?” Lúc đó Chu Tiểu Bắc xảo quyết bắt nạt cậu bé, cô khoác vai cậu làm một vế mặt đau khổ quá mức, “Làm sao, chú sẽ nhớ chị à? Hai ta không có khả năng đâu...”

Cậu bé mới học năm tư bỗng nhiên đỏ mặt lấp bắp truy hỏi: “Vì... vì sao...”

Nghĩ đến đây Chu Tiểu Bắc bất giác muốn ngửa cổ lên trời cười ha ha. Sợ gì chứ, đường vẫn còn dài lắm, bao nhiêu các thanh thiếu niên trẻ trung răng trắng môi hồng đang đợi cô đến ngó ngang.

Mấy hôm sau, cô đang sắp xếp hành lý thì nhận được điện thoại của Trịnh Vy, nghe kể chuyện vừa xảy ra giữa cô và Giang Nam, Trịnh Vy càng sốt ruột chỉ muốn nhảy dựng lên, “Con lợn Bắc, cậu ngốc quá mất thôi, Hàn Thuật một miếng thịt ngon như vậy cậu cũng có thể để anh ấy đi, Giang Nam người ta khó khăn lắm mới mở miệng, đây không phải chuyện cậu vẫn đợi bao lâu nay ư? Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Bảo cậu kiếm một người đàn ông mà khó thế sao?”

Chu Tiểu Bắc cười hì hì, thực ra chuyện này nói dễ cũng không dễ, nói khó cũng không khó.

Rất nhiều người đều nói, chỉ cần người phụ nữ đồng ý chín bỏ làm mười, rất nhiều người có thể cùng cô nắm tay đi qua một đời hạnh phúc, cuộc đời bản thân nó vốn đã là hết sự thỏa hiệp này đến sự thỏa hiệp khác, bao nhiêu người đều sống như vậy cả. Tiểu Bắc cũng biết, nhưng điều này có liên can gì đến cô, người khác là người khác, bọn họ đều không phải Chu Tiểu Bắc.

44. Quyển 2 - Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2 - Tâm kết

Người dịch: Gia Gia

Nguồn: namcungdiepy.wordpress.com/

“Chị muốn chuyển nhượng lại tiệm vải sao?” Tay còn đang cầm bộ đồng phục vừa cởi ra, Cát Niên lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Phương Đăng nói: “Chính xác mà nói, tôi muốn nhượng lại tiệm này cho em.”

“Tôi?” Cát Niên biết vẻ mặt của mình khi lặp lại câu nói của bà chủ chắc chắn là rất ngớ ngẩn, cô cười một cách lúng túng, “Sao lại có thể.”

“Sao lại không thể? Tôi không về đây nữa đâu, ngoại trừ em ra, tôi không biết còn ai thích hợp hơn để làm bà chủ tiếp theo của nơi này.”

Cát Niên không nói gì. Cô làm việc trong tiệm vải này đã 8 năm rồi, từ một nhân viên bình thường cho đến trưởng tiệm, từ lâu cô đã xem chỗ này là một phần cuộc sống của mình. Cô làm việc siêng năng cẩn thận, mọi chuyện lớn nhỏ trong tiệm cô thậm chí còn biết rõ hơn cả bà chủ Phương Đăng, song cô chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận. Cô chỉ biết mình cần mức thu nhập này, lúc trước, thân mang tiền án đi tìm việc khắp nơi không có kết quả, là Phương Đăng đã cho cô cơ hội, còn cho cô lòng tin, có thể mới giúp cô được sống yên ổn an lành trong những năm qua.

Giờ đây Phương Đăng phải đi rồi, Cát Niên không dám nhiều chuyện hỏi người ta đi đâu. Người đứng ở trước mặt là chủ và cũng là ân nhân của cô, nhưng chuyện của đối phương, cô biết rất ít, đương nhiên, không phải là cô chưa từng nghe qua những lời đồn qua lại về bà chủ của mình từ những nhân viên khác, nhưng những điều này đều không liên quan đến cô. Lần trò chuyện dài nhất giữa cô và Phương Đăng là ngày cô đến xin việc, lúc ấy, cô nhân viên trẻ đến khiến Cát Niên bất ngờ ấy cũng đã giống như bây giờ, mời cô vào phòng nghỉ ở trong tiệm, hỏi cô học được kỹ thuật may vá từ đâu. Cát Niên thành thật khai báo học ở trong ngục, đối phương lại không hề lộ ra nét kinh ngạc và nghi ngờ, mà chỉ cười một cái, rồi nói tay nghề của mình là học từ viện cô nhi.

Cát Niên chưa từng nghĩ Phương Đăng lại nỡ bỏ lại tiệm vải này, bởi vì cô ấy từng nói, ký ức của cô về gia đình đã mờ hồ từ rất lâu, cái duy nhất còn rõ ràng chỉ là khung cửa sổ với màn vải màu đỏ đậm, đã vô số lần cô muốn đến gần cánh cửa sổ ấy trong giấc mơ, vén tấm màn đó lên để nhìn kỹ nơi mà cô quyến luyến, nhưng rồi mỗi khi ngón tay chạm đến tấm vải ấy, cô đều tỉnh giấc. Khung cửa sổ với màn vải màu đỏ đậm kia là nơi duy nhất gửi gắm quá khứ của cô, tiếc rằng dẫu cho là trong hiện thực, cô có cố chọn thế nào, cố ghép ra sao, cũng không thể tìm lại mảnh vải hoàn toàn ăn khớp với ký ức. Phương Đăng đùa rằng đây chính là lý do khiến cô cố chấp muốn mở một tiệm vải.

Chẳng lẽ cô ấy đã tìm được cánh cửa sổ ấy của mình rồi?

Cát Niên không nói ra câu hỏi này, song đôi mắt gian manh như mèo của Phương Đăng lại dường như đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cô.

“Có lẽ đã đến lúc thay đổi rồi.” Phương Đăng cười rất mập mờ, ngữ khí như có ý gì đó, “Chúng ta đều như nhau.”

Cát Niên không biết cái “chúng ta” mà Phương Đăng cố ý nhấn mạnh ấy là muốn ám chỉ điều gì, dạo trước Hàn Thuật lại bê mặt đến tiệm đón cô, lúc ấy cách giờ ra về còn đến mười mấy phút, anh ngênh ngang bước vào, còn trò chuyện vui vẻ với nhân viên làm cùng ca, làm cho hai cô gái cười mãi không ngớt, vừa đúng lúc bị Phương Đăng đến tuần tra đột ngột trông thấy, Hàn Thuật còn tưởng đó là khách, anh cười hi hi định giới thiệu sản phẩm cho đối phương, còn nói khoác rằng mình là trưởng tiệm. Lúc ấy Cát Niên hận đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nhét anh vào đó.

Nghĩ đến đây, da mặt của cô đỏ lên như chột dạ. Phương Đăng nhìn thấy cả, cô nói: “Em cũng là lúc dự tính cho tương lai rồi, em không thể làm trưởng tiệm suốt đời ột tiệm vải.”

“Chỉ sợ tôi không có nhiều tiền như vậy.” Cát Niên thành thật. Cô đích thực có cảm tình với nơi này, nhưng nói thế nào cũng là lòng dư sức mọn.

Phương Đăng nói: “Giá tiền tôi đưa ra cho em không phải là con số thiên văn. Cát Niên, tôi cho em thời gian để suy nghĩ, nhưng phải nhanh, tôi không thể đợi quá lâu.”

Suốt chặng đường, Cát Niên đều lo suy nghĩ lời của Phương Đăng. Cát Niên là một người phục tùng theo thói quen, đối với cô, thay đổi không phải là một từ ngữ vui vẻ, nhưng nếu như Phương Đăng phải đi, vậy tiệm vải đối chủ là việc không thể tránh khỏi, phương pháp lý tưởng nhất để duy trì hiện trạng không còn cách nào khác ngoài việc mua nó. Rất khó để ngăn chặn cô suy nghĩ, nếu như cô có một tiệm nhỏ thuộc về mình thì sẽ như thế nào, đặc biệt là một nơi mà cô đã bỏ hết tâm huyết vào nó trong 8 năm qua.

Giá tiền mà Phương Đăng đặt ra rẻ đến vượt ngoài tưởng tượng của Cát Niên, cô thầm nghĩ, nếu như những lời đồn đó là thật, vậy thì bà chủ của cô không hề thiếu tiền, cái được cho là tiền chuyển nhượng kia, nói kiểu nào cũng giống là một hình thức ký gửi hơn. Nhưng Cát Niên cũng thật sự là thẹn với túi tiền. Vì nuôi nấng Phi Minh, những năm nay cô không để dành được bao nhiêu, số tích lũy cuối cùng cũng đã dùng để lo xếp hậu sự của Bình Phượng. Tài sản duy nhất của cô chẳng còn gì khác ngoài căn nhà anh họ Tư Niên chuyển nhượng cho cô mấy năm trước - căn nhà Tiểu hòa thượng sinh ra và lớn lên, căn nhà cất giấu mọi nỗi nhớ của cô.

Cô đang phiền muộn, lại thêm vào thói quen cúi gằm đầu khi đi đường, do đó khi đi ngang tiệm tạp hóa trước cửa nhà, cô suýt bị giọng nói khiếp người của chú Tài làm vấp ngã.

“Ta nói Cát Niên à, cháu mà còn không về nữa là chú phải giữ Hàn Thuật nhà cháu ở lại ăn cơm rồi đấy.” Ngữ khí của chú Tài hàm chứa quả trách, phảng phất như đang nói cô là người vợ không gương mẫu.

Cát Niên ngược đầu lên, quả nhiên trông thấy Hàn Thuật chui ra từ quần người trong quán của chú Tài, khỏi phải hỏi, “Thần cổ phiếu” lại đang truyền đạt kinh nghiệm cho các ông chú bà dì “thôn thành” rồi. Lòng nhiệt tình mà họ dành cho anh thậm chí còn hơn cả Tạ Cát Niên - cô gái ít lời nhưng sinh sống tại đây đã nhiều năm. Bởi thế, Cát Niên cũng không buồn giải thích với chú Tài đang cầm quạt mo kia cái vấn đề Hàn Thuật có phải là của “nhà cô” hay là không, điều này chỉ khiến cho xóm làng càng thêm chọc ghẹo.

Hàn Thuật cùng cô đi về phía căn nhà cũ, cười nói: “Anh đói chết rồi!”

“Nhưng em đã ăn rồi.” Cát Niên không có gạt anh, cô đích thực không ngờ rằng anh lại đến. Sự thật là, mấy hôm trước họ có một cuộc tranh chấp, chính xác mà nói, là anh vừa nổi trận lôi đình, suýt nữa đã lại một lần đá hư cánh cổng sắt cũ kỹ, cái cơn giận bùng bùng ấy như là đã quyết tâm cả đời không thêm qua lại với cô nữa - chí ít cô không ngờ anh lại xuất hiện nhanh như vậy.

“Vậy em cũng phải làm gì đó cho anh ăn.” Hàn Thuật nói như rất có lý.

Giọng của Cát Niên càng ngày càng nhỏ: “Ồ... em đã ba ngày không đi chợ rồi.”

Khác với một người có yêu cầu cao với chất lượng cuộc sống như Hàn Thuật, Cát Niên sống theo kiểu đơn giản, trước kia khi Phi Minh còn ở đây, nấu cơm là việc không thể không làm, sau này Phi Minh đi rồi, Hàn Thuật lại ở lì chỗ của cô một thời gian dài, bản thân không làm thì thôi, lại còn kén ăn thích bới móc, suốt ngày bắt Cát Niên làm đủ món, sau đó vừa ăn vừa bình luận, làm cho Cát Niên sốt đầu mẻ trán, phiền đến không chịu được. Những ngày anh không ở đây, cô cũng được thông thả, sau giờ làm sẽ qua quán mì kế bên giải quyết bữa tối.

Sắc mặt của Hàn Thuật hơi thay đổi, Cát Niên cơ hồ đã tưởng rằng anh lại không vui rồi. Bất kể bề ngoài của anh có lịch lãm thế nào, bên trong cũng còn trẻ con như lúc trước, trước mặt những người càng thân quen thì anh càng dễ vui dễ giận, khiến người ta phải dỗi phải chiều, cơn giận tới nhanh rồi đi cũng nhanh. Nhưng không ngờ hôm nay lại không tái phát, trái lại anh chỉ ủ rũ đá viên gạch nhỏ cạnh chân, miệng bảo: “Ồ, hình như cũng không đói lắm.”

Nhớ lại cái ngày anh đá cửa bỏ đi, giận đến cả người run lên lần trước, rồi nhìn lại Hàn Thuật nhẫn nhịn bây giờ, Cát Niên bất giác mềm lòng.

“Hình như trong nhà còn mì ăn liền và hột gà, nếu anh muốn ăn...”

“Em suốt ngày ăn những thứ rác rưởi này!”

“Vậy thì thôi...”

“Già mà thôi, mì phải nấu bằng nước chín, đổ nước đi rồi mới bỏ gia vị. Trứng phải chiên nha, nửa chín nửa sống. À phải, mì loại nào vậy?”

Lôi thôi một hồi, anh lại hứng khởi nói đến một quán ăn Việt Nam rất đặc biệt mà anh mới phát hiện gần đây, bảo rằng nhất định phải dắt cô đi ăn thử.

Cát Niên cười nghe anh nói, đứng tìm chìa khóa cổng. Nhìn cánh cổng lung lay như muốn sập xuống, Hàn Thuật xoa xoa mặt mình.

“Lát ăn xong anh qua bên chú Tài mượn đồ về sửa lại.”

Cát Niên đã có thể tưởng tượng ra nét mặt của chú Tài, thanh niên tinh lực quá thừa rồi, nếu không suốt ngày kiếm chuyện với cánh cổng sắt làm gì.

Vào đến nhà, Cát Niên đặt đồ xuống rồi đi vào bếp nấu mì cho Hàn Thuật. Trong quá trình chờ đợi, anh đi lòng vòng trong nhà như đã rời khỏi nơi này mười tám năm vậy.

“Chắc chắn, em xem này chỗ này bị dột nước rồi, chớ trách chân tường lại mọc rêu.”

“Em không cảm thấy xà ngang đã mốc rồi sao? Không chừng đang ngủ nóc nhà sập xuống chôn luôn đó.”

“Lá cây trước cửa em có thể quét một chút không, người ta không biết còn tưởng chỗ này ở đến năm hộ có bảo hiểm.”

Nói một hồi, anh tìm cái ghế ngồi xuống, không ngạc nhiên gì khi chiếc ghế tre cũ phát ra âm thanh “ót ết” quái lại, anh thấp giọng chửi rủa một câu, sau đó dùng giọng nói vừa đủ cho Cát Niên nghe thấy để mà “tự mình nói chuyện”: “Chỗ này quả thật là tốt quá đi, chẳng thua gì viện bảo tàng lịch sử, đâu đâu cũng là văn vật, chớ trách có đánh chết em cũng không chịu rời khỏi, còn có người tự vác thân tới mua vé vào cổng tham quan.”

Cát Niên vẫn cứ im lặng, như không nghe thấy gì cả. Gần đây bất luận họ nói về chuyện gì đi nữa, cuối cùng cũng sẽ quay về đề tài này, đây cũng là mối lửa của cuộc cãi vã trước đó. Cô biết Hàn Thuật không thích chỗ này, và anh cứ mãi rời khỏi rồi lại trở về đây, là vì anh muốn dắt cô cùng rời khỏi.

Thật ra Hàn Thuật cũng đã sống ở đây một thời gian khá dài. Ba của anh, chánh án Hàn về hưu dưới phương thức không đẹp đẻ ấy không bao lâu thì đã qua đời do tim suy kiệt, giống như gốc cây to um tùm bị thương ở rễ, khô cằn trong một đêm. Điều đó đối với Hàn Thuật mà nói, chẳng khác nào một đòn chí mạng. Tuy mở miệng là anh nói hận ông già nhà mình, cũng xem khinh cách hành sự của đối phương, nhưng tất cả những bất mãn này đều cần phải có một Hàn chánh án còn sống để gánh chịu. Sự ra đi đột ngột của Hàn Thiết Văn làm sụp đổ toàn bộ những chính nghĩa của Hàn Thuật, bất kể khi còn sống ông ấy đã từng làm gì, là người như thế nào, thì khi tin dữ này truyền đến tai Hàn Thuật, người mà anh mất đi là ba của mình, là người cha từ nhỏ đã vô cùng nghiêm khắc nhưng lại chỉ có một mình anh là con trai. Anh thậm chí không dám rơi lệ trước di thể của ba mình, vì vài ngày trước khi ông phát bệnh, mẹ đã gọi điện bảo anh về nhà, anh biết rõ đó là ý của ba nhưng vẫn cố chấp không chịu về. Để đến cuối cùng, anh cũng không biết phải chăng chính hành động trình báo của mình đã trở thành cú đánh chí mạng cho ba.

Khoảng thời gian ấy, anh nấp trong nhà của Cát Niên, không chịu đi đâu. Cát Niên tuy biết rằng không nên cho anh ở lại, nhưng cũng không nhẫn tâm giậu đổ bìm leo, quan hệ của hai kẻ vốn đã không thể nói rõ ràng trở nên hỗn loạn. Mãi đến khi Hàn Lâm về nước thu xếp hậu sự cho bố, mới tìm đến và đưa Hàn Thuật đi.

Cát Niên biết Hàn Thuật lâu nay rất thân thiết với chị hai, nhưng cô không biết Hàn Lâm đã dùng cách gì để khuyên giải Hàn Thuật, chỉ biết chắc chắn rằng anh đã khóc một trận đã đời. Hàn Lâm là một cô gái rất thông minh và sáng khoái, lúc ấy kiểu nào Hàn Thuật cũng kéo Cát Niên tới trước mặt Hàn Lâm, Hàn Lâm không nói gì, chỉ đối xử với Cát Niên như người nhà của mình vậy, song một ngày trước khi rời khỏi, cô đã có một cuộc trò chuyện riêng với Cát Niên.

Hàn Lâm nói, Hàn Thuật có lỗi với Cát Niên, điểm này không ai có thể phủ nhận, nhưng đứng trên lập trường của người thân, cô khẩn cầu Cát Niên hãy nể tình tấm lòng chân thành của Hàn Thuật, hoặc là yêu anh, nếu không làm được thì hãy nhấn tâm với anh một lần, để anh triệt để dứt bỏ ý định, xem như là tha cho anh. Lúc ấy Cát Niên đỏ mặt tía tai, cô biết sự hàm hồ và do dự của mình đều đã lọt hết vào mắt của Hàn Lâm, nhưng Hàn Lâm là đúng. Hàn Thuật đã dùng hết sức cũng không đuổi theo được cơn mưa hoa đó, không ai có thể thay đổi quá khứ, nhưng họ vẫn cần phải có một đáp án.

Nhưng trước khi cô đưa ra được đáp án ấy, Hàn Thuật vừa tiễn chị hai đi thì đã vội vàng muốn đưa Cát Niên rời khỏi ngôi nhà này, với anh, nơi này không chỉ là không thích hợp cho sinh sống, quan trọng hơn nó là cái hồn chứa đựng mọi hồi ức của Vu Vũ, và những cái này lại chính là thứ mà anh mong muốn Cát Niên nhanh chóng buông bỏ, ngay cả mẹ anh cũng đã bằng lòng ngầm sự tồn tại của Cát Niên, anh không thể chờ thêm nữa và muốn được bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới với cô.

Nhưng Cát Niên lại chưa chuẩn bị đầy đủ tinh thần để đoạn tuyệt với ngôi nhà này. Cánh cổng sắt lung lay, nóc nhà dột nước, mảnh sân luôn rơi đầy lá tỳ bà, phẳng phất nửa đời người của cô đều gắn với nơi này. Còn có Phi Minh, nó ra đi quá sớm, linh hồn nhỏ bé ấy phải chăng vẫn còn ghi nhớ căn nhà từng bảo bọc nó, và người cô đã chung sống 8 năm với nó.

Chính vì thế mà đã có cuộc tranh cãi kịch liệt đó. Cát Niên từ chối dọn khỏi nhà này, Hàn Thuật nghiêng rằng hỏi cô có phải vì đây là nơi Vu Vũ từng sinh sống, cô im lặng. “Vậy anh là gì? Anh là gì chứ?” Câu hỏi của Hàn Thuật như vẫn còn văng vẳng bên tai. Cô giống như cây tỳ bà ngoài sân vậy, không cần biết ngay từ đầu vì lý do gì mà nó được trồng ở đây, điều quan trọng là nó đã mọc rễ.

Những ngày Hàn Thuật biến mất, Cát Niên đã không chỉ một lần nghĩ đến lời khẩn cầu của Hàn Lâm. Yêu anh, hoặc tha cho anh. Việc trước cô không biết, còn việc sau, cô nghĩ cô làm được.

Như là bị sự im lặng của cô cảm nhiễm vậy, Hàn Thuật cũng không lên tiếng nữa, nghĩ chắc là vì không muốn khơi lại chuyện không vui lần trước, nút thắt này đã gỡ không được, vậy anh chỉ còn cách đi vòng qua nó.

Nhưng sự yên ắng này vẫn khiến anh cảm thấy bất an. Một lúc sau, Hàn Thuật lại tìm được một đề tài.

“Công trình di dời mộ liệt sĩ hôm sau sẽ bắt đầu, em có biết không?”

Trong tiếng xì xèo chiên trứng phát ra từ nhà bếp, hình như anh nghe thấy Cát Niên “ừm” một tiếng.

Sự im lặng của cô đối với việc này khiến cho Hàn Thuật có hơi bất ngờ, suy nghĩ lại, cũng không có gì lạ, thế là lại tự mình lầm bầm: “Cũng phải, nơi cậu ấy bị té có còn hay không cũng chẳng là gì, dù gì trong lòng em cậu ta vẫn luôn sống trong ngôi nhà này.”

Giọng nói của anh không lớn, cơ hồ bị tiếng nồi xềng lấp mất, một lúc sau, Cát Niên tắt bếp.

“Anh lầm rồi. Hiện giờ anh ấy đã ở bên Phi Minh.” Cát Niên đưa mì cho Hàn Thuật với nét mặt nghiêm túc, trên trán lấm tấm mồ hôi. “Trứng chiên lỡ tay rồi, anh ăn đỡ đi.”

“Ở bên Phi Minh... em biết rồi?” Hàn Thuật cầm đũa lên rồi mới phản ứng ra lời nói của Cát Niên, anh ngơ ngác nhìn cô.

Phi Minh ra đi không bao lâu, Trần Khiết Khiết đã di dời mộ của Vu Vũ ra khỏi chốn hoang dã, và chôn cùng với con gái. Chuyện này Hàn Thuật đã biết từ lâu, nhưng anh luôn giữ kín miệng trước Cát Niên, còn căn dặn Trần Khiết Khiết đừng nhắc đến chuyện này trước mặt Cát Niên.

Cát Niên ngồi xuống bên cạnh anh, cũng là chiếc ghế “văn vật” nhưng nó lại vô cùng nghe lời.

“Sao lại không cho em biết?” Cô hỏi.

Hàn Thuật không trả lời.

Anh biết chuyện đó có thể đã thương Cát Niên, để cô biết rằng Vu Vũ cho dù có chết rồi thì cũng không phải là của cô. Thế nhưng ngay cả trong cuộc tranh cãi lỗi đình ấy anh cũng không hề nói nó ra, bởi vì anh sợ Cát Niên đau lòng.

“Lễ Thanh Minh trước em có đến thăm anh ấy, nhưng mộ đã bị dời đi rồi. Em nghĩ sẽ không ai có hứng thú với một cô hồn, ngoại trừ người thân. Thật ra như vậy cũng tốt.” Cát Niên thấp giọng nói.

Hàn Thuật nuốt mì, anh đã bận rộn cả ngày trong công việc, buổi trưa cũng không ăn gì, thật sự là đói lắm rồi, cũng chẳng còn sức đâu bởi mớ tãi nấu nướng của cô nữa. Anh thấy hơi kỳ lạ, lâu nay Cát Niên không có thói quen viếng mộ.

“Em cảm thấy như vậy cũng tốt thật ư?” Anh muốn xem xét thần sắc của cô thông qua màn khói của sợi mì.

Vẫn là nét mặt lạnh nhạt thường ngày, không thể nhìn ra được cảm xúc.

“Nếu anh ấy còn sống, thì cũng nên sống chung với họ.”

Hàn Thuật vốn định nói gì đó, ngờ đâu bị sợi mì làm cho sặc đến thở không kịp. Cát Niên vỗ lưng cho anh.

“Anh gấp gù chứ, không ai giành với anh đâu.”

Khó khăn lắm mới ngừng được cơn ho, Hàn Thuật tìm lại được giọng nói của mình, lại vội vàng mở miệng.

“Từ từ thôi.” Cát Niên nói.

“Không phải, anh muốn nói, em không muốn dọn khỏi đây cũng được, nhưng phải cho anh vào đây ở.” Anh dùng giọng nói ừ ừ quái dị nói với Cát Niên, sau đó lập tức né khỏi ánh mắt của cô, tiếp tục cúi đầu vào tô mì.

Cát Niên im lặng ngồi nhìn Hàn Thuật, thật kỳ lạ, bao năm qua, trong tất cả những ảo tưởng của cô đối với Tiểu hòa thượng, lại chưa từng có cảnh tượng như bây giờ: cô lặng lẽ, mỉm cười ngồi trước mặt anh, nhìn anh ngầu ngẩn ngơ do chính tay mình làm. Bình thường đến thế, lại chân thật đến thế.

Hàn Lâm nói, có lúc chúng ta sẽ phát hiện ra toàn bộ niềm tin chúng ta dành ột người đến cuối cùng lại là một sai lầm lớn bịch.

Còn Phương Đăng nói, tôi đã không còn nhớ cánh cửa sổ đó như thế nào nữa, nói không chừng nó căn bản không mang màu sắc mà tôi tưởng. May thay hiện giờ tôi còn một cánh cửa.

“Không được.” Cát Niên trả lời Hàn Thuật.

“Tại... tại sao?” Anh đập mạnh đôi đũa xuống, mặt đỏ bừng, như hoàn toàn không thể chấp nhận đáp án này.

Cát Niên nói: “Vì em phải bán căn nhà này, để mua lại tiệm vải chỗ em đang làm.”

“Vậy em ở đâu?”

Hỏi xong, Hàn Thuật mới chợt cảm thấy mình khờ chết đi được, anh xoa xoa mặt mình, và rồi cứ thế, nhìn cô cười.

45. Quyển 2 - Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3 - Trang Nhà

Người dịch: Gia Gia

Nguồn: [namcungdiepy.wordpress /](http://namcungdiepy.wordpress.com/)

Trang Nhân biết đến anh ấy là trong buổi tọa đàm nghênh đón tân sinh viên khi cô lên đại học năm hai, bấy giờ anh chỉ là một sinh viên năm nhất vừa thoát khỏi ba năm phổ thông khổ sở.

Trang Nhân sợ nhất là những nơi đông người, các hoạt động do khoa tổ chức, nếu có thể vắng mặt thì cô sẽ không tham gia, nó chẳng bằng thời gian nằm ngủ trên giường. Đêm đó, cô đang đứng ngay bên vực của chứng cảm lạnh, vừa chóng mặt vừa đau cổ họng, nhưng người bạn cùng phòng Quách Vinh Vinh lại một mực xúi giục cô, rằng nữ sinh năm hai thì cũng giống như hoa cúc vàng bắt đầu héo, một năm lâu như vậy mà cũng không nhắm được người nào cùng bậc hay anh nào lớp cao hơn thì e là khỏi phải trông chờ nữa, chỉ bằng đi khai quật “mảnh ruộng hy vọng” mới toanh.

Quách Vinh Vinh nói chắc như đinh đóng cột, không đi nhất định sẽ hối hận. Trang Nhân và Quách Vinh Vinh là bạn thân của nhau, lâu nay cô lại luôn nghe theo ý của đối phương, vì vậy cuối cùng cũng đã nghe nghe đến tọa đàm. Còn về đêm hôm đó, nếu như Trang Nhân thật sự không đến buổi lễ ấy mà là bò lên giường vào lúc 9 giờ với viên thuốc cảm rồi ngủ một giấc đến sáng, thì liệu cô có hối hận hay không, điều này mãi mãi trở thành một vụ án không lời giải đáp. Sự thật là, cô đã đi, đã gặp anh, và đích thật đã hối hận mất mấy năm.

Học viện Pháp Luật là học viện trọng điểm của ngôi trường này, mỗi năm đều có rất nhiều học sinh thi vào đây, hiện trường buổi tọa đàm tấp nập thoạt nhìn còn tưởng là một hội chợ. Sau vài vòng lảng vảng, Quách Vinh Vinh đột nhiên dùng khuỷu tay đẩy Trang Nhân liên tục, nói nhỏ vào tai cô: “Này này, nhìn kia, mau nhìn bên kia kia, người mặc áo màu vàng ấy!”

Thật ra lúc ấy Trang Nhân cũng đã nhìn thấy. Lẽ nào vì chiếc áo thun màu vàng của anh quá nổi bật giữa dòng người? Hay vì vị trí mà cô đang đứng quá dễ dàng hình thành sự đối lập giữa sáng và tối với anh? Cô rất ít khi quan sát khuôn mặt của một người khác phải tỉ mỉ như vậy, đây là một việc nằm ngoài dự tính.

Những người xung quanh càng làm cho dáng người anh cao ráo hơn, nước da được màu vàng trên áo làm cho càng thêm trắng, song cặp chân mày màu đen đã khiến anh trông cứng rắn hơn, quan trọng nhất là anh sở hữu một đôi mắt dù cho không cười cũng như đang đưa tình, nó và khóe môi hơi kín đáo ấy kết hợp với nhau tạo ra một cảm giác hài hòa mâu thuẫn đến kỳ diệu.

Anh đứng ngay trung tâm của một tốp người, nói cười vui vẻ tự nhiên với người xung quanh, mỗi một cử chỉ của anh đều nói lên anh là một người trưởng kỳ đứng giữa tiêu điểm. Nếu không phải vì nét non nớt mới mẻ trên gương mặt của anh, và Quách Vinh Vinh bên cạnh không ngừng khẳng định chưa bao giờ nhìn thấy nhân vật này trong trường, Trang Nhân cơ hồ đã tưởng rằng đứa dè dặt vừa khờ khạo vừa sợ sệt như mình trông còn giống tân sinh viên hơn người kia.

Suốt một đêm, ánh đèn sáng như ban ngày trong trung tâm hoạt động của học viện làm cho Trang Nhân vốn đã mang triệu chứng cảm lạnh càng thêm chóng mặt, màu vàng sáng rực không ngừng xuất hiện trong mơ giống như ánh mặt trời chói chang nhất của ban trưa; còn có miếng khăn giấy anh dùng để lau tay, màu trắng tinh khiết.

Ai cũng nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, nhưng, người nhìn vào đôi mắt của anh còn chưa kịp thấy rõ phong cảnh bên trong thì trái tim của bản thân đã âm thầm mở ra rồi.

Hôm sau, Quách Vinh Vinh mang về cho Trang Nhân liều thuốc cảm, và cả tên gọi của anh.

Anh tên Hàn Thuật.

Ấn tượng về Hàn Thuật trong trí nhớ của Trang Nhân đều do Quách Vinh Vinh - người sẵn được nhiều thông tin nhất - nói lại với cô, và những lần cô ngẫu nhiên hay “trông như ngẫu nhiên” lướt ngang qua anh trong sân trường. Nó giống như một bức tranh sơn dầu, ban đầu chỉ có vài nét phác họa, dần dần được chấm thêm sắc màu, rồi sống động hẳn lên, hết như hình dáng mà cô trông chờ.

Trang Nhân là một cô gái rụt rè và hướng nội, cô xinh đẹp, có đôi mắt to, tóc dài đen óng ả, hoàn toàn là hình tượng người tình trong mộng của các chàng trai độ tuổi này. Lúc vừa bước vào đại học, người theo đuổi cô nhiều như cá trong hồ, song hầu hết không phải đứng nhìn từ xa thì là vừa tiếp xúc không lâu đã tuyên bố bỏ cuộc. Nguyên nhân lớn nhất là vì tính cách của Trang Nhân, cô quá rụt rè, cô hay trở nên lấp lút ở trước mặt những người chưa quen thân, khi đi ngang những nơi đông đúc, cô không biết phải để tay ở đâu cho phải; cô sợ phải nhìn vào mắt của đối phương, cô không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình. Những nam

sinh thích các cô gái yên lặng dễ xấu hổ sau một thời gian tiếp xúc với cô cũng đều bỏ cuộc vì quá nhàm chán, dần dà rồi những người dũng cảm thử thách cũng ít đi, và danh hiệu “Mỹ nhân khúc gỗ” của Trang Nhàn cũng lan truyền khắp trường, bay ra ngoài trường. Ngay cả Quách Vinh Vinh khi đùa giỡn với những người bạn khác cũng cười bảo người bạn này của mình “Xinh thì xinh thật, nhưng không có linh hồn”.

Trang Nhàn rất ngưỡng mộ người bạn cùng lớp kiêm cùng phòng của mình, Quách Vinh Vinh vừa năng động vừa giỏi giang, cô là bí thư chi đoàn của lớp, là cán bộ của học viện, trụ cột của hội văn học, cô rất sôi nổi, cô dám nói dám làm, luôn luôn biết rõ hướng đi của mình. Trang Nhàn biết mình mãi mãi cũng không thể trở thành cô gái như Quách Vinh Vinh, hoặc giả đây cũng chính là lý do khiến cô và Quách Vinh Vinh thân thiết đến thế chẳng, dẫu rằng miệng lưỡi của Quách Vinh Vinh chẳng nhượng ai, Trang Nhàn cũng thường xuyên bị hiếp đáp, song điều đó cũng không ảnh hưởng đến tình bạn của hai cô gái.

Nam sinh xuất sắc trong học viện pháp luật không phải là hiếm, song Hàn Thuật vẫn cứ thường xuyên được nhắc đến. Anh từng là “tài nguyên” trong những buổi thảo luận của không ít thiếu nữ sau khi ký túc xá tắt đèn. Anh có bạn gái không? Anh thích con gái như thế nào? Anh chơi thân với ai? Ai đó trong khoa nào đó lại ân cần với anh?

“Ngọa đàm” của thiếu nữ là những chủ đề ngày một phong phú và mờ ám, bao giờ cũng vậy, luôn luôn có những chàng trai như anh vào vai chính trong những đề tài như thế.

Hàn Thuật ham chơi không phải là một bí mật, anh không thần bí như những chàng trai xuất sắc khác. Trái lại, anh rất năng động, luôn có sức lực không bao giờ cạn kiệt, anh dường như có hứng thú với bất kỳ vật nào việc nào mới mẻ, anh thích vui nhộn, cũng thích chung nhóm xôm tụ, vào học chưa đến một năm, đi khắp cả trường đâu đâu cũng có bạn của anh. Hội cầu lông, hội bóng rổ, hội văn học, đoàn hợp xướng, hiệp hội công nghệ thông tin, đâu đâu cũng có mặt anh, mọi hoạt động lớn nhỏ đều có hình bóng của anh, anh được lòng mọi người cả trong mắt giáo viên hay bạn học. Song, người quen biết anh tuy nhiều, chơi thân lại rất ít; anh không cố tình giữ khoảng cách với phái nữ, người khác đối tốt với anh anh đều tiếp nhận, nếu ai hẹn ra ngoài chơi, chỉ cần không phải đi chơi riêng thì anh rất ít khi từ chối, nhưng càng là như thế thì thế giới tình cảm của anh càng thêm mờ mịt, những đối tượng “có thể” được xếp dài thành một danh sách, duy chỉ không có một người nào là thật.

Quách Vinh Vinh là cô gái hiếm có không xem Hàn Thuật ra gì, ngày anh vừa gia nhập vào hội văn học, Quách Vinh Vinh - phó hội trưởng nơi đây - đã không chỉ một lần làm mặt lạnh với anh. Không khó để tìm ra những tác phẩm về Hàn Thuật trong các bài viết do hội viên mới gửi vào, Quách Vinh Vinh đọc nhiều quá rồi cũng cảm thán: Thượng Đế quả nhiên là công bằng.

Trang Nhàn từng lén hỏi Quách Vinh Vinh, vì sao lại không thích Hàn Thuật. Quách Vinh Vinh bảo: “Mình ghét nhất là những công tử bột tự mình là bạch mã hoàng tử, nếu không phải do gia cảnh tốt và có gương mặt hơn người, hẳn chẳng là gì cả.” Cô thường xuyên chế giễu Hàn Thuật là tên “lãng nhăng” “chẳng có tôn nghiêm” thích “tỏ vẻ khép nép” ở trước mặt Trang Nhàn, mỗi khi nhìn các cô gái tưởng chắc rằng đã ném bóng vào rổ nhưng thật chất là chẳng có gì, cô sẽ càng vui mừng mà dốc sức trêu chọc.

“Cho dù thật sự có hoàng tử thì cũng không phải người con gái bình dân nào cũng có thể trở thành cô bé lọ lem. Cô bé lọ lem là gì? Chính là người phụ nữ được toàn vẹn về mọi thứ trừ việc có một bà mẹ ghẻ.” Đây chính là câu nói cửa miệng của Quách Vinh Vinh, không biết là vô tình hay hữu ý, tóm lại mỗi khi nghe thấy câu nói này, Trang Nhàn đều sẽ cảm thấy ngượng ngùng, cô có cảm giác hình như câu nói ấy của Quách Vinh Vinh là dành cho cô.

Thật vậy, làm sao mà Quách Vinh Vinh có thể không biết tâm tư đó của Trang Nhàn. Trang Nhàn cứ tưởng mình giấu rất kỹ, kỳ thực thì những biểu hiện của thiếu nữ đều ghi cả trên mặt. Mọi tin đồn về Hàn Thuật cô đều quan tâm, nhiều lúc còn bắt giắc đồ mắt. Khi Hàn Thuật xuất hiện trong phạm vi mười mét gần cô, sự khấn trương và vui sướng của cô là rõ ràng đến thế. Cô đích thật xinh đẹp, nhưng những cô gái bên cạnh Hàn Thuật lại có ai xấu xí, không cần Quách Vinh Vinh nói trắng ra, ngay cả Trang Nhàn cũng biết mình là kẻ si nằm mơ.

Song Quách Vinh Vinh cũng không buông tha cô, cùng là sinh viên trong một học viện, cơ hội chạm mặt là rất nhiều, có thể cùng tham gia vào một hoạt động nào đó với Hàn Thuật đã đủ làm cho Trang Nhàn không biết phải làm sao, thế nhưng Quách Vinh Vinh lại còn không ngừng dùng khuỷu tay đẩy cô, nháy mắt chọc

ghẹo cô.

Quách Vinh Vinh còn rất hiểu ý bạn mà thường xuyên mang về cho Trang Nhân tin tức về Hàn Thuật - Anh là con trai của quan tòa; Hình của ba anh được treo trong phòng triển lãm danh dự cùng với những tấm ảnh sinh viên xuất sắc các khóa; Nghe nói quan hệ giữa nhà họ với chủ nhiệm khoa rất thân thiết; Anh chơi cầu lông rất giỏi; Anh và đồng đội đã đoạt giải trong cuộc thi biện luận nào đó; Anh là “đệ tử bệ quan” của giáo sư nào đó... dẫu cho Trang Nhân không hề quan tâm những điều này, cái cô nhìn thấy chỉ là đôi mắt như cười như không của Hàn Thuật, là những giây phút thỉnh thoảng trầm lặng và thất thần khi thi cầu lông, còn có niềm vui không bao giờ truyền được đến đáy mắt khi cười. Tuy nhiên, cô vẫn lần này đến lần khác đỏ mặt tía tai trong lời tường thuật sống động của Quách Vinh Vinh.

Có một lần, hội văn học tổ chức một buổi dã ngoại, Quách Vinh Vinh nằng nặc kéo theo Trang Nhân tham gia, từ đầu đến cuối, Trang Nhân chỉ nấp ở góc khuất nhất nướng thức ăn ọi người, mặc kệ Quách Vinh Vinh có khích lệ thế nào cô cũng không đến làm quen với Hàn Thuật. Những tưởng như thế này thì sẽ tránh khỏi, ngờ đâu Hàn Thuật lại không so đo chuyện cũ mà tới chào hỏi Quách Vinh Vinh.

Trong giây phút anh đứng trước mặt họ, Trang Nhân quả y như một trái cà chua mang hình người, Quách Vinh Vinh nói chuyện với Hàn Thuật, còn Trang Nhân thì đan tay vào nhau, tập trung tinh thần nhìn mũi chân của mình.

“Quách Vinh Vinh, bạn của cậu không khỏe à?” Hàn Thuật chào hỏi xong cũng không gấp gáp rời khỏi.

Quách Vinh Vinh bật cười ha hả, cô chợt kéo tay Trang Nhân rồi nói với Hàn Thuật: “À phải, quên giới thiệu với cậu, đây là bạn thân của tôi, Trang Nhân, bạn ấy phải nói là...”

Khoảnh khắc ấy, Trang Nhân cảm tưởng như mình sẽ chết đi vì ngạt thở, thật đấy, nếu để anh biết được, cô cũng không muốn sống nữa.

Có lẽ là vì xuất phát từ bản năng tự bảo vệ, bàn tay còn lại mới lúc này còn đang cầm cây xiên nướng cánh gà của Trang Nhân đột nhiên giơ tới trước mặt Hàn Thuật.

“Tôi... tôi... cánh... cánh gà của tôi, cho... cho cậu... ăn...”

Rất lâu sau, Trang Nhân cũng không thể quên được cử chỉ “điên cuồng” của mình khi ấy, dẫu ăn còn dính trên cánh gà văng lên mặt của Hàn Thuật, cũng may động tác anh nhanh nhẹn nên tránh khỏi một kíp, Quách Vinh Vinh đứng bên cạnh đã cười đến đứng không thẳng người... Bấy giờ Trang Nhân chỉ muốn cắn đứt lưỡi của mình thôi, nói năng chẳng đâu vào đâu, đáng đời bị mất mặt trước mặt Hàn Thuật như thế.

Quách Vinh Vinh sau khi cười xong, đại khái cũng biết được “cực hạn” của trò đùa nên đã nghiêm chỉnh giới thiệu với Hàn Thuật, “Lúc này tôi còn chưa nói xong mà, bạn ấy phải nói là... sư tỷ của cậu đấy.”

Hàn Thuật vừa cười vừa lau đi vết mỡ dầu bắn lên áo, và rồi anh cũng rất tự nhiên mà nhận lấy que xiên từ Trang Nhân, còn cười hi hi nói, “Nướng cho tôi sao? Cảm ơn Trang Nhân sư tỷ... cánh gà của sư tỷ nướng cũng khá ngon.”

Hàn Thuật không biết, ngay cả Quách Vinh Vinh cũng không biết, hơi ám sát qua ngón tay của Trang Nhân khi anh nhận lấy que xiên, mãi đến rất lâu sau cũng còn làm cô rung động.

Sau sự việc lần đó, Trang Nhân dễ tính thường ngày đã giận lấy với Quách Vinh Vinh, cô trách Quách Vinh Vinh đùa giỡn quá mức. Đối lại ngày thường, Quách Vinh Vinh lâu nay yêu thích vui nhộn đã sớm chọc ghẹo cho Trang Nhân cười trở lại rồi, nhưng lần này, cô cũng như bị mắc bệnh vậy, hai người bạn thân chiến tranh lạnh mất mấy ngày liền. Cuối cùng vẫn là Quách Vinh Vinh chủ động mở lời mời Trang Nhân cùng cô tham gia vũ hội của trường.

Lúc này Trang Nhân đã hết giận rồi, cô chỉ có một mình Quách Vinh Vinh là bạn thân, chiến tranh lạnh nhiều ngày như thế cũng cô đơn vô cùng, giờ đây đối phương đã cho cơ hội, kẻ khờ cũng biết phải thuận thế mà làm hòa, thế là Trang Nhân thay váy cùng đi với Quách Vinh Vinh.

Trong hội trường tối mịt vì người, Trang Nhân và Quách Vinh Vinh vừa ngồi xuống thì đã chú ý thấy ngay trung tâm của sàn nhảy, Hàn Thuật trong bộ vest trắng tấp đang khiêu vũ cùng một cô gái xinh đẹp bên

khoa Luật dân sự, những bước nhảy nhanh của đôi kim đồng ngọc nữ tựa như cặp bướm phối hợp ăn ý bay lượn khắp hội trường.

“Mình biết nhỏ đó, biệt hiệu ‘xe buýt’...” Dưới hoàn cảnh khó nhìn thấy gương mặt như vậy, Trang Nhân đã trông thấy khoe môi Quách Vinh Vinh cong lên một nụ cười, cô không để tâm lắng nghe, chỉ một lòng dõi theo bước nhảy của họ. Họ nhảy thật đẹp, Trang Nhân nghĩ.

Cô thậm chí không có ganh tỵ, khi biết rằng mình mãi mãi cũng không phải là người cùng anh đứng dưới ánh hào quang, thì trong lòng cô chỉ còn lại sự ngưỡng thức, tâm phục khẩu phục.

Hàn Thuật và bạn nhảy của anh lướt bay trong điệu nhảy, được một lúc thì đã tới bên Trang Nhân, Trang Nhân ngăn người nhìn họ, không biết là ai đã lên dùng lực đẩy cô một cái, cô không có phòng bị, thế là loạng choạng ngã về phía trước, đúng lúc đụng vào bạn nhảy của Hàn Thuật, cô gái ngừng lại, hét lên một tiếng.

Trang Nhân lấp ba lấp bắp nói lời xin lỗi, nhưng miệng lưỡi lại chẳng chịu nghe lời, xung quanh lại ồn ào, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, chẳng nghe được câu nào. Tuy nhiên, Hàn Thuật đã buông bạn nhảy của mình ra, đỡ lấy Trang Nhân, rồi chợt nắm lấy tay cô, tiếp tục hoàn thành khúc nhạc còn lại.

Trang Nhân đã không chỉ một lần len lén ngăm ngà một khúc nhạc và giang tay ra, khiêu vũ cùng bạn nhảy hư không trong những lúc phòng vệ sinh chỉ có một mình cô, cô tưởng rằng đó chỉ là giấc mơ của một mình cô.

Đã không còn nhớ đêm đó kết thúc như thế nào, Trang Nhân nằm trở về giường của mình mà trái tim vẫn còn ở lại trên sàn nhảy, cô được anh dẫn dắt khiêu vũ trong khúc nhạc, xoay vòng, xoay vòng, giấc mộng cũng xoay chuyển trong không gian vô biên vô tận.

Vẫn là Quách Vinh Vinh tát nước vào giấc mộng của Trang Nhân, cô nói: “Con người của Hàn Thuật quá cợt nhả, cậu đừng có mà nhập tâm quá, hãy nghe mình nói, trong cung điện chỉ có một hoàng tử, mà những người muốn làm cô bé lọ lem lại như trăm vạn binh mã qua cầu khỉ!”

Trang Nhân nghĩ thầm, cô không muốn qua cầu, từng có giấc mơ khiêu vũ ấy đối với cô đã là quá đủ.

Ngờ đâu, tất cả lại chỉ là khởi đầu.

Mặc cho Quách Vinh Vinh đã hết lần này đến lần khác nhắc nhở Trang Nhân đừng mơ làm cô bé lọ lem, nhưng nếu như có một ngày, hoàng tử cầm theo đôi giày thủy tinh vừa chân đi tới, liệu cô có mang không?

Rất nhanh, điện thoại gọi đến ký túc xá tìm Trang Nhân thường xuyên reo lên, hình bóng của Hàn Thuật cũng thường xuyên xuất hiện dưới lầu nữ sinh. Mọi người lan truyền với nhau rằng Hàn Thuật đã thích “Mỹ nhân khúc gỗ” của học viên pháp luật. Quách Vinh Vinh nhiều lúc cũng một mình ngẩn ngơ tự hỏi: “Có thể sao?”

Trang Nhân chẳng cần biết có thể hay là không thể, anh là nguồn sáng của cô, cô là con thiêu thân không hối hận, và kết quả là, cô đã bưng cái mặt đỏ của mình, lấp bắp bước vào những cuộc hẹn như mơ, cô vẫn không biết cách nói chuyện, khi khẩn trương sẽ chẳng biết phải làm gì, sau mỗi cuộc hẹn cô đều muốn nhớ lại chi tiết ngày hôm đó song lại chẳng bao giờ làm được, còn Hàn Thuật, ánh mắt anh nhìn cô nhiều lúc lại còn chuyên chú hơn cả cô.

“Mình... mình trông rất khờ phải không?” Trang Nhân sợ giấc mộng này kết thúc quá sớm, cô sợ anh sẽ bỏ cuộc vì sự nhàm chán của mình.

Nhưng Hàn Thuật lại không ngừng nhấn mạnh với cô rằng cô rất tốt, anh nói đi nói lại, ngữ điệu trang trọng, dường như muốn cô ghi nhớ. Làm sao mà cậu có thể khờ chứ, mình sẽ không thi vào cùng một trường đại học với kẻ ngốc nghếch đâu; Làm sao mà cậu có thể tệ hơn người khác, lẽ nào cậu chưa bao giờ nhìn mình trong gương sao? Lời nói của anh giống như thôi miên vậy, dần dà rồi Trang Nhân cũng thật sự khiến mình tin tưởng, mỗi buổi sáng thức dậy cô đều sẽ làm như anh nói, nhìn vào gương tự bảo: mình rất tốt, mình rất tốt... Trước mặt mọi người, cô quả thật đã tự tin hơn rất nhiều.

“Nhưng mình rất nhàm chán, cậu đi với mình có cảm thấy phiền không?” Đây là điều lo lắng cuối cùng của Trang Nhân. Trái ngược với những gì cô biết về Hàn Thuật, Hàn Thuật rất ít dặt cô ra ngoài chơi, đại đa

phần hai người ngồi chung với nhau, anh đều rất yên tĩnh, cũng không trách Trang Nhân ít lời. Những khi tự học, thỉnh thoảng khi ngẩng đầu lên, Trang Nhân sẽ phát hiện Hàn Thuật ngồi bên cạnh đang chống cằm nhìn mình trưng trưng, song khi bốn mặt gặp nhau, anh lại nhìn sang nơi khác.

Hàn Thuật luôn nói: “Cậu như vậy rất tốt.” Cậu tiếp theo lại bắt đầu cười cười, “Có ai từng bảo với cậu rằng, khi không nói chuyện, nhìn cậu trầm tĩnh như biển không?”

Đương nhiên là chưa ai từng nói như vậy. Trang Nhân hạnh phúc như lửa đốt trong những câu chọc ghẹo hết như trẻ con của anh, niềm hạnh phúc này khiến cô tạm quên mất những ánh nhìn của người khác, cũng quên cả lời khuyên nghiêm nghị của bạn thân mình.

Quách Vinh Vinh nói, cậu cứ khờ đi, hần có gì tốt chứ? Đến khi không còn thuốc hồi hận để mà uống, cậu khóc cũng không kịp.

Nhưng chẳng phải thuốc hồi hận phải chờ đến khi mọi chuyện kết thúc mới dùng đến sao? Cái cô cần là hiện tại.

Trong đêm lễ tình nhân của năm hai, Trang Nhân đã lấy hết dũng khí tặng cho Hàn Thuật chiếc khăn choàng lông cừu, đây là do cô nằng nặc bảo mẹ chỉ cho cách đan trong suốt kỳ nghỉ đông, thủ công thô kệch, nhưng là màu đỏ mà anh thích nhất. Trang Nhân sợ Quách Vinh Vinh cười mình nên mãi cất giấu chiếc khăn choàng ấy, đến tối ngày lễ tình nhân mới lén lút lấy ra.

Họ hẹn trước với nhau sẽ cùng ra ngoài, Trang Nhân đi đến ký túc xá của Hàn Thuật, chờ anh chần chừ tươm tất, thật khó tin con người gấp gáp như anh khi chăm chút cho ngoại hình lại có thể kiên nhẫn đến vậy. Thừa lúc xung quanh chẳng có bóng người, Trang Nhân e thẹn và luống cuống choàng chiếc khăn vào cổ Hàn Thuật.

“Anh thích không?” Trang Nhân hỏi nhỏ.

Hàn Thuật không lập tức trả lời, cô không dám nhìn nét mặt của anh, cúi đầu im lặng, mái tóc dài được cô chải chuốt tỉ mỉ đang bay bay làm gò má cô nhồn nhột, trái tim lại như có trăm ngàn con kiến đang bò.

Giây phút chờ đợi phản ứng của Hàn Thuật, Trang Nhân tưởng như dai dẳng vô cùng, cô hoang mang nhìn ra xung quanh, để mình trông không quá khẩn trương. Nhưng ánh mắt lại bất ngờ lờm thấy bao tay màu nâu được đặt tùy tiện trên chiếc bàn học ngăn nắp.

Trang Nhân mơ màng rồi. Làm sao mà cô không biết bao tay đó, hoa văn trên đó cô đã từng tận mắt chứng kiến nó bị tháo ra rồi thêu vào, từng mũi kim một.

Bao tay là tác phẩm của Quách Vinh Vinh, cuối học kỳ trước, trong thời gian ôn tập cho kỳ thi, Trang Nhân đã thấy Quách Vinh Vinh thường xuyên ngồi trên giường đan đôi bao tay ấy, Quách Vinh Vinh cũng là “lính mới” trong lĩnh vực này, nhưng tính tình lại hiếu cường, không muốn có một tí vết nào, do đó hoa văn trên đó bị cô tháo rời không chỉ một lần. Trang Nhân ngồi nhìn cô làm, cũng chợt nảy ra ý định đan gì đó cho Hàn Thuật, song lại ngại mở lời nhờ Quách Vinh Vinh dạy mình, thế nên mới kéo đến lúc nghỉ đông mới bắt đầu làm.

Trang Nhân đã từng hỏi Quách Vinh Vinh đan cho ai, Quách Vinh Vinh cũng chỉ hờ hững nói, “Muốn cho ai thì cho thôi”. Lúc ấy hai chị em họ đã không còn thân thiết đến mức chuyện gì cũng kể cho nhau như trước đây nữa, vì thế Trang Nhân cũng không hỏi thêm, cô nghĩ vật này chắc chắn là tặng cho người quan trọng nhất, chỉ là, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, người đó lại là “công tử nhà giàu lãng nhăng” mà Quách Vinh Vinh ác cảm nhất.

Hàn Thuật cũng đã chú ý thấy Trang Nhân ngẩn ngơ với đôi bao tay, anh cầm nó lên, đeo vào tay của cô. Mắt của Trang Nhân đỏ hoe, bàn tay khẽ run lên, rút lại, nhưng Hàn Thuật lại nắm rất chặt.

“Em thích không?” Anh không trả lời câu hỏi của cô, mà còn đặt lại cô câu hỏi y như thế.

“Không... không... ý em là, em thích, nhưng... nhưng, người khác...” Trái tim của Trang Nhân rối bời, tất nói lấp bắp đã lâu không xuất hiện trước mặt Hàn Thuật bỗng dưng trở về.

Hàn Thuật không cho cô rút tay lại, anh nắm chặt, không ngừng hỏi, “Những thứ khác em không cần quan tâm, anh hỏi em thích không, em không thích sao? Nói đi, nói đi chứ!”

Ma sai quỷ khiến sao đây, khóe mắt của cô tuôn ra một hàng lệ. Cô không phải một người bạn tốt, hình bóng Quách Vinh Vinh soi đèn pin đan bao tay xuất hiện trong mắt cô, vậy mà khi đó cô lại chưa từng chú ý nghĩ đến... Nhưng dù cho để cô biết được thì đã sao, thứ mạnh mẽ hơn sự áy náy trong giây phút này là bàn tay ấm áp của người đối diện.

Cô cúi thấp đầu trả lời câu hỏi dồn dập của Hàn Thuật.

“Em thích.”

Cô có thể cảm nhận được bàn tay của Hàn Thuật vuốt ve mái tóc của cô, ngay cả giọng nói cũng chần chừ và ấm áp chưa bao giờ có.

“Em nói thêm lần nữa được không.”

Trang Nhân lăm bầm như đang trong mơ vậy, “Em thật sự thích.”

Lễ tình nhân hôm đó, Hàn Thuật vuốt ve mái tóc dài của Trang Nhân, lần đầu tiên hôn cô.

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Trang Nhân dường như nhìn thấy cánh cửa của cung điện đã mở lớn cho cô. Cô đã thật sự trở thành bạn gái của Hàn Thuật.

....

Hàn Thuật thật sự là một người mâu thuẫn. Anh thích náo nhiệt, nhưng lại tìm một người bạn gái kiệm lời; Anh nói anh thích sự yên tĩnh ở Trang Nhân, song khi cô dịu dàng như con dê tơ ngồi bên cạnh anh, ánh mắt của anh lại xẹt qua một tia thất vọng; Anh không thừa nhận với Trang Nhân rằng cô là người con gái gần gũi với anh nhất từ nhỏ đến nay, nhưng lại vô tình để lộ lễ tình nhân hôm đó là lần đầu tiên anh hôn bờ môi của con gái; Anh là chàng trai năng động nhất mà Trang Nhân từng thấy, nhưng có nhiều lúc, cô lại cảm thấy anh mang đầy tâm sự; Anh rõ ràng ngồi ngay cạnh cô, nhưng nó lại không mấy chân thật; Khi anh không cười, bờ môi khóe mắt đều như mang đầy đào hoa, trái lại khi cười thì cảm giác đó lại nhạt hẫng... May thay cô là người quen bỏ hết sau lưng những chuyện nghĩ không thông, cô rất ít hỏi, rất ít nghĩ, đó là cách cô giúp mình hưởng thụ niềm vui.

Mọi người đều đoán mỗi tình này của họ sẽ kết thúc nhanh chóng và Hàn Thuật sẽ thích người khác, song mọi thứ đều không như vậy, thật khó tin được Hàn Thuật và Trang Nhân đã êm ả mà yêu nhau những một hai năm, đây là sự thật không thể chối cãi.

Trong khoảng thời gian hạnh phúc ấy, điều khiến Trang Nhân hối tiếc nhất chính là tình bạn của cô và Quách Vinh Vinh. Mỗi lần của kết quả này là không biết vì sao mà bí mật Quách Vinh Vinh yêu thầm Hàn Thuật bị lan ra ngoài, Hàn Thuật trong một lần bị người khác hỏi sao lại không thích tài nữ của khoa luật đã nói đùa rằng: “Giọt lệ tương tư của năm ngoái, đến nay gò má vẫn chưa qua.”

Quách Vinh Vinh cái gì cũng tốt, cũng ưa nhìn, duy chỉ có gương mặt hơi dài, ngoài miệng tuy không nói ra, nhưng trong lòng cô cũng thấy rất tiếc. Câu trích dẫn kinh điển mà Hàn Thuật dùng để chọc cô vừa được truyền ra, Quách Vinh Vinh lập tức nấp vào chăn khóc suốt một đêm, hôm sau cô nghĩ đủ mọi cách dọn khỏi phòng của Trang Nhân. Khi Quách Vinh Vinh đi khỏi cánh cửa ấy, Trang Nhân cũng biết rằng có lẽ họ không thể làm bạn được nữa. Cô thậm chí không cách nào mở lời giải thích hay khuyên nhủ, mỗi câu nói của cô đều như là tuyên ngôn của người thắng cuộc.

Trang Nhân cũng có oán trách Hàn Thuật, nhưng Hàn Thuật lại nói anh đã sớm không thích Quách Vinh Vinh cứ tự ình đúng mà suốt ngày ức hiếp Trang Nhân, lần này anh đã cố tình khiến cho Quách Vinh Vinh bẽ mặt, bạn bè như vậy mất đi cũng không tiếc. Trang Nhân tuy hối tiếc, nhưng lúc ấy cô đang trong thời kỳ yêu nồng cháy, có cách gì chứ?

May thay Quách Vinh Vinh cũng không phải người dễ hiếp đáp, không bao lâu sau cô đã tự dành ình một “mảnh đất” trong tạp chí của hội văn học để công kích Hàn Thuật mà không chỉ rõ họ tên. Lời văn của cô rất sắc sảo, lúc ấy, có ai mà không biết tên công tử nhà giàu chỉ nhìn bề ngoài không xem trọng nội hàm trong bài viết “Chỉ sợ lưu manh có văn hóa” và “Luận về tình yêu nông cạn của lãng tử” dưới ngòi bút của cô chính là Hàn Thuật. Sau một loạt trả đòn, Quách Vinh Vinh e là đã thoải mái hơn nhiều, từ đây cô ngẩng cao đầu làm người, không còn quan tâm đến cặp đôi Hàn Thuật nữa.

Kỳ nghỉ dài hạn trong năm ba của Hàn Thuật, Trang Nhân đã cùng anh đến du lịch ở Tam Á, người đồng hành còn có hai người bạn thuở nhỏ của anh. Chuyến du lịch này rất có ý nghĩa đối với Trang Nhân, đây là lần đầu tiên Hàn Thuật giới thiệu cô với bạn thân của anh, điều này cũng như đã là ấn chứng ỏi quan hệ của họ tiến triển thêm một bước. Trang Nhân cố gắng để mình đừng mất mặt trước mặt bạn anh, cô cũng không biết rốt cuộc mình đã làm được hay không, hai người bạn của anh tuy ngoài miệng không nói rõ, song suốt chặng đường họ đã không ngừng nhìn cô. Ánh mắt kỳ lạ như thế cùng với ánh mắt tự hiểu của họ khiến cho người không nhạy cảm như Trang Nhân cũng phải chú ý, vậy nhưng Hàn Thuật dường như vẫn không để tâm, anh vui chơi rất thoải mái.

Đêm đầu tiên ở Tam Á, bốn người họ hưng phấn chạy ra bãi biển gần phòng thuê để ăn hải sản. Giữa chừng Trang Nhân đi vệ sinh, cô không tìm được đường, nhưng lại ngại quay trở về hỏi, đứng từ xa cô trông thấy chàng trai có tên là Phương Chí Hòa lấy từ ba lô một cái gì đó đưa cho Hàn Thuật. Hàn Thuật nhận lấy, chỉ nhìn lướt qua một cái rồi tiện tay vứt vào thùng rác.

Dưới ánh hoàng hôn còn sót lại trên bãi cát mịn, Hàn Thuật nói “Hôm nay rất vui”, sau đó kéo lấy Chu Lượng và Phương Chí Hòa uống rượu. Trong lúc đùa giỡn, Chu Lượng bảo phải chúc cho Trang Nhân uống một ly, Hàn Thuật lạnh mặt ngăn lại, không chờ đối phương nói lời nào thì anh đã lẳng lặng uống liền ba ly. Chu Lượng và Phương Chí Hòa nhìn nhau, không đùa tiếp nữa.

Sau đó, Hàn Thuật đã say, cúi người nôn dử dội trên cát. Trang Nhân vội vàng cùng hai chàng trai còn lại nửa dìu nửa bế anh về phòng. Sau khi xong việc, Chu Lượng và Phương Chí Hòa mượn có bảo còn muốn ra biển dạo đêm mà để Trang Nhân và Hàn Thuật ở lại trong phòng.

Do đang trong thời kỳ cao điểm, khách sạn của thiên đường nghỉ mát này đã sớm đầy ắp người. Phòng thuê mà Phương Chí Hòa tìm được không thật sự lý tưởng, trong số họ, người khó khăn nhất chẳng ai khác ngoài Hàn Thuật, nhưng lần này anh lại không phản cảm một cách kỳ lạ.

Trang Nhân ngồi lại trong phòng với Hàn Thuật đã say ngủ rất lâu, thành phố xa lạ, địa điểm xa lạ, bạn bè xa lạ, ngay cả con người kề bên vốn phải quen thuộc này cũng bắt đầu trở nên xa lạ.

Tại sao anh lại vui, anh có vui thật không? Trang Nhân như đột nhiên phát hiện, cô không hề biết khi vui khi buồn, trong lòng anh đều nghĩ gì.

Cô cũng không biết từ khi nào mà mình đã mơ màng nằm xuống cạnh anh. Mãi đến đêm khuya, Hàn Thuật lật người lại mới làm cô tỉnh giấc. Đèn trong phòng đã tắt, chỉ có cánh cửa sổ hướng ra biển còn đang mở rộng, hơi gió biển mặn và ẩm cùng với ánh trăng luồn vào trong phòng. Trang Nhân biết anh đã tỉnh, nhưng hai người họ không ai nói gì, dần dần, tiếng thở của họ ngày càng nặng nề.

Trong đêm tối hỗn loạn, đôi trai gái trẻ trung, chuyện cần xảy ra đều đã diễn ra tự nhiên. Từ đầu đến cuối, Hàn Thuật cũng không nói một lời nào, Trang Nhân đã đón chào cơn đau đầu đầu đời của mình trong sự khấn trương và ngọt ngào, dẫu rằng nó không thần kỳ và tươi đẹp như cô tưởng, nhưng cô yêu người con trai này, sự chịu đựng này tự nhiên trở nên viên mãn đến thế. Nỗi nghi hoặc của cô khi nãy cũng dần dần rời xa dưới sự mệt mỏi của cơ thể và sự mãn nguyện của tâm hồn.

Tam Á có khí hậu nóng ẩm, Trang Nhân lấy lại tinh thần sau cơn kích tình mới phát hiện người mình ướt đầm mồ hôi, mi mắt đã rất nặng nề, nhưng cô vẫn muốn đứng dậy tắm một cái. Hơi thở của Hàn Thuật trở nên đều hơn và dài hơn, cô đoán chắc là anh đã mệt rồi, lại đi vào giấc mộng rồi, thế nên cô rất cẩn trọng khi ngồi dậy.

Thế nhưng khi chỉ vừa khẽ lay động, cô đã cảm giác da đầu đau nhói, lúc này mới biết tóc của mình không biết bị vật gì đó đè lên, bấy giờ Hàn Thuật nhanh chóng dán người sát vào cô, ôm cô thật chặt, như một đứa trẻ vậy, đầu và mặt đều dúi cả vào sống lưng hơi cong lại của cô.

Tư thế ỷ lại và thân mật bất ngờ này khiến cho Trang Nhân vừa thấy ngọt ngào vừa thấy tức cười.

“Anh...” Cô vừa muốn nói gì đó.

“Suyt...” Hàn Thuật ngắt lời cô.

Cô đã tưởng rằng anh sẽ có cử động tiếp theo, nhưng kết quả lại không có, anh chỉ yên lặng ôm cô như thế, dán người sát vào cô, đêm tĩnh mịch, sự dựa dẫm vào nhau như vậy khiến con người rơi vào không gian bên

lâu, mãi mãi.

Trang Nhân không dám động đây, nhưng duy trì một tư thế trong khoảng thời gian dài khiến cho vòng eo và cổ của cô bắt đầu nhức mỏi. Cô cũng không biết thật ra đã trải qua bao lâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô thấp thoáng nghe thấy tiếng khóc.

Ban đầu cô còn tưởng mình đã nghe nhầm, không khỏi hoảng hồn, sau khi bình tĩnh lại, cô mới nhận ra tiếng khóc đã bị kìm nén lại ấy lại là của Hàn Thuật, chàng trai chưa hề buông lỏng vòng tay ôm lấy cô.

Hàn Thuật, chàng trai hoạt bát thường ngày, trong đêm tối tĩnh lặng của hôm nay, lại đã như một đứa trẻ lạc lối, ôm lấy cô, dề nén tiếng khóc.

“Em gạt anh...”

Đây là câu nói duy nhất của Hàn Thuật trong đêm hôm ấy.

Hôm sau, trong nụ cười mờ ám của Phương Chí Hòa và Chu Lượng, Hàn Thuật đã trở lại như thường, anh cũng không nói với Trang Nhân một chữ nào về sự thất thường của đêm đó.

Câu nói mà anh không ngừng lẩm bẩm lặp đi lặp lại, và cả những giọt lệ thấm ướt tấm lưng cô, đã trở thành giấc mộng khiến cho Trang Nhân kinh sợ mà không thể nào hiểu được. Đó là Hàn Thuật mà cô không quen biết, hay là cô chưa bao giờ hiểu Hàn Thuật.

Không bao lâu sau khi trở về trường, Trang Nhân bước vào dòng chảy siết của giai đoạn tìm việc của sinh viên năm tư. Cô bận hơn, thời gian gặp Hàn Thuật ít hơn, và anh cũng không quá chủ động đến tìm cô, không ai có thể hiểu được mối tình ổn định và duy trì lâu nay tại sao lại ngày một mờ nhạt sau sự giao phối thân mật nhất?

Trang Nhân quen với việc không suy nghĩ nhiều, cô chỉ phát hiện ra một sự thật hiển nhiên, khi mới bắt đầu, một ngày không nhìn thấy Hàn Thuật cô sẽ vô cùng hoang mang, sau này khi quen rồi, khoảng thời gian này sẽ biến thành ba ngày... một tuần... hai tuần... một tháng... Không biết bắt đầu từ khi nào, Trang Nhân trở nên tự tin hơn từ sự giúp đỡ của Hàn Thuật phát hiện ra, thật ra dấu cho không có Hàn Thuật kẻ bên, bầu trời vẫn sẽ trong xanh.

Thành tích của Trang Nhân không xuất sắc, cô không như Quách Vinh Vinh có thể dễ dàng thi đậu nghiên cứu sinh, tìm công việc cũng không phải dễ dàng, cuối cùng, cô xin được một chức vụ thư ký trong tòa án ở một thành phố nhỏ lân cận. Khoảng thời gian rời khỏi nhà trường, cô luôn chờ đợi một việc, cô biết, mình đang chờ Hàn Thuật nói lời chia tay.

Nhưng Hàn Thuật lại không.

Mãi đến khi anh tiễn cô ra trạm xe lửa, anh cũng chỉ nói: “Thật ra em không cần phải đến nơi khác, em ở lại đây, ba anh ra mặt... cũng có thể tìm được một công việc...”

Trang Nhân lắc đầu.

Một năm sau khi tốt nghiệp, Trang Nhân đã đề nghị chia tay trong một bức email. Lá thư hồi âm của Hàn Thuật chỉ có ba chữ: “Ừm, bảo trọng.”

Hai năm sau khi làm việc, Trang Nhân kết hôn với một đồng nghiệp cùng đơn vị. Một người đàn ông rất bình thường, cũng rất chu đáo, Trang Nhân trở nên ngày càng vui vẻ. Đây không phải là lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc lần này đích thật vững vàng, không còn bay bổng như đang bước đi trên không. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Hàn Thuật cũng đã thi đậu vào nghiên cứu sinh của trường. Không ngờ thông tin về Hàn Thuật sau này, vẫn lại xuất hiện trong đầu của Trang Nhân đang yên bình trong cuộc sống ở một thành phố khác qua lời kể tỉ mỉ của Quách Vinh Vinh. Người bạn đã tuyệt giao nhiều năm này đến dự hôn lễ của Trang Nhân trong thân phận bạn cũ, mọi chuyện đã qua, họ làm hòa với nhau, tình bạn tuy không còn như xưa, nhưng trải qua một cuộc tranh đấu không ai giành được thắng lợi, tìm lại được một tình bạn cũng là điều tốt. Trang Nhân cũng bắt đầu hiểu rằng, có những thứ, nhạt một chút, trái lại có thể giữ lâu hơn.

Quách Vinh Vinh khi nhắc đến Hàn Thuật cũng sẽ mang đầy khinh khỉnh và địch ý, song cô lại thích thú không biết mệt mỏi với việc khinh khỉnh và mà nói xấu anh, anh đã gian lận như thế nào khi làm đề án, những người bạn gái sau này gương mặt sao đây, tìm việc làm cũng là nhờ quan hệ gia đình... Trang Nhàn nghe vậy, có lúc cũng không nhịn được cười, Quách Vinh Vinh này thật là, Hàn Thuật này thật là...

Thật ra họ đều không mấy thay đổi, có lẽ người thay đổi chỉ có cô. Khi cô có thể bình tĩnh mỉm cười nhớ về họ, hoặc giả quá khứ đích thật đã qua đi.

Cô là “Mỹ nhân khúc gỗ”, người đánh thức linh hồn của cô là Hàn Thuật, nhưng “con gió xuân” bảo bọc cho cô nở hoa lại là một người đàn ông bình thường sẽ cùng cô sống hết quãng đời còn lại, dẫu rằng, đóa hoa ấy cũng rất bình thường, nhưng đây mới là cuộc sống mà tay cô có thể chạm vào, cô sẽ không còn nghe thấy tiếng khóc bị cổ sức đè nén trong đêm tối yên tĩnh nữa.

Gặp lại Hàn Thuật là trong một buổi giao lưu nội bộ, lúc ấy Trang Nhàn đã là mẹ của một đứa bé năm tuổi, cô và Hàn Thuật gặp lại nhau trong bất ngờ và niềm vui trùng phùng, họ như đôi bạn lâu năm vậy, khen ngợi lẫn nhau một cách khoa trương. Cả hai đều cảm thán, dẫu sao cũng là một đôi tình nhân cũ, cũng không phải cách nhau hai phương nam bắc, vậy mà sao lại có thể nhiều năm không chạm mặt như vậy. Cũng trong lần trùng phùng này, Trang Nhàn bất ngờ cảm thấy Hàn Thuật ở trước mặt mình chân thật và đáng yêu hơn bất cứ lúc nào của trước đây.

Hàn Thuật vẫn thích nói đùa: “Có chuyện này anh phải tìm em tính sổ đấy, nói thật, khi chúng ta quen với nhau, ông già nhà anh chưa chắc rất tán thành, vậy mà khi nghe nói chúng ta chia tay, lão lại không tin lời giải thích của anh, cứ buộc tội anh có mối nối cũ, không tìm hiểu gì thì đã đánh anh một trận. Em có thấy ai bấy nhiêu tuổi rồi mà còn bị ông già cho ăn đòn không, người xui xẻo đó chính là anh. Tính ra, rõ ràng là em bỏ anh mà.”

Trang Nhàn cười rất lâu, cuối cùng, cô cũng không kìm được lòng mà nói ra câu hỏi khiến cô thắc mắc nhiều năm. “Anh có ngại nếu em hỏi, người đó đã gạt anh điều gì không?” Đó đã từng là cái gai trong tim cô, và giờ đây, nó lại chỉ là một câu hỏi tò mò của một người phụ nữ.

Ban đầu Hàn Thuật còn cười, dần dần rồi nụ cười cũng tắt hẳn.

“Em còn nhớ à.” Anh có hơi ngượng ngùng.

“Đương nhiên, người phụ nữ nào cũng sẽ nhớ thôi.” Trang Nhàn cười nói.

Hàn Thuật lấy tay xoa xoa mặt mình.

“...Từng có người nói với anh, rất nhiều việc, chỉ cần mình không suy nghĩ thì sẽ quên được. Sau này anh mới biết, căn bản không phải như vậy.”

Trang Nhàn không nói cho Hàn Thuật biết, có lẽ cô biết “người đó” là ai, sáng sớm tinh mơ của rất nhiều năm về trước, tại Tam Á, không hiểu vì lý do gì, cô đã đi lục chiếc thùng rác mà Hàn Thuật vứt đồ vào đấy. Không biết nên nói là cô may mắn hay là cô lao công đã lười biếng, vật đó vẫn còn nằm ở bên trong.

Đó là một gói bưu kiện bị trả về, địa chỉ là một nơi mà cô hoàn toàn xa lạ.

“Mình vẫn không hiểu, hẳn ta đâu có chủ động đề xuất, tại sao cậu lại chia tay với hẳn.”

Rất nhiều ẩn tình của năm xưa, trải qua sự tẩy rửa của thời gian sẽ trở nên không cần che giấu. Quách Vinh Vinh sau khi trở thành một luật sư nổi tiếng cũng đã đặt câu hỏi với Trang Nhàn. Quách Vinh Vinh ở chung một thành phố với Hàn Thuật, cô độc thân, và vẫn ghét Hàn Thuật, khi có va chạm trong công việc, cô cũng tìm đủ chuyện chống đối với anh.

Trang Nhàn đáp: “Mình chợt nhớ ra lý luận về cô bé lọ lem mà cậu từng nói. Cậu sai rồi, mình nghĩ mình đã mang vừa đôi giày thủy tinh ấy, chỉ là đột nhiên có một ngày nọ, mình phát hiện ra ngọn đèn trong cung điện của hoàng tử đã sớm bị người đến trước làm tắt, trong đó rất tối. Mình sợ.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-nhin-ve-em-tap-2>